LỜI PHI LỘ

Địa Ngục Môn...

Người đầu tiên đi vào trong đó đã chết rồi!

Người thứ hai nối gót theo sau đi vào trong ...ng mất mạng luôn!

Kế đó người thứ ba đi vào Địa Ngục Môn ...ng không thấy quay trở ra.

.....

.....

http://tieulun.hopto.org

Địa Ngục Môn tọa lạc trong một khu rừng
già tối om u ám, nghe đồn đại rằng trong Địa
Ngục Môn có cất giấu vài món võ lâm chí bảo đã
làm điên đảo thiên hạ một thời!

Biết bao nhiêu năm nay đã có vô số nhâ
vật võ lâm đi vào Địa Ngục Ngục Môn, th
nhưng không có một ai đã sống sót và quay tr
ra được hết, tất cả những nhân vật này thảy đề
bỏ xác trong Địa Ngục Môn hết.

Những người đi vào trong thì vĩnh viễ
nằm xuống còn số người sống sót thì vẫn c
muốn mạo hiểm do thám một phen, nhưng hỡ
ơi! Số người đi vào Địa Ngục Môn chỉ tổ tăng
thêm một oan hồn mà thôi!

Thế rồi, Địa Ngục Môn chấn động cả thi
hạ võ lâm, rốt cuộc có một nhân vật như thế nà
đã sống trong địa Ngục Môn? Tại sao y lại c
lòng dạ cay độc như thế?

Điều này đã trở thành một nghi vấn khủn
bố và ly kỳ hết mức, không bất cứ một ai có th

giải đáp nghi vấn này hết, Địa Ngục Môn đã gây nên một nỗi lo sợ cho thiên hạ võ lâm nó chẳng khác nào là một thế giới u linh vậy...

*

**

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ 1

ĐỊA NGỤC MÔN

Một vùng núi hoang vắng tịch lặng!

Bầu trời đen tối như mực!

Đêm khuya trong rừng sâu núi thẳm trông hật khủng bố rùng rợn vô cùng!

Đen nghịt...

Đen tối đến đỗi chẳng trông thấy bất cứ một cảnh vật gì hết, tất cả vạn vật trong vùng núi hoang vắng này đã chìm đắm trong màn đêm

http://tieulun.hopto.org

tối ôm khủng bố này, ngoại trừ chỉ trông thấy bốn bề đen tối như mực, ngoài ra chẳng còn trông thấy gì khác hơn hết!

Lấm chấm những ánh sáng lập lòe của những con đom đóm bay liệng trong đêm không, làm tăng thêm vẻ khủng bố đêm khuya canh vắng của vùng núi hoang vắng này, trông càng có vẻ khủng bố rùng rợn hơn nhiều!

Ở tận một góc bầu trời, bỗng nhiên có một luồng sáng lướt qua thật nhanh, làm cho cảnh vật ở đây thoạt hiện rõ trong tíc tắc!

Thì ra trong khu rừng đen thẳm này có một bóng đen đứng sừng sững ở đấy từ lúc nào mà người ta chẳng hay.

Sau khi luồng ánh sáng lướt qua, tất cả vạn vật lại chìm trong bóng tối tịch lặng lần nữa, trước mặt vẫn tiếp tục là những ánh sáng ông ánh của loài đom đóm đêm...

Cảnh sắc đêm khuya thê lương buồn thảm hết sức!

Bóng đen này đứng thầm lặng trong khu rừng già tối như mực này để làm gì thế?

Ánh sáng lướt qua gương mặt xanh xao của người này, thì ra hắn là một thiếu niên trạc tuổi hai mươi, trông thần tình hắn có vẻ buồn thảm và thất vọng, nhưng không làm sao che giấu được những nét kiên cường trên gương mặt có vẻ buồn bã và xanh xao ấy.

Hắn đang ngẩn người ngắm nhìn cảnh sắc đen tối trước mặt, rồi hắn khẽ thở dài một tiếng, sau đó di động thân người một cách nặng nề!

Qua những nét nhăn ẩn hiện trên gương mặt xanh xao và buồn bã của hắn, trông hắn có vẻ già khọm và tuyệt vọng...

Thiếu niên này là một con người như thế nào ư? về điểm này chính bản thân hắn cũng chẳng biết, hắn chỉ biết rằng hắn có một thân thế bi ai, và một quá khứ vừa lâm li vừa bi đát...

http://tieulun.hopto.org

Biết bao nỗi đau khổ và chịu đựng của tâm linh, khiến hắn bắt đầu thù hằn nhân tâm xã hội bao la này...

Hắn suy nghĩ đến đây, bỗng cười lạnh lùng, một tiếng, còn rất nhiều sự việc làm cho hắn điên đầu khó hiểu vô cùng...

Hắn chẳng hiểu chút nào về thân thế hắn cả!

Đồng thời cha mẹ của hắn là ai? Hắn cũng chẳng biết luôn!

Hình như hắn cảm thấy rằng trên thế gian này chẳng có con người như hắn đang tồn tại...

Điều đã in sâu vào tâm linh hắn là : Tại sao biết bao nhiêu nhân vật võ lâm chẳng bằng lòng thu hắn làm đồ đệ? Hơn nữa lại dùng cặp mắt kinh hãi ngắm nhìn hắn? Hắn còn nhớ rõ mồn một rằng: Hắn đã quỳ gối trước cổng Thiếu Lâm Tự ba ngày ba đêm, cuối cùng đã bị từ chối!

Sau đó hắn lại quỳ gối trước cổng Tam Thanh Quan thuộc phái Võ Đang ba ngày ba đêm nữa rồi hắn cũng bị từ chối luôn...

Kế đó là hắn quỳ gối trước cổng Thiên Phật Tự của phái Nga Mi cũng ba ngày ba đêm và bị từ chối tiếp...

Hắn tiếp tục đến quỳ trước cổng Huyền Chơn Quan của phái Điểm Thương cũng ba ngày ba đêm lại bị họ từ chối luôn...

.....

Hắn từng quỳ gối trước cổng năm đại môn phái ở chốn giang hồ này biết bao nhiêu ngày tâm, thế nhưng hắn chỉ đổi lấy được sự thất vọng mà thôi, hắn vừa suy nghĩ vừa cất bước đi một nặng nề...

Đồng thời trong tiểu tâm linh của hắn đã ẩn tàng một cơn thịnh nộ khủng bố và sát khí rùng rợn, trước khi hắn rời khỏi Quan Tự của mỗi một phái, hắn từng phẫn nộ thề rằng:

http://tieulun.hopto.org

- Ắt có một ngày, Chung Trấn Văn này sẽ quay trở lại tìm ngũ đại môn phái các ngươi để thanh toán món nợ này không sai!

Trên đường đi hắn đã phát giác có người âm thầm theo dõi hắn, số người này bao gồm nhiều giới nhân vật võ lâm...

Tại sao ngũ đại môn phái không chịu thu nhận hắn ư? Hắn không làm sao hiểu nổi nghi vấn này hết, thật ra một khi giải được nghi vấn này thì hậu quả khó lường được rồi!

Chớ nói rằng chỉ riêng ngũ đại môn phái khó thoát khỏi kiếp nạn này, còn vô số võ lâm cao thủ cũng không sao tránh khỏi can hệ huyết kiếp này vậy...

.....

Hắn lê bước một cách nặng nề đi về hướng rừng già đen thẳm...

Thì ra thiếu niên này có tật nơi chân, lúc đi đường đã khập khiễng, nghiêng tới ngã lui, trông có vẻ nặng nề hết sức...

Hắn lại nhủ thầm: Đồng thời số người như Đông Nam Tam Kiếm, Mai Hoa Thần Kiếm, Liêu Đông Nhất Ma, Thương Minh Thần Quân, Thương Cung Lục Kiếm, Độc Cước Nhất Quái, Tiếu Đạo Nhân, Quái Hòa Thượng, Sương Hải Thần Trảo, Lăng Ba Tiên Tử, Giang Hồ Nhị Hoa, Trung Hồn Thủ, Âm Hồn Khách sau này ta cũng phải giết từng người một không sai!

Chao ôi! Một trận huyết kiếp khủng bố đáng sợ thay!

Những nhân vật mà hắn định giết bao gồm cả nhân vật nhất lưu của hắc bạch lưỡng đạo! Vì hắn đã từng quỳ gối trước cổng của số nhân vật này cả ba ngày ba đêm!

Gần mười năm trời hắn đã đi khắp bốn bể, vẫn không có một ai bằng lòng thu nhận hắn làm đồ đệ, rốt cuộc vì lý do gì mà họ không dám

http://tieulun.hopto.org

thu nhận hắn? Tồn tại trong đầu óc hắn chỉ là một câu nghi vấn ly kỳ khó hiểu? Trước mắt bây giờ hắn không sao giải nổi câu nghi vấn ly kỳ này!

Hắn nghiến răng nói lẩm bẩm: Nhất định sẽ có một ngày nào đó, ta phải đụng độ với nhân vật các phái, cho chúng được mở mắt xem qua lợi hại của ta... Hắn nghĩ tới đây, bèn mỉm cười lấy làm an ủi... Nhưng bỗng nhiên thần tình trên gương mặt hắn lại trở nên buồn thảm, sự thật bây giờ hắn chỉ là một người trói gà không chặt mà thôi!

Hắn nắm chặt cây gậy trong tay, từng bước một khập khiễng đi tới trước!

Bước đi khập khiễng nặng nề của hắn đã tượng trưng nhân sanh cho hắn, Thượng Đế lại bất công như thế được sao? Thế nhưng hắn phải đi hết đoạn đường của hắn, vì hắn có lòng tin sắt thép, hắn phải phanh phui thân thế ly kỳ của hắn cho bằng được!

Đồng thời phải làm sáng tỏ tại sao các cao thủ võ lâm không thu nhận hắn làm đồ đệ!

Trời ơi! Nếu một khi hắn giải được hai điều nghi vấn ly kỳ này thì võ lâm này đã lâm vào ngày tận cùng rồi!

Ngay lúc hắn lê bước nặng nề, từ nơi xa xa có ba bóng người âm thầm theo dõi hắn, thế nhưng hắn chẳng hay biết gì hết...

Hắn cứ nhắm thẳng khu rừng già đen thẳm đi tới, hắn không có kỳ vọng gì ở nơi đó, song hắn lại ưa thích đen tối, vì ở ban ngày hắn thường bị người ta khinh bỉ và dòm ngó hắn bằng cặp mắt lạnh lùng, chỉ vì hắn là một tên què quặt.

Phải, hắn chỉ là tên què bất hạnh mà thôi, một tên què trẻ tuổi... vì tương lai hắn phải kiên cường sống tiếp tục...

Thình lình....

http://tieulun.hopto.org

Một cơn gió đêm thoang thoảng thổi tới, làm cho tinh thần hắn phấn khởi lên, song trong cơn gió vừa thổi tới này xen lẫn một mùi máu tanh hôi khó ngửi vô cùng!

Quả thật mùi máu tanh hôi này khiến người ngửi thấy phải buồn nôn không sai, hắn bất giác giật mình kinh hãi, đảo mắt quan sát xung quanh một phen, ngoại trừ một màu đen tối như mực ngoài ra hắn chẳng thấy gì khác hơn!

Hắn đã rùng mình ớn lạnh tóc gáy, tại sao trong khu rừng già này lại có mùi máu tanh hôi như thế? Bỗng nhiên có một động lực hiếu kỳ đang thúc đẩy hắn, hắn đã nắm chặt cây gậy trong tay chống từng bước một khập khiễng đi về hướng trước!

Một cơn gió núi xen lẫn mùi máu tanh hôi khiến người ta phải buồn nôn ấy lại thổi tới lần nữa.

Những chấm sáng như lửa ma tại vùng núi [illegible]ng vắng đã khủng bố khiếp đảm rồi, bây giờ [illegible] nhiên lại ngửi thấy mùi máu tanh hôi này, làm sao chẳng bảo hắn rùng mình lạnh toát mồ hôi ư?

Thình lình....

Hắn dừng bước lại, có một hang đá đã xuất hiện trước mắt, ánh mắt hắn lướt tới trước, bất giác giật bắn người lên lần nữa!

Phía trên hang đá có ba chữ to lớn bằng sắc vàng:

"Địa Ngục Môn"

Hắn cố trấn tĩnh tinh thần và thở phào một cái, mồ hôi trên trán toát ra lấm tấm!

Ba chữ to lớn sắc vàng ấy đã lấp lánh chiếu sáng trong đêm tối, trông thật khủng khiếp đáng sợ, chẳng khác nào y như một bàn tay khủng bố đang vẫy tay gọi hắn.

http://tieulun.hopto.org

Và mùi máu tanh hôi ấy chính từ trong hang đá đó bốc ra!

Hắn bất giác rùng mình lạnh toát mồ hôi, đã theo bản năng tự nhiên thụt lùi ra sau hai bước.

Có lẽ hắn chưa từng nghe nói danh tự khủng bố Địa Ngục Môn này, bằng không, sau khi hắn trông thấy ba chữ sắc vàng này ắt phải co giò bỏ chạy không sai!

Địa Ngục Môn danh lừng thiên hạ, biết bao nhiêu cao thủ võ lâm đã bỏ xác trong Địa Ngục Môn, nhân vật giang hồ khi nhắc đến kỳ danh mà chẳng một ai không cả kinh thất sắc, và không có ai biết một nhân vật thế nào đã sinh sống trong đó.

Bàn tay cầm gậy đã run mạnh một cái, hắn khẽ ho một tiếng bèn cất bước đi vào trong Địa Ngục Môn luôn!

Sau khi thiếu niên quê quật bất hạnh ấy đi vào Địa Ngục Môn, từ nơi xa xa có ba bóng người phất phơ hạ xuống cửa hang Địa Ngục Môn!

Ba bóng người này gồm có một hòa thượng, một đạo sĩ và một ông lão lưng đeo trường kiếm, chính ba người này đã theo dõi giám sát Chung Trấn Văn mà đến đây vậy.

Họ cùng lúc đưa mắt nhìn ba chữ sắc vàng to lớn trên hang đá, bất giác rùng mình ớn lạnh tóc gáy, họ có cùng một cảm nghĩ rằng nỗi kinh hoàng khủng bố trùm lên đầu họ, ba người đưa mắt nhìn nhau giây lát, hòa thượng trầm giọng nói:

- Hắn đã vào Địa Ngục Môn, có lẽ không thể nào quay trở ra nữa, chúng ta cũng chẳng cần thiết theo dõi hắn làm gì nữa.

Ông lão lưng đeo trường kiếm tiếp lời nói:

- Này hòa thượng, ngươi chớ đắc ý vội vàng như thế, nếu hắn chưa chết thì sao?

http://tieulun.hopto.org

- Đã vào Địa Ngục Môn thì khó mà quay trở ra nữa rồi!

- Theo ta thì chúng ta cần phải cẩn thận, nên ở lại đây canh phòng vài hôm xem thế nào đã.

Thế rồi ba người khẽ gật đầu biểu thị đồng ý, họ đã song song nhảy lùi ra sau.

Thiếu niên Chung Trấn Văn vì động tánh tò mò đã đi vào Địa Ngục Môn, nhưng hắn vẫn chưa biết hắn đang từ từ bước vào cõi chết!

Hắn đi được độ khoảng ba trượng thì đã qua khỏi Địa Ngục Môn.

Thình lình...

Một tia sáng lại lóe lên lần nữa, xé tan màn đêm dày đặc u ám đã làm sáng tỏ cảnh vật trong Địa Ngục Môn.

Dưới ánh sáng chớp nhoáng xẹt nhanh một cái, suýt nữa hắn đã thất thanh kêu lên hoảng

hốt, chỉ trông thấy xung quanh trong cốt địa đầy những xương người trắng hếu rải rác khắp nơi! Hắn bất giác rùng mình lạnh toát mồ hôi.

Gió núi thoang thoảng đưa mùi tanh hôi bốc ra tứ tán.

Những đốm chấm sáng như ngọn lửa ma đã dư làm người ta cảm thấy rùng rợn khủng bố rồi, thế mà bây giờ lại thêm vào số bạch cốt đầy dẫy khắp nơi, làm sao chẳng bảo hắn kinh tâm táng đởm ư? Hắn rùng mình vội xoay người bước theo lối cũ đi ra, cũng ngay lúc hắn vừa quay người định bước đi, thình lình trong Địa Ngục Cốc phá lên một tràng cười quái gỡ như loài quái điểu kêu trong đêm tối...

Chung Trấn Văn thoáng nghe tiếng cười quỷ quái này, sắc mặt đại biến, suýt nữa đã ngất xỉu ngay, hắn trố mắt nhìn lên phía trên Địa Ngục Môn lại xuất hiện thêm tấm chữ to lớn:

"Thân vào Địa Ngục hồn vía khó hồi dương"

http://tieulun.hopto.org

Hai chân hắn run lẩy bẩy không dừng, toàn thân toát mồ hôi lạnh luôn!

Lần đầu tiên hắn cảm thấy tử vong là đáng sợ như thế, vì hắn không thể chết, hắn còn nhiều việc cần phải giải quyết kia mà!

Hắn nghĩ tới đây, liền mím môi nghiến răng co giò chạy ra ngoài Địa Ngục Môn ngay.

Hắn thoạt vừa cất bước định bỏ chạy ra ngoài, bỗng có một âm thanh lạnh như tiền vang tới gầm hét nói:

- Đứng lại!

Lạ thật, tiếng hét này có một sức mạnh phi thường, Chung Trấn Văn thoáng ngẩn người ra giây lát, sau đó đã dừng bước lại ngay, sắc mặt hắn càng xanh mét hơn, mồ hôi trên trán toát ra lấm tấm... hắn sợ hãi quay đầu nhìn ra sau, chẳng thấy một bóng người còn con nào hết!

Chung Trấn Văn thất kinh kêu thầm trong bụng:

- Địa Ngục Môn? Chẳng lẽ ta đã gặp loài ma quỷ thật sao?...

Hắn nghĩ tưởng tới loài ma quỷ, bất giác càng cảm thấy khủng bố khiếp sợ hơn, đồng thời tiếng cười quỷ quái hắc hắc ấy vẫn tiếp tục vang tới...

Hắn muốn co giò bỏ chạy hết sức, nhưng cặp giò run rẩy chẳng nghe lời chỉ huy của hắn chút nào hết, hắn sợ hãi đến đỗi đã nhũn chân tại chỗ.

Thình lình...

Hắn cảm thấy như có một vật gì lạnh như băng tuyết đã đặt lên vai hắn.

Hắn liếc mắt nhìn lên vai xem đó là vật gì, hắn thoạt vừa nhìn sơ một cái, tức thì đầu óc hắn như trúng phải một cú sét đánh không bằng, cả thân người hắn loạng choạng suýt nữa đã té lăn ra đất.

http://tieulun.hopto.org

Một bàn tay quái gở đã đặt lên vai hắn năm móng tay như móc sắt dài độ hai tấc, đan óng ánh chiếu sáng! Hắn có một khái niệm nhanh như cắt trong đầu óc là : Bàn tay ma!

Hắn không dám quay đầu nhìn ra sau, hắn biết rằng một khi nhìn ra sau ắt phải ngất xỉu không sai, vì hắn đang tưởng tượng một gương mặt rùng rợn khủng bố!

Thình lình...

Âm thanh lành lạnh như thốt từ miệng quỷ lại vang tới nói:

- Tuổi còn trẻ như thế, cũng muốn vào Địa Ngục Môn nạp mạng ư, ngươi còn di chúc gì giao phó nữa?

Sau khi khủng hoảng cực độ, Chung Trấn Văn đã bình tĩnh được đôi chút, hắn cười thảm thảm và lắc đầu nói:

- Không còn gì hết!

- Thế thì khá lắm, vốn thì ta chẳng muốn [illegible] ngươi, nhưng Địa Ngục Môn có một quy luật không thể thay đổi là phàm bất cứ một ai vào đây thì không còn sống sót quay trở ra được nữa, các hạ chớ hờn trách ta độc ác nha.

Chung Trấn Văn người ngạo nghễ rằng.

- Muốn giết thì cứ việc ra tay, vì ta cũng không thể nào phá luật lệ của ngươi được hết!

Âm thanh lành lạnh từ sau lưng hắn vang tới nói tiếp:

- Quả thật các hạ chẳng hổ thẹn là một trang thiết huyết hán tử, ta hỏi ngươi một điều...

- Ngươi cứ việc nói?

- Tên họ ngươi là gì?

- Chung Trấn Văn!

- Nói sao?

http://tieulun.hopto.org

Sau khi đối phương nghe nói ba chữ Chun
Trấn Văn, âm thanh lạnh như băng tuyết bỗ
biến thành giọng điệu hãi hùng, bàn tay đặt trê
vai của Chung Trấn Văn cũng bất thình lình r
lại luôn!

Âm thanh lạnh lùng đã trở nên xúc độn
hớt hải ấp úng nói:

- Nói sao?... Ngươi... tên là... Chung T
Văn?

- Đúng thế, ta tên là Chung Trấn Văn!

Âm thanh lạnh lùng lại cười khà khà n
tiếng, tiếng cười đã làm cho Chung Trấn V
phải lạnh toát mồ hôi!

Bàn tay ma ấy bỗng nhiên đặt trên vai h
lần nữa, lạnh lùng gằn hét nói:

- Tại sao ngươi phải mạo danh Chung T
Văn, hãy nói cho ta biết mau lên?

Lần này đến phiên Chung Trấn Văn lấy
làm ngạc nhiên khó hiểu hết sức!

Hắn nhủ thầm trong bụng: Chẳng lẽ thiên
hạ này còn một người cũng tên là Chung Trấn
Văn sao? Đối phương quen biết với y ư?

Hắn suy nghĩ đến đây, bỗng nhiên cất tiếng
hỏi:

- Rốt cuộc ngươi là người hay là quỷ ư?

- Ta là người... Đối phương trả lời như thế,
sau đó lại xúc động gằm hét nói:

- Ta hỏi ngươi tại sao ngươi phải mạo danh
Chung Trấn Văn ư?

Chung Trấn Văn cười lạnh lùng một tiếng
nói:

- Ai mạo danh y làm gì, ta chính là Chung
Trấn Văn đây!

- Ngươi không phải y!

http://tieulun.hopto.org

- Y là ai thế?

- Y là Chung Trấn Văn.

- Làm sao ngươi biết ta không phải là Chung Trấn Văn ư?

- Y không có tật què như ngươi, cũng không có thần tình âu sầu như ngươi, đồng thời y là một nữ nhân.

- Nữ nhân ư?

- Phải, y là một nữ nhân.

- Nói như thế, quả thật có người thứ hai tên là Chung Trấn Văn rồi?

Âm thanh lành lạnh từ sau lưng lại vang tới:

- Ngươi chớ giả đò làm gì nữa, rốt cuộc giữa ngươi và Chung Trấn Văn có can hệ như thế nào, nếu ngươi không nói thì chớ trách ta hạ thủ độc ác nha!

Chung Trấn Văn tức đến mồm mũi phun ra lửa, rõ ràng mình là Chung Trấn Văn, thế đối phương cứ khăng khăng khẳng định rằng không phải là Chung Trấn Văn, làm sao chẳng bảo hắn căm phẫn ư? Hắn nghĩ như thế, cười lạnh lùng một tiếng, bĩu môi nói:

- Chung Trấn Văn này chẳng quan tâm cái chút nào hết, nhưng những hành động phân thị phi của ngươi thì khiến người khinh bỉ hết sức!

Nghe hắn nói lời như thế, đối phương đã ngẫm nghĩ một hồi lâu, sau đó nói:

- Nói như thế, quả thật người chẳng quen biết với Chung Trấn Văn ấy rồi?

- Tin hay không tùy nơi ngươi.

- Thế thì ngươi vào Địa Ngục Môn với mục đích gì?

- Ta chỉ động tánh hiếu kỳ mà đi vào đây thôi, hắn dừng lại giây lát, đảo mắt lướt nhìn

http://tieulun.hopto.org

từng đống xương người trong cốc, lạnh lùng nói tiếp:

- Chính ngươi đã giết chết số người này?

Âm thanh lành lạnh từ sau lưng vang tới nói:

- Đúng thế! ta chẳng tin ngươi đi vào Địa Ngục Môn mà không có mục đích còn con nào.

- Nếu ta biết trong cốc này toàn những xương người như thế thì ta cũng không bao giờ vào đây.

- Chẳng lẽ ngươi không biết ở trong Địa Ngục Môn này có ẩn tàng vài món võ lâm báu vật ư?

Chung Trấn Văn khẽ lắc đầu biểu thị không biết gì hết, quả thật hắn không biết bên trong Địa Ngục Môn có cất giấu một số báu vật, người giang hồ không một ai mà chẳng biết tin này, nếu chẳng vì vài món võ lâm chí bảo này,

người võ lâm há chịu khi không đi vào Địa Ngục Môn nạp mạng ư?

Chỉ có Chung Trấn Văn không biết nên hắn mới đâm đầu vào đây.

Nếu bây giờ bàn tay quái gở đã đặt trên vai của Chung Trấn Văn khẽ ấn mạnh xuống, thì Chung Trấn Văn ắt phải bỏ xác tại chỗ ngay.

Đối phương đã hoàn toàn khống chế sanh mạng của hắn...

Hắn chẳng quan tâm các chết chút nào hết, điều hắn quan tâm là trước khi chết hắn chưa thể hiểu được thân thế bản thân hắn, đồng thời chưa đạt được nguyện vọng đụng với cao thủ các phái.

Hắn suy nghĩ tới đây, bất giác cảm khái thở dài một tiếng!

Chung Trấn Văn cảm thấy đối phương im lặng thật lâu, song bàn tay ấn trên vai hắn vẫn chưa thấy rời khỏi, hắn từng muốn quay đầu

http://tieulun.hopto.org

sang nhìn, nhưng cuối cùng hắn không có chút can đảm nào hết!

Thình lình...

Âm thanh sau lưng lại cười hắc hắc nói:

- Ta hỏi ngươi lần nữa, ngươi hãy giải nghĩa ba chữ Chung Trấn Văn xem sao?

Có lẽ nhân vật khủng bố thần kỳ này đã quen biết một người có tên Chung Trấn Văn ư?

Hắn nghĩ như thế, bèn chậm rãi nói:

- Chung này là Chung của hai chữ Kim Đồng, trấn tức là thị trấn, còn Văn tức là Văn tự...

Chung Trấn Văn nói chưa hết lời thì đối phương đã cất tiếng lạnh lùng nói:

- Được rồi, ta đã khẳng định ngươi không hề quen biết y, Vân của y là vân mây, ngươi chỉ có tên họ đồng âm với y mà thôi.

Chung Trấn Văn sực hiểu ra mọi lẽ, cất giọng lạnh lùng nói:

- Thế thì ngươi tin rằng ta chẳng mạo danh của người rồi chứ?

Âm thanh sau lưng lại hỏi tiếp:

- Ta hỏi ngươi điều này, ngươi bảo rằng ngươi không sợ chết chăng?

Chung Trấn Văn cười lạnh lùng nói:

- Cổ nhân dạy rằng: "Con kiến còn muốn sống, huống chi là con người ư?" Nhưng ta chẳng quan tâm sanh mạng chút nào hết, ở trên thế gian này ta đã bị người bạc đãi và khinh bỉ... sống làm người không còn hy vọng thì chết có chi phải sợ hãi ư? Nhưng ta chỉ nối tiếc rằng ta chưa làm xong những việc ta cần làm...

Hắn nói tới đây, đảo mắt lướt nhìn số xương người rải rác trong cốc, sau đó lại nói tiếp:

http://tieulun.hopto.org

- Ta không thể phá luật lệ của ngươi, và cũng chẳng oán trách ngươi phải hạ thủ giết ta.

- Thế thì ngươi cũng căm hận mọi người ư?

- Chẳng những căm hận mà thôi! Nếu quả thật có một ngày nào đó, ta ắt phải tìm Ngũ Đại môn phái liều kết món nợ mới xong.

- Món nợ thế nào vậy?

- Ta phải rửa mối hận từng quỳ gối trước cổng Quan Tự của Ngũ Đại môn phái cả ba ngày ba đêm!

- Ngươi cầu họ thu nhận ngươi làm đồ đệ, có phải vậy chăng?

- Đúng thế, nhưng họ đã từ chối.

- Khá lắm, nhưng ngươi phải bỏ xác nơi đây thôi.

Chung Trấn Văn suy nghĩ rất nhiều, nào là thân thế, nào là thù hận và tương lai sáng sủa,

... nhưng bây giờ hắn đã đi vào Địa Ngục Môn, ...ộc đời xem như chấm dứt, hắn sực như nghĩ ra điều gì, nói:

- Giữa ngươi và những người này có thù hận gì? Tại sao ngươi đã giết chết họ như thế?

Đối phương cười lạnh lùng nói:

- Mục đích của họ đi vào Địa Ngục Môn chẳng qua muốn dòm ngó số báu vật đã trấn động võ lâm mà thôi, đương nhiên ta không thể buông tha họ rồi, hơn nữa quy luật của Địa Ngục Môn là phàm những ai vào đây không thể tha chết ra khỏi Địa Ngục Môn được hết, trong số người này có một số chẳng phải chết trong tay ta.

Chung Trấn Văn nghe nói thế, bất giác lấy làm ngạc nhiên nói:

- Chẳng lẽ còn một người nào cũng sống trong Địa Ngục Môn này sao?

- Đúng thế, nhưng mà y bỏ đi từ lâu rồi...

http://tieulun.hopto.org

Đối phương nói tới đây, bỗng nhiên t
giọng hỏi:

- Bây giờ rốt cuộc ngươi muốn chết ha
muốn sống đây?

Nghe đối phương hỏi như thế, đâ
Chung Trấn Văn lập tức nảy sinh một n
sanh cơ.

Đồng thời hắn nghĩ rằng, nếu có dịp
quái nhân này học tập võ công thì lo gì k
báo thù tuyết hận được ư? Hắn nghĩ tới đâ
tức nói:

- Con kiến vẫn sợ chết, huống chi con
lại chẳng thích sống chăng?

- Thế thì khá lắm, ta bảo đảm với ngư
trong vòng ba tiếng đồng hồ ngươi sẽ danh
thiên hạ, nhưng mà ngươi phải chịu chế
lần!

Chung Trấn Văn nghe nói thế, bất giá
mừng vừa kinh hãi, hắn lấy làm vui mừng

phương đã buông lời bảo rằng chỉ cần ba tiếng đồng hồ sẽ làm cho hắn danh lừng thiên hạ còn điều hắn phải lo ngại là đối phương bảo mình phải chịu chết một lần, như thế chẳng phải mâu thuẫn lắm ư?

*

**

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ 2

BA VỊ OAN HỒN

Chung Trấn Văn đã ngẩn người ra tại chỗ luôn, nhất thời hắn chẳng biết phải trả lời thế nào đây.

Thình lình...

Có một tràng những tếng cười thật dài từ bên ngoài Địa Ngục Môn vang tới, hắn giật mình nhủ thầm: Chắc có người nào lại muốn vào Địa Ngục Môn rồi.

Quái nhân nghe tiếng cười ấy, bỗng nhiên ng nói:

Lại có người vào đây nạp mạng nữa rồi! hung Trấn Văn, ta sẽ đào tạo ngươi trở người có tiếng tăm lừng lẫy thiên hạ, mà gặp lúc có người lạ mặt vào đây, ngươi ến hõm đá phía trước ẩn núp giây lát rồi inh sasu.

Thế rồi Chung Trấn Văn khẽ gật đầu bước phía trước, giấu mình vào hõm đá luôn.

Hắn ngước đầu nhìn tới trước, thấy chỗ hắn đứng lúc nãy là ngõ vào của Địa Ngục Môn ủa đủ để một người ra vào mà thôi.

Hắn giật mình kinh hãi, hắn đã trông thấy ung quanh vẫn nằm rải rác số bạch cốt trắng ấy và những chấm sáng lấp lánh của loài óm bay liệng trong không, ngoài ra hắn ng thấy quái nhân nhân khủng bố thần bí ấy âu hết? Làm sao chẳng bảo Chung Trấn Văn nh toát mồ hôi ư?

http://tieulun.hopto.org

Thình lình...

Một tiếng cười lạnh lùng rạch xé đêm không vang tới, Chung Trấn Văn giật mình nhìn tới trước, hắn trông thấy có ba người đi vào Địa Ngục Môn.

Ba người này thảy đều lớn tuổi cả, sau khi họ đi vào bên trong Địa Ngúc Môn, thoáng dừng bước tại chỗ, đảo mắt lướt nhìn số bạch cốt trong cốc, họ bất giác rùng mình lạnh toát mồ hôi!

Ông lão gầy cao trong ba người vừa xuất hiện lạnh lùng tằng hắng một tiếng, lão dận quải trượng trong tay một cái, đi thẳng vào đống xương người.

Ông lão ốm cao này chính là Thần Quải Thủ Hà Kiệt.

Sau khi Thần Quải THủ dậm quải trượng đi tới, thì hai lão nhân còn lại cũng bước theo luôn.

Thần Quải Thủ Hà Kiệt lướt mắt nhìn xung quanh nói:

- Ta thì chẳng tin trong Địa Ngục Môn này chính là Địa Ngục mười tám tầng, ta muốn mở mắt nhìn xem đối phương là một nhân như thế nào... Lão cười lạnh lùng một tiếng nói tiếp:

- Chẳng biết có thật báu vật võ lâm ấy đã được cất giấu bên trong Địa Ngục Môn chăng?

Ông lão lùn thấp ở sau lưng lên tiếng trả lời:

- Quả thật bên trong Địa Ngục Môn đã chôn cất vài món báu vật.

Thần Quải Thủ khẽ gật đầu nói tiếp:

- Báu vật này có can hệ tới một trận huyết ... chúng ta phải thu hồi lại mới thôi, cho dù ...nát số xương người này chúng ta cũng phải ...n kiếm mới được.

http://tieulun.hopto.org

Dứt lời, lão giơ quải trượng thọc vào đ
xương người đó ngay!

Kêu một tiếng, tro tàn bạch cốt bay tu
tóe, mùi máu tanh hôi xông vào mũi, suýt nữa
đã há mồm ói mửa ngay!

Thần Quải Thủ thoáng cau mày một
sau đó lão lại dùng quải trượng bới đống xư
người tiếp và cúi người tìm kiếm trong đ
xương người một hồi thật kỹ càng.

Thình lình...

Ngay lúc Thần Quải Thủ đang dùng q
trượng bới móc trong đống xương người, b
nhiên có một âm thanh lạnh như tiền vang
gầm hét nói:

- Thủ đoạn các hạ cay độc hết sức!

Nghe tiếng hét vang tới bất thình l
Thần Quải Thủ và hai đồng bọn đã giật
người lên, ba người đã cùng lúc xoay người s
nhìn!

Họ lướt mắt nhìn một vòng, chỉ thấy những
ương người trắng hếu rải rác khắp nơi và
ng chấm sáng lấp lánh như lửa ma, ngoài ra
không thấy gì hết.

Nhóm ba người Thần Quải Thủ bất giác
giật mình lạnh toát mồ hôi! Núi hoang đầy
g xương người trắng hếu và máu tanh hôi
ra bốn phía, thêm vào tiếng cười rùng rợn
vang tới bất thình lình, làm sao chẳng bảo họ
giật mình kinh hãi ư?

Huống chi họ đã nghe đồn đại rằng, có biết
bao cao thủ võ lâm đi vào Địa Ngục Môn, thảy
đều bỏ xác trong cốc không có bất cứ một ai sống
sót quay trở ra hết.

Giới võ lâm chỉ biết trong Địa Ngục Môn có
một nhân vật khủng bố sinh sống trong đó,
ngoài ra chưa có một ai trông thấy chân diện
mục của y bao giờ hết.

http://tieulun.hopto.org

Thế mà bây giờ tiếng cười này thốt từ miệng của nhân vật thần bí này, làm sao bảo họ chẳng kinh tâm táng đởm ư?

Thần Quải Thủ đảo mắt quan sát xung quanh một vòng, chẳng thấy một bóng người còn con nào hết, lão lạnh lùng hét lớn tiếng nói:

- Nếu bằng hữu là nhân vật có máu mặt thì cứ việc hiện thân ra, hà tất phải giấu đầu lòi đuôi làm gì?

Bốn bề vẫn tịch lặng như tờ, nhân vật thần bí và khủng bố ấy không trả lời gì hết!

Thần Quải Thủ trấn tĩnh tinh thần lại, tiếp tục hét lớn tiếng nói:

- Chẳng lẽ các hạ là hạng người không thể gặp mặt người chăng?

Thần Quải Thủ cứ đinh ninh rằng phen này đối phương bị mình nói khích ắt phải lên tiếng đối đáp không sai, ai ngờ lão quát hỏi mất lâu, vẫn không thấy đối phương trả lời gì hết!

Thần Quải Thủ trông thấy thế, lấy làm thất vọng phẫn vô cùng, lão tiếp tục gầm hét nói:

- Ta lại cứ cho rằng có một nhân vật ba đầu sáu tay sống trong Địa Ngục Môn này, nào ngờ là một tiểu bối thuộc hạ cấp chẳng dám chạm mặt với người mà thôi!

Quả thật lời nói châm chọc của Thần Quải Thủ nặng lời hết sức, cho dù đối phương là một người gỗ, cũng phi nổi con lôi đình thịnh nộ không sai.

Thần Quải Thủ vừa dứt tiếng thét, đối phương vẫn cứ lẳng lặng không trả lời gì hết. Lão bất giác nổi cơn thịnh nộ, lập tức gầm hét một tiếng vung quải trượng bắt đầu bới móc những xương người kế bên!

Lão vừa nhấc quải trượng lên, thì âm thanh lạnh như băng tuyết lại vang tới nói:

http://tieulun.hopto.org

- Nếu các hạ dám bới đống xương người nà
nữa, thì các hạ sẽ vĩnh viễn không bao giờ lu
khỏi Địa Ngục Môn này được hết.

Giọng nói lạnh như tiền, hình như chẳn
phải thốt từ miệng người, nhóm ba người Thầ
Quải Thủ nhủ thầm: Chẳng lẽ có ma ư? E
thoáng nghĩ tới "ma", bất giác tung mình lạ
toát mồ hôi ngay!

Bấy giờ họ mới phát giác rằng, quả th
tiếng tăm của Địa Ngục Môn danh bất hư truyề
chút nào hết, nó khủng bố rùng rợn kinh ngư
hết sức. Thần Quải Thủ nói giọng sang sảng:

- Ta sẽ nhìn xem các hạ dùng biện pháp
để ngăn cản ba người bọn này lui khỏi Địa Ng
Môn.

Dứt lời, lão liếc mắt nhìn hai lão nhân đ
bọn ra dấu một cái, sau đó cả ba người sánh
từ từ lui ra cửa hang Địa Ngục Môn.

http://www.nhanmonquan.com

Tiếng gió kêu veo veo xen lẫn tiếng chân bước lộn lạo của ba người tạo thành một điệu nhạc tử vong rùng rợn...

Bầu không khí ở hiện trường lập tức trở nên ngột ngạt khó thở vô cùng, lòng bàn tay và trên trán của ba người đã toát mồ hôi lạnh...

Chung Trấn Văn đã ẩn núp bên kia hõm đá cũng hồi hộp toát mồ hôi lạnh luôn, trống ngực hắn đang đập thình thịch không dừng...

Thình lình...

Một tiếng hét thật khủng bố rạch xé đêm không vang tới, Chung Trấn Văn thoạt nghe tiếng hét, suýt nữa trái tim hắn đã nhảy vọt ra ngoài luôn.

Hắn giật mình phóng mắt nhìn tới trước, sau tiếng gầm thét là ba tiếng thảm kêu kinh hoàng rạch xé đêm không vang tới nhanh như cắt, kế đó hắn trông thấy ba bóng người bay vọt tới, đánh bạch! Bạch! Bạch! Ba cái, hắn trố mắt

http://tieulun.hopto.org

nhìn kỹ thấy bọn ba người Thần Quái Thủ
mồm phun ra một bụm máu tươi, té văng ra
chết ngay lập tức!

Chung Trấn Văn trông thấy thế kêu thì
một tiếng:

- Thủ đoạn cay độc thật!

Từ khi hắn ra đời đến nay, có bao giờ tr
thấy thảm cảnh khủng bố này đâu?

Bổng chốc trong Địa Ngục Môn này lại t
thêm ba vị oan hồn.

Ấy là hậu quả của người xông vào Địa N
Môn vậy!

Chung Trấn Văn đang còn kinh hãi
người ra tại đó, thì âm thanh vừa lạnh lùng
khủng bố ấy lại nói tiếp:

- Này Chung Trấn Văn, ngươi hãy
đây.

Mặt mày Chung Trấn Văn tái mét không
chút máu, hắn nghĩ thầm rằng: Hỏng rồi, ta
phải chết một lần không sai rồi...

Hắn suy nghĩ tới đây bèn đánh bạo chống
từng bước một đi qua hướng có tiếng nói...

Hắn vừa bước tới chỗ hắn vừa ngồi lúc nãy,
Âm thanh lạnh như tiền nói:

- Được rồi, ngươi hãy dừng lại tại đó cho ta.

Chung Trấn Văn nghe nói thế, hắn lập tức
dừng bước tại chỗ, đảo mắt nhìn một vòng,
ông thấy quái nhân thần bí khủng bố ấy ở đâu
hết.

Âm thanh lạnh như tiền thình lình lên
tiếng hỏi:

- Ngươi cho rằng thủ đoạn của ta hơi cay
độc chăng?

http://tieulun.hopto.org

Nghe đối phương hỏi như thế, Chung Trấn Văn đã ngẩn người ra tại chỗ, tức thời hắn chẳng biết phải trả lời thế nào đây?

Hắn đang còn kinh ngạc thì âm thanh ấy lại nói tiếp:

- Sao ngươi không trả lời câu hỏi của ta?

Cuối cùng Chung Trấn Văn đã đánh bạo nói:

- Đúng thế, quả nhiên thủ đoạn của ngươi cay độc hết sức!

Quái nhân khủng bố thần bí nghe hắn trả lời như thế, bất giác cất tiếng cười như điên như cuồng nói:

- Ân oán thị phi giang hồ phức tạp vô cùng, người ngoại cuộc làm sao hiểu nổi... Y nói tới đây dừng lại giây lát, sau đó đổi giọng điệu nói:

- Có thật ngươi muốn danh lừng thiên hạ chăng?

- Thế thì phải hỏi ngươi có bằng lòng dạy võ công cho ta chăng?

- Nếu chẳng dạy võ công cho ngươi thì ta [illegible] ngươi như thế để làm gì?

- Đương nhiên ai mà chẳng muốn danh [illegible]ng thiên hạ ư?

- Nhưng mà ngươi có bằng lòng chịu chết một lần chăng?

- Chết bằng cách nào?

- Ngươi hãy trả lời ta trước đã?

Chung Trấn Văn nhủ thầm: Dù bằng lòng hay không cũng chỉ là một con đường chết, ta cứ thí mạng bằng lòng y cho rồi, để xem y bảo mình chết bằng cách nào? Hắn suy nghĩ như thế, bèn cương quyết nói:

- Ta bằng lòng chết một lần!

- Ngươi không hối hận chứ?

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn ra vẻ cương quyết nói:

- Ta quyết chẳng hối hận gì hết!

- Thế thì khá lắm, trong vòng ba tiếng đồ
hồ ta sẽ đào tạo ngươi trở thành một võ lâm
tài.

Chung Trấn Văn ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi núp ở đâu mà ta chẳng thấy ng
vậy?

Nhân vật thần bí khủng bố cất tiếng
há há một hồi, nói:

- Sớm muộn gì ngươi cũng phải trông t
ta nhưng thì giờ hội ngộ của hai ta cũng vô c
ngắn ngủi, chỉ có ba tiếng đồng hồ thôi...

Đối phương nói tới đây, cảm khái thở
một tiếng, hình như y có một quá khứ vô cù
thương tâm?... Tiếng than thở vừa dứt, y lại
tiếp:

- Này Chung Trấn Văn, ta hỏi ngươi một
u nữa ngươi có bằng lòng giúp ta một việc
ăng?

Chung Trấn Văn không thể nào hiểu nổi
ói của quái nhân thần bí này, hình như mỗi
nói của đối phương đã làm cho hắn phải điên
suy nghĩ, nhưng hắn vẫn không sao suy nghĩ
lời nói của đối phương muốn nói gì hết.

Hắn đành phải hoang mang, nói:

- Giúp ngươi điều chi thế?

- Ngươi có bằng lòng không đã?

- Ta bằng lòng giúp ngươi.

- Được, ngươi phải giữ lời hứa nha, ngươi
giúp đỡ ta thì ta làm cho ngươi danh lừng thiên
không sai, nhưng mà ngươi phải chết một lần
được... Đối phương nói tới đây, bỗng giọng
trở nên u ám buồn bã:

http://tieulun.hopto.org

- Ta bị y nhốt trong hang đá ở phía trê cổng Địa Ngục Môn, đương nhiên ngươi khôn thể trông thấy ta rồi, chẳng phải lúc nãy ngư đã trông thấy ba lão già kia ra tới động khẩu t ta mới xuất thủ sao?

Chung Trấn Văn nghe đối phương nói t mới vỡ lẽ ra, hắn ngước đầu nhìn lên cổng ha quả nhiên ở trên đó có một lỗ hang lớn.

Hắn bèn cất tiếng nói:

- Ngươi muốn ta cứu ngươi ra khỏi đó?

- Đúng thế, ta bị nhốt tại đây đã ba n trời, cứ mỗi cách mười ngày thì y mang thức đến đây cho ta một lần... Hình như y lẩn bẩm nói một mình.

- Trong ba năm nay ta đã tìm được chỗ cơ quan, bây giờ ngươi chỉ tốn sức vẫy tay n cái thì gặp được ta ngay.

- Thế à...

Âm thanh quái nhân lại nói tiếp:

- Bây giờ ngươi quẹo bên phải đi tới ba ước, xem trên vách núi phải chăng có một tảng màu xanh, nếu quả thật có tảng đá như thế, ngươi chỉ khẽ dùng sức ấn lên một cái thì gặp ta ngay.

Chung Trấn Văn lập tức y lời quẹo sang phải rồi đi tới ba bước. Quả nhiên hắn đã thấy tảng đá xanh mà đối phương vừa nói, giơ tay khẽ ấn lên tảng đá, kêu sột một tiếng, kế đó là một tiếng kêu ầm như sấm nổ...

Chung Trấn Văn quay người sang nhìn, hắn đã trông thấy vách núi trên cổng Địa Ngục Môn hiện ra một cánh cửa đá to lớn và có một cần treo thòng xuống.

Thình lình...

Ngay lúc này có một tiếng cười the thé lạnh rạch xé đêm không vang tới, Chung Trấn nghe thấy tiếng cười này bất giác giật bắn

http://tieulun.hopto.org

người lên, hắn chỉ thấy một bóng xanh thấp thoáng một cái, hai mắt hắn bỗng sáng hẳn lên...

Một thiếu nữ mình mặc chiếc áo xanh đang đứng sờ sờ trước mắt hắn.

Gương mặt y đẹp như hoa phù dung, toàn thân y tỏa ra một ma lực vô cùng hấp dẫn. Chung Trấn Văn thoạt trông thấy đối phương đã khen thầm một tiếng: Chao ôi! Một tuyệt đại mỹ nhân!

Thiếu nữ áo xanh tủm tỉm cười một tiếng, nụ cười của y đã làm cho Chung Trấn Văn phải mất hồn ngẩn người ra tại chỗ luôn.

- Người đến Địa Ngục Môn, ta đã tha chết cho ngươi, thế mà ngươi cả gan đã giúp y khai mở cánh cửa Địa Ngục Môn...

Thiếu nữ áo xanh nói chưa hết lời, thì tiếng cười hắc hắc rùng rợn ấy lại vang tới, kế đó là những tiếng kêu leng keng của kim khí, âm thanh lạnh như tiền vang tới nói:

- Này Địa Ngục Ma Cơ, ta bị ngươi nhốt tại đây đã tròn ba năm, nhưng ta vẫn chưa chết, nếu bây giờ ngươi dám động tới một sợi lông chân của hắn, thì ta sẽ ăn thua với ngươi ngay!

Chung Trấn Văn đảo mắt nhìn tới, bất giác cả kinh thất sắc, thì ra quái nhân vừa khủng bố vừa thần bí lại chính là một thanh niên trạc tuổi hai mươi ngoài.

Chỉ thấy toàn thân thanh niên này bị người ta dùng dây xích sắt khóa lại, điều mà Chng Trấn Văn giật mình hơn nữa, là hai chân của thanh niên bị chặt đứt hết, lòng bàn tay trái có một sợi dây xích sắt luồng qua được đóng dính trên vách đá!

Chỉ còn một cánh tay phải có thể tự do hoạt động mà thôi.

Chung Trấn Văn nằm chim bao cũng không bao giờ ngờ rằng nhân vật khủng bố xuất thủ cay độc này lại trẻ tuổi như thế, tại sao y lại bị người ta chặt đứt hai chân và dùng dây xích

http://tieulun.hopto.org

người lên, hắn chỉ thấy một bóng xanh thấp thoáng một cái, hai mắt hắn bỗng sáng hẳn lên...

Một thiếu nữ mình mặc chiếc áo xanh đang đứng sờ sờ trước mắt hắn.

Gương mặt y đẹp như hoa phù dung, toàn thân y tỏa ra một ma lực vô cùng hấp dẫn, Chung Trấn Văn thoạt trông thấy đối phương đã khen thầm một tiếng: Chao ôi! Một tuyệt đại mỹ nhân!

Thiếu nữ áo xanh tủm tỉm cười một tiếng, nụ cười của y đã làm cho Chung Trấn Văn phải mất hồn ngẩn người ra tại chỗ luôn.

- Người đến Địa Ngục Môn, ta đã tha chết cho ngươi, thế mà ngươi cả gan đã giúp y khai mở cánh cửa Địa Ngục Môn...

Thiếu nữ áo xanh nói chưa hết lời, thì tiếng cười hắc hắc rùng rợn ấy lại vang tới, kế đó là những tiếng kêu leng keng của kim khí, âm thanh lạnh như tiền vang tới nói:

- Này Địa Ngục Ma Cơ, ta bị ngươi nhốt tại đây đã tròn ba năm, nhưng ta vẫn chưa chết, nếu bây giờ ngươi dám động tới một sợi lông chân của hắn, thì ta sẽ ăn thua với ngươi ngay!

Chung Trấn Văn đảo mắt nhìn tới, bất giác cả kinh thất sắc, thì ra quái nhân vừa khủng bố vừa thần bí lại chính là một thanh niên trạc tuổi hai mươi ngoài.

Chỉ thấy toàn thân thanh niên này bị người ta dùng dây xích sắt khóa lại, điều mà Chng Trấn Văn giật mình hơn nữa, là hai chân của thanh niên bị chặt đứt hết, lòng bàn tay trái có một sợi dây xích sắt luồng qua được đóng dính trên vách đá!

Chỉ còn một cánh tay phải có thể tự do hoạt động mà thôi.

Chung Trấn Văn nằm chim bao cũng không bao giờ ngờ rằng nhân vật khủng bố xuất thủ cay độc này lại trẻ tuổi như thế, tại sao y lại bị người ta chặt đứt hai chân và dùng dây xích

http://tieulun.hopto.org

nhốt ở đây như thế? Còn thiếu nữ áo xanh này là ai?.

Thình lình Chung Trấn Văn như hiểu r điều gì, hắn nhủ thầm: Chẳng lẽ thiếu nữ này l Chung Trấn Văn ư?...

Hắn suy nghĩ đến đây, bất giác rùng mình lạnh toát mồ hôi.

Bấy giờ Địa Ngục Ma Cơ cười lạnh lùng nó

- Họ Trương kia, ngươi đã vi phạm cấ lệnh của Địa Ngục Môn, tha ngươi không giế nếu ngươi bằng lòng giao Địa Ngục Chi Thư (thược tức là chìa khóa) cho ta thì ta sẽ tha ch cho hắn.

- Đồ tiện tỳ, ngươi vi phạm mệnh lệ thầy, thiên lý sẽ chẳng dung thứ ngươi, ta đã b hạnh lọt vào hầm hố của ngươi...

Y nói tới đây ngước đầu lên trời cười nh điên như cuồng, sau đó gầm hét nói tiếp:

- Đúng thế, Trương Cốc Thần này đã vi m cấm lệnh của Địa Ngục Chi Môn, nhưng u ngươi dám động tới lông chân của hắn...

- Chao ôi! Ta muốn giết hắn thì dễ như trở n tay mà thôi, nhưng mà ta muốn trông thấy ươi đích thân ra tay giết hắn.

- Địa Ngục Ma Cơ, ta sẵn sàng chờ xem ươi làm cách nào bảo ta đích thân giết hắn?

Chung Trấn Văn đứng ở bên cạnh âm thầm khổ: Chẳng may đụng phải Ma Cơ này, Chung trấn Văn phải hỏng thôi...

Địa Ngục Ma Cơ nghe nói thế, mục lộ hung quang, cười lạnh lùng nói:

- Dựa vào lệnh kỳ tiên sư của bản Môn có chăng?

Dứt lời, y thò tay vào túi áo lấy một lá cờ ra, phất theo chiều gió một cái, chỉ thấy lá này là nền đen chính giữa có thêu một đầu ươi quỷ quái hung dữ bằng chỉ trắng.

http://tieulun.hopto.org

Trương Cốc Thần thoáng trông thấy lá cờ nhỏ này sắc mặt đại biến, toàn thân y run lẩy bẩy không dừng.

Địa Ngục Ma Cơ giơ cao lá cờ trong tay, nói giọng lạnh như tiền:

- Đệ tử Chung Trấn Văn đời thứ tư của Địa Ngục Môn, xin được tryền lệnh thay thầy...

Y nói tới đây dừng lại giây lát, liếc mắt nhìn Chung Trấn Văn, lạnh lùng hét lớn nói:

- Đệ tử bản môn Trương Cốc Thần hãy nghe lệnh đây!

Mặt mày Trương Cốc Thần tái mét không còn chút máu, hai bên khóe mắt đã nhỏ xuống hai giọt lệ anh hùng.

- Địa Ngục Ma Cơ, ngươi hành hạ ta đến thế chưa thấy đủ sao?

- Đây là việc công, Chung Trấn Văn này chỉ truyền lệnh thay thế cho thầy thôi!

Trương Cốc Thần buồn bã thở dài nói:

- Thôi đành chịu vậy!

Chung Trấn Văn đứng ở bên cạnh trông thấy tình hình như thế, máu nóng sôi lên sùng sục, thình lình điểm mặt Địa Ngục Ma Cơ hỏi:

- Có phải chính ngươi đã chặt đứt hai chân của y, đồng thời đã dùng dây xích khóa y tại đây không?

Địa Ngục Ma Cơ bỗng nghe Chung Trấn Văn hỏi như thế, bất giác giật mình quay sang nhìn hắn, chỉ thấy hai mắt Chung Trấn Văn đầy sát khí rùng rợn kinh người.

Địa Ngục Ma Cơ đã giật mình kinh hãi, sau đó cười lạnh lùng nói:

- Đúng thế, ngươi muốn làm gì ta nào?

Chung Trấn Văn nghiến răng kêu ken két, đột nhiên hét nói:

http://tieulun.hopto.org

- Ta phải giết chết mụ đàn bà ác độc ngươi...

Dứt lời, hắn vung quải trượng trong tay kêu veo một cái bổ vào người Địa ngục Ma Cơ nhanh như cắt.

Chung Trấn Văn chỉ là một người không đ sức trói gà, hắn bổ tới một gậy này hoàn toàn d cơn thịnh nộ nhất thời, vì hắn thù hằn nữ nhâ này hết sức.

Địa Ngục Ma Cơ hét to một tiếng:

- Ngươi muốn chết ư...

Dứt lời, y giơ cánh tay ngọc đánh tới m chưởng nhanh như điện chớp.

Cũng đồng thời Địa Ngục Ma Cơ tấn côn một chưởng, bỗng nghe Trương Cốc Thần gầ hét một tiếng nói:

- Địa Ngục Ma Cơ ngươi dám xuất thủ ư...

Tiếp theo tiếng gầm hét, y giơ tay phải đẩy một luồng kình phong mạnh như vũ bão.

Địa Ngục Ma Cơ biết rằng chưởng lực của phương võ cùng lợi hại, công lực của mình ... kém y nhiều, nên ả vội vàng thu hồi thế ...ông, đồng thời nhảy lùi ra sau luôn.

Song chưởng phong của ả vẫn gây ảnh ...g đến Chung Trấn Văn, chỉ thấy hắn kêu oa tiếng, há mồm phun ra một bụm máu tươi ...ằm trên đất luôn.

Chung Trấn Văn chỉ thoáng hôn mê trong ...át, sau đó nghiến răng chịu đau, từ trên đất ...ậy, hắn căm phẫn đưa mắt chăm chăm nhìn ... Ngục Ma Cơ nói giọng lạnh lùng:

- Này Địa Ngục Ma Cơ, nếu Chung Trấn không chết, ắt phải có một ngày trả lại cho ... một chưởng không sai...

Bấy giờ, Trương Cốc Thần cười lạnh lùng một tiếng, nói:

http://tieulun.hopto.org

- Địa Ngục Ma Cơ, ngươi có xứng đán
một nhân vật lừng danh ở chốn giang hồ
chăng, lại có thể xuất thủ đánh một người kh
hề biết chút võ công nào hết...

Địa Ngục Ma Cơ cười lạnh lùng một t
giơ cao lá cờ sắc đen trong tay, căm phẫn nói

- Này Trương Cốc Thần, ngươi dám k
cự lệnh thầy ư?

- Đệ tử không dám!

- Ngươi bảo rằng không dám, thế tại sa
xuất thủ với đệ tử đã cầm lệnh kỳ của bản m

- Đệ tử bất đắc dĩ phải ra tay vậy!

Địa Ngục Ma Cơ cười lạnh lùng, gầm
nói:

- Ngươi có biết phàm những người vào
Ngục Môn sẽ được xử quyết thế nào chăng?

- Đệ tử biết!

- Thế thì ta ra lệnh ngươi hãy lập tức giết
người đã xâm nhập vào Địa Ngục Môn
y.

Trương Cốc Thần nghiến răng, căm phẫn
mắt nhìn Địa Ngục Ma Cơ một cái, sau đó
hét nói:

- Đệ tử tuân lệnh!

Y hận đến nỗi muốn ăn tươi nuốt sống Địa
Ma Cơ này, vì người đàn bà này đã phá hủy
của y, kể cả hạnh phúc, tương lai... đồng
ua nụ cười của ả đã hủy mất hạnh phúc
vài thiếu nữ!

Cặp mắt sáng như điện của y lướt nhìn
hung Trấn Văn nói:

- Chung huynh đài, mời ngươi hãy sang
y

* *

**

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ 3

MẦM MỐNG HUYẾT KIẾP

Chung Trấn Văn tim đập thình thịch, gi
mình nhủ thầm: Trông tình hình ta phải bị ti
diệt trong Địa Ngục Môn này rồi...

Hắn thoáng nghĩ đến thân thế ly kỳ chư
giải của hắn, đồng thời đại hận các phái chưa tr
bây giờ phải xa lìa thế giới này, làm sao chẳn
bảo hắn ngậm ngùi rơi lệ u...

Quả thật đời người của hắn bất hạnh h
sức, hắn chẳng những bị tật nguyền nơi chân
hơn nửa từ khi hắn có ký ức đến nay, hắn chư

...o giờ hưởng được sự ấm cúng của nhân gian
...y... ấm cúng này bao gồm cả tình thương của
...a mẹ... bạn bè... và thân quyến...

Hắn vừa suy nghĩ vừa đi khập khiễng bước
...ng chỗ đã khóa thân Trương Cốc Thần!

Hắn vừa bước chân lên cầu treo, sực như
giác rằng mình đã đi vào Quỷ Môn Quan
...ng bằng.

Bấy giờ Trương Cốc Thần đưa mắt nhìn
...ng Trấn Văn nói giọng u ám:

- Này Chung huynh đài, hãy tha thứ ta vừa
đã nói rằng chỉ trong vòng ba tiếng đồng hồ
cho ngươi danh-lừng thiên hạ... Y cười nhạt
...tiếng, nói tiếp:

- Vì lệnh kỳ của tiên sư, tại hạ bất đắc dĩ
...ải ra tay thôi!

Trương Cốc Thần vừa nói vừa vận công vào
bàn tay phải...

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn cười nhạt nói:

- Ngươi cứ việc ra tay, ta không oán trác
ngươi đâu...

Dứt lời, hắn từ từ nhắm mắt lại, lẳng lặ
chờ đợi Trương Cốc Thần xuất thủ.

Bầu không khí hiện trường trở nên ng
ngạt khó thở vô cùng, thình lình...

Trương Cốc Thần gầm hét một tiếng, vu
chưởng đánh tới nhanh như cắt...

Chung Trấn Văn chợt nghe tiếng gầm h
mặt mày thảm biến, nhủ thầm rằng: Hỏng rồi.

Thế nhưng bàn tay vừa từ trên bổ xuố
của Trương Cốc Thần thình lình biến đổi qu
sang hướng Địa Mục Ma Cơ nhanh như đ
chớp.

Sự biến đổi này xảy ra trong tíc tắc, y
gom hết toàn bộ công lực vào một chưởng này,
đã quyết tâm đánh một chưởng này làm c

ười đàn bà đã phá hoại cả hạnh phúc cả một
i của y phải chết ngay lập tức mới thôi.

Chưởng phong mạnh như vũ bão cuồn cuộn
ới.

Địa Ngục Ma Cơ cũng chẳng ngờ Trương
Thần đã chơi một đòn này, khi á phát hiện
đã muộn màn rồi!

Kêu đùng một tiếng!

Á đã trúng một chưởng vào ngực, khí huyết
lộn, há mồm phun ra một bụm máu tươi, té
g ra xa cả một trượng ngoài.

May nhờ Địa Ngục Ma Cơ có võ công cái
, bằng không á trúng phải một chưởng của
ương Cốc Thần ắt phải chết ngay lập tức
không sai.

Vị dùng hết sức lực phóng ra một chưởng,
quả nhiên sắc mặt của Trương Cốc Thần đã tái
mét, hai bên khóe miệng đã rỉ máu, nếu thân

http://tieulun.hopto.org

người của y chẳng được đóng đinh trên vá[illegible] y ắt phải té ngã ra đất không sai.

Biến động này chỉ xảy ra trong tíc tắc, [illegible] Ngục Ma Cơ trúng phải chưởng của Trương [illegible] Thần bị thương tới nội tạng, ngất xỉu té n[illegible] trên đất luôn.

Còn Trương Cốc Thần dùng hết nội [illegible] Thất Tinh Tịnh Mạch tấn công một chư[illegible] cũng hao tốn chơn nguyên thái quá mà đến [illegible] phải thọ thương.

Hai người đều bị thương hết, nhưng thu[illegible] thế của Địa Ngục Ma Cơ trầm trọng hơn Tru[illegible] Cốc Thần nhiều!

Thình lình...

Chung Trấn Văn mở to hai mắt [illegible] hoàng dòm ngó chung quanh, nhủ thầm tr[illegible] bụng: Chẳng lẽ ta chưa chết chăng?

Hắn không thể nào ngờ rằng Trương [illegible] Thần liều mạng cứu hắn?

Khi hắn lướt nhìn thấy Trương Cốc Thần [illegible] ố huyết trên hang đá, bất giác cả kinh

Hắn là một con người rất thông minh, [illegible] trông thấy tình hình đã đoán biết ngay [illegible] gì vừa xảy ra, Chung Trấn Văn thở dài [illegible] ng, hai mắt ngập lệ, bằng giọng uất hẹ gọi:

Trương đại ca...

Trương Cốc Thần từ từ mở mắt, ngắm nhìn [illegible] Trấn Văn giây lát, nói:

Chung huynh chớ buồn làm gì, sống làm [illegible] trên thế gian này tìm được một tri kỷ thì [illegible] mấy, Chung huynh là một người đại bất [illegible] hưng mong rằng về sau chúng ta sẽ được [illegible] mãi mãi ở bên kia thế giới...

Có vẻ y đau khổ vô cùng, cười thê thảm nói:

Trong đời ta từng có cuộc sống tươi đẹp, [illegible] y đã hủy đi tất cả của ta... hạnh phúc và

http://tieulun.hopto.org

tương lai... y như ngươi đã nói, chết chẳng có
đáng sợ hết, nhưng mà phải chết cho xứng đá
một chút, Trương Cốc Thần này bị y bắt ép
giết chết biết bao nhiêu cao thủ võ lâm, dù ta
chết cũng khó chuộc tội muôn một trong
này!

Y nói tới đây cố đè nén cơn đau khổ,
tiếp:

- Trong vở kịch kiếp người này ta đã đ
một vai tuồng là tay chém mướn, vì y mà ta
giết biết bao nhiêu người vô tội, hai bàn tay ta
nhúng đầu những máu tanh, trời ơi! Có ai thể
cảm được nỗi khổ trong lòng ta chăng?

Chung Trấn Văn cảm động đến đỗi nư
mắt đã chảy dài xuống hai má, hắn không b
nên nói những gì để an ủi người thanh niên
hạnh này?

Trương Cốc Thần buồn bã nói:

- Chuyện đã qua rồi chớ nhắc làm gì nữa,
có một ngày nào đó, ngươi sẽ hiểu con ng

Trương Cốc Thần này không sai, biết đâu ngươi
sẽ hoài niệm và tưởng nhớ y...

Thình lình...

Một tiếng kêu ự phá không vang tới, hai
người đảo mắt nhìn ra trước, thấy Địa Ngục Ma
Cơ đã từ trên mặt đất nhảy vọt lên.

Trương Cốc Thần cười lạnh lùng một tiếng,
quay sang nhìn hắn, nói tiếp:

- Ta từng hứa rằng trong vòng ba tiếng
đồng hồ sẽ làm cho ngươi danh lừng thiên hạ,
nhưng mà bây giờ ta xin thu hồi câu nói này, vì
ta đã thân mang trọng thương...

Chung Trấn Văn vội nói:

- Ngươi vì ta mà thân mang trọng thương,
lòng ta làm áy náy vô cùng, còn vấn đề truyền
thụ võ công, ta chẳng quan tâm nữa.

http://tieulun.hopto.org

- Nếu ngươi không học võ công, làm th
nào rửa được đại hận mà năm phái không th
ngươi làm đồ đệ ư?

Chung Trấn Văn định lên tiếng trả l
bỗng nghe Địa Ngục Ma Cơ cười lạnh lùng m
tiếng, sau đó thấy y từ từ bước tới, nói:

- Này Trương Cốc Thần, ngươi đã kháng
lệnh thầy có biết bị tội thế nào chăng?

Trương Cốc Thần chẳng thèm nhìn ngó Đ
Ngục Ma Cơ, bằng giọng điệu lạnh lùng đáp:

- Này Địa Ngục Ma Cơ! Nói cho ngươi b
cũng không hề chi, Trương Cốc Thần này
quyết tâm kháng cự lệnh thầy, ngươi làm gì đư
ta nào?

Nghe nói thế, Địa Ngục Ma Cơ ngạc nhi
hết sức, y thoáng ngẩn người ra giây lát, sau
nói giọng lạnh lùng:

- Thế thì ngươi xem ân huệ của sư môn...

Trương Cốc Thần ngắt lời y, nói giọng lạnh lùng:

- Ta sẽ có lời giao phó với sư phụ ở nơi chín suối sau.

- Ngươi quyết tâm phản bội sư môn ư?

- Đúng thế, Trương Cốc Thần này đành phải chịu người đời phỉ mắng muôn đời vậy.

- Thế thì khá lắm, không ngờ Trương Cốc Thần ngươi lại cả gan đến thế!

Y cười lạnh lùng một tiếng, mang lệnh kỳ Địa Ngục Môn cuốn tròn lại, sau đó cất vào túi áo, căm phẫn nói:

- Địa Ngục Ma Cơ này thử xem hai ngươi có thoát khỏi tay ta chăng.

Dứt lời, y dùng tay lau sạch vết máu ở hai khóe miệng, cất bước đi về cổng Địa Ngục Môn.

http://tieulun.hopto.org

Trương Cốc Thần thấy thế, vội vận hết công lực tàn dư vào bàn tay phải, nếu Địa Ngục Ma Cơ dám ra tay, thì y sẽ liều mạng với ả ngay.

Vì trước kia Trương Cốc Thần không dám trái lệnh kỳ sư môn, nên y mới bị Địa Ngục Ma Cơ làm khổ thân đến thế, bấy giờ y đã đánh liều chịu làm một tội nhân của Địa Ngục Môn, nên hà sợ Địa Ngục Ma Cơ nữa ư, huống chi Địa Ngục Ma Cơ đã phá hủy tất cả cuộc đời y?

Chung Trấn Văn căm phẫn nhìn ma nữ có sắc đẹp tuyệt thế này, nhủ thầm: Ắt có một ngày ta phải giết chết ngươi không sai...

Bấy giờ...

Địa Ngục Ma Cơ đã lách mình đi ngang người Trương Cốc Thần bước vô cổng Địa Ngục Môn lui khỏi cốc địa đầy những xác chết tanh hôi này

Địa Ngục Ma Cơ chẳng có hành động gì hết!

Đồng thời Trương Cốc Thần cũng chẳng ra luôn!

Thật ra cả hai người không một ai dám thủ hết, thứ nghĩ họ đều là người thân trọng thương, nếu mạo muội xuất thủ lần thì hậu quả không thể lường được rồi.

Trương Cốc Thần để y lui khỏi Địa Ngục cả hai người không nói một lời nào hết...

Bấy giờ trời gần sáng rồi...

Trương Cốc Thần thấy bóng người Địa Ngục Ma Cơ xa dần, y khẽ thở dài một tiếng.

Người đàn bà này đã hủy mất một đời của

Bấy giờ y sắp chết tới nơi, chất độc nơi chân nội thương bắt đầu bộc phát.

Y là một võ lâm kỳ tài, dựa vào võ công của thừa sức đánh khắp thiên hạ, mà khó tìm ra thủ!

http://tieulun.hopto.org

Cũng chính vì võ công của y quá cao siê
nên Địa Ngục Ma Cơ mới hạ độc hãm hại y.

Bấy giờ Trương Cốc Thần cố đè nén c
xúc động, gượng cười nói với Chung Trấn Văn:

- Này Chung huynh đài, ngươi muốn học
công chăng?

- Chẳng phải lúc nãy ngươi đã hứa rằng l
cho ta danh lừng thiên hạ sao?

Trương Cốc Thần cười nhạt nói:

- Ta phải đào tạo ngươi, mang sở học cả
đời của ta truyền thụ cho ngươi hết, chẳng p
ta tự cao, nếu dựa vào võ công hiện hữu của
thiên hạ này không có một ai là địch thủ của
hết...

Nói tới đây, gương mặt y lộ ra vẻ cười đắ
nhưng nụ cười này đã bị mây mù che mất tíc
thần sắc hiện trên mặt vẫn là vẻ đau khổ u á

Bỗng nhiên y thở dài hỏi:

- Này Chung huynh đài, ngươi có biết tại
Địa Ngục Ma Cơ đã chặt đứt hai chân ta,
thời lại dùng dây xích sắt khóa ta tại nơi
chăng?

Chung Trấn Văn lắc đầu trả lời:

Tiểu đệ định hỏi ngươi điều này.

Trương Cốc Thần trầm tư giây lát, nói:

Câu chuyện này kể ra còn dài dòng lắm,
ng trước sau gì ta cũng phải nói cho ngươi
rõ...

Y dừng lại giây lát, sau đó nói tiếp:

Nếu ngươi muốn theo học võ công của ta,
ươi phải hằng lòng làm giúp ta ba việc.

Việc gì thế? Ta sẵn sàng bằng lòng ngay.

Không hối hận chứ?

Chung Trấn Văn trịnh trọng nói:

http://tieulun.hopto.org

- Quân tử nhất ngôn.

Trương Cốc Thần mỉm cười nói:

- Điều kiện thứ nhất ngươi phải gia nhập Địa Ngục Môn, vả lại ngươi phải tái chấn hưng tiếng tăm của Địa Ngục Môn và tiếp quản chức vụ chưởng môn bản Môn...

Chung Trấn Văn thoáng nghe y nói như thế, bất giác giật mình kinh hãi, hắn nhủ thầm: Gia nhập vào Địa Ngục Môn thì đơn giản thôi, còn vấn đề tiếp quản chức chưởng môn nhân thì trách nhiệm này hơi quan trọng đấy...

Trương Cốc Thần trong thấy hắn do dự bất quyết, cười nhạt nói:

- Thế nào? Ngươi có bằng lòng chăng?

- Bằng lòng, nhưng trọng trách tiếp quản chức chưởng môn của Địa Ngục Môn thì tiểu đệ xin được từ chối...

Trương Cốc Thần căm phẫn nói:

- Ngươi có xứng đáng là trang nam tử hán ư? Tại sao hứa với ta rồi bây giờ lại nuốt lời ư?

Chung Trấn Văn thẹn đỏ mặt, trả lời ngay:

- Được ta bằng lòng điều thứ nhất, còn điều thứ hai là gì?

- Điều thứ hai, ngươi phải giết chết Địa Ngục Ma Cơ trả thù cho ta?

- Điều này thì ngươi không phải nói ta cũng quyết giết chết y thôi, còn điều thứ ba thì sao?

- Điều thứ ba ngươi phải tìm cho ra một bảng Tàng Trân Đồ, vì bảng Tàng Trân Đồ này chỉ rõ nơi chất giấu vài lệnh bài bản Môn và một võ công bí kíp... có lẽ điều này hơi gian nan một chút.

Chung Trấn Văn ngạc nhiên hỏi:

- Bảng Tàng Trân Đồ này hiện giờ nằm trong tay của người nào vậy?

http://tieulun.hopto.org

Trương Cốc Thần trầm tư giây lát, lắc đầu nói:

- Điều này thì ta không được rõ lắm, nhưng có một người có lẽ biết rõ điều này.

- Ai thế?

- Hắc Mao Lã Quỷ, nhưng người này mất tích giang hồ đã hơn hai mươi năm, ta tìm kiếm nhiều năm trời nhưng vẫn không sao tìm được y, ngươi hãy cố gắng tìm cho ra người này để thử hỏi bảng Tàng Trân Đồ ấy.

Chung Trấn Văn khẽ gật đầu nói:

- Ta bằng lòng điều kiện thứ ba này luôn.

Trương Cốc Thần nhgc hắn hứa như thế liền nở một nụ cười an ủi, sau đó lại nói tiếp:

- Thế thì dù ta có chết cũng chẳng ân hận gì nữa, nhưng ta phải nói cho ngươi biết vài việc nữa...

- Còn điều gì ngươi cứ việc nói?

- Điều thứ nhất, sau khi ngươi xuất hiện [illegible]ng hồ, xin ngươi hãy chuyển tin chết của ta [illegible]n một thiếu nữ tên là Uyên Tiểu Linh...

Y nói tới đây, sắc mặt y trở nên đau khổ [illegible]ồn bã hết sức.

Chung Trấn Văn lẳng lặng khẽ gật đầu [illegible]hông nói gì hết.

Hai người im lặng một hồi thật lâu, Chung Trấn Văn lại lên tiếng nói:

- Tại sao ngươi phải chết?

Trương Cốc Thần buồn bã thở dài, nói:

- Tráng sĩ vì tri kỷ mà vong, nếu ta không chết thì làm sao ngươi danh lừng thiên hạ được?

- Chẳng lẽ cái chết của ngươi có can hệ đến việc ta danh lừng thiên hạ sao ?

http://tieulun.hopto.org

Trương Cốc Thần đưa mắt nhìn vẻ ngạc nhiên của Chung Trấn Văn, y suy nghĩ giây lát, cười nhạt nói:

- Sau này ngươi sẽ biết tại sao ta bảo ngươi phải chết một lần.

Trương Cốc Thần nói tới đây dừng lại giây lát sau đó trầm giọng nói tiếp:

- Căn cứ võ công được ghi chép trong kinh thư Địa Ngục Hoán Hồn Kinh của bản Môn từng đề cập một tiết Hoán Hồn (hoán tức là đổi), thì võ công này có thể mang linh hồn của đối phương trục xuất thân thể, sau đó đưa linh hồn ta nhập vào thể xác của đối phương, làm cho đối phương biến thành cái ta thứ hai.

Chung Trấn Văn sực như hiểu ra và nhủ thầm:

Té ra như thế, nhưng võ học này khiến người ta khó có thể tin tưởng được, làm thế nà

n ảo đến đổi mang linh hồn mình nhập vào thể xác của người khác được ư?

Hắn đang còn suy nghĩ thì Trương Cốc Thần lại nói tiếp:

- Trước hết ta phải trục xuất linh hồn ngươi ra khỏi thể xác ngươi, và ta sẽ chuyển toàn bộ chân nguyên và nội lực vào Thất Tinh Tịnh [illegible] của ngươi, sau đó với thời gian nhanh tíc [illegible] đưa linh hồn ta nhập vào thể xác của ngươi, ấy cũng có nghĩa là linh hồn ta chuyển đi một nơi khác lần nữa.

- Thế thì linh hồn thật của ta đi đâu mất rồi?

- Chết rồi!

Chung Trấn Văn nghe nói thế, bất giác rùng mình lạnh toát mồ hôi...

Hắn nói giọng run run:

http://tieulun.hopto.org

- Thế thì ta phải quên hết tất cả ký ức trong quá khứ rồi?

Trương Cốc Thần lắc đầu nói:

- Không, ngươi vẫn còn nhớ mọi việc ở quá khứ, vì linh hồn ta và linh hồn ngươi xem như đã được nhập một, nhưng mà sau này linh hồn ngươi không thể phát sanh tác dụng mà thôi, chỉ có linh hồn ta có tác dụng, nếu được như thế thì thiên hạ này quyết không có bất cứ một ai là địch thủ của bọn ta hết, ta chẳng nói lời phóng đại đâu, nhưng chẳng may ta thọ nội thương quá nặng không thể Hoán Hồn nữa.

Y nói tới đây thò tay vào túi áo, lấy một viên thuốc màu đen và một cái chìa khóa lấp lánh chiếu sáng có màu đen bóng ra, giao lại cho Chung Trấn Văn nói:

- Viên Khí nguyên Tụ Hồn Đơn này do thầy ta tốn cả tâm huyết một đời mới luyện thành, lúc sư phụ ta còn sống, người tốn cả năm mươi năm trời mới nấu luyện thành ba viên

thuốc này, viên thuốc này chẳng những có thể chữa trị bất cứ loại nội thương nào, hơn nữa nuốt viên thuốc này sẽ tăng thêm sáu mươi năm công lực, sư phụ ta từng ra lệnh ta nuốt một viên, cho nên công lực ta mới lợi hại kinh người đến thế, bây giờ ngươi hãy nuốt viên thuốc này vào để ta đả bề đả thông trăm huyệt toàn thân cho ngươi...

Y dừng lại giây lát, sau đó lại nói tiếp:

- Đây là Địa Ngục Chi Thược (thược là chìa khóa), dùng để khai mở Địa Ngục Chi Môn là nơi cất giấu báu vật, chỉ cần tìm được Tàng Trân Đồ ngươi sẽ khai mở được ngay, chính Địa Ngục Ma Cư vì Địa Ngục Chi Thược này mà đã hạ độc thủ với ta...

Chung Trấn Văn đưa hai tay run rẩy đón lấy hai báu vật mà Trương Cốc Thần vừa giao cho hắn.

Một người mới quen biết đã đối xử với hắn như thế, làm sao chẳng bảo hắn không cảm động ư? Huống chi hắn sẽ là người đầu tiên được sống sót ra khỏi Địa Ngục Môn ư?

http://tieulun.hopto.org

Cả đời người hắn chưa từng thọ ân huệ
bất cứ một ai hết, cũng chưa bao giờ có
người xử tốt với hắn như Trương Cốc Thần vậ

Hắn chỉ biết xúc động nhỏ lệ mà thôi, n
ra hắn không biết nói gì hơn.

Trương Cốc Thần cười nhạt nói:

- Này Chung huynh đệ, chớ cảm khái
gì, đời người như là một giấc chim bao, trong
mộng có rất nhiều biến hóa, chỉ cần sau
ngươi tỉnh mộng vẫn biết hoài niệm người b
bất hạnh đã yêu thương ngươi là đủ rồi, có p
vậy chăng?

Y nói tới đây kêu ồ một tiếng, hình như y
nghĩ ra điều gì, nói tiếp:

- À ! Phải rồi, trong Địa Ngục Môn
chẳng những cất giấu vài món báu vật của b
môn, ngoài ra còn một món đồ từng làm điên
thiên hạ võ lâm này, chính vì món đồ này mà

ết bao người đã mạo hiểm vào đây, bây giờ
ương hãy sang đó lấy món đồ ấy trước đã...

Y vừa nói vừa giơ tay phải chỉ về phía trước
...

- Ở bên trong đống xương người hàng thứ
tư có một ống sáo dài độ một thước, chính vật
này từng làm điên đảo giang hồ một thời, ngươi
hãy sang đó lấy qua đây xem nào.

Chung Trấn Văn khẽ gật đầu quay người
bước qua đống xương người ngay.

Hắn khẽ dùng quải trượng trong tay bới
đống xương người lên, hắn trố mắt nhìn kỹ, quả
nhiên ở trong đống xương người ấy có một ống
sáo bằng đồng màu trắng dài độ một thước.

Chung Tấn Văn liền cúi người xuống nhặt
sáo bằng đồng ấy lên, sau đó bước về chỗ
ng Cốc Thần.

Trương Cốc Thần cầm lấy ống sáo đồng
trắng xem xét một hồi, chẳng thấy chỗ nào khả

http://tieulun.hopto.org

nghi hết, sau đó giao lại cho Chung Trấn Văn, nói:

- Vật này từng làm điên đảo giang hồ, bên trong ắt phải có nguyên do gì không sai, bấy giờ ta chưa tìm ra chỗ kỳ lạ của nó, tạm thời ngươi hãy giữ lấy trong người, biết đâu về sau hữu dụng tới nó cũng nên.

Chung Trấn Văn định trả lời thì Trương Cốc Thần khẽ thở dài một tiếng lại nói tiếp:

- Bây giờ ngươi hãy nuốt viên Khí Nguyên Tụ Hồn Đơn này vào, ta phải đả thông trăm huyệt toàn thân của ngươi trước.

Chung Trấn Văn bất tiện nói gì nữa, lập tức nạp viên Khí Nguyên Tụ Hồn Đơn vào miệng ngay...

Hắn nuốt viên thuốc được giây lát, thì toàn thân hắn nóng như bị lửa đốt, mồ hôi toát ra như tắm...

Ngay lúc này bỗng nghe Trương Cốc Thần hét to một tiếng nói:

- Này Chung huynh đệ, lúc vận công lưu hành hãy cố gắng dẹp bỏ tạp niệm, chớ bị ngoại vật phân tâm, bằng không tâm huyết của ta sẽ hỏng hết.

Chung Trấn Văn nghe nói thế, vội vàng ngồi xếp bằng trên đất, nhiếp tâm tụ thần, gạt bỏ hết mọi tạp niệm, gương mặt Chung Trấn Văn nóng bừng lên...

Trương Cốc Thần thấy thế, đắc ý nhủ thầm:

- Vài tiếng đồng hồ sau hắn sẽ trở thành một võ lâm kỳ tài, mà ta thì...

Y suy nghĩ tới đây, đã giơ tay phải ấn lên Thiên Linh Cái của Chung Trấn Văn nhanh như điện chớp, sau đó lại vỗ vào các đại huyệt Hoa Cái, Kỳ Môn, Tưởng Đài, Khí Hải, Đốc Mạch, Chí Đường, Mạng Môn,...

http://tieulun.hopto.org

Sau khi y vỗ xong các đại huyệt của Chung Trấn Văn, thì mồ hôi trên trán của y toát ra như tắm tay phải của y lại đặt lên Thiên Linh Cái của Chung Trấn Văn lần nữa, y đã mang toàn bộ nội lực tích tụ tại Thất Tinh Tịnh Mạch chuyển vào Thiên Linh Cái của Chung Trấn Văn...

Trương Cốc Thần chuyển toàn bộ nội lực vào Thất Tinh Tịnh Mạch của Chung Trấn Văn, y cố tình muốn đào tạo Chung Trấn Văn trở thành một võ lâm kỳ tài, thế nhưng y không ngờ, người mà y đã đào tạo lại chính là một sát tinh gây nên trận huyết kiếp võ lâm...

Thế rồi chủng tử của ngày tận cùng võ lâm đã được gieo giống...

Vô số cao thủ võ lâm sẽ khó tránh khỏi đại họa sát thân...

Đấy là thiên ý chăng? Bằng không tên què quặt bất hạnh này tại sao đi vào Địa Ngục Môn mà không bị giết, ngược lại còn được Trương Cốc Thần trọng ái và mang sở học một đời truyền lại

http://www.nhanmonquan.com

cho hắn như thế ? Đến nỗi phải gây nên một trận đại huyết kiếp võ lâm về sau !

Vài tiếng đồng hồ sau, bỗng nhiên Chung Trấn Văn cảm thấy nhiệt khí nơi bàn tay của g cốc Thần đã đặt lên vai hắn dừng hẳn, thời bàn tay của y trợt xuống luôn...

Chung Trấn Văn vẫn chưa biết hiện bây giờ một người có nội lực siêu đẳng, hắn phóng lên Trương Cốc Thần, bất giác cả kinh

Hai bên khóe miệng của Trương Cốc Thần đầm máu, và hai mắt cũng nhắm chặt lại luôn!

Trông thấy tình cảnh như thế, Chung Trấn Văn tim đập thình thịch, ngơ ngẩn hồi tưởng những sự việc đã xảy ra...

Bỗng nhiên, hắn uất nghẹn khẽ gọi một tiếng:

- Trương đại ca... kế đó hắn đã nhỏ xuống mấy giọt lệ cảm kích.

http://tieulun.hopto.org

Trương Cốc Thần từ từ mở mắt, bằng giọng điệu yếu ớt nói:

- Chung huynh đài, bây giờ ngươi đã là một người có nội lực siêu đẳng, lúc nãy ngươi nuốt một viên Khí Nguyên Tụ Hồn Đơn tương đương với sáu mươi năm công lực, và bây giờ ta lại mang toàn bộ chơn nguyên của Thất Tinh Tịnh Mạch chuyển sang cho ngươi hết...

Nói tới đây y kêu ự lên một tiếng lại ộc ra một bụm máu tươi...

Trương Cốc Thần cười nhạt nói tiếp:

- Chỗ con người quen biết nhau là do một chữ "duyên" hai chúng ta có duyên với nhau, nên mới được hội ngộ như thế, ta thích thần tình cương quyết và lạnh lùng của ngươi...

Y nói tới đây thở mạnh một cái, lại nói tiếp:

- Bây giờ ngươi có thể rời khỏi đây, duyên phận hai ta đã hết, ta chỉ còn sống được ba ngày

nữa, trong ba ngày này ta muốn yên tĩnh hồi tưởng tất cả quá khứ...

- Tiểu đệ chẳng muốn rời khỏi Trương đại ca chút nào hết, vì đại ca đã ban ân huệ cho tiểu đệ nhiều lắm, tiểu đệ biết làm thế nào đền đáp đây?

Sắc mặt Trương Cốc Thần thảm biến, cắm phẫn nói:

- Ngươi định phụ lòng ta chăng?

- Tiểu đệ không dám!

- Không phụ lòng ta thì ngươi mau rời khỏi Địa Ngục Môn, chớ quên những lời ta đã căn dặn, phải hoàn thành ba việc cho ta, thế thì dù ta có chết cũng được yên vui nơi chín suối, hãy đi đi, chớ hoài niệm ta nữa, chỉ cần sau này ngươi tưởng niệm đến ta là ta mãn nguyện rồi...

Chung Trấn Văn buồn bã thương tâm vô cùng, hắn đã tìm được tất cả những thứ gì hắn muốn có trong Địa Ngục Môn khủng bố này,

http://tieulun.hopto.org

nhưng hắn sẽ mãi mãi hoài niệm một con ngườ
sau ba ngày... hắn không dám suy nghĩ tiếp...

Cuối cùng Chung Trấn Văn nói:

- Này Trương đại ca, tiểu đệ mãi mãi tưởn
niệm đại ca, đại ca đã cho tiểu đệ tất cả, bất c
giá nào tiểu đệ cũng phải hoàn thành ba nhiệ
vụ mà đại ca đã giao phó, đại ca cứ yên tâm...

*

**

HỒI THỨ 4

SÁT TINH XUẤT GIANG HỒ

Hắn nghiến răng cố chịu đựng nỗi đau khổ
độ, hắn không dám quay đầu sang nhìn
ng Cốc Thần nữa, hắn đã lẳng lặng bước đi.

Chung Trấn Văn đưa mắt nhìn khắp những
g người trắng hếu trong cốc, không còn cảm
nơi này đáng sợ nữa, ngược lại trong đời
mãi mãi sẽ hoài niệm nơi chốn đáng yêu
. bây giờ phải từ giã làm sao chẳng bảo hắn
m nghĩ luyến tiếc ư?

http://tieulun.hopto.org

Tình linh...

Tiếng nói yếu ớt của Trương Cốc Thần sau lưng vang tới:

- Này Chung huynh đệ, ngươi hãy quay t lại một lát nữa.

Chung Trấn Văn nghe tiếng gọi, vội và dừng bước quay trở lại ngay.

Trương Cốc Thần cố hết sức mới mở to mắt ra, y chăm chăm ngắm nhìn Chung Tr Văn một hồi lâu, sau đó khẽ nói:

- Ngươi có biết tại sao ta bảo ngươi quay lại chăng?

Chung Trấn Văn khẽ lắc đầu không nó hết.

Trương Cốc Thần nói giọng yếu ớt:

- Với nội lực bây giờ của ngươi ở thiên này khó tìm được một vài ngươi đương đầu

ngươi rồi, mặc dù nội lực của ngươi kinh hồn, nhưng về võ công thì ngươi chẳng hiểu chút nào hết, nên ta bảo ngươi trở lại để truyền thụ cho ngươi một bộ kiếm pháp do ta sáng chế trong ba năm nay.

Chung Trấn Văn nghe nói thế, nước mắt đã chảy ròng ròng xuống.

Quả thật hắn không biết phải dùng ngôn ngữ thế nào để diễn đạt đền đáp vị ân nhân này?

Hắn ngoại trừ chỉ biết hoài niệm y, ngoài ra hắn không biết nói gì hơn.

Trương Cốc Thần nói:

- Có lẽ ngươi chưa nhận được ân huệ của bất cứ một ai nên ngươi mới tỏ ra xúc động như thế?

- Phải, ngươi là người duy nhất trong đời ta đã ban bố ân huệ cho ta nhiều như thế.

Trương Cốc Thần cười an ủi nói:

http://tieulun.hopto.org

- Chúng ta hãy dẹp chuyện này sang một bên, chẳng phải ngươi đã bảo rằng ngươi định tìm ngũ đại môn phái để phục hận ư?

Chung Trấn Văn nghe nói thế, tinh thần phấn khởi ngay, hắn vội trả lời:

- Đúng thế!

- Thế thì ngươi ắt phải học bộ kiếm pháp của ta...

Y nói tới đây bèn dừng lại giây lát, sau đó nói tiếp:

- Mặc dù đây là một bộ kiếm pháp, nhưng để tiện cho ngươi sử dụng, ta đành chuyển bộ kiếm pháp biến thành quải (cây gậy) pháp để truyền thụ cho ngươi.

Y dừng lại nghỉ một giây lát, sau đó nói tiếp:

- Bộ kiếm pháp này được mệnh danh là Phong Vân Kiếm Pháp, bây giờ chúng ta hãy đổi

danh là Phong Vân Quải Pháp, bộ quải pháp này gồm có năm chiêu, ta đã dung hợp Âm Phong Kiếm Pháp của bản Môn mà sáng chế ra, mặc dù bộ quải pháp này chỉ có năm chiêu, nhưng mỗi một chiêu ẩn tàng biến hóa vô cùng tận, chiêu chiêu liên kết, có thể liên hoàn sử dụng, người có nội lực hùng hậu sử dụng quải pháp này, chỉ múa một gậy là phong vân biến sắc ngay, đến khi nào ngươi học xong mới rời khỏi Địa Ngục Môn.

Chung Trấn Văn đưa mắt chăm chăm nhìn thẳng vào mặt Trương Cốc Thần, hình như hắn muốn tìm kiếm một cái gì ở trên gương mặt của Trương Cốc Thần, hắn phải nhớ cho thật kỹ gương mặt của y...

Bấy giờ Trương Cốc Thần lại nói tiếp:

- Chiêu thứ nhất của Phong Vân Quải Pháp là chiêu Kình Phong Phất Thảo, chiêu thứ hai là Vân Trung Na Nguyệt, chiêu thứ ba là Phong Lôi Giao Gia, chiêu thứ tư là Phong Quyển Vân Vũ, và chiêu thứ năm là Phong Vân Biến Sắc, tất

http://tieulun.hopto.org

cả là năm chiêu, bây giờ ngươi hãy ra sân trốn bên cạnh đống xương người bắt đầu tập luyện.

Thế rồi Chung Trấn Văn khẽ gật đầu, y l bước ra sân trước, đứng thẳng người tại đ

Thế rồi Trương Cốc Thần bắt đầu thụ năm chiêu Phong Vân Quải Pháp cho hắn..

Quả thật bộ Phong Vân Quải Pháp này hại kinh người hết sức, mỗi một chiêu đều tàng sự biến hóa vô cùng tận, thật kh thẹn với danh xưng võ lâm tuyệt học.

Ngày thứ nhất, Chung Trấn Văn chỉ h được ba chiêu.

Qua ngày thứ hai thì hắn đã học đủ nă chiêu Phong Vân Quải Pháp, nhưng mà chư được thuần thục cho lắm.

Thế rồi, ngày thứ ba hắn đã cố hết sức luyện tập, một lần, hai lần, và ba lần... chỉ thấ chỗ quải trượng quét tới của hắn cuồn cuộn nổ

ơn gió mạnh kinh người, làm cho lá cây quanh bay lên tung tóe.

Ba ngày, chỉ một thời gian ngắn ngủi ba thôi, Chung Trấn Văn đã trở thành một có võ công cái thế.

Thế nhưng... sau ba ngày hắn sẽ mất đi người thân mà hắn hoài niệm mãi mãi - ng Cốc Thần.

Sau ngày thứ ba, cuối cùng Trương Cốc đã ngậm cười rời khỏi thế giới thương tâm khổ này mãi mãi, lúc y chết chỉ được hai ba tuổi.

Quả thật y đã chết trẻ, y cũng như mọi lúc sanh tiền có nhiều mộng đẹp và hạnh thế nhưng y đã bị một người đàn bà hủy ất cả.

Chẳng những y đã phụ lòng sư phụ y lúc ống đã khổ công đào tạo y trở thành một võ kỳ tài, đồng thời cũng phụ bạc cả tình yêu

http://tieulun.hopto.org

của vài thiếu nữ đã yêu y. Nữ nhân! Chao ôi! Nữ nhân lại gớm sợ như thế được sao?

Bất cứ mọi người trên thế gian này đều biết nữ nhân có lòng dạ như rắn độc, thế nhưng có mấy ai thoát được sự cám dỗ của nữ nhân đâu?

Trương Cốc Thần đã bất hạnh yêu nhầm một nữ nhân độc hại hơn rắn độc gấp trăm lần, làm cho y phải gây thất vọng cho nhiều người, đến đỗi đã đi vào con đường hủy diệt.

Quả thật Trương Cốc Thần bất hạnh và cũng đáng thương xót.

Điều y lấy làm an ủi nhất là trước khi chết, y đã có cơ hội mang sở học cả đời truyền lại cho một người què quặt, để Chung Trấn Văn thay thế y đi hết con đường còn lại của y.

Chung Trấn Văn đau lòng đưa mắt ngắm nhìn xác chết của người thiếu niên bất hạnh này, hắn chẳng biết nói gì hơn...

Con người này đã cho hắn tất cả, giúp hắn đạt được nguyện vọng trong mười năm dài, hắn đã học được một thân võ công.

Ba ngày... một thời gian ngắn ngủi chỉ có ba ngày mà thôi, hắn đã học được một thân võ công siêu đẳng, thế nhưng hắn lại đánh mất một người thân khó quên trong đời hắn mãi mãi.

Chung Trấn Văn lẩm bẩm niệm thần: Làm sao ta có thể quên được người đã cho tất cả cho ta?...

Phải, hắn không sao quên được và mãi mãi không bao giờ quên con người như thế.

Nghĩ tới đây hắn cương quyết nhủ thầm:

- Bằng bất cứ giá nào ta cũng phải hoàn thành ba việc mà ta đã hứa với y...

Hắn cố đè nén nỗi thương tâm, từ từ ra khỏi Địa Ngục Môn.

http://tieulun.hopto.org

Ra khỏi động khẩu, hắn đưa mắt
nhìn khu rừng già đen như mực khẽ hít m
không khí thật mạnh vào người.

Trong ba năm nay, hắn là người duy
thoát khỏi Địa Ngục Môn, hắn vì họa mà
phước đã học được một thân võ học thâm á

Hắn nhìn Địa ngục Môn với cặp mắ
luyến nói lẩm bẩm trong miệng:

- Từ biệt thôi! Hỡi Địa Ngục Môn...
ngày nào đó ta quyết phải trở về đây...

Dứt lời, hắn nhún mình lao vào rừng
như luồng điện xẹt.

Địa Ngục Môn đã sinh sản ra một sát ti
cuối cùng Chung Trấn Văn đã xuất hiện g
hồ.

Thân hình Chung Trấn Văn thoạt vừa
vào rừng thẳm, thình lình từ nơi xa xa có ba
người phi thân rượt theo sau lưng Chung
Văn ngay.

Ba người chính là Nhất Tăng Nhất Đạo Nhật Tục đã theo dõi Chung Trấn Văn ở mấy hôm trước.

Bây giờ Chung Trấn Văn chẳng phải tên thư sinh trói gà không chặt như trước kia nữa, hắn vừa phi thân chạy vào rừng thì đã phát giác có kẻ lạ theo dõi hắn, Chung Trấn Văn bèn nổi cơn thịnh nộ, bất thình lình dừng bước lại...

Hắn quay người nhìn ra trước, thì ba bóng người đó đã chạy tới trước mặt hắn nhanh như cắt, hình như ba người này không ngờ đối phương lại dừng bước bất thình lình như thế, họ đã giật mình kinh hãi, cả ba đều thụt lùi ra sau một bước.

Ba người này cùng phóng mắt nhìn tới trước, bất giác cả kinh biến sắc cùng nhau nhủ thầm: Ủa? Hắn chẳng chết trong Địa Ngục Môn, hơn nữa lại hóa ra một người có võ công cao cường đến thế được ư?

http://tieulun.hopto.org

Một ý niệm khủng bố thoáng hiện trong đầu óc họ, ý niệm này can hệ đến một trận đại huyết kiếp của võ lâm...

Họ nghĩ như thế, bất giác rùng mình lạnh toát mồ hôi.

Đêm khuya canh vắng, gió núi kêu vù vù thổi từng hồi trong khu rừng già u ám, đã chuẩn bị cho trạm đầu tiên của cuộc đại tàn sát võ lâm.

Chung Trấn Văn dùng cặp mắt lạnh lùng lướt nhìn mấy người này một cái, hắn khẽ động cây gậy trên đất hai cái, những điều nghi vấn ẩn tàng trong thâm tâm hắn hơn mười năm nay, bỗng nhiên trong đầu óc hắn... tại sao những cao thủ võ lâm không chịu thu nhận hắn làm đồ đệ, đồng thời lại dùng cặp mắt hãi hùng ngắm nhìn hắn?

Tại sao ba người này cứ mãi theo dõi hắn hơn cả mười năm nay?

Chẳng lẽ những điều này có can hệ gì đến n thế của mình ư?

Hắn nghĩ đến đây lại dộng cây gậy lên mặt hai cái nữa, lượn mình lướt tới phía trước ba lão có tuổi kia, lạnh lùng hỏi:

- Ba vị đã theo dõi tại hạ hơn mười năm trời do tại sao thế? Nếu chư vị không giải thích đáng thì chớ trách họ Chung này có thủ n độc ác nha!

Dứt lời, cặp mắt sáng như điện quang chăm m nhìn vào mặt ba người.

Ba lão nhìn thấy ánh mắt sáng quắt chứa những sát khí kinh hồn của hắn, bất giác rùng mình ớn lạnh tóc gáy.

Một vụ thảm sự ly kỳ đổ máu đã hiện trong óc họ, có lẽ một vụ án ly kỳ gì đó sắp sửa phanh phui ra.

Nếu một khi sự việc này được phanh phui thì ngũ đại môn phái sẽ phải tán từ đây, và sẽ

http://tieulun.hopto.org

có biết bao cao thủ hắc bạch lưỡng đạo phải
mạng trong tay hắn không sai.

Bọn nhất tăng nhất đạo nhất tục nghĩ
đây đã lạnh toát mồ hôi, họ đã âm thầm đ
liều, ba cặp mắt bắn ra luồng sát khí kinh
hết sức.

Phải, họ phải tìm mọi cách cản trở Ch
Trấn Văn xuất hiện giang hồ, bằng không ắ
một ngày nào đó hắn sẽ khám phá ra sự
khủng bố năm xưa không sai.

Chung Trấn Văn thấy họ không trả lờ
hết, mặt hơi biến sắc, căm phẫn nói:

- Gớ thật các ngươi không chịu nói chăng

Bầu không khí ở hiện trường trở nên n
ngạt khó thở và tràn đầy những sát khí k
người!

Chung Trấn Văn nắm chặt cây gậy trú
tay nhủ thầm:

- Lần đầu tiên ta bắt đầu phải giết người nha!

Lão nhân lưng đeo trường kiếm cười lạnh lùng nói:

- Chẳng lẽ chỉ có mỗi một mình họ Chung ngươi mới có quyền đi đường thiên hạ này sao? Tại sao ngươi lại dám khẳng định bọn ta theo dõi ngươi...

Chung Trấn Văn cười ngạo nghễ nói:

- Nói như thế, các ngươi chẳng phải theo dõi ta ư?

Ba lão đưa mắt nhìn nhau, chẳng nói gì hết.

Sắc mặt Chung Trấn Văn bỗng tối sầm, hai mắt bắn ra luồng sát khí lành lạnh, hắn khẽ hất quải trượng một cái, quay sang hướng lão nhân tục gia, nói giọng lạnh lùng:

http://tieulun.hopto.org

- Này Mai Hoa Thần Kiếm, ta phải thanh [illegible]ết toán một việc với ngươi, ngươi còn nhớ ta từng quỳ gối trước cổng gia trang ngươi cả ba ngày ba đêm chứ?...

Chung Trấn Văn vừa dứt lời, thì Mai Hoa Thần Kiếm lên tiếng nói ngay:

- Đó là tại vì ngươi và ta không có duyên phận làm thầy trò vậy.

Chung Trấn Văn cười lạnh lùng nói:

- Chắc không đơn giản như thế ư, ắt phải có nguyên do gì khác chứ?

Ba lão nghe hắn nói thế, bất giác cả kinh thất sắc.

Chung Trấn Văn là một người thông minh xuất chúng hắn thoáng trông thấy tình hình biết ngay lý do mà họ không muốn thu nhận mình làm đồ đệ ắt phải có can hệ đến thân thế của mình.

Hắn nghĩ đến đây, lập tức căm phẫn gằm [illegible]ét nói:

- Có thật các ngươi hết muốn sống chăng?

Mai Hoa Thần Kiếm giơ tay đặt lên cán [illegible]ếm nói:

- Ngươi cứ việc đến Diêm La Điện thì có [illegible]ười nói cho ngươi biết ngay.

Chung Trấn Văn ngước đầu lên trời cười há [illegible]á như điên cuồng, tiếng cười đã rung động cả [illegible]ột vùng rừng núi bao la, lá cây cành khô đã xào [illegible]ạc đổ xuống không dừng...

Bấy giờ Mai Hoa Thần Kiếm đã rút thanh [illegible]iếm ra khỏi bao, đồng thời lão đạo sĩ cũng phất [illegible]hất trần một cái, và lão hòa thượng thì cầm [illegible]ơn tay một xâu chuỗi, cả ba người đều ở thế [illegible]huẩn bị xuất thủ.

Chung Trấn Văn cười lạnh lùng nói:

http://tieulun.hopto.org

- Khá lắm, để ta liễu kết ba lão già này trước sau đó tìm ngũ đại môn phái kết toán cũng chẳng muộn.

Dứt lời, hắn nhấc quải trượng đi từng bước một sang hướng ba người.

Mai Hoa Thần Kiếm bĩu môi nói:

- Mặc dù ngươi chưa chết trong Địa Ngục Môn, nhưng bây giờ ngươi cũng chẳng thoát khỏi tay bọn này được...

Chung Trấn Văn gầm hét một tiếng:

- Các ngươi tiếp một trượng của ta xem nào...

Kêu vù một tiếng, hắn vung quải trượng tấn công ra chiêu Kình Phong Phất Thảo vào người Mai Hoa Thần Kiếm nhanh như cắt.

Hắn tấn công chiêu này thần tốc mãnh liệt hết sức, hắn căm phẫn đến đỗi muốn đánh một

[illegible] cho Mai Hoa [illegible] Kiếm chết ngay lập tức mới xong.

Mai Hoa Thần Kiếm cũng chẳng phải tay [illegible] cầm thường trong lúc Chung Trấn Văn [illegible] quải trượng tấn công lão kêu veo một [illegible], trường kiếm đã quét tới phản công nhanh như điện chớp.

Chung Trấn Văn thấy đối phương ra tay thần tốc, bất giác mặt hơi biến sắc, trong lúc chiêu Kình Phong Phất Thảo đánh tới, thì hắn lại dùng một thủ pháp nhanh tốc quét tới chiêu Phong Lôi Giao Gia luôn.

Chung Trấn Văn tấn công liền hai chiêu liên tiếp gần như cùng trong một thời gian, mặc dù Mai Hoa Thần Kiếm là một nhân vật có tiếng tăm ở giang hồ từ lâu, nhưng lão đã bị hai chiêu quải pháp quỷ khốc thần sầu đẩy lùi ra sau vài bước liền.

Nhất tăng nhất đạo đứng ở một bên trông thấy thế bất giác giật bắn người lên và nhủ thầm : Nếu hôm nay không diệt trừ được Chung Trấn

http://tieulun.hopto.org

Văn mà để hắn xuất hiện giang hồ, quả là m
việc bất lợi cho ngũ đại môn phái hết sức.

Họ nghĩ như thế, sát khí trên mặt trở n
đậm đà kinh người hơn, cả hai từ từ tiến
hướng Chung Trấn Văn ngay.

Chung Trấn Văn thấy mình tấn công h
chiêu liên tiếp mà chẳng hạ được Mai Hoa Th
Kiếm, hắn căm phẫn gầm hét lớn tiếng nói:

- Này Mai Hoa Thần Kiếm, ngươi tiếp
hai gậy nữa xem nào...

Dứt lời, hắn giơ gậy bổ tới một chiêu Xuyê
Vân Na Nguyệt nhanh như cắt.

Mai Hoa Thần Kiếm không ngờ Chun
Trấn Văn vào Địa Ngục Môn chỉ có vài ngày, m
lại học được một thân võ công cao siêu như thế.

Lão nghĩ tới đây, vội vàng đánh ra m
chiêu Vân Mù Kim Quang định gạt chiêu Xuyê
Vân Na Nguyệt của Chung Trấn Văn r
nhưng...

Thình lình ngay lúc này, Chung Trấn Văn
công ra chiêu Phong Vân Biến Sắc nhanh
hện chớp.

Đây là một cú sát thủ lợi hại nhất trong
Vân Quải Pháp, bên trong ẩn tàng nhiều
biến hóa kỳ ảo khác nhau, chỉ thấy cuồng
vù vù xen lẫn bóng quải trượng như quả
vào người Mai Hoa Thần Kiếm nhanh
ết.

Bóng gậy lướt tới thần tốc và một tiếng
kêu vang lên lập tức, một bóng người văng
một trượng chỉ thấy Mai Hoa Thần Kiếm
phun ra tứ tán chết ngay tức khắc.

Đây là việc xảy ra trong tíc tắc, cả hai người
tăng một đạo chưa kịp trông thấy Mai Hoa
Kiếm chết như thế nào, chứ đừng nói tới
ra tay cứu người làm gì.

Với võ công lừng danh của Mai Hoa Thần
lại chẳng tiếp được năm chiêu của Chung

http://tieulun.hopto.org

Trấn Văn thì đã bỏ mạng dưới quải trượng h
làm sao chẳng bảo họ giật mình kinh hãi ư?

Sau khi quơ gậy đập vỡ đầu Mai Hoa T
Kiếm, Chung Trấn Văn cười lạnh lùng
tiếng, đảo mình thấp thoáng một cái đứng tr
mặt hai lão còn lại, lạnh lùng gầm thét nói:

- Hai người có chịu nói ra lý do tại sao
theo dõi ta hơn mười năm nay chưa?

Lão đạo sĩ đưa mắt nhìn Chung Trấn
một cái, thụt lùi ra sau một bước, lạnh lùng n

- Chúng ta không nói thì ngươi làm gì
ta nào?

Chung Trấn Văn cười ngạo nghễ nói:

- Khá lắm, Mai Hoa Thần Kiếm là bài
cho các ngươi...

Lão đạo sĩ cười lạnh lùng nói tiếp:

- Này Chung Trấn Văn, ngươi chớ kêu căng quá thế, hai ta đang muốn lãnh giáo vài chiêu của ngươi.

- Thế là các ngươi cũng hết muốn sống rồi?

Lão đạo sĩ nói giọng cương quyết:

- Chúng ta vĩnh viễn không bao giờ nói cho ngươi biết việc này...

Lão đạo sĩ nói chưa hết lời thì Chung Trấn Văn gầm hét nói:

- Muốn chết ư...

Dứt lời, hắn vung quải trượng bổ tới nhanh như cắt.

Cả hai lão trông thấy hắn vung trượng tấn công, cũng lập tức song song xuất thủ phản công ngay.

Một tăng một đạo này là đệ tử chân truyền của phái Thiếu Lâm và Võ Đang, chẳng những

http://tieulun.hopto.org

họ ở võ công cao siêu đồng thời địa vị trong phái cũng cực tôn. Một khi hai người hợp thủ tấn công, kỳ oai lực ắt phải mạnh như vũ bão.

Chung Trấn Văn nộ hỏa xung thiên, quét ra ba quải mãnh liệt kinh hồn gớm, tức thì lá cây cành khô ở xung quanh một trượng tung tóe bay tứ tán.

Chỉ thấy bóng gậy như khoản núi ập xuống, tức thì một tiếng thảm kêu rạch xé hư không vang xa cả vài dặm, chỉ thấy lão hòa thượng bị đập một gậy vào đầu nát bét, máu não nhầy nhụa, đánh bạch một cái té nằm trên đất chết ngay lập tức.

Chao ôi! Thủ đoạn cay độc hết sức!

Chung Trấn Văn mới vừa xuất hiện giang hồ thì đã tâm ác cay độc như thế, nếu một khi hắn phanh phui ra thân thế khủng bố của hắn được, thì võ lâm này còn gì nữa?

Chung Trấn Văn vung gậy đập chết lão hòa thượng xong, hắn lập tức thu quải trượng lại, gầm thét nói tiếp:

- Ngươi chịu nói lý do tại sao phải theo dõi ta chưa?

Lão đạo sĩ đánh liều, cương quyết nói:

- Không nói...

Lão đạo sĩ nói chưa hết lời, thì Chung Trấn Văn gầm hét lớn tiếng nói:

- Ngươi cũng hết muốn sống rồi chăng?

Dứt lời, vung gậy tấn công ra chiêu Phong Quyển Tàn Văn nhanh như cắt.

*

**

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ 5

PHONG VÂN KHỞI TẠI ĐỊA NGỤC MÔN

Lão đạo sĩ am hiểu hơn ai hết, nếu lão nó
ra nguyên do thì có lẽ Chung Trấn Văn sẽ buôn
tha lão, song nếu về sau ngũ đại môn phái sẽ b
hủy diệt dưới tay của hắn, thì làm thế nào lã
đăm đương nổi trách nhiệm này ư?

Cho nên lão đành xả thân chịu chết, ch
không thể làm một tội nhân của các Phái gian
hồ.

Huống chi sự kiện trọng đại này đã can hệ đến thiên hạ võ lâm.

Lão nghĩ tới đây bèn quyết định dẹp bỏ sanh tử sang một bên, lập tức gầm hét vung phất trần tấn công ra một chiêu Tảo Trần Thanh Đàm nhanh như cắt.

Chung Trấn Văn không ngờ lão đạo sĩ này lại quyết tâm liều mạng như thế, muốn thu hồi quải trượng đã không còn kịp nữa, hắn đành nghiến răng gom cả nội lực trong Thất Tinh Tịnh Mạch quét tới một trượng mạnh như vũ bão.

Kêu coong một tiếng, hai binh khí chạm nhau rất mạnh, Chung Trấn Văn chợt cảm thấy khí huyết trong người đảo lộn một cái, bất giác phải thụt lùi ra sau hai bước liền!

Hắn phóng mắt nhìn tới thấy lão đạo sĩ há mồm phun ra một bụm máu tươi, văng ra xa cả một trượng ngất xỉu ngã lăn ra đất ngay.

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn cười lạnh lùng một tiếng gầm hét nói:

- Hãy tiếp ta một gậy nữa xem sao...

Dứt tiếng hét, hắn đã vung gậy bổ và người lão đạo sĩ đang té nằm trên đất.

Thình lình...

Ngay lúc Chung Trấn Văn vung gậy đán tới:..

Bỗng có một tiếng gầm hét lạnh lùng và tới:

- Thủ đoạn của các hạ cay độc gớm!

Âm thanh này vang tới một cách bất thì lình, làm cho Chung Trấn Văn phải giật m thu hồi quải trượng và nhảy lùi ra sau luôn.

Hắn trố mắt nhìn tới trước, bất giác g mình ngẩn người ra tại chỗ ngay.

Chỉ thấy một thiếu nữ mặc chiếc áo đỏ đứng sừng sững trước mắt!

Chung Trấn Văn giật mình nhủ thầm: Thiếu nữ áo đỏ này là ai thế? Y đến gần bên cạnh mình lúc nào mà chẳng hay biết gì hết?

Chung Trấn Văn đang còn ngẩn người suy nghĩ, thì thiếu nữ áo đỏ đã thoăn thoắt bước tới vài bước.

Chung Trấn Văn nhủ thầm: Quả thật thiếu nữ này có sắc đẹp tuyệt thế, cũng chẳng thua kém gì mỹ sắc của Địa Ngục Ma Cơ là bao.

Hắn vốn thì chẳng có hảo cảm gì với bọn đàn bà con gái, nên hắn đã cười lạnh lùng nói:

- Đây là việc riêng của bọn này, xin cô nương chớ nhúng tay vào làm gì, nếu chọc giận tại hạ, thì cô nương chớ trách ta độc ác nha...

Thiếu nữ áo đỏ tủm tỉm cười, nói:

http://tieulun.hopto.org

- Các hạ kiêu ngạo quá thế, ba người này mối đại thù gì với ngươi, mà ngươi quyết phải giết chết họ cho bằng được?

Chung Trấn Văn căm phẫn nói:

- Ta giết y thì ngươi làm gì ta nào?

Hắn vừa nói vừa khẽ động cây gậy xuống đất hai cái chuẩn bị xuất thủ.

Thiếu nữ áo đỏ mặt lạnh như tiền, khi ánh mắt y chạm phải nhãn quan của Chung Trấn Văn, thiếu nữ bất giác giật mình, trống ngực đánh thình thịch không dừng!... Cặp mắt của Chung Trấn Văn có một sức hấp dẫn độc đáo của người đàn ông, y thoạt trông thấy đôi mắt có thần lực kỳ diệu này, đã giật mình nhủ thầm: Ồ! Cặp mắt đẹp thật.

Y đang suy nghĩ như thế thì hai má phấn nóng bừng ửng đỏ ngay, y vội lướt mắt sang nơi khác, bỗng nhiên ánh mắt y dừng tại ống sáo đồng trắng đeo ở thắt lưng Chung Trấn Văn, má phấn cả kinh biết sắc ngay, thình lình...

Một tiếng gầm hét vang lên và bóng đỏ thấp thoáng nhanh như điện xẹt, thiếu nữ áo đỏ đã ra tay chộp vào ống sáo đồng trắng đang đeo ở thắt lưng của Chung Trấn Văn nhanh như cắt.

Động tác này xảy ra thần tốc hết sức, Chung Trấn Văn không ngờ thiếu nữ áo đỏ lại thình lình xuất thủ như thế, đồng thời lại chộp lấy ống sáo đang đeo ở thắt lưng của mình!

Hắn giật mình đảo người lách sang một bên, may vừa tránh được một cú trảo thần tốc của thiếu nữ áo đỏ.

Đầu óc hắn thoạt hiện lên lời nói của Trương Cốc Thần: Ống sáo đồng trắng này đã làm điên đảo võ lâm một thời, chắc chắn chẳng phải là vật tầm thường đâu...

Hắn đang còn suy nghĩ, thì thiếu nữ áo đỏ lại lượn mình lướt tới, giơ cánh tay ngọc trảo tới lần nữa.

http://tieulun.hopto.org

Quả thật thân pháp thiếu nữ này thần t
kinh người hết sức, và Chung Trấn Văn cũ
chẳng hiểu tại sao thiếu nữ áo đỏ lại ra tay cư
lấy ống sáo của hắn như thế?

Hắn suy nghĩ tới đây, lập tức gầm hét nó

- Ngươi muốn chết ư?

Dứt lời hắn vung gậy quét ra chiêu Ph
Quyền Tàn Vân nhanh như cắt.

Chung Trấn Văn vốn đã hận thù đàn
con gái vô cùng, chẳng phải chính ân n
Trương Cốc Thần của hắn cũng đã chết dưới
một nữ nhân ư?

Huống chi bây giờ đối phương lại định đ
cướp báu vật của hắn?

Cho nên hắn đã gom hết công lực
sanh tấn công ra một gậy, quyết giết chế
phương cho bằng được.

Thiếu nữ áo đỏ không ngờ Chung Trấn Văn xuất thủ thần tốc như thế, y vừa giơ tay trảo tới, thì bóng gậy như khoản núi xen lẫn tiếng gió kêu veo veo đã quét vào ngực y mạnh như vũ bão.

Quả thật một gậy này hắn đã tấn công mãnh liệt thần tốc hết sức, trông thấy tình thế nguy cấp thiếu nữ áo đỏ vội thả chậm thế trảo và lượn mình nhảy lui ra sau nhanh như cắt, may mà y đảo mình nhảy lùi nhanh nhẹn, song y cũng đã giật mình toát mồ hôi lạnh.

Chung Trấn Văn thu hồi quải trượng, hai mắt bắn ra luồng sát khí kinh người, căm phẫn nói:

- Nếu ngươi không cút khỏi đây, coi chừng ta quơ cho một gậy thì hỏng đấy...

Đụng độ như thế, thiếu nữ áo đỏ mới biết Chung Trấn Văn có một thân võ công cao cường kinh hồn y bèn cười lạnh lùng nói:

http://tieulun.hopto.org

- Đương nhiên ta phải đi rồi, nhưng ta xin hỏi ngươi một điều, ngươi lấy từ đâu ra ống ngân tiêu này vậy?

Chung Trấn Văn cười ngạo nghễ nói:

- Ngươi chớ thắc mắc điều này làm gì?

Thiếu nữ áo đỏ cười lạnh lùng nói:

- Các hạ kiêu căng quá thế, nếu ta không đoạt lấy ống ngân tiêu đã làm điên đảo võ lâm một thời này, thì người khác cũng phải đoạt lấy thôi...

Hắn nói tới đây sực như nhớ ra điều gì, hỏi:

- Tại sao nhân vật võ lâm lại tranh giành ngân tiêu này như thế?

Thiếu nữ áo đỏ nghe hắn hỏi thế, bất giác lấy làm ngạc nhiên, nhưng thần tình này thoáng hiện ra thì biến mất ngay, y lạnh lùng nói:

- Ngươi chớ thắc mắt điều này làm gì?

Chung Trấn Văn nghe thiếu nữ nói lời châm chọc, mặt mày ửng đỏ, căm phẫn nói:

- Thế thì ngươi hãy cút khỏi đây cho mau.

Hắn vừa nói vừa khẽ động cây gậy trên mặt đất hai cái, nếu thiếu nữ áo đỏ không rời khỏi đây thì hắn sẽ xuất thủ ngay.

Thiếu nữ áo đỏ lắc nhẹ thân liễu một cái, nói:

- Có phải ngươi đã lấy ngân tiêu này từ trong Địa Ngục Môn chăng?

Chung Trấn Văn nghe y nói thế, cả kinh thất sắc nói:

- Nếu phải thì thế nào?

Thiếu nữ áo đỏ khẽ thở dài một tiếng, hình như y có vô hạn cảm khái, sau đó lên tiếng nói:

- Ngươi chớ có thịnh nộ nạt người như thế, ta hỏi với ý tốt mà thôi, tại vì giang hồ vì ngân

http://tieulun.hopto.org

tiêu này đã có biết bao nhiêu người phải bỏ xác trong Địa Ngục Môn, mà hiện này có biết bao cao thủ vọ lâm đã liên kết kéo vào Địa Ngục Môn, ngoại trừ họ muốn đụng độ với nhân vật khủng bố trong Địa Ngục Môn, ngoài ra mục đích chính của họ là nhắm vào ống sáo đồng trắng này đây.

Nghe lời nói uyển chuyển động lòng người, Chung TRấn Văn bất giác lắng dịu cơn thịnh nộ phần nào, cười lạnh lùng nói:

- Xin cảm ơn hảo ý của cô nương, nhưng nếu có một ai dám xâm nhập vào Địa Ngục Môn một bước thì Chung mỗ này sẽ bảo y đổ máu tại Địa Ngục Môn này ngay...

Nghe Chung Trấn Văn nói như thế, thiếu nữ áo đỏ đã giật mình nhủ thầm: Chẳng lẽ hắn chính là nhân vật khủng bố đã sống trong Địa Ngục Môn chăng?

Y nghĩ tới đây, bất giác rùng mình lạnh toát mồ hôi luôn.

Y đưa mắt ngắm nhìn Chung Trấn Văn một hồi lâu không nói gì hết.

Chung Trấn Văn thấy thiếu nữ chăm chăm nhìn mình như thế, hai má nóng bừng bừng lên, bất giác buột miệng nói:

- Ngươi cứ nhình chăm chăm ta làm gì? Chẳng lẽ trên mặt ta có vàng rồng gì sao?

Thiếu nữ áo đỏ nghe hắn hỏi như thế giật mình tỉnh hồn ngay, y khẽ cười một tiếng không nói gì hết, lập tức xoay người bỏ đi ngay.

Chung Trấn Văn đưa mắt ngắm nhìn bóng lưng đỏ hồng từ từ xa dần, hình như hắn đã đánh mất một cái gì không bằng.

Hắn khẽ nghiến răng giơ cao cây gậy trong tay định bổ vào đầu lão hòa thượng đang nằm bất tỉnh nhân sự trên đất.

Thình lình...

http://tieulun.hopto.org

Hắn hạ cây gậy trong tay xuống nhủ thầ
Thôi được ta hãy tha chết cho người phen này.

Trong lúc Chung Trấn Văn đang còn s
nghĩ, bỗng nhiên có một tiếng hú lanh lảnh t
dài vang tới, hắn chợt nghe thấy tiếng hú n
mặt hơi biến sắc, lập tức lượng mình lướt đi n
gió, dừng người tại thông lộ Địa Ngục Môn nga

Hắn đưa mắt quét một vòng, quả nhiên s
tiếng huýt sáo miệng lanh lảnh ấy, từ nơi xa
có năm bóng người phi thân chạy về hướng
Ngục Môn, thân pháp thần tốc kinh người gồ
rõ ràng họ là cao thủ nhất lưu ở chốn giang
này.

Chung Trấn Văn cườilạnh lùng một tiến
cây gậy trong tay khẽ động lên mặt đất một cá
nhủ thầm: Hứ! Nếu có ai dám vào Địa ngụ
Môn...

Chỉ trong nháy mắt năm bóng người ấy
lướt tới chỗ cách Địa Ngục Môn còn khoảng h
trượng.

http://www.nhanmonquan.com

.Cũng ngay lúc năm bóng người này xuất
, từ nơi xa xa lại có một tiếng hú rùng rợn
xé hư không vang tới tiếp.

Tiếp theo tiếng hú rùng rợn ấy, từ trong
phía bên trái lại có sáu bóng người phi thân
tới hướng Địa Ngục Môn nhanh như điện
.

Quả thật thiếu nữ áo đỏ nói không sai chút
đã có biết bao võ lâm cao thủ kéo đến phạm
xung quanh Địa Ngục Môn này.

Hai đội nhân mã gồm có mười một người,
óm mười một người này lướt tới chỗ cách Địa
ục Môn còn độ một trượng thì dừng thân tại
.

Năm người đứng bên phải đều mặc áo
nh, họ là những ông lão có thân hình to lớn
ập mạp.

Còn sáu lão nhân đứng bên trái thì mình
ặc áo vàng, thân mình của họ cao ốm lạ lùng.

http://tieulun.hopto.org

hai đội nhân mã một ốm một mập trông thì
cười. Một trong năm lão nhân mập mạp đ
bên phải đưa mắt lướt nhìn sáu ông lão g
đứng ở bên trái, lạnh lùng cất tiếng nói:

- Không ngờ cả Giáo chủ Bài Cốt Giá
cốt là xương xẩu) cũng đến Địa Ngục Môn
đệ hân hạnh được hội ngộ vậy.

Một trong sáu ông lão gầy ốm đứng
trái cười lạnh lùng nói:

- Không dám, Bang chủ Thiên Bàn
người cũng có ý định đến thọ giáo kỳ nhân
Địa Ngục Môn này sao? Tiểu đệ thì chỉ đến
xem hát cho vui mà thôi.

Hai đại Bang Giáo giang hồ này, tất
từ trong Thiên Bàn Bang (bàn tức là mập)
đều mập mạp to lớn hết sức, còn những
trong Bài Cốt Giáo thì toàn là nhưng người
ốm lạ lùng hết sức.

Bang chủ Thiên Bàn Bang khẽ cười
tiếng, đang định lên tiếng trả lời, thình lình..

Có một tiếng cười lạnh lùng từ nơi xa xa
rạch hư không vang tới tiếp.

Tiếng cười vừa dứt, chỉ thấy bóng người
thấp thoáng chớp một lúc liền, thì lại có thêm
bảy ông lão lưng đeo trường kiếm đứng tại cổng
Địa Ngục Môn ngay.

Chung Trấn Văn lướt mắt nhìn nhóm bảy
người vừa xuất hiện, tức thì sát khí bốc lên đùng
dùng, vì bọn bảy người này chính là lão Tứ, lão
Ngũ, lão Lục trong Thương Cung Lục Kiếm và
Đông Nam Tam Kiếm cùng với Truy Hồn Thủ
vậy.

Những cảnh tượng quá khứ lại hiện ra
trước mắt Chung Trấn Văn, hắn từng quỳ gối
trước cổng trang viện bọn người này ba ngày ba
đêm, hận này há có thể bỏ qua được chăng?

Nhóm bảy người này vừa xuất hiện, thì
nhóm cao thủ của Thiên Bàn Bang và Bài Cốt
Giáo lập tức lui ra đứng làm hai phe.

http://tieulun.hopto.org

Trong bống chốc, phong vân bống tụ tại n
Địa Ngục Môn, một số khá đông cao thủ võ lâ
đã kéo nhau đến đây, mục đích chính của
ngoại trừ muốn đụng độ với nhân vật khủng
trong Địa Ngục Môn, ngoài ra mục đích chín
của họ là muốn tranh đoạt ống tiêu đồng trắn
đã làm điên đảo võ lâm một thời.

Đông Nam Tam Kiếm và Thương Cung Lu
Kiếm cùng Truy Hồn Thủ đều là những nhâ
vật có tiếng tăm giang hồ từ lâu, họ vốn quen
biết số cao thủ của Thiên Bàn Bang và Bài Cố
Giáo, sau khi hai bên chào hỏi với nhau vài lờ
thân thiết, Huyền Thanh Tử là lão đại trong
Đông Nam Tam Kiếm, cất tiếng cười há há nói:

- Chư vị đến Địa Ngục Môn là nơi danh
lừng thiên hạ, kỳ mục đích là muốn đụng độ với
nhân vật khủng bố thần bí trong Địa Ngục Môn,
ngoài ra chính vì tranh đoạt ngân tiêu đã làm
điên đảo võ lâm một thời chứ gì...

Lão nói tới đây liếc mắt quét sang hướng
Bang chủ Thiên Bàn Bang, rồi nói tiếp:

- Thiên Bàn Bang lừng danh võ lâm, chắc
là chẳng xem Địa Ngục Môn này vào đâu thì
i...

Bang chủ Thiên Bàn bang ngắt lời lão, nói
ng lạnh lùng:

- Không dám, Huyền Thanh huynh hà tất
ng từ đẹp châm biếm người ư? Thì huynh đệ
mở đường xung phong đi trước có sao đâu?

Dứt lời y khẽ hất thiết giản trong tay một
, đảo mắt lướt nhìn các đệ tử, lạnh lùng nói:

- Trong Địa Ngục Môn có một nhân vật
hủng bố thần bí hết sức, biết bao nhiêu võ lâm
ao thủ đã chết trong tay của đối phương, căn cứ
như thế có thể biết võ công y cao siêu vỡ nào rồi,
họ muốn mình vào đó nạp mạng, thì mình cũng
không nên sợ hãi mà phải thối lui vậy.

Nói tới đây y nghiêm sắc mặt lại hét to một
tiếng:

http://tieulun.hopto.org

- Huỳnh, Bạch, Hồng tam vị Đường chủ h
nghe lệnh!

Nghe Bang chủ ra lệnh, tức thì có ba l
nhân mập mạp bước ra phía trước, đồng than
cung kính đáp:

- Chúnh đệ tử cung hầu lệnh dụ!

Bang chủ Thiên Bàn Bang lạnh lùng nói:

- Ta hạ lệnh bọn ba người các ngươi xôn
vào Địa Ngục Môn, bất cứ tình huống nào xảy r
các người cũng không được lui khỏi Địa Ngụ
Môn, bằng không phải chịu luật Bang xử quyế
không sai.

Ba lão mập mạp kên "vâng" lên một tiếng
lập tức cất bước đi vào Địa Ngục Môn.

Giáo chủ Bài Cốt Giáo bỗng thấy tình hìn
như thế lão nghĩ thầm trong bụng: Nếu để b
Đường chủ đối phương vào Địa Ngục Môn đo
được ngân tiêu kỳ trân ấy, há chẳng phải hỏn
việc chăng?

Y nghĩ đến đấy, cất tiếng mĩm cười nói:

- Này Trang Bang chủ, tiểu đệ có một việc
định thương lượng với Bang chủ, chẳng biết có
chấp nhận hay chăng?

Trang Châu nói giọng lạnh lùng:

- Hầu Giáo chủ có điều chi chỉ giáo ư?

- Chỉ giáo thì không dám, quý Bang phái ra
ba Đường chủ đi vào Địa Ngục Môn, có nguy
hiểm lắm chăng? Sao chẳng mời tất cả những
người có ý định tranh đoạt ngân tiêu cùng đi vào
Địa Ngục Môn có hay ư?

Trang Châu khẽ gật đầu, mĩm cười nói:

- Quả nhiên biện pháp này diệu thật, thế
thì quý Giáo cũng phái ra ba người cùng vào
trong thế nào?

- Bản nhân rất sẵn sàng làm như thế.

http://tieulun.hopto.org

- Thế thì khá lắm, còn những ai muốn
vào Địa Ngục Môn nữa?

Bang chủ Thiên Bàn Bang vừa dứt l
Huyền Thanh Tử và lão Tứ của Thương
Lục Kiếm đã cùng lúc bước ra nói:

- Chúng ta cũng sẵn sàng đi theo góp s

Trang Châu khẽ kêu hừ một tiế k
nói gì hết.

Bấy giờ Bài Cốt Giáo đã phái ra ba cao
cộng với Huyền Thanh Tử và lão Tứ
Thương Cung Lục Kiếm, tất cả là năm ngư
từ từ đi vào trong Địa Ngục Môn ngay!

Số cao thủ còn lại của Thiên Bàn Ban
Bài Cốt Giáo cùng lão Lục trong Thương C
Lục Kiếm và Truy Hồn Thủ cũng từ từ c
hướng Địc Ngục Môn...

Thình lình...

Ngay lúc ba cao thủ Thiên Bàn Bang vừa
t chân vào cổng Địa Ngục Môn, bỗng có một
ng cười lạnh lùng từ nơi xa xa tới nói:

- Xem ai cả gan đi vào Địa Ngục Môn một
ước, thì ta bảo y đổ máu tại cổng Địa Ngục Môn
hông sai...

Tiếp theo tiếng cười và tiếng nói, chỉ thấy
ng người thấp thoáng một cái, lại xuất hiện
ăm thiếu nữ tại cổng Địa Ngục Môn nữa!

Chung Trấn Văn phóng mắt nhìn tới trước
ước thì lửa giận sôi sùng sục, người vừa xuất hiện
chính là Địa Ngục Ma Cơ, sau lưng y có bốn tỳ
nữ xinh đẹp.

Những người trong hiện trường thoáng
trông thấy Địa Ngục Ma Cơ xuất hiện, mắt họ
bỗng sáng ngời lên, sắc đẹp của Địa Ngục Ma Cơ
làm họ phải ngẩn người ra tại chỗ.

Địa Ngục Ma Cơ đưa mắt liếc nhìn mọi
người, tủm tỉm cười một tiếng!

http://tieulun.hopto.org

Tiếng cười mê hồn này làm cho tim họ đập thình thịch không dừng, quả thật y c khác gì Tây Thi tái thế, Quí phi tái sanh!

Truy Hồn Thủ thoáng trông thấy Địa Ma Cơ hiện thân, sắc mặt đại biến nhủ t trong bụng: Tại sao ma đầu này lại bất t linh xuất hiện ở đây như thế, trông tình chẳng khá chút nào rồi...

Truy Hồn Thủ suy nghĩ tới đây, liền tiếng nói:

- Té ra là Địa Ngục Ma Cơ, không ngờ giá cũng đến Địa Ngục Môn thăm viếng n vật khủng bố ấy...

Bốn chữ "Địa Ngục Ma Cơ" vừa thốt k miệng tất cả mọi người trong hiện trường t đều cả kinh thất sắc...

Tiếng tăm Địa Ngục Ma Cơ rất nổi bậ chốn giang hồ, ả này chẳng những tâm độc đoạn ác, vả lại võ công rất là cao siêu, ả x

hiện giang hồ chỉ có một năm ngắn ngủi mà chấn động cả võ lâm, đoạt được danh hiệu Địa Ma Thiên Âm.

Địa Ma tức là Địa Ngục Ma Cơ.

Thiên Âm là một nữ nhân khác.

Hai nữ nhân Địa Ma Thiên Âm ít khi nào xuất hiện giang hồ, nếu một khi hai người xuất hiện ắt phải có người chết dưới tay họ không sai.

Có điều khác lạ là Địa Ma chuyên giết nhân vật chánh phái, còn Thiên Âm thì chỉ giết nhân vật tà phái mà thôi.

Nhân vật giang hồ khi nghe nói đến danh lưỡng nữ nhân này đều phải kinh tâm táng đởm.

Địa Ngục Ma Cơ bỗng nhiên xuất hiện tại đây, làm sao chẳng bảo mọi người giật mình kinh hãi ư?

Địa Ngục Ma Cơ đưa mắt liếc nhìn mọi người, cười lạnh lùng một tiếng, nói:

http://tieulun.hopto.org

- Nói cho các vị biết cũng chẳng hề chi, Đ
Ngục Môn và Địa Ngục Ma Cơ này có chút
quan hệ với nhau, nếu vị nào dám xông vào Đ
Ngục Môn nữa bước thì chớ trách ta hạ thủ
ác nha.

Địa Ngục Ma Cơ vừa dứt lời, lập tức cùn
bốn tỳ nữ lượn mình lướt tới thông lộ v Đ
Ngục Môn và đứng chặn đường ở đấy.

Bấy giờ Chung Trấn Văn xiết chặt cây g
trong tay, đưa mắt ngắm nhìn Địa Ngục Ma Cơ.

Thảm trạng lúc Trương Cốc Thần sắp ch
lại hiện ra trước mắt, di chúc thương tâm... bắ
hắn phải hoàn thành ba việc....

Việc thứ hai là hắn hứa với Trương C
Thần rằng hắn sẽ giết chết Địa Ngục Ma Cơ.

Hắn suy nghĩ đến đây nghiến răng kh
động cây gậy xuống đất hai cái, sát khí bốc lê
đùng đùng, hắn phải đánh một gậy cho ma n
này chết ngay lập tức mới thôi...

Đồng thời Chung Trấn Văn cũng không cho bất cứ người nào tại hiện trường được vào Địa Ngục Môn hết, vì Trương Cốc Thần đang nằm nghỉ mãi mãi trong Địa Ngục Môn...

Ngay lúc Địa Ngục Ma Cơ vừa dứt tiếng nói, thì Huyền Thanh Tử lão đại của Đông Nam Tam Kiếm không chịu đựng được đã ngước đầu lên trời cất tiếng cười như điên như cuồng, tiếng cười lớn như tiếng sấm sét lôi đình đã làm đinh tai nhức óc mọi người, lão cười một lúc sau đó dứt tiếng cười lạnh lùng nói:

Nghe đồn đại rằng Địa Ngục Ma Cơ đẹp như tiên nữ giáng trần, tánh tình kỳ dâm, hôm nay được hội ngộ quả nhiên danh bất hư truyền, nhưng mà Huyền Thanh Tử này chưa lãnh giáo sự kỳ dâm ấy nếu có chết trong tay mỹ nhân thì có tiếc chi...

Huyền Thanh Tử đã chế nhạo Địa Ngục Ma Cơ một hơi, đồng thời lão cũng chẳng xem Địa Ngục Ma Cơ ra gì hết!

http://tieulun.hopto.org

Nhưng mọi người lấy làm ngạc nhiên hết sức khi trông thấy Địa Ngục Ma Cơ chẳng những không nổi cơn thịnh nộ, ngược lại còn cười tủm tỉm một tiếng, nụ cười như trăm hoa đua nở...

Huyền Thanh Tử lạnh lùng nói:

- Ngươi cười cái quái gì thế?

Địa Ngục Ma Cơ dứt tiếng cười, mục lộ hung quang nói giọng lạnh như tiền:

- Ta cười ngươi chẳng còn muốn sống nữa?

Huyền Thanh Tử giật mình kinh hãi, cố trấn tỉnh tinh thần lại, căm phẫn nói:

- Cứ việc ra tay xem nào!

Chỉ thấy bóng người thấp thoáng nhanh như điện chớp, kế đó là một tiếng hét lanh lảnh:

- Ngươi chớ trách ta hạ thủ cay độc nha...

Tiếp theo tiếng gầm hét, Địa Ngục Ma Cơ đã phi thân nhảy sổ vào người Huyền Thanh Tử, đồng thời phóng ra một chưởng luôn.

Cũng trong lúc Địa Ngục Ma Cơ thoáng vừa xuất thủ, thì bốn tỳ nữ xinh đẹp của y cũng lượn mình vây Đông Nam Tam Kiếm lại.

Huyền Thanh Tử cũng chẳng chịu lép vế, vung trường kiếm quơ ra một chiêu Phân Hoa Phất Liễu nhanh như điện chớp.

Huyền Thanh Tử thoáng vừa quơ ra một kiếm, Địa Ngục Ma Cơ khẽ đảo người một cái đã tránh được một kiếm của đối phương ngay.

Đồng thời lúc này Địa Ngục Ma Cơ giơ tay trái hất vào mặt Huyền Thanh Tử nhanh như điện chớp.

Huyền Thanh Tử là lão đại Đông Nam Tam Kiếm nên võ công của lão cũng chẳng phải tầm thường, lão thấy mình đánh một kiếm không trúng đích, đồng thời lại thấy đối phương hất

http://tieulun.hopto.org

vào mặt mình, lão bất giác giật mình kinh hãi, vội liều mạng quơ ngang một kiếm nữa.

Quả thật Huyền Thanh Tử đã đấu liều mạng, nếu Địa Ngục Ma Cơ không thu chiêu thì lão ắt phải bị bấu vỡ mặt không sai, đồng thời Địa Ngục Ma Cơ cũng không thoát khỏi một kiếm của lão.

Nhưng Địa Ngục Ma Cơ là đệ tử chân truyền của Địa Ngục Thần Quân, đồng thời y thân mang các thứ tuyệt học của Địa Ngục Môn, nên y cũng chẳng quýnh quáng đã gầm hét nói:

- Ngươi tiếp ta một chưởng nữa xem nào.

Dứt lời ả phóng ra một chưởng nhanh như cắt. Kêu "đùng" một tiếng, Huyền Thanh Tử trúng một chưởng văng ra xa cả một trượng, há mồm phun ra một bụm máu tươi tè nằm trên đất!

Mọi người trong hiện tường đã cùng lúc giật mình ngẩn người ra tại chỗ luôn.

Việc xảy ra trong tíc tắc, không một ai trông thấy Địa Ngục Ma Cơ đã dùng chưởng pháp thế nào mà đã thương Huyền Thanh Tử nhanh như thế.

Địa Ngục Ma Cơ lập tức lượn mình nhảy lùi một bên, nói giọng lạnh lùng:

- Xem người nào dám vào Địa Ngục Môn nữa.

Bốn bề tịch lặng như tờ, chỉ nghe tiếng gió vù vù thổi từng hồi mà thôi.

Những cao thủ tại trường không một ai dám nói gì hết.

Huyền Âm Tử và Huyền Dương Tử trong Đông Nam Tam Kiếm đang đau lòng trông thấy Địa Ngục Ma Cơ đã thương Huyền Thanh Tử, nhất thời cũng quên xuất thủ luôn.

Địa Ngục Ma Cơ đảo mắt lướt nhìn một vòng mỉm cười nói:

http://tieulun.hopto.org

- Chư vị không ai dám vào Địa Ngục Môn thế thì hãy cút khỏi đây mau.

Nghe đối phương buông lời ngạo nghễ nh thế, tất cả cao thủ tại hiện trường mặt hơi biế sắc nhất là Huyền Âm Tử và Huyền Dương T không còn chịu đựng được nữa, đã đồng thanh gầm hét một tiếng lao vào người Địa Ngục Ma Cơ nhanh như cắt.

Huyền Âm Tử và Huyền Dương Tử vừa xuất thủ tấn công, thì bốn tỳ nữ xinh đẹp đ lướt tới tấn công vào hai mặt người ngay.

Bốn tỳ nữ này cũng có một thân võ công cao cường họ bày đánh một trận Tứ Âm Trận Pháp, trận pháp này vừa biến hóa vô cùng tận vừa có oai lực kinh hồn gớm.

Bốn tỳ nữ công thủ rất có thứ tự, tiến thoái đồng lúc, thân pháp nhanh nhẹn kỳ diệu hết sức!

Chỉ trong chớp mắt thì Huyền Âm Tử và Huyền Dương Tử đã đổ mồ hôi, có lẽ không tới mười lăm phút nữa thì họ sẽ bị bốn tỳ nữ hủy diệt không sai.

Địa Ngục Ma Cơ đứng ở một bên cười ngạo nghễ!

Chung Trấn Văn thoáng trông thấy thái độ khinh bỉ của Địa Ngục Ma Cơ, không còn chịu đựng được nữa, thình lình cất tiếng huýt sáo miệng một tiếng thật dài, âm thanh sang sảng như tiếng rồng ngâm.

Nghe tiếng sáo vang đến bất thình lình, tất cả cao thủ trong đấu trường đã cùng lúc giật bắn người lên, họ đồng lúc nhìn về phía cổng Địa Ngục Môn, chỉ thấy một tên què quặt từ từ bước tới...

Hình như Chung Trấn Văn chẳng xem bọn cao thủ tại hiện trường ra gì hết, hắn cứ chậm rãi bước vào giữa sân.

http://tieulun.hopto.org

Bọn người Bang chủ Thiên Bàn Bang và Giáo chủ Bài Cốt Giáo cùng nhóm người Truy Hồn Thủ thoáng trông thấy Chung Trấn Văn xuất hiện, suýt nữa đã thất thanh kêu lên hoảng hốt, họ cả kinh thất sắc bất giác thụt lùi ra sau hai bước!

Nhưng Chung Trấn Văn chẳng hề để ý thần tình của bọn người này, hắn lướt mắt nhìn Huyền Âm Tử và Huyền Dương Tử đang giao đấu với bốn tỳ nữ kia, gầm hét một tiếng nói:

- Mấy ả kia hãy cút khỏi đây cho ta mau!

Tiếng hét như sấm nổ làm đinh tai nhức óc mọi người, quả nhiên bốn tỳ nữ nghe tiếng hét đã lập tức nhảy lùi sang một bên ngay.

Địa Ngục Ma Cơ thoáng trông thấy Chung Trấn Văn, mặt mày biến sắc nhưng chỉ trong chốc lát thì y bình tĩnh lại ngay, nói giọng lạnh lùng:

- Té ra tên què quặt này, ta lại tưởng cao nhân phương trời nào đó, nể tình ngươi là một tên què quặt, cho ngươi được cút khỏi đây mau, nếu không ngươi tuy ra khỏi Địa Ngục Môn thì chưa chắc thoát khỏi tay ta đâu.

Chung Trấn Văn đưa cặp mắt bốc lửa quét nhìn Địa Ngục Ma Cơ một cái, hắn nghiến răng chế động cây gậy trên đất hai cái, chuẩn bị xuất

Cao thủ trong hiện trường thoáng trông thấy Chung Trấn Văn tức thì liên tưởng đến một sự việc không bố ở quá khứ, họ đã rùng mình toát mồ hôi lạnh không một ai dám mạo muội cử động hết.

Chung Trấn Văn lướt mắt nhìn mọi người một lúc, sau đó lạnh lùng nói:

- Nếu chư vị nào hết muốn sống thì cứ việc xông vào Địa Ngục Môn thử xem nào, bằng không hãy cút khỏi đây ngay.

http://tieulun.hopto.org

Bang chủ Thiên Bàn Bang và Giáo chủ Bài Cốt Giáo đưa mắt nhìn Chung Trấn Văn, bỗng nhiên họ phát hiện ngân tiêu mà hắn đang đeo ở thắt lưng, mặt mày biến sắc, kế đó mục lộ hung quang luôn.

Bang chủ Thiên Bàn Bang Trang Châu cười lạnh lùng nói:

- Tiểu tử họ Chung kia, nếu ngươi bằng lòng để lại ống ngân tiêu ấy, thì bọn này đi ngay, bằng không...

Chung Trấn Văn cười lạnh lùng nói:

- Bằng không các ngươi sẽ ra tay tranh đoạt chứ gì?

- Đúng thế.

- Thế thì các ngươi cứ việc ra tay thử xem.

Dứt lời, hắn đứng yên bất động tại chỗ luôn.

Thế rồi Bang chủ Thiên Bàn Bang cười hắc hắc một tiếng, khẽ hất thiết giản (loại binh khí có bốn mũi nhọn) một cái, từ từ tiến sang hướng Chung Trấn Văn.

Ngay lúc này Giáo chủ Bài Cốt Giáo cũng động cây gậy sắt trong tay một cái lướt tới hướng Chung Trấn Văn ngay.

Nhất Bang nhất Giáo chi chủ thoạt vừa bợn mình lướt tới, tức thì số đệ tử của hai Bang Giáo này dang tay ra xếp hàng chữ chuẩn bị tấn công.

Chủ nhân hai Bang Giáo này có xem Chung Trấn Văn ra cái thá gì đâu, họ cho rằng Chung Trấn Văn chỉ là một tên què trói gà không chặt, nếu muốn đoạt lấy ngân tiêu thì dễ như trở bàn tay thôi!

Điều họ cần quan tâm phải đề phòng chính là Địa Ngục Ma Cơ và bốn tỳ nữ của ả.

http://tieulun.hopto.org

Bất cứ người nào trong đấu trường đều biết rằng ngân tiêu mà Chung Trấn Văn đang đeo thắt lưng chính là một kỳ trân võ lâm, biết bao nhiêu người vì ngân tiêu này đã bỏ xác trong Địa Ngục Môn.

Bốn Đường chủ của Thiên Bàn Bang và năm Trạm chủ của Bài Cốt Giáo thảy đều ở thế chuẩn bị xuất thủ bất cứ lúc nào.

Bọn ba người Truy Hồn Thủ, Huyền Âm Tử và Huyền Dương Tử cũng có ý tranh đoạt ngân tiêu luôn.

Bầu không khí trở nên ngột ngạt khó thở!

Sát khí khủng bố tràn ngập hiện trường!

Tất cả mọi người đều lấy làm khẩn trương hết sức. Bây giờ chỉ nghe thấy tiếng "cọc, cọc" cây gậy của Chung Trấn Văn khẽ động trên mặt đất mà thôi.

Địa Ngục Ma Cơ vẫn cười tủm tỉm đứng yên bất động.

Thình lình...

Một tiếng gầm thét như sấm nổ thốt từ miệng của Bang chủ Thiên Bàn Bang, chỉ thấy thân người mập mạp của y lao tới nhanh như điện xet, xuất thủ tấn công vào người Chung Trấn Văn nhanh như cắt.

*

**

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ 6

BÓNG GẬY QUÉT GIANG HỒ.

Cũng ngay lúc Bang chủ Thiên Bàn Bang vung thiết giản tấn công hắn, thì Giáo chủ Bài Cốt Giáo cũng giơ gậy sắt quét tới luôn, đồng thời tay kia trảo vào ngân tiêu đeo ở thắt lưng của Chung Trấn Văn nhanh như điện chớp.

Thế tấn công đồng lúc của nhất bang nhất Giáo chi chủ nhanh như điện chớp và mãnh liệt kinh hồn gớm, những người có mặt tại hiện trường bất giác kêu thầm một tiếng:

- Tên què này nguy thay...

Thình lình...

Một tiếng hét the thé vang tới, bóng người thấp thoáng nhanh như cắt, bỗng có một luồng kình phong mạnh như vũ bão cuốn vào người Bang chủ Thiên Bàn Bang và Giáo chủ Bài Cốt Giáo nhanh như điện chớp.

Luồng chưởng lực mạnh như vũ bão này đã đẩy lui một giản một gậy của nhị chủ Bang Giáo cả hai người cả kinh thất sắc, bất đắc dĩ phải thu giản thu gậy nhảy lùi ra sau...

Họ phóng mắt nhìn tới trước, bất giác giật mình kinh hãi, người vừa phóng chưởng tấ công họ không phải là Chung Trấn Văn, mà chính là Địa Ngục Ma Cơ.

Quả thật mọi người đã lấy làm ngạc nhiên hết sức, vì Địa Ngục Ma Cơ đã xuất thủ che chở Chung Trấn Văn, chỉ thấy ả cười lạnh lùng nói:

http://tieulun.hopto.org

- Không ngờ nhất Bang Giáo chi chủ c
ngươi lại là những nhân vật hạ tam lưu...

Địa Ngục Ma Cơ nói chưa hết lời, bỗn
nghe Chung Trấn Văn căm phẫn gầm hét nói:

- Ai bảo ngươi nhúng tay vào việc của ta ư

Dứt lời, kêu vù một tiếng, hắn quơ gậy t
công Địa Ngục Ma Cơ nhanh như cắt!

Hắn muốn đánh một gậy cho nữ ma nà
chết ngay lập tức.

Cho nên Chung Trấn Văn đã gom hết côn
lực bình sanh quét gậy này.

Địa Ngục Ma Cơ không ngờ Chung Trấ
Văn lại xuất thủ thình lình như thế, dĩ nhiê
thấy kình phong kích tới giật mình kêu
một tiếng:

- Nguy to...

Á vừa giật mình nhủ thầm vừa lượn mình
nh tránh né, nhưng muộn rồi...

Ngay lúc á thoạt vừa đảo mình định tránh
kêu "đùng" một tiếng, à đã trúng phải một
y vào lưng, đầu óc choáng váng há mồm phun
một bụm máu tươi, đánh "bạch" một cái, té
ầm trên đất luôn.

Tất cả cao thủ tại hiện trường chẳng ai mà
hông cả kinh thất sắc hết, họ nằm chiêm bao
ũng chẳng ngờ Chung Trấn Văn lại thình lình
uất thủ tấn công Địa Ngục Ma Cơ như thế.

Chung Trấn Văn thấy đánh một gậy thì Địa
Ngục Ma Cơ té nằm trên đất ngay, hắn bất giác
ngẩn người ra trong giây lát!

Kế đó một cơn lửa giận bốc lên lập tức, hắn
ười lạnh lùng quơ gậy tới, gầm hét:

- Hôm nay ta giết phứt ngươi mới xong!

Cuồng phong theo bóng gậy cuồn cuộn cách
không bổ tới nhanh như cắt.

http://tieulun.hopto.org

Bấy giờ Địa Ngục Ma Cơ đã ngất xỉu nằ
trên đất mà Chung Trấn Văn lại đánh một g
thần tốc mãnh liệt như thế, nếu ả trúng phải g
này ắt phải chết ngay lập tức không sai.

Cũng trong lúc Chung Trấn Văn [illegible] g
đánh tới...

Thình lình...

Bốn tỳ nữ của ả, đồng thanh hét to m
tiếng, cùng lúc giơ cánh tay ngọc phóng chưở
tấn công vào người Chung Trấn Văn nhanh n
cắt.

Bốn tỳ nữ xinh đẹp này đều có võ công
cường, đồng thời phát chưởng, thế đánh mạ
như long trời lỡ đất, chưởng phong từ bốn hướ
tám phương cuồn cuộn cuốn vào người Chu
Trấn Văn.

Thấy thế, Chung Trấn Văn bất đắc dĩ gi
thế đánh, thừa kịp lùi ra sau vài bước, vung
trái phản công ra ba chưởng ngay.

Từ khi Chung Trấn Văn được Trương Cốc Thần chuyển toàn bộ nội lực cho hắn và nuốt thêm viên khí Nguyên Tụ Hồn Đơn nên công lực của hắn mãnh liệt kinh hồn hết sức!

Bốn tỳ nữ này không ngờ võ công của Chung Trấn Văn cao cường đến thế, họ đã bị chưởng phong của hắn đẩy lui ra sau vài bước liên!

Ngay lúc này Chung Trấn Văn đã thu gậy đứng tại chỗ, cặp mắt sáng như điện quang lướt nhìn bốn tỳ nữ tuyệt sắc, lạnh lùng nói:

- Có thật các ngươi muốn liều mạng cho Địa Ngục Ma Cơ chăng?

Không một ai trở lời hết.

Cả một khu rừng rộng lớn bao la y như một tòa tử thành, mặc dù có biết bao nhiêu võ lâm cao thủ đứng tại hiện trường, nhưng không một ai mở miệng nói năng gì hết.

http://tieulun.hopto.org

Số người như Bài Cốt Giáo, Thiên
Bang, Đông Nam Tam Kiếm, Thương Cung
Kiếm, Truy Hồn Thủ thảy đều rùng mình
toát mồ hôi.

Cuối cùng tên què quặt này... đã th
công, vả lại có võ công cao siêu kinh hồn gớm
thảy đều hoảng sợ lo lắng, nếu hắn xuất h
giang hồ ắt phải mang lại một trận đại
cho võ lâm không sai...

Trong đó liên hệ đến ngũ đại môn ph
gồm cả vài trăm cao thủ hắc bạch lưỡng

Một trong bốn tỳ nữ xinh đẹp lên
g ọng lạnh như tiền:

- Không ngờ con người lại ngang tàng v
như thế, đại tỷ bọn này đã tiếp tay giúp ng
mà ngươi lại nhẫn tâm ra tay đả thương y n
thế, ngươi có xứng đáng là một nam tử
trượng phu chăng?

Nghe đối phương nói thế, hai má Chung Trấn Văn ửng đỏ ngay, hắn nhủ thầm: Phải, y đã ra tay bênh vực ta, đúng ra ta không nên hạ thủ cay độc như thế... nhưng...

Đầu óc hắn thoáng hiện thần tình đau thương của Trương Cốt Thần, thế rồi hắn nghiến răng chuyển vẻ hổ thẹn ra cơn căm phẫn, lạnh lùng nói:

- Người nữ nhân đầu tiên mà Chung Trấn Văn phải giết chính là y, nếu các ngươi muốn liều mạng cho y thì cứ việc ra tay thử xem.

Dứt lời, hắn khẽ động cây gậy xuống đất hai cái...

Tỳ nữ ấy lại nói tiếp:

- Ta chẳng tin người dám xuất thủ...

Chung Trấn Văn biến sắc, căm phẫn nói:

- Ngươi muốn ta ra tay thật ư?

http://tieulun.hopto.org

- Ngươi cứ việc ra tay xem nào.

Chung Trấn Văn vung cây gậy bổ vào gư Địa Ngục Ma Cơ nhanh như cắt.

Hắn thoáng vừa nhấc bổng cây gậy lên th bốn tỳ nữ ấy đã tấn công nhanh như điện chớp.

Chung Trấn Văn gầm hét lớn tiếng nói:

- Bọn bây hết muốn sống rồi...

Dứt lời, bóng gậy kêu vù vù quét tới mãn liệt kinh hồn hết sức.

Hắn đã gom hết công lực bình sinh đánh r cú sát thủ lợi hại nhất là chiêu Phong Vân Biế Sắc trong Phong Vân Quải Pháp.

Bóng quải trượng như khoản núi đổ xuốn âm phong cuồn cuộn xoáy tròn cả một vùng rộn lớn làm cho phong vân phải biến sắc ngay.

Tức thì hai tiếng kêu kinh hoàng vang lên, chỉ thấy hai tỳ nữ đồng thời há mồm phun ra một bụm máu tươi té nằm ra đất ngay.

Hai tỳ nữ còn lại trông thấy tình hình như thế sợ hãi đến đổi mặt mày tái mét không còn một chút máu, không ai dám động đậy gì hết.

Chung Trấn Văn mục lộ hung quang, căm phẫn nói:

- Các ngươi ra tay nữa thử xem...

Chung Trấn Văn chưa nói hết lời, bỗng một tiếng "hự" nhẹ vang tới, hắn quay đầu nhìn ra sau thấy Địa Ngục Ma Cơ đã từ mặt đất nhảy vọt lên.

Mặt mày ả xanh mét, ả đưa mắt nhìn Chung Trấn Văn một cái, sau đó lướt mắt nhìn hai tỳ nữ té nằm trên đất, quay sang hướng tỳ nữ đứng ở bên trái hỏi:

- Ai đã đánh thương Tiểu Uyên và Tiểu Thục như thế?

http://tieulun.hopto.org

Tỳ nữ đứng bên phải giơ tay trỏ vào ngực Chung Trấn Văn nói:

- Chính hắn...

Địa Ngục Ma Cơ cười thê thảm một tiếng nghiến răng nói:

- Không sao, hai ngươi hãy đỡ họ đứng dậy chúng ta lên đường thôi.

Hai tỳ nữ đưa mắt thù hằn nhìn chằm chằm Chung Trấn Văn một cái, sau đó đỡ hai tỳ nữ bị thương đứng lên, cùng Địa Ngục Ma Cơ toan cất bước đi khỏi...

Bỗng Chung Trấn Văn lạnh lùng nói:

- Các ngươi muốn tẩu tư? Không dễ dàng như thế được.

Địa Ngục Ma Cơ quay người sang, cười lạnh lùng nói:

- Thế ngươi muốn gì bây giờ?

- Ngươi phải bỏ xác tại đây mới xong với ta.

Địa Ngục ma Cơ ngước đầu nhìn lên thiên không cười như điên cuồng, tiếng cười thê lương khủng bố hết sức, khiến người nghe thấy phải ớn lạnh tóc gáy không sai.

Địa Ngục Ma Cơ nín cười, sau đó lạnh lùng nói:

- Thế thì dễ thôi, Địa Ngục Ma Cơ trúng ngươi một gậy đã trở thành người thân mang trọng thương, ngươi muốn giết ta thì cứ việc ra tay...

Nói xong ả ngồi xuống đất, từ từ nhắm hai mắt lại, sẵn sàng chờ đợi Chung Trấn Văn xuất thủ.

Chung Trấn Văn bĩu môi nói:

- Ngươi tưởng rằng ta không dám ra tay chăng?

- Thì ngươi cứ việc ra ta đi...

http://tieulun.hopto.org

Dứt lời, ả nhắm chặt hai mắt lại, đồng thời hai hàng nước mắt chảy dài xuống má phấn.

Gương mặt xanh mét, với những giọt lệ chảy dài trên má phấn chẳng khác nào như một đóa hoa lê dưới mưa sa, khiến người trông thấy phải động lòng thương tiếc.

Những cao thủ có mặt tại hiện trường trông thấy tình cảnh như thế, bất giác thảy đều thương tâm cúi đầu xuống hết.

Cho dù Chung Trấn Văn là một con người có trái tim sắt đá, nhưng một khi trông thấy gương mặt đầy những hạt lệ thương tâm của Địa Ngục Ma Cơ, hắn cũng phải siêu lòng chẳng nỡ hạ thủ.

Có thật y đã cảm xúc mà nhỏ lệ thương tâm ư?

Hoặc là y chỉ muốn dùng loại vũ khí lợi hại nhất của người nữ nhân là nước mắt... để làm cho Chung Trấn Văn phải cảm động.

Không một ai phán đoán được hết, chỉ có mỗi một mình Địa Ngục Ma Cơ am hiểu mà thôi.

Chung Trấn Văn ngẩn người ra tại chỗ một hồi thật lâu, đầu óc hắn lại hiện ra cảnh tượng chết thảm của Trương Cốc Thần... cuối cùng hắn nghiến răng khẽ động cây gậy lên mặt đất hai cái.

Hắn lạnh lùng nói:

- Thế thì ngươi chớ hờn trách ta nha...

Dứt lời, hắn quơ gậy bổ vào người Địa Ngục Ma Cơ nhanh như cắt.

Biết bao võ lâm cao thủ đã thương tâm kêu thầm một tiếng.

Thế nhưng...

Bất ngờ thật, chính Chung Trấn Văn cũng không biết tại sao khi quải trượng của hắn bổ xuống cách Thiên Linh Cái của Địa Ngục Ma Cơ còn độ khoảng một tấc thì bỗng như có lực lượng

http://tieulun.hopto.org

thiên linh gì đó làm cản trở cây gậy hắn khôn
tiếp tục đập xuống nữa.

Hắn đã ngẩn người ra tại chỗ luôn!

Những võ lâm cao thủ tại hiện trường cũn
lấy làm ngạc nhiên hết sức!

Tại sao hắn không hạ thủ ư?

Hắn chẳng đành lòng ra tay chăng?

Không!

Hắn quyết tâm đánh một gậy cho nữ m
độc ác này phải chết ngay lập tức mới hả giậ
thế nhưng hắn chẳng biết tại sao bàn tay cầ
gậy của hắn khi bổ lên đầu y còn độ một tấc t
mềm nhủn, không còn đánh xuống được nữa.

Tại sao thế? Chính hắn cũng không biết t
sao hết.

Chung Trấn Văn bình tĩnh định thần l
quơ gậy nhanh như cắt bổ xuống lần nữa.

Cũng tới chỗ còn cách một tấc thì bàn tay hắn lại mềm nhủn không còn chút sức lực nào hết.

Quả thật Chung Trấn Văn đã lấy làm kinh hãi hết sức, hắn quyết chẳng phải thương tiếc ả mà không đành lòng hạ thủ đâu, mà có một sức mạnh thiên linh nào đó đã cản hắn lại.

Tại sao thế? Hắn thắc mắc chẳng hiểu gì hết...

Quả thật lạ lùng hết sức, quái trượng hắn không làm sao bổ vào đầu Địa Ngục Ma Cơ được hết, làm sao chẳng bảo hắn giật mình kinh hãi ư?

Chung Trấn Văn đang hoang mang suy nghĩ điều này, bỗng nhiên ánh mắt hắn quét tới...

Thình lình hắn gầm hét một tiếng:

- Các ngươi chạy đâu cho khỏi?

http://tieulun.hopto.org

Hắn vừa gầm hét vừa tung mình lao t
nhanh như cắt.

Nhân vật các phái trông thấy Chung Trấ
Văn đả thương Địa Ngục Ma Cơ một cách d
dàng, họ đã biết Chung Trấn Văn chẳng những
võ công cao cường mà lại xuất thủ vô cùng ca
độc, nếu không nhân dịp này đào tẩu chứ cò
muốn lưu lại chờ chết nữa chăng?

Với tất cả cao thủ có mặt tại hiện trường
chưa chắc đã đủ sức chế phục được hắn, nế
chẳng khéo ắt phải bỏ mạng trong tay hắ
không sai.

Thế rồi họ thừa lúc Chung Trấn Văn qu
gậy lần thứ hai đã nhìn nhau ra dấu chuẩn bị l
ra khu rừng Địa Ngục Môn này.

Ai ngờ Chung Trấn Văn tinh mắt, bỗn
nhiên phi thân nhảy tới chặn đường đi của
lại.

Cũng trong lúc Chung Trấn Văn lượn mình lướt đi thì Địa Ngục Ma Cơ đã ngồi bật dậy, đưa mắt nhìn Chung Trấn Văn cản đường các cao thủ một cái, lạnh lùng nói:

- Ngươi không hạ thủ thì ta phải đi nha...

Địa Ngục Ma Cơ vừa dứt lời, bỗng nhiên...

Bang chủ Thiên Bàn Bang gầm hét một tiếng, nói:

- Tiểu tử họ Chung kia, chẳng lẽ chúng ta sợ ngươi sao?

Y vừa gầm hét vừa vung thiết giản đánh ra một chiêu Độc Kích Hoa Ngục.

Trong khi Bang chủ Thiên Bàn Bang vừa vung thiết giản tấn công, thì Giáo chủ Bài Cốt Giáo cũng quơ gậy sắt quét ra một chiêu Nô Đoạn Giang Hà nhanh như cắt.

Hai người này hợp thủ tấn công thần tốc kinh người hết sức, bóng giản như khoản núi,

http://tieulun.hopto.org

thế quét gậy sắt như điện xẹt đồng thời bổ ngư
tới mãnh liệt hết sức.

Số cao thủ còn lại thoáng trông thấy h
người xuất thủ, họ cũng cùng lúc vung binh kh
ra, lao mình tới điên cuồng tấn công luôn.

Tức thì cả mười tám loại binh khí phân r
bốn phương tám hướng vây kích vào ngư
Chung Trấn Văn ngay.

Chung Trấn Văn không sao thoát thân
hắn căm phẫn nhìn Địa Ngục Ma Cơ và bốn t
nữ ung dung rời khỏi nơi đây!

Hắn tức tới mồm mũi phun ra kh lử
trợn ngược đôi lông mày kiếm luôn.

Âm thanh của Địa Ngục Ma Cơ lan ìn
vang tới, nói:

- Tên què quặt kia, một ngày nào Đ
Ngục Ma Cơ này ắt phải trả thù một g nà
không sai...

http://www.nhanmonquan.com

Âm thanh từ từ nhỏ dần!

Người đàn bà mà hắn hận thù nhất... Địa Ngục Ma Cơ cuối cùng đã bỏ đi.

Chung Trấn Văn bèn chuyển tất cả lửa giận đổ vào đầu số cao thủ này, chỉ nghe hắn điên cuồng gầm rống một tiếng, quơ gậy quét tới lia lịa.

Cuồng phong bóng gậy kêu veo veo trông thật kinh người.

Bấy giờ trong ý niệm của Chung Trấn Văn chỉ còn mỗi một chữ "sát" mà thôi.

Bóng gậy của hắn lướt tới đâu thì ở đó phát ra tiếng kêu thảm thiết, làm rung động cả một vùng rừng núi bao la, máu me nhầy nhụa bay tung tóe tứ phía, từng người một trúng gậy té nằm ra đất.

Chao ôi! Sát kiếp! Một trận sát kiếp khủng bố rùng rợn hết sức!

http://tieulun.hopto.org

Hắn đã vung gậy giết người như điê
cuồng!

Chỉ trong nháy mắt đã có hơn bảy ng
xác dưới quải trượng của hắn!

Những người còn lại trông thấy tình hìn
như thế bất giác thảy đều thụt lùi ra sau hế
hiện bây giờ chỉ còn sót lại mười một người thôi.

Bài Cốt Giáo còn bốn người, Thiên Bà
Bang còn ba người, Thương Cung Lục Kiếm cò
hai, Đông Nam Tam Kiếm chỉ còn sót một mìn
Huyền Thanh Tử và Truy Hồn Thủ.

Trải qua trận đồ sát diên cuồng này, hắn
hả được cơn thịnh nộ khá nhiều, thế nhưng l
hắn lướt mắt nhìn những xác chết nằm
trên đất, bất giác lấy làm bất nhẫn đôi chú

Số người này có thâm thù đại oán gì v
hắn đâu, mà hắn phải đại tàn sát như thế? Hà
đã gây nên sát nghiệp này, sau này trận s
giang hồ sẽ ra thế nào đây?

Hắn thoáng ngẩn người ra giây lát, lòng
căm phẫn đã lắng dịu phần nào, thình lình....

Hắn lại hồi tưởng tới cảnh tượng có biết bao
nhân vật võ lâm tại sao chẳng bằng lòng thu
nhận hắn làm đồ đệ ư? Đồng thời lại dùng cặp
mắt kinh hãi ngắm nhìn hắn?

Bên trong này ắt phải có nguyên do gì
không sai.

Hắn từng thề rằng quyết phải phanh phui
nghi vấn này mới xong.

Hắn nghĩ tới đây, bèn đưa mắt liếc nhìn
Huyền Dương Tử và Truy Hồn Thủ, lạnh lùng
hỏi:

- Có lẽ các ngươi còn nhớ tại hạ từng quỳ
gối tước cổng trang viện của các ngươi cả ba ngày
ba đêm chứ?

Huyền Thanh Tử lạnh lùng nói:

- Không sai, chúng ta còn nhớ điều này.

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn hỏi:

- Tại sao các ngươi không bằng lòng thu nhận ta làm đồ đệ ư?

- Tại vì giữa ngươi và chúng ta không có duyên phận.

- Có thật chỉ đơn giản như thế chăng?

- Lão phu chưa bao giờ nói dối.

Chung Trấn Văn khẽ động cây gậy một cái nói:

- Chắc không đơn giản như thế đâu?

Truy Hồn Thủ tiếp lời:

- Chẳng lẽ không thu nhận người làm đồ đệ là điều phạm pháp sao?

Chung Trấn Văn cười lạnh lùng nói:

- Ta chẳng nói phạm pháp nha! Ta chỉ muốn biết nguyên nhân tại sao các ngươi không thu nhận ta mà thôi!

- Không có nguyên nhân gì hết!

Chung Trấn Văn cằm phẫn nói:

- Có thật các ngươi không chịu nói chăng?

- Không có gì phải nói hết.

- Chắc các ngươi hết muốn sống thì phải?

Nghe hắn nói thế, Truy Hồn Thủ và Huyền Thanh Tử giật mình thụt lùi ra sau một bước ngay.

Chung Trấn Văn hiu môi nói:

- Nếu các ngươi muốn sống thêm vài năm nữa thì phải nói cho ta biết nguyên do tại sao không chịu thu nhận ta làm đệ tử, bằng không hai ngươi phải bỏ xác tại khu rừng Địa Ngục Môn không sai.

http://tieulun.hopto.org

Truy Hồn Thủ cương quyết nói:

- Chẳng có lý do gì hết...

- Khá lắm!

Hán khẽ động cây xuống đất hai cái, sau đó lạnh lùng nói tiếp:

- Ta cho các ngươi suy nghĩ lần nữa, các ngươi chịu nói chăng?

- Không nói.

Chung Trấn Văn căm phẫn gầm hét nói:

- Muốn chết ư?...

Tiếp theo tiếng gầm hét hắn quơ gậy quét tới...

Thình lình...

Ngay lúc Chung Trấn Văn vung gậy quét tới, bỗng tiếng hét the thé vang tới:

- Hãy dừng tay lại...

Tiếp theo tiếng hét, có một bóng đỏ lướt tới như điện chớp.

Chung Trấn Văn phóng mắt nhìn tới trước, bất giác ngẩn người ra tại chỗ, người vừa xuất hiện chính là thiếu nữ áo đỏ mà mình vừa gặp lúc nãy.

Thiếu nữ áo đỏ căm phẫn đưa mắt nhìn Chung Trấn Văn, lạnh lùng nói:

- Xin hỏi các hạ những người này có mối thù như thế nào với ngươi mà ngươi hạ thủ cay độc như thế?

Nghe thiếu nữ áo đỏ nói thế, Chung Trấn Văn hổ thẹn đỏ cả mặt không nói gì hết.

Thiếu nữ áo đỏ lạnh lùng nói:

- Thế nào? Các hạ chẳng biết nói chuyện chăng?

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn tự biết có lỗi, câu trước
thiếu nữ áo đỏ bất bẻ bất tiện trả lời, hắn vốn
một người có tánh khí cao ngạo, bây giờ thiếu n
lại nói khích lần nữa, hắn đã biến sắc lạnh lùn
nói:

- Ta giết người có liên hệ gì đến ngư
chăng?

Thiếu nữ áo đỏ mỉm cười nói:

- Thế thì chẳng can hệ gì hết, nhưng
bất cứ một việc gì đều phải nói đến chữ "
được.

Y nói tới đây dừng lại giây lát, lại hỏi tiếp:

- Rốt cuộc những người này có thù hằn vớ
ngươi ư?

- Không thù hằn gì hết!

- Không thù hằn gì hết thế sao ngươi lại h
thủ cay độc như vậy ư?

Chung Trấn Văn đuối lý không biết nói gì hơn.

Thiếu nữ áo đỏ nói tiếp:

- Nhà Phật dạy rằng: Phàm mọi sự việc hành động từ bi có lý, các hạ tuổi trẻ mà đã tạo sát nghiệp như thế, chẳng sợ thiên kỵ nhân oán ư?

Chung Trấn Văn vốn muốn cãi vài lời nhưng thoáng suy nghĩ kỹ thì thấy đối phương chẳng sai trái chút nào hết, quả thật mình giết chết bấy nhiêu người cũng chẳng nên rồi.

Thiếu nữ thấy Chung Trấn Văn im lặng chẳng nói gì hết, y lại nói tiếp:

- Mong rằng về sau các hạ chớ tạo thêm sát nghiệp nữa, huống chi những người này chẳng có ân oán gì với ngươi...

- Tại sao ngươi biết họ không có thù oán gì với ta ư?

http://tieulun.hopto.org

Thiếu nữ nghe nói thế lấy làm ngạc nhiê
hỏi:

- Chẳng lẽ có thù oán gì chăng?

Chung Trấn Văn lạnh lùng nói:

- Thế thì tại sao họ không thu nhận ta l
đồ đệ ư?

- Chẳng lẽ không thu nhận ngươi làm đồ đ
thì ngươi được quyền giết người ta sao?

- Đúng thế, nếu không có thù, tại sao t
quỳ gối trước cổng trang viện của họ ba ngày b
đêm mà không chịu thu nhận ta ư?

Thiếu nữ áo đỏ cau mày ra vẻ suy nghĩ, sa
đó nói tiếp:

- Chỉ căn cứ điều này ngươi cũng chư
quyền kết tội cho người ta, hơn nữa ngư
chưa biết nguyên do trắng đen thế nào, đ
nào ngươi rõ được nguyên do rồi có hành
cũng không muộn.

Chung Trấn Văn ngạc nhiên hỏi:

- Thế là ngươi biết nguyên do tại sao rồi?

Thình lình có một âm thanh lành lạnh vang tới nói:

- Chính ta biết nguyên do tại sao!

Chung Trấn Văn nghe nói thế cả kinh thất sắc, âm thanh này sao mà nghe lạnh lùng gớm, hình như không phải thốt từ miệng con người.

Thiếu nữ áo đỏ cũng giật mình kinh hãi, vội đảo mắt nhìn ra đàng xa.

Cũng ngay lúc này Chung Trấn Văn đã đảo mình nhanh như cắt, anh mất lướt tới trước thấy chỗ cách xa hắn độ khoảng ba trượng có một quan tài màu đỏ đặt ở đấy từ lúc nào mà hắn chẳng hay biết gì hết.

Không thấy một bóng người còn con nào cả.

http://tieulun.hopto.org

Cỗ quan tài màu đỏ này thình lình x
hiện tại chỗ cách hắn ba trượng, thế mà
chẳng hay biết gì hết, làm sao bảo Chung T
Văn giật bắn người lên ư?

Thế nhưng khi mọi người tại hiện trư
kể cả thiếu nữ áo đỏ thoạt trông thấy cỗ quan
màu đỏ này, mặt mày đột nhiên biến sắc, khé
còn một chút máu.

Họ đã nhủ thầm: A! Sao Quan Ma lại x
hiện ở đây như thế?

Quan Ma... là một đại ma đầu võ lâm g
người không nháy mắt, nó là một nhân vật n
thế nào không một ai biết hết, mỗi một lần
xuất hiện đều là cỗ quan tài màu đỏ này thôi.

Cỗ quan tài màu đỏ đã xuất hiện giang
như một quỷ u linh, nhưng mỗi lần xuất hi
thảy đều có người chết trong tay Quan Ma này

Hiện này Quan Ma thình lình xuất hiện tại
dây, làm sao chẳng bảo mọi người kinh tâm táng
đởm ư?

Chỉ thấy Chung Trấn Văn thình lình đảo
mình một cái lướt tới hướng cỗ quan tài ấy và
đứng ở bên cạnh nó!

Thiếu nữ áo đỏ thấy thế cả kinh thất sắc,
nhủ thầm: Quan Ma xuất thủ cay độc, có lẽ sẽ bị
Quan Ma đả thương.

Ngay lúc này, hai mắt Chung Trấn Văn
bắn ra luồng sáng lạnh khủng bố kinh người,
hắn nhìn chòng chọc vào cỗ quan tài màu đỏ
này.

Đêm khuya gió lạnh thổi từng hồi, một tình
tiết khủng bố đáng sợ khác sắp sửa diễn ra.

*
**

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ 7

QUAN TRUNG NHÂN

Ánh mắt tất cả mọi người đều đổ v
Chung Trấn Văn và cỗ quan tài màu đỏ đ

Chung Trấn Văn đưa mắt nhìn chòng ch
cỗ quan tài màu đỏ, cười lạnh lùng một tiếng.

Ngay lúc này thiếu nữ áo đỏ thoăn thoắ
bước tới hướng cỗ quan tài ấy luôn...

Chung Trấn Văn nắm chặt cây gậy trong
tay nhủ thầm: Chẳng lẽ có người nào nằm trong

cỗ quan tài này ư? Nếu không thì âm thanh lạnh như tiền lúc nãy thốt từ miệng ai ư?

Hắn nghĩ tới đây, lạnh lùng hỏi:

- Cao nhân phương nào đã biết nguyên do tại sao nhân vật các phái không thu nhận tại hạ làm đồ đệ?

Bầu không khí vẫn tịch lặng như tờ! Không một người nào trả lời hết!

Chung Trấn Văn thoáng ngạc nhiên giây lát, lửa giận trong lòng bốc cháy phừng phực nhủ thầm: Ta phải xem thử có phải trong quan tài này có ma nằm ở bên trong hay chăng?

Hắn nghĩ tới đây, bèn dộng cây gậy lên đất hai cái, căm phẫn nói:

- Nếu không trả lời nữa, thì chớ trách tại hạ đập một gậy vào cỗ quan tài này cho nát bét nha!

Vẫn không thấy một ai trả lời gì hết!

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn không còn chịu đựng được nữa, bỗng nhiên gầm hét một tiếng, giơ cây gậy lên cao bổ xuống cỗ quan tài nhanh như cắt.

Chung Trấn Văn đã gom hết công lực bình sanh chuyển vào cây gậy, cú đánh một gậy này ít nhất phải nặng trên vài ngàn cân, nếu hắn đánh trúng cỗ quan tài này không nát bét thì đó sẽ là chuyện lạ rồi!

Nhưng thình lình...

Ngay lúc Chung Trấn Văn quơ cây gậy bổ xuống hắn sực cảm thấy có một luồng âm phong lạnh khủng khiếp từ khe nắp quan tài thổi tới!

Luồng gió lạnh kinh hồn này thổi vào người hắn, lạnh thấu tận xương tủy, hắn bất giác phải thụt lùi ra sau hai bước liền!

Phen này Chung Trấn Văn lấy làm cả kinh biến sắc, luồng gió lạnh này chẳng những lạnh khủng khiếp và lại hình như có thêm phần nội lực trong đó!

Chung Trấn Văn đang còn giật mình kinh hãi thì âm thanh lạnh như băng tuyết lại vang tới nói:

- Các hạ niên kỷ còn trẻ như thế, sao lại mắt nhìn bốn bể không có một ai hết như thế.

Chung Trấn Văn nghe nói thế, mặt hơi biến sắc nhủ thầm: Ta có khi nào tin ngươi là một con người ba đầu sáu tay chỉ biết dùng cỗ quan tài dọa người ư?

Hắn nghĩ tới đây, khẽ động gậy xuống đất đang định lượn mình lướt tới.

Thình lình...

Chung Trấn Văn chạm phải đôi mắt tình tứ đang chăm chăm nhìn hắn.

Hình như đôi mắt này có một uy lực kinh người làm cho cơn lửa giận đang bốc cháy của hắn tắt hẳn, người đưa mắt nhìn hắn chính là thiếu nữ áo đỏ.

http://tieulun.hopto.org

Thiếu nữ áo đỏ nháy mắt ra dấu với Chung Trấn Văn, bảo hắn rời khỏi ngay, Chung Trấn Văn là một con người cực thông minh, hắn biết cổ quan tài này ắt là một vật phi phàm.

Hắn không làm sao kháng cự được đôi mắt tình tứ ấy, cuối cùng hắn rời khỏi cổ quan tài sắc đỏ ấy.

Chung Trấn Văn thoáng vừa cất bước đi khỏi, âm thanh lạnh như băng tuyết ấy lại vang tới nói:

- Không ngờ các hạ cũng không thoát khỏi tai kiếp hồng nhan. À! Quả thật tự cổ anh hùng nan quá mỹ nhân quan vậy...

Âm thanh lạnh lùng ấy nói chưa hết lời, thì Chung Trấn Văn không còn chịu đựng được nữa đã gầm hét nói:

- Hứ! Chẳng lẽ họ Chung này lại ngại nữ nhân nào ư?

- Nếu ngươi không xem nữ nhân ra gì thì tại sao người ta bảo ngươi đi thì ngươi đi ngay? Chẳng phải ngươi muốn đập nát cổ quan tài ta thành mảnh vụn sao?

Hắn nghe đối phương nói thế, mặt mày nóng bừng lên, đưa mắt nhìn thiếu nữ một cái, sau đó quay sang cổ quan tài căm phẫn nói:

- Ngươi cho rằng ta chẳng dám đập nát cổ quan tài của ngươi ư?

- Ngươi cứ việc đập thử xem nào.

Chung Trấn Văn như sực nhớ ra điều gì, hắn cố đè nén cơn thịnh nộ, hỏi:

- Ngươi bảo rằng ngươi biết lý do tại sao cao thủ các phái không chịu thu nhận ta làm đồ đệ tại sao bây giờ lại không chịu nói ư?

Âm thanh lạnh như băng tuyết từ trong cổ quan tài vang tới nói:

http://tieulun.hopto.org

- Tiểu tử, thế thì dễ thôi, nhưng có đ
kiện trao đổi.

- Điều kiện thế nào? Ngươi cứ việc nói.

- Điều thứ nhất ngươi hãu giao ngân t
mà ngươi đang đeo ở thắt lưng cho ta.

Chung Trấn Văn nghe nói thế, bất giác
đầu suy nghĩ trong giây lát, hắn nhủ thầ
Ngân tiêu này là vật nhân vật võ lâm liều c
muốn tranh đoạt cho bằng được ắt là một
không tầm thường rồi, huống chi đây là di
của Trương Cốc Thần đã biếu cho ta, há có
khinh suất giao cho người khác được ư?

Ngay lúc này bọn cao thủ võ Thiên B
Bang và Bài Cốt Giáo thoáng trông thấy th
hình như thế, họ đều nhủ thầm nhân dịp n
không tẩu còn đợi đến bao giờ nữa?

Họ nghĩ như thế bèn nháy mắt ra dấu
nhau, lẳng lặng thi triển thân pháp lượng mì
chạy ra khỏi khu rừng già này ngay.

Bang chủ Thiên Bàn Bang dẫn đầu trong số mười một cao thủ, lượn mình chạy xa được độ khoảng ba trượng, thình lình...

Y thất thanh kêu lên một tiếng rất hãi hùng, đột nhiên dừng bước lại ngay.

Những người tại hiện trường cũng cả kinh thất sắc, phóng mắt nhìn tới trước, cỗ quan tài sắc đỏ đã đặt trước mặt họ lúc nào chẳng ai hay biết gì hết!

Trong khoảnh khắc nhanh như cắt thì cỗ quan tài này đã cản lại đường đi của họ, làm sao chẳng bảo mọi người kinh hãi thất sắc ư?

Tất cả mọi người sợ hãi đến đỗi hai chân mềm nhủn, toàn thân toát mồ hôi lạnh luôn!

Bang chủ Thiên Bàn Bang trấn tĩnh tinh thần lại, cười lạnh lùng nói:

- Các hạ cản đường đi của bọn này với mục đích gì ư?

http://tieulun.hopto.org

Âm thanh lạnh như băng tuyết từ trong cỗ quan tài vọng ra nói:

- Con heo mập kia! Nói cho ngươi biết, sự việc tại đây chưa xong các ngươi vẫn chưa thể rời khỏi đây được.

- Việc gì thế?

- Chẳng phải ngươi muốn lấy ngân tiêu ấy sao?

Nghe đối phương nói thế, Bang chủ Thiên Bàn Bang đã ngẩn người ra tại chỗ ngay.

Quả thật lúc đầu họ có ý định tranh giành ngân tiêu ấy, nhưng sau khi thoáng trông thấy Chung Trấn Văn có một thân võ công kinh người và biết không còn hy vọng gì tranh đoạt được nữa, nên bất đắc dĩ phải rời khỏi khu rừng già này, ai ngờ bây giờ bị Quan Ma hỏi như thế, làm sao họ không hổ thẹn ư?

Bang chủ Thiên Bàn Bang cười nhạt nói:

- Đúng thế, nhưng hẹn hôm khác tranh đoạt cũng chẳng muộn.

Từ trong cỗ quan tài vang tới một tràng cười như điên cuồng, tiếng cười đã làm tăng phần khủng bố cho khu rừng âm u chẳng ít.

Đối phương dứt tiếng cười, lạnh lùng nói tiếp:

- Thế thì các ngươi cứ việc đi đi, ta thử xem về sau các ngươi có tranh ngân tiêu ấy hay chăng?

Dứt lời, một cơn gió lành lạnh lướt tới, tức thì cỗ quan tài sắc đỏ đã trở về chỗ lúc nãy ngay.

Thế rồi bọn người Thiên Bàn Bang và các cao thủ tại hiện trường thở phào một cái, vội phi thân chạy mất dạng luôn.

Chung Trấn Văn thấy rằng mình cũng chẳng có thù oán gì với họ, nên hắn cũng không ra tay ngăn cản.

http://tieulun.hopto.org

Bấy giờ...

Trong khu rừng già âm u này chỉ ... l
Chung Trấn Văn, thiếu nữa áo đỏ và cỗ q ... t
sắc đỏ mà thôi.

Bóng tối ban đêm từ từ biến mất.

Tia sáng ban mai bắt đầu dần dần tỏa tới.

Cỗ quan tài sắc đỏ ly kỳ thần bí biết bao.

Rốt cuộc bên trong quan tài có một nhâ
vật như thế nào, ở chốn giang hồ này không mộ
ai biết hết, nó đã chấn động cả thiên hạ võ lâ
này từ lâu!

Bấy giờ, âm thanh lạnh như băng tuyế
hình như chẳng phải thốt từ miệng người ấy l
vang tới nói:

- Thế nào, ngươi có bằng lòng điều kiện th
nhất của ta chăng?

Chung Trấn Văn khẽ lắc đầu, nói:

- Mặc dù ngân tiêu này chẳng đáng đánh giá là bao, nhưng nó là vật của ân nhân ta đã biếu tặng cho ta, đương nhiên ta không thể giao cho ngươi được.

Quan Ma nghe nói thế, giây lát sau lại nói:

- Chẳng lẽ ngươi không muốn tìm hiểu lý do tại sao người giang hồ không thu nhận ngươi làm đồ đệ chăng?

Một dục vọng nằm trong thâm tâm hắn từ mười mấy năm trời bỗng phát sinh ngay...

- Thiếu Lâm Phái không thu nhận hắn...

- Võ Đang Phái không thu nhận hắn...

- Diễm Thương Phái không thu nhận hắn...

- Côn Lôn Phái không thu nhận hắn...

- Nga Mi Phái cũng không thu nhận hắn...

http://tieulun.hopto.org

- Và vô số võ lâm cao thủ cũng không bằng lòng thu nhận hắn làm đồ đệ luôn...

Tại sao thế? Rốt cuộc tại sao thế này?...

Đồng thời mỗi một lần hắn xuất hiện thảy đều có ba con người như đạo sĩ, hòa thượng và lão tục gia ấy theo dõi mình...

Điều nghi vấn ly kỳ này chôn vùi trong thâm tâm hắn đã mười mấy năm nay, bên trong ắt phải có nguyên do không sai chút nào, rốt cuộc tại sao thế này?

Bao nhiêu năm trời hắn không làm sao giải được nghi vấn ly kỳ này hết!

Nếu ngày hôm nay, chỉ cần hắn bằng lòng điều kiện của Quan Ma thì hắn sẽ sáng tỏ nghi vấn này ngay!

Thế nhưng hắn đồng ý điều kiện đối phương được chăng?

Hắn nghĩ tới đây bất giác giơ bàn tay sờ vào n tiêu đang đeo ở thắt lưng, thình lình...

Hắn sực cảm thấy rằng ngân tiêu này ấn g một nối nhân tình vô hạn, quả thật hắn ng thế nào giao cho người khác được hết!

Thế rồi, hắn buồn bã thở dài, lắc đầu nói:

- Dứt khoát ta không thể giao cho ngươi n tiêu này được, mặc dù ta rất ước ao được nghi vấn ly kỳ này, nhưng ta không thể nào bạc một người đã đặt tin tưởng vào nơi ta.

Một hồi thật lâu, Quan Ma cảm khái thở ói:

- Quả thật ngươi đáng được dạy dỗ, này tiểu hi, ngân tiêu này gây nên nhân vật võ lâm h đoạt, ta tin chắc rằng ngươi không biết ên do tại sao đâu...

Chung Trấn Văn vội hỏi:

- Chẳng lẽ ngươi biết chăng?

http://tieulun.hopto.org

- Ngân tiêu này đầy những mấu ta[illegible] đ[illegible] thời ẩn tàng vài món võ lâm chí bảo... à! Chuy[illegible] quá khứ đã trôi qua còn nhắc làm gì nữa...

Đối phương dừng lại giây lát, nói tiếp:

- Tiểu oa nhi, ngươi tên là gì thế?

Nghe đối phương thình lình hỏi như v[illegible] Chung Trấn Văn hơi ngạc nhiên nói:

- Tại hạ là Chung Trấn Văn!

- Chung... Trấn... Văn?

- Đúng thế!

- Nói như thế, ta tin chắc rằng có lẽ ngư[illegible] có chút quan hệ gì với Địa Ngục Ma Cô khôn[illegible] sai.

- Quan hệ ư? Chung Trấn Văn cười lạ[illegible] lùng một tiếng, căm phẫn nói:

- Ta lại có quan hệ gì với Địa Ngục Ma Cơ được sao?

- Thế nào, ta nói chẳng đúng chăng?

- Làm gì có chuyện đó, ta chỉ hận đến đổi phải băm xác y ra thành mảnh vụn thôi.

- Tại sao thế?

Chung Trấn Văn cười lạnh lùng một tiếng, không nói gì hết.

Ngay lúc này, thiếu nữ áo đỏ đứng ở bên cạnh bỗng nhiên lên tiếng hỏi Quan Ma rằng:

- Lão tiền bối, có thật tiền bối biết lý do tại sao các cao thủ ngũ phái không thu nhận hắn làm đồ đệ ư?

Thiếu nữ áo đỏ thình lình hỏi như thế, Chung Trấn Văn đã bất giác ngẩn người ra tại chỗ luôn!

Quan Ma nói giọng lạnh như băng tuyết:

http://tieulun.hopto.org

- Nếu đúng là y, thì có lẽ ta biết.

Chung Trấn Văn giật mình, buột miệng nói:

- Ai thế?

Âm thanh lạnh lùng lại nói tiếp:

- Bí mật huyết kiếp võ lâm, thiên cơ bất khả lậu, nhưng sớm muộn gì việc này cũng phải được phanh phui ra không sai...

Nói tới đây, đối phương dừng lại giây lát một hồi lâu lại nói tiếp:

- Thôi được, ta phải đi ngay bây giờ, nà Chung Trấn Văn, mong rằng ngày sau chúng t gặp lại ngươi sẽ bằng lòng điều kiện ta!

Dứt lời, một luồng âm phong lành lạnh lư tới, bỗng nhiên cổ quan tài sắc đỏ ấy lượn khô bay như gió!

Cổ quan tài ly kỳ thần bí hết sức!

Quan Ma khủng bố thoáng vừa xuất hiện, sau đó lẳng lặng biến mất!

Chung Trấn Văn đã nảy sanh nhiều nghi vấn trong đầu óc:

Chẳng lẽ lão đã biết nguyên do tại sao cao thủ các phái không thu nhận mình làm đồ đệ thật sao?

Có thật Địa Ngục Ma Cơ có quan hệ gì với mình ư?

Vô số nghi vấn đã làm hắn điên đầu khó hiểu...

Thế rồi, hắn cảm khái thở dài một tiếng, từ từ ngước đầu lên, ánh mắt hắn lại chạm phải đôi mắt đa tình quyến rũ ấy!

Hắn rùng mình vội quay người phi thân chạy đi ngay!

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn chống gậy đi từng bước một giữ cho thân người được bước đi vững vàng hơn...

Thiếu nữ áo đỏ thương hại đưa mắt nhìn bước đi khập khiểng của hắn, khẽ thở dài bước miệng gọi to một tiếng:

- Này ngươi hãy dừng lại!

Chung Trấn Văn nghe tiếng gọi, dừng bước quay người nhìn ra sau, hỏi:

- Cô nương còn điều gì muốn nói nữa?

Thiếu nữ áo đỏ cười thương tâm, từ từ bước sang hướng Chung Trấn Văn.

Hắn đối với cô gái này không có hảo cảm cũng chẳng có ác cảm gì hết, chỉ có một cảm nghĩ không can hệ gì với nhau thôi.

Hình như thiếu nữ áo đỏ cảm thấy tên quật này có một thân thế bất hạnh. Khiến người trông thấy phải sanh lòng thương xót không sai.

Thiếu nữ áo đỏ đưa mắt nhìn Chung Trấn Văn, mỉm cười nói:

- Ta có thể nói vài lời với ngươi chăng?

Chung Trấn Văn ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi muốn nói gì thế?

- Nói về thân thế của ngươi.

Chung Trấn Văn cười nhạt nói:

- Ta hoàn toàn chẳng biết thân thế ra sao hết.

- Thế cha mẹ của ngươi đâu?

Nghe đề cập đến cha mẹ, hắn bất giác lấy làm buồn tủi vô cùng, từ lúc hắn có ký ức hắn chưa bao giờ hưởng được sự ấm cúng và từ ái của cha mẹ. Bây giờ bỗng nhiên nghe thiếu nữ hỏi như thế, làm sao chẳng bảo hắn buồn tủi?

truyenthuthuat.org

Chung Trấn Văn buồn bã nói:

- Ta chẳng biết cha mẹ ta là ai hết?

- Thế ngươi là một cô nhi rồi?

- Có lẽ như thế?

Thiếu nữ áo đỏ ngậm ngùi, nói giọng u oán:

- Ngươi bất hạnh hết sức, nên ngươi mới có một cá tánh lạnh cảm cô đơn như thế.

- Ta lạnh cảm cô đơn ư?

- Ồ, nếu không thế, tại sao ngươi lại xuất thủ cay độc như vậy ư?

- Ta hận tất cả mọi người.

- Tại sao thế?

- Họ khinh thị ta.

- Tại vì ngươi què quặt chứ gì?

- Có thể là như thế.

- Theo ta thì có lẽ đây không phải là tật quyền bẩm sinh...

Nói tới đây, thiếu nữ áo đỏ bỗng dừng lại không nói tiếp nữa, y cảm thấy mình nói như thế có vẻ đường đột và vô lễ hết sức.

Thế rồi y đưa mắt ngắm nhìn Chung Trấn Văn y thoáng nhìn hắn, bất giác âm thầm giật mình kinh hãi!

Chung Trấn Văn nghe nói thế, mặt mày biến sắc mục lộ hung quang, căm phẫn mắt nhìn thiếu nữ áo đỏ, hét lớn tiếng nói:

- Ngươi hãy cút khỏi đây cho ta mau!

Tiếng gầm hét như sấm nổ đã làm thiếu nữ phải điếc cả hai tai, lòng đau như cắt, hai mắt y đã ngập lệ.

http://tieulun.hopto.org

Tại sao Chung Trấn Văn lại thình lình động như thế? Có phải thiếu nữa áo đỏ đã chạm biếm hắn ư? Hoặc là có nguyên do nào khác?

Một hồi thật lâu, cơn lửa giận của Chung Trấn Văn đã lắng dịu nhiều, hắn khẽ thở dài không nói gì hết.

Thiếu nữ áo đỏ giơ cánh tay ngọc lau khô nước mắt trên má phấn, u oán nói:

- Hãy tha lỗi cho ta, ta không cố ý vậy...

Dứt lời, nước mắt lại chảy ròng ròng xuống....

Chung Trấn Văn trông thấy thế, bất giác trống ngực đánh thình thịch, hắn hạ giọng nói:

- Ta không hờn trách ngươi đã hỏi đến tội nguyền của ta...

Nói tới đây hắn bất giác nghiến răng kèn ken kẹt, bỗng nhiên một hình bóng thiếu nữ hiện ra trước mắt...

Hắn căm hận y! Chính y đã ra tay đánh gãy chân phải của hắn, Chung Trấn Văn căm phẫn nói lẩm bẩm: Này Lăng Ba Tiên Tử, một ngày nào đó ta cũng sẽ đánh gãy chân phải của ngươi không sai!

Hắn suy nghĩ đến đây, hắn không còn chịu đựng được nữa, đưa mắt nhìn thiếu nữ áo đỏ một cái, quày người phi thân chạy như gió.

Chung Trấn Văn ra khỏi khu rừng già Địa Ngục Môn, cất bước đi vào giang hồ luôn!

Có biết bao nhiêu nhân vật võ lâm thảy đều sợ hãi Chung Trấn Văn sẽ tái xuất giang hồ một ngày nào đó, nhưng cuối cùng sự việc khủng bố không sao tránh khỏi đã phải diễn ra!

Võ lâm sẽ khơi dậy một trận sóng gió nay mai!

Võ lâm sát tinh này y như một bàn tay của tử thần phải đè bẹp cả võ lâm thiên hạ này.

http://tieulun.hopto.org

Hắn xuất hiện lần thứ nhất đã giết chết mười mấy người!

Những người do phái Thiếu Lâm và Võ Đang đưa ra theo dõi hắn, đã chết trong tay hắn hết, sự kiện này đã truyền đi khắp võ lâm ở ngày hôm sau.

Ngũ đại môn phái giật mình nhốn nháo cả lên!

Một số khác võ lâm cao thủ cũng vì sự kiện này đã náo động bàn tán inh ỏi!

Họ không ngờ Chung Trấn Văn lại thân mang võ công tuyệt thế xuất hiện giang hồ, nghị án khủng bố năm xưa sắp phải nổ bung ra không sai!

Chưởng môn nhân năm đại môn phái đều có can hệ đến sự kiện này...

Một số khác cao thủ võ lâm cũng khó mà thoát khỏi kiếp nạn này luôn...

Thế rồi cả thiên hạ võ lâm như lâm vào một ngày tận cùng không bằng, vì Chung Trấn Văn đã xuất hiện giang hồ!

Chung Trấn Văn ra khỏi khu rừng già, đi đường được khoảng ba ngày thì đến thành Khai Phong.

Chợ búa tấp nập, đủ thứ mặt hàng bày bán, các nơi trông thật náo nhiệt, lúc bấy giờ là trời về đêm, các đường xá trong thành Khai Phong đèn đuốc sáng trưng!

Khi Chung Trấn Văn bước vào thành Khai Phong, đi chen chúc trong những con đường phố, có biết bao nhiêu người đưa cặp mắt kỳ lạ và khinh bỉ ngắm nhìn hắn, nhưng hắn chẳng lấy làm lạ, vì hắn từng gặp biết bao nhiêu cặp mắt lạ lùng và khinh bỉ này rồi!

Thình lình...

Chung Trấn Văn như đã phát giác có vài người khả nghi đang theo dõi hắn.

http://tieulun.hopto.org

Vì hắn đã phát hiện có ba hòa thượng đi chen chúc trong đám đông người!

Chung Trấn Văn lạnh lùng nhủ thầm: Có lẽ chúng bây hết muốn sống cũng nên.

Hắn suy nghĩ đến đây, bèn cười lạnh lùng một tiếng, lập tức quẹo vào một con hẻm nhỏ thanh vắng!

Hắn căm phẫn nhủ thầm: Nếu bọn bây theo vào đây thì ta giết phứt các ngươi không sai!

Hắn vừa suy nghĩ vừa rảo bước đi qua ba con hẻm nhỏ, đưa mắt nhìn tới thấy phía trước là một trang viên rộng lớn.

Hắn lập tức ẩn mình vào phía sau một cây đại liễu nhanh như cắt.

Quả nhiên ba lão hòa thượng cũng theo sau vào trang viên này, họ không thấy Chung Trấn Văn đâu hết, đang ngạc nhiên đưa mắt nhìn xung quanh tìm kiếm...

Thình lình...

Chung Trấn Văn gầm hét một tiếng nhảy ra chặn ngay trước mặt ba hòa thượng ấy nhanh như cắt.

Ba hòa thượng thoáng trông thấy một bóng người lướt tới trước, họ đã giật mình nhảy lùi ra sau nhanh như điện chớp.

Họ đều là cao thủ nhất lưu của phái Thiếu Lâm, thoáng trông thấy Chung Trấn Văn, bất giác cả kinh thất sắc.

Chung Trấn Văn lướt mắt nhìn ba hòa thượng một cái, lạnh lùng hét:

- Tại sao ba vị phại theo dõi tại hạ như thế?

Ba hòa thượng đã giật mình thụt lùi ra sau vài bước liền, không nói lời nào hết!

Chung Trấn Văn lạnh lùng nói tiếp:

http://tieulun.hopto.org

- Chắc ba vị xuất thân tại Thiếu Lâm T chứ gì?

- Đúng thế.

- Có phải chính Cốc Giải phái các ngư theo dõi ta chăng?

Ba hòa thượng nhìn nhau không nói gì hết

Chung Trấn Văn căm phẫn nói:

- Nếu các ngươi không chịu khai thác, ch trách ta hạ thủ độc ác nha...

Dứt lời, hắn khẽ động cây gậy lên đất ha cái, sát khí nổi lên đùng đùng!

Hòa thượng đứng giữa nghe nói thế, cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Phải thì thế nào? Mà không phải thì sao?

Chung Trấn Văn nghe đối phương nói thế, hắn ngước đầu lên thiên không cười như điên như cuồng, gầm hét nói:

- Các ngươi hết muốn sống nổi thì phải...

Tiếp theo tiếng gầm hét, hắn vung gậy quét tới nhanh như điện chớp!

Chung Trấn Văn giận đến đỏi mồm mũi phun ra khói lửa, hắn quyết đánh một gậy cho ba hòa thượng này chết ngay lập tức mới thôi.

Nên hắn không còn nương tay gì hết, gom hết toàn bộ công lực đánh ra chiêu Phong Vân Biến Sắc nhanh như cắt.

Ba hòa thượng này là đệ tử trích truyền của Phái Thiếu Lâm nên công lực của họ cũng chẳng phải tầm thường, ngay lúc Chung Trấn Văn thoạt vừa vung gậy tấn công, họ đã đồng lúc song song phóng ra một chưởng mãnh liệt kinh hồn hết sức.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng cú sát chiêu Phong Vân Biến Sắc đã ập tới mạnh như vũ bão, trông tình hình ba hoà thượng này ắt phải bỏ xác dưới gậy của hắn không sai...

Thình lình...

Một tiếng cười the thé rạch xé hư không vang tới kế đó là giọng nói của một thiếu nữ:

- Chung Trấn Văn hãy lưu tình xem nào...

Chung Trấn Văn nghe tiếng hét vội thu hồi quải trượng lại, quay đầu nhìn tới thấy người gọi hắn dừng tay chính là thiếu nữa áo đỏ lúc nãy.

Hắn thoáng ngạc nhiên thì thiếu nữ áo đỏ đã bước tới bên cạnh Chung Trấn Văn mỉm cười nói:

Này Chung Trấn Văn, số đệ tử Phật gia này là vô tội, ngươi không nên hạ độc thủ với họ như thế.

Chung Trấn Văn lạnh lùng nói:

- Thế tại sao họ đã theo dõi ta ư?

Thiếu nữ áo đỏ đưa mắt nhìn Chung Trấn Văn với sắc mặt đầy sát khí, bất giác giật mình nhủ thầm: Người này xuất thủ độc ác, hình như nhân vật các phái có thù hằn với hắn, cả phái Thiếu Lâm cũng cho người theo dõi hắn, bên trong ắt phải có nguyên do thôi... chẳng lẽ hắn là người mà sư phụ mình đang muốn tìm kiếm ư?

Y nghĩ tới đây đưa mắt nhìn ba hòa thương nói:

- Ba vị đại sư có thâm thù đại oán gì với họ Chung kia ư?

Hoà thượng đứng giữa nói:

- Bần tăng chẳng biết điều này...

Chung Trấn Văn căm phẫn nói:

- Nói láo, các ngươi lại chẳng biết lý do tại sao phải theo dõi ta được ư?

http://tieulun.hopto.org

- Bọn tiểu tăng chỉ phụng lệnh mà thôi!

- Nói như thế, chính Cốc Giải phương trượng đã phái các ngươi theo dõi ta?

- Đúng thế.

Chung Trấn Văn cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Được, Chung Trấn Văn tha chết ba ngươi hãy cút khỏi đây mau! Các ngươi về thông báo với trưởng môn nhân các ngươi rằng, trong vòng một tháng Chung Trấn Văn này sẽ san bằng Thiếu Lâm tự không sai.

Ba hoà thượng nháy mắt ra dấu với nhau phi thân chạy mất dạng luôn.

Sau khi ba lão hòa tăng chạy mất, hắn quay đầu nhìn thiếu nữ áo đỏ, lạnh lùng nói:

- Ngươi cũng theo dõi ta ư?

- Hừ!

Thiếu nữ áo đỏ khẽ kêu "hừ" một tiếng, sau đó cất tiếng nói:

- Xin hỏi ngươi một điều, ngươi có thâm thù đại oán gì với nhân vật các phái như thế?

Chung Trấn Văn lắc đầu nói:

- Không có thù hằn gì hết.

- Nếu không có thù hằn tạoi sao nhân vật các phái phải theo dõi ngươi?

- Ta cũng chẳng biết tại sao hết.

Thiếu nữ áo đỏ đưa mắt quan sát xung quanh một lúc, sau đó trịnh trọng nói:

- Sự việc của ngươi chẳng đơn giản chút nào, cao thủ các phái giang hồ vì sự xuất hiện của ngươi đã náo động cả lên, bây giờ ngoại trừ chưởng môn nhân ngũ đại môn phái, nay có vô số cao thủ võ lâm cũng đến cả Khai Phong chuẩn bị đối phó ngươi.

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn nghe nói cả kinh thất sắc nói:

- Họ chuẩn bị đối phó ta?

- Đúng thế! Ta muốn từ miệng nhân vật các phái tìm hiểu một chút thân thế của ngươi, nhưng họ kín miệng hết sức, bên trong ắt phải có nguyên do gì đây...

Y nói tới đây, liếc mắt nhìn Chung Trấn Văn trầm giọng nói:

- Ta muốn hỏi ngươi một việc, xin ngươi hãy thành thật nói cho ta biết.

http://tieulun.hopto.org

ĐỊA NGỤC MÔN
TẬP 2

CHỊU TRÁCH NHIỆM XUẤT BẢN
CAO VIỆT HIẾN

BIÊN TẬP : LÊ HÀ
VẼ BÌA : NGỌC HỒNG

In 1.000 cuốn khổ 13 x 19
Tại Xí nghiệp in .....
Giấy phép xuất bản : 06/XB-QN
Duyệt ngày : 22/09/1991
In xong và nộp lưu chuyển tháng 11/1991

Thiếu nữ áo lấy làm lạ lùng hết sức, mấy năm nay phàm những người vào Địa Ngục Môn không có một ai quay trở ra được hết, tại sao hắn lại được sống sót quay trở ra như thế?

Y nghĩ tới đây lại hỏi tiếp:

- Thế thì chính ngươi lấy ngân tiêu này từ trong Địa Ngục Môn rồi?

Chung Trấn Văn lộ ra vẻ bực dọc khẽ gật đầu lần nữa.

- Ngươi có biết lai lịch của ngân tiêu ra thế nào chăng?

Chung Trấn Văn giật mình buột miệng nói:

- Chẳng lẽ ngươi biết chăng?

Thiếu nữ áo đỏ khẽ gật đầu nói:

- Ta chỉ biết chút ít mà thôi, nghe đồn rằng hai mươi năm về trước người đầu tiên sử dụng ngân tiêu này là một nữ nhân và nghe nói nữ

http://tieulun.hopto.org

nhân này là một tuyệt sắc giai nhân, phàm những ai gặp mặt y thảy đều khó thoát khỏi mỹ sắc của y hết!

Thế rồi chỉ trong khoảng thời gian ba tháng ngắn ngủi, phương danh của y vang lừng bốn bể, có biết bao người đàn ông đã điên đảo vì y! Nhưng y không hề để ý số người này, thế nhưng có một điều lạ lùng y đã yêu một người đàn ông xấu xí vô cùng... tên là Ma Quỷ Sứ Giả.

Quả thật sự kiện này đã làm chấn động giới võ lâm, tại sao một tuyệt thế giai nhân lại bằng lòng lấy một người chồng xấu xí như thế? Người giang hồ không một ai biết lý do tại sao hết...

Chung Trấn Văn hỏi:

- Về sau như thế nào nữa?

Thiếu nữ áo đỏ trầm tư giây lát, lại nói tiếp:

- Nghe nói vài năm sau cặp vợ chồng xấu đẹp không tương xứng này bỗng xuất hiện giang hồ và bắt đầu giết người...

- Giết người ư?

- Chẳng những giết người mà nghe nói rằng trong khoảng thời gian một tháng đã có vài trăm cao thủ chết trong tay họ, gây nên một trận đổ máu võ lâm.

- Tại sao họ phải giết người như thế?

- Không một ai biết điều này hết, về sau cao thủ các phái dụ họ lên đỉnh núi cao chót vót ở trên Địa Ngục Môn, đánh hai vợ chồng họ té trong Địa Ngục Môn luôn, đồng thời có vài trăm cao thủ các phái cũng bỏ xác trong trận đánh đó.

- Thế tại sao ngân tiêu này lại trở nên là vật các cao thủ võ lâm muốn tranh đoạt như thế?

- Nghe đồn rằng ngân tiêu này ẩn tàng vài món võ lâm chí bảo, chỉ có một điều là không một ai biết đó là báu vật gì hết.

http://tieulun.hopto.org

Bỗng nhiên Chung Trấn Văn hỏi:

- Thế thì cặp vợ chồng xấu đẹp đó không có anh em và cũng không có hậu nhân sao?

Thiếu nữ áo đỏ nói:

- Đối với việc này, người giang hồ không bao giờ bàn luận tới.

- Tại sao thế?

Thiếu nữ áo đỏ lắc đầu đang muốn trả lời...

Thình lình...

Có một tiếng hú thật dài từ nơi xa xa vang tới làm cho thiếu nữ áo đỏ đã tắt tiếng không nói gì hết.

Thiếu nữ áo đỏ biến sắc lạnh lùng nói:

- Quả thật họ đã đến rồi.

Chung Trấn Văn nghe nói thế, sát khí bốc lên đùng đùng, hắn nghiến răng lạnh lùng nói:

- Ta phải thử xem bọn bây làm gì ta nào?

Dứt lời, hắn lượn mình chạy về hướng có tiếng hú nhanh như gió.

Thiếu nữ áo đỏ cảm khái thở dài nói lẩm bẩm một mình: Có thật chính là hắn chăng?...

Bóng đỏ thấp thoáng một cái lượn mình chạy theo Chung Trấn Văn luôn...

Bấy giờ, Chung Trấn Văn chỉ vài cái nhún mình đã chạy tới chỗ có tiếng hú dài lúc nãy, trong lúc hắn đang lao mình tới, trước mặt hắn có vài bóng người lướt tới, gầm hét hỏi:

- Ai đó? Có phải là Chung Trấn Văn chăng?

Chung Trấn Văn nghe tiếng hét vội dừng bước lại, phóng mắt nhìn tới trước, đôi lông mày kiếm trợn ngược lên lập tức tỏ ra số người vừa xuất hiện chính là chưởng môn nhân ngũ đại môn phái.

http://tieulun.hopto.org

Năm chưởng môn nhân và mười đệ tử môn hạ đã dàng ra xếp hàng chữ nhất chặn lại đường đi của hắn!

Năm vị chưởng môn nhân đã thống lĩnh đệ tử môn hạ thỉnh lình đến Khai Phong, đương nhiên có liên hệ đến việc Chung Trấn Văn bỗng nhiên xuất hiện giang hồ rồi.

Khí thế của năm chưởng môn và mười đệ tử môn hạ đã cản đường đi hắn, quả thật kinh người hết sức!

Chung Trấn Văn cười lạnh lùng, đưa cặp mắt sáng như điện quét năm chưởng môn nhân một cái, nói:

- Chắc năm vị chưởng môn nhân đã vì tại hạ mà đến Khai Phong chứ gì?

Hòa thượng Cốc Giải chưởng môn phái Thiếu Lâm tuyên độc một câu Phật hiệu, đáp:

- Đúng thế...

Chung Trấn Văn lạnh lùng nói:

- Thế thì khá lắm!

Hắn khẽ động cây gậy lên đất hai cái, hình như đây là điệu nhạc khủng bố sát kiếp! Hắn đã động niệm sát!

Năm chưởng môn nhân chẳng biết võ công của Chung Trấn Văn cao đến cỡ nào, song họ nghe đồn đại rằng võ công của hắn kinh người hết sức, hôm nay thoáng trông thấy hắn năm chưởng môn nhân chẳng thấy chỗ kinh người của hắn ở đâu hết.

Chung Trấn Văn từ từ lướt tới chỗ năm chưởng môn nhân đang đứng, lạnh lùng hỏi:

- Tại hạ đang muốn đến thăm viếng các phái bây giờ các vị tự đến đây thì còn gì bằng, tại hạ đang muốn thỉnh giáo một việc.

- Việc gì thế?

http://tieulun.hopto.org

- Chư vị còn nhớ tại hạ từng quỳ gối trước cổng quan tự của chư vị cả ba ngày ba đêm chứ?

Chung Trấn Văn chậm rãi nói thế, nhưng khi năm chưởng môn nhân nghe hắn nói thế mặt mày biến sắc, nỗi kinh hoàng sợ hãi lộ ra mặt ngay.

Hòa thượng Cốc Giải chậm rãi trả lời:

- Đúng thế!

Chung Trấn Văn căm phẫn nói:

- Thế tại sao các ngươi không chịu thu nhận ta làm đồ đệ ư?

Hòa thượng Cốc Giải trả lời lập tức:

- Vì ngươi không có duyên phận với chư phái.

Chung Trấn Văn lạnh lùng nói:

- Chắc không đơn giản như thế chứ?

Nghe hắn nói thế năm chưởng môn nhân [illegible] hơi biến sắc, Nguyên Chơn Tử chưởng môn [illegible]n phái Võ Đang cười lạnh lùng nói tiếp:

- Không thu nhận ngươi làm đồ đệ chẳng lẽ [illegible]ng được sao? Có điều ngươi đã giết chết một [illegible]ử bản phái, phải có lời giao phó chứ?

Chung Trấn Văn ngước đầu cười há há nói:

- Chưởng môn nhân các phái là tôn sư võ học nhất phái, chắc lời nói không bao giờ hư dối, nếu hôm khác tại hạ điều tra ra có nguyên do gì đó thì chư vị chưởng môn chớ oán trách Chung Trấn Văn này hạ thủ độc ác nha.

Hắn nói tới đây, đưa mắt quét nhìn năm vị chưởng môn nhân, lại nói tiếp:

- Thế thì chư vị phái cao thủ trong phái theo dõi tại hạ mười mấy năm trời với mục đích gì ư?

http://tieulun.hopto.org

Nghe hắn hỏi như thế, năm chưởng môn nhân ngạc nhiên đưa mắt nhìn nhau chẳng nói nên lời nào hết.

Chung Trấn Văn cười lạnh lùng nói tiếp:

- Nếu hôm nay chư vị không nói rõ nguyên do tại sao, thì Chung Trấn Văn này quyết chẳng để chư vị bình yên lui khỏi thành Khai Phong, nếu chư vị không tin thì thử rời khỏi xem nào.

Dứt lời hắn bĩu môi tỏ vẻ khinh bỉ.

Hình như Chung Trấn Văn hoàn toàn chẳng xem năm đại môn phái giang hồ này ra gì hết.

Năm chưởng môn nhân đồng thời biến sắc, làm sao họ chịu đựng được lời nói cao ngạo của Chung Trấn Văn ư?

Chưởng môn nhân phái Võ Đang tiến tới một bước cười lạnh lùng nói:

- Thế thì các hạ giết chết một đệ tử bản phái phải giải thích như thế nào đây?

Chung Trấn Văn cười lạnh lùng nói:

- Điều này đơn giản thôi, quái trượng của ta giao phó cho các ngươi không sai.

Năm chưởng môn nhân nghe hắn nói thế, lửa giận bốc cháy phừng phực.

Quả thật Chung Trấn Văn cuồng ngạo hết sức, hắn chẳng xem năm chưởng môn nhân ra gì hết!

Nguyên Chơn Tử chưởng môn nhân phái Võ Đang là một người nóng tánh, nghe hắn nói thế, lão không còn chịu đựng được nữa, cất tiếng gầm thét nói:

- Tiểu tử này xem bốn bể không có ai hết...

Nguyên Chơn Tử nói chưa hết lời, thình lình...

http://tieulun.hopto.org

Từ nơi xa xa có một âm thanh vang tới nói:

- Chưởng môn tôn giá tạm thời chớ nổi cơn thịnh nộ đã.

Tiếp theo tiếng nói có vô số bóng người phất phơ lướt tới.

Chung Trấn Văn chẳng quan tâm số người vừa xuất hiện chút nào hết, hắn dùng cặp mắt sáng như điện quang lướt tới trước, thấy số người vừa tới có tất cả mười tám người cũng đang rảo xếp hàng thành chữ nhất, họ toàn là những ông lão trạc tuổi năm mươi ngoài mình mặc chiếc áo xanh! Một người trong số đó chính là Lăng Ba Tiên Tử.

Hắn thoáng trông thấy Lăng ba Tiên Tử mặt mày biến sắc ngay, người đàn bà này từng đánh què giò hắn, hắn từng thề rằng phải trả một gậy và cũng đánh gãy chân phải đối phương luôn!

Lăng Ba Tiên Tử mình mặc chiếc áo màu [illegible], y như một đóa hoa Bích hợp, đẹp một cách [illegible] lặng và đoan trang...

Tôn Can Đạt trại chủ Đoạn Hồn Trại đang [illegible] bên phải y. Còn những người kia là Liêu [illegible] Thập Lục Trại chủ.

Chỉ vì một Chung Trấn Văn, chẳng những [illegible] đại môn phái đã xuất động, đồng thời cả [illegible] Đông Thập Lục Trại khét tiếng giang hồ [illegible] toàn bộ xuất động luôn, từ điểm này có thể thấy rằng Chung Trấn Văn đã gây một đe dọa lớn lao cỡ nào với giang hồ rồi!

Tôn Can Đạt trại chủ Đoạn Hồn Trại đưa mắt lướt nhìn Chung Trấn Văn một cái, cười ngạo nghễ nói:

- Các hạ có thể ở trong vòng vài ngày học được một thân võ công, quả thật là việc đáng chúc mừng vậy...

Y dừng lại giây lát sau đó nói tiếp:

http://tieulun.hopto.org

- Thế nhưng sau khi các hạ xuất giang hồ đã ngạo nghễ lấn lướt người và hạ thủ độc ác như thế, chẳng lẽ các hạ không sợ thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân sao?

Chung Trấn Văn cười lạnh lùng hỏi:

- Ngươi thống lĩnh thập lục trại chủ, chỉ vì hỏi tại hạ câu này sao?

Tôn Đạt Can cười ngạo nghễ nói:

- Bọn này chỉ muốn lãnh giáo vài chiêu tuyệt học của các hạ mà thôi...

Tôn Can Đạt nói chưa hết lời, thình lình lại có một tiếng huýt sáo miệng thật dài rạch xé cả hư không vang tới, kế đó có vài bóng người thấp thoáng lướt tới, liên tục, lại có hai mươi người phất phơ hiện tới.

Chung Trấn Văn lướt mắt nhìn tới trước, thấy vô số người vừa xuất hiện chính là hại lộ nhân mã Thiên Bàn Bang và Bài Cốt Giáo, số người vừa mập vừa ốm tất cả là hai mươi người.

Trong một đêm thành Khai Phong này trở một nơi hổ nằm rồng ẩn tức thì, có biết bao thủ võ lâm đã vân tụ tại đây.

Cũng ngay lúc hai nhóm nhân mã Thiên Bang và Bài Cốt Giáo vừa hiện tới, thình lại có năm bóng người phi thân chạy về ng quần hùng nhanh như cắt.

Trong năm người này có một đạo sĩ gầy ốm g xấu đang cười hí hí và một hòa thượng có đầu nhỏ bé, hai mắt trắng dã, hai người nhân vật giang hồ xưng là Giang Hồ Nhị vật: Quái Hoà Thượng và Tiếu Đạo nhân, ba người kia chính là lão đại lão nhị lão tam g Thương Cung Lục Kiếm.

Những cao thủ hiện thân có đến năm mươi m người, còn số người ẩn tàng trong bóng tối hì chẳng biết bao nhiêu.

Tất cả họ thảy đều vì Chung Trấn Văn mà đến đây.

http://tieulun.hopto.org

Quả thật Chung Trấn Văn đã mang lại m
sát khí vô cùng khủng bố cho võ lâm đương thờ

Họ bắt tay liên kết kéo tới đây để chuẩn
hủy diệt tên thanh niên quê quật Chung Tr
Văn này.

Chung Trấn Văn lướt mắt quét nhìn số c
thủ tại hiện trường một cái, cất tiếng cười há
thật dài, hắn nắm chặt cây gậy trong tay làm
vẻ chẳng xem họ ra cái thá gì hết, nhưng n
tâm hắn cảm thấy nghiêm trọng hết sức, số c
thủ đông đúc như thế vân tụ tại đây, quả th
đối với mình là một việc bất lợi hết sức.

Nhưng hắn vốn là một người có tánh k
cao ngạo với cặp mắt sáng như điện quang lư
nhìn số cao thủ tại hiện trường, cất tiếng n
giọng sang sảng:

- Chư vị vì tại hạ mà đến đây chăng?

Cao thủ tại hiện trường đỉnh trả lời.

Thình lình...

Một tiếng cười lanh lảnh bỗng nhiên vang
, kế đó là một âm thanh nói:

- Đương nhiên mọi người vì ngươi đến đây

Mọi người phóng mắt nhìn ra trước thấy
ột thiếu niên mặc áo gấm tay cầm quạt xếp từ
bước vào sân trường.

Thái độ của thiếu niên áo gấm này nhân hạ
thường, hình như y chẳng thèm quan tâm
hứt nào về số cao thủ có mặt tại hiện trường,
hi thấy y tới gần một cây đại liễu, dựa lưng vào
thân cây ngồi xuống tại đó.

Chung Trấn Văn thấy thiếu niên áo gấm
nhàn hạ ngồi nghỉ dưới gốc cây, bất giác lấy làm
thắc mắc vô cùng.

Hắn thu hồi nhãn quan, thấy nhân vật các
phái đã vây chặt hắn vào trong, hắn nhủ thầm:
Bọn này liên kết kéo đến đây ắt phải có lý do gì
đây...

http://tieulun.hopto.org

Hắn nghĩ tới đây cất tiếng nói giọng s
sảng:

- Các vị vì tại hạ mà đến đây, có điều chỉ
giáo chăng?

Tiêu Hoà Thuận lão đại của Thương C
Lục Kiếm hất trường kiếm trong tay một
lạnh lùng nói:

- Họ Chung kia, xin hỏi sáu huynh đệ lã
thâm thù đại oán gì với ngươi? Mà ngươi đã
chết lão tứ, lão lục của bọn này?

Chung Trấn Văn cười ngạo nghễ nói

- Điều này ngươi cứ việc hỏi lão ngũ
ngươi thì sẽ rõ ngay.

Nghe nói thế Thương Cung Lục K
không biết nói gì hết.

Chung Trấn Văn lướt mắt nhìn lão,
lạnh lùng nói tiếp:

- Huống hồ ta từng quỳ gối trước cổng
viện của các ngươi cả ba ngày ba đêm, thù
này há chẳng trả được ư?

Hắn nói tới đây lại liếc mắt nhìn Tôn Can
trại chủ Đoạn Hồn Trại, lạnh lùng hét hỏi:

- Này Tôn trại chủ, tại hạ có thù oán gì với
ư?

Nghe hắn hỏi như thế, Tôn Can Đạt bất
ngạc nhiên giây lát, sau đó nói:

- Không có.

Chung Trấn Văn nhướng đôi mày kiếm,
m phẫn nói:

- Nếu không có, thì ngươi hãy cút khỏi đây
ngươi phải biết những người có mặt tại
trường thảy đều có thù hằn với Chung Trấn

Tôn Can Đạt cười ngạo nghễ nói:

http://tieulun.hopto.org

- Nếu chúng ta không rời khỏi đây thì sao?

Chung Trấn Văn biến sắc đảo mình lướt tớ
trước mặt Tôn Can Đạt, căm phẫn nói:

- Nếu ngươi không cút khỏi đây thì ta s
dùng gậy mời các ngươi vậy!

Bầu không khí hiện trường trở nên khẩ
trương hết sức.

Thế nhưng thiếu niên áo gấm vẫn nhàn h
ngồi dưới gốc cây liễu mỉm cười không nói gì hết.

Lăng Ba Tiên Tử đứng ở bên cạnh khinh b
kêu "hừ" một tiếng, hình như chẳng xem Chun
Trấn Văn ra gì hết.

Hắn vốn căm phẫn Lăng Ba Tiên Tử vào
tận xương tủy, nay thấy đối phương không xem
hắn vào đâu hết, sát khí nổi lên đùng đùng, hắ
khẽ động cây gậy lên đất kêu "cọc, cọc" v
tiếng...

Trại chủ Đoạn Hồn Trại đưa mắt nhìn thập
trại chủ, lạnh lùng nói:

- Thế thì tốt lắm, ta phải xem các hạ dùng
ch nào mời bọn này rời khỏi đây.

Lăng Ba Tiên Tử lượn mình lướt tới trước,
ời lạnh lùng nói:

- Ta thì chẳng tin tên quê này học được võ
hệ kinh người gì hết.

Chung Trấn Văn nổi cơn thịnh nộ, gầm hét
:

- Này Lăng Ba Tiên Tử ngươi còn nhớ
ngươi từng đập gãy giò bên phải của ta chứ...

- Đúng thế, ngươi làm gì ta nào?...

Lăng Ba Tiên Tử nói chưa hết lời, Chung
Trấn Văn không còn chịu đựng được nữa, vung
gậy gầm hét nói:

- Ta cũng đập gãy giò của ngươi thôi...

http://tieulun.hopto.org

Tiếp theo tiếng gầm hét, hắn quơ gậy quét tới một chiêu Kình Phong Phất Thảo nhanh như cắt!

Ngay lúc Chung Trấn Văn thoạt vừa vung gậy tấn công, số cao thủ võ lâm còn lại lấy làm khẩn trương vô cùng, trên hàng trăm cặp mắt kinh hãi chăm chăm theo dõi hắn.

Ngay lúc này Tôn Can Đạt trại chủ Đoạn hồn Trại và Thập Lục Trại chủ thuộc hạ từ từ đứng lùi ra một bên, đưa mắt nhìn chòng chọc theo dõi Chung Trấn Văn.

Bấy giờ...

Chung Trấn Văn gom hết bình sanh công lực quét ra một gậy, bóng gậy lướt tới như khoan núi quét vào chân phải của Lăng Ba Tiên Tử nhanh như điện chớp.

Nỗi căn hận tích tụ trong lòng hắn bấy lâu, hắn chỉ muốn đánh một gậy hủy ngay chân phải của Lăng Ba Tiên Tử mới thôi.

Song võ công của Lăng Ba Tiên Tử cũng ng phải kém, ngay lúc Chung Trấn Văn quơ tấn công tới, y cũng quơ kiếm quét ra một u nhanh như cắt.

Thế tấn công của hai bên thần tốc nhanh điện chớp, kình phong quái trượng của hắn quét tới thì trường kiếm của Lăng Ba Tiên cũng quét tới luôn.

Chung Trấn Văn nhủ thầm: Quả nhiên võ của Lăng Ba Tiên Tử cũng lợi hại thật...

Hắn vừa suy nghĩ vừa chuyển gậy đánh g đổi thành bổ xuống, tấn công ra chiêu ên Vân Na Nguyệt nhanh như điện chớp.

Hắn nhủ thầm: nếu trong vòng năm chiêu a không lấy được một chiếc chân phải của ới thì Chung Trấn Văn này sẽ lui khỏi giang uôn.

Hắn vừa suy nghĩ tới đây, thì thân hình ống lướt tới thần tốc, chiêu Xuyên Vân Na

http://tieulun.hopto.org

Nguyệt vừa công ra thì hai chiêu Phong Lôi Giao
Gia và chiêu Phong Vân biến Sắc cũng kêu vù
vù quét tới luôn.

Tức thì, những người tại sân đấu lấy làm
thất kinh biến sắc, quả thật võ công của Chung
Trấn Văn kinh hồn hết sức.

Số võ lâm cao thủ ngoại trừ đưa mắt chăm
chăm theo dõi trận đấu ngoài ra thỉnh thoảng h
quay đầu ngấm nhìn thiếu niên áo gấm ngồi dự
lưng dưới gốc cây liễu.

Thiếu niên áo gấm này là ai thế?

Tất cả số cao thủ trong hiện trường khôn
một ai biết y là ai hết, dĩ nhiên cũng không biế
lai lịch của y là thế nào luôn, y đến đây để làm g
thế? Không một ai biết hết!

Vốn thì bầu không khí ở hiện trường đã ga
go rồi, vì võ lâm cao thủ ở Đại Giang Nam Bắ
thảy đều tập trung về đây, thế mà bây giờ lại c
một thiếu niên áo gấm thần bí xuất hiện ở đâ
càng tăng thêm phần khủng bố khẩn trương.

Hình như y hoàn toàn chẳng xem số cao
tại đây ra gì hết.

Thình lình...

Một tiếng gầm hét như sấm nổ từ miệng
ung Trấn Văn thốt ra, mọi người phóng mắt
ln tới, thấy sau tiếng gầm hét của Chung
Trấn Văn thì bóng gậy xen lẫn tiếng gió kêu vù
lã ập xuống kinh hồn hết sức...

Chung Trấn Văn hét to một tiếng:

- Này Lăng Ba Tiên Tử, ngươi hãy xem gậy
đây...

Tiếp theo tiếng gầm hét của hắn, kế đó là
một tiếng thảm kêu, Lăng Ba Tiên Tử bị Chung
Trấn Văn đánh cho một gậy bay lộn văng xa ra
một trượng hơn.

Tức thì cao thủ tại hiện trường, cả kinh
thất sắc.

http://tieulun.hopto.org

Họ đưa mắt nhìn kỹ thấy một chiếc ch
bên phải của Lăng Ba Tiên Tử bị Chung Tr
Văn đập gãy luôn.

Tất cả cao thủ võ lâm tại hiện trường trô
thấy tình cảnh này, không ai mà chẳng rù
mình ớn lạnh tóc gáy!

Thình lình...

Thiếu niên áo gấm ngồi dựa lưng dưới g
cây liễu vỗ tay hô to rằng:

- Đánh hay đấy!

Âm thanh này từ trong bầu không khí tịch
lặng bỗng nhiên vang tới, chẳng khác nào nh
tiếng sấm sét thình lình nổ vang, làm cho số ca
thủ võ lâm có mặt tại hiện trường điếc cả hai tai.

Thế rồi, những cặp mắt ngạc nhiên kinh
hãi lại đổ dồn về phía thiếu niên áo gấm.

Sau khi Chung Trấn Văn đánh một gậy gã
giỏ của Lăng Ba Tiên Tử, hắn bất giác ngước đầu

ười há há như điên cuồng, hình như tiếng cười
đã làm hả cơn thịnh nộ tích tụ trong lòng từ bấy
lâu nay.

Hắn chẳng thèm dòm ngó tới Lăng Ba Tiên
Tử để làm gì, lập tức quay người đưa cặp mắt
sáng như điện quang nhìn thẳng vào mặt Trại
chủ Đoạn Hồn Trại, căm phẫn hét to:

- Các ngươi có chịu cút khỏi đây không thì
nói?

Hắn nói xong, lại nhấc bổng cây gậy khẽ
động lên đất nhè nhẹ, nếu đối phương trả lời
không khéo, hắn sẽ xuất thủ ngay.

Trại chủ Đoạn Hồn Trại lúc nãy trông thấy
hắn quơ gậy đả thương ái nữ mình, lão định xuất
thủ tiếp cứu nhưng chẳng còn kịp nữa, trong
nhất thời lòng đau như cắt, quên cả xuất thủ tấn
công hắn, bây giờ thình lình giật mình tỉnh hồn
lại, trợn ngược đôi lông mày, gầm rống một tiếng
nói:

http://tieulun.hopto.org

- Ta không băm xác ngươi ra thành từng mảnh vụn thề chẳng làm người...

Dứt lời, y vung Giáng Long Côn quét tớ nhanh như điện chớp.

Tôn Can Đạt thình lình xuất thủ tấn công Thập Lục Trại chủ còn lại cũng toàn bộ lao tớ đồng thanh hét lên một tiếng mọi người cùn đánh ra một chưởng luôn.

Thình lình...

Ngay lúc Thập Lục Trại chủ đánh ra mộ chưởng bỗng nhiên có một tiếng cười lạnh lùn rạch xé hư không vang tới, kế đó một giọng điệu khinh bỉ nói:

- Với tiếng tăm của Liên Đông Thập Lục Trại chủ, lại có thể ở trước mặt võ lâm cao thủ các phái sử dụng thủ đoạn hạ lưu này được ư Chẳng những làm mất mặt bản thân các ngươi đồng thời bôi nhọ mặt mũi nhân vật thiên hạ v lâm nữa!

Nghe tiếng nói như thế vang tới, làm cho Lục Trại chủ ngạc nhiên và tất cả họ phải chưởng ngay lập tức, đảo mắt nhìn sang phát ra tiếng nói, thấy người vừa lên chính là thiếu niên áo gấm thần bí ấy.

*

**

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ 9

THIẾU NIÊN ÁO GẤM THẦN B

Thiếu niên áo gấm vẫn tay cầm quạt xế
đang ngồi nhàn hạ dưới gốc cây liễu.

Bấy giờ Chung Trấn Văn và Tôn Can Đ
đã giao thủ ác đấu kịch liệt với nhau, chỉ thấ
bóng gậy bay múa như khoản núi, côn pháp quế
nhanh như điện xẹt.

Tôn Can Đạt là giang hồ nhất đại kiệu
hùng, võ công của y cao cường hiếm thấy trong
võ lâm, nhất là mười tám chiêu Giáng Long Côn
Pháp kỳ áo vô song hết sức!

Bấy giờ y nổi cơn thịnh nộ xuất chiêu, chỉ
ốn trong tíc tắc mang Chung Trấn Văn hủy
côn pháp của y mới thôi!

Thập Lục Trại Chủ còn lại, sau khi bị thiếu
n áo gấm nói khấy một hồi, bất tiện ra tay
. đành phải đứng ở một bên, căm phẫn đưa
nhìn mà thôi.

Bấy giờ năm chưởng môn nhân và cao thủ
ong phái cũng từ từ lướt tới hướng Chung Trấn
n, họ chuẩn bị tấn công luôn.

Hai chục cao thủ Thiên Bàn Bang và Bài
Giao cũng thủ thế chuẩn bị tấn công luôn.

Còn số người ẩn núp trong bóng tối cũng
dịp chuẩn bị tranh đoạt ống ngân tiêu của
ng Trấn Văn.

Tất cả họ chuẩn bị liên thủ hợp công, phải
diệt tên sát tinh giang hồ này mới thôi, bằng
ng nếu để hắn phanh phui được nghi vấn ly

http://tieulun.hopto.org

kỳ năm xưa, thì giang hồ này khó tránh khỏi một trận đại tàn sát.

Trước hết là ngũ đại môn phái phải mang họa đầu tiên.

Sau đó vài trăm võ lâm cao thủ của hắc bạch lưỡng đạo cũng không thể tránh khỏi tai họa này luôn.

Bây giờ vì an ninh võ lâm, họ quyết phải hủy diệt tên què này mới được.

Vì nghi án khủng bố năm xưa, họ cực chẳng đã phải hành động như vậy, thế rồi số đông cao thủ võ lâm này đã động niệm sát!

Hiển nhiên, ngoại trừ thiếu niên áo gấm ấy, y sẽ chẳng xuất thủ tấn công Chung Trấn Văn đâu.

Chung Trấn Văn thoạt thấy Tôn Can Đạt xuất thủ thình lình, côn pháp của đối phương mãnh liệt kinh hồn hết sức, đồng thời côn pháp

hóa huyền ảo thần kỳ không thể tưởng được.

Đến bấy giờ hắn mới bắt đầu sợ hãi, lão trại thống lĩnh Liêu Đông Thập Lục Trại này thật chẳng hổ thẹn là nhất đại kiêu hùng võ chút nào hết.

Thế rồi hắn chẳng dám khinh địch nữa, gầy đánh ra ba chiêu liên tiếp trong Phong Quải Pháp ngay.

Nếu luận về võ công, quả thật Chung Trấn đã thua kém Tôn Can Đạt xa lắm, thử nghĩ Chung Trấn Văn xuất giang hồ chẳng được ngày, kinh nghiệm đối địch còn non nớt vả ấy giờ hắn hoàn toàn chưa biết phát huy số lực tích tụ trong Thất Tinh Tịnh Mạch mà ng Cốc Thần đã ban cho hắn.

Cho nên, trong chốc lát, hắn đã bị Tôn Can tấn công đến đỗi không còn sức lực để hoàn hơn nữa phải lâm vào tình trạng thập tử nhất sinh!

http://tieulun.hopto.org

Số cao thủ võ lâm trong hiện trường
rằng, độ khoảng nửa tiếng đồng hồ nữa, Ch
Trấn Văn sẽ bỏ xác dưới tay của Tôn Can
chủ Đoạn Hồn Trại không sai.

Năm chưởng môn nhân toan muốn l
mình lướt tới, thình lình có một bóng đỏ t
thoáng nhảy tới, đứng cản đường đi của họ.

Tất cả mọi người trố mắt nhìn kỹ, thấy
thiếu nữ áo đỏ xuất hiện đứng sừng sững tại

Năm chưởng môn nhân thấy thiếu nữ á
thình lình hiện thân đứng cản đường tiến
họ, bất giác lấy làm ngạc nhiên hết sức!

Cốc Giải Hòa Thượng chưởng môn p
Thiếu Lâm thoáng trông thấy thiếu nữ áo
sực như nghĩ ra một người, chắp tay hành
nói:

- Chẳng lẽ nữ thí chủ chính là Độc Tỳ
chăng?

Thiếu nữ áo đỏ cười lạnh lùng một tiếng,

- Đúng thế!

Thiếu nữ áo đỏ thoạt vừa thốt lời như thế,
thời năm chưởng môn nhân giật bắn người
nữ nhân này xuất thủ cay độc và hung ác,
sao hôm nay lại xuất hiện ở đây ư?

Năm chưởng môn nhân đang còn suy nghĩ,
Độc Tỳ Bà đã lạnh lùng lên tiếng hỏi:

- Xin hỏi thăm năm vị chưởng môn nhân,
ng Trấn Văn đã quỳ gối trước cổng Tự việc
vị cả ba ngày ba đêm, thế tại sao chư vị
g chịu thu nhận hắn làm đồ đệ ư?

Hòa Thượng Cốc Giải mặt hơi biến sắc nói:

- Điều này ư... vì hắn không có duyên phận
an phải.

Độc Tỳ Bà cười lạnh lùng nói:

http://tieulun.hopto.org

- Chắc không đơn giản như thế chứ? Vị
này ắt phải có liên hệ đến Ma Quỷ Sứ Giả
Tuyết Mỹ Nhân cách đây mười lăm năm chứ gì

Năm chưởng môn nhân nghe nói thế, m
mày hiện ra nét sợ hãi kinh khiếp, chỉ thấy c
mắt từ bi của Cốc Giải chưởng môn chớp một c
sát khí bỗng xẹt nhanh liền biến mất ngay,
mắt nhìn chòng chọc vào má phấn Độc Tỳ
luôn.

Độc Tỳ Bà tinh mắt, trong bụng đã h
ngay, y bèn nói tiếp:

- Cho dù hắn là hậu nhân của Ma Quỷ
Giả và Tuyết Mỹ Nhân, chư vị cũng chẳng
không thu nhận hắn làm đồ đệ, bằng không,
vị không thu nhận hắn làm đồ đệ, ắt phải c
nguyên do gì khác không sai?...

Độc Tỳ Bà nói chưa hết lời, bỗng nhiên
thượng Cốc Giải gầm hét một tiếng:

- Câm mồm lại!

Tiếng gầm thét như sấm nổ này làm cho
Tỳ Bà đã giật mình phải thụt lùi ra sau hai
liền, y đưa mắt chăm chăm ngắm nhìn
mặt đầy những vẻ thịnh nộ của hòa
ợng Cốc Giải, cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Các vị yên tâm, các vị chẳng khai ra việc
nhưng ắt phải có ngay một ngày nào đó ta sẽ
tra cho ra lẽ không sai...

Độc Tỳ Bà nói chưa hết lời, một âm thanh
lùng khác tiếp lời nói:

- Nếu người có can hệ không nói, thì sự
này mãi mãi không thể ra ánh sáng được

Nghe âm thanh vang tới bất thình lình nói
làm cho năm chưởng môn nhân và Độc Tỳ
hải giật bắn người lên, họ đảo mắt nhìn theo
g phát ra tiếng nói, cũng lại thiếu niên áo
đó nữa.

http://tieulun.hopto.org

Độc Tỳ Bà thoạt vừa trông thấy thiếu ni
áo gấm này, trái tim đã rúng động ngay, y nl
thầm: A! Thiếu niên này anh tuấn hết sức!

Thiếu niên áo gấm cười nhạt một tiếng, đ
mắt liếc nhìn mọi người một cái, sau đó ánh m
quay sang theo dõi Chung Trấn Ván tiếp.

Một nhân vật thần bí hết sức.

Năm chưởng môn nhân giật mình th
một cái, thình lình...

Nguyên Chơn Tử chưởng môn phái V
Đang bỗng nhiên tung mình nhảy tới trước m
thiếu niên áo gấm, hét nói:

- Các hạ là ai thế?

Thiếu niên áo gấm ra vẻ uể oải quay ngư
sang, đưa mắt nhìn lão, cười nhạt nói:

- Thế nào? Tại hạ có nói gì đắc tội đ
chưởng môn nhân chăng?

Nguyên Chơn Tử thẹn đỏ mặt, căm phẫn

• Bần đạo chỉ muốn hỏi các hạ là cao nhân
trời nào mà thôi...

• Ngươi không xứng đáng hỏi điều này, các
hãy lo làm thế nào tiêu diệt tên què quặt
vụ án năm xưa mãi mãi không có ngày
h phui đi.

Dứt lời, y xoay mặt qua ngay, hình như y
xem số chưởng môn nhân này ra gì hết.

Nguyên Chơn Tử đường đường chưởng môn
một phái Võ Đang, khi nào có ai dám
thị lão như thế, lão tức tới râu tóc dựng
lên, toàn thân run lẩy bẩy không dừng...

Thiếu niên áo gấm cười lạnh lùng nói:

Chưởng môn nhân nóng nảy làm gì, tại hạ
thật đấy, nhưng lão hãy yên tâm, ta cũng
bao giờ nói cho tên què ấy biết việc này

http://tieulun.hopto.org

Nguyên Chơn Tử kinh ngạc nói:

- Có thật ngươi cũng biết việc này chăng

Thiếu niên áo gấm cười nhạt nói:

- Việc này có gì đáng quan tâm đâu?

Nguyên Chơn Tử căm phẫn nói:

- Thế thì chúng ta quyết không thể d
thứ ngươi rồi.

Gương mặt thiếu niên áo gấm bỗng trở
lạnh lùng hết sức, nói giọng lạnh như tiền:

- Thế nào, các ngươi định giết ta bịt m
chăng?

Câu nói này châm chọc trắng trợn hết
vả lại nếu năm chưởng môn nhân xuất thủ
có vẻ đã sợ hãi y không bằng, nếu ngược
không xuất thủ, thì họ lại sợ rằng quả thật
biết sự việc đó.

Thế rồi trong nhất thời năm chưởng môn
cũng chưa nghĩ ra một kế sách gì đây, chỉ
ngắn người đưa mắt nhìn thiếu niên áo gấm
bí này.

Thiếu niên áo gấm mỉm cười nói:

- Chư vị cứ việc yên tâm. Tại hạ không bao
cho hắn biết sự việc này đâu.

Nguyên Chơn Tử lạnh lùng nói:

- Bần đạo cũng tự tin ngươi không dám nói.

Thiếu niên áo gấm cười ngạo nghễ nói:

Có gì mà ta không dám nói ư? Với tiếng
năm đại môn phái chư vị làm gì được ta

Nguyên Chơn Tử định trả lời, chỉ thấy
đỏ thấp thoáng một cái, Độc Tỳ Bà đã lượn
lướt tới bên cạnh thiếu niên áo gấm, cất
ng hỏi:

http://tieulun.hopto.org

- Có thật ngươi đã biết lý do tại sao nh
vật các phái giang hồ không thu nhận hắn là
đồ đệ ư?

Thiếu niên áo gấm dùng cặp mắt lạnh nh
nhìn Độc Tỳ Bà một cái, hỏi ngược lại:

- Ngươi có quan hệ thế nào với tên què đó

Nghe y hỏi thế, Độc Tỳ Bà phải thẹn
mặt căm phẫn đưa mắt chăm chăm nhìn thi
niên áo gấm một cái, ý muốn nói rằng: Đồ vô l
Nhưng miệng y thì nói:

- Ngươi không nói thì thôi.

Thiếu niên áo gấm mỉm cười nói:

- Trông tình hình ngươi rất quan tâm hắ
thì phải.

Câu nói nửa đùa nửa thật này, làm cho Độ
Tỳ Bà phải thẹn thùng đỏ cả hai má, y hận đ
đối muốn tát tên này hai bạt tai cho hả gi
ngay.

Hình như thiếu niên áo gấm cảm thấy nói
tới đây cũng vừa phải rồi, thế rồi y nghiêm
mặt lại, trịnh trọng nói:

- Ngươi yên tâm, tên què này chính là
ời mà ngươi đang muốn tìm kiếm.

Nghe đối phương nói thế, mặt mày Độc Tỳ
biến sắc ngay, bất giác giật mình kinh hãi
ụt lùi ra sau hai bước liền, hoảng hốt đưa mắt
ìm nhìn thiếu niên áo gấm, nhủ thầm: Làm
nào y biết việc của mình như thế được ư?

Y suy nghĩ tới đây, bất giác rùng mình lạnh
mồ hôi!

Thiếu niên áo gấm cười nhạt, nói:

- Độc Tỳ Bà, mặc dù ta đã nói cho ngươi
hắn chính là người mà ngươi định tìm kiếm,
ng trước khi nghi vấn này chưa được phanh
ra, tin rằng ngươi không đành lòng hạ thủ
hắn đâu...

http://tieulun.hopto.org

Đối phương nói tới đây, cặp mắt sáng như điện quang lướt nhìn Độc Tỳ Bà một cái, lạnh nhạt nói:

- Tuy Độc Tỳ Bà dùng "độc" danh lừng thiên hạ, nhưng trước khi sự việc chưa sáng tỏ ngươi không thể lấy cây "Tỳ Bà" ra sử dụng, thế ngươi cứ việc đi đi, hắn sắp phải bị Tôn Can Đạ đả thương dưới Giáng Long Côn rồi.

Độc Tỳ Bà cười lạnh lùng một tiếng, cau mày ra vẻ thắc mắc, y đưa mắt chăm chăm ngắm nhìn thiếu niên áo gấm thần bí này một cái, sau đó quay người chạy đi ngay.

Lại một sự kiện ly kỳ xảy ra nữa!

Căn cứ lời nói của thiếu niên áo gấm này thì giữa Độc Tỳ Bà và Chung Trấn Văn, hình như lại có một mối thù hằn gì đây, bằng không câu nói "Trước khi chưa sáng tỏ sự việc, ngươi không đành lòng hạ thủ với hắn đâu" thì phải giải thích sao?

Nhưng tình hình bên trong như thế nào?... ...l trừ Độc Tỳ Bà và thiếu niên áo gấm này, ...i ra e rằng không có một người nào khác ... được hết.

Sau khi Độc Tỳ Bà đi khỏi, thiếu niên áo ... đưa mắt quay về nhìn Nguyên Chơn Tử,

- Này chưởng môn nhân, còn đứng đó làm ...ứa, giữa ta và chưởng môn nhân cũng như ... giếng chẳng xâm phạm nước sông mà?

Nguyên Chơn Tử bị thiếu niên áo gấm này ...ến đổi muốn sâu hận cũng không được, mà ...ng nổi cơn lôi đình thì cũng không xong, ...y lúc này, chỉ nghe hòa thượng Cốc Giải nói ...ng sang sảng:

- Này đạo hữu, là phước thì không phải là ngươi cứ lui về đây thôi.

Đương nhiên Nguyên Chơn Tử lãnh hội ...c ý nghĩa câu nói của hòa thượng Cốc Giải

http://tieulun.hopto.org

rồi, thế là lão cãm phẫn đưa mắt nhìn thiếu niê
áo gấm một cái, sau đó từ từ lui về đứng sánh v
với bốn vị chưởng môn nhân luôn.

Thiếu niên áo gấm từ từ quay người san
lại đưa cặp mắt theo dõi Chung Trấn Văn tiếp.

Chỉ trong khoảnh khắc nháy mắt này
Chung Trấn Văn đã bị Tôn Can Đạt tấn côn
đến đổi mồ hôi toát ra như tắm, mặc dù Phon
Vân Quải Pháp của hắn kỳ diệu vô song, nhưn
vẫn không phải địch thủ của Liêu Đông nhất đ
kiêu hùng này.

Huống chi hắn không thể hoàn toàn phá
huy sở học của hắn, đồng thời nội lực bình sanh
của Trương Cốc Thần tích tụ tại Thất Tinh Tịn
Mạch của hắn chưa thể phát sinh tác dụng hết.

Cho nên hình bóng Giáng Long Côn củ
Tôn Can Đạt đã bao phủ toàn thân hắn, làm ch
hắn chẳng thể thoát thân.

Danh gia động thủ, cần nhất là dĩ tịnh ch
động, tâm thần hợp nhất, tuyệt đối không đư

n tâm, thế mà Chung Trấn Văn thoáng vừa
xuống hạ phong thì tâm thần đã quýnh
ng loạn cả chưởng pháp, làm cho Tôn Can
đã chiếm ưu thế nhiều hơn.

Chung Trấn Văn càng đấu càng rối loạn
đổi tình thế nguy cấp hết sức.

Thình lình...

Tôn Can Đạt đột nhiên gầm hét một tiếng,
ng Giáng Long Côn tấn công liên tiếp ba chiêu
nh như điện chớp.

Chung Trấn Văn thấy đối phương tấn công
ôn như thế lôi đình sấm sét, hắn cả kinh nhủ
n: Nếu bấy giờ không liều mạng nữa ắt phải
ới phương hạ dưới côn không sai...

Ý niệm đấu liều mạng đã khởi lên, hắn bèn
bỏ sanh tử qua một bên, vung gậy đánh ra
hoàn ba chiêu dưới hoàn cảnh vô cùng nguy
n này.

http://tieulun.hopto.org

Ba gậy vừa xuất thủ, kêu đùng một tiếng như sấm nổ, gậy côn va chạm nhau nảy lửa tung tóe tứ tán, hai bóng người thảy đều bị lực ngầm đánh dội ngược ra sau hai trượng ngay!

Cao thủ tại hiện trường đã giật mình thất thanh kêu a một tiếng!

Họ phóng mắt nhìn tới trước, thấy sau kh Chung Trấn Văn bị dội ngược ra sau một trượng mặt mày hắn tái mét, há mồm phun ra một bụn máu tươi té nằm trên đất luôn.

Đồng thời bên này Tôn Can Đạt cũng hộ ra một bụm máu tươi té ngã ra sau, có ba trư chủ lượn mình lướt tới nhanh như điện chớp đ lấy thân người sắp phải té ngã của Tôn Can Đạt.

Lưỡng bại câu thương! Nhưng thương th của Chung Trấn Văn phải trầm trọng hơn Tôn Can Đạt nhiều.

Cũng ngay lúc Chung Trấn Văn té ngã r đất, Liêu Đông Thập Lục Trại Chủ, ngoại trừ h

...lu đã đỡ lấy người Tôn Can Đạt, đã cùng ...lượn mình lao vào hướng Chung Trấn Văn...

Mười ba trại chủ Liêu Đông Thập Lục Trại đã xuất thủ nhanh như cắt, đồng thời số cao tại hiện trường cũng cùng lúc ra tay luôn, thì trong bống chốc này, bóng người thấp ...ng bay lượn, toàn bộ thảy đều bay tới chộp người Chung Trấn Văn đã nằm bất tỉnh ...n sự trên đất.

Ngay lúc này, chỉ thấy một bóng người ...v tới hướng Chung Trấn Văn thần tốc kinh ...i hết sức, tay phải của đối phương chộp vào ...n tiêu đang đeo tại thắt lưng của Chung ...n Văn.

Liêu Đông Thập Tam Trại Chủ chỉ có mục ...muốn giết chết Chung Trấn Văn.

Thế nhưng người núp trong bóng tối thình ...xuất thủ chỉ muốn đoạt lấy ngân tiêu mà

http://tieulun.hopto.org

Bóng người lao tới cực nhanh ấy giơ t
chộp vào ngân tiêu, kêu sột một tiếng,
phương đã bấu chặt ngân tiêu vào tay.

Thế mà chưởng lực của mười ba trại c
Liêu Đông Thập Lục Trại chủ đã cuồn cuộn
vào hướng Chung Trấn Văn.

Trong tíc tắc thập tử nhất sinh này, thì
lình có một tiếng hét như sấm nổ:

- Bọn người các ngươi có xứng đáng là nhá
vật giang hồ chút nào không, sử dụng thủ đoạ
bỉ ổi này chẳng ngại đánh mất thể diện nhân vậ
giang hồ ư?

Tiếp theo tiếng gầm hét, trong lúc tìn
hình cực kỳ khẩn cấp này, chỉ thấy một bón
trắng lướt tới nhanh như điện chớp đã xách bổn
Chung Trấn Văn đang nằm bất tỉnh nhân s
trên đất lên.

Thân pháp bóng trắng này nhanh nhẹn hế
sức.

Điều khiến mọi người phải kinh hãi hết sức
ng trắng này đã có khả năng đánh cứu
g Trấn Văn trong lúc vài chục cao thủ đang
công hãn.

Chỉ dựa vào thân võ công này cũng đủ
n mọi người phải kinh hãi thất sắc rồi.

Cao thủ trong hiện trường phóng mắt nhìn
hướng bóng người, thấy người đã cứu
ung Trấn Văn chính là thiếu niên áo gấm
bí tay cầm cây quạt xếp ấy.

Gương mặt y lạnh như tiền, đưa cặp mắt
như điện lướt nhìn mọi người, cười lạnh
nói:

- Thừa người bị thương mà các ngươi đã hợp
uất thủ, đây là luật gì thế?

Nghe thiếu niên áo gấm nói lời như thế, cả
sáu chục cao thủ tại hiện trường đưa mắt
nhau không nói gì hết.

Thình lình...

http://tieulun.hopto.org

Một giọng nói oang oang vang tới nói:

- Các hạ cũng rất quan tâm hắn kia mà?

Người phát ra tiếng nói chính là Độc
Bà

Thiếu niên áo gấm mỉm cười không trả
Độc Tỳ Bà gì hết, y khẽ đặt Chung Trấn Văn
mặt đất, đảo mắt quan sát một vòng, lạnh lù
nói:

- Xem còn ai dám hạ thủ với hắn n
chăng?

Dứt lời, từ từ lui sang một bên, tay lay đ
quạt xếp, đưa cặp mắt sáng như điện quang th
dõi mọi người trong hiện trường.

Quả thật thiếu niên áo gấm này có ch
thần bí lạ lùng, y là ai thế?

Thập Tam Trại Chủ trong Liêu Đông Th
Lục Trại cười lạnh lùng một tiếng, một trong
mười ba trại chủ cười lạnh lùng nói:

- Chúng ta muốn lãnh giáo các hạ vài chiêu
thế nào?

Dứt lời, Thập Tam Trại Chủ từ từ lướt tới
ng Chung Trấn Văn ngay!

Thập Tam Trại Chủ thoạt vừa lướt tới, thì
vị chưởng môn nhân cũng đồng lòng từ từ
tới luôn, họ chuẩn bị nhân lúc Thập Tam
Chủ xuất thủ tấn công Chung Trấn Văn, ra
ngăn cản thiếu niên áo gấm này.

Quả thật kế này cay độc thật, dựa vào võ
ng của thiếu niên áo gấm muốn cùng một lúc
phó Thập Tam Trại Chủ và vừa lo cả tấn
ng năm vị chưởng môn nhân không phải là
t việc dễ.

Bầu không khí trở nên ngột ngạt khó thở
sức!

Trong hiện trường bây giờ ngoại trừ mỗi
mình thiếu niên áo gấm, ngoài ra không

http://tieulun.hopto.org

một ai mà chẳng muốn giết phứt Chung Tr
Văn cho bằng được hết.

Thình lình...

Một tiếng cười lạnh lùng đinh tai nhức
đột nhiên rạch xé hư không vang tới, kế đó
một tiếng thảm kêu kinh hoàng, khiến ng
nghe phải rùng mình ớn lạnh tóc gáy ngay. T
theo đó có một âm thanh lạnh như tiền nói:

- Nếu người nào dám đụng tới một sợi lô
chân của họ Chung kia, thì Thương Hải Th
Trảo là cái gương của các ngươi.

Tất cả cao thủ trong hiện trường nghe
thế thảy đều cả kinh thất sắc, họ vội đảo m
nhìn tới, thấy một bóng đen bay vù tới nha
như cắt, đánh bạch một cái, tức thì đất cát b
lên tung tóe.

Chỉ thấy óc máu Thương Hải Thần Tr
phun ra tung tóe chết ngay lập tức.

Thương Hải Thần Trảo chính là người đầu
nhảy vọt tới giơ tay chộp lấy được ống ngân
của Chung Trấn Văn.

Với võ công của y lại bị người ta bắt lấy
vào hiện trường mà chết, làm sao chẳng bảo
người giật mình kinh hãi ư?

Những cao thủ tại hiện trường thảy đều cả
thất sắc, cả thiếu niên áo gấm cũng phải
nhiên luôn.

Trong bỗng chốc, mọi người trong hiện
ường không một ai mà chẳng ra vẻ hoảng sợ
, tất cả cao thủ đang lướt tới hướng Chung
n Văn đã dừng bước lại hết, họ đảo mắt quan
từ phía...

Nhưng ngoại trừ những lấm chấm như loài
ma của những con đom đóm bay liệng trong
ng, ngoài ra không thấy một bóng người còn
nào hết?

http://tieulun.hopto.org

Một bầu không khí khủng bố rùng r
trùm vào đầu mọi người.

Năm, sáu chục võ lâm cao thủ tại hi
trường thảy đều đứng yên bất động luôn.

Âm thanh lạnh như băng tuyết ấy lại va
ới nói:

- Thế nào? Tại sao các ngươi không xu
thủ đi?

Tất cả số cao thủ trong hiện trường bị đ
phương nói khích như thế, bất giác đồng th
mặt hơi biết sắc, Liêu Đông Thập Tạm Trại Ch
cất tiếng cười lạnh lùng, một trong số mười
trại chủ, gầm hét nói:

- Bọn ta định xuất thủ ngay bây giờ.

Dứt lời, Thập Tam Trại Chủ tiếp tục từ
lướt tới hướng Chung Trấn Văn ngay.

Liêu Đông Thập Tam Trại Chủ thoạt v
có hành động, những cao thủ tại hiện trườ

ư ngũ đại môn phái, Thiên Bàn Bang, Bài Cốt
ão, Thương Chung Lục Kiếm, Quái Đạo Nhân
Tiểu Hòa Thượng thảy đều tiến tới luôn.

Thiếu niên áo gấm cười lạnh lùng một
ng, cây quạt trong tay vẫn tiếp tục lay động
ư thường, y đã chuẩn bị xuất thủ... nếu quả
t có bất cứ một ai nhảy tới tấn công Chung
ấn Van.

Phong vân khởi lên bất thình lình, một
n võ lâm đại sát kiếp sắp sửa diễn ra lập tức.

Thình lình...

Một tiếng gầm hét như sấm nổ vang lên
xé bầu không khí tịch lặng khẩn trương, chỉ
Liêu Đông Thập Tạm Trại Chủ đã lao tới
lúc phóng ra một chưởng mạnh như vũ bão.

Mười ba người này liên hợp xuất thủ, thế
ng mạnh đến đỗi thừa sức sau bằng một
đỗi đất không sai...

Thiếu niên áo gấm lạnh lùng gầm hét nói:

- Các ngươi cay độc gớm...

Tiếp theo tiếng gầm hét, bóng trắng thá
thoáng một cái, y đã lao mình tấn công vào bọ
Liêu Đông Thập Trại Chủ nhanh như điện chớp

Nhưng thiếu niên áo gấm thoáng vừa tun
mình lên, thì chưởng môn nhân ngũ đại mộ
phái cũng đã gầm hét một tiếng, lượn mình là
tới chặn đường tiến của thiếu niên áo gấm, đồn
thời hợp lực tấn công một chưởng luôn.

Thiếu niên áo gấm không ngờ năm
chưởng môn nhân lại xuất thủ thình lình nh
thế được, y đã bất giác giật mình kêu thầm mộ
tiếng: A! Hỏng rồi... cây quạt xếp trong tay phả
tới nhanh như cắt.

Trong khoảnh khắc nhanh như điện chớ
chưởng phong của Liêu Đông Thập Tam Tr
Chủ đã cuồn cuộn ập tới...

Thình lình...

Một tiếng hét lanh lảnh vang tới nói:

- Có thật các ngươi hết muốn sống rồi ư?

Tiếp theo tiếng gầm hét, Liêu Đông Thập
Trại Chủ bỗng cảm thấy như có luồng
ng lực lạnh buốt như dao cắt ập vào giữa
...

Sau khi luồng chưởng lực lạnh buốt ập tới,
người trong Thập Tam Trại Chủ lao tới trước
ồng lúc kêu ự một tiếng, bị dội ngược văng
au, há mồm phun ra một bụm máu tươi, té
trên đất ngay.

Đây là sự việc chỉ xảy ra trong tíc tắc, cũng
lúc luồng chưởng lực lạnh buốt kích chết
ai chủ Liêu Đông Thập Tam Trại...

Cây quạt xếp trong tay của thiếu niên áo
ã phất ra một cái cực kỳ thần tốc.

Thiếu niên áo gấm xuất thủ nhanh như
chớp, sau khi y quạt ra một cái, chỉ thấy
uồng kình phong cuồn cuộn ập vào chưởng
kích tới của năm vị chưởng môn nhân.

http://tieulun.hopto.org

Hai luồng kình phong chạm vào nhau ph
ra một tiếng đùng như sấm nổ, thiếu niên
gấm đã bị đẩy lui ra sau ba bước liền.

Lúc này cũng đồng lúc với ba trại chủ L
Đông Thập Lục Trại chủ bị luồng gió lạnh đá
chết.

Thiếu niên áo gấm và năm vị chưởng m
nhân cũng đồng thời giật mình kinh hãi luôn!

Âm thanh lạnh như băng tuyết lại vang
nói:

- Những ai không sợ chết cứ việc ra tay n
xem nào.

Hình như âm thanh từ phạm vi ngoài m
trượng truyền tới, nhưng khi đưa mắt quét nh
thì chẳng thấy gì hết.

Bấy giờ...

Vì năm chưởng môn nhân đã chặn đườ
của thiếu niên áo gấm, nên y cười lạnh lùng nó

- Không ngừng năm chưởng môn nhân của
đại môn phái đã danh lừng thiên hạ cũng lại
ồng dạ cay độc như thế, chẳng biết tên què
có thâm thù đại oán gì với năm đại môn phái
ư?

Y đưa cặp mắt sáng quắc liếc nhìn năm vị
ng môn nhân một cái, lại nói tiếp:

- Với hành động này của chư vị cũng xứng
xưng hô là đệ tử của Phật, Đạo gia sao?

Dứt lời, y bĩu môi cười khinh bỉ.

Năm vị chưởng môn nhân hổ thẹn hóa
căm phẫn, Nguyên Chơn Tử nổi cơn thịnh

Chúng ta lấy mạng sống của hắn, ngươi
nào?

Thiếu niên áo gấm cười lạnh lùng nói:

Thế thì cứ việc ra tay lần nữa thử xem.

http://tieulun.hopto.org

Dứt lời, kêu sột một cái, cây quạt lại xòe
ngay.

Nếu năm chưởng môn nhân dám xuất t
nữa, thì y sẽ tấn công lập tức.

Bầu không khí ở hiện trường vẫn kh
trương hết sức.

Năm vị chưởng môn nhân và cao thủ
hiện trường quyết phải hủy diệt Chung Tr
Văn cho bằng được.

Thế nhưng ngoại trừ thiếu niên áo g
bênh vực Chung Trấn Văn, ngoài ra trong bó
tối lại còn một nhân vật khủng bố nào đó,
phương chưa ra mặt mà đã có bốn người c
trong tay của y rồi.

Điều này làm cho cao thủ tại đấu trường
lắng hết sức.

Liêu Đông Thập Lục Trại Chủ thấy p
mình có ba người chết trong tay nhân vật th
bí chưa lộ mặt đó, vừa căm phẫn vừa kinh h

bộ mặt đó, vừa căm phẫn vừa kinh hãi, một
số Thập Lục Trại Chủ căm phẫn hét nói:

Bằng hữu phương trời nào đó, hà tất giấu
đuôi như thế, chẳng lẽ là bọn người
dám chạm mặt người chăng?

Âm thanh lạnh lùng đó vang tới nói:

Ta giấu đầu lòi đuôi, thế nhưng vẫn cao
hơn thủ đoạn hạ tam lưu của các ngươi
lắm.

Chúng ta có gì mà hạ tam lưu ư?

Các ngươi định liên hợp xuất thủ tiêu diệt
nè nay, chẳng sợ nhân vật giang hồ khinh

Một trong số Liêu Đông Trại chủ căm phẫn

Ngươi chớ thắc mắc làm gì.

Âm thanh lạnh lùng ấy gằm hét nói:

http://tieulun.hopto.org

- Nếu các ngươi dám xuất thủ nữa, thì
trại chủ kia sẽ là cái gương cho các người.

Mười trại chủ nghe nói thế, mặt mày b
sắc, gầm hét nói:

- Chúng ta định xuất thủ lần nữa đây.

Thế rồi mười trại chủ trong Liêu Đ
Thập Lục Trại Chủ cùng vận công vào s
chưởng lại từ từ lướt tới.

Thiếu niên áo gấm cười lạnh lùng, đưa
theo dõi năm vị chưởng môn nhân ngay.

Bầu không khí hiện trường lại trở
khẩn trương lập tức.

Ngay lúc số trại chủ Liêu Đông Thập
Trại Chủ lượn mình lướt tới, thì số cao
Thiên Bàn Bang và Bài Cốt Giao cũng từ từ
sau lướt tới luôn.

tiếng gầm hét lại vang tới lần nữa, Liêu
Thập Trại Chủ đã cùng lúc phóng

Thiếu niên áo gấm mặt hơi biến sắc, sát khí
n đùng đùng, y lập tức lượn mình lao vào
mười tên trại chủ nhanh như cắt...

ng y như tình hình lúc nãy, thiếu niên
vừa tung mình lướt tới thì năm vị chưởng
ng đồng thời vung chưởng tấn công, chặn
ấn của thiếu niên áo gấm ngay.

ong khoảng khắc tíc tắc này... vài tiếng
Âu vang lên tiếp, phe Liêu Đông Thập
i Chủ lại có ba người té nằm ra đất ngay.

ống thảm kêu kinh hoàng làm cho số cao
hiện trường phải rùng mình lạnh toát mồ

Thiếu niên áo gấm thấy năm chưởng môn
ra tay cản đường lần nữa, bất giác nộ hỏa

http://tieulun.hopto.org

xung thiên, lập tức gầm hét một tiếng, v
quạt xếp tấn công ba chiêu nhanh như cắt.

Ba chiêu này bao gồm điểm, đả và phất
cũng vừa nhanh tốc vừa cay độc hết sức.

Thiếu niên áo gấm vừa tấn công ra
chiêu, thì nặm chưởng môn nhân bất giác đ
đẩy lùi ra sau một trượng hơn.

Ngay lúc này, thiếu niên áo gấm đã ngh
cao thủ tại hiện trường thất kinh kêu lên
tiếng, y lấy làm lạ cũng quay đầu sang nhìn...

Ánh mắt y lướt tới, tức thì mặt mày
sắc ngay, bên cạnh Chung Trấn Văn bỗng có
cổ quan tài sắc đỏ từ lúc nào mà y chẳng
chút nào hết.

*

**

HỒI THỨ 10

QUAN TRUNG THIẾU NỮ

Một nhân vật khủng bố thần bí... Quan Ma
ùng lại xuất hiện tại nơi đây.

Sự kiện làm sao chẳng khiến mọi người giật
kinh hãi ư?

Mỗi lần Quan Ma xuất hiện giang hồ, đều
thủ cay độc, khiến ngươi nghe tới tiếng tăm
kinh tâm đáng tởm.

Sau khi Quan Ma thình lình xuất hiện, sát
ao phủ tràn ngập hiện trường.

http://tieulun.hopto.org

Tất cả nhân vật võ lâm thảy đều lộ hoảng sợ từ từ thụt lùi ra sau hết.

Cả số trại chủ còn lại trong Liêu Đ Thập Lục Trại Chủ có tiếng tăm lừng lẫy tho trông thấy Quan Ma thình lình xuất hiện, c bất giác kinh hãi đến đỗi thất sắc mặt không còn chút máu luôn!

Quan Ma bằng giọng điệu lạnh như nói:

- Xem còn ai dám ra tay nữa nào?

Không có bất cứ một ai dám di động bước nào hết, kể cả năm vị chưởng môn n trong đó.

Bầu không khí tịch lặng đến đỗi không một tiếng động cỏn con nào hết.

Tất cả mọi người trong hiện trường tr thấy Quan Ma thình lình xuất hiện thảy khiếp vía hết, không có một ai dám mạo m hành động nữa.

Thử nghĩ xem Liêu Đông Thập Lục Trại ù toàn là cao thủ đệ nhất lưu ở chốn giang hồ , võ công của họ cao siêu vô cùng, ở võ lâm hiếm tìm ra một địch thủ, thế mà Quan Ma khẽ trở bàn tay thì hủy đi một lúc cả sáu trại ù, làm sao chẳng bảo mọi người kinh tâm đáng n ư?

Quan Ma nói giọng lạnh như tiền:

- Ta lại tưởng có hạng cao thủ Đại Giang m Bắc nào đó đến đây, té ra là bọn tiểu lưu thôi, thủ đoạn đuổi cho cùng giết cho sạch chẳng sợ nhân vật giang hồ khinh bỉ ư?

Nghe Quan Ma nói những lời như thế, ng người có mặt tại hiện trường thảy đều đỏ mặt, chỉ duy nhất có mỗi một mình niên áo gấm thần bí ấy cười nhạt một , sau đó bước trở về chỗ cây liễu, ngồi dựa dưới gốc cây.

Quan Ma cười lạnh lùng một tiếng nói tiếp:

http://tieulun.hopto.org

- Kể cả chúng đệ tử Phật, Đạo lưỡng gi
cũng chẳng có chút lòng nhân từ nào hết, th
cũng xứng đáng được gọi là đệ tử Phật, Đạo g
ư, chẳng sợ rằng sẽ bị đày vào mười tám tầng đ
ngục chăng?

Đối phương dừng lại giây lát, lại nói tiếp:

- Thế nhưng việc này chẳng can hệ gì đ
ta hết, về sau tên què này ắt phải tìm các ngu
kết toán không sai, bây giờ hãy cút khỏi đây c
mau, chẳng lẽ lại muốn ta ra tay mời nữa sao?

Năm vị chưởng môn nhân nghe nói th
mặt mày biến sắc, Nguyên Chơn Tử chưởng mô
phái Võ Đang không còn chịu đựng được nữ
thình lình gầm hét một tiếng nói:

- Ta thì chẳng tin các hạ là một nhân vật
đầu sáu tay, nếu ta không đập vỡ cỗ quan t
này, ấy mới là chuyện lạ vậy.

Dứt lời, lượn mình lao vào hướng Quan Ma,
chưởng bổ vào cỗ quan tài sắc đỏ nhanh
cắt.

Thân hình Nguyên Chơn Tử thoáng vừa
lên cao, thì bốn vị chưởng môn còn lại và cả
đệ tử trong phái cũng dùng thân pháp cực
nh lướt tới chuẩn bị xuất thủ luôn.

Ngay lúc này vô số võ lâm cao thủ đã từ từ
ng một bên.

Thình lình...

Ngay lúc Nguyên Chơn Tử đánh ra một
ng Quan Ma, gầm hét lớn tiếng nói:

- Nguyên Chơn Tử ngươi muốn chết ư...

Tiếp theo tiếng gầm hét, một luồng âm
ong từ khe nắp quan tài quét tới nhanh như
n chớp, chỉ nghe Nguyên Chơn Tử khẽ kêu ự
một tiếng, thân hình loạng choạng té lùi ra sau
cả mười bước.

http://tieulun.hopto.org

Chỉ thấy mặt mày Nguyên Chơn Tử xa
mét mồ hôi trên trán toát ra lấm tấm.

Đây chỉ là việc xảy ra trong tíc tắc, đệ
ngũ đại môn phái và cả bốn vị chưởng môn nh
tất cả là mười bốn người, chẳng một ai thấy
Nguyên Chơn Tử đã bị Quan Ma đả thương bằ
cách nào hết.

Nguyên Chơn Tử bị luồng cuồng phc
quét qua một cái, chợt cảm thấy có cơn gió lạ
buốt thổi tận vào xương tủy, lão rùng mình
lạnh toàn thân phải loạng choạng lui ra s
ngay.

Lão biết ngay đối phương luyện thành tu
một loại âm công tuyệt độc, lập tức ngồi x
bằng trên đất, vận dẫn chơn nguyên xong kh
Thất Tinh Tịnh Mạch, đảo hồi tam thập lục đ
huyệt vận công trị độc luôn.

Tất cả cao thủ năm đại môn phái, thấy đ
mặt mày biến sắc, đột nhiên hòa thượng Cố
Giải gầm hét nói:

- Quan Ma ngươi ra thủ cay độc hết sức.

Trong lúc hòa thượng Cốc Giải gầm hét, thì
cả đệ tử trong ngũ đại môn phái và cả ba vị
hưởng môn nhân đã thình lình vung chưởng bổ
cổ quan tài sắc đỏ thật mãnh liệt.

Trong khoảnh khắc nhanh như điện chớp!

Mười mấy cao thủ ngũ đại môn phái đã liên
xuất chưởng, kỳ oai lực mạnh như vũ bão,
dù võ công của Quan Ma cao siêu đến đâu đi
ắt cũng không thể tiếp được một kích liên
xuất thủ này.

Thế đánh liên hợp một chưởng này mạnh
sóng gió ba đào, sức nặng tối thiểu phải có
vài vạn cân.

Chưởng lực vừa đẩy ra, kêu đùng một tiếng
vang rền trời, đất cát bay lên tung toé, oai lực
g thật kinh thiên động địa, trong đất cát bay
g tóe đen nghịt, có một bóng người bay vọt ra
ài.

http://tieulun.hopto.org

Tất cả mọi người đưa mắt nhìn tới trướ
thấy mười mấy cao thủ năm đại môn phái li
hợp phóng ra một chưởng, chẳng đánh vỡ đư
cổ quan tài sắc đỏ này, thế nhưng chỉ trong nhá
mắt này, cổ quan tài sắc đỏ và cả Chung Trí
Văn nằm bất tỉnh nhân sự trên đất, chỉ
chuyển đổi sang một vị trí khác mà thôi!

Cao thủ trong năm đại môn phái thoá
ngạc nhiên giây lát!

Quan Ma có thể ở trong bốn chốc trá
khỏi một chưởng liên hợp của mười mấy cao t
năm đại môn phái như thế, thân pháp thần t
này làm sao chẳng bảo mọi người giật mình l
ư?

Quan Ma cười lạnh lùng nói:

- Chẳng lẽ ngũ đại môn phái các ngươi c
rằng thủ đoạn này chẳng cay độc sao?

Cao thủ trong đại môn phái giật mình tỉnh
n lại, hòa thượng Cốc Giải định cất tiếng trả
, thì Quan Ma lại cười lạnh lùng nói:

- Ta nhường các ngươi một chưởng, nếu các
ươi chẳng biết điều lợi hại nữa, thì chớ trách
âm ác thủ lạt nha.

Ngay lúc này thiếu niên thần bí cười lạnh
ng không nói gì hết.

Tiếng cười rạch xé bầu không khí tịch lặng
vẻ đinh tai hết sức, số cao thủ tại hiện trường
đưa mắt đổ dồn về hướng thiếu niên áo gấm

Thiếu niên áo gấm vẫn cầm quạt khẽ quạt
luôn, hình như chẳng hề có việc gì xảy ra hết.

Thiếu niên áo gấm vừa thần bí vừa cổ quái,
gần cả trăm cao thủ tại hiện trường không một
ai nhận biết y hết.

Thiếu niên áo gấm là ai thế?...

http://tieulun.hopto.org

Không một ai trong hiện trường giải đáp được hết, hình như có một lớp mây mù thần bí phủ trùm lên người y...

Bấy giờ, Quan Ma lại nói tiếp:

- Chẳng lẽ các vị chưa chịu đi khỏi đây nữ sao?

Không có một ai di động thân người hết.

Thực ra ngay lúc này có một ai dám cấ bước bỏ đi trước đâu? Nếu trong số cao thủ nơ đây có một người nào đi trước, khó tránh khỏi ta tiếng bị người chê cười không sai.

Bởi thế cho dù họ có ý muốn rời bỏ nơi đâu nhưng cũng không thể bỏ đi được hết.

Ngay lúc này, sau khi Tôn Can Đạt trại chủ Đoạn Hồn Trại nuốt một viên thuốc, đã tỉnh tá lại ngay, đưa mắt lướt nhìn sáu trại chủ chế nằm ngay trên đất, lấy làm ngạc nhiên hỏi:

- Người nào đã giết chết sáu trại chủ của bản trại như thế?

Một lão nhân áo vàng vội chắp tay làm lễ nói:

- Chính Quan Ma đã giết chết.

- Quan Ma ư?

Tôn Can Đạt giật mình kêu lên một tiếng, đưa mắt quét nhìn xung quanh, lúc ánh mắt của hắn chạm phải cổ quan tài sắc đỏ, mặt mày biến sắc ngay lập tức!

Thế rồi y đưa mắt quét nhìn mười trại chủ môn hạ, cảm khái thở dài:

- Chao ôi! Ngày hôm nay không ngờ Tôn mỗ lại thảm bại như thế, còn mặt mũi nào nhìn cố hữu nơi chín suối nữa?...

Dứt lời, giơ cao cô sắt lên đập vào đầu mình...

http://tieulun.hopto.org

Tôn Can Đạt thoạt vừa giơ cao cây côn
trong tay, thì lão nhân áo vàng đã chộp lấy
tay lão, nói:

- Sao hôm nay trại chủ lại sụt khí như th
Chẳng lẽ về sau chúng ta không còn cơ hội r
mối hận này chăng?

Làm gì Tôn Can Đạt có chuyên quơ côn l
tự sát ư? Y chỉ cố giả đò làm ra vẻ như thế, n
không bọn trại chủ còn lại làm sao kính phục
ư? Và tiếp tục nghe mệnh lệnh y? Thế rồi y ti
dịp nói:

- Nếu thế thì chúng ta hãy trở về Li
Đông về sau sẽ tìm kế sách phục hận vậy.

Tôn Can Đạt nói xong, số mười trại chủ c
lại đã có vài người đỡ lấy sáu xác chết trại ch
trên đất, sau đó về đứng gần cạnh Tôn Can Đạt

Tôn Can Đạt cất tiếng nói giọng sang sản
với Quan Ma rằng:

- Quan tài lão ma, nếu họ Tôn này còn một
hút hơi thở cuối cùng, về sau ắt phải tìm ngươi
ng kết món nợ này không sai.

Dứt lời, y cúi người đỡ Lăng Ba Tiên Tử
dựng lên, lượn mình phóng chạy trước...

Tôn Can Đạt trại chủ Đoạn Hồn Trại và
mười trại chủ thuộc hạ thoạt vừa rời khỏi nơi
này, kế đó Thiên Bàn Bang và Bài Cốt Giáo nói
vài lời với mọi người cũng phi thân bỏ chạy luôn.

Số võ lâm cao thủ ẩn núp trong bóng tối
cũng âm thầm rời khỏi đây luôn hết.

Sau cùng là ngũ đại môn phái cũng từ biệt
nhau thân chạy mất dạng.

Thế rồi, trong bỗng chốc, số cao thủ trong
hiện trường đã hoàn toàn rời khỏi đây hết.

Thế nhưng thiếu niên áo gấm vẫn ngồi tựa
lưng dưới gốc cây liễu, cây quạt trong tay khẽ
quạt không dừng, y vẫn ngồi nhàn hạ tại chỗ.

http://tieulun.hopto.org

Ngoại trừ y, ngoài ra thiếu nữ áo đỏ cũng còn
lại đây!

Một trận chém giết khủng bố kinh tâ
táng đởm đã trôi qua, đại địa hồi phục lại h
không khí tịch lặng như trước.

Nơi đây ngoại trừ cổ quan tài sắc đỏ, Chu
Trấn Văn nằm bất tỉnh nhân sự trên đất, thi
niên áo gấm và thiếu nữ áo đỏ Độc Tỳ Bà, ngư
ra không còn một bóng người nào khác.

Tịch lặng như tờ!

Bốn người này không một ai mở miệng n
gì hết.

Một hồi thật lâu, Quan Ma mới lạnh lù
hỏi:

- Tại sao các hạ chưa chịu đi ư?

Đã gọi tiếng các hạ, đương nhiên muốn n
thiếu niên áo gấm rồi, thiếu niên áo gấm ng
hỏi như thế mỉm cười nói:

- Mặc dù tuồng kịch hay đã giãn hát, nhưng
ường vắng khách xem hát này vẫn đáng còn
lưu luyến vậy.

- Nếu các hạ có hứng thú này, thế thì ngươi
ộc lưu lại đây để thưởng thức cảnh sắc sau
iãn hát thôi.

Thiếu niên áo gấm cười nhạt không nói gì

Âm thanh lạnh lùng của Quan Ma lại nói
p:

- Còn Độc Tỳ Bà cũng lưu luyến nơi đây
a sao?

Độc Tỳ Bà cười nhạt nói:

- Đi hay ở lại, ý niệm ta vẫn chưa quyết
nh

Quan Ma nói giọng lạnh lùng:

http://tieulun.hopto.org

- Thôi được, hai các ngươi cứ việc ở thưởng thức hí trường thê lương, sau khi g hát này vậy, biết đâu hai ngươi có thể nói đ một số việc gì đó, ta thì phải từ giã thôi.

Dứt lời chỉ thấy một bóng đỏ lượn kh chạy như gió, chỉ trong chốc lát có quan tài đỏ làm khiếp đởm võ lâm thiên hạ này đã c mất dạng luôn.

Ánh mắt của thiếu niên áo gấm và Độc Bà lướt tới nhanh như cắt, cả hai song song kinh thất sắc ngay!

Quan Ma đã mang Chung Trấn Văn đi m

Điều này làm sao chẳng bảo thiếu niên gấm và Độc Tỳ Bà giật mình kinh hãi ư?

Quan Ma đã mang Chung Trấn Văn đi mục đích gì ư?

Thế rồi cả hai người ngẩn người ra trc giây lát, một lát sau thiếu niên áo gấm đưa n nhìn Độc Tỳ Bà, nói:

- Này Độc Tỳ Bà, bây giờ phải khảo nghiệm ươi rồi.

Độc Tỳ Bà thoáng ngạc nhiên hỏi:

- Ta không hiểu ngươi nói gì hết?

- Dễ thôi, xem thứ "độc" của Độc Tỳ Bà ươi có xứng đáng với danh xưng này chăng?

- Ý ngươi muốn nói gì thế?

- Ta phải xem có thật ngươi đành lòng hạ với Chung Trấn Văn được chăng?

Độc Tỳ Bà thoáng ngạc nhiên trong giây nhủ thầm: Có thật y đã biết hết tất cả mọi của ta ư?...

Ả nghĩ tới đây, cất tiếng hỏi:

- Có thật ngươi đã biết hết sự việc của ta hăng?

Thiếu niên áo gấm khẽ gật đầu nói:

http://tieulun.hopto.org

- Đúng thế.

- Thế thì giữa ngươi và Chung Trấn Văn
mối quan hệ thế nào vậy?

- Quan hệ ư?

Thiếu niên áo gấm cau mày, cười nhạt nó

- Tại sao ngươi lại hỏi như thế?

Độc Tỳ Bà nói:

- Bằng không có lý do nào ngươi lại che c
cho hắn như vậy được ư?

- Ta chỉ ngẫu nhiên thấy việc bất bình r
phải ra tay thôi.

- Chắc chẳng hoàn toàn đơn giản như v
chứ?

Thiếu niên áo gấm đưa mắt ngắm nhìn Đ
Tỳ Bà một cái, mỉm cười nói:

- Mai sau ngươi sẽ sáng tỏ mọi việc không

Độc Tỳ Bà cau mày liếu đưa mắt nhìn thiếu
n áo gấm anh tuấn này, bất giác ngẩn người
tại chỗ luôn.

Quả thật thiếu niên áo gấm nhất biểu nhân
, cho dù Phan An tái thế cũng bất quá có sắc
p như thế mà thôi.

Độc Tỳ Bà là một mỹ nhân tuyệt thế, y rất
khi được trông thấy một người hợp ý ở trên
ốn giang hồ này, nay bỗng thấy thiếu niên áo
này, bất giác động lòng yêu mến.

Thiếu niên áo gấm là nhân vật giàu kinh
iệm, thoáng trông thấy Độc Tỳ Bà ngẩn
ười đưa mắt chăm chăm ngắm nhìn mình, y
n mỉm cười nói:

- Này Độc Tỳ Bà, ta không phải Chung
Văn, ngươi nhìn ta như thế làm gì?

http://tieulun.hopto.org

Độc Tỳ Bà nghe nói thế, hai má ửng đỏ, quả thật thiếu niên áo gấm nói câu này làm cho Độc Tỳ Bà phải thẹn đỏ cả mặt ngay.

Thế rồi ả căm hờn đưa mắt nhìn thiếu niên áo gấm một cái, buột miệng nói:

- Tại sao ngươi cứ đề cập hắn mãi?

- Chẳng phải ngươi đã yêu hắn rồi sao?

Độc Tỳ Bà hận đến đỗi muốn tát y một bộ tai, tại sao con người này ăn nói chẳng nể nan người ta chút nào hết?

Thế rồi ả căm phẫn nói:

- Ngươi ăn nói lịch sự một chút chứ.

- Chao ôi, chẳng lẽ ta đã nói sai điều gì ư?

Y càng nói càng thậm tệ, rõ ràng đ phương cố ý châm chọc Độc Tỳ Bà rồi!

Độc Tỳ Bà tức đến toàn thân run lẩy bẩy, ả đến đỗi muốn nói: Ta yêu ngươi thì đúng ! Thế nhưng ả không sao thốt lời này ra được !

Quả thật trước khi Độc Tỳ Bà chưa gặp u niên áo gấm này, ả đã thầm yêu Chung n Văn, thế nhưng bây giờ sau khi phát hiện u niên áo gấm này ả đã chuyển đổi đối tượng y.

Nhân tài Chung Trấn Văn chẳng thua kém thiếu niên áo gấm, chỉ có mỗi một khuyết m hắn là một tên què quặt mà thôi.

Rõ ràng nếu một thiếu nữ khi chọn lựa tình , y quyết chẳng bao giờ yêu một tên què mặc dù tên què này anh tuấn đẹp trai đến ào đi nữa.

Đương nhiên Độc Tỳ Bà cũng thế thôi, g hồ nhân tài của thiếu niên áo gấm không kém Chung Trấn Văn, dĩ nhiên trong sự

http://tieulun.hopto.org

lựa chọn ả sẽ chọn thiếu niên áo gấm này khô
sai.

Độc Tỳ Bà khẽ thở dài một tiếng, ấp ủ n
niềm u oán đưa mắt chăm chăm nhìn thiếu ni
áo gấm một cái, sau đó từ từ bước tới trước.

Thiếu niên áo gấm là một người thô
minh hết sức y thoáng trông thấy thần tình Đ
Tỳ Bà, trống ngực bất giác đã đập thình thịc
thế rồi y bèn lên tiếng nói:

- Ngươi chớ nổi giận làm gì, ta chỉ v
miệng nói thế thôi, chẳng phải ngươi muốn bi
về sự việc của Chung Trấn Văn sao?

Độc Tỳ Bà khẽ thở dài một tiếng, qu
người sang nhìn thiếu niên áo gấm, nói:

- Nói như thế, Chung Trấn Văn chính
hậu nhân của Ma Quỷ Sứ Giả và Tuyết M
Nhân thật rồi?

Thiếu niên áo gấm cười bí mật, nói:

- Thiên cơ bất khả lậu, có điều là sư phụ
ươi bảo ngươi rằng, khi ngươi gặp phải một sự
c nào đó, ngươi cứ việc khai mở Tỳ Bà đã cất
ấu ba năm nay, bây giờ thời cơ đã đến.

Độc Tỳ Bà kinh hãi nói:

- Sao ngươi lại biết sự việc của ta như thế?

- Điều này có gì lạ đâu?

Đối với thiếu niên áo gấm này, Độc Tỳ Bà
làm thắc mắc khó hiểu vô cùng, hình như
i này hoàn toàn am hiểu mọi sự việc giang

Á ngẩn người suy nghĩ giây lát, sau đó nói:

- Nếu hắn không phải hậu nhân của Ma
Sứ Giả, thì ta vẫn không thể động dụng đến
Độc Tỳ Bà mà sư phụ ta đã niêm phong ba năm
nay.

Thiếu niên áo gấm hỏi ngược lại:

http://tieulun.hopto.org

- Thế thì theo ngươi hắn có phải là h
nhân của Ma Quỷ Sứ Giả và Tuyết Mỹ Nh
chăng?

Độc Tỳ Bà bắt đầu nói:

- Ta cũng chẳng biết.

Thiếu niên áo gấm lại nói:

- Thế thì ngươi có biết Bán Diện Ma Ni
phụ của ngươi có quan hệ gì với Ma Quỷ Sứ G
chăng?

Nghe đối phương nói điều này Độc Tỳ B
đã biến sắc buột miệng nói:

- Sao ngươi am tường sự việc của ta đ
thế, rốt cuộc ngươi là ai vậy?

Thiếu niên áo gấm mỉm cười, nói:

- Chẳng phải ngươi từng nói rằng tươ
phùng hà tất phải quen biết thêm làm gì sa
Thế thì ngươi cần gì biết ta là ai?

Quả thật Độc Tỳ Bà từng nói câu này, lúc
ó chính là ả vừa gặp Chung Trấn Văn về sau đó
hung Trấn Văn rời khỏi ả, ả từng cảm khái lắm
ấm nói câu này, không ngờ chính thiếu niên áo
ấm cũng nghe được câu nói này, làm sao chẳng
Độc Tỳ Bà giật mình kinh hãi ư? Thế rồi ả

- Nói như thế ngươi cứ theo dõi ta mãi rồi?

- Chúng ta tạm thời chớ bàn nói vấn đề
dõi làm gì, có điều bây giờ ngươi có biết
ng việc ta vừa hỏi ngươi chăng?

- Sư phụ ta chưa từng nói vấn đề này với ta
giờ hết.

- Thế thì y chỉ bảo ngươi giết chết hậu
n của Ma Quỷ Sứ Giả và Tuyết Mỹ Nhân mà
ói.

Độc Tỳ Bà khẽ gật đầu không nói gì hết.

Thiếu niên áo gấm khẽ thở dài một tiếng,
n tư giây lát, hình như lấy làm cảm xúc nói:

http://tieulun.hopto.org

- Y không nên sai ngươi hoàn thành sự vi
bi thảm này cho y...

- Sự việc bi thảm thế nào?

Thiếu niên áo gấm cười thê lương, lắc đ
cảm khái nói:

- Có lẽ về sau ngươi sẽ hiểu biết việc n
không cần thiết ta nói lại cho ngươi biết.

Nghe thiếu niên áo gấm nói quanh co, Đ
Tỳ Bà đã muốn phát điên lên, ả hoàn toàn chẳ
hiểu thiếu niên áo gấm này muốn nói gì hết.

Thiếu niên áo gấm đưa mắt nhìn Độc Tỳ
một cái, nói tiếp:

- Bây giờ ngươi hãy đi đi, ta cũng phải
tìm Chung Trấn Văn thôi.

Độc Tỳ Bà ngạc nhiên nói:

- Chẳng lẽ giữa ngươi và Chung Trấn V
cũng có can hệ gì chăng?

Thiếu niên áo gấm mỉm cười nói:

- Có lẽ như thế, nhưng mà việc giữa ta và
ấn, chính ta cũng chẳng mấy rõ lắm, may rằng
hẳng bao lâu nữa ta sẽ tìm ra người ấy.

- Ai thế?

- Ngươi không biết y đâu, tạm thời chúng ta
hông nói việc này, thôi ta phải đi ngay bây giờ.

Dứt lời, bóng trắng thấp thoáng một cái,
hi trong nháy mắt y đã chạy mất dạng luôn.

Thiếu niên áo gấm thoạt vừa đi mất, Độc
Tỳ Bà cứ mãi nhìn về hướng biến mất hình bóng
ủa y mà ngây người ra ở đó, hình như ả vừa
ánh mất một cái quý báu không bằng.

Độc Tỳ Bà khẽ thở dài nhủ thầm: Ta thì
hẳng tin rằng ta không đành lòng hạ thủ với
Chung Trấn Văn đâu.

Ả nghĩ tới đây, lập tức cất bước từ từ đi về
ướng trước.

http://tieulun.hopto.org

Độc Tỳ Bà nhủ thầm: Chung Trấn Văn
một con người như thế nào? Tại sao nhân vật
lâm quyết phải hủy diệt hắn cho bằng được,
thật hắn là hậu nhân của Ma Quỷ Sứ Giả
Tuyết Mỹ Nhân chăng?

Nếu Chung Trấn Văn là hậu nhân của M
Quỷ Sứ Giả và Tuyết Mỹ Nhân, thế là sự vi
này có quan hệ rất lớn với võ lâm rồi.

Thế thì giữa Quan ma, và Chung Trấn V
lại có quan hệ thế nào đây? Quan Ma danh lừ
thiên hạ chẳng lẽ lão sẽ hạ thủ sát hại Chun
Trấn Văn sao?

Giữa ba người Quan Ma, thiếu niên áo gấ
và Chung Trấn Văn lại tạo thành một hoàn cả
như thế nào đây?

Bây giờ hãy nói sau khi Chung Trấn V
được Quan Ma mang đi, chẳng biết hắn đã
qua bao lâu thời gian bất tỉnh nhân sự, cuối cù
hắn từ từ thức tỉnh lại, hắn bị một cơn của T
Can Đạt làm dội ngược đã chấn thương tới n

, thương thế khá trầm nặng, trong lúc hắn
tỉnh, đảo mắt lướt nhìn một vòng, bất giác
bắn người lên.

Hắn phát giác đây là một ngôi cổ miếu, có
lâu đời lắm thì phải, trông cổ miếu này hư
ng nhiều bộ phận, hắn thoáng ngạc nhiên giây
, nhủ thầm: Tại sao ta lại ở trong cổ miếu này
ư thế?

Hắn bắt đầu cố moi móc trong ký ức, hồi
ng những sự việc đã xảy ra, nhưng mà hắn
nhớ có mỗi một điều là bị sức dội ngược một
của Tôn Can Đạt, làm chấn thương đến nội
g, sau đó bất tỉnh nhân sự luôn.

Ngoại trừ điều này, ngoài ra hắn không còn
gì hết, đương nhiên hắn cũng phải biết
uan Ma đã cứu sống hắn.

Động tác ý thức đầu tiên, hắn muốn từ mặt
nhảy vọt lên, nhưng hắn thoạt vừa nhổm dậy
người, bỗng cảm thấy nội tạng như bị lửa
ốt, khẽ kêu ự một tiếng lại nằm xuống ngay.

http://tieulun.hopto.org

Hắn buồn tủi thở dài một tiếng, suýt nữ
nhỏ xuống hai giọt lệ anh hùng.

Nhiều sự việc lại hiện trong đầu óc hắn, t
sao biết bao nhân vật võ lâm quyết hủy diệt h
cho bằng được như thế?...

Chẳng lẽ sự việc họ không thu nhận mì
làm đồ đệ có liên can đến việc hủy diệt hắn ư?

Hắn đã phân tách từng sự việc một, như
hắn vẫn không sao tìm ra một đáp số nào h
hình như giữa hắn và nhân vật võ lâm có m
mối thù không đội trời chung vậy?

Hắn suy nghĩ đến đây, nghiến răng n
thầm: Nếu quả thật số người này có thâm thù
với ta, ta ắt phải giết chết từng người một m
xong...

Nghĩ tới đây, cơn lửa giận trong lòng lại b
cháy phừng phựt, thế nhưng nỗi bi thương bu
bã lại hiện tới đầu óc hắn: Bây giờ mình là n
người thân mang nội thương trầm trọng, n

ông có linh dược, thì chớ mong hồi nội
uyên.

Ánh mắt của hắn lướt nhìn thần tượng trên
nh đài, cảm thấy cổ miếu này u ám rùng rợn dị
ường.

Thình lình...

Một cơn gió âm lạnh thổi qua, hắn chợt
thấy bên cạnh người hắn hình như có một
xuất hiện!

Hắn khẽ liếc mắt nhìn tới, mặt mày chợt
sắc ngay...

Một cơn gió lạnh vừa thổi qua, thì bên cạnh
hắn lại xuất hiện cổ quan tài sắc đỏ ấy.

Hắn giật mình nhủ thầm: Tại sao cổ quan
ắc đỏ này lại xuất hiện ở đây ư?...

Trong cổ miếu này vốn đã âm u khủng bố
nay lại xuất hiện thêm cổ quan tài sắc đỏ

http://tieulun.hopto.org

này, làm tăng phần không khí âm u rùng rợ
hơn nữa.

Mặc dù Chung Trấn Văn từng trông th
cổ quan tài sắc đỏ này, nhưng đối với Quan Ma
một nhân vật ra thế nào? Hắn vẫn không biết
hết.

Đối phương vừa khủng bố vừa thần bí h
sức!

Bầu không khí khủng bố căng thẳng n
hình như lúc bấy giờ đã trùm lên cả tâm lin
Chung Trấn Văn, nếu bây giờ hắn có thể ng
dậy hoạt động được, chắc chắn hắn sẽ lập tức r
khỏi cổ miếu u ám rùng rợn này ngay.

Bên ngoài cổ miếu một màu đen tối n
mực, gió đêm kêu vù vù, thổi từng hồi, cũng
một đêm khuya canh vắng khủng bố.

Một hồi thật lâu! Cổ quan tài sắc đỏ phát
những tiếng kêu sột soạt, Chung Trấn Văn đ
mắt nhìn tới, làm cho hắn giật mình sợ hãi đ

đổi mặt mày thảm biến, toàn thân toát cả mồ hôi
lạnh.

Ngay lúc có những tiếng kêu sột soạt kinh
người, cái nắp quan của áo quan sắc đỏ đó từ từ
mở toan ra...

Âm phong thổi tới mạnh hơn, hắn cảm thấy
lạnh thấu tận xương tủy.

Gió đêm thổi từng hồi làm cho lá khô bay
tung tóe phát ra những tiếng kêu xào xạc, bốn
phía cổ miếu bị gió núi thổi ập vào phát ra tiếng
kêu veo veo...

Chung Trấn Văn rùng mình ớn lạnh tóc
gáy!

Sau khi nắp quan được mở toan ra, một bàn
tay ma nhỏ dài với những móng tay dài độ năm
tấc từ từ đưa ra bấu vào hướng Chung Trấn
Văn...

Suýt nữa Chung Trấn Văn phải giật mình
ngất xỉu ngay tại chỗ, ngay lúc bàn tay ma chộp

http://tieulun.hopto.org

tới, một lực lượng phản xạ tự nhiên, hắn dùng toàn lực lăn lộn một cái, tức thì lăn xa ra cả năm thước hơn.

Hình như Quan Ma lấy làm kinh ngạc hết sức, y không ngờ Chung Trấn Văn lại có một đòn phải ứng như thế, thế rồi y bèn lạnh lùng hỏi:

- Này Chung Trấn Văn, ngươi không muốn sống nữa sao?

Nghe âm thanh nói thế, Chung Trấn Văn thoáng ngạc nhiên trong giây lát, hắn sực nghĩ ra một điều, Quan Ma này đối với hắn không có một ác ý gì hết.

Chung Trấn Văn nhủ thầm: Nếu như đối phương muốn xuất thủ, ta đã chết trong tay của y từ lâu rồi.

Hắn nghĩ tới đây, nỗi sợ hãi trong lòng hắn đã giảm bớt phần nào, hắn chợt như nghĩ ra điều gì, nhủ thầm: Ta đã thoát khỏi tay bọn số đông võ lâm cao thủ như thế, chẳng lẽ chính y đã cứu mình ư?...

Hắn nghĩ tới đây, giật mình cất tiếng hỏi:

- Ngươi muốn cứu ta chăng?

- Nếu ta không muốn cứu ngươi, tại sao ta lại mang ngươi đến đây để làm gì?

- Chính ngươi đã cứu ta thoát khỏi sự bao vây của bọn võ lâm cao thủ ấy?

- Đúng thế!

Bấy giờ Chung Trấn Văn đã hoàn toàn hiểu rõ mọi việc, thế rồi hắn khẽ thở dài một tiếng nói:

- Thế là ta đã hiểu lầm người.

Dứt lời, hắn lại lăn người trở về cạnh Quan Ma, hỏi:

- Tại sao ngươi lại cứu ta ư?

Bỗng nhiên Quan Ma u oán thở dài một tiếng, tiếng than thở này không còn lạnh lùng

http://tieulun.hopto.org

nữa, mà mang đầy nỗi u oán buồn bã, nghe tiếng cảm thán này khiến người phải ngậm ngùi không sai, Chung Trấn Văn nghe tiếng than thở bất giác giật bắn người lên!

Giọng điệu lành lạnh của Quan Ma có vẻ thê lương buồn bã nói:

- Ta đã bắt chước con tằm mùa Xuân tự nhả tơ trói mình.

Chung Trấn Văn nghe nói thế giật mình thầm một cái, ngay lúc này Chung Trấn Văn trông thấy từ trong cỗ quan tài thò ra một đầu quỷ đầu tóc xõa dài.

Hắn không làm sao trông thấy rõ gương mặt của đối phương, bởi những tóc rối xõa dài ấy đã che phủ cả mặt của đối phương, chỉ còn trông thấy là một chiếc đầu nữ quỷ mà thôi.

Chung Trấn Văn bất giác lạnh toát mồ hôi, nếu hắn chẳng nhìn thấy cỗ quan tài này trước, hắn sẽ khẳng định đây là một con nữ quỷ.

Ngay lúc Chung Trấn Văn kinh ngạc, âm ...anh lạnh như tiền ấy lại nói.

- Này Chung Trấn Văn, ngươi xem ta có ...g một nữ quỷ chăng?

Chung Trấn Văn buột miệng nói:

- Giống vô cùng.

Quan Ma nghe nói thế, bất giác cười lạnh một tiếng, tiếng cười âm u rùng rợn làm phần khủng bố trong cỗ miếu này.

Tiếng cười thình lình dứt hẳn, đột nhiên ...hìn thấy đối phương giơ tay gỡ lấy một mặt nạ ...m cả mái tóc rối xõa dài như chiếc đầu nữ quỷ ...uống, hai mắt Chung Trấn Văn bỗng sáng ngời hiển lộ trước mặt hắn là một thiếu nữ trẻ

Chung Trấn Văn đã giật mình kinh hãi ... nhất đại Quan Ma đã danh chấn thiên hạ ...m này lại chính là một thiếu nữ chưa tròn

http://tieulun.hopto.org

hai mươi tuổi, hình như đây là một sự việc khó
thể nào tin tưởng được hết.

Trong ý niệm của bất cứ một người n
Quan Ma không thể nào là một thiếu nữ đ
hết.

Quan Ma đưa mắt nhìn thần tình kh
ngạc của Chung Trấn Văn, cười oang oang nói:

- Ngươi ngẩn người ra nhìn ta làm gì thế

Chung Trấn Văn thất kinh hỏi:

- Ngươi... ngươi... chính là Quan Ma chăn

*

**

HỒI THỨ 11

BÓNG TỐI KHỦNG BỐ BAO PHỦ TÂM LINH

Quan Ma mỉm cười nói:

- Ngươi cho rằng ta mạo danh của người ư?

Chung Trấn Văn ấp úng nói:

- Điều tối thiểu ngươi không thể trẻ tuổi
ư thế được.

Quan Ma đã điểm một nụ cười thê lương
n gương mặt xinh đẹp như hoa phù dung,
n tình đối phương có vẻ u sầu buồn bã, đưa

http://tieulun.hopto.org

mắt chăm chăm ngắm nhìn Chung Trấn V
một hồi lâu, sau đó cất tiếng nói giọng u oán:

- Này Chung tướng công, ngươi có đồn
rằng nhân sanh này giữa niên lão và thanh n
chẳng có gì đáng phân biệt ư, người ta thư
nói rằng đời người như giấc chiêm bao, chỉ tr
nhảy mắt thì đã trở nên già lão, có điều là g
thanh niên và già lão có một mộng tưởng kh
nhau người niên thiếu có nhiều mộng tưởng
đẽ, nếu mộng tưởng này có thể thực hiện đ
thì sẽ có sự an ủi, còn chẳng thực hiện được
có khác biệt gì với người lão niên đâu?

Nghe đối phương nói một hơi như thế, hìn
như Chung Trấn Văn cũng hiểu mà cũng chẳ
hiểu, hắn bèn đưa mắt nhìn Quan Ma giây l
lấy làm thắc mắc hỏi:

- Hình như cô nương có nhiều quá khứ c
khái và mộng tưởng thì phải?

Quan Ma cười thê lương nói:

- Nhất niệm cảm khái thường nảy sinh bất
cứ lúc nào, khi người ta gặp phải một việc như ý
hoặc chẳng như ý thảy đều có cảm khái hết, còn
mộng tưởng, thì bây giờ ta đã bắt đầu có ý
niệm...

Y nói tới đây cười buồn bã, nói tiếp:

- Trên thế gian này có mấy ai được hạnh
phúc trong mộng tưởng của họ ư?

Ngươi cho rằng mộng tưởng không thể trở
nên sự thật được sao?

- Thế thì phải xem khoảng thời gian nào.

- Còn ngươi thì sao?

Quan Ma cười não nùng, lắc đầu nói:

- Có lẽ mãi mãi không bao giờ trở thành sự
thật được.

- Thế thì mộng tưởng của ngươi là những gì
vậy?

- Ái tình?

- Ái tình ư? Ngươi yêu ai thế?

- Thứ mộng tưởng không thực hiện được chúng ta có cần thiếu quan tâm y là ai chăng?

- Ngươi yêu hắn?

- Có lẽ như thế.

- Hắn cũng yêu cô nương chăng?

Đối phương khẽ lắc đầu, buồn bã thở dà nói:

- Chung công tử, nhân sanh hợp tan chẳng khác nào gió thoảng mây bay mà thôi, chúng t chớ bàn nói việc này nữa, hôm nay từ giã chàng biết ngày nào được hội ngộ ư?

Lời nói trông có vẻ thương tâm não nùng hết sức.

Chung Trấn Văn lẳng lặng không nói gì hắn cứ đưa mắt ngắm nhìn thiếu nữ thần bí trong đầu óc hắn đang hồi tưởng những lời não nề của đối phương nhanh như cắt... thế ng hắn chẳng nghĩ ra gì hết.

Quan Ma lại nói tiếp:

- Chung tướng công, ngươi hà tất phải suy nghĩ nhiều như thế để làm gì?

Đối phương khẽ mỉm cười, giọng điệu trở ôn hòa, nói tiếp:

- Nội thương hiện bây giờ của ngươi khá ng, để ta trị thương cho ngươi trước đã.

Hình như Chung Trấn Văn có cảm nghĩ u gì, hắn bất giác thở dài ra vẻ não nùng, thế hắn nhắm hai mắt lại không nói gì hết.

Quan Ma khẽ thở dài một tiếng, từ từ giơ cánh tay ngọc ra, gỡ bao tay như bàn tay quỷ ra, song y đưa tay vỗ vào vài đại huyệt của Chung Trấn Văn nhanh như cắt.

http://tieulun.hopto.org

Thình lình...

Ngay lúc Quan Ma giơ cánh tay ngọc điểm tới nhanh như cắt...

Bỗng nhiên bên ngoài cổ miếu có một bóng trắng lướt tới nhanh như điện chớp, lẳng lặng phất phơ hạ xuống hậu viện ngôi cổ miếu này, chẳng gây ra một tiếng động còn con nào hết.

Đối phương đưa mắt quan sát tình hình xung quanh giây lát, sau đó nhảy vào cổng đại điện luôn.

Quả thật khinh công của bóng người này nhanh nhẹn hết sức, y vào trong chánh điện mà nhất đại Quan Ma danh lừng võ lâm thiên hạ này cũng không hay biết gì hết.

Có lẽ Quan Ma đang trị thương cho Chung Trấn Văn, nên không dám phân tâm, nếu như thế cho dù núi Thai Sơn có sụp lỡ trước mặt, cũng chẳng hay biết gì hết.

Chung Trấn Văn cảm thấy những nơi mà Quan Ma điểm tới, thảy đều có một luồng nhiệt chuyển vào, lưu hành khắp toàn thân, đi qua chi trăm mạch, Chung Trấn Văn cũng vội vàng chơn nguyên trong Thất Tinh Tịnh Mạch vận chuyển vào các huyết mạch toàn thân...

Chỉ trong chốc lát, Chung Trấn Văn cảm thấy toàn thân sảng khoái dễ chịu vô cùng, thế hắn tung mình nhảy vọt lên, ánh mắt lướt ra phía trước, thấy Quan Ma đang ngồi xếp bằng trên đất, mặt mày xanh mét, từ điểm này thấy rằng Quan Ma đã khổ tâm lo lắng cho đến bực nào rồi.

Đây là người thứ hai đã ban ơn huệ cho hắn.

Hắn cảm giác rằng hai mắt ngập đầy nhiệt hắn thầm lặng ngắm nhìn gương mặt xanh của y, vì Chung Trấn Văn cố gắng ghi một gì trên gương mặt này để ghi sâu vào ký ức mình.

http://tieulun.hopto.org

Một hồi thật lâu!

Bầu không khí tịch lặng như tờ, hình chỉ khẽ nghe thấy tiếng trống ngực của người đang đập thình thịch không dừng...

Sau khi Quan Ma tịnh tọa điều tức giây tinh thần đã hồi phục lại ngay, khẽ thở dài tiếng, gọi:

- Chung tướng công.

- Vâng!

- Ngươi đang suy nghĩ gì thế?

- Ta đang suy nghĩ, chẳng biết phải đền đ thế nào với ngươi đây.

- Ta chẳng phải hỏi điều này, có phải ngư đang suy nghĩ ta là một nhân vật vừa khủng vừa lạ lùng phải không?

- Ta chưa hề suy nghĩ điều này.

Y khẽ cười một tiếng rất não nùng, từ từ bật dậy, đưa mắt ngắm nhìn sắc đêm đen mực ở bên ngoài cổ miếu, u oán thở dài nói:

- Này Chung tướng công, nội thương của ươi đã khỏi, ta cũng nên đi ngay bây giờ, ưng mong rằng từ giã chuyến này chúng ta sẽ ngày hội ngộ.

Dứt lời, y lại khẽ thở dài một tiếng nữa.

Chung Trấn Văn hoảng hốt nói:

- Ngươi phải đi ngay bây giờ sao?

- Chẳng lẽ ngươi cũng đã hoài niệm giây hút này chăng?

- Tại sao không ư?

Quan Ma cười nhạt nói:

- Những chuỗi ngày đẹp đẽ thảy đều ngắn cả, chẳng phải ngươi từng bảo rằng ngươi ám hận nữ nhân sao?

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn rúng động cõi lòng m
cái, trả lời ngay:

- Thế nhưng ngươi là ngoại lệ.

- Tại sao thế?

- Tại vì ngươi có ân cứu mạng với ta.

- Ngoại trừ cảm ân, ngoài ra không còn th
cảm gì khác ư?

Chung Trấn Văn rúng động cõi lòng m
lần nữa, hắn nhủ thầm: Không thể nào như t
được, chẳng lẽ y đã yêu ta, ta là một tên què
thôi... Hắn âm thầm nghiến răng một cái,
đầu nói:

- Ta không dám suy nghĩ gì khác hơn.

Quan Ma cười nhạt nói:

- Tại sao thế?

Chung Trấn Văn cười thương tâm, đưa mắt
ln chiếc giò què quặt của mình, bất giác thở
rất não nùng.

Quan Ma nói tiếp:

- Ngươi tự ti chăng?

Chung Trấn Văn không nói gì hết, hắn chỉ
mắt mãi ngắm nhìn nữ nhân khủng bố này.

Một hồi lâu, hắn sực như nhớ ra điều gì,

- Chẳng phải ngươi từng nói rằng, ta với
Ngục Ma Cơ có quan hệ gì ư?

- Đúng thế.

- Có quan hệ gì chăng? Ta phải giết nữ
hân này cho bằng được mới thôi.

- Ngại rằng sau khi ngươi biết rõ mọi tình
g lúc đó không sao hạ thủ thôi.

http://tieulun.hopto.org

- Ta sẽ chờ đợi xem nào.

Quan Ma cười nhạt, thò tay vào túi áo l[illegible]t, nhủ thầm: Quả nhiên làm gì có chuyện Quan ngân tiêu ấy ra, giao lại cho Chung Trấn Vă[illegible] Ma trẻ tuổi như thế?
nói:

- Sau khi ngươi bất tỉnh nhân sự, Thươ[illegible] Thiếu nữ đưa mắt nhìn Chung Trấn Văn, Hải Thần Trảo đã cướp đoạt ngân tiêu của ngư[illegible] ói giọng u oán:
bây giờ ta đã thu hồi lại, đây nguyên vật ho[illegible]
chủ.

- Sau ngày hôm nay từ biệt, nếu hôm sau [illegible]ùng ta tái hội ngộ, sẽ là chỗ lửa nước không [illegible]ung nhau.

Chung Trấn Văn nhận lấy ngân tiêu, tro[illegible] Chung Trấn Văn thoáng giật mình, buột lòng lấy làm cảm kích vô cùng, thử nghĩ xe[illegible] [illegible]g nói:
ngân tiêu này đã làm điên đảo tất cả nhân vật [illegible]
lâm, thế mà Quan Ma không lấy, chẳng lẽ y c[illegible] - Tại sao thế?
vì vị tình mình mà thôi?

Sau khi giao ngân tiêu cho Chung Tr[illegible] - Chung tướng công, thân thế của ngươi là Văn xong, Quan Ma cất tiếng nói: [illegible]ột nghi vấn khủng bố ly kỳ, ngoại trừ ngươi, [illegible]oài ra bất cứ một ai thấy đều biết nghi án ly

- Chung tướng công, ta muốn thành th[illegible] này hết, thế nhưng không một ai được quyền nói cho ngươi biết một điều, ta không phải [illegible]ho ngươi biết hết.
Quan Ma chánh tông, mà Quan Ma chánh tô[illegible]
là sự phụ của ta...

Quan Ma đưa mắt nhìn Chung Trấn Văn [illegible]lát, bỗng nhiên nói:

http://tieulun.hopto.org

- Chính sư phụ ta cũng phải giết ngươi.

Chung Trấn Văn thất kinh hỏi:

- Cả sư phụ ngươi cũng có thù hằn với sao?

Thiếu nữ khẽ lắc đầu, trầm tư giây lát, nó

- Chẳng bàn luận việc này nữa, nói c ngươi biết, bất cứ một người nào ở chốn giang này thảy đều có thù với ngươi hết, kể cả ta trc đó nữa.

Chung Trấn Văn nghe nói thế, cả kinh th sắc, bất giác thụt lùi ra sau hai bước, hoảng h nói:

- Cả ngươi cũng có thù hằn với ta sao?

Thiếu nữ khẽ gật đầu nói:

- Đúng thế.

Chung Trấn Văn bất giác rùng mình lạnh t mồ hôi, ấp úng nói:

- Thế tại sao ngươi không giết ta, mà còn thoát ta như thế?

- Chính bản thân ta cũng chẳng hiểu tại có lẽ ta đang tìm cầu mộng tưởng của ta, thế mộng tưởng này không bao giờ thực hiện ết.

Y nói tới đây, đưa mắt chăm chăm nhìn ng Trấn Văn nói tiếp:

- Thôi được, ta phải đi nha, xin ngươi hãy trọng lấy thân. Hạ Ngọc Mạn này vì tướng gây nên việc "kháng cự sư lệnh", nhưng Mạn không hối hận chút nào hết, song nói cho tướng công biết một điều, ngày ngộ, hai chúng ta sẽ là một cặp thù

Chung Trấn Văn hớt hải nói:

http://tieulun.hopto.org

- Cô nương có thể nói cho tại hạ biết, giữ hai người chúng ta có mối thù như thế nà chăng?

Hà Ngọc Mạn nói:

- Khi hai ta động thủ ở lần sau, ta sẽ nó cho tướng công biết...

Hạ Ngọc Mạn nói chưa hết lời, bỗng nhi có một tiếng hú như loài ma quỷ từ nơi xa rạ xé hư không vang tới.

Hạ Ngọc Mạn nghe tiếng hú này, mặt m biến sắc, y hoảng hốt và vội vàng đeo mặt nạ m quỷ và trùm tóc rối xõa dài lên đầu, ẩn mình và trong cổ quan tài ngay, âm thanh lạnh như tiề có vẻ sợ hãi kinh khủng nói:

- Chung tướng công hãy mau rời khỏi miếu này ngay.

Chung Trấn Văn thấy thần tình hoảng h của y, biết chắc sắp sửa có sự việc gì rất qua trọng phải xảy ra, thế rồi hắn định trả lời, bỗng

thấy bóng đỏ thấp thoáng một cái, thì cổ quan tài sắc đỏ đã rời khỏi chánh điện cổ miếu này ngay.

Chung Trấn Văn ngẩn người ra tại chỗ luôn!

Hắn bắt đầu ngẫm nghĩ nhiều việc, Hạ Ngọc Mạn nói với hắn rằng, người ở chốn giang hồ này thảy đều có thù với hắn?

Rốt cuộc tại sao thế này?

Quan Ma cũng muốn giết hắn? Tại sao thế?

Hạ Ngọc Mạn cũng có thù với hắn luôn, tại sao thế?

Địa Ngục Ma Cơ có quan hệ với hắn, nhưng mà quan hệ gì thế?

Tại sao?... Tại sao?...

Hắn dùng hết toàn bộ trí tuệ hồi tưởng những lời Hạ Ngọc Mạn đã nói cho hắn nghe,

http://tieulun.hopto.org

thế nhưng hắn vẫn không làm sao nghĩ
nguyên do thực sự của nó ra thế nào hết?

Song hắn tự cảm thấy rằng mình đã can
đến một vụ án khủng bố gì đó.

Hắn di động thân người một cách nặ
nhọc. Đưa mắt ngắm nhìn màn đêm tối như mự
khẽ nghiến răng nhủ thầm: Nếu quả thật
nhân vật võ lâm này có hận thù với ta thì p
giết chết từng người một mới thôi.

Hắn suy nghĩ tới đây, hai mắt bắn ra luồ
sáng khủng bố rùng rợn đáng sợ gớm, thế
hắn nhún mình toan chạy đi, thình lình...

Có một âm thanh khẽ gọi nói:

- Xin Chung huynh đài hãy dừng bước lại.

Chung Trấn Văn giật mình xoay ng
sang nhanh như cắt, thấy một thiếu niên áo g
đứng ở sau lưng hắn lúc nào mà chẳng hay.

Chung Trấn Văn thoáng ngẩn người ra tại

Thiếu niên áo gấm đưa mắt nhìn Chung
Trấn Văn, mỉm cười nói:

- Chung huynh đài, có phải tại hạ đến đây
đường đột đã làm huynh đài kinh ngạc
chăng?

Chung Trấn Văn thoáng trông thấy thiếu
niên áo gấm thần bí này vui vẻ khả thân thiện,
giác dịu bớt nỗi kinh ngạc, nói:

- Tại sao ngươi cũng đến đây vậy?

Thiếu niên áo gấm mỉm cười nói:

- Chung huynh đài được Hạ Ngọc Mạn
thương mến, huynh đệ xin chúc mừng huynh đài
trước vậy.

- Ngươi đã nghe hết câu chuyện chúng ta
vừa nói lúc nãy chăng?

http://tieulun.hopto.org

- Đúng thế, ta đã ẩn vào hậu điện rất lâu rồi.

Nói xong, đối phương đưa mắt nhìn Chung Trấn Văn, thần tình gương mặt bỗng nghiêm túc, trịnh trọng nói:

- Chung huynh đài, chẳng lẽ ngươi không biết ngươi sắp chết đến nơi sao?

Chung Trấn Văn giật mình kinh hãi, buột miệng nói:

- Ngươi căn cứ điều gì mà nói thế?

Thiếu niên áo gấm cười lạnh lùng, cau mày hỏi:

- Chẳng lẽ ngươi vẫn chưa biết nhân vật phái giang hồ không buông tha ngươi ư, hơn nữa ngươi cũng không tài nào đối phó được với cả ba nhân vật như Độc Tỳ Bà, Hạ Ngọc Mạn và Quan Ma đâu.

Chung Trấn Văn thất kinh nói:

- Cả Độc Tỳ Bà cũng định giết ta sao?

Thiếu niên áo gấm khẽ thở dài lắc đầu nói:

- Ngươi còn nhiều việc chẳng hiểu gì hết, bây giờ tạm thời chúng ta chớ nói điều này trước đã hiện nay cần nhất là chúng ta phải tìm biện pháp gì cứu Hạ Ngọc Mạn khỏi chết trước đã.

Nghe nói thế, Chung Trấn Văn càng mù tịt chẳng hiểu gì hết, hấp tấp nói:

- Rốt cuộc ngươi muốn nói gì thế?

- Quả nhiên ta nói rằng ngươi sắp chết đến nơi mà cũng không biết, Hạ Ngọc Mạn là đồ đệ của Quan Ma, trong lúc cô ta trị thương cho ngươi Quan Ma đã từng đi vào cổ miếu này.

Chung Trấn Văn nghe nói thế, bất giác giật mình lạnh toát mồ hôi!

Thiếu niên áo gấm lại nói tiếp:

http://tieulun.hopto.org

- Thế nhưng đối phương chẳng hổ thẹn là một người túc kế đa mưu, thế rồi y lại lẳng lặng lui khỏi cổ miếu này, chẳng phải lúc nãy ngươi vừa nghe thấy một tiếng sáo ma chăng?

Chung Trấn Văn giật mình nói:

- Đúng thế!

- Nếu ta đoán chẳng lầm, độ khoảng nửa tiếng đồng hồ nữa thì Hạ Ngọc Mạn và Quan Ma sư phụ của y nhất định phải đến cổ miếu này không sai.

- Tại sao thế?

- Đối phương muốn giết ngươi.

- Giết ta ư?

Đột nhiên Chung Trấn Văn cảm giác rằng hình như có một bầu không khí khủng bố rùng rợn đã trùm vào cả tâm thần hắn, hắn bất giác rùng mình ớn lạnh tóc gáy.

Chung Trấn Văn kinh hãi nói:

- Chẳng biết ta có thù hằn gì với Quan Ma ? Nếu không tại sao đối phương phải giết ta ư?

Thiếu niên áo gấm nói:

- Quả nhiên Hạ Ngọc Mạn nói chẳng sai nào hết, bất cứ một nhân vật giang hồ nào hay đều có thù với ngươi hết, nếu chúng ta thoát được tay Quan Ma, sau đó đi tìm một người nhân vật này chẳng những có thể giải bày thân thế ly kỳ của ngươi, đồng thời cả việc giữa ngươi và nhân vật các phái giang hồ, Quan Ma, Hạ Ngọc Mạn, Độc Tỳ Bà, Địa Ngục Ma Cơ và luôn ta sẽ hoàn toàn được sáng tỏ hết.

- Người này là ai thế?

Thiếu niên áo gấm nhướng cao đôi mày kiếm, nói:

- Sau khi ngươi gặp y, ngươi sẽ biết y là ai ngay, nhưng mà muốn tìm ra chỗ ở của người này ắt phải mất nhiều thời gian lắm.

http://tieulun.hopto.org

Nhất thời Chung Trấn Văn cũng không sa
hiểu nổi thiếu niên áo gấm muốn nói những gì
hình như hắn cảm thấy rằng thiếu niên áo gấm
có hành tung thần bí này rất quan tâm hắn thì
phải.

Thế rồi hắn cất tiếng hỏi:

- Chẳng biết huynh đài có thể phụng cáo
tôn tánh đại danh chăng?

Thiếu niên áo gấm mỉm cười nói:

- Tại hạ họ Dương tên là Khải Phương
Nói tới đây y lướt mắt nhìn Chung Trấn Văn, r
tiếp:

- Điều hay nhất là chúng ta hãy nhân đ
Quan Ma chưa đến cổ miếu này mà rời khỏi đ
được, để đi tìm người ấy tránh phải gặp điều t
ngại nào nữa.

Dứt lời, y lượn mình nhảy ra ngoài mi
trước.

Chung Trấn Văn nghĩ rằng, người mà Dương Khải Phương đang tìm ắt phải có quan hệ cực đại với mình, thế rồi hắn cũng không chần chừ gì nữa, vội vàng tung mình chạy theo sau lưng Dương Khải Phương ngay.

Cũng ngay lúc hai người vừa lui ra cổ miếu từ nơi xa xa bỗng có một tiếng hú ma lanh lảnh rạch xé hư không vang tới.

Chung Trấn Văn và Dương Khải Phương thoạt vừa nghe tiếng hú này, mặt mày hai người thảy đều tái mét, Dương Khải Phương khẽ hét một tiếng nói:

- Chung huynh đài hãy chạy cho nhanh lên!

Hai bóng người phóng chạy như gió, nhắm về hướng rừng xanh chạy tới.

Thình lình...

Ngay lúc hai người phi thân chạy như gió, Dương Khải Phương chợt thấy một bóng đỏ thấp

http://tieulun.hopto.org

thoáng trước mặt nhanh như cắt, họ đã thình lình dừng bước lại, phóng mắt nhìn tới trước, cả hai người bất giác song song cả kinh thất sắc.

Vật cản đường đi của họ lại chính là cỗ quan tài sắc đỏ ấy.

Cả hai người đồng thời lạnh toát mồ hôi, song song thụt lùi ra sau một bước.

Gió núi thổi từng cơn kêu vù vù, lạnh thấu tận cả xương tủy, Chung Trấn Văn mặt hơi biến sắc, lập tức nắm chặt cây gậy trong tay, thủ thế phòng vệ ngay.

Dương Khải Phương hất quạt theo chiều gió kêu phất một cái, đưa mắt chăm chăm nhìn vào cỗ quan tài sắc đỏ không hề chớp mắt!

Chẳng biết người nằm trong cỗ quan tài sắc đỏ này rốt cuộc là Hạ Ngọc Mạn là Quan Ma chánh tông đây?

Trong đêm tối như mực bỗng lại tràn ngập những sát khí rùng rợn khủng bố!

Bầu không khí tịch lặng như tờ... không he thấy một tiếng động còn con nào hết.

Chung Trấn Văn vốn là một con người có h khí cao ngạo, hắn thoạt vừa trông thấy cỗ n tài sắc đỏ này cản lại đường đi, bất giác n phẫn gầm hét nói:

- Quan tài cản đường kia, nếu không tránh ng một bên, hãy coi chừng ta đập một gậy nát quan tài của ngươi nha...

Chung Trấn Văn vừa dứt lời, từ trong quan vọng ra một âm thanh lạnh như tiền nói:

- Quả nhiên các hạ ngạo khí lấn lướt người quá thế, nhưng mà hôm nay ngươi muốn thoát khỏi tay ta chẳng khác nào như đáy biển mò kim vậy.

Chung Trấn Văn nghe đối phương nói thế, ất mày đại biến, ngạo khí bốc lên phừng phực, thế rồi hắn bèn ngước đầu nhìn trời đêm cười há

http://tieulun.hopto.org

há như điên như cuồng, bỗng nhiên lượn mình lướt mình lướt gần bên cạnh cỗ quan tài.

Dương Khải Phương trông thấy thế đã giật mình nhủ thầm: Người nằm bên trong quan tài này ắt là bản nhân Quan Ma không sai rồi, vì quan tài của Hạ Ngọc Mạn lúc nãy có màu sắc nhạt hơn, mà cỗ quan tài bây giờ là màu đậm...

Y nghĩ tới đây, lập tức lượn mình bám bên cạnh Chung Trấn Văn ngay.

Bấy giờ, Chung Trấn Văn khẽ hất cây gậy trong tay một cái, căm phẫn nói:

- Có thật ngươi không cút khỏi đây ư?

Quan Ma chưa trả lời, thì Dương Khải Phương đã vội nháy mắt ra dấu với Chung Trấn Văn cất tiếng nói giọng sang sảng:

- Chắc lão tiền bối chính là Quan Ma danh chấn võ lâm chứ gì?

Âm thanh lạnh như tiền vang tới nói:

- Đúng thế, chẳng lẽ các hạ chính là hậu ân của Dương Kiên Bắc Phiến ư?

Dương Khải Phương nghe nói thế, bất giác bấn người lên, nhủ thầm: Làm thế nào đối phương lại biết lai lịch của ta ư? Y nghĩ tới đây, cất tiếng nói:

- Đúng thế, tại sao lão tiền bối lại cản đường đi của hai người bọn vãn bối ư?

Quan Ma nghe hỏi thế, cười lạnh lùng một tràng kế đó âm phong thổi từng hồi, làm cho họ rùng mình lạnh toát mồ hôi luôn.

Đối phương dứt tiếng cười, sau đó nói giọng lạnh lùng:

- Quan Ma xuất hiện giang hồ có một quy luật, phàm ta gặp phải bất cứ một ai, ngoại trừ đối phương để lại mạng sống, bằng không Quan Ma này không đi đâu hết.

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn nghe nói, căm phẫn gầm hét nói:

- Này mã đầu kia, hãy tiếp ta một gậy xem nào...

Hắn vừa gầm hét vừa vung gậy bổ tới nhanh như cắt.

Chung Trấn Văn vừa vung gậy tấn công, thì Dương Khải Phương cũng hất quạt kêu phất một cái, thủ thế chuẩn bị tấn công luôn.

Thình lình...

Ngay lúc Chung Trấn Văn quơ gậy bổ tới, một luồng kình phong lành lạnh từ khe nắp quan tài thổi tới nhanh như điện chớp, Chung Trấn Văn thoạt cảm thấy thân người đảo lộn, tức thì bị luồng âm phong ấy thổi bạt ra xa cả một trượng, sau đó mới đứng vững lại được.

Phen này Chung Trấn Văn phải cả kinh thất sắc, luồng gió lạnh từ khe nắp quan thổi ra, rõ ràng do nội lực hùng hậu phát ra.

Hắn cảm thấy toàn thân lạnh toát mồ hôi, mặt mình nhủ thầm: Quả nhiên võ công của Quan Ma danh bất hư truyền, nếu hôm nay chẳng liều mạng mà muốn đào thoát tay của Quan Ma thì không thể được rồi?...

Chung Trấn Văn đang còn suy nghĩ, thì Quan Ma lại lạnh lùng nói tiếp:

- Cậy vào thân võ công này của ngươi mang lọa người khác thì được, chứ đứng trước mặt hì còn kém lắm.

Chung Trấn Văn là một người cao ngạo hết , dù biết rằng võ công của mình chẳng phải h thủ của Quan Ma, nhưng một khi bị đối phương buông lời khiêu khích, làm sao hắn chịu nhịn khẩu khí này ư?

Thế rồi, hắn lập tức vận hết công lực bình sanh chuyển vào bàn tay trái, gầm hét một tiếng lao tới nhanh như điện chớp, cây gậy tay phải vừa quơ tới, thì tay trái cũng phóng ra một chưởng luôn.

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn đã gom hết toàn bộ công lực tấn công ra một gậy một chưởng này, cho nên kỳ oai lực mạnh như vũ bão.

Cũng ngay lúc Chung Trấn Văn thoạt vừa vung gậy giơ chưởng đánh tới, thì Dương Khải Phương cũng hất quạt kêu phất một cái, lập tức hất ra một luồng nội gia chơn khí, cuồn cuộn bổ tới mãnh liệt hết sức.

Chưởng phong và quải trượng cùng kình lực của Chung Trấn Văn và Dương Khải Phương thoạt vừa tấn công tới, chỉ thấy cổ quan tài sắc đỏ nhảy vọt lên cao, một luồng nội gia chưởng lực mạnh như sắt thép, và lạnh buốt kinh hồn đã cuồn cuộn hất tới luôn.

Chung Trấn Văn và Dương Khải Phương bỗng cảm thấy đầu óc choáng váng, Dương Khải Phương kêu thầm một tiếng nguy to, y vội vàng lướt trên mặt mà y vẫn cảm thấy khí huyết đảo lộn.

Dương Khải Phương giật mình quay sang hướng Chung Trấn Văn, chỉ thấy Chung Trấn Văn xoay tròn trong cơn lốc gió lạnh ấy, đã há hốc phun ra một bụm máu tươi, loạng choạng thụt lùi ra sau hơn mười bước mới đứng vững lại được.

Thoạt vừa trông thấy như thế, Dương Khải Phương đã giật mình kinh hãi, cậy vào võ công của mình đánh khắp Đại Giang Nam Bắc chưa gặp một địch thủ nào hết, đồng thời một cái phất của mình lúc nãy đã gom hết công lực bình sanh mà tấn công đối phương, vả lại suýt nữa đã bị đối phương đả thương, làm sao chẳng bảo Dương Khải Phương cả kinh thất sắc ư?

Ngay lúc này, chợt nghe Quan Ma hú lên một tiếng rùng rợn, dùng giọng bén nhọn gằm hét nói:

- Ngày hôm nay vào năm tới sẽ là ngày giỗ của hai ngươi!

http://tieulun.hopto.org

Tiếp theo tiếng gầm hét, chỉ thấy cỗ quan tài sắc đỏ lượn không đảo một vòng trong hư không, sau đó từ trên cao bổ vào đầu Chung Trấn Văn mãnh liệt kinh hồn hết sức.

Cú đánh sấm sét này thần tốc kinh người, bấy giờ Chung Trấn Văn là người thân mang trọng thương, làm sao hắn có thể thoát được hiểm nghèo một kích này ư?

Thế nhưng...

Ngay lúc thập tử nhất sanh này, bỗng có một tiếng cười lạnh lùng rạch xé đêm không vang tới, kế đó một âm thanh gầm hét nói:

- Nghe đồn đại rằng Quan Ma không hề động thủ với bọn văn bối, hôm nay thoạt hội ngộ, cũng bất quá chỉ là hạng nhân vật có hư danh mà thôi.

Tiếp theo tiếng gầm hét, bỗng có một luồng kình phong quét vào cỗ quan tài ở trên hư không nhanh như cắt.

Dương Khải Phương bỗng nghe tiếng hét, bất giác quay đầu sang nhìn, nhưng trong khu [illegible]g tịch lặng chẳng thấy một bóng người còn nào hết.

Ngay lúc Dương Khải Phương thoạt vừa [illegible] mắt nhìn ra sau, cỗ quan tài sắc đỏ ấy đã [illegible] theo kình phong đó, phất phơ hạ xuống xa khoảng một trượng.

Sự biến xảy ra trong nháy mắt, làm cho Chung Trấn Văn và Dương Khải Phương phải ngẩn người ra tại chỗ.

Bỗng nghe Quan Ma lạnh lùng nói:

- Cao nhân phương trời nào thế? Đã đến đây rồi, sao không lộ mặt tương kiến ư?

Quan Ma [illegible] vọng, không thấy người nào trả lời gì hết.

Một hồi thật lâu Quan Ma lạnh lùng tằng hắng một tiếng.

http://tieulun.hopto.org

Bỗng nhiên Dương Khải Phương cất tiếng gầm hét nói:

- Xin lỗi tại hạ và Chung Trấn Văn đã thù hằn gì với Quan Ma ngươi ư?

Quan Ma nói giọng lạnh lùng:

- Sau khi hai ngươi đến Diêm La Điện, đương nhiên sẽ có người báo cáo hai ngươi biết...

Dương Khải Phương cười lạnh lùng nói tiếp:

- Cái chết của Ma Quỷ Sứ Giả và Tuyết Mỹ Nhân có can hệ gì với Quan Ma ngươi sao?

- Đúng thế, cái chết của Ma Quỷ Sứ Giả và Tuyết Mỹ Nhân đã có can hệ với Quan Ma vậy.

Dương Khải Phương nghe tiếng nói, mặt mày biến sắc, tại vì tiếng nói này không phải thốt từ miệng của Quan Ma, mà là thốt từ miệng của một người khác.

Dương Khải Phương nhìn theo hướng phát ra tiếng nói, nhưng vẫn không trông thấy một ai hết.

Ngay lúc này, bỗng nhiên cổ quan tài sắc đỏ lượn không bay lên, lướt về hướng phát ra giọng nói nhanh như điện chớp...

Dương Khải Phương là một người có kinh nghiệm giang hồ thật phong phú, y thoạt trông thấy hình này, trong lòng biết ngay đã có một cao nhân xuất hiện ở xung quanh khu rừng này

Y bèn đảo mắt quan sát xung quanh một vòng nhủ thầm: Dịp này không tấu còn chờ đợi đến bao giờ nữa?

Y nghĩ tới đây, vội lướt tới đỡ lấy Chung Trấn Văn, phi thân chạy như gió.

Dương Khải Phương thoạt vừa tung người bỗng có một tiếng cười the thé rạch xé đêm vang vang tới, Dương Khải Phương nghe tiếng

http://tieuluu.hopto.org

cười, thình lình dừng bước lại ngay, y ngước đ
nhìn ra trước, bất giác ngẩn người ra tại c
luôn!

Chỉ thấy Địa Ngục Ma Cơ và bốn tỳ n
tuyệt sắc đứng chặn đường ở đằng trước.

Chung Trấn Văn thoạt vừa trông thấy Đ
Ngục Ma Cơ, mặt mày biến sắc ngay, lúc bấy
mặc dù hắn là người thân mang trọng thươ
nhưng ngạo khí vẫn còn đó.

Sau khi Địa Ngục Ma Cơ xuất hiện, b
không khí tại hiện trường trở nên khẩn trươ
lập tức.

Địa Ngục Ma Cơ cười nhởn nhơ đứng sừ
sững phía trước, bốn tỳ nữ thì xếp thành hà
chữ nhất đứng ở phía sau lưng y, căm phẫn đ
mắt ngắm nhìn Chung Trấn Văn.

Dương Khải Phương thấy thế, rầu rĩ tro
bụng, chỉ một mình Quan Ma đã không thể đ
phó nổi, bây giờ lại xuất hiện thêm mụ Địa Ngụ
Ma Cơ này, biết làm thế nào đây?

Địa Ngục Ma Cơ liếc mắt nhìn Chung Trấn Văn, lạnh lùng nói:

- Này tên què kia, ngươi còn nhớ ta từng nói rằng sẽ báo thù một gậy ở hôm trước chứ?

Chung Trấn Văn trợn ngược đôi lông mày, sát khí bốc lên đùng đùng, cười lạnh lùng một tiếng, quay sang nhìn Dương Khải Phương nói:

- Dương huynh đài, giữa Địa Ngục Ma Cơ và huynh đệ có một món nợ cần phải kết toán, ười đầu tiên mà Chung Trấn Văn cần giết ính là nữ nhân này đây...

*

**

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ 12

MÂY MÙ DÀY ĐẶC

Chung Trấn Văn nói chưa hết lời, thình lình có một âm thanh lạnh lùng vang tới nói:

- Ngại rằng sau khi ngươi hiểu được nguyên do nào đó, bảo đảm ngươi mãi mãi không sao hạ thủ nổi.

Chung Trấn Văn thoáng nghe tiếng nói, giật mình quay đầu nhìn ra sau, thấy lại cũng là cổ quan tài sắc đỏ dừng ở chỗ cách xa hắn độ khoảng ba trượng.

Dương Khải Phương lướt mắt nhìn tới trước, lập tức hạ giọng khẽ nói:

- Đây là Hạ Ngọc Mạn, vì màu sắc cổ quan tài này lợt hơn.

Chung Trấn Văn trố mắt nhìn kỹ, quả nhiên không sai chút nào hết, cổ quan tài xuất hiện lúc nãy là màu đỏ đậm, mà áo quan xuất hiện bây giờ là màu đỏ lợt.

Thế rồi, hắn khẽ thở phào một cái, đưa mắt nhìn Dương Khải Phương nói:

- Ta giao đấu với y, bất luận ai thắng ai bại, Dương huynh thảy đều không được ra tay can thiệp.

Dương Khải Phương nghe hắn nói thế, giật mình nhủ thầm: Bấy giờ Chung Trấn Văn là người thân mang trọng thương, làm thế nào đấu lại Địa Ngục Ma Cơ ư?

Y nghĩ tới đây, bất giác cất tiếng nói:

- Chung huynh đài thân mang nội thương...

Chung Trấn Văn lạnh lùng ngắt lời, nói:

http://tieulun.hopto.org

- Không hề chi, cho dù họ Chung này đổ máu tại núi hoang, cũng quyết phải phân thắng bại với Địa Ngục Ma Cơ mới được, xin Dương huynh chớ nhúng tay can thiệp nha.

Dương Khải Phương khẽ gật đầu một cái, đưa mắt lướt nhìn Địa Ngục Ma Cơ, từ từ lui sang một bên.

Ngay lúc Dương Khải Phương vừa lui ra, thì Chung Trấn Văn đã lượn mình lướt tới hướng Địa Ngục Ma Cơ như điện chớp, nói:

- Này Địa Ngục Ma Cơ, nói cho ngươi biết cũng không hề chi, Chung Trấn Văn này xuất hiện giang hồ, chẳng những phải giết chết người, và lại còn phải tái chấn chỉnh tiếng tăm của phái Địa Ngục Môn nữa.

Chung Trấn Văn vừa dứt lời, thì Địa Ngục Ma Cơ vẫn đứng yên tại chỗ chẳng động đậy gì hết, một hồi thật lâu, y mới cười lạnh lùng một tiếng, thình lình lượn mình lướt tới đứng ở bên cạnh cỗ quan tài sắc đỏ.

Trông thấy thế, mọi người phải giật mình [illegible]ến người ra tại chỗ luôn, chẳng những Địa [illegible]gục Ma Cơ không lao vào hướng Chung Trấn [illegible]ăn, ngược lại y đã phi thân tới đứng gần bên [illegible]nh cỗ quan tài sắc đỏ, làm sao chẳng bảo mọi [illegible]ười kinh ngạc ư?

Thình lình...

Địa Ngục Ma Cơ lên tiếng nói:

- Xin hỏi câu "hiểu được nguyên do nào đó" [illegible]a Quan Ma ngươi vừa nói lúc nãy là có ý nghĩa [illegible]?

Nghe Địa Ngục Ma Cơ thình lình hỏi như [illegible]ế, Chung Trấn Văn đã bất giác ngẩn người ra [illegible]i chỗ, tức thì hắn sực nhớ ra câu nói của Hạ [illegible]gục Mạn lúc nãy: Có lẽ giữa ngươi và Địa Ngục [illegible]a Cơ có chút quan hệ...

Hắn suy nghĩ đến đây, bất giác trống ngực [illegible]p thình thịch, bấy giờ từ trong cỗ quan tài [illegible]ng tới một âm thanh lạnh lùng nói:

http://tieulun.hopto.org

- Ngươi chú trọng quá câu nói ấy làm gì, ta chỉ nói đùa thế thôi.

Nghe đối phương trả lời như thế, Địa Ngục Ma Cơ thoáng ngạc nhiên trong giây lát, sau đó cười lạnh lùng một tiếng, xoay người từ từ lướt sang hướng Chung Trấn Văn ngay.

Cổ quan tài sắc đỏ vẫn dừng tại nơi đó.

Bầu không khí khẩn trương ngột ngạt khó thở vô cùng, Chung Trấn Văn và Địa Ngục Ma Cơ ắt phải đấu một trận đến đổi một mất một còn mới xong.

Dương Khải Phương đứng ở bên cạnh, cây quạt trong cứ lay động không dừng, đây là thói quen của y, điều này cũng y như lúc Chung Trấn Văn bắt đầu giết người, hắn hay khẽ động cây gậy lên mặt đất.

Dương Khải Phương trợn to đôi mắt lí giám thị. Địa Ngục Ma Cơ này, mặc dù Chung Trấn Văn đã cấm y không được ra tay can thiệp

nếu chẳng may Chung Trấn Văn bị thương dưới tay của Địa Ngục Ma Cơ, y quyết phải ra tay mới xong.

Ngay lúc Địa Ngục Ma Cơ lượn mình lướt tới, thì bốn tỳ nữ ở sau lưng y cũng thoăn thoắt bước theo luôn.

Địa Ngục Ma Cơ đưa mắt nhìn Dương Khải Phương một cái, tức thì trống ngực y đập thình thịch không dừng và nhủ thầm: Chao ôi! Một nam nhân anh tuấn hết sức...

Y nghĩ tới đây, liền tủm tỉm cười một tiếng, nụ cười này đã làm cho Dương Khải Phương rúng động ngay lập tức, y đã mất hồn nhủ thầm: Quả thật Địa Ngục Ma Cơ này là một mỹ nhân tuyệt sắc, cho dù Tuyết Mỹ Nhân tại thế, chắc cũng chỉ đẹp như thế thôi...

Y còn đang suy nghĩ, thì Địa Ngục Ma Cơ đã cất tiếng nói:

- Xin hỏi các hạ, ngươi có quan hệ thế nào với tên què này vậy?

http://tieulun.hopto.org

kích này có giết được Địa Ngục Ma Cơ hay chăng, hắn cũng quyết phải bị thương thổ huyết không sai.

Dương Khải Phương giật mình kinh hãi, vội thủ thế chuẩn bị ra tay.

Thình lình...

Ngay lúc Chung Trấn Văn vung gậy đẩy chưởng tới, Địa Ngục Ma Cơ cười lạnh lùng một tiếng, bóng xanh thấp thoáng lượn không bay lên tránh né một kích của Chung Trấn Văn, sau đó thừa thế từ trên tấn công xuống.

Thế đánh vừa rồi của Chung Trấn Văn hoàn toàn do cơn thịnh nộ thúc đẩy, sau khi nội lực được đẩy ra trước, kêu đùng một tiếng như sấm nổ, tức thì trên mặt đất bị hắn đánh sụp hố lỗ hang to lớn, đất cát bay lên tung tóe đen nghịt cả một vòm trời.

Đánh một kích chưa trúng, hắn chợt cảm thấy khí huyết đảo lộn, kêu oa một tiếng há mồm phun ra một bụm máu tươi, té nằm ra đất luôn.

Trong khoảnh khắc nhanh như điện xẹt này, thế tấn công kích xuống của Địa Ngục Ma Cơ đã cuồn cuộn ập xuống mạnh như vũ bão.

Dương Khải Phương trông thấy thế, cả kinh nhủ thầm: Nếu ta không xuất thủ nữa, Chung Trấn Văn ắt phải bỏ xác không sai...

Ý nghĩ tới đây, lập tức hất cây quạt xếp tới, phất ra một đạo nội gia chơn khí, cuồn cuộn vào người Địa Ngục Ma Cơ.

Thế một phất này, Dương Khải Phương đã gom hết công lực bình sanh mà tấn công ra, sức mạnh như sóng gió ba đào, Địa Ngục Ma Cơ đã giật mình kinh hãi, thân người phải nhào lộn trên không nhanh như cắt, phất phơ hạ xuống xa ca hai trượng.

Ngay lúc này, Dương Khải Phương đã đứng bên cạnh chỗ Chung Trấn Văn té nằm trên đất,

http://tieulun.hopto.org

y căm phẫn đưa mắt nhìn Địa Ngục Ma Cơ, lạnh lùng nói:

- Này Địa Ngục Ma Cơ, ngươi cứ việc ra tay nữa xem nào.

Địa Ngục Ma Cơ cười lạnh lùng một tiếng, má phấn xinh đẹp như hoa bỗng hiện một luồng sát khí, cười lạnh lùng nói:

- Ngươi cho rằng ta không dám ư?

Dương Khải Phương toan cất tiếng trả lời, thình lình...

Có một tiếng hú như loài ma quỷ từ xa xa rạch xé hư không vang tới, âm thanh này chính là thốt từ miệng Quan Ma.

Dương Khải Phương nghe tiếng hú, mặt mày bỗng biến sắc ngay, y giật mình nhủ thầm: Nếu Quan Ma xuất hiện lần nữa, thì Chung Trấn Văn chớ hòng thoát khỏi họa sát thân này.

Dương Khải Phương nghĩ tới đây, đang muốn lượn mình, bỗng cảm thấy có ai vỗ lên vai , đồng thời nghe đối phương hét nói:

- Chẳng phải các hạ định đi Khấp Huyết Nhai trên núi Yến Sơn ư? Bây giờ không đi đợi đến bao giờ nữa?

Dương Khải Phương nghe nói thế, giật mình sợ đến đổi mặt mày không còn chút máu, với võ công của mình, thế mà bị người ta đến gần sau lưng từ lúc nào mà chẳng hay biết gì hết, làm sao chẳng bảo y giật mình kinh hãi ư?

Dương Khải Phương quay người sang nhanh như cắt, thấy một người mình mặc chiếc áo màu xám, dùng khăn đen bịt mặt đứng ở sau lưng y!

Cho dù Dương Khải Phương là một người cực trầm tĩnh, gặp sự biến đột ngột này, làm sao chẳng bảo y cả kinh khiếp vía ư?

http://tieulun.hopto.org

Dương Khải Phương đã kinh hãi đưa mắ
ngắm nhìn người bịt mặt bận áo xám này, bỗ
giác rùng mình lạnh toát mồ hôi.

Người bịt mặt bận áo xám này là địch hạ
là bạn ư?

Một bàn tay của đối phương vẫn còn đặ
trên Kiên Tỉnh Huyệt của y.

Dương Khải Phương cố đè nén cơn sợ hã
nói giọng lạnh lùng:

- Các hạ muốn làm gì thế?

Người bịt mặt bận áo xám rút bàn tay về
hạ giọng nói:

- Chẳng phải các hạ định đi Khấp Huyế
Nhai sao? Nếu không đi ngay bây giờ, thì e rằn
không bao giờ còn cơ hội nữa, Quan Ma sẽ đế
ngay bây giờ, mọi việc nơi đây cứ giao lại cho ta.

Dương Khải Phương giật mình nhủ thầm:
thế nào đối phương lại biết ta muốn đến
Sơn Khấp Huyết Nhai ư?...

Y nghĩ tới đây, cất tiếng nói:

- Các hạ là ai, có thể phụng cáo tên tuổi ư?

Người bịt mặt bận áo xám, ôn tồn nói:

- Chẳng lẽ ngươi cho rằng ta sẽ giết chết
ên "quỉ" này sao? nếu có chuyện như thế, thì
lúc nãy ta cũng không cần thiết cứu hắn thoát
khỏi tay của Quan Ma rồi?

Dương Khải Phương sực vỡ lẽ, té ra lúc nãy
khi Quan Ma định hạ thủ tấn công Chung Trấn
Văn, người đã phóng ra một chưởng chính là đối
phương.

Dương Khải Phương còn đang suy nghĩ,
nghe Địa Ngục Ma Cơ gầm hét một tiếng,
mình lao tới tấn công vào người Chung
Trấn Văn.

http://tieulun.hopto.org

Địa Ngục Ma Cơ thoạt vừa lượn mình lướt tới, bỗng nghe người bịt mặt bận áo xám lạnh lùng gầm hét nói:

- Địa Ngục Ma Cơ ngươi dám xuất thủ ư...

Dứt lời, y giơ tay phải phóng một chưởng tấn công Địa Ngục Ma Cơ ngay.

Người bịt mặt bận áo xám xuất thủ thì tốc kinh người hết sức, y vừa khẽ hất tay đẩy tớ tức thì có một luồng chưởng lực mạnh như v bão kích ra.

Người ngoài trông thấy một chưởng này c về tầm thường không có gì kỳ diệu cả, thế nhưn khi Địa Ngục Ma Cơ thoáng vừa chạm phải, kì huyết đảo lộ ngay lập tức, đồng thời bị đẩy lui r sau ba bước liền.

Quả thật người bịt mặt bận áo xám thìn linh xuất hiện này, đã hiện thân một cách đ ngột làm cho Dương Khải Phương luôn luô trầm tĩnh này phải ngẩn người ra tại chỗ luôn.

Chẳng biết lai lịch của đối phương như thế nào đây?

Người bịt mặt bận áo xám đánh một chưởng đẩy lui Địa Ngục Ma Cơ, cười lạnh lùng nói:

- Này Địa Ngục Ma Cơ hãy mau mau trở về đi, ta phải nói cho ngươi biết một điều, ngươi và Chung Trấn Văn có một chút quan hệ với nhau, ...g vòng nữa tháng nữa hắn nhất định đến ... ngươi.

Địa Ngục Ma Cơ ngạc nhiên hỏi:

- Quan hệ thế nào vậy?

- Sau này ngươi sẽ biết.

- Thế thì ngươi là ai?

- Điều này về sau ngươi sẽ biết luôn.

http://tieulun.hopto.org

- Các hạ có thể bảo đảm rằng trong vòng nửa tháng tên "què" này chắc chắn đến tìm ta chăng?

- Ngươi cứ việc yên tâm.

Địa Ngục Ma Cơ cười nhạt nói:

- Cũng được, tên "què" này bây giờ là người thân mang trọng thương, nếu ta có hạ được hắn cũng phải ô nhiễm tiếng tăm Địa Ngục Ma Cơ, hôm nay tạm thời buông tha hắn một lần cũng chẳng sao.

Dứt lời, đảo mắt nhìn bốn tỳ nữ tuyệt sắc sau lưng một cái, sau đó phi thân chạy mất dạng luôn.

Không biết cỗ quan tài sắc đỏ ấy cũng đã chạy mất dạng lúc nào mà chẳng hay.

Cho dù Dương Khải Phương là một người có kinh lịch giang hồ rộng rãi, nhưng y cũng không làm sao hiểu nổi sự việc xảy ra liên tục

ong ngày, phàm bất cứ một ai trông thấy Chung Trấn Văn thảy đều muốn giết chết hắn.

Dương Khải Phương nhủ thầm: Chẳng lẽ Chung Trấn Văn là hậu nhân của Ma Quỷ Sứ Giả và Tuyết Mỹ Nhân năm xưa thật sao?... Nếu úng là như thế, sự việc này chẳng đơn giản rồi...

Y nghĩ tới đây, bất giác rùng mình lạnh uất mồ hôi, y vừa từ Quan ngoại vào Trung Nguyên, với mục đích là điều tra các chết của Ma Quỷ Sứ Giả năm xưa và xem hậu nhân của y là ai?

Tại vì giữa Dương Khải Phương và Ma Quỷ Sứ Giả cùng Tuyết Mỹ Nhân cũng có chút quan hệ

Ngày đầu tiên y vào trung Nguyên đã trông thấy Chung Trấn Văn ngay, làm cho y cảm thấy lạ lùng rằng tại sao có biết bao nhân vật võ lâm thảy đều muốn giết chết hắn như thế? Đây là nghi vấn mà y cần phải tìm hiểu?

http://tieulun.hopto.org

Không một ai có thể suy đoán nghi vấn [illegible] hiện một cách đột ngột, tại sao y lại biết kỳ này được hết, ngoại trừ phải tìm cho ra [illegible]h muốn đi Yến Sơn ư?
Trụ Nhất Tuyệt Công Tôn Minh, bằng khô
nghi vấn ly kỳ này sẽ mãi mãi không bao [illegible] Y đến Yến Sơn cũng là vì nguyên do, này
phanh phui ra được hết.

Người am hiểu tình hình nghi vấn t[illegible] Dương Khải Phương thề quyết phải giải rõ
không chịu nói. [illegible]t vấn này mới thôi.

Nếu quả thật Chung Trấn Văn là hậu nh[illegible] Thế rồi y đưa mắt ngắm nhìn Chung Trấn
[illegible]a Ma Quỷ Sứ Giả năm xưa, thế thì trận võ l[illegible] một lát, sau đó nói với người bịt mặt bận áo
[illegible]yết kiếp này chẳng những can hệ đến ngũ [illegible]n rằng:
[illegible]n phái, đồng thời can hệ cả vài trăm nhân
[illegible] nhất lưu của hắc bạch lưỡng đạo luôn. - Nếu Chung Trấn Văn có mệnh hệ gì, ta
[illegible]g quyết phải tìm ra ngươi mới thôi.

Nhưng sự suy đoán của y cũng có lý, [illegible] Dứt lời, Dương Khải Phương phi thân chạy
Chung Trấn Văn không phải hậu nhâ[illegible] của [illegible] dạng luôn.
Quỷ Sứ Giả và Tuyết Mỹ Nhân ở năm xưa,
tại sao nhân vật các phái không chịu thu nh[illegible] Lại nói sau khi người bịt mặt bận áo xám
hắn làm đồ đệ ư? [illegible] trông thấy Dương Khải Phương chạy mất, y
[illegible]t lạnh lùng một tiếng...

Dương Khải Phương đã ngắn người ra [illegible] Thình lình...
chỗ, đồng thời người bịt mặt bận áo xám này

http://tieulun.hopto.org

Ngay lúc này có một tiếng hú rùng rợn như tiếng ma quỷ rạch xé hư không vang tới, kế đó một bóng đỏ thấp thoáng nhanh như cắt, cô quan tài sắc đỏ lại dừng ở bên cạnh Chung Trấn Văn lần nữa.

Tức thì bầu không khí ở hiện trường lại trở nên khẩn trương hết sức.

Người bịt mặt bận áo xám thấy Quan Ma lại bỗng nhiên xuất hiện lần nữa, cười nhạt nói:

- Ta tưởng rằng Quan Ma là hạng nhân vật danh lừng thiên hạ, té ra cũng chỉ là hạng tiểu bối hạ tam cấp mà thôi, sợ hắn tìm ngươi phục thù ư?

Quan Ma lạnh lùng nói:

- Ta có sợ người nào bao giờ đâu?

- Nếu không sợ hãi, tại sao ngươi muốn giết chết tên què này cho bằng được? Chẳng lẽ Quan Ma ngươi có mối thù không đội trời chung với hắn chăng?

Câu nói này chẳng khác nào muốn nói với Quan Ma rằng: Nếu ngươi không sợ Chung Trấn Văn, thì ngươi ắt không hạ thủ với hắn đâu.

Người bịt mặt bận áo xám nói lời châm biếm, làm sao Quan Ma chẳng nghe hiểu ư? Thế rồi y cười lạnh lùng một tiếng, nói:

- Ngươi chớ dùng lời nói gài ta lại, cho dù hắn luyện võ thêm mười năm nữa, Quan Ma cũng chẳng xem hắn ra gì hết...

Người bịt mặt bận áo xám nói:

- Thế thì khá lắm, ta thay mặt Chung Trấn Văn nói với ngươi một lời, ba tháng sau vào ngày hôm nay hắn sẽ hội ngộ với ngươi tại đây.

Quan Ma lạnh lùng nói:

- Được... nhưng mà có một điều kiện.

- Điều kiện thế nào?

http://tieulun.hopto.org

- Bây giờ ngươi không được cứu Chung Trấn Văn.

Người bịt mặt bận áo xám ngước đầu cười há há như điên như khùng nói:

- Được.

- Quân tử nhất ngôn.

- Quyết chẳng hai lời.

Người bịt mặt bận áo xám dứt lời, lập tức phi thân chạy đi trước, chỉ trong chốc lát mất dạng luôn.

Người bịt mặt bận áo xám này là ai thế? Y thình lình xuất hiện, rồi thình lình đi mất, hành tung y thần bí ly kỳ hết sức, e rằng cả Quan Ma này cũng chẳng biết y là ai luôn.

Những sự việc vừa xảy ra trong vài ngày nay ở chốn giang hồ này, thảy đều ly kỳ thần bí vô cùng, từ Dương Khải Phương, và Độc Tỳ Bà, bây giờ lại thêm người bịt mặt bận áo xám này nữa, có người nào mà chẳng thần bí đâu?

Sau khi Quan Ma trông thấy người bịt mặt bận áo xám đi mất, y lạnh lùng nói lẩm bẩm một mình: Ta cứ để tên quỉ này sống thêm ba tháng nữa xem thế nào.

Dứt lời, bóng đỏ thấp thoáng một cái, nhất đại Quan Ma nhân vật khủng bố này cũng rời khỏi đây luôn.

Gió núi kêu vù vù thổi từng hồi, lạnh thấu tận xương tủy, một trận sát kiếp khủng bố đã trôi qua, nơi đây chỉ còn sót lại một Chung Trấn Văn nằm bất tỉnh nhân sự trên mặt đất mà thôi.

Thật lâu, vẫn không thấy hắn động đậy gì hết...

Màn đêm đen tối từ từ lướt đi, kế đó bình minh ló dạng...

http://tieulun.hopto.org

Mặc dù ánh sáng ban mai đã dần màn đi mất, thế nhưng nó chẳng mang đi sát giang hồ...

Hình như ngày tận cùng của võ lâm đến nơi.

Thân thế của Chung Trấn Văn ẩn tàng trận huyết kiếp làm chấn động thiên hạ.

Bấy giờ hắn nằm bất tỉnh nhân sự trên không động đậy gì hết, hắn bị nội thương t trọng may nhờ hắn được Trương Cốc Thần cho nội lực thâm hậu, nếu không hắn đã chế lâu rồi, lúc bấy giờ, nội lực trong Thất Tinh T Mạch của hắn đã từ từ phát sinh tác dụng...

Cuối cùng hắn di động thân người một từ từ ngồi dậy, hắn ngẩn người đưa mắt quan mọi vật trước mắt giây lát, cố gắng hồi tư những việc vừa xảy ra...

Nhưng những việc đã qua lờ mờ hết hắn không làm sao nhớ ra được hết...

Bằng cách nào mà hắn đã thoát khỏi tay Quan Ma và Địa Ngục Ma Cơ ư?...

Hắn mơ màng như giấc chim bao!

Chung Trấn Văn cố hết sức chống thân ti như nặng cả ngàn cân lên, rồi gượng cười lương, hắn không sao hiểu nổi chút nào về thù giữa hắn và Quan Ma với Hạ Ngọc Mận

Đồng thời con người luôn luôn che chở cho hắn như Dương Khải Phương lại có mối quan hệ thế nào với hắn đây?

Hắn thoáng suy nghĩ tới Dương Khải Phương bất giác giật bắn người lên, hiện bây giờ y ở đâu rồi? Hắn lập tức đảo mắt quan sát xung quanh một vòng, không thấy gì hết, bất giác trống ngực đập thình thịch luôn, thất kinh nhủ thầm: Có khi nào y đã chết trong tay của Quan Ma rồi chăng?

http://tieulun.hopto.org

Hắn làm gì biết được việc Dương Khải Phương đã vì hắn mà lên Khấp Huyết Nhai trên núi Yến Sơn ư?

Nay bỗng nhiên không thấy Dương Khải Phương, làm sao chẳng bảo hắn giật mình kinh hãi ư?

Nhưng suy nghĩ kỹ lại, hình như không thể có chuyện gì xảy ra được, hắn lắc mạnh chiếc đầu hôn trầm một cái, sau đó chống gậy khập khiễng đi từng bước một về phía trước.

Nhân sanh của hắn vẫn có vẻ bất hạnh...

Hắn cứ thế từ từ bước về phía trước, suy nghĩ nát óc cũng chẳng ra cái gì hết, hắn không thù oán với Quan Ma, tại sao đối phương cũng muốn giết chết hắn?

Hạ Ngọc Mạn từng nói: Về sau nếu có dịp nào gặp lại, y cũng chẳng tha hắn?

Rốt cuộc bên trong này có những bí ẩn thế nào vậy?

Còn thiếu nữ áo đỏ... Độc Tỳ Bà là ai thế?

Chung Trấn Văn suy nghĩ đến đây bất giác cảm khái thở dài một tiếng, hắn phóng mắt nhìn về trước thấy mình đi vào một vùng đất hoang vắng hồi nào mà chẳng hay.

Hắn cũng chẳng biết đây là nơi đâu hết, hắn dừng lại giây lát, sau đó lại tiếp tục đi tới trước.

Bấy giờ mặt trời đã lặn về hướng Tây.

Chung Trấn Văn đảo mắt lướt nhìn sơn dã, bất giác cả kinh thất sắc, hắn phát hiện có một quái nhân lông đen ngồi ngay giữa xung quanh vài chục cây rừng trúc cách chỗ hắn độ khoảng ba trượng!

Tức thì trống ngực Chung Trấn Văn đánh thình thịch không dừng, thân hình của quái nhân lông đen to lớn hết sức, y ngồi giữa mười mấy cây tre rừng, không động đậy gì hết.

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn kêu thầm một tiếng lạ lùng thay!

Tại sao quái nhân này ngồi giữa rừng tre không động đậy gì hết?

Hắn suy nghĩ đến đây, trong lòng động tánh hiếu kỳ, vì cặp mắt ông ánh của quái nhân lông đen cứ nhìn thẳng về phía trước, hình như đối phương đang trầm tư điều gì thì phải?

Chung Trấn Văn theo dõi một hồi, sau đó cất tiếng nói giọng sang sảng:

- Vị lão tiền bối nào đã ngồi ở giữa rừng tre thế này?

Tiếng hét của Chung Trấn Văn qua một hồi lâu, quái nhân lông đen ấy vẫn không trả lời gì hết, hình như đối phương chẳng nghe thấy gì cả.

Chung Trấn Văn trông thấy thế lấy làm ngạc nhiên hết sức, khoảng cách giữa hắn và quái nhân lông đen chỉ cách xa độ chừng ba

trượng, chắc chắn đối phương phải nghe thấy tiếng hét của mình không sai.

Thế nhưng quái nhân lông đen này chẳng nghe thấy gì hết, chẳng lẽ đối phương là một người điếc ư?

Hắn suy nghĩ đến đây lại phóng mắt nhìn kỹ lần nữa, nhưng cũng không phải thế, cho dù quái nhân này là một người điếc tai thật, nhưng cặp mắt của đối phương cũng không thể nào có thần quang như thế được hết.

Trông thấy thế, Chung Trấn Văn lấy làm ngạc nhiên hết sức, giật mình nhủ thầm: Chẳng lẽ y đang ngẫm nghĩ điều gì trong rừng tre này chăng?

Chung Trấn Văn suy nghĩ đến đây, bỗng nhiên chống gậy đi vào bên trong mười mấy cây rừng tre này luôn.

Thân hình Chung Trấn Văn thoạt vừa bước vào bên trong rừng tre, cảnh vật trước mặt bỗng nhiên biến đổi, bề ngoài trông chỉ thấy có mười

http://tieuluh.hopto.org

mấy cây rừng tre này, nay hiện trước mặt c
Chung Trấn Văn lại chính là một khu rừng t
rậm rạp bao la khôn tả.

Trông thấy thế, Chung Trấn Văn đ
kinh thất sắc, mà bây giờ quái nhân lông đen
cũng biến mất luôn.

Chung Trấn Văn làm sao biết được, m
mấy cây rừng tre trông có vẻ tầm thường này
chính là một tuyệt trận kỳ môn cái thế ư?

Chung Trấn Văn tắm mình trong t
pháp này, đưa mắt ngắm nhìn rừng tre rậm r
bao la này ngẩn người ra tại đó luôn.

Một hồi thật lâu hắn sực như hiểu ra, b
rằng có lẽ mình đã đi vào trong một trận ph
kỳ môn gì đây, mà quái nhân lông đen mình
gặp khi nãy, ắt cũng bị nhốt vào trận rừng t
này không sai rồi.

Hắn nghĩ đến đây bất giác rùng mình l
toát mồ hôi, thế rồi quay người trở lại th
hướng cũ bước ra!

Nào ngờ hiển lộ trước mắt hắn vẫn là khu rừng tre bao la vô cùng tận.

Chung Trấn Văn chạy nhanh vài chục bước nữa, vẫn còn bị nhốt bên trong khu rừng tre bao la này.

Bấy giờ hắn mới biết sự lợi hại của trận pháp này, hắn tự oán trách mình thiếu cẩn thận đã đi vào bên trong rừng tre này, bây giờ muốn lui khỏi trận pháp này không phải chuyện dễ rồi.

Hắn cảm khái thở dài một tiếng, nhủ thầm: Bây giờ không còn hy vọng lui khỏi kỳ môn tuyệt trận này, sao ta chẳng xông pha một phen thử xem sao?

Hắn nghĩ như thế, bèn bất kể gì nữa, cứ thế đi vào bên trong rừng tre ấy luôn...

Bóng mặt trời đã biến mất từ lâu.

Đại địa lại trở lại một màn đen tối như mực.

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn đi được bốn năm tiếng đồng hồ nữa, trước mặt vẫn là một vùng rừng tre bao la, thế rồi hắn cảm khái thở dài một tiếng, bèn xếp bằng ngồi trên đất.

Bấy giờ hắn đang thân mang trọng thương, sau khi ngồi xuống đất vận công điều tức, hắn thoáng vừa vận khởi chơn khí, tức thì toàn thân đau như dao cắt, mồ hôi toát ra lấm tấm.

Chung Trấn Văn hoảng hốt nhủ thầm: Hỏng rồi!

Hắn vừa không thể vận công trị thương, vừa không thể rời khỏi khu rừng tre này, thế thì chẳng phải bỏ xác tại nơi đây sao?

Thình lình...

Ngay lúc Chung Trấn Văn đang còn suy nghĩ, bỗng nhiên có tiếng bước chân bước kêu sột sột từ sau lưng hắn vang tới...

Tinh thần Chung Trấn Văn phấn khởi lên lập tức, vội đảo mắt nhìn ra sau thấy quái nhân

ông đen mình đứng ngoài trận nhìn thấy lúc
ấy đang đứng ở sau lưng hắn.

*

**

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ 13

NGƯỜI BỊT MẶT BẬN ÁO XÁM

Chung Trấn Văn thoạt trông thấy đối phương, bất giác giật bắn người lên, chỉ thấy quái nhân lông đen này mình dài ba thước, mặt mày đầy những lông đen, y như một pho tượng thần to lớn, cặp mắt óng ánh tròn xoe, chăm chăm nhìn thẳng vào người Chung Trấn Văn không hề chớp mắt.

Chung Trấn Văn rùng mình ớn lạnh tóc gáy!

Một âm thanh làm chấn động điếc cả hai tai như tiếng trống đánh nói:

- Này tiểu oa nhi ngươi là ai thế? Tại sao lại vào trong Kỳ Môn Trận này như vậy?

Chung Trấn Văn giật mình trả lời ngay:

- Tại hạ là Chung Trấn Văn, lúc nãy đứng ở ngoài trận trông thấy tiền bối trong Kỳ Môn Trận này, lấy làm thắc mắc lạ lùng, nên cũng theo đó bước vào trận pháp này luôn.

Quái nhân lông đen kêu ồ một tiếng, ánh mắt lướt nhìn toàn thân Chung Trấn Văn, khi ánh mắt lão thoạt chạm phải ngân tiêu đang đeo ở thắt lưng của Chung Trấn Văn, quái nhân mặt này biến sắc, hét lớn tiếng hỏi:

- Ngươi lấy từ đâu được ngân tiêu này thế?

Chung Trấn Văn thấy quái nhân này hình như chẳng có ác ý gì hết, hắn bèn đáp:

- Việc này kể lại còn dài dòng lắm, lão tiền bối có thể phụng cáo tôn tánh đại danh chăng?

http://tieulun.hopto.org

Quái nhân lông đen ngước đầu trầm tư một hồi lâu, gương mặt đen như lọ bồng ra vẻ thảm thương y không trả lời câu hỏi của Chung Trấn Văn, mà cứ nói lẩm bẩm rằng: Hai mươi năm trời rồi... nhân sanh biến hóa vô thường, chẳng biết bây giờ cố nhân có khỏe như xưa chăng? Y nói tới đây đưa mắt nhìn Chung Trấn Văn nói:

- Ngươi vào trong này được, ấy là chúng ta có duyên, nếu ta đoán chẳng lầm thì ngươi đang thân mang trọng thương, có phải vậy chăng?...

Chung Trấn Văn khẽ gật đầu nói:

- Đúng thế, văn bối thân mang nội thương cực nặng.

Quái nhân lông đen sực như nhớ ra điều gì, bỗng nhiên hỏi:

- Tiểu oa nhi, ngươi bảo ngươi tên là Chung Trấn Văn ư?

- Sao ngươi lại đồng tên đồng họ với Địa Ngục Ma Cơ như thế?

Nghe đề cập đến Địa Ngục Ma Cơ, Chung Trấn Văn bất giác giật bắn người lên, buột miệng nói:

- Lão tiền bối cũng quen biết với Địa Ngục Ma Cơ sao?

- Đúng thế.

- Thế nhưng chữ Văn của văn bối là Văn tự, còn chữ Vân của Địa Ngục Ma Cơ là vân mây, chứ thực ra không đồng tên với y đâu.

Quái nhân lông đen lắc đầu nói tiếp:

- Ta không trực tiếp quen biết y, nhưng ta biết có nữ nhân này, vì nhiều năm nay ta luôn luôn chú ý đến y, và quan tâm y, chẳng những y là truyền nhân của Địa Ngục Thần Quân, đồng thời cũng là hậu nhân của Ma Quỷ Sứ Giả và Tuyết Mỹ Nhân nữa, thế nhưng y thì chẳng biết sự việc này.

http://tieulun.hopto.org

Một linh quang thoáng lướt nhanh trong đầu óc của Chung Trấn Văn, hắn bất giác thụt lùi ra sau hai bước, hớt hãi hỏi:

- Chẳng lẽ lão tiền bối chính là Hắc Mao Lão Quỷ chăng?

Quái nhân lông đen cười há há nói:

- Đúng thế, lão phu chính là Hắc Mao Lão Quỷ đây.

Nghe nói thế, Chung Trấn Văn mặt mày biết sắc không ngờ người này chính là Hắc Mao Lão Quỷ mà Trương Cốc Thần đã bảo hắn đi tìm kiếm, hắn đã thình lình gặp được trong trận Kỳ Môn này.

Thế rồi hắn sực nghĩ ra rằng, biết đâu hắn sẽ hỏi được nhiều việc mà hắn cần biết từ nơi Hắc Mao Lão Quỷ này.

Hắn suy nghĩ đến đây, buột miệng nói:

- Lão tiền bối, vãn bối đang muốn tìm lão.

- Tìm ta ư?

Chung Trấn Văn thò tay vào túi áo lấy Địa Ngục Chi Thược ra, nói:

- Lão tiền bối có nhận ra nhân vật này chăng?

Ánh mắt Hắc Mao Lão Quỷ quét tới, mặt mày lại biến sắc lần nữa, gương mặt lộ vẻ kinh hãi, thất kinh hỏi:

- Làm sao Địa Ngục Chi Thược lại lọt vào tay của ngươi như thế, Địa Ngục Thần Quân sư phụ của ngươi hiện giờ ở đâu?

Nghe đối phương hỏi như thế, Chung Trấn Văn đành mang việc vào Địa Ngục Môn và gặp phải Trương Cốc Thần thuật lại một cách tỉ mỉ cho lão nghe một phen, sau đó nói tiếp:

- Thế rồi Trương Cốc Thần bảo vãn bối đi tìm tiền bối để thu hồi bảng Tàng Trân Đồ ấy.

http://tieulun.hopto.org

Hắc Mao Lão Quỷ nghe kể như thế, cúi đầu suy nghĩ một hồi lâu, hỏi:

- Y bảo ngươi giết Địa Ngục Ma Cơ chăng?

- Đúng thế!

Hắc Mao Lão Quỷ bỗng nhiên hỏi tiếp:

- Năm nay ngươi được bao nhiêu tuổi?

- Hai mươi mốt tuổi.

Chung Trấn Văn lấy làm lạ lùng, tại sao lão lại hỏi như thế?

- Hai mươi mốt tuổi?... Hai mươi năm?...

Lão nói lẩm bẩm một mình, hình như đang hồi tưởng một việc gì đó... thình lình, lão mặt hơi biến sắc, cất tiếng nói:

- Ngươi hãy cởi giầy ra cho ta được xem bàn chân của ngươi thế nào, biết đâu ngươi và Địa Ngục Ma Cơ có quan hệ cũng nên.

Lại có một người cũng nói rằng hắn có quan hệ với Địa Ngục Ma Cơ nữa, Chung Trấn Văn thoạt ngẩn người ra tại chỗ, thấy đối phương nói chuyện có vẻ trịnh trọng nghiêm túc, hắn bèn y lời Hắc Mao Lão Quỷ cởi hai chiếc giầy ra luôn.

Hắc Mao Lão Quỷ lướt mắt nhìn tới, thất kinh nói:

- Này Chung Trấn Văn ngươi có biết cha mẹ của ngươi là ai chăng?

Chung Trấn Văn lắc đầu muốn nói lại thôi, ánh mắt hắn chăm chăm nhìn vào mặt Hắc Mao Lão Quỷ, chờ đợi câu nói kế tiếp của lão.

Hắc Mao Lão Quỷ khẽ thở dài một tiếng nói:

- À! Không ngờ hai mươi năm sau, lại có thể trùng phùng hậu nhân cố hữu, lòng lão lấy làm mãn nguyện vậy!

http://tieulun.hopto.org

Lão nói tới đây, cảm khái thở dài, sau đó nói tiếp:

- Này Chung Trấn Văn, ta nói cho ngươi biết, Địa Ngục Ma Cơ chính là thân tỷ tỷ của ngươi.

- Nói sao?... Chung Trấn Văn nghe lão nói thế, tức thì kêu ùn một tiếng, đầu óc hắn như trúng phải cú sét đánh không bằng, thân người loạng choạng suýt nữa phải té ngã ra đất ngay!

Trời ơi! Người nữ nhân đầu tiên mà hắn muốn giết, lại chính là thân tỷ tỷ của hắn, làm sao chẳng bảo hắn giật mình kinh hãi ư?

Chung Trấn Văn ngẩn người đưa mắt ngẩm nhìn Hắc Mạo Lão Quỷ, bỗng chốc cặp mắt đã trở nên mất hồn, nói lắm bẩm rằng:

- Thưa lão tiền bối, sự việc có thật như thế chăng?

Hắc Mao Lão Quỷ khẽ gật đầu cười nhạt nói:

- Lão phu chưa bao giờ biết nói dối, cách đây hai mươi năm ta từng bồng ngươi vào trong lòng.

- Ẩm vãn bối vào lòng ư? Thưa lão tiền bối, rốt cuộc chuyện đã xảy ra thế nào vậy?

Hắc Mao Lão Quỷ ngước đầu nhìn thiên không trầm tư một hồi lâu không nói gì hết.

Chung Trấn Văn thoáng trông thấy thần tình của Hắc Mao Lão Quỷ, biết rằng lão đang trầm tư trong sự quá khứ... đối với lời nói của Hắc Mao Lão Quỷ Chung Trấn Văn cho rằng không thể được, quả thật hắn không dám tưởng tượng Địa Ngục Ma Cơ lại chính là thân tỷ tỷ của hắn!

Hắn từng hứa với ân nhân Trương Cốc Thần phải giết chết nữ nhân này, nếu quả thật Địa Ngục Ma Cơ là thân tỷ tỷ của hắn, thì làm thế nào hắn có thể hạ thủ được chăng? Không, không thể được, thiên hạ này làm gì có chuyện đệ đệ lại đi giết chết tỷ tỷ ư, hắn mong rằng sự

http://tieulun.hopto.org

thực không phải như thế, bằng không, trời ơi! Hắn biết làm sao đây?

Tin tức đến thình lình làm cho Chung Trấn Văn đã kinh hoàng biến sắc, thử nghĩ xem một cặp tỷ đệ ly tán hai mươi năm, nếu trở thành một cặp thù nhân thề không đội trời chung, thì hắn làm thế nào đối diện với người ở xung quanh để có một lời giao phó? Thình lình...

Hắn sực như hiểu ra điều gì, Địa Ngục Ma Cơ là hậu nhân của Ma Quỷ Sứ Giả và Tuyết Mỹ Nhân, mà cha mẹ của hắn cũng chính là Ma Quỷ Sứ Giả và Tuyết Mỹ Nhân...

Hắn suy nghĩ đến đây bất giác rùng mình lạnh toát mồ hôi.

Một bóng tối khủng bố bỗng lướt qua đầu óc hắn, hắn giật mình nhủ thầm: Tế ra ngũ đại môn phái và nhân vật các bàng phái giang hồ không thu nhận mình làm đồ đệ, thì ra có can hệ đến cái chết với phụ mẫu của ta?

Hắn nghĩ tới đây, đưa mắt ngắm nhìn Hắc Mao Lão Quỷ, chỉ thấy lão khẽ thở dài một tiếng, nói với Chung Trấn Văn rằng:

- Đây là việc cách đây hai mươi năm trước, lúc đó ngươi mới vừa ra đời... Hắc Mao Lão Quỷ trầm tư giây lát, nói tiếp:

- Ta từng đến nhà ngươi một lần và ẩm ngươi vào lòng, thấy ngón út chân phải của ngươi đứt hết một nữa.

Chung Trấn Văn nghe nói thế giật mình đưa mắt nhìn ngót út chân phải đã đứt một nữa của mình, buồn bã nói:

- Thưa lão tiền bối, lão quen biết với phụ mẫu vãn bối sao?

- Chẳng những quen biết mà thôi, bên trong này còn nhiều uẩn khúc lắm, ta và phụ thân ngươi với Địa Ngục Thần Quân cùng xuất môn một thầy, ba chúng ta được người giang hồ xưng là Tam Quỷ, nhưng mối quan hệ đồng môn

http://tieulun.hopto.org

này thì người giang hồ không một ai biết hết, vì ba chúng ta kín miệng không nói gì hết!

Lão buồn bã cười cay đắng nói tiếp:

- Trong ba người thì phụ thân của ngươi anh tuấn đẹp trai nhất, và tuổi tác cũng trẻ nhất, đồng thời cũng là người có võ công cao cường nhất, y là đệ tử bế môn của tiên sư Thiên Tiên Đạo Nhân, chỉ trong vài năm, y chẳng những học được một thân võ công trội hơn hai ta nhiều, và ngay cả thứ võ công khó luyện nhất của bản môn, thảy đều luyện thành công hết, vì tiên sư thấy sát nghiệp và nợ tình của phụ thân ngươi quá nặng, cho nên đã căn dặn về sau hành tẩu giang hồ ắt phải đeo một mặt nạ thật xấu xí, vài năm sau thì tiên sư tạ thế, ba chúng ta liền xuống núi hành tẩu giang hồ, lúc đó, một sự việc chấn động võ lâm bỗng nhiên xảy ra.

Nghe đồn rằng một mỹ nhân tuyệt thế đã làm điên đảo nhân vật võ lâm thời đó, phàm những người đã trông thấy y, không một ai thoát khỏi mỹ sắc của y hết, người này chính là Tuyết Mỹ Nhân mẫu thân của ngươi.

Sắc đẹp của mẫu thân ngươi quả thật là thiên hạ vô song, diễm lệ hơn người, cười một tiếng khiến mọi người phải hồn phi phách tán, có biết bao nhân vật võ lâm tuyên thệ rằng quyết lấy y cho bằng được.

Thế nhưng, y chẳng xem số người này vào đâu hết, cuối cùng chỉ chung tình với phụ thân ngươi mà thôi...

Chung Trấn Văn nghe kể đến đây, không chịu đựng được nữa, ngắt lời lão, nói:

- Lúc ấy người có biết phụ thân vẫn bối anh tuấn đẹp trai chăng?

Hắc Mao Lão Quỷ lắc đầu, nói:

- Nếu y biết phụ thân ngươi có gương mặt anh tuấn đẹp trai, thì y cũng không yêu phụ thân ngươi rồi.

http://tieulun.hopto.org

- Tại sao thế?

- Không ai biết tại sao hết, chỉ biết Tuyết Mỹ Nhân mẫu thân ngươi căm hận tất cả những người đàn ông anh tuấn ở thiên hạ này.

Chung Trấn Văn đưa mắt ngắm nhìn Hắc Mao Lão Quỷ một cái, miệng mấp may muốn nói lại thôi.

Hắc Mao Lão Quỷ lại kể tiếp:

- Một hôm, Chung Trấn Văn tỷ tỷ của ngươi bỗng nhiên mất tích, lúc đó phụ mẫu của ngươi đã tìm kiếm khắp nơi một thời gian khá lâu, nhưng vẫn không sao tìm ra được, lúc đó chỉ cho rằng tỷ tỷ ngươi đã chết rồi, vì kỷ niệm y nên phụ mẫu ngươi cũng đặt tên cho ngươi là Chung Trấn Văn.

- Về sau làm thế nào tỷ tỷ vẫn bối lại sống trở lại ư?

- Thật ra tỷ tỷ ngươi không chết, mà chỉ bị Địa Ngục Thần Quân đại sư bá ngươi bắt cóc mà thôi.

- Tại sao đại sư bá phải bắt cóc tỷ tỷ vẫn bối ư?

Hắc Mao Lão Quỷ buồn bã nói:

- Cũng vì nợ tình trói buộc, đại sư bá ngươi cũng tha thiết yêu Tuyết Mỹ Nhân mẫu thân ngươi, vì lý do này, lão định từ gương mặt tỷ tỷ ngươi tìm kiếm ký ức mẫu thân ngươi.

- Chẳng lẽ phụ mẫu vẫn bối không hay biết gì hết?

- Cách đây mười mấy năm trước, có một người đi vào Kỳ Môn Trận này nói cho ta biết sự kiện này, đương nhiên phụ mẫu ngươi chẳng hề hay biết việc này chút nào hết?

- Người đó là ai thế?

http://tieulun.hopto.org

- Người này là Thiên Sơn Du Tử được thiên hạ võ lâm tôn xưng là một trong thiên hạ lưỡng đại kỳ nhân, năm xưa người này cũng lâm vào Kỳ Môn Trận, đã nói sự kiện cho ta hay, nhưng hiện nay người này còn sống trên thế gian này hay chăng thì chẳng biết rồi.

- Thế thì nhị sư bá có biết phụ mẫu sư điệt đã chết hết rồi chăng?

Hắc Mao Lão Tử khẽ gật đầu nói:

- Ta biết hết mọi việc, cũng chính là Thiên Sơn Du Tử nói cho ta biết.

- Phụ mẫu sư điệt bị chết như thế nào vậy?

- Về điều này, nghe nói rằng can hệ đến nhân vật các phái giang hồ, những võ lâm cao thủ dính líu đến vụ án này, nghe nói ngoại trừ chưởng môn nhân năm đại môn phái, ngoài ra còn vài trăm nhân vật võ lâm hắc bạch lưỡng đạo, còn tình hình thực sự ra thế nào, nếu như

sư bá ra được Kỳ Môn Trận này, quyết phải điều tra cho ra lẽ mới thôi.

Chung Trấn Văn nghe nói thế, giật mình kinh hãi nhủ thầm: Không ngờ nhân vật các phái giang hồ không thu nhận hắn làm đồ đệ, té ra bên trong này có liên hệ đến cái chết của phụ mẫu hắn.

Một sự kiện khủng bố đáng sợ cuối cùng đã xảy ra, Địa Ngục Ma Cơ và hắn là một cặp tỷ đệ ruột thịt, hắn làm thế nào giải quyết được đại sự kiện này ư? Thế rồi hắn buột miệng hỏi:

- Thưa nhị sư bá, Địa Ngục Ma Cơ và tiểu điệt là một cặp thân tỷ đệ, tiểu điệt được quyền giết chết y chăng?

Mặt Hắc Mao Lão Quỷ bỗng tối sầm lại, căm phẫn nói:

- Ngươi cho rằng thiên hạ này có sự kiện như thế xảy ra chăng?

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn nghe lão cầm phấn hôi thế, giật bắn người lên nói:

- Thế nhưng, sư điệt đã hứa với Trương Cốc Thần ba điều kiện, không thể chẳng hoàn thành cho y, hơn nữa Trương Cốc Thần là người đầu tiên có ân huệ với tiểu điệt, cho dù tiểu điệt có lỗi với phụ mẫu nơi chín suối, tiểu điệt cũng quyết phải giết chết tỷ tỷ mới thôi.

Hắc Mao Lão Quỷ cười đau khổ một tiếng, đưa mắt nhìn Chung Trấn Văn nói:

- Chung hiền điệt, vốn thì sư bá không nên nói nhiều về sự kiện này, Trương Cốc Thần là ân nhân của ngươi, đồng thời ngươi hứa làm ba việc cho y, thì phải hoàn tất mọi việc cho y mới phải lẽ, huống hồ chi hành đạo giang hồ, phải chú trọng hai chữ "tín dụng", nếu đúng như ngươi đã nói tỷ tỷ ngươi hư hỏng đến thế, thì ngươi nên giết chết y, thế nhưng, thiên lý nhân tình, chỉ ngại rằng ngươi không đành lòng hạ thủ mà thôi.

Chung Trấn Văn lâm [illegible]. Ta phải giết y, để hoàn thành [illegible] mà Trương Cốc Thần đã ủy thác ta...

Suy nghĩ tới đây, hắn nghiến răng kèn kẹt, tức thì sát khí lộ ra mặt ngay, hình như nếu Địa Ngục Ma Cơ có mặt tại đây, hắn sẽ ra tay lập tức.

Thế nhưng, về sau họ gặp mặt với nhau, liệu hắn có hạ thủ được ư, đây là điều hắn không dám nghĩ tưởng tới.

Tạo hóa đã đùa nghịch hai cô nhi thất tán bất hạnh này, hai mươi năm xa cách, thân tình cốt nhục không ngờ lại là một cặp oan gia.

Ở chốn thiên hạ này chẳng lẽ còn sự việc nào tàn nhẫn hơn thế chăng?

Nhưng sự việc tàn nhẫn này cuối cùng đã giáng lâm vào thân tên quỷ bất hạnh này.

http://tieulun.hopto.org

Thế rồi Hắc Mao Lão Quỷ đưa mắt nhìn thần tình của Chung Trấn Văn, bất giác thoáng ngẩn người ra giây lát, sau đó nói:

- Này Chung hiền điệt, ngươi hãy mang sự việc sau khi ngươi xuất hiện giang hồ kể lại cho nhị sư bá xem nào.

Thế rồi, Chung Trấn VĂn đành mang mọi việc sau khi hắn xuất giang hồ thuật lại một cách tỉ mỉ cho Hắc Mao Lão Quỷ nghe một phen.

Nghe kể xong, Hắc Mao Lão Quỷ thoáng trầm tư giây lát, nói:

- Họ không thu nhận ngươi làm đồ đệ chẳng có gì là lạ lùng hết, vì những người này thảy đều có can hệ đến cái chết của phụ mẫu ngươi, thế thì làm sao họ thu nhận ngươi làm đồ đệ được ư? Có điều ta không hiểu là tại sao nhân vật các phái trước kia không giết phứt ngươi cho rồi đi?

Lão nói tới đây, cúi đầu ngẫm nghĩ giây lát, ...u đó lại nói tiếp:

- Thiếu niên áo gấm Dương Khải Phươn... người đã nói, có lẽ là hậu nhân của Bá... hiến Dương Kiên, nếu quả thật đúng như thế, ...ới ngươi có chút quan hệ vậy.

- Quan hệ thế nào ư?

- Tình hình bên trong rất là phức tạp, về ...u ngươi sẽ hiểu hết, bây giờ để nhị sư bá trị ...ương cho ngươi trước đã.

Chung Trấn Văn sực như hiểu ra điều gì, ...i:

- Thưa nhị sư bá, Thiên Sơn Du Tử có thể ... khỏi Kỳ Môn Trận này, chẳng lẽ nhị sư bá ...ông thể ra được sao?

Hắc Mao Lão Quỷ nghe nói thế, cất tiếng ...á há, nói:

http://tieulun.hopto.org

- Thiên Sơn Du Tử là nhất đại kỳ nhân, v
học uyên bác, chớ nói Kỳ Môn Trận này chẳ
làm gì được lão, cho dù một trận pháp nào lợi h
gấp mười lần so với Trận rừng tre này, e ng
rằng cũng không thể nhốt lão được, nhưng n
nhị sư bá chưa muốn ra khỏi đây, vì ta muốn
lại Kỳ Môn Trận để được yên tịnh tham ngộ mộ
môn tuyệt nghệ.

Chung Trấn Văn trầm tư giây lát, lại hỏ
tiếp:

- Ai đã bày ra trận rừng tre này thế, và c
dụng ý gì?

- Nghe đồ đại rằng do một kỳ nhân thượn
cổ bày ra trận pháp này, đồng thời nghe nói rằn
bên trong Kỳ Môn Trận này có cất giấu vài món
võ lâm chí bảo...

Lão nói tới đây, lướt mắt nhìn ngân tiêu m
hắn đang đeo ở thắt lưng, nói:

- Nên biết rằng ngân tiêu mà mẫu thân ngươi đã sử dụng cũng ẩn tàng một món võ lâm kỳ trận, nhưng phụ mẫu ngươi đã tìm cả bốn, năm năm trời, nhưng vẫn không sao tìm ra chỗ lạ lùng của nó.

Chung Trấn Văn đưa mắt nhìn Hắc Mao Lão Quỷ, miệng mấp máy muốn nói lại thôi, thế rồi Hắc Mao Lão Quỷ trầm giọng nói:

- Thôi được, bây giờ để nhị sư bá trị thương cho ngươi!

Chung Trấn Văn khẽ gật đầu, ngồi xếp bằng dưới đất, nhắm mắt điều tức, Hắc Mao Lão Quỷ khẽ thở dài một tiếng, lập tức vận công vào song chưởng ấn mạnh vào hai đại huyệt Mạng Môn và Tương Đài của Chung Trấn Văn ngay.

Cuối cùng Chung Trấn Văn do họa mà được phước, nếu chẳng nhờ người bịt mặt bận áo xám nữa chừng xuất hiện, thì Chung Trấn Văn cũng không làm sao có duyên gặp được Hắc Mạo Lão Quỷ.

http://tieulun.hopto.org

Hắn đã từ miệng Hắc Mao Lão Quỷ [illegible] được những việc hắn cần biết khi trước, té ra [illegible] chết của phụ mẫu hắn can hệ đến ngũ đại [illegible] phái giang hồ và vài trăm hắc bạch lưỡng đạo [illegible] thủ, chẳng trách nào nhân vật các phái giang [illegible] thảy đều không chịu thu nhận hắn làm đồ đệ.

Thân thế ly kỳ của hắn đã được giải b[illegible] nhưng mà võ lâm huyết kiếp cũng theo đó [illegible] dậy luôn...

Can hệ của trận huyết kiếp này có tầm [illegible] rộng lớn đã làm kinh thế chấn tục.

(Đến đoạn này tác giả xin được phép h[illegible] bút viết thêm một đoạn tình tiết sau khi võ lâ[illegible] cao thủ các phái định giết chết Chung Trấn V[illegible] rồi thình lình Quan Ma xuất hiện cứu hắn [illegible] khỏi... Xin các bạn độc giả hãy xem tiếp đoạn dưới...)

Năm chưởng môn nhân ngũ đại môn phái, Liêu Đông Thập Lục Trại Chủ, và vài chục võ lâm cao thủ của Thiên Bàn Bang cùng Bài Cố

Giáo vốn muốn hủy diệt Chung Trấn Văn cho bằng được, nào ngờ nữa chừng lại có một thiếu niên áo gấm thần bí và Quan Ma một nhân vật cực kỳ khủng bố đã xuất hiện cản trở làm hỏng sự việc của họ.

Bây giờ Chung Trấn Văn đã được Quan ma cứu thoát, đồng thời Liêu Đông Thập Lục Trại Chủ lại mất đi sáu trại chủ và Tôn Can Đạt trại chủ Đoạn Hồn Trại cũng bỏ đi luôn, thế thì nhân vật các phái tại hiện trường cũng đành kéo đi hết.

Ngay lúc Ngũ đại môn phái và số cao thủ Thiên Bàn Bang cùng Bài Cốt Giáo, Liêu Đông Thập Lục Trại Chủ rời khỏi hiện trường, thình lình...

Từ nơi xa xa có một tiếng cười lạnh như tiền bỗng nhiên rạch xé hư không vang tới.

Năm chưởng môn nhân ngũ đại môn phái và số cao thủ của hai bang phái Bài Cốt Giáo cùng Thiên Bàn Bang cả Liêu Đông Thập Lục Trại Chủ thảy đều cả kinh thất sắc!

http://tieulun.hopto.org

Họ phóng mắt nhìn tới trước, thấy t
theo tiếng cười lạnh lùng có một bóng đỏ t
thoáng lướt ngang, tức thì có một cỗ quan
màu đỏ đậm lại thình lình xuất hiện cản
đường đi của họ!

Tất cả số cao thủ có mặt tại hiện trườ
thoạt trông thấy cỗ quan tài sắc đỏ thình l
xuất hiện lần nữa, không một ai mà chẳng
kinh biến sắc hết.

Tôn Can Đạt trại chủ Đoạn Hồn Trại qu
người ra sau nhìn thấy cỗ quan tài sắc đỏ, m
mày tái mét, thử nghĩ xem sáu trại chủ thuộc
của y đã bỏ mạng dưới tay của Quan Ma, bây gi
bỗng gặp Quan Ma xuất hiện cản đường, làm sa
chẳng bảo hộ y nộ hỏa xung thiên ư?

Thế rồi y nắm chặt Giáng Long Côn từ từ
đi về phía Quan Ma.

Năm chưởng môn nhân trông thấy Quan
Ma chặn đường đi lại, bất giác giật bắn người lên,

ngay lúc này, bỗng nghe âm thanh lạnh như
băng tuyết của Quan Ma vang tới nói:

- Không ngờ chư vị toàn là những cao thủ
đệ nhất lưu giang hồ, thế mà lại chẳng chế phục
được một tên què quặt, bây giờ định co giò bỏ
chạy, chẳng ngại mất thể diện chư phái ư?

Nghe Quan Ma nói thế, số cao thủ tại hiện
trường bất giác nóng bừng cả mặt, quả thật đối
phương nói chẳng sai chút nào, thành Khai
Phong Vân tụ cả cao thủ các phái Đại Giang
Nam Bắc, chẳng những không chế phục được
Chung Trấn Văn, vả lại còn trở về tay không,
làm sao chẳng bảo họ hổ thẹn ư?

Quan Ma lại nói tiếp:

- Hướng hồ chư vị phải biết, trước kia các
ngươi không giết Chung Trấn Văn đến đỗi phải
lưu lại hậu hoạn này, bây giờ không thừa lúc võ
công của hắn chưa đạt mức cao siêu mà diệt trừ
hắn, bằng đợi đến lúc võ công hắn được thành
tựu, mai sau nhân vật các phái chư vị chớ hòng
thoát khỏi tay hắn.

http://tieulun.hopto.org

Quả thật Quan Ma nói chẳng sai chút nào, cao thủ ở bốn bể hôm nay về Khai Phong hội họp, mục đích là diệt trừ Chung Trấn Văn, nếu không về sau tai họa không thể lường được rồi?

Thế nhưng những lời Quan Ma vừa nói làm cho họ không sao hiểu nổi, Quan Ma đã cứu thoát Chung Trấn Văn, tại sao bây giờ lại nói những lời như thế ư?

Thật ra họ nào biết người đã cứu thoát Chung Trấn Văn không phải bản nhân Quan Ma, mà chỉ là nữ đồ đệ của Quan Ma thôi! Chính bản thân Quan Ma cũng chưa biết việc này.

Nguyên Chơn Tử chưởng môn nhân Võ Đang cho rằng Quan Ma chêm biếm họ, bất giác nộ hỏa xung thiên nói:

- Ngươi chớ lấn lướt người quá thế, ngươi đã cứu Chung Trấn Văn thoát khỏi nơi đây, bây giờ lại ăn nói như thế, rốt cuộc ngươi muốn gì đây?

Thoạt vừa nghe Nguyên Chơn Tử nói như thế, Quan Ma đã giật mình kinh hãi, với giọng điệu hoài nghi nói:

- Ta đã cứu thoát Chung Trấn Văn bao giờ ư?

Tôn Can Đạt trại chủ Đoạn Hồn Trại tiếp lời gằm hét nói:

- Ngươi giết chết sáu trại chủ bản Trại, chẳng lẽ việc này hư dối được chăng?

Câu nói của Tôn Can Đạt chẳng khác nào như cú sét đánh giữa ban ngày, làm cho Quan Ma đã giật mình ngẩn người ra tại chỗ luôn. Một hồi thật lâu, y chẳng nói gì hết.

Sau khi Tôn Can Đạt thốt ra lời này, bầu không khí tại hiện trường bỗng nhiên trở nên tịch lặng...

Một hồi thật lâu, Quan Ma cất tiếng nói:

http://tieulun.hopto.org

- Thôi ta biết rồi, đây là nghịch đồ ta đã làm việc này rồi...

Y dừng lại giây lát, sau đó nói tiếp.

- Về sự việc này Quan Ma xin thành thật cáo tội với Tôn Trại chủ và sáu trại chủ đã mất, đây là sự hiểu lầm, bây giờ tạm thời chớ đề cập vấn đề này nữa, nếu chư vị chẳng ngại lưu lại Chung Trấn Văn là một họa hoạn về sau, thì chư vị cứ việc các tự trở về bản Phái.

Quan Ma vừa dứt lời, thì Tôn Can Đạt tiếp lời nói:

- Đồ đệ của ngươi đã cứu thoát tiểu tử họ Chung kia, thế thì ngươi cũng phải có trách nhiệm vậy.

Quan Ma nghe nói thế, cười lạnh lùng nói:

- Đúng thế, Quan Ma quyết không đứng khoanh tay đâu, may rằng chư vị chưa đi, nếu chư vị liệu được tầm quan trọng của sự việc này

sau, thì nên đồng tâm hợp lực giải quyết cho xong việc này, rồi hãy trở về cũng chẳng muộn.

Dứt lời, bóng đỏ thấp thoáng một cái, bỗng chốc Quan Ma đã chạy mất dạng luôn.

Quan Ma đột nhiên chạy mất dạng, tức thì mọi người trong hiện trường đã ngẩn người ra tại chỗ ngay.

Tất cả cao thủ có mặt tại nơi đây, thảy đều hiểu rõ cả, nếu không diệt trừ Chung Trấn Văn sẽ là một mối đe dọa rất lớn cho các phái giang hồ.

Thế rồi, số cao thủ có mặt tại nơi đây đã bỏ ý định trở về môn phái, họ đều cảm thấy rằng bằng bất cứ giá nào ắt phải diệt trừ Chung Trấn Văn cho xong rồi hãy trở về cũng không muộn.

Thế rồi Tôn Can Đạt trại chủ Đoạn Hồn Trại, đưa mắt lướt nhìn đệ tử môn hạ, nói:

- Đệ tử bản môn hãy nghe lệnh đây, tạm thời để người quá cố ở lại đây, chờ khi nào diệt

http://tieulun.hopto.org

trừ tên Chung Trấn Văn xong, sau đó hãy ma
xác họ về bản phái cũng chưa muộn.

Thế rồi mười trại chủ còn lại lập tức đem
xác chết sáu trại chủ kia gom lại thành n
đống, ngoại trừ bản nhân Tôn Can Đạt đ
cổng Lăng Ba Tiên Tử ở sau lưng không
xuống mà thôi, Tôn Can Đạt trông thấy nhữ
xác chết sáu trại chủ thuộc hạ, bất giác lấy l
đau thương vô cùng...

Bình minh ló dạng, số cao thủ võ lâm đứ
bất động tại hiện trường.

Quả thật ánh sáng bình minh đã mang đ
màu đen tối âm u, nhưng không mang đi bầu
không khí mà Chung Trấn Văn đã đe dọa chốn
giang hồ này.

Thình lình...

Một câu niệm Phật âm trầm đã đánh thứ
mọi người, họ giật mình đưa mắt nhìn tới trước,
thấy hòa thượng Cốc Giải chưởng môn phái

Thiếu Lâm tuyên đọc một câu Phật hiệu xong, sau đó lão cất tiếng nói:

- Sự việc này có tầm quan trọng đã liên hệ cả thiên hạ võ lâm, sự việc đã xảy ra như thế, mặc dù nghịch thiên hành sự, chúng ta đành phải làm như thế, còn ý kiến của chư vị thì sao?

Sự việc này đã ảnh hưởng an nguy các phái quần hùng tại hiện trường thảy đều biết như thế hết, Trang Châu Bang chủ Thiên Bàn Bang cất tiếng nói giọng sang sảng:

- Hòa thượng nói chẳng sai chút nào, bằng bất cứ mọi giá chúng ta phải diệt trừ tên què này.

Giáo chủ Bài Cốt Giáo tiếp lời nói:

- Rèn sắt phải thừa lúc còn nóng, bằng không đêm dài mộng nhiều, chúng ta hãy mau mau rượt theo xem thế nào.

Giáo chủ Bài Cốt Giáo vừa dứt lời, bỗng thấy một bóng đỏ thấp thoáng lướt tới, thì mọi

http://tieulun.hopto.org

người thảy đều trông thấy Độc Tỳ Bà đứng sừng sững giữa hiện trường.

Độc Tỳ Bà mặt lạnh như tiền, đưa đôi mắt ông ánh lướt nhìn mọi người, cuối cùng nhìn vào mặt Giáo chủ Bài Cốt Giáo, lạnh lùng hỏi:

- Xin hỏi các vị rốt cuộc đã có thù hằn thế nào với Chung Trấn Văn ư?

Giáo chủ Bài Cốt Giáo cười lạnh lùng, nói:

- Chẳng lẽ ngươi muốn che chở cho tiểu tử họ Chung kia ư?

Dứt lời, y hất thiết quải trong tay một cái lượn mình lướt sang hướng Độc Tỳ Bà ngay.

Giáo chủ Bài Cốt Giáo thoạt vừa lướt tới, sáu đệ tử môn hạ cũng từ từ tiến sang hướng Độc Tỳ Bà luôn.

Bầu không khí ở hiện trường bỗng trở nên khẩn trương hết sức.

Số cao thủ có mặt tại nơi đây, quả thật không một ai hiểu nổi ý đồ của Độc Tỳ Bà, y luôn luôn theo hỏi sự việc quan hệ giữa Chung Trấn Văn và các nhân vật các phái giang hồ, làm sao chẳng bảo mọi người hoài nghi ư?

Nên Giáo chủ Bài Cốt Giáo đã không chịu đựng được nữa, nếu quả thật Độc Tỳ Bà là đồng đảng của Chung Trấn Văn, thì y phải giết phứt ả ngay.

Độc Tỳ Bà cười lạnh lùng, nói:

- Này Giáo chủ, ngươi chớ quýnh quáng làm gì, ta chỉ muốn biết có phải Chung Trấn Văn là hậu nhân của Ma Quỷ Sứ Giả và Tuyết Mỹ Nhân năm xưa hay chăng?...

Độc Tỳ Bà nói chưa hết lời, thình lình...

Có một âm thanh lạnh lùng vang tới nói:

- Chung Trấn Văn chính là hậu nhân của Ma Quỷ Sứ Giả và Tuyết Mỹ Nhân vậy!

http://tieulun.hopto.org

Nghe tiếng nói vang tới bất thình lình, quần hùng tại hiện trường thảy đều giật mình kinh hãi, tất cả mọi người cùng lúc xoay người nhìn sang hướng phát ra âm thanh, thấy có một người bị mất bận áo xám đứng tại chỗ cách xa họ độ khoảng ba trượng.

Độc Tỳ Bà nghe nói thế, mặt mày biến sắc, y đảo mình lướt tới phía trước mặt đối phương cất tiếng hỏi:

- Ngươi nói thật chứ?

Người bị mặt bận áo xám cười lạnh lùng nói:

- Đúng thế, này Độc Tỳ Bà, ngươi có thù hằn với Chung Trấn Văn, lệnh sư Bán Diện Ma Ni từng căn dặn ngươi sau khi gặp hậu nhân của Ma Quỷ Sứ Giả và Tuyết Mỹ Nhân, mới được phép mang cây Độc Tỳ Bà đã lừng danh thiên hạ ấy ra, bây giờ thời cơ đã đến.

Độc Tỳ Bà giật mình nhủ thầm: Làm thế nào người bịt mặt bận áo xám này cũng biết tư sự của mình ư?

Ngay lúc này, người bịt mặt bận áo xám đưa mắt lướt nhìn mọi người, nói giọng lạnh lùng:

- Chư bằng hữu có mặt tại hiện trường thảy đều là nhân vật có tiếng tăm và đức trọng thế mà lại liên hợp đối phó một Chung Trấn Văn, có lẽ không được hợp lý mấy thì phải...

Y cười lạnh lùng một tiếng rồi nói tiếp:

- Chư vị định dùng thủ đoạn năm xưa đã đối phó Ma Quỷ Sứ Giả và Tuyết Mỹ Nhân để đối phó Chung Trấn Văn ư?

Người bịt mặt bận áo xám thoạt vừa thốt ra lời nói này, mọi người trong hiện trường đồng thời cả kinh biến sắc, Trang Châu bang chủ Thiên Bàn Bang lượn mình lướt tới cãm phẫn nói:

http://tieulun.hopto.org

- Các hạ là cao nhân phương trời nào, tại sao phải dùng khăn đen bịt mặt, chẳng lẽ không thể trông thấy mặt người chăng?

Người bị tmặt bận áo xám cười há há nói:

- Trang bang chủ khí thế lấn lướt ngư chẳng lẽ định động thủ ư?

Trang Châu cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Đúng thế, nếu các hạ không nói rõ ý đến đây để làm gì, chớ nói Trang mỗ không các hạ rời khỏi đây, mà cả các bằng hữu tại n đây cũng chưa chắc bằng lòng để các hạ được toàn thân lui khỏi đây đâu.

Trang Châu nói như thế chẳng khác nào đ cảnh giác mọi người rằng, không được để người bịt mặt bận áo xám này rời khỏi đây.

Người bịt mặt bận áo xám cười lạnh lù nói:

- Này Trang bang chủ, ta nói cho ngươi biết, chớ nói số người các ngươi chẳng giữ được ta, cho dù thêm một trăm người nữa, các ngươi cũng chưa chắc vây được ta đâu, bây giờ ta còn việc gấp không thể chẳng đi ngay, bằng không ta ắt phải dạy thái độ ngạo nghễ này của ngươi một bài học mới xong!

Dứt lời đối phương xoay người định tung mình chạy đi, Bang chủ Thiên Bàn Bang không còn chịu đựng được nữa, bỗng nhiên gầm hét một tiếng lượn mình lao vào người bịt mặt bận áo xám nhanh như cắt.

Trang Châu phát động thế công nhanh như điện chớp, bóng thiết giản vừa bổ tới thì vài Đường chủ môn hạ cũng từ từ lướt tới.

Số võ lâm cao thủ còn lại đều cho rằng người bịt mặt đến bất thình lình ắt phải biết sự việc năm xưa, nếu không diệt trừ đối phương cũng là một phần uy hiếp.

http://tieulun.hopto.org

Thế rồi trong lúc Trang Châu thoạt vừa tấn công thì Bài Cốt Giáo năm đại môn phái, Đoạn Hồn Trại chủ Liệu Đông Thập Lục Trại thảy đều lướt tới bao vây đối phương lại.

Chỉ có một người từ từ rời khỏi vòng chiến.

Người này chính là Độc Tỳ Bà.

Giữa y và Chung Trấn Văn có một mối thù thế nhưng đó là mối thù thế nào mà chính bản nhân y cũng không biết, mà đó chỉ là việc của Bán Diện Ma Ni sư phụ y căn dặn thế thôi.

Y còn nhớ khi sư phụ sắp chết từng nói như thế: Cây tỳ bà này sẽ khiến ngươi điên cuồng phải giết người, bây giờ ta phải cất giấu nó, ngoại trừ về sau ngươi gặp phải hậu nhân của Ma Quỷ Sứ Giả và Tuyết Mỹ Nhân, mới được quyền sử dụng đến nó bằng không mãi mãi không được động dụng đến cây Tỳ Bà này...

Y nghĩ tới đây khẽ cảm khái thở dài một tiếng, y không làm sao hiểu được giữa Bán Diện

Ma Ni sư phụ y và Ma Quỷ Sứ Giả với Tuyết Mỹ Nhân có mối thù như thế nào?...

Điều làm cho y càng khó hiểu hơn là tại sao phải mang mối thù này đổ vào thân của Chung Trấn Văn?...

Trong tiếng gầm thét như sấm nổ thình lình đã vang tới, y vội quay người sang nhìn thấy bóng thiết giản của Trang Châu kêu vù vù đã tấn công vào người bịt mặt như điên cuồng.

Số cao thủ còn lại không một ai mà không đưa cặp mắt như hổ dữ chăm chăm theo dõi người bịt mặt bận áo xám hết.

Bóng thiết giản vừa quơ tới, người bịt mặt bận áo xám cười lạnh lùng một tiếng, lượn mình nhảy vọt lên cao phất phơ ra ngoài hiện trường nhanh như điện chớp.

Thân pháp người bịt mặt này thần tốc kinh người hết sức, với võ công của Trang Châu đã hiếm thấy trong giang hồ, thế mà người bịt mặt này đã lượn mình trong bóng thiết giản kinh hồn

http://tieulun.hopto.org

ấy bay vọt ra ngoài, quả thật môn khinh công này khiến người kính phục không kém.

Bóng xám lướt nhanh một cái, chỉ trong nháy mắt, đối phương đã chạy mất dạng luôn.

Mọi người trong hiện trường đã ngẩn ngư kêu thầm một tiếng: Thân pháp kinh hồn thật.

Lại một nhân vật thần bí xuất hiện nữa!

Không nói quần hùng tại hiện trường nữ hãy nói người bịt mặt bận áo xám thoát kh vòng vây của mọi người, lập tức phi thân ru theo sau lưng Quan Ma ngay.

Lúc người bịt mặt đuổi kịp Quan Ma, chín là lúc Chung Trấn Văn và Dương Khải Phươn suýt nữa phải bỏ xác dưới chưởng Quan Ma, may rằng y đến lúc và vội vàng âm thầm phóng ra một chưởng mới cứu sống một mạng Chung Trấn Văn...

(Còn phần diễn biến người bịt mặt cứu thoát Chung Trấn Văn, thì tác giả đã viết ở hồi thứ mười hai)

Bây giờ lại nói Dương Khải Phương thoáng trông thấy người bịt mặt bận áo xám có vẻ không phải nhân vật tà phái, đồng thời đối phương lại ân cứu mạng Chung Trấn Văn, y biết rằng không thừa dịp này tẩu ngay thì đúng như người bịt mặt đã nói sẽ không còn kịp nữa.

Người bịt mặt hiểu rõ hơn ai hết, nếu Dương Khải Phương không bỏ chạy ngay bây giờ, đợi đến lúc năm đại môn phái Thiên Bàn Bang, Bài Cốt Giáo và bọn Liêu Đông Thập Lục Trải tới đây thì Dương Khải Phương muốn tẩu cũng không còn kịp nữa rồi.

Thế thì tại sao người bịt mặt lại ra tay cứu Chung Tấn Văn và Dương Khải Phương ư?

Để rồi sau tác giả sẽ nói rõ hơn.

http://tieulun.hopto.org

Dương Khải Phương vừa lượn mình chạy được một khoảng đường, bỗng nhiên y dừng bước lại nhủ thầm: Lai lịch của người bịt mặt này chưa biết thế nào? Làm sao ta có thể yên tâm giao Chung Trấn Văn cho y ư?

Dương Khải Phương nghĩ tới đây, bất giá phi thân chạy quy trở lại chỗ lúc nãy.

Nên biết lần này Dương Khải Phương t Liên Bắc đi vào Trung Nguyên vốn vì sự kiện của Chung Trấn Văn, y quyết phải điều tra cho sáng tỏ mối quan hệ giữa y và Chung Trấn Văn mới thôi.

Thế rồi y bèn chạy trở về chỗ lúc nãy, đưa mắt quét nhìn xung quanh, nhằm lúc người bịt mặt bận áo xám đang đụng độ Quan Ma, về sau y trông thấy Quan Ma hứa rằng không giết Chung Trấn Văn ngay bây giờ, và người bịt mặt cũng không được cứu Chung Trấn Văn, thế rồi Dương Khải Phương mới an tâm bỏ đi.

Dương Khải Phương thoạt vừa lượn mình chạy như gió.

Thình lình...

Có một tiếng huýt sáo miệng thật dài, bỗng nhiên rạch xé hư không vang tới, Dương Khải Phương giật mình quay người nhìn ra phía sau, bất giác giật bắn người lên!

Số người vừa xuất hiện chính là ngũ đại môn phái và nhân mã các bang phái lúc nãy.

Chưởng môn ngũ đại môn phái dẫn đầu ùn ùn kéo đến, Dương Khải Phương thoáng trông thấy hoàn cảnh như thế, bất giác cả kinh thất sắc, bấy giờ Chung Trấn Văn nằm bất tỉnh nhân sự trên đất, nếu số nhân vật các phái phát hiện hắn, làm thế nào hắn thoát được tử nạn này chăng?

Dương Khải Phương suy nghĩ tới đây, bất giác rùng mình lạnh toát mồ hôi.

http://tieulun.hopto.org

Ngũ đại môn phái, Thiên Bàn Bang, Bài Cốt Giáo, Đoạn Hồn Liêu Đông Thập Lục Trại và gồm cả một số võ lâm cao thủ bốn bể trong đó, tất cả là sáu, bảy chục người, quả thật khí thế hùng mạnh này khiến người trông thấy phải kinh tâm táng đởm không sai.

Dương Khải Phương thoạt trông thấy khí thế này đã sợ quýnh cả lên!

Chỉ trong nháy mắt, đại đội nhân vật đã kéo đến cách chỗ y khoảng ba trượng.

Bấy giờ Dương Khải Phương sợ đến đối lục thần vô chủ, nếu muốn cản trở số võ lâm cao thủ này bản lãnh của Dương Khải Phương chẳng thể ngăn cản nổi.

Thình lình, ngay lúc này...

Có một tiếng cười lạnh lùng đột nhiên vang tới, y vội đưa mắt nhìn tới trước, tiếp theo tiếng cười thì y thấy một bóng người thấp thoáng lướt tới đứng cản trước mặt năm đại môn phái lại.

Người vừa xuất hiện không ai xa lạ mà chính là người bịt mặt bận áo xám thần bí lúc nảy.

Dương Khải Phương thấy đối phương đến thất đúng lúc, cả mừng nhủ thầm: Nếu ta hợp tay cùng người bịt mặt này, tạm thời ắt có thể cản lại số cao thủ này không đến gần Chung Trấn Văn.

Năm vị chưởng môn nhân thoạt trông thấy người bịt mặt thình lình hiện ra cản đường đi, mặt đại biến sắc, sát khí bốc lên đùng đùng ngay!

Người bịt mặt lướt mắt nhìn mọi người, cười lạnh lùng nói:

- Quả nhiên chư vị đã cố tình đuổi cho cùng giết cho tuyệt rồi, chẳng lẽ họ Chung kia quả thật có mối thù không đợi trời chung với chư vị chăng?

http://tieulun.hopto.org

Hoà thượng Cốc Giải chưởng môn phái Thiếu Lâm cau đôi từ mi lại, tuyên đọc một câu Phật hiệu, trầm giọng nói:

- Tội thay, tội thay! Thí chủ là cao nhân phương trời nào? Có thể cho diện kiến chân diện mục chăng? Còn việc Chung Trấn Văn chẳng những can hệ đến ngũ đại môn phái giang hồ, đồng thời còn can hệ cả thiên hạ võ lâm này...

Người bịt mặt lạnh lùng ngắt lời:

- Đúng thế, quả thật bản thân Chung Trấn Văn đã mang lại đại sát kiếp cho võ lâm yên tịnh này, thế nhưng Phật gia dạy rằng: Nhân quả tuần hoàn, nếu năm xưa chư vị không gieo "nhân" thì ngày hôm nay làm gì có "quả" ư?

*

**

HỒI THỨ 14

NỮA NGÀY TRONG KỲ MÔN TRẬN

Nghe người bịt mặt nói những lời như thế, mọi người đã thẹn đỏ mặt, ấp úng không nói nên lời gì hết.

Thế rồi người bịt mặt cười lạnh lùng, lại nói tiếp:

Chung Trấn Văn là hậu nhân của Ma Quỷ Sứ Giả và Tuyết Mỹ Nhân chẳng phải các ngươi đã tha chết cho hắn cách đây mười mấy năm rồi ư? Tại sao hôm nay lại quyết giết chết hắn cho bằng được?

http://tieuluh.hopto.org

Nguyên Chơn Tử chưởng môn phái V
Đang lạnh lùng tiếp lời nói:

- Tình hình bây giờ không thể so sánh v
trước kia được.

Người bịt mặt nghe nói thế, cất tiếng cư
há há nói:

- Tại vì Chung Trấn Văn đã học được mộ
thân võ công chăng? Thế là các ngươi qua
trọng hỏa vấn đề rồi, thế nhưng thủ đoạn m
chư vị đối phó với Ma Quỷ Sứ Giả và Tuyết M
Nhân ở năm xưa, thì hơi cay độc đấy...

Y nói tới đây, cười lạnh lùng một tiếng, tìn
lình hỏi tiếp:

- Nguyên do tại sao mà các ngươi đã xuấ
động tất cả Trung nguyên võ lâm cao thủ ở trê
tuyệt phong Địa Ngục Môn, và đánh vợ chồng
té trong Địa Ngục Môn như thế?

Hoà thượng Cốc Giải nói:

- Tại vì Ma Quỷ Sứ Giả và Tuyết Mỹ Nhân đã tàn sát đồng đạo võ lâm....

- Ta biết điều này, thế nhưng những người mà Ma Quỷ Sứ Giả và Tuyết Mỹ Nhân đã giết chết thảy đều là hạng người đại gian ác không thể dung thứ được, họ chưa từng giết lầm một con người tốt, các ngươi đã liên hợp cả vài trăm cao thủ võ lâm diệt trừ họ, chắc chắn chẳng tại nguyên do họ đã tàn sát đồng đạo võ lâm chứ?

Hình như người bịt mặt bận áo xám rất am tường mọi việc Ma Quỷ Sứ Giả và Tuyết Mỹ Nhân, điều này đã làm cho vài chục võ lâm cao thủ phải giật mình kinh hãi.

Năm vị chưởng môn nhân cảm thấy rằng người bịt mặt có hành tung thần bí này quả là một mối đe dọa cho họ.

Người bịt mặt cười lạnh lùng nói:

- Sự việc giữa chư vị và Chung Trấn Văn vốn thì ta cũng không cần thiết xen vào, đương

http://tieulun.hopto.org

nhiên Chung Trấn Văn sẽ tìm các ngươi thanh
toán thôi, còn giữa ta và chư vị cũng chẳng có
thâm thù gì hết, nếu chư vị bằng lòng buông tha
Chung Trấn Văn thì cũng chẳng làm khó dễ gì
chư vị.

Bang chủ Thiên Bàn Bang giận đến đỏ
cười há há nói:

- Các hạ ăn nói ngạo nghễ quá thế, đã
không dám dùng chân diện mục gặp người, ắt là
hạng tiểu bối hạ tam lưu mà thôi.

- Phải, ngươi nói phải, tại hạ đúng là hạng
tiểu bối hạ tam lưu mà thôi, thế nhưng so với
thủ đoạn vây tấn công của các ngươi vẫn còn
hơn.

Lời nói này chẳng khác nào đã mắng chửi
mọi người trong hiện trường chẳng ra đồng xu
nào hết, Trang Châu không còn chịu đựng được
nữa, bỗng nhiên gầm hét một tiếng nói:

- Thế thì các hạ tiếp ta một giản xem nào.

Dứt lời, y vung thiết giản tấn công nhanh
như cắt.

Bang chủ Thiên Bàn Bang thoạt vừa phát
động thế tấn công, chín Đường chủ môn hạ còn
lại cũng đồng lúc lướt tới chuẩn bị tấn công ngay.

Thế rồi chưởng môn ngũ đại môn phái cũng
động niệm sát luôn, người bịt mặt mày này đã
am hiểu cái chết của Ma Quỷ Sứ Giả và Tuyết
Mỹ Nhân năm xưa tường tận đến thế, đương
nhiên họ không thể buông tha đối phương được.

Năm chưởng môn nhân suy nghĩ như thế,
lập tức từ từ lướt tới, chỉ trong bốn chốc năm,
sáu chục võ lâm cao thủ đã vây người bịt mặt vào
giữa ngay.

Dương Khải Phương trông thấy hoàn cảnh
này, đã bất giác cả kinh thất sắc, y như sực hiểu
ra điều gì, người bịt mặt này đã am hiểu sự việc
của Ma Quỷ Sứ Giả và Tuyết Mỹ Nhân tường
tận đến thế, chẳng lẽ người này cũng có can hệ
gì với Chung Trấn Văn nữa sao?

http://tieulun.hopto.org

Y vừa suy nghĩ đến đây, bỗng nghe người bịt mặt cười lạnh lùng một tiếng, căm phẫn gầm hét nói:

- Thì ta cứ tiếp vài chiêu giản pháp danh lừng thiên hạ của "heo mập" ngươi xem sao?

Tiếp theo tiếng gầm hét, bóng người áo xám thấp thoáng một cái, thì một giản của Trang Châu bang chủ Thiên Bàn Bang đã quét vào hư không lập tức.

Thân pháp thần tốc ghê gớm, Trang Châu đã giật mình kinh hãi, quả thật võ công của người bịt mặt hiếm thấy ở chốn giang hồ này rồi thế rồi y nổi cơn thịnh nộ gầm hét một tiếng nữa, liên tục tấn công ra ba giản liền.

Số cao thủ tại hiện trường thảy đều chăm chăm đưa mắt theo dõi hai người như hổ rình mồi, làm như họ đã sẵn sàng tấn công bất cứ lúc nào nếu cần thiết.

Ngay lúc này, Dương Khải Phương đã phất cây quạt xếp theo chiều gió kêu "phựt" một cái, sát khí bốc lên ùng ùng, đưa mắt theo dõi động tịnh trong đấu trường nếu phe họ có một ai xuất thủ thì y cũng lao mình tới tham chiến ngay.

Bầu không khí bây giờ trở nên khẩn trương hết sức.

Không một ai hiểu rõ lai lịch của người bịt mặt có hành tung thần bí này, cả Dương Khải Phương đang ẩn núp trong bóng tối cũng chẳng xem ra môn hộ võ công của đối phương xuất xứ từ môn phái nào hết.

Bang chủ Thiên Bàn Bang tấn công ra ba giản nhanh như điện chớp, nhưng cũng chỉ trong bóng chốc người bịt mặt thảy đều tránh né được hết!

Người bịt mặt lượn mình tránh khỏi bốn giản, sau đó lạnh lùng nói:

http://tieulun.hopto.org

- Giản pháp trang chủ cũng chỉ như t
thôi, bây giờ mời ngươi tiếp ta một chưởng x
nào.

Dứt lời, giơ tay phải đẩy tới, tức thì có m
luồng chưởng lực mạnh như vũ bão thình lình
tới

Người bịt mặt tấn công một chưởng th
tốc hết sức, số cao thủ tại hiện trường đã gi
mình kinh hãi họ có bao giờ trông thấy ngư
nào có một thân võ công cao siêu như thế đâu.

Trong lúc Trang Châu chưa kịp thu h
thiết giản thì luồng chưởng phong của người b
mặt đã cuồn cuộn kêu vù vù cuốn tới.

Bang chủ Thiên Bàn Bang cả kinh thất s
trong lúc quýnh quáng y đảo mình giơ cánh t
trái phóng ra một chưởng nhanh như cắt.

Trang Châu đã liều mạng tấn công ra m
chưởng vì tình thế nguy cấp cực chẳng đã ph
đấu liều mạng như thế.

Người bịt mặt trông thấy thế, khẽ gầm hét một tiếng nói:

- Ngươi muốn chết ư...

Tiếp theo tiếng hét, y giơ tay trái phóng ra một chưởng nữa.

Hình như hai chưởng này đã cùng lúc tấn công ra cho dù võ công của Trang Châu cao đến đâu đi chăng nữa cũng không thể nào né được chưởng pháp thần kỳ của người bịt mặt.

Chỗ chưởng phong lướt tới kêu đùng đùng một tiếng cả thân người to lớn của Trang Châu đã trúng chưởng văng ra xa cả một trượng, kêu oa một tiếng há mồm phun ra một bụm máu tươi, té nằm trên đất ngay.

Quần hùng tại hiện trường thất thanh kêu lên hoảng hốt.

Sau khi người bịt mặt vung chưởng đánh văng bang chủ Thiên Bàn Bang ra xa! Y cười lạnh lùng một tiếng nhảy ra sau, lạnh lùng nói:

http://tieulun.hopto.org

- Ta lại tưởng "heo mập" này mang thê
loại võ công tuyệt học nào lợi hại lắm, té ra chỉ l
một tay vô dụng mà thôi!

Người bịt mắt vừa dứt lời, chín Đường ch
Thiên Bàn Bang đã đồng thanh gầm hét gần nh
cùng lúc vung chưởng tấn công tới.

Thế đánh của chín Đường chủ liên hợp xuấ
thủ mạnh như vũ bão, chỗ cuồng phong lướt tớ
kêu vù vù kinh người hết sức.

Người bị mắt cũng phải giật mình thầm
chín Đường chủ đã hợp lực tấn công một chưởng
sức mạnh cả hàng vạn cân.

Ngay lúc chín Đường chủ hợp lực tấn công
thì mười mấy cao thủ của ngũ đại môn phái cũn
thình lình lướt tới chuẩn bị tấn công luôn.

Người bịt mặt gầm hét nói:

- Các ngươi hết muốn sống ư...

Dứt lời, đối phương lượn mình lùi sang một bên, tránh khỏi chín luồng kình phong mạnh như vũ bão ấy, đồng thời giơ tay phải phóng ra một chưởng nhanh như cắt.

Quả thật thân pháp của người bịt mặt thần tốc hết sức, đối phương vừa lượn mình tránh né vừa vung chưởng tấn công, chỉ là việc trong tíc tắc mà thôi.

Chưởng lực của người bịt mặt lướt tới kế đó là vài tiếng thảm kêu, tức thì có vài người lại trúng chưởng té nằm trên đất ngay.

Võ công của người bịt mặt đã khiến cao thủ tại hiện trường phải kinh hãi ngẩn người ra tại chỗ luôn.

Ngay lúc này, mười lăm cao thủ ngũ đại môn phái gầm hét một tiếng, cũng đồng lúc phóng ra một chưởng nhanh như điện chớp.

http://tieulun.hopto.org

Dương Khải Phương thoạt trông thấy ngũ đại môn phái xuất thủ, mặt mày biến sắc, lượn mình lao vào hiện trường ngay.

Nhưng Dương Khải Phương đã thình lình giật bắn người lên vì lúc y thoạt vừa tung người lên, thì thân hình của y đã bị người nào níu lại.

Dương Khải Phương cả kinh thất sắc, vội quay người sang nhìn, y lại giật bắn người lên lần nữa vì sau lưng y chẳng có một ai hết.

Dương Khải Phương rùng mình lạnh toát mồ hôi, ở chốn giang hồ này lại có người nào võ công cao siêu đến thế được sao? Chỉ trong nháy mắt đã thoát khỏi tầm mắt nhìn của y?

Ngay lúc Dương Khải Phương giật mình kinh hãi, bỗng có một âm thanh vang tới nói:

- Tiểu oa nhi, cứ để cho họ đấu với nhau người hãy yên tâm, không ai có thể đả thương được y hết.

Nhìn theo hướng phát ra tiếng nói, Dương Khải Phương thấy một ông lão tóc bạc mặt mũi như trẻ nhỏ đang ngồi trên cành cây phía trước.

Ông lão mặc áo đen, đang nhắm mắt tịnh tọa.

Dương Khải Phương giật mình nhủ thầm: Võ công của ông lão này cao siêu không thể tưởng tượng được.

Thình lình...

Ông lão áo đen mở to hai mắt hỏi:

- Tiểu oa nhi là con trai của Dương Kiên Bắc Phiến ư?

- Đúng thế!

- Lệnh tôn đại nhân có vào Trung nguyên chăng?

Dương Khải Phương lắc đầu nói:

http://tieulun.hopto.org

- Gia phụ đã tạ thế cách đây nữa năm...

Nói tới đây, trong lòng lấy làm thương tâm, suýt nữa không cầm lòng được phải nhỏ nước mắt xuống.

Ông lão áo đen nghe nói thế, giật mình hỏi:

- Phụ thân người đã tạ thế rồi, Tại sao chết vậy?

Dương Khải Phương lắc đầu, nói:

- Không biết tại sao hết, vãn bối đang điều tra nguyên nhân chết của tiên phụ, tôn tánh đại danh của lão tiền bối xưng hô thế nào? Chẳng lẽ lão quen biết với tiên phụ chăng?

Ông lão áo đen khẽ thở dài một tiếng nói:

- Quả thật ta và lệnh tôn gặp nhau vài lần, còn danh hiệu ta dù ngươi có biết cũng vô dụng, hãy tạm thời chớ nói vấn đề này nữa, có điều là người mà ngươi muốn tìm kiếm cũng đã đến đây.

Dương Khải Phương hớt hải nói:

- Ai thế?

- Vũ Trụ Nhất Tuyệt Công Tôn Minh.

Dương Khải Phương nghe nói thế đã giật bắn người lên, không ngờ người mà y muốn đến Khấp Huyết Nhai ở núi Yến Sơn để tìm kiếm, cũng đã đến đây? Y đã buột miệng nói:

- Hiện giờ lão ở đâu?

Ông lão áo đen cười há há nói:

- Ngươi chớ quýnh lên làm gì, trước sau gì các ngươi cũng phải gặp mặt nhau thôi, huống chi hành tung của Vũ Trụ Nhất Tuyệt thần bí ly kỳ, tuy ngươi muốn gặp lão nhưng lão chưa muốn gặp ngươi thì cũng chịu thôi.

Dương Khải Phương suy nghĩ lại, quả thật không sai chút nào, Vũ Trụ Nhất Tuyệt là thiên hạ nhất kỳ nhân, tánh tình cô độc ngạo nghễ,

http://tieulun.hopto.org

cho dù mình muốn tìm gặp lão, song đối phương chưa chắc đồng ý gặp mình.

Thế rồi lão nhân áo đen đưa mắt nhìn Dương Khải Phương hỏi:

- Lúc phụ thân người sắp chết, đã nói với ngươi rằng ngươi ắt phải vào Trung nguyên tìm kiếm Ma Quỷ Sứ Giả và Tuyết Mỹ Nhân chứ gì?

- Đúng thế!

- Vậy thì ngươi có biết quan hệ giữa lệnh tôn đại nhân và Ma Quỷ Sứ Giả với Tuyết Mỹ Nhân ra thế nào chăng?

Dương Khải Phương lắc đầu, nói:

- Thế là văn bối không biết, chẳng biết lão tiền bối có thể phụng cáo chăng?

- Bây giờ chưa rảnh rỗi, nhưng sớm muộn gì ta phải mang mối quan hệ cực kỳ phức tạp này nói lại cho ngươi biết thôi, bây giờ ta hỏi

ngươi một điều, ngươi có biết người bịt mắt bận áo xám ấy là ai chăng?

Dương Khải Phương lắc đầu nói:

- Văn bối đinh thỉnh giáo tiền bối điều này.

Lão nhân áo đen cau mày nói:

- Ngươi cứ việc chờ đợi xem tuồng hát hay đồng thời ngươi chớ quan tâm người bịt mặt làm gì, y không chết đâu mà ngươi sợ, bây giờ ngươi hãy đến tìm tên què ấy thì đúng hơn.

Dứt lời, lão lượn mình chạy mất dạng luôn.

Dương Khải Phương thấy lão nhân áo đen bỗng nhiên chạy mất, đã ngẩn người ra tại chỗ ngay.

Những việc xảy ra trong ngày hôm nay khủng bố ly kỳ hết sức, lão nhân áo đen này là ai thế?

http://tieulun.hopto.org

Dương Khải Phương đứng ngẩn người ra giây lát, sau đó lượn mình chạy về chỗ Chung Trấn Văn nằm bất tỉnh nhân sự lúc nãy.

Trong vài tiếng đồng hồ thì Chung Trấn Văn đã đi vào trận rừng tre rồi, Dương Khải Phương lần mò tìm tới thì chính là lúc Hắc Mao Lão Quỷ đang trị thương cho Chung Trấn Văn.

Dương Khải Phương thoạt trông thấy hình thù của Hắc Mao Lão Quỷ đã giật mình nhủ thầm: Lão quái nhân này là ai thế? Tại sao lão bằng lòng trị thương cho Chung Trấn Văn thế?

Dương Khải Phương vừa suy nghĩ vừa cất bước đi vào trận pháp, thình lình...

Có một tiếng cười lạnh lùng rạch xé hư không vang tới, kế đó là một bóng xanh phất phơ hạ xuống phía trước mặt y.

Dương Khải Phương trố mắt nhìn kỹ mặt mày biến sắc ngay, thì ra người vừa xuất hiện chính là Địa Ngục Ma Cơ, Dương Khải Phương

bèn cười lạnh lùng một tiếng, chẳng thèm dòm ngó Địa Ngục ma Cơ nữa, lại tiếp tục cất bước đi vào trận rừng tre đã nhốt Chung Trấn Văn trong đó.

Bỗng nhiên Địa Ngục Ma Cơ gầm hét lớn tiếng nói:

- Ngươi hết muốn sống rồi chăng?

Dương Khải Phương nghe Địa Ngục Ma Cơ nói thế, bất giác giật bắn người lên dừng bước lại ngay, lạnh lùng nói:

- Dù cho ta có chết thật, có ai cần ngươi quan tâm nào?

Địa Ngục Ma Cơ không ngờ mình có ý tốt chẳng được nói lời cám ơn mà còn bị người dùng cặp mắt lạnh lùng đáp lại, tức thì mặt mày ửng đỏ không nói nên lời nào nữa.

Bốn tỳ nữ đứng sau lưng chủ nhân họ, đã căm phẫn đưa mắt nhìn đối phương.

http://tieulun.hopto.org

Dương Khải Phương đã hận Địa Ngục Ma Cơ vào tận xương tủy, cũng chẳng khác nào như Chung Trấn Văn hận Địa Ngục Ma Cơ vậy.

Địa Ngục Ma Cơ cười lạnh lùng một tiếng, nói:

- Bất kể ngươi có nghe nói hay chăng thì Địa Ngục Ma Cơ vẫn cứ phải nói, ngươi chớ khinh thị mười mấy cây tre nho nhỏ này, đây là một kỳ môn trận pháp, tên què đã bị nhốt bên trong bây giờ có thể ra được hay chăng vẫn còn là vấn đề nan giải.

Dương Khải Phương nghe nói thế, bất giác đưa mắt ngắm nhìn mười mấy cây tre giây lát, quả nhiên y đã phát hiện mười mấy cây tre này cắm trên đất rất có thứ tự, biết rằng Địa Ngục Ma Cơ nói không sai chút nào.

Thế rồi y quay người nhìn sang Địa Ngục Ma Cơ, lạnh lùng lên tiếng hỏi:

- Có thật đây là một trận pháp chăng?

Địa Ngục Ma Cơ cười khẩy nói:

- Tin hay chăng tùy ở nơi ngươi, nhưng Địa Ngục Ma Cơ thì nói lời thành thật và đã phá lệ đối xử với ngươi hết sức lịch sự, mong rằng mai sau gặp lại ngươi sẽ không còn dùng thái độ này cư xử với ta như thế nữa.

Dứt lời đưa cặp mắt tình tứ chăm chăm ngắm nhìn Dương Khải Phương một cái, sau đó quay người đi ngay.

Cặp mắt đa tình này làm cho trống ngực Dương Khải Phương đập thình thịch không dừng, Địa Ngục Ma Cơ đẹp như tiên nữ giáng trần, nụ cười khiến người trông thấy phải mất hồn mất vía, bây giờ y lại đưa mắt tình tứ ngắm nhìn y như thế, làm sao chẳng bảo Dương Khải Phương phải điên đảo mất hồn ư?

Trong bống chốc Dương Khải Phương cứ đưa mắt chăm chăm ngắm nhìn bóng lưng của Địa Ngục Ma Cơ mà ngẩn người ra ở đó.

http://tieulun.hopto.org

Mãi cho đến khi Địa Ngục Ma Cơ biến mất luôn, y mới nảo nề thở dài một tiếng, chỉ trong bỗng chốc này hình như trong đời người y đã lưu lại một hình bóng mãi mãi khó quên...

Dương Khải Phương nhủ thầm: Chẳng lẽ y đã yêu ta chăng?

Nghĩ tới đây Dương Khải Phương đã cười ngạo nghễ, sau đó lại đưa mắt tiếp tục theo dõi Chung Trấn Văn và Hắc Mao Lão Quỷ.

Bấy giờ Hắc Mao Lão Quỷ đã trị thương cho Chung Trấn Văn gần xong xuôi, đang ngồi nhắm mắt vận công điều tức.

Ngay lúc này, Chung Trấn Văn đã từ từ mở mắt ra, hắn đưa mắt nhìn Hắc Mao Lão Quỷ một cái, sau đó tự vận công giây lát, quả nhiên cảm thấy khí huyết mình đã lưu hành như trước.

Hắc Mao Lão Quỷ mở mắt nhìn Chung Trấn Văn nói:

- Chung hiền điệt, lúc nãy sư bá trị thương cho ngươi, phát hiện nội lực của ngươi hùng hậu hết sức, thế nhưng vì Nhâm, Đốc lưỡng mạch ngươi chưa thông nên không thể vận dụng nội lực trong Thất Tinh Tịnh Mạch đến mức tối đa....

Lão nói tới đây, dừng lại giây lát, sau đó nói tiếp:

- Nếu ngươi đả thông được Nhâm, Đốc lưỡng mạch với công lực bây giờ của ngươi dư sức đánh khắp thiên hạ mà khó tìm thấy địch thủ, thôi được bây giờ ta đành phải giúp ngươi đả thông Nhâm, Đốc lưỡng mạch này vậy.

Dứt lời, lão giơ tay phải vỗ vào Thiên Linh Cái của Chung Trấn Văn, khẽ hét nói:

- Tâm quy thần, thần quy hư, chớ khởi tạp niệm, phối hợp công lực của sư bá, đảo hồi dẫn chơn nguyên Thất Tinh Tịnh Mạch đi qua các kinh mạch.

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn lập tức tâm thần hợp nhất, liền gạt bỏ tạp niệm kết hợp công lực của Hắc Mao Lão Quỷ, đảo hồi dẫn nội lực Thất Tinh Tịnh Mạch đi qua các huyết mạch ngay....

Thình lình...

Hắc Mao Lão Quỷ gầm hét một tiếng như sấm nổ.

Chung Trấn Văn cảm thấy khí huyết công vào tâm mạch, đầu óc kêu "đùng" một tiếng, bất tỉnh nhân sự luôn.

Một hồi thật lâu Chung Trấn Văn mới giật mình tỉnh hồn lại, hắn sực cảm thấy toàn thân thoải mái liền phóng mắt nhìn ra trước thấy mặt mày Hắc Mao Lão Quỷ tái mét, đang ngồi xếp bằng trên đất vận công điều tức.

Chung Trấn Văn biết ngay nhị sư bá Hắc Mao Lão Quỷ đã giúp hắn đả thông được Nhâm, Đốc lưỡng mạch, trong lòng hắn cảm kích vô cùng, bất giác nhỏ xuống hai giọt nước mắt.

Nên biết nhân vật võ lâm dù có võ công cao cường đến đâu đi nữa, nếu muốn đả thông Nhâm, Đốc lưỡng mạch quyết chẳng phải chuyện dễ, thế mà hôm nay hắn đạt được cảnh giới này làm sao bảo hắn chẳng vui mừng đến đổi phải rơi lệ ư?

Một hồi lâu, Hắc Mao Lão Quỷ từ từ mở mắt nói:

- Nguy hiểm thay! Này Chung hiền điệt, sư bá không ngờ nội lực đã tích tụ trong Thất Tinh Tịnh Mạch của ngươi lại thâm hậu đến thế, lúc nãy ta nhất thời sơ ý suýt nữa đã khiến hiền điệt khí huyết đảo lộn, tẩu hỏa nhập ma luôn!

Lão vừa nói vừa kinh hãi khủng khiếp.

Chung Trấn Văn như sực hiểu ra, hi[illegible]ày Hắc Mao Lão Quỷ đã gầm hét một tiếng là nhằm làm cho mình thoáng ngạc nhiên, để dừng ngay đảo hồi dẫn chơn nguyên Thất Tinh Tịnh Mạch vào các huyệt mạch tiếp.

http://tieulun.hopto.org

Thế rồi hắn cất tiếng hỏi:

- Thưa nhị sư bá, thế là Nhâm, Đốc lưỡng mạch của tiểu điệt được đả thông rồi chứ?

Hắc Mao Lão Quỷ gật đầu nói:

- Đúng thế! Nhâm, Đốc lưỡng mạch của ngươi đả được đả thông rồi, trước kia ngươi không thể vận dụng nội gia chân lực, bây giờ ngươi đã có thể hoàn toàn phát huy tác dụng được rồi.

Chung Trấn Văn muốn nói lại thôi, Hắc Mao Lão Quỷ lại nói tiếp:

- Bây giờ sư bá phải tìm cách để ngươi thoát khỏi Kỳ môn trận này trước.

Chung Trấn Văn lấy làm thắc mắc hỏi:

- Chẳng lẽ nhị sư bá không ra trận pháp sao?

- Ta còn một cú tuyệt chiêu vẫn chưa luyện thành nhưng ta đã tốn đi năm năm thời gian vẫn chưa tham ngộ được chiêu này, chỉ khi nào ta ngộ được chiêu này thì xuất giang hồ ngay, bằng không dù phải luyện một trăm năm nữa ta cũng phải luyện tiếp thôi.

Chung Trấn Văn thoáng nghe nói thế, trong lòng giật mình kinh hãi, chỉ một cú tuyệt chiêu mà lão đã tốn cả năm năm trời vẫn chưa ngộ ra nếu lão không tham ngộ ra chiêu ấy thì mãi mãi không bao giờ xuất hiện giang hồ?

Từ điểm này ngay cú tuyệt chiêu mà lão đang tham cứu ắt phải thần áo hết sức!

Hắn nghĩ tới đây bất giác lên tiếng hỏi:

- Nhị sư bá có biết chút nào về cách lùi ra khỏi trận pháp này chăng?

Hắc Mao Lão Quỷ lắc đầu nói:

http://tieulun.hopto.org

- Ta không hiểu biết chút nào về trận pháp này hết, thế nhưng trận pháp này cũng chưa chắc nhốt được ta một cách dễ dàng đâu...

Lão nói tới đây từ từ ngồi bật dậy nói tiếp:

- Ngươi hãy đi theo ta.

Chung Trấn Văn thoáng ngạc nhiên giây lát, sau đó cất bước đi theo phía sau Hắc Mao Lão Quỷ.

Hắn lướt mắt nhìn tới trước thấy Hắc Mao Lão Quỷ cất bước đi có thứ tự, tuy Chung Trấn Văn chẳng mấy hiểu bộ pháp mà Hắc Mao Lão Quỷ đã đi, nhưng hắn đoán biết lão đã đi theo phương hướng của Kỳ Môn Trận.

Hai người đi như thế được nửa tiếng đồng hồ nhưng vẫn chưa ra khỏi trận rừng tre này.

Họ phóng mắt nhìn tới trước vẫn là một khu rừng tre bao la vô cùng vô tận.

Hắc Mao Lão Quỷ bất giác lấy làm kinh hãi vô cùng, thế rồi lão bèn dừng bước lại, đứng tại chỗ trầm tư luôn!

Nên biết Võ Lâm Tam Quỷ năm xưa Hắc Mao Lão Quỷ là người thông hiểu kỳ môn tuyệt trận của các phái võ lâm, đồng thời cũng nghiên cứu nhiều năm, thế mà hôm nay lão không sao ra khỏi trận rừng tre này, làm sao chẳng bảo lão cả kinh biến sắc ư?

Lão trầm tư một hồi lâu, quay đầu nhìn Chung Trấn Văn nói:

- Không ngờ trận rừng tre cỏn con này lại có oai lực kinh người như thế!

Chung Trấn Văn buột miệng nói:

- Thưa nhị sư bá, chúng ta không ra khỏi kỳ môn trận này được chăng?

Hắc Mao Lão Quỷ nhắm mắt ngẫm nghĩ giây lát, sau đó nói:

http://tieulun.hopto.org

- Chẳng phải không ra được nhưng mà muốn lui khỏi Kỳ môn trận này quả là khó khăn hết sức, nhìn khắp đương kim võ lâm, môn học trận pháp các phái nhị sư bá chưa thể nói là rõ biết đường chỉ trong lòng bàn tay, nhưng mười phần cũng rõ hết tám phần, thế mà trận phá này trong thì có Bát quái giữa thì ẩn tàng M hồn, bên ngoài lại là Cửu Cung, ba loại tuyệ trận phối hợp liên hoàn sử dụng phải nói kỳ c lực lợi hại kinh người gớm.

Chung Trấn Văn nghe nói thế bất giác lấ làm thất vọng não nùng hết sức.

Hắc Mao Lão Quỷ cứ trầm tư nói lẩm bẩ một mình: Bát quái, Mê hồn, Cửu cung, liê hoàn, phối hợp, bên trong trận pháp lại có trậ pháp, Bát quái xoay vòng, Mê hồn điên đảo, cá bước hồi chuyển...

Lão nghĩ tới đây, bất giác cau mày thở d luôn!

Dứt tiếng than thở, lão liền ngồi xếp bằng trên đất tiện tay bẻ một cành tre, cúi đầu vẽ loạn xạ trên đất.

Chung Trấn Văn đưa mắt nhìn lên mặt đất, cũng chẳng hiểu Hắc Mao Lão Quỷ đang vẽ những trận pháp gì hết, bây giờ Hắc mao Lão Quỷ dừng lại nói lẩm bẩm:

- Cửu cung trùm đầu, quẹo trái ba bước, trở về Mê hồn, Mê hồn biến mất, Bát quái hiện ngay trước mắt, chạy năm ba bước sang trái rồi quẹo phải ba bước, Bát quái... đã ra khỏi Bát quái...

Nói đến đây lão mặt mày lộ vẻ hớn hở, nhưng nét vui mừng này biến mất ngay, kế đó mặt mày tối sầm lại, cành tre trong tay vẽ thêm vài nét nữa, sau đó lẩm bẩm nói tiếp: Thoạt vừa ra bát quái, thân còn trong Mê hồn, Lục Thần vô chủ, quẹo phải tam tam, bước phía trái lục lục... tam lục nhất thập bát... thập bát, bước sang trái chín bước, quẹo bên phải chín... thôi đúng như thế rồi.

http://tieulun.hopto.org

Lão cả mừng kêu to lên một tiếng, độ
nhiên nhảy vọt lên ngay, giơ tay kéo Chun
Trấn Văn nói:

- Thôi chúng ta đi ngay bây giờ, ngươi c
thể ra trận được rồi.

Đối với môn học Kỳ Môn Trận, Chun
Trấn Văn chẳng hiểu chút nào hết, hắn thoạ
nghe nói rằng có thể ra khỏi trận rừng tre, cả
mừng vội đi theo phía sau Hắc Mao Lão Quỷ
ngay.

Họ đi như thế được khoảng nửa tiếng đồng
hồ, bỗng nhiên Hắc Mao Lão quỷ dừng bước lạ
nói:

- Ngươi cứ việc đi thẳng tới thì ra khỏi trận
rừng tre này ngay, ta không tiễn ngươi đi xa hơ
nữa nha.

Chung Trấn Văn nghe nói thế, trong lòn
bỗng trầm xuống, vài tiếng đồng hồ hội ngộ n

thình lình lại lặng lẽ phải chia tay, làm sao chẳng bảo hắn ngậm ngùi thương tâm ư?

Thế rồi hắn buồn bã hỏi:

- Có thật nhị sư bá không chịu ra khỏi đây ư?

Hắc Mao Lão Quỷ lắc đầu nói:

- Đương nhiên nhị sư bá muốn ra khỏi đây rồi, nếu ta không ngộ được cú tuyệt chiêu ấy, thì không thể nghệ chấn giang hồ, cho nên sư bá chẳng muốn ra nữa.

Chung Trấn Văn nghe nói thế, suýt nữa đã nhỏ nước mắt xuống, thế rồi hắn lại hỏi tiếp:

- Thưa nhị sư bá, cả đời Văn nhi chưa bao giờ được hiếu kính lão nhân gia người, mong rằng về sau ông...

Hắc Mao Lão Quỷ cười há há tiếp lời nói:

- Hiền điệt chớ thương tâm làm gì, sau khi ra khỏi nơi đây. Ngoại trừ ngươi phải tìm kiếm

http://tieulun.hopto.org

kẻ thù thực sự của phụ mẫu ngươi, ngoài ra con phải tuân thủ di ngôn của Trương Cốc Thần...

Nói tới đây, lão sực hiểu ra điều gì nói:

- Bảng Tàng Trân Đồ mà hiền điệt muốn tìm, vốn thì sư bá không thể giao cho ngươi tại vì đấy là vật mà Địa Ngục Thần Quân đã đấu v đánh với sư bá và thua cho sư bá, y buông lời bảo rằng hai mươi năm sau ắt phải thu hồi, bây giờ sư bá cũng giao cho ngươi luôn.

Nói xong lão thò tay vào ngực áo lấy một cái hộp nhỏ tinh xảo ra giao cho Chung Trấn Văn nói:

- Bây giờ nhị sư bá giao vật này cho ngươ có lẽ đại sư bá Địa Ngục Thần Quân của ngươ đã tạ thế rồi, sẽ không đến thu hồi vật này nữ cho dù y còn sống cũng chưa chắc đã dám từ ta ngươi đoạt hồi lại được.

Qua lời nói của Hắc Mao Lão Quỷ, Chun Trấn Văn cảm thấy rằng hình như lão và Đ

Ngục Thần Quân có sự bất hòa, thế rồi hắn buột miệng nói:

- Tại sao nhị sư bá lại đấu võ đánh cuộc với đại sư bá như thế?

Hắc Mao Lão quỷ cười nhạt nói:

- Câu chuyện kể còn dài dòng lắm, về sau có điều kiện ta sẽ nói lại cho ngươi nghe.

- Thưa nhị sư bá, người nói rằng những người giết chết phụ mẫu Văn nhi bao gồm cả cao thủ các phái giang hồ ư?

Hắc Mao Lão Quỷ khẽ gật đầu nói:

- Đúng thế, nói tóm lại phàm những võ lâm cao thủ trên năm mươi tuổi thảy đều là kẻ thù giết chết phụ mẫu ngươi...

Lão nói tới đây, dừng lại trong giây lát sau đó lại nói tiếp:

http://tieulun.hopto.org

- Thế nhưng số người này chỉ là những tay sai thôi, nghe nói còn có một nhân vật đầu não nào đó.

- Ai thế?

Hắc Mao Lão Quỷ lắc đầu nói:

- Thế thì nhị sư bá không biết rồi, nhưng sự việc này ắt phải có một ngày được phanh phui ra chẳng sai.

Chung Trấn Văn nghe nói thế nghiến răng mím môi sát khí hiện lên đầy mặt, nhủ thầm: Ắt phải có một ngày nào đó ta quyết giết sạch số võ lâm cao thủ trên năm mươi tuổi các ngươi không sai...

Mặc dù Dương Khải Phương đứng ngoài Kỳ môn trận, không thể nghe rõ lời đối thoại giữa Chung Trấn Văn và Hắc Mao Lão Quỷ, nhưng y đã trông thấy rõ sát khí lộ đầy trên gương mặt của Chung Trấn Văn, y bất giác cũng phải rùng mình giật bắn người lên!

Ngay lúc này, bỗng nghe một tiếng gầm hét như sấm nổ, kế đó có vài bóng người bay vọt tới.

Dương Khải Phương quay đầu nhìn sang trong lòng đã giật mình kinh hãi, y nhủ thầm: Chẳng lẽ người bịt mặt bận áo xám đã chết trong tay bọn người này rồi chăng?...

Y suy nghĩ tới đây, cơn lửa giận trong lòng đã bốc cháy phừng phựt, kế đó sát khí đã lộ trên mặt luôn.

Dương Khải Phương quay đầu nhìn vào trận rừng tre lần nữa thì y đã trông thấy Chung Trấn Văn đang cất bước ra khỏi trận pháp.

Dương Khải Phương cười lạnh lùng một tiếng, kêu sột một cái, cây quạt xếp trong tay đã xòe ra ngay, toan lượn mình lao tới chặn đường, nhưng thình lình có một âm thanh gầm hét nói:

- Các hạ chớ có quýnh lên làm gì? Cứ để họ tới tự nhiên.

http://tieulun.hopto.org

Dương Khải Phương nghe tiếng hét nói thế đã giật mình quay người nhìn ra trước, người bịt mặt bận áo xám lại đứng sừng sững sau lưng y!

Dương Khải Phương lại ngẩn người ra lần nữa!

Người bịt mặt cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Tên "què" nhân họa được phước, sau k tái xuất giang hồ, võ công của hắn có thể c siêu hơn trước nhiều, để tự nhiên hắn đối p bọn này được rồi...

Y nói tới đây thì dừng lại giây lát, sau nói tiếp:

- Chẳng phải ngươi định đi Khấp Huy Nhai ư? Tại sao còn ở đây thế này?

- Ngươi mà ta định đi tìm kiếm, đã đ đây...

Dương Khải Phương chưa nói hết lời, bỗ lại nghe một tiếng gầm hét vang tới, tức t

chưởng môn ngũ đại môn phái và võ lâm cao thủ các phái đã chạy tới trước mặt.

*

**

HẾT TẬP 2

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ 15

TỶ ĐỆ TÌNH THÙ HẬN KHÔN TẢ.

Dương Khải Phương lượn mình lướt tới đứng đối diện với năm chưởng môn nhân ngũ đại môn phái!

Người bịt mặt bấn áo xám vẫn đứng yên bất động.

Trong bỗng chốc, tình thế lại bắt đầu trở nên khẩn trương lần nữa.

http://tieulun.hopto.org

Bây giờ ngoại trừ số cao thủ lúc nãy, ngoài ra có thêm vài cao thủ tuyệt đỉnh có lẽ họ đang ẩn núp trong bóng tối.

Đêm nay lại có tuồng hát hay, nếu Chung Trấn Văn thoát khỏi trận rừng tre, ắt phải có một trận đại đồ sát không sai.

Thế rồi huyết kiếp giang hồ bỗng khởi lên!

Chưởng môn ngũ đại môn phái thoáng trông thấy thiếu niên áo gấm thần bí này, lại hiện thân cản đường đi lần nữa, bất giác phải giật mình biến sắc!

Ngay lúc này, Tôn Can Đạt trại chủ Đoạn Hồn Trại lướt mắt quét nhìn Chung Trấn Văn và Hắc Mao Lão Quỷ đang trong trận rừng tre, đã giật mình kinh hãi ngay!

Lão chẳng phải trông thấy Chung Trấn Văn mà giật mình chính lão đã hoảng hốt khi nhìn thấy Hắc Mao Lão Quỷ!

Thế rồi lão đưa mắt nhìn năm vị chưởng môn, nói giọng lạnh lùng:

- Chưởng môn tôn giá, chẳng phải người đang ở trong trận rừng tre chính là Hắc Mao Lão Quỷ ư?

Năm chưởng môn quần hùng tại hiện trường nghe nói thế, đã bất giác gật bắn người lên, lập tức phóng mắt nhìn vào Kỳ Môn Trận, mặt mày biến sắc ngay!

Sự việc thình lình xảy ra như thế, quả thật làm cho quần hùng kinh hãi chẳng ít.

Ngay lúc này, người bịt mặt cười lạnh lùng một tiếng nói với Dương Khải Phương:

Các hạ cứ việc yên tâm, mặc dù họ là ...ng cao thủ Đại Giang Nam Bắc, nhưng ta tin ...ắc rằng họ chẳng dám mạo muội xông vào trận đầu.

Dương Khải Phương nghe đối phương nói thế, lập tức thụt lùi ra sau ngay.

http://tieulun.hopto.org

Thình lình ngay lúc này...

Bỗng có một tiếng cười sang sảng vang lên, mọi người đưa mắt nhìn tới, thấy người vừa cất tiếng cười sang sảng chính là Tiếu Đạo Nhân.

Chỉ thấy Tiếu Đạo Nhân lượn mình lướt tới, lạnh lùng nói:

- Ta thì chẳng tin trận rừng tre cỏn con này lại nhốt được bần đạo thế nhưng mạo hiểm xông vào trận pháp này không có ích lợi gì hết, bần đạo chẳng thèm mất thì giờ thôi.

Ngay lúc này, Dương Khải Phương bỗng cảm thấy có cơn gió xoáy lướt tới, thình lình có một đại hán kình trang phất phơ hạ xuống trước mặt người bịt mặt bận áo xám.

Chỉ thấy đại hán kình trang đưa mắt nhìn người bịt mắt, tay cầm lá cờ vàng và giơ cao lên nói:

- Bẩm cáo Hứa Đường chủ, Lu thiếu chủ có lệnh bảo ngươi lập tức đi về với ta.

Người bịt mặt chắp tay hướng lá cờ vàng xá một xá, cung kính thưa:

- Đệ tử vâng lệnh.

Đại hán kình trang cuốn lá cờ vàng lại, đưa mắt quét nhìn quần hùng và cười nhạt một tiếng sau đó tung mình chạy trước, chỉ trong bổng chốc thì mất dạng luôn.

Người bịt mặt đưa mắt nhìn Dương Khải Phương hỏi:

- Này các hạ! Chúng ta tạm thời từ giã nha.

Dứt lời, tung mình chạy theo phía sau đại hán kình trang ngay.

Dương Khải Phương ngẩn người ra tại chỗ, nhủ thầm: Người này là ai thế?... Là Đường chủ của Bang phái nào vậy?

Dương Khải Phương đang còn suy nghĩ, thình lình có một âm thanh thật nhỏ truyền tới nói:

http://tieulun.hopto.org

- Trận mưa máu gió tanh sắp sửa lên đài hát nha.

Dương Khải Phương nhìn theo hướng có tiếng nói, cũng lại ông lão áo đen đang ngồi trên cành cây cách xa chỗ y độ khoảng ba trượng.

Cũng lại một quái khách thần bí! Ông áo đen này lá ai thế?

Dương Khải Phương còn đang suy gnhĩ, thì cao thủ các phái giang hồ và quần húng đã lượn mình lướt tới gần phạm vi bên ngoài trận rừng tre.

Bầu không khí ở hiện trướng tức thì trở nên khẩn trương vô cùng.

Dương Khải Phương trông thấy thế, trống ngực đã đập thình thịch không dừng.

Y đá giật mình nhủ thầm: Nếu trong khoảnh khắc tíc tắc Chung Trấn Văn vừa bước ra trận pháp, số cao thủ này hợp lức tấn công ra một chưởng thì Chung Trấn Văn làm sao thoát khỏi ư?

Dương Khải Phương nghĩ tới đây, tức thì sợ quýnh quáng lên, tình hình bây giờ nghiêm trọng hết sức.

Y vừa suy nghĩ vừa xòe cây quạt xếp ra, kêu "sột" một cái, đang muốn tung mình lao tới...

Thình lình có một tiếng gầm hét vang lên, quả thật ngay lúc này Chung Trấn Văn đã bước ra khỏi trận rừng tre.

Đúng như Dương Khải Phương đã tiên liệu, trong khoảnh khắc tíc tắc Chung Trấn Văn vừa ra khỏi trận pháp, quần hùng tại hiện trường đã gầm hét cùng lúc phóng ra một chưởng.

TRong khoảng thời gian tíc tắc nhanh như điện xẹt này, Chung Trấn Văn vừa bước ra trận rừng tre, thình lình thấy vô số chưởng lực ào ào bổ tới, hắn đã cả kinh thất sắc...

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn lập tức lượn không bay bổng lên cao, gầm hét lớn tiếng nói:

- Các ngươi dám sử dụng thủ đoạn hạ lưu như thế ư?...

Dứt lời, hắn quơ gậy từ trên quét xuống đánh ra chiêu Phong Vân Biến Sắc, đồng thời giơ tay trái phóng ra một chưởng luôn.

Thủ pháp bây giờ của Chung Trấn Văn thần tốc kinh người hết sức, ngay cả Dương Khải Phương đứng núp trong bóng tối đã sợ quýnh quáng lo lắng cho hắn, cũng đã giật bắn người lên.

Dương Khải Phương lướt mắt nhìn tới, thấy bóng gậy và chưởng phong lướt ngang, tức thì có vài tiếng thảm kêu và vài người đã té nằm ra đất ngay.

Chung Trấn Văn cũng nhanh nhẹn không kém, phất phơ hạ xuống bên cạnh Dương Khải Phương nhanh như cắt.

Quả thật thân pháp hắn nhanh thần tốc đến đỗi không bút mực nào tả được hết.

Võ công của Chung Trấn Văn đã trấn áp quần hùng tại hiện trường, trong khoảnh khắc tất cả mọi người đã ngẩn người ra tại chỗ luôn.

Họ đã kinh hãi đưa mắt ngắm nhìn tên quỉ Chung Trấn Văn có võ công tiến triển kinh khủng trong một ngày này.

Hình như mọi người đã không tin rằng hắn lại có võ công tiến bộ kinh khiếp trong một ngày như thế được.

Gương mặt CHung Trấn Văn tràn ngập những sát khí kinh người, hắn đưa mắt quét nhìn quần hùng một vòng, sau đó ngước đầu cười há há như điên như cuồng, đồng thời khẽ động cây gậy trên đất hai cái.

Chỉ trong một ngày mà võ công của Chung Trấn Văn đã tiến bộ thần tốc kinh hồn như thế, chẳng những quần hùng tại hiện trường đã lấy

http://tieulun.hopto.org

làm kinh ngạc mà cả Dương Khải Phương cũng giật bắn người lên!

Dương Khải Phương đưa mắt nhìn Chung Trấn Văn hỏi:

- Này Chung huynh đài, chẳng biết người ở trong trận rừng tre là ai thế?

Chung Trấn Văn đưa mắt ngắm nhìn Dương Khải Phương giây lát, sau đó nói:

- Việc này chúng hãy nói sau...

Hắn dừng lại giây lát, lạnh lùng nói tiếp:

- Không ngờ họ không thu nhận ta làm môn đồ, té ra họ đều là kẻ thù của phụ mẫu ta.

Nói tới đây lửa giận trong lòng bốc cháy phừng phực, hắn nghiến răng kêu ken két chuẩn bị ra tay.

Dương Khải Phương nghe nói thế, bất giác giật mình kinh hãi, buột miệng nói:

- Căn cứ thế nào mà Chung huynh đã nói như thế?

Chung Trấn Văn cười lạnh lùng một tiếng, nói:

- Ma Quỷ Sứ Giả và Tuyết Mỹ Nhân là phụ mẫu của ta, cả hai đã chết trong tay số người này đây...

Dứt lời, hắn khẽ động cây gậy lên đất một cái, từ từ tiến sang hướng quần hùng.

Bầu không khí khẩn trương vô cùng!

Một trận đổ máu sắp diễn ra lập tức!

Chung Trấn Văn chỉ khẽ hất tay một cái đã giết mất ba mạng, làm sao quần hùng không giật mình kinh hãi ư?

Dương Khải Phương nhủ thầm: Quả nhiên hắn là hậu nhân của Ma Quỷ Sứ Giả và Tuyết Mỹ Nhân, cuối cùng hắn đã phanh phui được nghi vấn ly kỳ này.

http://tieulun.hopto.org

Dương Khải Phương suy nghĩ tới đây, kêu "sột" một cái xòe cây quạt xếp trong tay ra luôn, y ngại rằng Chung Trấn Văn có điều sơ ý, nên hất quạt đi theo hắn tiến tới luôn.

Bây giờ Chung Trấn Văn đã biết phụ mẫu hắn chết trong tay số người này, dĩ nhiên hắn không thể tha thứ bọn người này được.

Chung Trấn Văn đưa cặp mắt sáng như điện quang nhìn hòa thượng Cốc Giải lạnh lùng hỏi:

- Hòa thượng hôi thối kia, bây giờ chúng ta hãy nhắc lại chuyện cũ cái đã, xin hỏi năm xưa ta đã quỳ gối trước cổng Thiếu lâm tự cả ba ngày ba đêm thế tại sao ngươi vẫn không chịu thu nhận ta làm đồ đệ ư?

Hắn mắng một câu "hòa thượng hôi thối" khiến số đệ tử phái Thiếu Lâm mặt mày đại biến, hòa thượng Bách Trần Hộ Pháp trưởng lão phái Thiếu Lâm đã lướt tới trước, khẽ đọc một câu Phật hiệu nói:

- Thí chủ tuổi hãy còn trẻ, thế mà mắt nhìn bể không có người nào hết, đã rằng Phật quảng đại, không nhận người vô duyên, bổn không thu nhận thí chủ chỉ vì thì chủ vô ân với Phật môn.

Chung Trấn Văn nghe nói thế, ngước đầu lên há há nói:

- Ngươi chớ nói lời đẹp đẽ đường hoàng như thế, các ngươi chớ tưởng rằng ta không phanh phui được nghi vấn ly kỳ này, nói cho các ngươi hay cũng không hề chi, các ngươi không thu nhận ta làm môn đồ phải chăng đã có can hệ đến việc án đã giết chết phụ mẫu tại hạ là Ma Quỷ Sứ Giả và Tuyết Mỹ Nhân chăng?

Nghe Chung Trấn Văn nói thế, tất cả mọi người cả kinh thất sắc!

Phải, nghi án ly kỳ khủng bố mà nhân vật võ lâm đã phải lo ngại, cuối cùng đã bị hắn khám phá ra.

http://tieulun.hopto.org

Đương nhiên trận huyết kiếp võ lâm này chắc chắn không thể tránh khỏi được.

Chung Trấn Văn cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Bọn người các ngươi tự xưng là môn hộ chánh tông của ngũ đại môn phái này, đã liên hợp vài trăm cao thủ võ lâm ở Đại Nam Giang Bắc, dụ phụ mẫu ta đến tuyệt lãnh Địa Ngục Môn sau đó đánh cả phụ mẫu ta té xuống tuyệt lãnh chết trong Địa Ngục Môn, có phải vậy chăng?

Quần hùng tại hiện trường nghe hắn nói thế thảy đều cả kinh thất sắc!

Chung Trấn Văn lại nói tiếp:

- Các ngươi cho rằng nếu các ngươi không nói sự việc này ra thì quỷ thần thảy đều không biết chăng? Bây giờ ta đã nói xong, các ngươi đáng phải chết...

Chữ "chết" vừa thốt khỏi miệng thì hắn đã lượn mình lướt tới đứng ngay trước mặt của năm vị chưởng môn nhân ngũ đại môn phái, gương mặt hắn đầy những sát khí kinh người!

Ngay lúc Chung Trấn Văn vừa lướt tới, năm chưởng môn ngũ đại môn phái đã bất giác thụt lùi ra sau một bước.

Quần hùng tại hiện trường, vẫn đứng yên bất động, nơi đây mặc dù đã vân tập vài chục võ lâm cao thủ Đại Giang Nam Bắc thế nhưng hiện trường này đã tịch lặng chẳng khác nào như tòa tử thành không một tiếng động nho nhỏ nào hết.

Tịch lặng đến đỗi đã nghe thấy trống ngực của quần hùng đang đập thình thịch...

Chung Trấn Văn thoạt vừa lượn mình lướt tới thì Dương Khải Phương cũng lao mình nhảy tới đứng sánh vai với Chung Trấn Văn khẽ nói:

- Chúng huynh chớ ỷ y thái quá, vài chục cao thủ võ lâm tại đây đều mang lòng quyết tâm

http://tieulun.hopto.org

diệt trừ Chung huynh cho bằng được, cho dù Chung huynh có võ công cao cường đến đâu đi nữa cũng nên lưu ý câu nói "song quyền nan địch tứ thủ", bằng không chỉ cậy khí huyết chi dũng chẳng những không trả được thù ngược lại loạn cả đại mưu, Chung huynh thấy huynh đệ nói thế có đúng chăng?

Dương Khải Phương là một người có kinh nghiệm giang hồ cực phong phú, khi y đánh giá tình hình trước mắt cho rằng nếu Chung Trấn Văn chỉ cậy nhất thời khí huyết chi dũng ắt phải khó thoát khỏi số cao thủ võ lâm này liên hợp xuất thủ vây công.

Chung Trấn Văn nghe y nói thế, bất giác khẽ gật đầu biểu thị sự đồng ý, hắn cảm thấy rằng Dương Khải Phương nói không sai chút nào.

Thế nhưng hắn là một con người có tâm địa hết sức cao ngạo, một khi biết phụ mẫu chết trong tay số cao thủ này hắn làm sao nhịn nổi khẩu khí này ư?

Thế rồi hắn cười nhạt nói:

- Dương huynh nói không sai chút nào, thế ng đệ chẳng thể chẳng trả thù không đội trời ng đã giết chết phụ mẫu đệ...

Hắn nói tới đây, cười thê lương, sau đó lại ói tiếp:

- Dương huynh đối đãi với Chung mỗ như h huynh đệ, nên đệ có một việc muốn nhờ vả, Ang biết Dương huynh có bằng lòng chăng?

Dương Khải Phương thấy Chung Trấn Văn đã trịnh trọng nói chuyện như thế trong lòng lấy làm kinh hãi, vội nói:

- Chung huynh có việc chi cứ nói.

Chung Trấn Văn trầm giọng nói:

- Việc hôm nay là Chung Trấn Văn với số người có mặt tại đây có mối thâm thù giết chết phụ mẫu, tiểu đệ không thể trả, Dương huynh thì không can hệ gì đến việc này hết đương

http://tieulun.hopto.org

nhiên không cần phải xuất thủ, nếu tiểu đệ chẳng may chết tại nơi đây xin Dương huynh chôn cất thi hài của đệ đồng thời thông cáo Hắc Mao Lão Quỷ nhị sư bá của đệ biết, nếu đệ chẳng chết thì không cần phải nói làm gì, Dương huynh có thể giúp đệ điều này chăng?

Những lời nói này chẳng khác nào di chúc khi một người sắp chết đã lưu lại, Dương Khải Phương nghe nói thế nhất thời chỉ biết đưa mắt ngạc nhiên ngắm nhìn Chung Trấn Văn không nói gì hết.

Chung Trấn Văn cười nhạt nói tiếp:

- Dương huynh có bằng lòng việc này chăng hay là tùy nơi Dương huynh, lời nói của đệ đến đây thì hết.

Dứt lời, hắn đưa mắt quét nhìn quần hùng, cằm phẫn nói:

- Các ngươi ai muốn ra đây nạp mạng trước nào?

Quần hùng đang ngơ ngẩn mất hồn, thoạt ... Chung Trấn Văn gầm hét nói thế, thảy đều ... mình tỉnh hồn lại ngay.

Ngay lúc này, Dương khải Phương khẽ thở ... một tiếng, từ từ lui sang một bên.

Tiếng kêu "cọc, cọc" lại vang lên tiếp, ...ng Trấn Văn lại tiếp tục dộng cây gậy lên ... đất lần nữa, hắn đã chuẩn bị xuất thủ.

Quần hùng thoạt nghe Chung Trấn Văn ... hét nói thế, không một ai mà chẳng giật ...nh biếc sắc, hòa thượng Bách Trần Hộ Pháp phái Thiếu Lâm cười lạnh lùng nói:

- Chung thí chủ đã biết cái chết của lệnh tôn, lệnh đường, phải chăng từng mục kích đệ tử bổn phái có mặt tại hiện trường ư?

Chung Trấn Văn hỏi thế, thoáng ngẩn người ra giây lát, sau đó cười lạnh lùng, cằm phẫn nói:

http://tieulun.hopto.org

- Ngươi còn muốn biện bạch nữa ư, khi ấy tất cả các ngươi thấy đều có mặt tại hiện trường hết.

Bách Trần lạnh lùng nói:

- Chung thí chủ chớ được ngậm máu phun người, chính lão tăng không có mặt tại đó...

Chung Trấn Văn nổi giận nói ngay:

- Nếu ngươi không có mặt tại đó thì hãy cút khỏi đây cho mau, để người nào khác ra nói chuyện xem nào.

Chung Trấn Văn vừa thốt lời nói này thì hòa thượng Bách Trần không còn chịu đựng được nữa đã cất tiếng cười ầm lên nói:

- Chung thí chủ kiêu căng quá thế, thì bần tăng cú tiếp ngươi vài chiêu trước có sao nào?

Dứt lời, lượn mình lướt tới ngay, lão lập tức vận công vào song chưởng chuẩn bị phát chiêu.

Ngay lúc hòa thượng Bách Trần lượn mình [illegible] tới, bầu không khí thình lình trở nên khẩn trương ngay, quần hùng tại nơi đây động lòng cũng từ từ tiến tới luôn.

Dương Khải Phương tay cầm quạt xếp cứ lay động không dừng, cặp mắt sáng quắc chăm chăm theo dõi quần hùng, chuẩn bị tấn công tiếp tay cho hắn.

Chung Trấn Văn cười lạnh lùng một tiếng, giơ cây gậy lên, căm phẫn nói:

- Ngươi muốn tìm cái chết thì chớ oán trách ta nha.

Dứt lời, vung gậy quơ tới nhanh như cắt.

Chung Trấn Văn đã khởi niệm sát, nên hắn đã quét tới một gậy vừa nhanh vừa mãnh liệt kinh người hết sức.

Hoà thượng Bách Trần thân nhậm chức Hộ pháp Thiếu Lâm, thân mang tuyệt nghệ phái Thiếu Lâm nên võ công cũng chẳng phải tầm

http://tieulun.hopto.org

thường, khi Chung Trấn Văn thoạt vừa vung gậy quơ tới thì lão đảo mình phất hai tay áo một cái, đẩy ra một luồng nội gia chơn lực, cuồn cuộn cuốn tới trước.

Hai người đã phát động thế tấn công nhanh song song không kém, gậy Chung Trấn Văn vừa hất ra thì luồng nội gia chơn lực của hòa thượng Bách Trần cũng phất tới ngay.

Hai luồng kình phong đụng vào nhau kêu "đùng" một tiếng kinh hồn hết sức, một bóng người đã bay bổng trong đất cát tung tóe mịt mù văng ra xa cả một trượng!

Quần hùng cùng lúc phóng mắt nhìn tới trước, thấy luồng chưởng lực của Chung Trấn Văn đã đánh bạt hòa thượng Bách Trần, té văng ra xa, há mồm phun ra một bụm máu tươi nằm trên đất ngay!

Tất cả cao thủ tại hiện trường thảy đều kinh thất sắc.

Sau khi chỉ một chưởng đánh văng hòa thượng Bách Trần, Chung Trấn Văn đã lượn lướt tới trước mặt các cao thủ ngũ đại môn phái, căm phấn gầm hét:

- Còn ai muốn đến nạp mạng nữa?

Hòa thượng Cốc Giải chưởng môn phái Thiếu Lâm không còn chịu đựng được nữa, lập hét to một tiếng vung tay phải lên nói:

- Thì ta cứ tiếp vài chiêu tuyệt học Chung chủ xem nào.

Lão toan phóng chưởng ra thì một đệ tử phái Thiếu Lâm đã lượn mình nhảy tới nói:

- Chưởng môn nhân là mạng mạch bản phái, há được khinh suất động thủ ư? Trận đấu này cứ giao lại cho đệ tử.

Hoà thượng Cốc Giải nghe nói thế, vội thu hồi chưởng lực, thở dài một tiếng rất não nùng, từ từ lui ra sau luôn.

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn giận dữ đưa mắt nhìn đệ tử phái Thiếu Lâm đang đứng trước mặt ấy, căm phẫn nói:

- Ngươi cũng định đến đây nạp mạng chăng?

Hòa thượng ấy định lên tiếng trả lời, thình lình...

Có một tiếng cười lạnh lùng bỗng nhiên rạch xé hư không vang tới, tiếp theo tiếng cười thì trước mặt Chung Trấn Văn lại xuất hiện thêm năm người nữa.

Hắn trố mắt nhìn kỹ thì ra chính là Địa Ngục Ma Cơ và bốn tỳ nữ tuyệt sắc.

Chung Trấn Văn thoáng trông thấy Địa Ngục Ma Cơ mặt mày bỗng biến sắc ngay, bất giác thụt lùi ra sau hai bước liền.

Lời nói của nhị sư bá Hắc Mao Lão Quỷ thoáng xẹt nhanh trong đầu óc hắn. Trời ơ! Nữ

giết người không nháy mắt này lại chính là ... tỷ tỷ hắn!

Thình lình...

Hắn cảm thấy hai mắt ngập đầy nước mắt, ...hìn thấy trước mặt lờ mờ mà thôi, suýt nữa không cầm lòng được phải nhỏ nước mắt ...g.

Hai mươi năm cốt nhục ly biệt, nếu ở vào hoàn cảnh nào khác mà tương phùng thì họ ...n choàng với nhau mà mừng rơi nước mắt, nhưng hôm nay họ là một cặp thù nhân thế ...ong đối lập với nhau!

Chung Trấn Văn bất giác thụt lùi thêm ...bước nữa, cặp mắt chăm chăm vào má phấn ... Ngục Ma Cơ không hề chớp mắt, hắn đang ...ức từ trên gương mặt của Địa Ngục Ma Cơ tìm kiếm ký ức thời niên thiếu của mẫu thân...

Sau khi Địa Ngục Ma Cơ xuất hiện, hiện trường trở nên khẩn trương hơn!

http://tieulun.hopto.org

Dương Khải Phương thoáng trông thấy Địa Ngục Ma Cơ xuất hiện cũng bất giác giật bắn người lên!

Vài chục võ lâm cao thủ đã đưa mắt nhìn chăm chăm Địa Ngục Ma Cơ, họ muốn xem ma nữ giết người không gớm tay, đấu bằng cách nào với tên què này đây.

Một hồi thật lâu không có ai mở miệng nói gì hết!

Dương Khải Phương bỗng thấy Chung Trấn Văn mất hồn đưa mắt ngắm nhìn Địa Ngục Ma Cơ trong lòng lấy làm lạ lùng hết sức, hình như chỉ trong bỗng chốc mà Chung Trấn Văn đã biến đổi thành một con người khác.

Đương nhiên Dương Khải Phương không hiểu quan hệ giữa Chung Trấn Văn và Địa Ngục Ma Cơ như thế nào rồi.

Phải, chớ nói Dương Khải Phương hiểu làm gì, mà ngay cả Địa Ngục Ma Cơ và vài chục võ

cao thủ tại hiện trường cũng không một ai hết.

Địa Ngục Ma Cơ thoạt nhìn thấy Chung n Văn đưa mắt ngắm nhìn mình ngẩn người ấy, thế rồi y cười lạnh lùng nói:

Này tên què kia, chẳng lẽ ngươi không ra ta chăng?

Chung Trấn Văn lòng đau như cắt, suýt hắn buột miệng kêu lên hai tiếng "tỷ tỷ"!

Thế nhưng hắn không gọi gì hết, hắn chỉ một cách đau khổ và não nùng, hắn đã cố giữ lại nước mắt đang muốn nhỏ xuống.

Cả một đời người hắn chưa từng cảm thọ ấm cúng ở nhân gian, thế bây giờ tỷ tỷ hắn ngay trước mặt mà hắn không thể gọi y, sao bảo hắn chẳng thương tâm não nùng ư?

Huống chi hắn đã hứa với Trương Cốc Thần rằng hắn sẽ giết chết Địa Ngục Ma Cơ.

http://tieulun.hopto.org

Phải, nỗi đau khổ nhất của đời người cũng chẳng khác gì tâm trạng bây giờ của Chung Trấn Văn.

Hắn nghe Địa Ngục Ma cơ nói thế, bất giác thương tâm cúi đầu xuống.

Địa Ngục ma Cơ thoạt trông thấy hành động của Chung Trấn Văn cũng lấy làm ngạc nhiên hết sức, nên biết Chung Trấn Văn là một con người cực kỳ cao ngạo, thế mà bây giờ tại sao hắn lại thay đổi như thế?

Ngay cả quần hùng tại hiện trường cũng kinh ngạc chẳng hiểu gì hết.

Dương Khải Phương cũng mù tịt luôn.

Địa Ngục Ma Cơ mặt hơi biến sắc, căm phẫn hét nói:

- Này tên què kia, chúng ta nên liều kết mối thù một gậy chứ, nếu ngươi sợ chết hãy giao ngân tiêu ấy cho ta thì ta sẽ buông tha cho ngươi ngay.

Dứt lời, ả từ từ tiến sang hướng Chung Trấn Văn ngay.

Trong bầu không khí bi thương, lại tràn ngập những sát khí khủng bố kinh người.

Trước kia Địa Ngục Ma Cơ trúng một gậy của Chung Trấn Văn, hôm nay ả phải trả thù bằng được, ngoại trừ Chung Trấn Văn nói lại là biết quan hệ giữa hai người.

Chung Trấn Văn đưa mắt nhìn Địa Ngục Ma Cơ, cười thật thương tâm, không nói gì hết!

Phen này Địa Ngục Ma cơ đã nổi giận lên rồi.

- Ngươi không nói gì nữa, ta cứ phải buộc ngươi nói chuyện mới thôi...

Tiếp theo tiếng nói căm phẫn, bóng xanh chớp thoáng lướt tới, vung chưởng đánh vào người Chung Trấn Văn nhanh như cắt.

http://tieulun.hopto.org

Địa Ngục Ma Cơ thoạt phát động thế tấn công quần hùng tại hiện trường đã kêu ầm lên, cuối cùng tuồng hát hay đã bắt đầu diễn ra!

Dương Khải Phương thoạt trông thấy tình hình cũng cầm phẩn phất cây quạt xếp trong tay một cái, chuẩn bị tấn công.

Chung Trấn Văn đã thình lình từ cơn suy tư, giật mình tỉnh hồn lại ngay, cũng trong lúc này chưởng lực của Địa Ngục Ma Cơ vừa tấn công tới.

Chung Trấn Văn thoạt vừa trông thấy Địa Ngục Ma Cơ xuất thủ, hắn trợn ngược đôi lông mày kiếm, bỗng nhiên gầm hét một tiếng nói:

- Quả thật ngươi đáng chết vậy...

Hắn không thể tha thứ hành vi của tỷ tỷ hắn, chẳng những y đã giết người như kiến, hơn nữa lòng dạ cay độc hết sức, chỉ căn cứ mỗi một tội y đã xử ác với Trương Cốc Thần thì đáng phải giết chết rồi.

Mặc dù hắn yêu thương tỷ tỷ hắn, thế nhưng hắn sẵn sàng mất một người tỷ tỷ như thế.

Cho nên một khi hắn nổi giận ra tay, không còn vị tình nữa.

Mối tình thân nhất ở thiên hạ này... tỷ tỷ đệ đệ, cuối cùng đã xuất thủ giao đấu.

Sự kiện bi thảm nhất trong đời người, cũng bất quá như cặp tỷ đệ bất hạnh này thôi.

Chung Trấn Văn thoạt trông thấy Địa Ngục Ma Cơ phóng chưởng tới, hắn đã gầm hét ung gậy quơ ra một chiêu Phong Vân Biến Sắc ngay.

Quả thật võ công của Địa Ngục Ma Cơ cũng chẳng kém, trong khi y phóng chưởng, lại đảo người xoay một vòng, giơ tay trái đánh thêm một chưởng nữa thật thần tốc.

Hình như hai chưởng này đã cùng một lúc tấn công ra.

http://tieulun.hopto.org

Số cao thủ tại hiện trường đã giật bắn người lên.

Tức thì Chung Trấn Văn đã bị đẩy lui ra sau hơn mười bước.

Dương Khải Phương khẽ lay động cây quạt xếp trong tay, nếu Chung Trấn Văn yếu thế y sẽ xuất thủ ngay.

Địa Ngục ma Cơ thấy mình đánh ra hai chưởng đã đẩy lui được Chung Trấn Văn trong lòng lấy làm mạnh dạn thêm, thế rồi y lại gầm hét phóng ra ba chưởng nữa.

Nhiều lần Chung Trấn Văn đã muốn đánh hạ độc thủ nhưng một ánh linh quang xẹt nhanh trong đầu óc hắn, hình như trong thiên linh phụ mẫu hắn đã nói với hắn: Này Văn nhi Con hạ độc thủ với tỷ tỷ con được sao?

Thế rồi hai tay hắn lại mềm nhủn ngay.

Bỗng thấy Địa Ngục Ma Cơ đã hạ thủ cay độc chẳng vị tình chút nào hết, lửa giận hắn lạ

lên sùng sục, trong tình thế hiểm nghèo, hắn phản công ba gậy ngay.

Địa Ngục Ma Cơ không ngờ Chung Trấn Văn đang ở trong hoàn cảnh hiểm nghèo, lại có thể phản công ba gậy, trong lòng thoạt giật mình kinh hãi, bóng xanh thấp thoáng lùi ra sau ba bước luôn.

Chung Trấn Văn quét gậy tới một chiêu Điện Giao Gia, bên trong lại ẩn tàng cú sát tuyệt chiêu Phong Vân Biến Sắc.

Hình như Địa Ngục Ma Cơ chẳng xem Chung Trấn Văn ra gì hết, y đã mỉm cười lượn mình tránh né lần nữa.

Trong lúc Địa Ngục Ma Cơ lượn mình tránh né, Chung Trấn Văn lập tức vung tay trái dồn hết toàn bộ nội lực trong Thất Tinh Tịnh Nhạc phóng ra một chưởng luôn.

Cho dù võ công của Địa Ngục Ma Cơ có cao siêu đến đâu đi nữa cũng không thể vừa tránh né quái trượng của hắn lại vừa tránh né một

http://tieulun.hopto.org

chưởng mà Chung Trấn Văn đã dùng toàn lực tấn công nhanh như cắt này.

Địa Ngục ma Cơ đã phải nghiến răng giơ cánh tay ngọc đẩy ra một chưởng đón đánh chưởng phong đẩy tới của Chung Trấn Văn.

Chung Trấn Văn khẽ hét một tiếng nói:

- Ngươi hết muốn sống rồi...

Hắn vừa hét vừa gia tăng thêm hai phần công lực!

Nếu Địa Ngục ma Cơ chẳng có ý niệm khinh địch thì cũng không đến nỗi rơi vào thế hạ phong như thế, huống hồ Địa Ngục Ma Cơ bị giới hạn ở thế lực, đương nhiên chưởng lực phải thua kém Chung Trấn Văn một bậc, nếu luận về võ công thì Chung Trấn Văn phải thua kém y nhiều.

Trong tình hình Địa Ngục Ma Cơ không thể nào tránh được một chưởng này rồi...

Thình lình...

Một ánh linh quang lướt nhanh trong đầu hắn, kế đó hình như có một âm thanh văng vẳng nói ở bên tai hắn: Này Chung Trấn Văn ngươi giết tỷ tỷ ngươi thật sao?

Hắn rùng mình lạnh toát mồ hôi, lập tức thu hồi chưởng lực nhảy lùi ra sau ngay.

Sự biến xảy ra bất thình lình đã làm cho số thủ tại hiện trường kinh ngạc không ít.

Dương Khải Phương trông thấy thế cũng giác giật bắn người lên!

Chung Trấn Văn đưa mắt nhìn Địa Ngục Cơ, gầm hét nói:

- Ngươi hãy cút khỏi đây cho ta ngay!

Tiếng hét hắn rùng rợn khủng bố hết sức. Địa Ngục Ma Cơ thoạt nghe thấy hắn gầm hét như thế đã giật mình đưa mắt nhìn hắn, thấy hai

http://tieulun.hopto.org

mắt của hắn đỏ ngầu làm như đang sắp phun ra ngọn lửa hận thù đáng sợ không bằng...

Địa Ngục Ma Cơ là một người cực kỳ thông minh, y biết y không thể nào tránh được một chưởng vừa rồi của hắn, tại sao Chung Trấn Văn lại hạ thủ lưu tình như thế? Địa Ngục ma Cơ không thể nào hiểu nổi? Thế rồi y cười lạnh lùng nói:

- Nói cho ngươi biết, mặc dù ngươi hạ thủ lưu tình nhưng Địa Ngục ma Cơ chẳng nhận món nhân tình này vậy.

Nghe nói thế, Chung Trấn Văn tức thì mồm mũi phun ra khói lửa, hắn dộng mạnh cây gậy lên đất nói:

- Ngươi có cút khỏi nơi đây chăng thì nói?

- Đợi khi nào xong món nợ của hai bên thì ta sẽ đi ngay.

Chung Trấn Văn trợn ngược hai mắt, sát khí lại bốc lên đùng đùng, căm phẫn nhủ thầm

Trời ơi! Người đàn bà này lại là tỷ tỷ ta được sao?...

Hình như một sức mạnh thiên linh đang nói với hắn: "Chung Trấn Văn ơi hỡi Chung Trấn Văn! Ngươi đã không còn một người thân nào ở trên thế gian này nữa, nay gặp lại tỷ tỷ người thế mà ngươi nhẫn tâm giết chết ý? Để trở thành một tội nhân của giòng họ Chung sao?

Hắn đau lòng thở dài, suýt nữa không cầm lòng được đã nhỏ nước mắt xuống...

Bấy giờ trái tim hắn như bị trăm mũi kiếm đâm xuyên qua, máu, máu đỏ tươi bắt đầu nhỏ từng giọt xuống...

Hắn cảm thấy đầu óc choáng váng, thân người loạng choạng suýt nữa phải té ngã ra đất...

Địa Ngục ma Cơ nhìn thấy thần tình của Chung Trấn văn bất giác lấy làm hồ nghi, tại sao trong bổng chốc hắn như đã biến đổi thành một con người khác như thế?

http://tieulun.hopto.org

Bấy giờ cơn lửa giận của Chung Trấn V
cuối cùng đã trở nên u oán não nùng, hắn n
giọng trầm buồn bã:

- Ngươi hãy đi đi, ta không thể nào gi
ngươi...

Hắn quay người sang nhìn Dương Kh
Phương nói:

- Dương huynh, chúng ta hãy lên đườ
thôi.

Nghe hắn nói thế, Dương Khải Phương
làm ngạc nhiên hết sức, y ngó ngẩn đưa n
nhìn Chung Trấn Văn không nói gì hết.

Quần hùng tại hiện trường cũng n
nhiên tại chỗ luôn.

Bỗng nhiên, Địa Ngục Ma Cơ cười l
lùng nói:

- Này tên què kia! Ngươi muốn bỏ
chăng?

Chung Trấn Văn quay người sang căm
n nói:

- Thế ngươi muốn sao bây giờ?

Địa Ngục Ma Cơ tủm tỉm cười nói:

- Ta từng nói rằng, mòn nợ của hai ta vẫn
ưa được giải quyết mà!

Chung Trấn Văn nổi giận tiến tới ba bước,
giọng lạnh lùng:

- Thế thì ngươi cứ việc ra tay đi.

Tức thì bầu không khí tại hiện trường
nh lình trở nên khẩn trương lần nữa.

Chung Trấn Văn thoạt nổi cơn thịnh nộ,
tức lướt mình tới gần hét, đồng thời vung
tấn công ngay.

Lần này Chung Trấn Văn quyết tâm xuất
, hắn đã đánh ra chiêu Phong Vân Giao Gia
nh như cắt.

http://tieulun.hopto.org

Địa Ngục Ma Cơ không ngờ Chung Trấn Văn nói đánh là tức khắc đánh ngay, y thoạt giật mình thì đã bị thế công quái trượng của hắn đẩy lùi ra sau ba bước liền.

Chung Trấn Văn thoạt vừa quơ ra một gậy, kế đó hắn tiếp tục tấn công thêm hai gậy nhanh như điện chớp, hắn đã quét ra ba gậy này như điên như cuồng và mãnh liệt kinh người hết sức!

Tức thì Địa Ngục Ma Cơ đã bị bóng gậy như khoản núi bao phủ toàn thân đã quýnh quáng không kịp xuất thủ.

Cho dù Địa Ngục Ma Cơ có võ công cao siêu đến đâu đi nữa cũng không làm sao chịu nổi một loạt tấn công như điên như cuồng của hắn được.

Huống chi danh gia xuất thủ, một khi mà hết tiêu cơ thì không làm sao tìm lại được ưu thế nữa, cho dù bây giờ Địa Ngục ma Cơ quyết tâm liều mạng cũng không còn chỗ dụng võ nữa rồi.

Quái trượng của Chung Trấn Văn cứ kêu vù vù và quét tới, chỉ trong chớp mắt hắn đã tấn ng ra sáu gậy liên tiếp.

Trông thấy tình hình như thế, chẳng ừng bốn tỳ nữ tuyệt sắc đã giật mình kinh hãi ngay cả quần hùng tại hiện trường cũng rùng nh toát mồ hôi luôn.

Ngay lúc này Chung Trấn Văn gầm hét một tiếng gom hết công lực bình sanh tiếp tục ra một chiêu Kình Phong Phất Thảo nh như cắt.

Địa Ngục Ma Cơ bỗng trông thấy bóng gậy vù vù lao tới kinh khiếp, y bất giác nghiến lượn mình nhảy lùi sang một bên.

Thế nhưng...

Thân người Địa Ngục Ma Cơ thoạt tung lên Chung Trấn Văn lượn mình bước tới nhanh hơn y gấp bội lần, đã vung tay trái phóng một chưởng mãnh liệt kinh hồn hết sức.

http://tieulun.hopto.org

Bóng xanh nhào lộn ra sau, thì Địa Ngục Ma Cơ đã trúng chưởng kêu "ự" một tiếng té văng ra xa cả một trượng, miệng phun máu tua tủa, ngã nằm trên đất ngay.

Dương Khải Phương trông thấy thế, bỗng nhiên cảm thấy trong lòng đau như cắt.

Cũng ngay lúc Chung Trấn Văn chưởng kích Địa Ngục Ma Cơ thì bốn tỳ nữ tuyệt sắc đã đồng thanh gầm hét một tiếng, lượn mình lao tới tấn công vào người Chung Trấn Văn ngay.

Bốn tỳ nữ tuyệt sắc thoạt vừa vung chưởng tấn công bỗng nghe Chung Trấn Văn hét to một tiếng nói:

- Các ngươi có chịu dừng tay hay chăng?

Tiếng hét kinh thiên động địa này đã khiến mọi người trong hiện trường và bốn tỳ nữ tuyệt sắc phải giật bắn gnười lên, đồng thời bốn tỳ nữ tuyệt sắc đã vội vàng thu chưởng thụt lùi ra sau vài bước liền.

Bọn tỳ nữ đảo mắt nhìn tới trước, thấy ặt Chung Trấn Văn tràn đầy những sát rùng rợn, đồng thời thấy tay trái hắn đã đỡ Ngục Ma Cơ dậy và đưa ngón tay ấn trên Môn Huyệt ở sau lưng y.

Bốn tỳ nữ tuyệt sắc trông thấy thế đã giật kinh hãi, Chung Trấn Văn đưa mắt quét bọn tỳ nữ tuyệt sắc, lạnh lùng nói:

- Nếu các ngươi không quan tâm đến mạng của y, thì cứ việc xuất thủ xem nào?

Quả nhiên bốn tỳ nữ tuyệt sắc đã ngoan thụt lùi ra sau, đưa mắt căm phẫn ngắm hắn.

Chung Trấn Văn cười lạnh lùng một tiếng, dẫy Địa Ngục Ma Cơ đi về hướng Dương Phương luôn.

Khi hắn đến gần bên cạnh Dương Khải ng thì dừng bước lại ngay, đưa mắt nhìn g Khải Phương một cái, hạ giọng nói:

http://tieulun.hopto.org

- Dương huynh có biết quan hệ giữa đệ và Địa Ngục Ma Cơ là thế nào chăng?

Nghe Chung Trấn Văn nói như thế, Dương Khải Phương bất giác ngẩn người ra giây lát, sau đó cười cay đắng nói:

- Ta cũng chỉ suy đoán mà thôi!

Chung Trấn Văn đưa mắt nhìn Dương Khải Phương, cười não nùng nói:

- Quả nhiện Dương huynh nói không sai chút nào, chẳng những đệ có quan hệ với y và y chính là thân tỷ tỷ của đệ vậy.

Dương Khải Phương nghe nói thế, bất giác giật bắn người lên, buột miệng nói giọng hớt hãi:

- Nói sao? Y là thân tỷ tỷ của Chung huynh đài ư?

Chung Trấn Văn khẽ gật đầu, cười thương tâm nói:

- Phải... y là tỷ tỷ của đệ.

Chung Trấn Văn vừa nói vừa đưa mắt nhìn ng Khải Phương, hình như muốn nói rằng: o đây là một sự kiện không thể nào tin nổi

Dương Khải Phương đã ngẩn người ra tại luôn, mặc dù trước kia y từng suy đoán ung Trấn Văn và Địa Ngục Ma Cơ có thể có quan hệ nào đó, nhưng y không bao giờ ngờ Địa Ngục Ma Cơ lại chính là thân tỷ tỷ của ng Trấn Văn.

Quả thật y như Chung Trấn Văn đã nói, sự này không thể nào như thế được.

Dương Khải Phương ngẩn người ra một hồi sau đó nói:

- Ai đã nói cho ngươi biết như thế?

Chung Trấn Văn đưa mắt nhìn Hắc Mao Ma Quỷ trong trận rừng tre nói:

http://tieulun.hopto.org

- Chính nhị sư bá ta nói thế!

Dương Khải Phương cũng đưa mắt nhìn Hắc Mao Lão Quỷ, ngạc nhiên hỏi:

- Lão là nhị sư bá của ngươi sao?

Chung Trấn Văn khẽ gật đầu, cất tiếng nói tiếp:

- Ta biết Địa Ngục Ma Cơ là thân tỷ tỷ của ta, thế nhưng y không biết gì hết nên đệ ắt phải bắt y đến gặp nhị sư bá của đệ mới xong...

Hắn nói tới đây, đưa mắt lướt nhìn quần hùng tại hiện trường, xuống giọng nói tiếp:

- Nếu bây giờ đệ thoạt có hành động, cao thủ tại hiện trường ắt phải liên hợp xuất thủ tấn công đệ không sai, đồng thời cả bốn tỳ nữ tuyệt sắc cũng sẽ ra tay ngay, xin Dương huynh yểm trợ đệ trong giây lát, để được an toàn vào trận.

Bây giờ Dương Khải Phương mới vỡ lẽ, tại sao lúc nãy Chung Trấn Văn thoạt vừa trông

Địa Ngục Ma Cơ mà mặt mày hắn lộ ra tinh đau khổ.

Y nghĩ tới đây khẽ gật đầu nói:

- Chung huynh cứ việc yên tâm vào trận.

Dứt lời, y hất cây quạt kêu "sột" một cái, quạt ra chuẩn bị tấn công.

Chung Trấn Văn đưa mắt quét nhìn xung quanh, thấy quần hùng xôn xao định nhảy tới và bốn tỳ nữ tuyệt sắc cũng đứng thành hàng chữ chặn ngay phía trước.

Chung Trấn Văn cười lạnh lùng một tiếng, động cây gậy trong tay phải một cái, tay trái nắm chặt cổ tay Địa Ngục ma Cơ, hắn chuẩn bị xông ra vòng vây, chạy vào Kỳ Môn ngay.

Hiện trường bây giờ trở lại tịch lặng và khẩn trương!

http://tieuJun.hopto.org

Vài chục cặp mắt của quần hùng đang chăm chăm theo dõi Chung Trấn Văn, nếu hắn thoạt có hành động thì họ sẽ liên hợp xuất thủ ngay.

Không một ai động đậy gì hết, ngoại trừ mọi người đang âm thầm vận công vào song chưởng, ngoài ra vài chục cặp mắt của quần hùng đã chăm chăm theo dõi Chung Trấn Văn chưa hề chớp mắt.

Thình lình...

Chung Trấn Văn gầm hét một tiếng, lập tức tung mình lên cao, nhắm về hướng Kỳ Môn Trận lao tới nhanh như điện chớp...

Thân người Chung Trấn Văn thoạt vừa tung lên cao thì bốn tỳ nữ tuyệt sắc đứng chặn đường ở phía trước, đã đồng lúc vung ngọc chưởng tấn công vào người Chung Trấn Văn ngay.

Chung Trấn Văn vừa lao tới thì chưởng lực bốn tỳ nữ tuyệt sắc cũng ập tới nhanh như , hắn gầm hét nói:

- Các ngươi hết muốn sống chăng?

Tiếp theo tiếng gầm hét, hắn quơ gậy tấn ra một chiêu Phong Lôi Giao Gia.

Chung Trấn Văn đã gom hết công lực bình tấn công ra một gậy này, tức thì bốn tỳ nữ t sắc đã bị kình phong của quái trượng đẩy ra sọu ba bước liền.

Chung Trấn Văn thừa dịp này lại nhảy vọt lần nữa, tiếp tục lao tới trước ngay.

Một tiếng gầm hét vang lên tiếp, bóng người thấp thoáng liên tục. Giáo chủ Bài Cốt Giáo và năm Đường chủ môn hạ thình lình mở ọc tấn công.

Bài Cốt Giáo thoạt vừa xuất thủ thì Dương Khải Phương đứng ở kế bên cũng lượn mình lướt

http://tieulun.hopto.org

tới vung quạt xếp trong tay phất ra một cái cực kỳ mãnh liệt.

Hai bên đã xuất thủ thần tốc cùng trong một khoảng thời gian...

Ngay lúc Dương Khải Phương vung quạt xếp phất tới một cái, cũng là lúc Chung Trấn Văn vừa đẩy lui bốn tỳ nữ tuyệt sắc.

Quần hùng thoạt trông thấy Dương Khải Phương lượn mình lướt tới tấn công bọn cao thủ Bài Cốt Giáo tức thì Thiên Bàn Bang và Tôn Can Đạt trại chủ Đoạn Hồn Trại cùng với mười trại chủ Liêu Đông Thập Lục trại cũng thình lình nhảy tới tấn công vào người Chung Trấn Văn luôn.

Thế liên hợp xuất thủ của bọn cao thủ Tôn Can Đạt mạnh như vũ bão, cho dù võ công của Chung Trấn văn có cao siêu đến đâu đi nữa, với tình hình một tay vừa xách Địa Ngục Ma Cơ hắn cũng không thể nào tấn công theo ý muốn được hưởng hồ số cao thủ khoảng hai mươi người

hợp xuất thủ, kỳ oai lực có thể thừa sức san một ngọn đồi đất.

Dương Khải Phương trông thấy tình hình thế đã giật bắn người lên, nếu Chung Trấn bị hai mươi cao thủ này liên hợp đánh trúng chưởng chớ nói rằng Chung Trấn Văn ng thể sống sót, mà ngay cả Địa Ngục Ma Cơ phải mất mạng luôn.

Bấy giờ Dương Khải Phương lo đối phó bọn hủ Bài Cốt Giáo, không thể phân thân che cho hắn được, đương nhiên tình thế nguy vô cùng...

Thình lình...

Có một tiếng cười the thé rạch xé hư không tới, kế đó vài bóng người lao tới nhanh như xẹt, phất phơ hạ xuống hiện trường, một thanh nữ nhân lên tiếng hét:

Thủ đoạn bỉ ổi hạ lưu hết sức...

http://tieulun.hopto.org

Tiếp theo tiếng gầm hét, số cao thủ đan
hợp công Chung Trấn Văn bỗng cảm thấy có mộ
luồng kình phong dội ngược lại, khí huyết đ
lộn họ đã đồng thời giật mình nhảy lùi ra sa
hết.

Sự biến xảy ra đột ngột này làm cho Chun
Trấn Văn tinh thần phấn chấn hẳn lên, hắ
phóng mắt nhìn tới trước, thấy số người vừa xu
hiện chính là người bịt mặt bận áo xám và mộ
đại hán râu rậm bó quanh hàm cùng với mộ
thiếu nữ áo vàng!

Đôi mắt óng ánh của thiếu nữ áo vàng lướ
nhìn mọi người, sau đó dừng tại gương mặt củ
Chung Trấn Văn, bốn mắt nhìn nhau khiến
Chung Trấn Văn đã rúng động cõi lòng!

Thiếu nữ áo vàng nhìn hắn tủm tỉm cườ
một tiếng, nụ cười diễm lệ hết sức, hàm răn
trắng đẹp như tuyết, Chung Trấn Văn nh
thầm: Chao ôi! Một giai nhân tuyệt sắc...

Bấy giờ quần hùng tại hiện trường trông
người bịt mặt bận áo xám và thiếu nữ áo
cùng với đại hán râu rậm bó quanh hàm
h linh xuất hiện lấy làm kinh hãi vô cùng!

Dương Khải Phương thừa dịp xếp quạt lại
"sột" một cái, lượn mình lướt tới bên cạnh
ung Trấn Văn đứng sánh vai với hắn.

Dương Khải Phương đưa mắt nhìn người
mặt nhủ thầm: Tại sao người này lại đi chung
thiếu nữ áo vàng như thế? Y là ai vậy?

Dương Khải Phương còn đang suy nghĩ thì
bịt mặt và đại hán râu rậm đã từ từ đứng
sau lưng thiếu nữ áo vàng và đưa mắt theo
quần hùng luôn.

Vài chục nhân vật các phái giang hồ, không
ai biết lai lịch của ba người này hết.

Bầu không khí hiện trường trở nên tịch
khẩn trương vô cùng.

http://tieulun.hopto.org

Thiếu nữ áo vàng mấp máy đôi môi đ
đào, nói giọng nhỏ nhẹ:

- Chư vị thảy đều là nhân vật có tiếng t
ở Trung nguyên võ lâm, không ngờ lại sử d
thủ đoạn vây công như thế, nếu truyền khắp
nơi, chẳng ngại người thiên hạ chê cười ư?

Chỉ vài lời nói êm dịu, đã khiến quần h
trống ngực đập thình thịch, nhất thời không
ai trả lời thế nào hết.

Thiếu nữ áo vàng quay sang hướng ng
bịt mặt bận áo xám hỏi:

- Này Hứa Đường Chủ, có phải chính hắ
Chung Trấn Văn chăng?

Dứt lời, ánh mắt lại dừng trên gương
Chung Trấn Văn lần nữa.

Người bịt mặt bận áo xám cung kính
lời:

- Đúng thế!

Chung Trấn Văn lại rúng động cõi lòng lần
, hắn không dám trực diện chạm phải ánh
t thiếu nữ áo vàng, quả thật đôi mắt ấy có
ột sức lực hấp dẫn mê hồn gớm!

Thiếu nữ áo vàng mỉm cười không nói gì
chỉ thấy y nhướng cao đôi mày liễu, hình
như đang trầm tư điều gì thì phải?

Bốn tỳ nữ tuyệt sắc của Địa Ngục Ma Cơ
hì trong tức tắc này đứng lại cản đường phía
ước Chung Trấn Văn, hình như chuẩn bị xuất
ủ lần nữa.

Thiếu nữ áo vàng mấp máy đôi môi anh đào
ói với Chung Trấn Văn:

- Các hạ chính là người đã lấy ngân tiêu ở
rong Địa Ngục Môn chăng?

Chung Trấn Văn nghe hỏi như thế, giật
mình tỉnh hồn lại ngay, lên tiếng hỏi lại:

- Cô nương có y tranh đoạt chăng?

http://tieulun.hopto.org

Thiếu nữ áo vàng khe cười một tiếng, n
cười như trăm hoa đua nở, quả thật khẽ cười mộ
tiếng đã làm điên đảo lòng người. Chung Trấ
Văn trông thấy nụ cười đến đỗi hai mắt chói lò
lên, hắn vội cúi người xuống ngay.

Bỗng nhiên thiếu nữ áo vàng lại hỏi:

- Người mà ngươi đang xách trong tay c
phải là Địa Ngục ma Cơ đệ nhất mỹ nhân
Trung nguyên võ lâm này chăng?

Dương Khải Phương thoáng nghe thiếu n
hỏi như thế, lập tức trả lời thay cho Chung Trấ
Văn, nói:

- Sao cô nương lại hỏi như thế?

Thiếu nữ áo vàng đưa mắt nhìn Dươn
Khải Phương một cái, sau đó thu hồi ánh mắt lạ
ngay, thế rồi y cũng chẳng trả lời câu hỏi cũ
Dương Khải Phương, đảo mắt nhìn người bịt mặ
áo xám và đại hán râu rậm nói:

- Nhị vị hãy bảo vệ Chung thiếu hiệp vào
Môn Trận, nếu có một ai ra tay cản trở thì cứ
giết không tha.

Dứt lời, chỉ thấy gương mặt y bỗng trở nên
như tiền, quần hùng trông thấy sắc mặt của
rùng mình lạnh toát mồ hôi!

Nghe thiếu nữ áo vàng nói như thế, quần
ng lấy làm ngạc nhiên hết sức.

Thiếu nữ áo vàng này là ai thế? Tại sao y
bênh vực Chung Trấn Văn như thế?

Ngay cả Dương Khải Phương đứng ở bên
cũng lấy làm thắc mắc tại sao thiếu nữ áo
ng lại nói lời như thế?

Còn Chung Trấn Văn thì cũng mù tịt luôn,
cũng không sao hiểu nổi tại sao thiếu nữ áo
ng này lại che chở cho hắn như vậy?

Hòa thượng Cốc Giải chưởng môn phái
Thiếu Lâm bỗng cất tiếng hỏi:

http://tieulun.hopto.org

- Chẳng biết nữ thí chủ là môn hạ cao nhân nào? Có thể phụng cáo chăng? Để tránh tổn thương hoà khí đôi bên.

Hòa thượng Cốc Giải đã biết thiếu nũ áo vàng này ắt phải có lai lịch lớn nên lão mới hỏi như thế, lão cho rằng nếu thiếu nữ áo vàng chịu báo cáo lai lịch sư môn có lẽ lão sẽ quen biết cũng nên.

Nào ngờ thiếu nữ áo vàng nghe lão hỏi như vậy, đã cười lạnh lùng nói:

- Hòa thượng ngươi chưa xứng đáng hỏi điều này vậy.

Hòa thượng Cốc Giải nghe đối phương trả lời như thế bất giác thẹn đỏ mặt.

Bấy giờ Bài Cốt Giáo, lão đại, lão nhị, lão tam trong Thương Cung Lục Kiếm và số cao thủ Thiên Bàn Bang không còn chịu đựng được nữa sát khí trên mặt đã bốc lên đùng đùng, thủ thế chuẩn bị tấn công.

Tôn Can Đạt trại chủ Đoạn Hồn Trại ngước cười há há nói:

- Cô nương ngạo nghễ quá thế, chẳng lẽ này dễ lấn hiếp lắm ư?

Thiếu nữ áo vàng cười khẩy nói:

Làm gì mà ta lại chẳng biết các nhân vật g nguyên võ lâm thảy đều khó lấn hiếp ư?

Dứt lời, y bĩu môi tỏ vẻ khinh bỉ.

Chung Trấn Văn thấy thiếu nũ áo vàng nói lĩnh xuất hiện như thế, cứ đứng tại chỗ au mày trầm tư luôn.

Dương Khải Phương trông thấy thế, khẽ ai một tiếng, xuống giọng nói:

Này Chung huynh không đi ngay bây giờ ợi đến bao giờ nữa?

Chung Trấn Văn thoạt nghe Dương Khải hương nhắc nhở thế, thần sắc trên mặt bỗng

http://tieulun.hopto.org

thay đổi, hắn đưa mắt quét nhìn quần hùng thấy
bọn cao thủ Thiên Bàn Bang, Bài Cốt Giáo v
ngũ đại môn phái đã giãn ra xếp hàng chữ nhị
cản đường đi của hắn.

Bốn tỳ nữ tuyệt sắc cũng đưa mắt nhìn
chòng chọc vào người Chung Trấn Văn như h
rình mồi.

Một trận sát kiếp từ từ diễn ra...

Chung Trấn Văn ước lượng tình thế xun
quanh một lát, trong lòng bất giác giật mình
kinh hãi, mặc dù thiếu nữ áo vàng này có quyề
tâm giúp mình nhưng có đối địch lại vây công
của quần hùng hay chăng vẫn còn là một vấn đ
nan giải.

Huống hồ hắn chưa rõ lai lịch đối phương
người giang hồ giảo quyệt trăm kế, phải chăn
họ có mục đích gì khác mình cũng chưa bi
được?

Thế nhưng tình hình bấy giờ không ch
phép hắn ghì xa nữa, bằng mọi giá hắn phả

ng Địa Ngục ma Cơ vào Kỳ Môn Trận để y
được sự việc này.

Hắn suy nghĩ đến đây đưa mắt quét nhìn
ần hùng nhủ thầm. Chờ ta ra Kỳ Môn Trận
nữa ắt phải giết sạch bọn người tự xưng là
n hộ chánh phái các ngươi không sai.

Thình lình một tiếng gầm hét rạch xé hư
hông vang tới, chỉ thấy Chung Trấn Văn thoạt
gầm hét thì hắn đã lao mình xông ra vòng
nhanh như điện chớp...

Ngay lúc Chung Trấn Văn thoạt vừa phát
ng thế công thì Dương Khải Phương cũng
g người nhảy lên trên không trung luôn.

Cả hai người gần như cùng lúc nhảy vọt lên
. Dương Khải Phương hất quạt xếp phất tới
tục.

Dương Khải Phương thoạt vừa phất quạt
tấn công thì thiếu nữ áo vàng, người bịt mặt và
đại hán râu rậm cũng đồng thời gầm hét một
tiếng song song phóng ra một chưởng luôn.

thuvienvn.org

Chung Trấn Văn vừa tung mình nhảy v
lên, tức thì có vài luồng chưởng lực đã cuồn cu
quét tới...

Quần hùng tại hiện trường không ngờ bọ
người Chung Trấn Văn và Dương Khải Phươn
cùng với phe bạ người thiếu nữ áo vàng đã thìn
lình phát động thế tấn công, họ đã đồng lúc gi
bắn người lên!

Thế rồi quần hùng thoạt vừa kinh ng
sau đó lập tức đồng thanh gầm hét, cùng lúc đ
tới một chưởng nhanh như điện chớp, tức t
cuồn cuộn khởi lên một trận gió mạnh kinh hồ
ập vào hướng bọn người Chung Trấn Văn.

Một kích liê hợp tấn công của năm, sá
chục cao thủ võ lâm, kỳ oai lực mãnh liệt kin
người hết sức, chưởng lực y như sóng gió ba đ
đã từ bốn hướng tám phương cuồn cuộn bổ tới.

Thiếu nữ áo vàng đảo người bay lượn lê
không giơ tay phải hất tới thần tốc, quần hùn
bỗng cảm thấy luồng chưởng phong của họ đ

ấy tới đột nhiên biến mất, trong lòng mọi người
ật giác giật mình kinh hãi...

Đại hán râu rậm bó quanh hàm khe hét
một tiếng nói:

- Các ngươi hãy tiếp ta một chưởng xem
nào.

Tiếp theo tiếng gầm hét, tức thì có một
luồng cuồng phong kêu vù vù bổ vào hướng quần
ung thật mãnh liệt.

Cũng ngay lúc đại hán râu rậm tấn công ra
một chưởng thì Chung Trấn Văn đã lượn mình
ới tới quơ gậy quét vào bốn tỳ nữ tuyệt sắc
hanh như cắt.

Bốn tỳ nữ tuyệt sắc đã biết võ công Chung
Trấn Văn vô cùng lợi hại, nên họ vừa trông thấy
Chung Trấn Văn quơ gậy tấn công tới họ đã lượn
mình tránh sang một bên.

Chung Trấn Văn quét một gậy đẩy lùi bốn
ỳ nữ tuyệt sắc, lập tức hét to một tiếng phi thân

nhảy vọt tới trước xa cả năm thước hơn, kế đó hắn đã vung gậy tấn công một chiêu Phong Vân Biến Sắc quét vào số quần hùng đang đứng chặn đường trước mặt hắn.

Ngay lúc Chung Trấn Văn điên cuồng quơ gậy tấn công thì Dương Khải Phương cũng hất quật xếp phất tới một chiêu mãnh liệt kinh người.

Quần hùng tuy quyết tâm đánh liều mạng nhưng dưới sự tấn công điên cuồng mạnh như vũ bão của Chung Trấn Văn và Dương Khải Phương cho dù họ có võ công cao cường cũng không thể thi thố được.

Sau khi Chung Trấn Văn và Dương Khải Phương thoạt vừa dùng toàn lực tấn công một gậy và một phất quả nhiên số quần hùng đứng chặn đường đi của Chung Trấn Văn đã bị đẩy lui vài bước liền.

Chung Trấn Văn thừa thế hét to một tiếng, quơ gậy quét ra một chiêu Kình Phong Phất Thảo nhanh như cắt sẵn thế tấn công, hắn đã lao

[redacted] tới y như chim đại bàng bay lượn trên [redacted] đã phất phơ hạ xuống bên trong Kỳ Môn [redacted]

Sự việc này chỉ xảy ra trong tíc tắc với vài [redacted] võ lâm cao thủ tại hiện trường đã liên hợp [redacted] thủ, thế mà không thể ngăn cản hắn làm [redacted] bảo họ chẳng giật mình kinh hãi ư...

Cũng ngay lúc Chung Trấn Văn thoạt vừa [redacted] người lao vào trong trận rừng tre, thì vài [redacted] võ lâm cạo thủ của Bài Cốt Giáo, Thiên [redacted] Bang và ngũ đại môn phái cũng đồng lúc [redacted] mình lướt vào trận rừng tre nhanh như cắt.

Thình lình...

Có một tiếng gầm hét như sấm nổ vang tới

- Các ngươi hết muốn sống chăng?

*

**

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ 16

THIẾU NỮ ÁO VÀNG

Tiếng hét như sấm nổ thình lình vang tới.

Bọn cao thủ Thiên Bàn Bang, Bài Cốt Giáo và ngũ đại môn phái đã giật mình bắn người lên, dừng bước ngay lập tức.

Họ xoay người nhìn sang hướng có tiếng hét chỉ thấy một ông lão mặc áo đen từ trong rừng xanh chậm rãi bước ra.

Dương Khải Phương thoáng trông thấy lão nhân áo đen này, đã giật bắn người lên lập tức.

Vài chục võ lâm cao thủ tại hiện trường đã mất chăm chăm nhìn lão nhân áo đen, khi thượng Cốc Giải thoạt đưa mắt nhìn thấy đối ng mặt mày biến sắc ngay.

Cặp mắt sáng như điện quang của lão nhân đen, lướt nhìn thiếu nữ áo vàng, nói giọng như tiền:

Có lẽ nữ oa nhi ngươi là con gái của Bắc Nhất Yến thì phải?

Thiếu nữ áo vàng nghe đối phương nói như , mặt mày biến sắc, bất giác thụt lùi ra sau bước liền.

Lão nhân áo đen cười nhạt một tiếng, đưa quét nhìn chưởng môn ngũ đại môn phái, lùng nói:

- Năm vị thảy đều là tôn sư ngũ đại môn , không ngờ chẳng lo nghĩ tới tiếng tăm bản , đã từ nơi xa cả hàng ngàn dặm đường kéo n đây, gây nên những thủ đoạn vây công hạ

http://tieulun.hopto.org

lưu như thế, chẳng lẽ không ngại đánh m
thanh danh của Ngũ đại môn phái chăng?

Lão nhân áo đen thoạt vừa thốt ra lời
này, chẳng những quần hùng tại hiện trườ
mặt mày biến sắc mà ngay cả Dương Kh
Phương đứng ở một bên cũng giật mình kinh
luôn!

Lão nhân áo đen cười lạnh lùng một tiế
nói:

- Năm vị là đệ tử Phật, Đạo lưỡng gia,
dụng thứ thủ đoạn đuổi cho cùng giết cho sạ
như thế, chẳng sợ làm tổn thương đến đạo đ
thương thiên ư?

Lão nói tới đây, dừng lại giây lát, sau đó
nói tiếp:

- Nếu các ngươi không sợ chết thì cứ vi
vào trận rừng tre ấy thử xem nào.

Lão nhân áo đen chẳng xem ngũ đại mô
phái vào đâu hết nhưng mà khi hòa thượng Cố

thoạt vừa trông thấy lão nhân áo đen bỗng
xuất hiện trong lòng lão giật mình nhủ
Thiên Sơn Du Tử đã mất tích giang hồ
vài chục năm nay, tại sao hôm nay lại bất
linh xuất hiện ở đây như thế?

Hòa thượng Cốc Giải đang còn suy nghĩ thì
nữ áo vàng đã lượn mình lướt tới, đứng đối
với Thiên Sơn Du Tử, cất tiếng hỏi:

Lão tiền bối là cao nhân phương trời nào?
sao nói chuyện có vẻ cuồng ngạo thế?

Thiên Sơn Du Tử cười lạnh lùng nói:

Này nữ oa nhi, lệnh tôn Bắc Hải Nhất
Lưu Thiên Trì bảo ngươi vào Trung nguyên
có phải vì ngân tiêu ấy chăng? Chung
Văn đã an toàn đi vào Kỳ Môn Trận rồi, kế
của ngươi đã thành công, sao chưa chịu vào
tranh đoạt đi?

Nghe Thiên Sơn Du Tử nói như thế, Dương
Phương đã cả kinh thất sắc, không ngờ
nữ áo vàng bảo vệ Chung Trấn Văn đi vào

http://tieulun.hopto.org

Kỳ Môn Trận này, chỉ vì muốn tranh đoạt ng
tiêu của Chung Trấn Văn mà thôi, y đã n
rằng nếu ở ngoài này có vài chục võ lâm cao t
chẳng dễ gì tranh đoạt được ngân tiêu ấy nên
mới giúp Chung Trấn Văn vào trận pháp, sau
tiện bề tranh đoạt ngân tiêu.

Dương Khải Phương suy nghĩ tới đây, c
phẩn đưa mắt nhìn thiếu nữ áo vàng cười lạ
lùng một tiếng, không nói gì hết!

Thiếu nữ áo vàng, người bịt mặt bận
xám và đại hán râu rậm bó quanh hàm tho
nghe lão nhân áo đen nói như thế đã đồng lúc
kinh thất sắc.

Ngay lúc này, hòa thượng Cốc Giải chưởn
môn phái Thiếu lâm khẽ tuyên đọc một câu Phậ
hiệu nói:

- Tiền bối cao nhân, hôm nay thoáng hiện
hành tung kỳ hiệp, ắt phải có điều giáo huấn,
vốn giữa Chung thí chủ và ngũ đại môn phái c
sự can hệ đến huyết kiếp cả thiên hạ võ lâm
này...

Thiên Sơn Du Tử lạnh lùng:

- Chư vị có mặt tại hiện trường không một
chẳng dính líu đến vụ án giết chết Ma Quỷ
Cla và Tuyết Mỹ Nhân, thế nhưng mặc dù vụ
này có can hệ đến chư vị nhưng chư vị vẫn
hiểu nguyên do chính của vụ án!

Lão nói tới đây, đưa mắt nhìn quần hùng
hiện trường, cuối cùng ánh mắt đã dừng tại
mặt của hòa thượng Cốc Giải, nói tiếp:

- Này hòa thượng, Chung Trấn Văn đã gặp
Mao Lão Quỷ, nếu một khi Hắc Mao Lão
xuất hiện giang hồ, chớ nói giang hồ sẽ được
lên một lớp mây mù sầu thảm, mà ngay cả
đại môn phái có lẽ cũng sẽ bị hủy diệt trong
của y luôn.

Nghe đối phương nói thế, chưởng môn ngũ
môn phái đã cả kinh thất sắc, mồ hôi trên
toát ra lấm tấm!

http://tieulun.hopto.org

Mọi người đưa mắt nhìn vào Kỳ Môn Tr
thấy Hắc Mao Lão Nhân đang ngồi xếp bà
trong trận pháp, nhắm mắt trầm tư, hình n
lão chẳng hề trông thấy quần hùng bên ng
chút nào hết.

Lại nói sau khi Chung Trấn Văn xách Đ
Ngục Ma Cơ chạy vào trong trận rừng tre,
thấy hắn chạy vòng vòng bên trong, hắn chẳ
hề biết chút nào về sự biến hoá của Kỳ M
Trận, muốn tìm gặp Hắc Mao Lão Quỷ khô
phải là chuyện dễ.

Đã vài lần quần hùng trông thấy hắn
ngang bên cạnh Hắc Mao Lão Quỷ thế mà hìn
như hắn chẳng trông thấy gì hết, ở bên ngo
nhìn vào thấy họ chỉ cách nhau có gang t
nhưng người ở trong trận thì xa như chân tr
góc biển.

Quần hùng thu hồi nhãn quang, hò
thượng Cốc Giải lên tiếng nói:

Tiền bối được tôn xưng là thiên hạ đệ
kỳ nhân, đối với việc giữa Chung thí chủ và
đại môn phái, ắt phải biết được đôi ba phần
g sai...

Thiên Sơn Du Tử tiếp lời:

Ta chẳng những biết sự việc này, hơn nữa
rất là tường tận, chư vị có muốn biết quan
giữa Chung Trấn Văn và Địa Ngục Ma Cơ là
nào chăng?

Quần hùng nghe lão nói như thế đã giật
người lên, mọi người thảy đều trợn to cặp
kinh hãi chăm chăm ngắm nhìn Thiên Sơn
u không một ai nói gì hết!

Thiên Sơn Du Tử cười lạnh lùng nói:

Nói cho chư vị biết cũng không hề chi, Địa
ục Ma Cơ chính là thân tỷ tỷ của Chung Trấn
n.

http://tieulun.hopto.org

Thiên Sơn Du Tử thoạt vừa thốt ra lời [illegible] này, quần hùng tại hiện trường thảy đều cả k[illegible] thất sắc,họ bất giác rùng mình lạnh toát mồ h[illegible]

Thiên Sơn Du Tử đưa mắt quét nhìn [illegible] người một lần nữa, sau đó nói tiếp:

- Địa Ngục Ma Cơ là nhất đại ma nữ, x[illegible] thủ độc ác vô cùng, mục đích của Chung T[illegible] Văn mang Địa Ngục ma Cơ vào trong Kỳ M[illegible] Trận là muốn y biết được sự việc này, nếu [illegible] khi sự kiện này được phanh phui ra thì Địa N[illegible] Ma Cơ ắt phải đại khai sát giới thêm vào [illegible] Mao Lão Quỷ, Chung Trấn Văn thì trận hu[illegible] kiếp ở chốn giang hồ này sẽ ra sao?

Thiên Sơn Du Tử thoạt vừa dứt lời, [illegible] thiếu nữ áo vàng cười lạnh lùng một tiếng [illegible] tức cùng với người bịt mặt và đại hán râu r[illegible] thình lình chạy vào Kỳ Môn Trận luôn.

Dương Khải Phương đã vỡ lẽ biết thiếu [illegible] áo vàng vì ngân tiêu của Chung Trấn Văn [illegible] đến đây, lửa giận trong lòng đã bốc cháy phừ[illegible]

[illegible], thế rồi ngay lúc thiếu nữ áo vàng thoạt vừa [illegible] về hướng Kỳ Môn Trận, y đã lượn mình [illegible] tới cản đường đi của thiếu nữ áo vàng, lạnh [illegible] nói:

- Nếu cô nương dám xông vào Kỳ Môn Trận [illegible] thì hãy tha thứ tại hạ phải đắc tội thôi.

Dứt lời, kêu "sột" một cái, xòe cây quạt xếp [illegible] luôn.

Gương mặt của thiếu nữa áo vàng lạnh như [illegible]ng tuyết, ả đưa cặp mắt lạnh lùng ngắm nhìn [illegible]ương Khải Phương, cười khẩy nói:

- Chớ nói rằng các hạ không tài nào cản trở [illegible]ược ta đi vào Kỳ Môn Trận này, cho dù tất cả võ [illegible]âm cao thủ tại nơi đây đã toàn bộ xuất thủ cũng [illegible]chưa chắc cản được ta đâu?

Dương Khải Phương là một con người cực kỳ cao ngạo nghe đối phương nói thế, y đã ngước [illegible]lâu cười há há nói:

- Thế thì cứ việc thử nghiệm xem nào.

http://tieulun.hopto.org

Dứt lời, Dương Khải Phương tiến tới
bước luôn!

Thiếu nữ áo vàng cười khẩy một tiế
thoăn thoắt bước tới, người bịt mặt và đại h
râu rậm bó quanh hàm cũng bám sát thiếu
ngay.

Ngay lúc này, bỗng nghe Thiên Sơn Du
hét lớn tiếng nói:

- Này Dương Khải Phương, hãy để họ
trận cũng được.

Dương Khải Phương quay người sang nh
Thiên Sơn Du Tử, ngẫn người ra tại đó, y tho
ngạc nhiên trong giây lát, quả nhiên đã trán
sang một bên nhường lối đi cho họ ngay.

Thiếu nữ áo vàng đưa mắt nhìn Thiên Sơ
Du Tử, miệng mấp máy muốn nói lại thôi.

Một hồi thật lâu, chỉ thấy thiếu nữ áo vàn
cười nhạt một tiếng, quay người đi vào Kỳ Mô
Trận luôn!

Thiên Sơn Du Tử cười lạnh lùng nói:

- Dương Khải Phương ngươi cứ việc yên
đi, mặc dù thiếu nữ áo vàng này có ý định
đoạt ngân tiêu ấy, nhưng y có tranh đoạt
hay chăng vẫn còn là một vấn đề.

Mặc dù Dương Khải Phương thông minh
chúng, nhưng nhất thời y cũng chẳng làm
suy đoán được lai lịch của Thiên Sơn Du Tử
thế nào hết.

Thiên Sơn Du Tử đưa mắt quét nhìn quần
ng một cái, sau đó hỏi hòa thượng Cốc Giải:

- Này hòa thượng, ta hỏi ngươi năm xưa các
ươi vây công đánh Ma Quỷ Sứ Giả và Tuyết
Nhân là do người nào phát động thế?

Hoà thượng Cốc Giải nghe hỏi như thế mặt
nóng bừng lên, không biết nên trả lời thế
đây.

Thiên Sơn Du Tử nói tiếp:

http://tieulun.hopto.org

- Điều này chẳng có gì ngại nói hết, chín
ta cũng đã biết hết sự việc này, trước khi năm
chưởng môn nhân chưa bước vào Không Môn
từng bị Tuyết mỹ Nhân làm điên đảo mất hồ
đến đỗi từ yêu sanh hận nên đã vây đánh
nhưng theo sự hiểu biết của ta nếu ma Quỷ S
Giả và Tuyết Mỹ Nhân không bị người ám hạ
trước, thì chỉ cậy vào vài trăm cao thủ thiên h
võ lâm các ngươi liên hợp tấn công, cũng chư
thể giết chết hai vợ chồng họ được.

Quần hùng tại hiện trường vẫn imlặn
không một ai mở miệng nói gì hết.

Thiên Sơn Du Tử lại nói tiếp:

- Sự kiện này đã can hệ đến trận huyế
kiếp cả chốn giang hồ, tình hình lúc đó như thế
nào? Xin hòa thượng hãy nói lại cho biết rõ,
bằng không một khi Hắc Mao Lão Quỷ tái xuất
giang hồ thêm vào đó còn Địa Ngục Ma Cơ và
Chung Trấn văn như thế các ngươi làm sao đối
phó cho nổi ư?

Thiên Sơn Du Tử vừa dứt lời, thì hòa
ượng Cốc Giải đã lên tiếng tiếp lời nói:

- Quả nhiên tiền bối nói không sai chút
ào, cái chết của Ma Quỷ Sứ Giả và Tuyết Mỹ
Nhân đã dính líu với mọi người ở hiện trường
bây giờ, thế nhưng nguyên nhân thực sự như thế
nào thì ngay cả bọn bần tăng cho đến giờ vẫn
không hiểu chút nào hết.

Dương Khải Phương nghe nói như thế, cười
lạnh lùng một tiếng, tiếp lời:

- Các ngươi đã liên hợp đánh Ma Quỷ Sứ
iả và Tuyết Mỹ Nhân đến đỗi té xuống sơn cốc
ết trong Địa Ngục Môn, có lẽ nào không biết
guyên nhân được chăng? Các ngươi nói đùa
hứ?

Cốc Giải nghe nói thế, lửa giận trong lòng
bốc cháy phừng phực, lúc này Thiên Sơn Du Tử
đưa mắt nhìn Dương Khải Phương nói:

http://tieulun.hopto.org

- Sự kiện này ắt phải có bí ẩn gì đây, mặc dù cái chết của Ma Qủy Sứ Giả và Tuyết Mỹ Nhân đã can hệ đến những người có mặt tại đây nhưng chắc chắn bên trong còn nguyên nhân nào khác nữa, hòa thượng ngươi cứ việc nói đi.

Hoà thượng Cốc Giải nói:

- Sự việc xảy ra như thế này đây, cách đây hai mươi năm, bần tăng còn là đệ tử tục gia của hòa thượng Nguyên Chí chưởng môn nhân bản phái, vẫn chưa chính thức làm lễ nhập Không Môn gặp lúc Tuyết Mỹ Nhân xuất hiện giang hồ.

Lão nói tới đây, dừng lại trầm tư giây lát, sau đó nói tiếp:

- Lúc đó bần tăng là một người khí huyết đương sung mãn, đương nhiên đã động lòng yêu thích mỹ sắc của Tuyết Mỹ Nhân, quả thật sắc đẹp của Tuyết Mỹ Nhân là thiên hạ vô song, tất cả nam nhân thiên hạ thời đó không ai chẳng say mê mỹ sắc của Tuyết Mỹ Nhân.

Mặc dù bần tăng là đệ tử tục gia nhưng vẫn ông sao tránh khỏi mỹ sắc của Tuyết Mỹ n, tuy bần tăng biết rằng muốn chiếm được h yêu của Tuyết Mỹ Nhân không phải là uyện dễ, huống hồ chi bần tăng là đệ tử Phật ? Cho nên lúc thất vọng quay tarở về Tung đã chính thức xuống tóc quy y Phật môn, u đó mang những tình ý ấy ký thác vào vũ trụ o la này...

Nói đến đây, gương mặt lão đang lộ ra thần nh đau khổ và não nùng. Phải, lão đang hồi ức ột quá khứ vô cùng đau khổ, lão khẽ thở dài ột tiếng lại nói tiếp:

- Vài năm sau, một hôm bỗng nhiên xảy ra sự kiện lạ lùng, tiên sư Nguyên Chí chưởng bỗng nhiên hạ lệnh bảo bần tăng suất lãnh đệ tử môn hạ, đến sơn lãnh Địa Ngục Môn ngộ với Ma Qủy Sứ Giả và Tuyết Mỹ Nhân.

Sự kiện này đã xảy ra bất thình lình, khiến tăng phải giật mình kinh hãi về sau mới biết hôm trước có người xông vào Đạt Ma viện

http://tieulun.hopto.org

lưu lại một bức giản kỳ lạ, trên bức giản kỳ viết rằng:

"Hạn trong vòng ba hôm, hãy phái ra mư đệ tử môn hạ đến sơn lãnh Địa Ngục Môn n mạng chịu chết.

Ma Quỷ Sứ Gia

Tuyết Mỹ Nhân, bút"

Bức giản này đã làm náo động bản phái, sau mới biết cùng trong thời gian này, ngũ môn pái ở chốn giang hồ này thảy đều nhận đư bức giản quái lạ như thế...

Hòa thượng Cốc Giải đang nói đến đây...

Thình lình...

Có một tiếng cười sang sảng điếc tai bỗn nhiên rạch xé hư không vang tới, thấy người vừ cất tiếng cười sang sảng điếc tai ấy chính là H Mao Lão Quỷ.

Chung Trấn Văn đang đứng ở bên cạnh lã

Địa Ngục Ma Cơ đang còn trong tình trạng hôn mê.

Còn thiếu nữ áo vàng thì đã đặt chân vào Kỳ Môn Trận luôn.

Thiên Sơn Du Tử quay sang nhìn hòa thượng Cốc Giải, hỏi:

- Sau đó thế nào nữa?

Hoà thượng Cốc Giải trầm tư giây lát, nói:

- Lúc đó bần tăng đã thống lĩnh chín đệ tử bản phái y hẹn đến hiện trường, đồng thời phát hiện vài trăm cao thủ Hắc bạch lưỡng đạo ở Đại Nam Giang Bắc, cũng toàn bộ đã tập trung trên sơn lãnh Địa Ngục Môn.

Nghe nói rằng, họ cũng nhận được bức giản quái lạ tương tự như thế.

Vài tiếng đồng hồ sau, cuối cùng Ma Quỷ Sứ Giả và Tuyết Mỹ Nhân cũng đã đến nơi...

http://tieulun.hopto.org

Thiên Sơn Du Tử ngắt lời, hỏi:

- Có phải chính Ma Quỷ Sứ Giả và Tuyết Mỹ Nhân lưu lại bức giản quái lạ ấy chăng?

Hoà thượng Cốc Giải lắc đầu nói:

- Sự việc này lạ lùng hết sức, năm xưa khi ma Quỷ Sứ Giả thoạt vừa xuất hiện thì y đã châm biếm nói móc với cao thủ tại hiện trường ngay, bảo rằng số võ lâm cao thủ bôn ngươi đến đây thì có thể giết chết được vợ chồng ta chăng...

- Chẳng lẽ hai bên chẳng đề cập việc bức giản quái lạ ấy sao?

Hòa thượng Cốc Giải lắc đầu nói:

- Không, vì lúc ấy mọi người thoạt nghe Ma Quỷ Sứ Giả nói lời châm biếm, lửa giận họ đã nổi lên đùng đùng, hơn nữa có một số người đã tức giận y chiếm được tình yêu của Tuyết Mỹ Nhân, thế rồi hai bên động thủ ngay.

Chỉ trong nháy mắt, trong số nhân vật các
i giang hồ đã có đến mười mấy người đã tử
ơng trong tay hai vợ chồng y.

Như thế, quần hùng có mặt tại hiện trường
đắc dĩ phải liên hợp vây đánh hai vợ chồng
!

- Thế rồi hai bên đã hỗ đồ ác đấu với nhau?

- Đúng thế!

- Nhưng về sau làm thế nào hai vợ chồng
a Quỷ Sứ Giả và Tuyết Mỹ Nhân lại bị đánh
ng té xuống chết trong Địa Ngục Môn ư?

- Bần tăng không mấy rõ điều này.

Thiên Sơn Du Tử khe gật đầu trầm tư giây

- Bức giản quái lạ này ắt phải có uẩn khúc
ly, thế nhưng như ta đã biết chắc chắn phải
i đó đã ám hại Ma Quỷ Sứ Giả và Tuyết Mỹ
ân trước, nếu không như thế thì họ muốn

http://tieulun.hopto.org

xông ra trọng vây là một việc không có gì k
khăn hết.

Dương Khải Phương tiếp lời, nói:

- Thưa lão tiền bối, chẳng lẽ lão muốn n
rằng người đã gởi bức giản cho các phái và qu
hùng không phải bản nhân Ma Quỷ Sứ Giả
Tuyết Mỹ Nhân ư?

Thiên Sơn Du Tử khẽ gật đầu, nói:

- Đúng thế, chắc chắn người gửi bức giản
lạ ấy quyết chẳng phải bản nhân Ma Quỷ Sứ G
và Tuyết Mỹ Nhân mà do một người khác
thôi, chỉ cần tìm ra người này sẽ biết ai là ng
chủ mưu ngay.

Dương Khải Phương lấy làm thắc mắc, hỏ

- Thế thì tại sao năm xưa cao thủ cả p
giang hồ không giết phứt Chung Trấn Văn
còn cho người theo dõi hắn để làm gì?

Hòa thượng Cốc Giải khẽ đọc một câu Phật
iệu nói:

- Năm xưa từng có người chủ trương cắt cỏ
hái l ứng gốc, nên giết cả Chung Trấn Văn thế
hưng hắn tăng cảm thấy rằng giữa ngũ đại môn
hái và Ma Quỷ Sứ Giả chẳng có mối thâm thù
l oán gì nên đã chủ trương lưu lại giang hồ
hông thu nhận hắn làm đồ đệ thì hắn sẽ mãi
i không thể nào báo thù được, như vậy hay
n là giết chết hắn.

Dương Khải Phương nghe nói thế, cười
nh lùng một tiếng, nói:

- Ngũ đại môn phái đã tham dự vào thị phi
y thế là Chung Trấn Văn cũng quyết không
các vị đâu.

Thiên Sơn Du Tử nói:

- Tạm thời chớ đề cập việc này nữa, bây giờ
cả mọi người có mặt tại đây tạm thờ chớ nên
khỏi đây một bước nào hết, thiếu nữ áo vàng

http://tieulun.hopto.org

này quyết lấy ngân tiêu ấy cho bằng được, Bắc Hải Nhất Yến có danh xưng thiên hạ nhất "bá" nếu thiếu nữ này đoạt được ngân tiêu, đối với Trung nguyên võ lâm là một việc hết sức bất lợi.

Quần hùng tại hiện trường thảy đều gật đầu biểu thị sự đồng ý.

Bỗng nhiên Dương Khải Phương như sực nhớ ra điều gì, cất tiếng hỏi:

- Chẳng biết lão tiền bối có biết mối quan hệ giữa Bán Diện Ma Ni và Ma Quỷ Sứ Giả như thế nào ư?

Thiên Sơn Du Tử mỉm cười nói:

- Đây đúng là "tình hải xuân mộng hận ái trường", ngươi muốn nói tại sao Độc Tỳ Bà muốn giết Chung Trấn Văn chứ gì?

- Đúng thế!

- Chuyện của Bán Diện Ma Ni và Ma Quỷ Sứ Giả kể lại còn dài dòng lắm nhưng sự việc

...a ngươi cũng không đơn giản, lệnh đại tôn ...hân Bắc Phiến tại sao chết thế?

Dương Khải Phương đang muốn trả lời...

Thình lình...

Có một tiếng cười lanh lảnh bỗng nhiên ...ch xé hư không vang tới, tất cả mọi người ...hóng mất nhìn tới trước, thấy thiếu nữ áo vàng, ...ười bịt mặt và đại hán râu rậm đang đứng cản ...ng đi của Chung Trấn Văn!

Gương mặt thiếu nữ áo vàng lạnh như tiền đang đưa mắt nhìn chăm chăm Chung Trấn Văn ...ông nói gì hết.

Dương Khải Phương trông thấy thế, bất ...c cả kinh biến sắc, y vội xòe quạt xếp kêu ...' một cái, bỗng nhiên từ từ tiến về hướng Kỳ ...n Trận ngay!

Thiên Sơn Du Tử cười nhạt nói:

http://tieulun.hopto.org

- Này Dương Khải Phương, ngươi chớ qua tâm họ làm gì, Chung Trấn Văn quyết khôn chết đâu mà ngươi phải lo sợ.

Dương Khải Phương nghe nói thế đã dừn bước lại, song ánh mắt y vẫn cứ theo dõi Chun Trấn Văn luôn.

Chung Trấn Văn thoạt trông thấy thiếu áo vàng cản đường đi của hắn, bất giác giật b người lên, cười lạnh lùng hỏi:

- Chẳng biết cô nương cản đường đi của hạ với mục đích gì?

Thiếu nữ áo vàng mỉm cười nói:

- Này Chung Trấn Văn, bọn ta bảo vệ ng được an toàn đi vào trận rừng tre này, chẳng ngươi không đền đáp một giá trị nào chăng?

Chung Trấn Văn nghe nói thế, mặt m biến sắc, chỉ trong bống chốc mà thiếu nữ như đã biến đổi thành một con người khác, rồi hắn lạnh lùng hỏi:

- Cô nương nói thế là sao?

Thiếu nữ áo vàng mỉm cười nói:

- Chẳng làm gì hết, chỉ cần các hạ giao ân tiêu ấy cho bản cô nương, xem như đã trả ông cho bọn này vậy.

Chung Trấn Văn nghe nói thế, bất giác gật đầu cười há há như điên cuồng nói:

- Thế thì cô nương chỉ vì ngân tiêu này mà theo tại hạ vào trận rồi!

- Đúng thế!

Chung Trấn Văn mặt hơi biến sắc, căm phẫn nói:

- Ngươi cứ việc sang đây lấy xem nào.

Dứt lời, sát khí đã bốc lên đùng đùng, hắn lập tức khẽ động cây gậy lên đất hai cái..

http://tieulun.hopto.org

Thiếu nữ áo vàng đưa mắt nhìn Chung Trấn Văn cười nhạt một tiếng, sau đó nói với người bịt mặt rằng:

- Này Hứa Đường Chủ, ta chẳng muốn ra tay ngươi cứ việc động thủ đi.

Dứt lời, y đã đứng sang một bên.

Chung Trấn Văn thấy thiếu nữ áo vàng không đích thân ra tay, mà lại bảo người bịt mặt động thủ, hắn đã nổi cơn thịnh nộ, thình lình lượn mình lướt tới trước mặt thiếu nữ áo vàng căm phẫn nói:

- Ngươi không ra nạp mạng thì thôi, lại bảo người khác chế thay cho ngươi chăng?

Thiếu nữ áo vàng thoạt nhìn vào mặt Chung Trấn Văn bất giác rùng động nhủ thầm: Chẳng lẽ ta đã thương tiếc hắn ư?

Y suy nghĩ tới đây, lạnh lùng nói:

- Này Chung Trấn Văn, ngươi hà tất buộc phải động thủ với ngươi?

- Thế thì tại sao người đòi lấy ngân tiêu của như thế?

Thiếu nữ áo vàng đưa mắt nhìn người bịt t, lạnh lùng nói:

- Hứa Đường Chủ, ngươi định kháng lệnh

Người bịt mặt cung kính trả lời:

- Đệ tử không dám.

Nói xong, người bịt mặt đưa mắt nhìn ung Trấn Văn nói:

- Xin lượng thứ tại hạ phải đắc tội nah.

Chung Trấn Văn cười lạnh lùng nhủ thầm: ra thiếu nữ áo vàng bảo vệ mình vào Kỳ Môn n chỉ vì muốn đoạt ngân tiêu mình mà thôi.

http://tieulun.hoptq.org

Hắn suy nghĩ tới đây, khẽ động cây gậy trên mặt đất, gầm hét nói:

- Nữ nhân thảy đều đáng giết cả.

Dứt lời, Chung Trấn Văn đã thình lình vung gậy tấn công vào hướng thiếu nữ nhan như cắt.

Hình như thiếu nữ áo vàng không ngờ Chung Trấn Văn lại bất thình lình xuất thủ như thế, y thoạt giật mình kinh hãi...

Ngay lúc này, người bịt mặt đã gầm hét một tiếng, đảo người lướt tới phóng ra một chưởng nhanh như điện chớp.

Thân pháp của người bịt mặt này thần tốc hết sức, quải trượng của Chung Trấn Văn thoạt vừa quét tới, thì chưởng lực của đối phương cũng cùng lúc cuồn cuộn đẩy ra luôn.

Chung Trấn Văn trông thấy thế đã giật mình kinh hãi, quả thật võ công của người bịt mặt này cao cường hết sức, thế rồi hắn lập tức

u lời quải trượng, thừa thế nhảy lùi ra sau ôn.

Sau khi người bịt mặt tấn công ra một ường nói:

- Tại hạ vì mệnh lệnh, bất đắc dĩ phải đắc các hạ thôi.

Chung Trấn Văn căm phẫn nói:

- Nếu ngươi có bản lãnh thì cứ việc ra tay m nào.

Dứt lời, cây gậy hắn lại khẽ động lên đất i cái, chuẩn bị xuất thủ lần nữa.

Người bịt mặt cười nhạt nói:

- Thế thì tại hạ phải xuất thủ nha.

Chung Trấn Văn chẳng đợi đối phương có nh động trước thì hắn đã gầm hét một tiếng, ng gậy quét tới mãnh liệt hết sức!

http://tieulun.hopto.org

Người bịt mặt cười lạnh lùng một tiếng, đ
mình thấp thoáng một cái, tức thì một gậy c
Chung Trấn Văn đã quét vào hư không.

Người bịt mặt thoạt vừa lượn mình trá
né một gậy của hắn, nhanh như cắt đã lao t
đồng thời đưa tay phải chộp vào ngân tiêu đ
đeo ở thắt lưng hắn ngay!

Quả thật thân pháp của người bịt mặt n
thần tốc kinh người hết sức.

Chung Trấn Văn thấy thế đã giật b
người lên, hắn lập tức rống to một tiếng gom h
công lực bình sanh vung tay trái phóng ra m
chưởng mãnh liệt kinh hồn!

Người bịt mặt không ngờ công lực c
Chung Trấn Văn lại hùng hậu đến thế, ngay l
Chung Trấn Văn thoạt vừa phóng chưởng đá
tới thì đối phương đã lượn mình lùi ra sau n
bước liền.

Chung Trấn Văn thừa thế lao tới tấn công
p.

Ngay lúc này, chỉ thấy bóng vàng thấp
oáng một cái, thì thiếu nữ áo vàng đã đứng
n đường phía trước Chung Trấn Văn ngay.

Chung Trấn Văn đang dùng dùng nổi cơn
nh nộ, thế rồi chẳng kể gì nữa, quơ gậy quét
hai chiêu Phong Lôi Giao Gia và Phong Vân
ấn Sắc nhanh như điện chớp, bóng gậy xen lẫn
nh phong kêu vù vù phủ toàn thân đối
hương.

Thiếu nữ áo vàng trông thấy hắn vung gậy
uét tới như điên như cuồng, bất giác đã nổi cơn
nh nộ, thế rồi y cười lạnh lùng một tiếng, khẽ
o mình lướt sang một bên, tức thì hai gậy của
hung Trấn Văn quơ vào hư không lần nữa.

Thân pháp thần sầu quỷ khốc này chẳng
hững khiến Chung Trấn Văn giật mình kinh
mà ngay cả quần hùng ở bên ngoài trận rừng

http://tieulun.hopto.org

tre và Dương Khải Phương cũng giật bắn ng
lên!

Thiếu nữ áo vàng vừa tránh né hai gậy c
hắn, lập tức gằm hét nói:

- Này Chung Trấn Văn, ngươi cũng tiếp
vài chưởng xem nào.

Dứt lời, y lượn mình lướt tới, phất tay
đánh ra ba chưởng liên tiếp.

Chung Trấn Văn trông thấy ba chưởng n
có vẻ tầm thường không có gì là lạ hết, t
nhưng hắn thoạt chạm phải chưởng đối phươ
bất giác cả kinh thất sắc, chưởng lực của thi
nữ áo vàng này vừa cương vừa nhu và lại x
thủ thần tốc kinh người gớm.

Tức thì Chung Trấn Văn đã bị ba chưở
của thiếu nữ áo vàng đẩy lùi ra sau vài bước liề

Trong khoảnh khắc tức tắc này, bóng và
thấp thoáng như điện xẹt chỉ nghe thấy tiế
kêu "sột" một tiếng, thì thiếu nữ áo vàng đã cl

được ngân tiêu mà Chung Trấn Văn đã đeo ở
lưng vào tay ngay.

Chung Trấn Văn cả kinh thất sắc, đã ngấn
ra tại chỗ luôn.

Quả thật thủ pháp thiếu nữ áo vàng này
tốc kinh hồn hết sức.

Thiếu nữ áo vàng đưa mắt nhìn Chung
n Văn đang kinh hãi ngẩn người ra tại đó
cái, sau đó quay sang hướng người bịt mặt
ại hán râu rậm nói:

- Hai ngươi lập tức lui ra Kỳ Môn Trận này
ta.

Thiếu nữ áo vàng đã nói cách lui ra trận
p cho người bịt mặt và đại hán râu rậm nghe
lúc nãy, nên họ khẽ gật đầu lập tức y pháp
ra Kỳ Môn Trận ngay.

Dương Khải Phương đứng ở ngoài trận
ng trông thấy thiếu nữ áo vàng đã đoạt được
n tiêu của Chung Trấn Văn, bất giác lửa giận

http://tieulun.hopto.org

trong lòng bốc cháy phừng phực, Thiên Sơn D
Tử thì cười lạnh lùng nói:

- Ngươi chớ nổi giận làm gì, màn hát chư
kết thúc đâu.

Dương Khải Phương quay đầu sang nhì
Thiên Sơn Du Tử, thình lình...

Một tiếng cười lạng lùng bỗng nhiên rạc
xé hư không vang tới, kế đó có một bóng đỏ là
vào trận rừng tre nhanh như điện chớp.

Quần hùng tại hiện trường đã cùng lúc gi
bắn người lên tất cả mọi người đảo mắt nhìn và
trận pháp thấy bóng người phất phơ hạ xuốn
chính là thiếu nữ áo đỏ Độc Tỳ Bà vậy.

Độc Tỳ Bà thình lình xuất hiện, khi
Dương Khải Phương đã giật bắn người lên, Đ
Tỳ Bà này có thâm thù với Chung Trấn Văn là
thế nào buông tha hắn được ư?

Dương Khải Phương đang suy nghĩ tới đâ
bất giác rùng mình lạnh toát mồ hôi.

Ngay lúc này, Độc Tỳ Bà đã vào hẳn Kỳ
ôn Trận, tay cầm một tỳ bà bằng thép đen, chỉ
ay vài vòng thì đã đứng trước mặt Chung Trấn
n ngay.

Chung Trấn Văn thoạt trông thấy Độc Tỳ
xuất hiện tại nơi đây, bất giác giật mình kinh
.

Hai má phần Độc Tỳ Bà lạnh như tiền, đưa
t nhìn Chung Trấn Văn nói:

- Này Chung Trấn Văn, người ta đoạt lấy
vật của ngươi có cần ta đoạt lại cho ngươi
ng?

Nghe Độc Tỳ Bà nói thế, Chung Trấn Văn
làm ngạc nhiên hết sức, sau khi Độc Tỳ Bà
ong, y đã đưa mắt chăm chăm nhìn vào
ời thiếu nữ áo vàng không hề chớp mắt.

Thiếu nữ áo vàng bỗng sanh lòng ghen
ng lập tức lạnh lùng hỏi:

http://tieulun.hopto.org

- Ngươi là người thế nào của Chung Tr
Văn?

- Ngươi không xứng đáng hỏi ta điều này.

Thiếu nữ áo vàng ngạc nhiên nhủ thầ
Chẳng lẽ y là tình nhân của hắn chăng?

Y suy nghĩ tới đây, trong lòng cảm th
buồn phiền và ghen ghét đối phương ngay.

Thiếu nữ áo vàng đưa mắt nhìn Chu
Trấn Văn bất giác cảm khái thở dài, tiếng t
than trầm nặng chứa chan vô hạn tình ý...

Tình cảm này xảy ra rất lạ lùng, y thc
vừa trông thấy Chung Trấn Văn lần đầu tiên t
y đã âm thầm yêu hắn...

Y vốn bảo người bịt mặt và đại hán râu r
rời khỏi đây trước, chính là muốn nói vài lời
Chung Trấn Văn, sau đó trả ngân tiêu lại
hắn, không ngờ nửa chừng lại đụng phải Độc
Bà này, vì thế từ yêu mà sanh hận, y cười lạ
lùng một tiếng nói:

- Thế là quan hệ giữa ngươi và Chung Trấn
rất thân thiết rồi?

Chung Trấn Văn nghe nói thế, căm phẫn

- Thân cái con khỉ, làm sao Chung Trấn
lại có quan hệ với y được?

Nghe Chung Trấn Văn nói thế, lòng thiếu
áo vàng phấn khởi lên, bĩu môi nhìn Độc Tỳ
lạnh lùng nói:

- Người ta không nhận món nhân tình của
ươi thì ngươi hà tất tự tác đa tình là gì?

Nghe đối phương châm biếm như thế, Độc
Bà nóng bừng hai má, từ thẹn thùng mà sanh
lửa giận, thế rồi y hét to một tiếng lượn mình
vào người thiếu nữ áo vàng nhanh như cắt.

Thân pháp Độc Tỳ Bà thần tốc hết sức, chỉ
thiếu nữ áo vàng cười lạnh lùng một tiếng
đào người bay vọt ra ngoài Kỳ Môn Trận
y.

http://tieulun.hopto.org

Thiếu nữ áo vàng thình lình bỏ chạy đ
khiến Chung Trấn Văn và Độc Tỳ Bà lấy làm
ngạc nhiên vô cùng.

Độc Tỳ Bà định phi thân đuổi theo, ch
trong nháy mắt thì thiếu nữ áo vàng đã chạy
mất dạng luôn!

Thình lình...

Bên tai Chung Trấn Văn văng vẳng van
tới một tiếng nói nhỏ như ruồi muỗi: Này Chun
Trấn Văn, nếu ngươi muốn thu hồi ngân tiêu
canh ba đêm hôm sau cứ việc đến một ngôi
miếu ở hướng Tây cách đây năm dặm đường ch
đợi ta.

Chung Trấn Văn cả kinh thất sắc, thiếu
áo vàng này bất quá chỉ có khoảng mười tá
mười chín tuổi là cùng, thế mà y đã luyện nên
công tuyệt thế "truyền âm nhập mật" này được.

Nhất thời hắn đã ngẩn người ra tại c
luôn.

Số cao thủ tại hiện trường trông thấy thiếu
áo vàng bắt đầu lui ra trận rừng tre, họ đã
hét nhảy tới chặn đường đi của thiếu nữ lại.

Dương Khải Phương đã lượn mình nhảy vọt
trước nếu thiếu nữ áo vàng vừa bước ra cửa
rừng tre thì y phải hạ thủ trước mới xong.

Hình như thiếu nữ áo vàng rất thông thạo
Môn Trận pháp này, chỉ thấy y bước tới bước
trong giây lát thì đã ra tới cửa trận pháp...

Thình lình...

Dương Khải Phương thoạt trông thấy thiếu
áo vàng vừa bước tới cửa trận rừng tre thì
"vọt" một cái, y đã phất quạt xếp đẩy ra một
kình phong mạnh như vũ bão.

Dương Khải Phương vừa phất quạt xếp tới,
tay trái cũng phóng ra một chưởng luôn.

*

**

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ 17

NGHI VẤN

Thiếu nữ áo vàng không ngờ Dương Khải Phương lại hạ thủ cay độc đến thế! Lúc y phát giác thì hai luồng cuồng phong đã cuồn cuộn đẩy tới mãnh liệt kinh hồn hết sức.

Thiếu nữ áo vàng định phóng chưởng phản công, bỗng nghe thấy một tiếng gầm hét vang tới nói:

- Thủ đoạn của các hạ hơi cay độc đấy.

Tiếp theo tiếng gầm hét thì có một bóng thấp thoáng nhảy tới thần tốc vô cùng, Khải Phương bỗng cảm thấy một luồng lực như dao cắt ập vào giữa ngực, y đã cả thất sắc, bất đắc dĩ phải thu hồi chưởng lực lùi ra sau.

Dương Khải Phương kinh hãi đảo mắt nhìn ước, thấy người vừa phóng chưởng công kích là đại hán râu rậm bó quanh hàm.

Bấy giờ, thiếu nữ áo vàng đã đứng bên cạnh bịt mặt và đại hán râu rậm, đưa mắt lướt Dương Khải Phương lạnh lùng nói:

- Nếu không vì tình Chung Trấn Văn, thì phải đạy cho ngươi một bài học mới được.

Dứt lời, quay sang hướng người bịt mặt nói:

- Chúng ta hãy đi ngay...

Dương Khải Phương lạnh lùng nói:

http://tieulun.hopto.org

- Đi chăng? Ngoại trừ các ngươi để lại ngàn tiêu ấy.

Thiếu nữ áo vàng mặt mày biến sắc, căm phẫn nói:

- Có thật ngươi muốn nếm thử chút mùi cay đắng ư?

Ngay lúc Dương Khải Phương lượn mình lướt tới, thì quần hùng tại hiện trường đã giãn ra bao vây bọn ba người thiếu nữ áo vàng, người bịt mặt và đại hán râu rậm vào vòng trong.

Bầu không khí bây giờ trở nên khẩn trương vô cùng.

Thiếu nữ áo vàng vừa dứt lời, đảo mắt lướt nhìn quần hùng tại hiện trường một cái, sau đó cười lạnh lùng, nói tiếp:

- Chớ tưởng rằng với số võ lâm cao thủ Trung nguyên các ngươi có thể vây hãm bọn ta nha, nói cho các ngươi biết, cho dù rừng kiếm

dao, thì Lu Ngọc Liên này cũng chẳng xem đâu hết.

Nghe nói thế, Dương Khải Phương xòe cây xếp kêu sột một cái, căm phẫn nói:

- Dứt lời, y đã phất quạt tấn công ra một ...u Hám Sơn Lật Ngục mãnh liệt kinh người ...ức!

Thiếu nữ áo vàng thấy Dương Khải Phương ...t thủ, sát khí bỗng lộ trên nét mặt, nhưng ...t ý niệm đã lướt nhanh qua đầu óc y, cuối ...ng lại thu hồi bàn tay định hất ra.

Y đã nghĩ tới Chung Trấn Văn, nếu y hạ ...ủ đả thương Dương Khải Phương thì chắc chắn ...hung Trấn Văn chẳng chịu lượng thứ y, thế rồi ...iếu nữ đã lượn mình nhảy lùi ra sau ngay.

Trong lúc y nhảy lùi ra sau, đã lập tức quay ...u nói với người bịt mặt rằng:

- Chúng ta chạy mau lên!

http://tieulun.hopto.org

Tiếp theo tiếng nói, y đã lượn mình bay vọ
ra vòng vây, người bịt mặt và đại hán râu rậm
thoạt nghe nói thế, cũng phi thân lao vào bọ
cao Chủ Bài Cốt Giáo đang đứng cản đường đi củ
họ, đồng thời tấn công ra một chưởng luôn.

Số cao thủ Bài Cốt Giáo gồm cả Giáo chủ
tất cả là mười người, bỗng thấy đối phương thình
linh tấn công, bất giác giật mình kinh hãi.

Trong tiếng gầm hét, thì Bang chủ Thiên
Bàn Bang và chín cao thủ môn hạ đã đồng thời
phóng chưởng tấn công.

Cũng ngay lúc này, mười cao thủ Bài Cốt
Giáo đã vung chưởng phản công luôn.

Tức thời, chưởng phong cuồn cuộn từ bốn
phương tám hướng ập vào người bịt mặt và đại
hán râu rậm lãnh liệt kinh hồn hết sức.

Ngay lúc Bài Cốt Giáo và Thiên Bàn Bang
phát động thế tấn công, thì người bịt mặt và đại
hán râu rậm bó quanh hàm đã lượn mình bay

ng lên cao, kêu vù vù vài tiếng kinh hồn thì
đã đánh ra mười chưởng liền.

Tiếp theo tiếng gầm hét the thé, thì Lu
gọc Liên cũng vung chưởng tấn công ra mười
chưởng liên tục nhanh như cắt.

Trận ác đấu khốc liệt kinh hồn hết sức, ánh
ường chớp nhoáng che tối mờ cả nhật nguyệt
ôn.

Bọn ba người Lu Ngọc Liên chỉ trong tíc
c đã công ra hơn cả hai mươi chưởng, như thế
thấy võ công của họ cao siêu đến bực nào rồi.

Tức thì quần hùng tại hiện trường đã khiếp
võ công của bọn ba người Lu Ngọc Liên và lập
c lượn mình nhảy lùi ra sau hết.

Lu Ngọc Liên khẽ hét một tiếng nhanh
như điện chớp:

- Hãy rút lui mau...

http://tieulun.hopto.org

Dứt lời, y lượn không phi thân chạy nh
chim bay, người bịt mặt và đại hán râu rậm cũ
lượn mình xông ra trọng vây nhanh như cắt.

Chỉ trong nháy mắt thì bọn ba người l
Ngọc Liên đã chạy mất dạng luôn!

Quần hùng tại hiện trường đã ngẩn ngư
ra tại chỗ!

Dương Khải Phương thì tức đến mồm m
phun ra khói lửa.

Thiếu nữ áo vàng... Lu Ngọc Liên đó
thình lình, và đi cũng nhanh tốc!

Cả vài chục võ lâm cao thủ lại không là
sao cản trở được họ hết.

Thình lình có một âm thanh vang tới nó

- Họ đã chạy mất thì đành chịu vậy, làm
phải ngẩn người ra ở đó?

Tất cả mọi người quay sang nhìn, thấy
ười vừa phát ra tiếng nói chính là Thiên Sơn
Tử.

Dương Khải Phương giật mình đưa mắt
n Thiên Sơn Du Tử, không nói gì hết.

Thiên Sơn Du Tử thở dài một tiếng nói:

- Bây giờ chư vị có thể trở về các phái, và
uyện do chết của Ma Quỷ Sứ Giả và Tuyết Mỹ
n, ta sẽ điều tra ra không sai.

Quần hùng ở nơi đây cũng không muốn lưu
làm gì nữa, sau khi Thiên Sơn Du Tử nói thế,
đã nói với nhau vài lời, sau đó từ giã trở về
n phái luôn.

Dương Khải Phương định cản lại, nhưng y
oáng suy nghĩ giây lát, cảm thấy việc này
ng có liên can gì đến mình cả, về sau Chung
ến Văn vẫn còn cơ hội tìm họ, mình cũng
ng phải nóng ruột làm gì?

Bình minh ló dạng.

http://tieulun.hopto.org

Trận mây mù sầu thảm đã tan biến đi mất.

Bây giờ ở hiện trường ngoại trừ còn Thiên Sơn Du Tử, Dương Khải Phương và bốn tỳ nữ của Địa Ngục Ma Cơ, ngoài ra không còn ai hết.

Thiên Sơn Du Tử đưa mắt nhìn Dương Khải Phương hỏi:

- Này Dương Khải Phương, ta hỏi ngươi lần nữa, lệnh Tôn Đại Nhân chết như thế vậy?

Dương Khải Phương bỗng nghe Thiên Sơn Du Tử hỏi như thế, bất giác giật bắn người lên, y không trả lời ngay, lại hỏi:

- Tôn hiệu lão tiền bối là...

Dương Khải Phương nói tới đây, sực như nhớ ra điều gì, vội nói:

- Chẳng lẽ tiền bối chính là Thiên sơn Du Tử lão tiền bối chăng?

- Chính là lão phu vậy.

Dương Khải Phương nghe lão nói thế, bất [illegible]c mừng thầm, thế nhưng niềm vui thoáng [illegible]n lại biến mất ngay, kế đó lộ trên mặt là nét [illegible]ồn bã, y chậm rãi nói:

- Cách đây nửa năm, gia phụ bỗng nhiên [illegible] trị tạ thế!...

- Ta biết điều này, ta chỉ muốn biết y chết [illegible]ư thế nào thôi?

- Cả văn bối cũng chẳng biết điểm này, [illegible]ưng trước ba ngày khi gia phụ sắp chết, thình [illegible]h người đã ho một cách dữ dội...

- Trước kia có hiện tượng này chăng?

Dương Khải Phương lắc đầu nói:

- Thưa tiền bối, không, ngày thứ ba văn bối [illegible]t hiện trước ngực gia phụ hiện ra một dấu [illegible]yết chưởng, thì lão đã chết luôn...

Nói tới đây, nước mắt Dương Khải Phương [illegible] nhỏ giọt xuống.

http://tieulun.hopto.org

Thiên Sơn Du Tử buột miệng nói:

- Thế là y bị người ta ám hại rồi.

- Văn bối cũng nghĩ như thế, nhưng mà hỏi đến gia phụ, thì lão nói rằng chưa bao giờ kết thù gây oán với bất cứ một ai ở chốn giahồ này, nếu nói rằng bị người ám hại, dựa vàocông lão cũng không đến đỗi chẳng phát gchứ?

Thiên Sơn Du Tử trầm tư giây lát, nthầm: Quả thật Dương Khải Phương nói khôsai chút nào, Bắc Phiến danh lừng thiên hạ, dù có người nào ám hạ y, cũng không đếnchẳng phát giác ra vậy?

Lão nghĩ tới đây, cau mày nói:

- Trước khi y chết, có giao phó việc gì cho ngươi chăng?

Dương Khải Phương lắc đầu, buồn bã nói:

- Gia phụ chỉ bảo văn bối vào Trungyên tìm kiếm Ma Qủy Sứ Giả và Tuyết Mỹân.

- Thế thì ngươi có biết quan hệ giữa lệnhđại nhân và Ma Qủy Sứ Giả với Tuyết Mỹân là như thế nào chăng?

- Không biết gì hết, gia phục chỉ nói rằngu văn bối tìm gặp được Tuyết Mỹ Nhân và Maỷ Sứ Giả thì hãy lên Yến Sơn tìm vũ trụ Nhấtyệt Công Tôn Minh lão tiền bối.

- Ngoài ra lệnh tôn đại nhân còn nói gì nữang?

Dương Khải Phương lắc đầu nói:

- Không còn nói gì hết.

Thiên Sơn Du Tử cau mày ra vẻ trầm tư,giọng buồn bã:

- Cái chết của lệnh tôn đại nhân ắt phải cóười nào ám hại không sai, thế nhưng hình như

http://tieulun.hopto.org

ở chốn giang hồ này khó tìm được người nào là
lễ ngang nhau với lão, hơn nữa loại thương huy
chưởng của lão cũng chưa nghe ai nói đến ở chố
giang hồ bao giờ....

Lão nói tới đây đưa mắt nhìn Dương Kh
Phương nói tiếp:

- Nếu như lão quái vật Vũ Trụ Nhất Tuy
này, có lẽ lão sẽ giải được những câu nghi v
này.

Dương Khải Phương buột miệng nói:

- Chẳng phải tiền bối Công Tôn Minh
đến đây rồi sao?

- Đúng thế! Nhưng lão quái vật này ẩn n
ở đâu thì không ai biết được hết.

Dương Khải Phương nghe nói thế, hất gi
ngắn người ra tại chỗ, bỗng nhiên Thiên Sơn
Tử nói tiếp:

- Nếu ta suy đoán không lầm thì nguyên do
t của tôn đại nhân ắt phải có liên hệ đến cái
t của Ma Quỷ Sứ Giả và Tuyết Mỹ Nhân,
ta có chút việc phải đi ngay, sau này gặp lại
điều gì lạ ta sẽ nói cho ngươi hay sau!

Dứt lời, bóng đen thấp thoáng một cái, chạy
dạng luôn.

Dương Khải Phương đưa mắt nhìn vào Kỳ
ôn Trận, thấy Chung Trấn Văn và Độc Tỳ Bà
ơng căm phẫn đưa mắt nhìn nhau, đứng yên
động, hình như họ chuẩn bị ra tay ngay bây
ờ.

Y lướt mắt nhìn tới nữa thì thấy mặt mày
ịa Ngục Ma Cơ đầy những giọt nước mắt, mất
những nét kiêu diễm trước kia, thay vào đó là
ương thần tình đau khổ khôn tả.

Có lẽ Địa Ngục Ma Cơ đã biết quan hệ giữa
Chung Trấn Văn rồi, cho nên thần tình y
đau khổ như thế, một hồi thật lâu y mới
ay người từ từ bước ra Kỳ Môn Trận.

http://tieulun.hopto.org

Có thể Hắc Mao Lão Quỷ đã nói cho y b
cách ra khỏi Kỳ Môn Trận, nên bước đi của
tiến thoái có thứ tụ, chỉ trong giây lát y đã
khỏi Kỳ Môn Trận ngay.

Dương Khải Phương đưa mắt nhìn gư
mặt ướt sũng của Địa Ngục Ma Cơ, trong lò
lấy làm thương xót, hỏi:

- Này Chung cô nương, nhị sư bá ngươi
nói hết mọi sự việc cho ngươi nghe rồi chứ?

Địa Ngục ma Cơ mất hồn đưa mắt ng
nhìn Dương Khải Phương một cái, ánh m
chan chứa những tình ý khôn tả khiến ngư
trông thấy phải ngậm ngùi thương xót!

Địa Ngục ma Cơ cười thương tâm, lắm bắ
nói:

- Phải, lão đã nói hết mọi việc cho ta ngh
thế nhưng Địa Ngục Ma Cơ còn mặt mũi nào đ
diện với phụ mẫu nơi chín suối ư?...

Dương Khải Phương cười thật buồn bã nói:

- Chỉ cần hai ngươi trả thù được cho phụ
u thì họ sẽ ngậm cười nơi chín suối không sai.

Địa Ngục Ma Cơ khẽ gật đầu lẩm bẩm nói:

- Phải, ta phải trả thù thế nhưng ta làm thế
o quên được quá khứ của ta ư?

- Chẳng phải Phật gia dạy rằng: Phóng hạ
đ lao, lập địa thành Phật ư?

Địa Ngục Ma Cơ cười đau lòng, lắc đầu nói:

- Không thể nào quên được, người ta cũng
không thể nào quên được hành vi quá khứ của
tu.

- Được chứ, mọi người thảy đều thông cảm
và lượng thứ ngươi.

- Kể cả ngươi trong đó chăng?

Dương Khải Phương nghe nói thế bất giác
rúng động cõi lòng, y ngước mắt nhìn tới trước
liền chạm phải đôi nhãn quang tình tứ của Địa

http://tieulun.hopto.org

Ngục Ma Cơ, trái tim của y suýt nữa đã nhảy vọt ra ngoài!

Dương Khải Phương lãnh hội ngay ý nghĩa câu nói của Địa Ngục Ma Cơ, y lập tức nói:

- Phải, kể cả ta trong đó nữa.

Địa Ngục Ma CƠ nở nụ cười an ủi, miệng mấp máy muốn nói lại thôi, y đưa mắt nhìn bốn tỳ nữ nguyệt sắc nói:

- Các ngươi hãy đến khách sạn Khai Phon chờ đợi ta trước, ta sẽ đến đó sau.

Bốn tỳ nữ cung kính kêu "vâng" một tiếng, lượn mình chạy ngay, chỉ trong giây lát, họ đã chạy mất dạng luôn.

Địa Ngục Ma Cơ quay người sang nhìn Dương Khải Phương hỏi:

- Có thật ngươi đã vui lòng tha thứ quá khứ trước kia của ta chăng?

- Ta sẵn sàng thông cảm lượng thứ ngươi, hưng ngại rằng Chung Trấn Văn đệ đệ của ươi không chịu lượng thứ cho ngươi mà thôi.

Địa Ngục Ma Cơ cười cay đắng nói:

- Chỉ cần mỗi mình ngươi lượng thứ cho ta ì ta lấy làm mãn nguyện rồi, còn vấn đề Chung rấn Văn đệ đệ ta có tha thứ cho ta hay chăng ì Địa Ngục Ma Cơ chẳng quan tâm chút nào ết.

Dương Khải Phương đưa mắt nhìn nét mặt sầu của Địa Ngục Ma Cơ, lấy làm thương tâm ảo nùng vô cùng, y gượng cười nói tiếp:

- Chẳng lẽ ngươi không gặp hắn nữa sao?

- Gặp hắn ư? Địa Ngục ma Cơ là một nữ nhân hư hỏng độc ác còn xứng đáng để gặp hắn ữa sao?

- Ngươi chớ tự trách quá thế, làm người không ai mà chẳng có sai lầm, điều quan trọng là

http://tieulun.hopto.org

mình biết lỗi lầm mà chịu hối cải thế thì linh hồn của người ấy vẫn là thanh khiết vậy.

Địa Ngục Ma Cơ cười rất não nùng, miệng mấp máy lẩm bẩm nói:

- Trước khi chưa biết sự kiện này, Địa Ngục Ma Cơ chẳng phát hiện sanh mạng là khả quí, ta không phủ nhận ta từng yêu một người.... chính là Trương Cốc Thần, thế nhưng vì "danh" và "lợi" cuối cùng ta đã hạ độc thủ với chàng...

Y nói tới đây, cười thật thương tâm, nói tiếp:

- Ta từng thêu dệt mộng đẹp hạnh phúc của ta thế nhưng mộng đẹp này đã biến mất trong ký ức khủng bố của ta, thế rồi ta hận thù đàn ông.

Dương Khải Phương đưa mắt ngắm nhìn y, miệng mấp máy muốn nói lại thôi.

Địa Ngục Ma Cơ cười nhạt nói:

- Ngươi có đồng ý đi một đoạn đường với ta chăng?

Dương Khải Phương thoáng ngạc nhiên, rồi đó nói:

- Cũng được!

Thế rồi hai người sánh vai đi với nhau, ánh sáng ban mai đã soi lên gương mặt xinh đẹp của hai người, không một ai mở miệng nói gì hết, chỉ nghe thấy những tiếng chân bước kêu sào sạo rất nhàng nề mà thôi.

Dương Khải Phương không nhẫn tâm phật lòng y, nên mới miễn cưỡng đồng ý tiễn y một đoạn đường.

Thế nhưng Địa Ngục Ma Cơ yêu cầu Dương Khải Phương tiễn y một đoạn đường, đương nhiên có can hệ đến việc y đã yêu Dương Khải Phương.

Một hồi thật lâu, Địa Ngục Ma Cơ cất tiếng thăm rãi hỏi:

http://tieulun.hopto.org

- Này Dương tướng công, cách đây mấy hôm chẳng phải ngươi rất căm thù ta ư?

Nghe Địa Ngục Ma Cơ nói như thế, mặt Dương Khải Phương nóng bừng bừng lên, nói:

- Phải, ta từng hận ngươi...

- Nếu một người nào khác hận ta thì ta chẳng thèm quan tâm làm gì, thế nhưng đối với tướng công thì ta đau lòng hết sức, tại vì... ta yêu tướng công!...

Dương Khải Phương nghe nói như thế, giật bắn người lên, bỗng nhiên dừng bước lại, quay đầu nhìn sang thấy cặp mắt có một sức hấp dẫn kinh hồn đang tỏa ra ánh mắt tình tứ chăm chăm nhìn y.

Hai má phần đẹp như hoa ửng đỏ...

Dương Khải Phương trông thấy tình cảnh này, trống ngực đã đập thình thịch không dừng, đồng thời mùi hương của thiếu nữ từ trong người Địa Ngục Ma Cơ bốc ra, làm cho Dương Khải

hương cảm thấy lâng lâng như đằng vân không ng...

Thình lình...

Một thân mình mềm nhũn đã ngã vào lòng ương Khải Phương...

Cho dù Dương Khải Phương là một liễu hạ , y cũng không thể kiềm chế sự cám dỗ của h" này, cuối cùng y đã dang hai tay ôm Địa ục Ma Cơ vào lòng thật chặt.

Địa Ngục ma Cơ từ từ khép hai mắt lại, ng Khải Phương không còn chịu đựng được , đã xúc động cúi đầu xuống hôn lên đôi môi đào xinh xắn của Địa Ngục ma Cơ...

Mối tình như hỏa diễm sơn đã từ từ trong ng họ bốc cháy lên, nụ hôn này đã tạo nên bi ịch giữa Dương Khải Phương và Chung Trấn n.

Dương Khải Phương am hiểu hơn ai hết, y uyệt đối không được yêu Địa Ngục Ma Cơ, thế

http://dulieu.tapchi.org

nhưng y không sao thoát khỏi mỹ ắc của Địa Ngục Ma Cơ, nhất niệm mê lầm, y đã gây nên một lỗi lầm rất lớn.

Thử nghĩ xem, Chung Trấn Văn quyết giết Địa Ngục Ma Cơ cho bằng được, nếu một khi Dương Khải Phương yêu Địa Ngục ma Cơ, thế thì chẳng phải y và Chung Trấn Văn cũng trở nên như lửa với nước chăng?

Ngọn lửa tình yêu đã thiêu đốt hai trái tim họ... nụ hôn nồng nàn đã xô đẩy họ xuống vực thẳm vô đáy...

Mấy ngày gần đây Địa Ngục Ma Cơ ch khao khát chiếm đoạt được Dương Khải Phương bây giờ y đã thực sự đoạt được trái tim củ Dương Khải Phương rồi, trong tâm linh trốn rỗng của y cuối cùng đã được đền bù.

Hai bóng người của họ đã kết hợp với nha thành một khối dưới ánh nắng mặt trời, một hồ thật lâu, Dương Khải Phương giật mình khẽ đẩ Địa Ngục Ma Cơ ra...

Địa Ngục Ma Cơ thoạt nhiên bị Dương ải Phương khẽ đẩy ra một cái, tức thì từ trong . ắc mộng ngọt ngào tỉnh hồn lại ngay, tròn xoe ôi mắt tình tứ chăm chăm ngắm nhìn Dương Khải Phương.

Dương Khải Phương không còn can đảm nhìn y nữa, đã từ từ cúi đầu xuống...

Sự thoả mãn trong tíc tắc đã qua, kế đó là ìu khổ và não nùng, Dương Khải Phương lẩm ầm tự hỏi rằng: Tại sao ta phải tìm cầu mộng ưởng tíc tắc này như thế?

Dương Khải Phương từ từ ngước đầu lên, ìa mất nhìn đôi mắt mất mất hồn của Địa Ngục ma ơ, y cảm thấy có lỗi với Địa Ngục Ma Cơ và ấy ày nói:

- Này Chung cô nương, ta có lỗi với ngươi...

Địa Ngục Ma Cơ cười thê lương, nói:

- Cảm ơn ngươi đã ban nụ hôn cho ta, bất kể nụ hôn này có yếu tố yêu trong đó hay chăng,

http://tieulun.hopto.org

thế nhưng đối với ta như vậy là quá mãn nguyện rồi!

...Dương Khải Phương chăm chăm ngắm nhìn nữ nhân tuyệt sắc này, miệng mấp máy muốn nói lại thôi.

Địa Ngục Ma Cơ đưa mắt nhìn Dương Khải Phương nói:

- Dương tướng công, ta đã tìm gặp mộng tưởng của ta rồi, ta cũng phải đi ngay bây giờ xin nói lại để ta biết, Địa Ngục ma Cơ phải tìm lại vài món tuyệt nghệ của bản môn sau đó mới tìm nhân vật các phái giang hồ liều kết mối thù giết chết phụ mẫu!

Dứt lời, quay người bỏ chạy ngay.

Thình lình...

Má phấn Địa ngục Ma Cơ bỗng biến sắc giật mình dừng bước lại ngay, có một lão quái nhân lưng gù vừa thấp vừa gầy ốm ngồi ở phía

ước mặt họ từ lúc nào mà hai người chẳng hay t gì hết.

Dương Khải Phương cũng giật bắn người n, lão quái nhân này đến gần bên cạnh họ cách khoảng năm thước từ lúc nào mà với võ công của inh và Địc Ngục Ma Cơ lại chẳng phát giác gì t.

Bỗng nhiên lão quái nhân đã cười hí hí như i lẩm bẩm một mình: Chao ôi! Một cảnh tượng mê hồn quá thế, đúng là hai mắt lão già này có phước hết sức, nếu như ta cũng có một bà vợ, há! Ta ắt phải hưởng thụ như bọn thanh niên không ai.

Hình như lão đang nói lẩm bẩm một mình, hưng có vẻ lão đang muốn nói Dương Khải Phương và Địa Ngục ma Cơ cũng nên, hai người nghe lão nói thế mặt mày nóng bừng ngay.

Địa Ngục Ma Cơ mặt hơi biến sắc, cười lạnh ng một tiếng, từ từ tiến sang hướng lão quái nhân, lạnh lùng nói:

http://tieulun.hopto.org

- Con chó điên từ đâu chạy đến đây vậy nếu không cút khỏi nơi đây thì chớ trách Đị Ngục Ma Cơ này phải đắc tội nha.

Dương Khải Phương thoạt trông thấy thần tình của Địa Ngục Ma Cơ biết ngay y lại động niệm sát nữa rồi, đồng thời cũng đoán biết lão quái nhân này ắt là người có lai lịch bất phàm không sai, thế rồi Dương Khải Phương lập tứ lượn mình lướt tới cản Địa Ngục ma Cơ lại, sa đó quay sang hướng lão quái nhân nói:

- Lão tiền bối là cao nhân phương trời nà thế? Xin lão hãy tha tội Chung cô nương đường đột với tiền bối, tại hạ xin được thay mặ tạ tội lão trước.

Dứt lời, chắp hai tay dài một cái.

Lão quái nhân trợn to hai mắt nhìn Dươ Khải Phương một cái, cười há há nói:

- Cũng vẫn là các hạ thông hiểu một chút nhân tình, nếu chẳng vì lão già này vừa đen thu

lùn với lại lưng gù, chẳng lẽ không tìm được nhân sao? Người nói có phải vậy chăng?

Dương Khải Phương thẹn đỏ mặt, nói:

- Lão tiền bối hà tất phải đùa với vãn bối như thế ư?

- Chẳng phải đùa đâu ta nói thật đấy!

Dứt lời, lão lại cất tiếng cười há há một hơi.

Địa Ngục Ma Cơ tức đến đỏi mặt mày nóng ừng lên, và toàn thân run lẩy bẩy, nếu chẳng hải Dương Khải Phương có mặt tại đây thì y đã ra tay rồi.

Thấy đối phương cười một cách lạ lùng, Dương Khải phương đã ngẩn người ra giây lát, sau đó nói:

- Nếu lão tiền bối chế giễu vãn bối nữa thì bọn vãn bối đành bỏ đi thôi.

Lão quái nhân nghe nói thế, nói giọng kỳ quái:

http://tieulun.hopto.org

- Chao ôi, các ngươi không được bỏ đi, quyế
không thể bỏ đi đâu được hết, nếu các ngươi b
đi thì lão biết làm sao đây?

Nghe đối phương quái kêu như thế, Dương
Khải Phương vừa buồn cười vừa bực mình, đi
chẳng được mà không đi cũng chẳng đành, nhất
thời y đã ngẩn người ra tại chỗ luôn.

Hình như lão quái nhân đã cảm thấy mình
đùa với họ cũng vừa đủ rồi, nên lão đã nhảy vọ
lên, cất tiếng nói:

- Này Địa Ngục Ma Cơ, ta muốn hỏi ngươ
một việc.

Địa Ngục Ma Cơ đảo mắt nhìn tới, thấy nét
mặt lão quái nhân nghiêm túc hết sức, y đã giật
mình cất tiếng hỏi:

- Ngươi muốn hỏi điều gì thế?

Lão quái nhân mặt lạnh như tiền hỏi:

- Có phải lệnh sư là Địa Ngục Thần Quân
ng?

Nghe lão hỏi như thế, Địa Ngục Ma Cơ giật
ắn người lên, sau đó lạnh lùng nói:

- Đúng thế!

- Xin hỏi lệnh sư Địa Ngục Thần Quân chết
nào vậy?

Địa Ngục Ma Cơ ấp úng nói:

- Điều này ư... ta cũng chẳng mấy được rõ,
lẽ cách đây năm năm thì phải, ngươi là ai thế?
i sao lại hỏi điều này vậy?

Lão quái nhân trợn ngược đôi lông mày
ông trả lời gì hết, hình như lão đang trầm tư
t sự kiện gì trọng đại thì phải...

Một hồi thật lâu, lão quái nhân mới nói:

http://tieulun.hopto.org

- Ngươi tạm thời chớ hỏi ta là ai trước đã. Có phải ngươi đã mục kích cái chết của lệnh [illegible] Địa Ngục Thần Quân chăng?

Địa Ngục Ma Cơ cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Nếu ngươi không nói ngươi là ai trước thì ta không nói sự kiện này ra...

Lão quái nhân trợn ngược hai mắt, căm phẫn đưa mắt nhìn Địa Ngục Ma Cơ, gằm hét nói:

- Nếu ngươi không thì ngươi sẽ mãi mãi không trả thù được!

Nghe đối phương nói như thế, ngay cả Dương Khải Phương cũng giật mình kinh hãi luôn!

Thế rồi Địa Ngục Ma Cơ cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Lão nói như thế, thì cái chết của sư phụ [illegible] Ngục Thần Quân đã có can hệ với phụ mẫu [illegible] rồi?

- Đúng thế.

Địa Ngục Ma Cơ cười lạnh lùng nói tiếp:

- Bất kể thế nào đi nữa, nếu ngươi chẳng [illegible] nói rõ lai lịch và tên họ thì ta vẫn cứ không

Lần này lão quái nhân đã tức tới mồm mũi [illegible] ra khói lửa, căm phẫn nói:

- Không ngờ nữ oa nhi ngươi cao ngạo đến [illegible], thôi được ngươi không muốn trả thù cho [illegible] mẫu thì ta cũng không cần thiết phải quan [illegible] làm gì?

Dứt lời, lão định tung người bỏ đi thì bỗng [illegible] Dương Khải Phương cất tiếng gọi:

- Xin lão tiền bối tạm thời dừng bước lại!

http://tieulun.hopto.org

Lão quái nhân nghe tiếng gọi của y đã dừ
bước lại và quay người nhìn sang Dương Kh
Phương hỏi:

- Thế nào? Chẳng lẽ ngươi biết ư?

Dương Khải Phương cười nhạt nói:

- Tuy vãn bối không biết, song vãn bối
thế yêu cầu Chung cô nương nói lại cho tiền b
biết, thế nhưng lão tiền bối không nói rõ lai lịch
tên tuổi thì làm sao tránh được người ta phỉ
hoài nghi ư?

Nghe Dương Khải Phương nói có lý, la
quái nhân ngẩn người ra giây lát, sau đó nói:

- Hai ngươi cứ yên tâm, lão già này quyế
không phải hạng người bất lương đâu.

Dương Khải Phương nghe đối phương nó
thế, liền nhủ thầm: Lão quái này ắt là người cổ
lai lịch bất phàm không sai, trông thái độ lão
quyết không phải là nhân vật tà phái đâu.

Dương Khải Phương suy nghĩ đến đây, bèn
sang nhìn Địa Ngục ma Cơ nói:

- Này Chung cô nương, ngươi cứ việc kể lại
hình cho lão nghe cũng không hề chi.

- Thôi được...

Lão quái nhân nghe Địa Ngục Ma Cơ trả lời
hế, bèn cất tiếng cười há há nói:

- Vẫn là nam bằng hữu có uy, à! Già rồi đến
cũng không được người ta hoan nghinh hết.

- Ngươi chế giễu ta lần nữa thì ta không
nói luôn.

- Được, được, ngươi cứ nói đi.

Địa Ngục ma Cơ cười lạnh lùng một tiếng

- Ta chẳng biết sư phụ Địa Ngục Thần
n chết như thế nào, đồng thời ta cũng không
g thấy thi hài của lão.

http://tieulun.hopto.org

- Thế thì làm sao ngươi lại dám khẳng đị
là sư phụ ngươi đã chết rồi?

Địa Ngục ma Cơ trầm tư giây lát, nói tiếp:

- Việc xảy ra như thế này đây, năm nă
trước đây sư phụ ta...

Địa Ngục Ma Cơ nói chưa hết lời, thì
lình....

Có một luồng sáng trắng lướt tới nha
như điện chớp, bỗng nhiên bắn thẳng vào ngự
Địa Ngục Ma Cơ nhanh như cắt.

Luồng sáng trắng này bay vọt tới bất thì
lình hết sức, đồng thời đi kèm với một cơn
mạnh như vũ bão, kế đó là một tiếng kêu thả
kinh hãi, tức thì Địa Ngục ma Cơ đánh "bạ
một cái, té nằm trên đất.

Sự biến xảy đến nhanh như điện ch
cũng ngay lúc Địa Ngục ma Cơ té ngã ra đ
bỗng nhiên có một tiếng cười lạnh như bă
tuyết rạch xé hư không vang tới, kế đó bóng

thấp thoáng hiện ra, té ra Nhất Đại Quan Ma
nhân vật khủng bố lại xuất hiện.

Dương Khải Phương giật mình biến sắc, tại
ao Quan Ma lại thình lình hạ độc thủ với Địa
gục ma Cơ như thế?

Ngay lúc Địa Ngục ma Cơ định mở miệng
ra sự việc, thì Quan ma đã đột nhiên hạ thủ,
yên do bên trong như thế nào ư?

Ngay lúc này, bỗng nghe lão quái nhân cất
ng cười há há như điên như cuồng, tiếng cười
hư xuyên đá phá núi, làm chấn động cả một
trời thật kinh hồn!

Dương Khải Phương đảo mắt nhìn ra trước,
lão quái nhân từ từ tiến về phía cỗ quan tài
lỏ...

Ngay lúc lão quái nhân lướt về hướng áo
uan sắc đỏ thì Dương Khải Phương đã lượn
nh nhảy tới chỗ Địa Ngục ma Cơ nằm bất tỉnh
n đất.

http://tieulun.hopto.org

Nào ngờ Dương Khải Phương thoạt v
tung người lên cao, bỗng từ khe nắp quan tài
đỏ thối ra một luồng gió lạnh cuồn cuộn ấp v
người y.

Dương Khải Phương giật mình kinh h
lập tức phất quạt xếp một cái đẩy ra một đạo n
gia chơn khí đánh vào luồng gió lạnh ấy.

Dương Khải Phương giật thoạt vừa ph
quạt một cái, bỗng cảm thấy đầu óc choáng vàn
khí huyết đảo lộn, giật mình kêu thầm một tiế
nguy thay..

Bỗng nhiên ngay lúc này lão quái nhân c
há há một tiếng, giơ tay phải đẩy ra một đạo n
gia chơn lức, thình lình đón đánh luồng
lạnh...

Hai đạo nội lức chạm vào nhau, kêu "đùn
một tiếng, tức thì nổi lên một cơn cuồng pho
kinh hồn nếu chẳng nhờ lão quái nhân đánh
một đạo nội gia chơn lực này thì có lẽ Dươ

hải Phương đã bỏ xác trong tay Quan ma từ lâu
d.

Bây giờ chỉ thấy lão quái nhân đứng ngay
ố cách Quan ma chừng ba thước.

Lão quái nhân cười lạnh lùng một tiếng,
mắt nhìn Quan Ma nói:

- Quả thật thủ đoạn của các hạ cay độc hết
thế nhưng có lão gia này ở đây, Quan Ma
i chớ có kiêu ngạo nha!

Trong khi lão quái nhân nói chuyện với
ma thì Dương Khải Phương đã bước đến
n cạnh Địa Ngục Ma Cơ, y lướt mắt nhìn
uống tức thì giật bắn người lên.

Vì sắc mặt Địa Ngục ma Cơ không có dị
ng gì hết, y như là một người đang nằm ngủ
v

Bấy giờ bỗng nghe Quan Ma nói:

http://tieulun.hopto.org

- Này Công Tôn Minh, ngươi chớ nhúng t
vào việc của ta là hay nhất, bằng không Vũ T
Nhất Tuyệt ngươi, nại rằng không sống được q
ngày hôm nay đâu.

Dương Khải Phương nghe Quan ma n
thế, giật mình nhủ thầm: té ra lão quái nh
này là Vũ Trụ Nhất Tuyệt Công Tôn Minh...

Dương Khải Phương còn đang suy nghĩ, t
Công Tôn Minh cất tiếng cười há há nói:

- Công Tôn Minh này đã gần đất xa trời cò
sợ chết làm gì nữa? Thế nhưng trước khi chư
làm sáng tỏ thân phận của ngươi, ta vẫn chư
đồng ý chết đâu.

Quan Ma cười khẩy nói:

- Chỉ ngại rằng ngươi chưa kịp làm sáng t
thân phận của ta thì ngươi đã đến trình diện v
Diêm La Vương rồi.

Công Tôn Minh mặt hơi biến sắc, lạnh lùn
nói:

- Thế là chưa chắc, này quan tài lão ma,
ười nào khác không biết ngươi là ai chứ ta có
nói cho ngươi biết, ngươi chính là hóa thân
Địa Ngục Thần Quân.

Nghe nói đến thế, Dương Khải Phương đã
t bắn người lên, nhân vật khủng bố này có thể
a Ngục Thần quân năm xưa được sao?

Công Tôn Minh mục lộ hung quang, cười
lùng nói tiếp:

- Ngươi chớ tưởng rằng ngươi ẩn núp trong
an thì không ai biết ngươi là ai hết, chẳng
ngươi đã giết chết Ma Quỷ Sứ Giả và
Mỹ Nhận, và lại cả Bắc Phiến cũng chết
ong tay của ngươi luôn, thế nhưng mặc dù
ươi hành động khôn khéo cẩn mật, nhưng sự
h vẫn phải có ngày bại lộ.

Quan Ma cười lạnh lùng nói:

- Này Công Tôn Minh, ngươi nói việc gì mà
ăng có chút căn cứ gì hết, ta là ta, Địa Ngục

http://tieulun.hopto.org

Thần Quân là Địa Ngục Thần Quân, làm thế nào ngươi lại cho rằng ta và Địa Ngục Thần Quân là cùng một người như vậy ư?

Công Tôn Minh lạnh lùng nói:

- Này Địa Ngục Thần Quân, chẳng lẽ ngươi buộc ta đập vỡ áo quan này của ngươi thì ngươi mới chịu thừa nhận chăng?

- Công Tôn Minh, ngươi muốn đập vỡ áo quan sắc đỏ của ta, ngại rằng không dễ dàng như thế được?

- Thế thì thử xem nào... phải rồi, ta muốn thỉnh giáo Quan ma ngươi một điều nữa, Địa Ngục ma Cơ và các hạ có mối thù như thế nào ư?

Quan Ma lạnh lùng nói:

- Điều này không thể phụng cáo được.

- Phải chăng các hạ đã sợ hãi Địa Ngục Ma Cơ nói quá trình của ngươi ra chăng?

Quan Ma cười khẩy nói:

- Này Công Tôn Minh cho dù ta chính là Ngục Thần quân thì ngươi đã làm gì được ta

Công Tôn Minh cất tiếng cười như điên cuồng nói:

- Ta không làm gì được ngươi, thế nhưng ì ta sẽ tìm kiếm ngươi không sai.

Quan Ma cười lạnh lùng một tiếng, nói:

- Này Công Tôn Minh, ta cảnh cáo ngươi nữa, nếu ngươi can thiệp vào việc của ta đến đó chớ trách Quan ma này độc ác nha.

Dứt lời, bóng đỏ chớp nhanh một cái, áo n sắc đỏ bỗng bay vọt đi.

Thân người Công Tôn Minh cũng lướt tới nh như điện chớp chặn lại đường đi của an Ma, đồng thời tấn công ra một chưởng n.

http://tieulun.hopto.org

Thân pháp của Công Tôn Minh thần tốc kinh hồn gớm, Quan ma không ngờ Công Tôn Minh lại thình lình xuất thủ như thế, kêu " đùng" một tiếng, bóng đỏ bay lên văng tung tóe, tức thì áo quan sắc đỏ bị đánh một chưởng nát bét ngay.

Ngay lúc cỗ quan tài nát thành mãnh vụn văng tung tóe, có một bóng đen phất phơ hạ xuống bên ngoài xa cả ba trượng.

Công Tôn Minh cười há há nói:

- Này quan ma, ta lại tưởng áo quan của ngươi rèn đúc bằng sắt thép, té ra chẳng chịu nổi một chưởng của ta.

Dứt lời, lão lại cất tiếng cười há há như điên như cuồng lần nữa.

Dương Khải Phương đưa mắt nhìn tới trước, thấy nhân vật nhất đại khủng bố này trạc tuổi sáu mươi, râu tóc hoa râm, cặp mắt sáng quắc, mình mặc chiếc áo màu đen.

Từ khi Quan Ma xuất đạo đến nay, đây là lần đầu tiên lão thất bại, áo quan sắc đỏ của y đã bị Công Tôn Minh đánh có một chưởng mà đã nát thành mãnh vụn, đồng thời lại bị Công Tôn Minh cười chế nhạo, tức thì sát khí sôi lên sùng sục.

Công Tôn Minh chẳng đếm xỉa đến thần sắc của Quan Ma hình như lão không nhìn thấy gì hết, cười lạnh lùng nói tiếp:

- Này Địa Ngục Thần Quân, tội trạng của ngươi ắt phải có một ngày nào đó được phanh phui ra hết, ngươi vì yêu Tuyết Mỹ Nhân chẳng thiết tất cả đã hạ độc thủ trước, đến đỗi Ma Qủy Sứ Giả và Tuyết Mỹ Nhân đã bỏ xác trong Địa Ngục Môn, thế mà ngươi lại mang tội trạng này đổ vào đầu võ lâm cao thủ các phái... thật ra ngươi đã mượn danh nghĩa của Ma Qủy Sứ Giả Tuyết Mỹ Nhân hạ bức mật giản ấy chính là ngươi!

Mặt mày Quan Ma tái mét không còn một chút máu.

http://tieulun.hopto.org

Công Tôn Minh cười lạnh lùng nói tiếp:

- Người khác không biết diện mục của ngươi nhưng Địa Ngục ma Cơ ắt phải nhận ra ngươi không sai, bây giờ để ta giải huyệt cho y mang mặt mũi của ngươi công bố cho thiên hạ biết.

Dứt lời, lão từ từ tiến sang hướng Địa Ngục Ma Cơ ngay.

Quan Ma gầm hét một tiếng, lượn mình lao tới hướng Công Tôn Minh đồng thời phóng ra một chưởng nhanh như cắt.

Hình như Công Tôn Minh đã tiêu liệu trước, Quan ma sẽ có một đòn tấn công này nên lão cười lạnh lùng một tiếng, đảo mình phản công một chưởng ngay.

Kêu "đùng" một tiếng, hai đạo nội gia chưởng lực hùng hậu của lưỡng kỳ nhân đương kim võ lâm đã va đụng vào nhau, cả hai song song đều thụt lùi ra sau một bước.

Danh gia thoáng xuất thủ sẽ biết cao thấp thế nào, sau khi Công Tôn Minh đụng cứng một chưởng với Quan ma, lão đã giật mình nhủ thầm: Quả thật võ công của Địa Ngục Thần Quan thiên hạ vô song...

Công Tôn Minh suy nghĩ tới đây, cười há há nói:

- Khá lắm, khá lắm, cả thiên hạ võ lâm này người có thể tiếp được một chưởng trọn vẹn của ta chỉ có mỗi một mình Quan Ma ngươi mà thôi.

Quan Ma cười lạnh lùng nói:

- Cả chốn thiên hạ này người có thể tiếp được một chưởng của Quan Ma cũng chỉ có mỗi một mình Công Tôn Minh ngươi mà thôi.

Công Tôn Minh nghe nói thế, cười nhạt nói:

- Đúng thế, công lực của hai ta chính là nửa cân tám lạng, chúng ta có cần tiếp tục đụng thêm vài chiêu nữa chăng?

http://tieulun.hopto.org

Quan Ma cười lạnh lùng nói:

- Nếu ngươi muốn cứu Địa Ngục Ma Cơ t
ta đành phải đắc tội thôi.

Công Tôn Minh cười há há nói:

- Nói cho ngươi biết cũng không hề chi,
quyết cứu Địa Ngục Ma Cơ cho bằng được.

Dứt lời, lão dùng thân páp thần tốc nh
vọt tới chỗ Địa Ngục Ma Cơ ngay.

Công Tôn Minh thoạt vừa lượn mình l
tới thì Quan ma đã gầm hét một tiếng, giơ t
phải đẩy ra một luồng gió lạnh cuồn cuộn ập v
người Công Tôn Minh ngay.

Dương Khải Phương thoạt trông thấy Qu
Ma xuất thủ, thế rồi y cũng không cần biết
hại gì nữa, bèn hất quạt xếp tới, phất ra một
nội gia chơn lực đón đánh luồng gió lạnh c
Quan Ma.

Ba người xuất thủ phóng chưởng nhanh như điện chớp, Dương Khải Phương thoạt vừa phất ra một đạo nội gia chơn lực, bỗng cảm thấy một luồng khí lạnh công vào tâm mạch, bất giác lạnh toát mồ hôi...

Công Tôn Minh trong thấy thế, giật mình kinh hãi, vội giờ tay phải đỡ lấy thân người Dương Khải Phương đồng thời vung tay trái đánh tới một chưởng...

Quan Ma biết nếu luận về võ công ắt khó phân thắng bại, thế rồi y thừa lúc Công Tôn Minh vung tay trái đẩy ra một chưởng lập tức lượn mình nhảy vọt lên cao, thình lình dang hai tay ra và tả chưởng thì tấn công một chiêu Hạ hải Bát Giao nhanh như cắt.

Công Tôn Minh chợt trông thấy Quan Ma đánh ra hai chưởng huyền ảo vô song, bất giác giật bắn người lên, cũng lập tức gầm hét một tiếng phản công ra hai chưởng ngay.

http://tieulun.hopto.org

Kêu "đùng đùng" hai tiếng, Công Tôn Minh bỗng cảm thấy khí huyết đảo lộn, tức thì bị chưởng lực của đối phương đẩy lùi ra sau hai bước liền.

Sau khi Quan Ma đánh ra hai chiêu đẩy lùi Công Tôn Minh lập tức y thừa thế lao tới tấn công lần nữa.

Hai võ lâm cao thủ tuyệt thế đã xuất thần tốc kinh hồn hết sức, sau khi Công Tôn Minh tiếp thêm hai chiêu của Quan Ma, lão đã nắm vững được phần nào võ công của đối phương.

Thế rồi Công Tôn Minh cũng lượn mình vung chưởng phản công, tức thì chỉ còn trông thấy hai bóng đen thấp thoáng bay lượn trên không chẳng còn nhận ra người nào với người nào nữa.

Dương Khải Phương đưa mắt nhìn Địa Ngục Ma Cơ té nằm bất tỉnh nhân sự trên đất chẳng biết làm gì hơn.

Y cúi người xuống đặt tay lên ngực Địa ục Ma Cơ, cảm thấy tim mạch ả vẫn đập bình ường y thở phào một tiếng nhẹ nhõm, có lẽ Địa ục Ma Cơ vẫn còn hy vọng cứu sống.

Dương Khải Phương cũng không hiểu tại ao y lại yêu Địa Ngục Ma Cơ đến thế?

Y còn nhớ rằng, Chung Trấn Văn quyết ại giết chết người tỷ tỷ này, nếu như khi ung Trấn Văn giết chết Địa Ngục Ma Cơ y có ẫm ra tay với hắn chăng?

Đương nhiên không thể được, y không thể xuất thủ bênh vực Địa Ngục Ma Cơ được hết, mình như y đã linh cảm rằng y với Địa Ngục Ma Cơ không thể nào kết hợp được.

Dương Khải Phương nghĩ tới đây, khẽ thở ài một tiếng.

Y lập tức vận công vào song chưởng ấn lên ại huyệt Khí hải và Đốc mạch của Địa Ngục Ma ơ, chuyển sang một luồng nội lực cho cô ta.

http://tieulun.hopto.org

Đây là một lối trị thương tối ao siêu, ng
trị thương phải có một nội lực cực kỳ hùng h
mới làm được việc trị thương này, đồng thời
thương bằng cách này ắt phải hao tốn khá nh
nội lực.

Chỉ trong giây lát, mồ hôi trên trán Dươ
Khải Phương đã toát ra lấm tấm và Địa Ngục
Cơ cũng từ từ tỉnh lại.

Bấy giờ, Công Tôn Minh và Quan Ma
đang tiếp tục quyết đấu khốc liệt.

Dương Khải Phương nhủ thầm: Khoảng
tiếng đồng hồ nữa, hai tuyệt thế cao thủ này
phải lưỡng bại câu thương không sai.

Y đang còn suy nghĩ thì Địa Ngục Ma Cơ
từ từ tỉnh lại, cặp mắt mê hồn ấy đã trở nên
hồn và hoang mang.

Dương Khải Phương trông thấy thế,
lòng khẽ gọi một tiếng:

- Chung cô nương...

Địa Ngục ma Cơ cười thê lương, cất tiếng
nói:

- Ta không chết ư?

Thình lình...

Dương Khải Phương giật bắn người lên vì y
mở miệng mấp máy nói vài lời nhưng không thấy
thốt ra tiếng nói!

Dương Khải Phương thoạt trông thấy Địa
Ngục ma Cơ mở miệng nói chuyện mà không
thấy thốt ra âm thanh, y lại tưởng thương thế
của ả chưa lành hẳn, y cười nhạt nói:

- Chung cô nương, ngươi nói gì thế?

- Ta.... ta chưa chết ư?

Lần này Địa Ngục Ma Cơ lên giọng nói lớn
hơn nhưng vẫn không thốt ra được âm thanh
nào!

http://tieulun.hopto.org

Địa Ngục Ma Cơ đã ngẩn người ra tại chỗ luôn!

Đúng thế, Địa Ngục Ma Cơ chẳng nói ra âm thanh nào hết!

Lần này Dương Khải Phương đã lấy làm hoài nghi, Địa Ngục Ma Cơ đã tỉnh táo hẳn, tại sao y lại nói ra hai lần đều không thấy thốt ra âm thanh gì hết.

Thế rồi Dương Khải Phương hỏi lại lần nữa:

- Này Chung cô nương, ngươi bị thế nào vậy?

Địa Ngục ma Cơ từ từ ngồi dậy, y không trả lời câu hỏi của Dương Khải Phương, cô ta là một người rất thông minh đã biết chắc chắn có người nào đó đã dùng thủ pháp độc môn điểm huyệt của y.

Y nghĩ tới đây đưa mắt lướt nhìn Quan Mã và Công Tôn Minh đang động thủ ngoài kia,

ai cao thủ tuyệt thế đang quyết đấu rất là khốc ệt, chỉ còn trông thấy hai bóng đen bay lượn mà ôi, nên y không thể nào trông rõ được mặt a họ.

Địa Ngục Ma Cơ quay sang nhìn Dương hải Phương miệng mấp máy muốn nói lại thôi, au đó lấy tay chỉ vào miệng mình lắc đầu không ói gì hết.

Dương Khải Phương hội ý ngay, vội cất ng hỏi:

- Người bị điểm huyệt câm rồi chăng?

Địa Ngục Ma Cơ khẽ gật đầu không nói gì hết.

Một hồi thật lâu, Địa Ngục Ma Cơ đã bẻ ột cành cây viết trên đất rằng:

- Dương tướng công, lúc nãy chính ngươi ưu ta tỉnh lại ư?

http://tieulun.hopto.org

Dương Khải Phương khẽ gật đầu một cái không nói gì hết.

Địa Ngục Ma Cơ lại viết tiếp rằng:

- Ngươi không hận ta sao?

Dương Khải Phương cười cay đắng nói:

- Ta hận ngươi để làm gì?

Địa Ngục Ma Cơ cười đau khổ, viết tiếp rằng:

- Ta là một nữ nhân bị người thiên hạ khinh miệt, sau này ngươi ắt phải hối hận không sai...

Y dừng trong giây lát, sau đó viết tiếp rằng

- Ta đã đùa giỡn cảm tình một số nam nhân nhưng đối với ngươi là ngoại lệ, ta tha thiết yêu ngươi, xin ngươi chớ hoài nghi ta, trước khi ta chưa chiếm đoạt được ngươi ta rất mong muốn chiếm đoạt được ngươi lúc đó ta mới biết rằng, ta

xứng đáng được người yêu thương chút t.

Dương Khải Phương đưa mắt nhìn Địa ục Ma Cơ miệng mấp máy muốn nói lại thôi.

Địa Ngục ma Cơ trầm tư giây lát, lại viết ng:

- Ai đã điểm huyệt câm ta như thế?

- Quan Ma.

- Quan Ma ư?

Dương Khải Phương khẽ gật đầu nói:

- Đúng thế.

- Tại sao y đã hạ độc thủ với ta như thế?

- Ta cũng chẳng biết.

- Người đã giao đấu với lão quái nhân ấy inh là Quan Ma chăng?

http://tieulun.hopto.org

- Đúng thế.

Địa Ngục ma Cơ nghiến răng kêu ken két, sát khí lộ trên mặt ngay, y lại viết tiếp rằng:

- Thế còn đệ đệ ta đâu?

- Có lẽ hắn vẫn còn ở trong trận rừng tre.

- Ngươi có biết đệ đệ ta muốn giết ta chăng?

Dương Khải Phương giật mình, khẽ gật đầu một cái.

Địa Ngục Ma Cơ lại viết tiếp rằng:

- Ngươi đã biết đệ đệ ta muốn giết ta, thế tại sao ngươi vẫn yêu ta ư? Ngươi định giải thích thế nào với đệ đệ ta đây?

- Tại sao ngươi cứ nói những việc này vậy? Về sau chúng ta nói chẳng được chăng?

Địa Ngục Ma Cơ cười không ra tiếng, viết rằng:

- Thôi được, chúng ta chẳng đề cập việc này [illegible], thế nhưng.... ta mong rằng ngươi hãy tránh [illegible] ta bằng không về sau ngươi sẽ đau khổ cũng [illegible]n.

Dương Khải Phương nghe nói thế, lòng đau như cắt, y đã lãnh hội được tâm trạng bấy giờ của Địa Ngục ma Cơ.

Dương Khải Phương cười cay đắng nói:

- Ngươi suy nghĩ nhiều quá.

- Ta không thể chẳng suy nghĩ!

- Phải, ta biết ngươi yêu ta, tâm trạng của bây giờ có khác gì ngươi đâu?

- Đây là lời nói tự đáy lòng ngươi ư?

- Ta không hề nói dối với ngươi.

http://tieulun.hopto.org

- Chỉ một câu nói này của ngươi thì ta đã cảm thấy mãn nguyện lắm rồi.

Gương mặt thảm thương của y điểm một nụ cười bi ai não nùng.

Thình lình...

Có tiếng gầm hét vang tới, hai người đảo mắt nhìn ra đấu trường thấy Công Tôn Minh sau tiếng gầm hét đã tấn công ra hai cú sát thủ và lượn mình nhảy lùi ra xa ba trượng, lạnh lùng hét lớn tiếng nói:

- Này Địa Ngục Thần Quân, có thật hai chúng ta phải đấu một trận cho ra một mất một còn mới thôi chăng?

Bốn chữ "Địa Ngục Thần Quân" vừa thốt khỏi miệng tức thì Địa Ngục Ma Cơ đã cả kinh thất sắc, y lướt mắt quét nhìn Quan Ma một cái, nét kinh hoàng lột trên mặt ngay.

Quan Ma cười nham hiểm nói:

- Thôi được, món nợ này để lại mai sau hãy h cũng không muộn...

Y nói tới đây đưa mắt nhìn Địa Ngục Ma Cơ nói giọng lạnh như tiền:

- Này Chung Trấn Vân, nếu ngươi dám nói ra chút ít bí mật của ta thì ta sẽ giết ngươi không sai.

Dứt lời, y tung mình chạy mất dạng luôn.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Quan Ma chính Địa Ngục Thần Quân năm xưa.

Công Tôn Minh đưa mắt lướt nhìn Dương ai Phương, sau đó đưa ánh mắt dừng lại ương mặt Địa Ngục Ma Cơ, lạnh lùng nói:

- Này Địa Ngục Ma Cơ người này có phải là Địa Ngục Thần Quân sư phụ của ngươi chăng?

Dương Khải Phương tiếp lời nói:

http://tieulun.hopto.org

- Thưa lão tiền bối, Quan Ma đã điểm vào huyệt câm của y, không còn nói chuyện được nữa.

Công Tôn Minh thoạt ngẩn người ra giây lát, sau đó cười khẩy một tiếng, lượn mình lướt tới đứng gần Địa Ngục Ma Cơ, vung chỉ điểm nhanh vào ba đại huyệt mạng môn, Tương đài và Á huyệt của Địa Ngục Ma Cơ.

Sau khi Công Tôn Minh thi triển loại thủ pháp giải huyệt độc đáo của lão, nào ngờ Địa Ngục ma Cơ vẫn không thể mở miệng nói chuyện được.

Tức thì Công Tôn Minh đã giật mình kêu thầm một tiếng: Chao ôi! Quả thật thủ pháp điểm huyệt của Địa Ngục Thần Quân độc đáo hết sức.

Công Tôn minh khẽ thở dài một tiếng, không nói gì hết.

Dương Khải Phương trông thấy thế đã rùng mình lạnh toát mồ hôi nói:

- Thưa lão tiền bối, không còn cách nào giải huyệt cho cô ta được sao?

Vụ Trụ Nhất Tuyệt Công Tôn Minh lắc đầu nói:

- Ta không giải được quả thật thủ pháp điểm huyệt của Địa Ngục Thần Quân độc đáo hết sức.

Dương Khải Phương thở một tiếng rất não nùng, y bèn đưa mắt nhìn Địa Ngục Ma cơ hỏi:

- Này Chung cô nương, người lúc nãy có phải là sư phụ của ngươi chăng?

Địa Ngục Ma Cơ lắng dịu phần nào nỗi kinh hoàng trên mặt, đưa cặp mắt bàng hoàng nhìn Dương Khải Phương không nói được hết.

Dương Khải Phương quýnh quáng nói:

http://tieulun.hopto.org

- Chung cô nương, ngươi hãy nói đi!

Địa Ngục ma Cơ vẫn đứng yên bất động không nói gì hết!

Công Tôn Minh mỉm cười nói:

- Dương thiếu hiệp ngươi chớ bắt ép y, y không nói đâu, Địa Ngục Thần Quân sư phụ của y đã cảng cáo y rồi kia mà.

Dương Khải Phương cảm khái thở dài một tiếng nói:

- Này Chung cô nương, ngươi lo sợ điều gì nữa? Ngươi chưa biết sao? Chính phụ mẫu ngươi đã chết trong tay Địa Ngục Thần Quân sư phụ của ngươi vậy.

Địa Ngục Ma Cơ há miệng kẹu a một tiếng nhưng y không thốt ra âm thanh được, sắc mặt y lộ vẻ kinh hoàng, lập tức cầm cành cây viết trên đất rằng:

- Dương tướng công nói thật đấy ư?

Dương Khải Phương khẽ gật đầu nói:

- Ta nói dối ngươi để làm gì nếu không tin ngươi cứ việc hỏi Công Tôn lão tiền bối xem nào.

Địa Ngục ma Cơ bán tín bán nghi đưa mắt nhìn Vũ Trụ Nhất Tuyệt hình như chờ đợi Công Tôn Minh xác nhận câu nói này!

Công Tôn Minh mỉm cười nói:

- Này Chung Cô nương, Dương thiếu hiệp nói phải, cái chết của phụ mẫu ngươi do một tay của Địa Ngục Thần Quân gây nên, nếu chẳng phải y cố tình bày ra nghi trận, âm thầm hạ độc thủ thì Ma Quỷ Sứ Giả phụ mẫu của ngươi cũng không đến đỗi chết trong Địa Ngục Môn vậy.

Công Tôn Minh nói tới đây, thở dài một tiếng, cười cay đắng nói:

- Này Chung cô nương, những lời ta vừa nói đều là sự thật, tin chắc rằng nhị sư bá của ngươi đã kể lại những sự kiện giữa phụ mẫu ngươi và Địa Ngục Thần Quân rồi chứ?

http://tieulun.hopto.org

Địa Ngục Ma Cơ buồn bã khẽ gật đầu một cái.

Công Tôn Minh lại nói tiếp:

- Bây giờ sự việc đã phơi bày trước mắt, nếu Quan Ma không phải Địa Ngục Thần Quân sư phụ của ngươi và đã sát hại phụ mẫu ngươi thì đối phương cũng không bắn đánh á huyệt của ngươi làm cho ngươi phải câm miệng không thể nói bí mật của y ra, bây giờ ta hỏi ngươi một điều, Quan Ma này có phải là sư phụ của ngươi không?

Địa Ngục ma Cơ nghiến răng, gật đầu một cái.

Công Tôn Minh cả mừng nói:

- Khá lắm, bây giờ mọi việc đã được sáng tỏ, Quan Ma chính là Địa Ngục Thần Quân năm xưa không sai, người thực sự đã giết chết Ma Quỷ Sứ Giả và Tuyết Mỹ Nhân phụ mẫu của ngươi chính là y vậy.

Quả thật Địa Ngục Ma Cơ không dám tin rằng đây là sự thật, nhưng sư phụ y bỗng nhiên xuất hiện đã làm cho y kinh hãi hết sức.

Tại sao sư phụ y mất tích cả năm năm mà không chết ư?

Có thật một nhân vật khủng bố nhất đại Quan Ma này chính là sư phụ của y chăng?

Nhưng sự thật đã phơi bày trước mắt, Quan Ma mà y đã trông thấy lúc nãy chính là Địa Ngục Thần Quân sư phụ của y mà!

Địa Ngục Ma Cơ nhủ thầm: Có thật hung thủ đã giết chết phụ mẫu ta chính là sư phụ ta chăng?

Y suy nghĩ tới đây bất giác rùng mình lạnh toát mồ hôi, y đưa mắt nhìn nét mặt vô cùng đau khổ của Dương Khải Phương đang chăm chăm ngắm nhìn y.

Địa Ngục Ma Cơ cảm khái thở dài một tiếng rất não nùng và nhủ thầm: Nếu quả thật

http://tieulun.hopto.org

phụ mẫu ta chết trong tay của sư phụ ta thì ta quyết phải tìm cho ra vài môn võ học đã mất tích của bản môn để luyện thành tựu một thân võ công cao cường trả thù mới xong...

Y đang còn suy nghĩ, thì Dương Khải Phương lại hỏi tiếp:

- Này Chung cô nương, chẳng lẽ ngươi không hiểu biết chút nào về thủ pháp điểm huyệt của sư phụ ngươi sao?

Địa Ngục Ma Cơ nghe nói thế đã giật bắn người lên, y như sực nhớ một điều, lập tức viết rằng:

- Có thật ta đã bị điểm huyệt câm chăng?

Dương Khải Phương khẽ gật đầu không nói gì hết.

Địa Ngục ma Cơ nhắm mắt trầm tư hồi lâu, thủ pháp điểm huyệt trong Địa Ngục Môn độc bá võ lâm, ngoại trừ...

Y suy nghĩ đến đây, bất giác rùng mình ...h toát mồ hôi.

Địa Ngục Ma Cơ đã nghĩ ra cách giải huyệt ...ày quá đặc biệt...

Y nghĩ tới đây mặt mày nóng bừng đỏ cả hai má.

Dương Khải Phương thoạt trông thấy thần tình của Địa Ngục ma Cơ hỏi:

- Chung cô nương, ngươi đã nghĩ ra cách thức giải huyệt rồi ư?

Địa Ngục Ma Cơ nghe y hỏi như thế, đã thẹn thùng khẽ gật đầu một cái.

Dương Khải Phương hấp tấp hỏi:

- Chung cô nương hãy mau nói ra cách thức ...i huyệt cho bọn ta biết, để bọn ta giải huyệt ...ạo cho ngươi chứ?

Địa Ngục Ma Cơ cười nhạt, viết tiếp rằng:

http://tieulun.hopto.org

- Có thật ngươi đã quan tâm ta đến thế chăng?

- Phải, ta rất quan tâm ngươi.

- Thế nhưng cách giải á huyệt này đặc biệt vô cùng.

Dương Khải Phương nóng ruột nói:

- Giải bằng cách nào ngươi cứ việc nói đi!

Địa Ngục Ma Cơ đưa đôi mắt tình tứ ngắm nhìn Dương Khải Phương, xóa hàng chữ trên mặt đất, lại viết tiếp rằng:

- Này Dương tướng công, ta hỏi ngươi một lần nữa có thật ngươi rất yêu thương ta chăng?

Nghe Địa Ngục Ma Cơ nói thế, Dương Khải Phương bất giác lấy làm ngạc nhiên hết sức, y cúi đầu trầm tư giây lát sau đó ngước mắt nhìn y khẽ gật đầu một cái.

Địa Ngục Ma Cơ viết rằng:

- Không bao giờ hối hận chăng?

- Mãi mãi không hối hận.

- Nếu ta chết mất thì sao?

Dương Khải Phương nghe nói thế đã giật mình kinh hãi đưa mắt nhìn Địa Ngục Ma Cơ ngẩn người ra tại chỗ, y không hiểu tại sao Địa Ngục Ma Cơ hỏi như thế?

*

**

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ 18

TƯ ẨN KHÓ NÓI

Địa Ngục Ma Cơ mỉm cười, viết rằng:

- Ngươi gặp khó khăn rồi chăng?

- Làm thế nào ngươi có thể chết ư?

- Thì ngươi cứ trả lời câu hỏi của ta trước đi?

- Ngươi chớ suy nghĩ lung tung nữa, rồi cuộc giải huyệt bằng cách nào vậy?

- Ngươi không trả lời câu hỏi của ta, thì ta chẳng nói cho ngươi nghe.

- Chẳng lẽ điều này can hệ đến vấn đề giải huyệt chăng?

- Đúng thế.

Dương Khải Phương cau mày suy nghĩ giây lát, sau đó nói:

- Nếu quả thật ngươi chết mất, thì cả đời này ta không cưới hỏi ai nữa, và ta mãi mãi sống trong thế giới thương tâm hoài niệm ngươi đến hết đời này.

Địa Ngục Ma Cơ cười an ủi, viết rằng:

- Đây là lời nói tự đáy lòng của tướng công hử?

- Ta không bao giờ nói dối với một nữ nhân mà ta đã tha thiết yêu nàng.

http://tieulun.hopto.org

- Thế thì thiếp mãn nguyện vậy, thưa Dương tướng công, thủ pháp điểm huyệt của bản môn danh chấn thiên hạ, toàn thân con người có tất cả ba trăm sáu mươi huyệt, chỉ có ba mươi sáu tử huyệt mà thôi, thế nhưng thủ pháp điểm huyệt của bản môn, huyệt nào cũng có thể gây ra chết người hết, lúc nãy sư phụ ta không có ý định giết chết thiếp, nếu không thiếp đã chết từ lâu rồi, còn phương pháp giải huyệt rất là đặc biệt.

Dương Khải Phương hấp tấp nói:

- Phương pháp giải huyệt thế nào, nàng cứ nói đi?

- Thế nhưng... thiếp chẳng biết phải nói như thế nào đây?

Công Tôn Minh đứng ở bên cạnh, tiếp lời nói:

- Chẳng lẽ Chung cô nương có tư ẩn khó nói chăng?

Địa Ngục Ma Cơ thẹn đỏ mặt, khẽ gật đầu không viết gì hết.

Công Tôn Minh sực như hiểu điều gì, cất tiếng nói:

- Thế thì hai vị cứ nói chuyện với nhau, ta cũng nên đi ngay bây giờ...

Lão nói tới đây, đưa mắt nhìn Dương Khải Phương nói:

- Bây giờ ta đã am hiểu mọi việc, chẳng biết ngươi có việc chi mà ta muốn tìm gặp ta thế này?

Dương Khải Phương buồn bã nói:

- Tại hạ tìm lão tiền bối định hỏi về nguyên nhân cái chết của tiên phụ.

Công Tôn Minh cười nhạt nói:

- Cái chết của lệnh tôn đại nhân có lẽ can hệ đến Địa Ngục Thần Quan, tình hình thực sự

http://tieulun.hopto.org

như thế nào, ngươi phải đi điều tra mới rõ biết được.

Dứt lời, lão lượn mình phi thân chạy mất.

Dương Khải Phương quay về nhìn Địa Ngục ma Cơ, hỏi:

- Chung hiền muội, rốt cuộc phải giải huyệt bằng phương pháp nào, ngươi hãy nói mau.

Địa Ngục Ma Cơ đưa mắt liếc nhìn Dương Khải Phương một cái, sau đó viết trên đất rằng:

- Thủ pháp điểm huyệt của bản môn lấy âm công làm chính, trong ba trăm sáu mươi huyệt toàn thân của con người, có tất cả ba trăm hai mươi sáu dương huyệt, chỉ có ba mươi bốn âm huyệt mà thôi. Á huyệt thuộc về dương huyệt, sư phụ thiếp đã dùng Huyết Hồn Âm Công mượn lực dàn chỉ, đánh trúng á huyệt (á là câm) của thiếp, một khi âm dương dung hợp sẽ biến thành một luồng khí lạnh xâm nhập vào các nơi kinh mạch, cho nên muốn giải huyệt này ắt phải cần đến khí nguyên dương của nam nhân, trước thì

đả thông các nơi kinh mạch thiếp, như thế mới có công hiệu!...

Y dừng lại giây lát, sau đó viết tiếp rằng:

- Nếu tướng công muốn cứu thiếp ắt phải dùng chơn nguyên bản thân vận vào song chưởng, hữu chưởng ấu vào Thiên Linh của thiếp, còn tả chưởng thì ấn vào hạ âm.

Địa Ngục Ma Cơ viết tới đây, bỗng nhiên ng tay lại, Dương Khải Phương cũng bất giác ật bắn người lên, y đã biết tại sao lúc nãy Địa gục Ma cơ đã hỏi y có thật sự thương yêu cô ta hay chăng.

Thử nghĩ xem huyệt hạ âm nằm tại nơi thần bí nhất của một người nữ nhân, làm thế nào chịu để một nam châm rời vào đó dễ dãng ư vậy được ư? Nữ nhân giữ mình như giữ ọc, ngoại trừ chồng của y mới sờ vào đó được, nếu là một người không quan hệ chớ bảo rằng sờ mó làm gì, cho dù chỉ nhìn sơ qua cũng không thể có chuyện ấy được.

http://tieulun.hopto.org

Dương Khải Phương suy nghĩ giây lát, nói:

- Nếu Chung Cô nương có thể tin tưởng tại hạ không phải là hạng bạc tình, thì tại hạ cứ giải huyệt câm cho nàng cũng được.

Địa Ngục Ma Cơ cười thẹn thùng, viết tiếp rằng:

- Thiếp còn gì chẳng tin nơi tướng công nữa ư?

- Thế thì, tại hạ xin được giải ngay á huyệt cho nàng vậy.

Địa Ngục Ma Cơ lắc đầu, viết rằng:

- Dưới thanh thiên bạch nhật thế này, mà trị thương giải loại huyệt như thế có nhiều bất tiện, bây giờ để thiếp đến khách điếm trước, sau đó tướng công tìm đến chữa trị cho thiếp cũng không muộn.

Dương Khải Phương suy nghĩ thấy y nói phải, thế rồi y lập tức hỏi Địa Ngục Ma Cơ đã ở khách sạn nào, sao đó nói:

- Này Chung cô nương, ta phải đến tìm đệ đệ nàng hẹn lát nữa chúng ta sẽ gặp lại.

Địa Ngục Ma Cơ khẽ gật đầu, ngồi dậy ngay, đưa cặp mắt tình tứ ngắm nhìn Dương Khải Phương giây lát, sau đó quay người phi thân phóng chạy như gió.

Dương Khải Phương cảm khái thở dài một tiếng, sau đó phi thân chạy về hướng Kỳ Môn Trận luôn.

Chỉ trong nháy mắt, y đã về tới vòng ngoài Kỳ Môn Trận, đưa mắt nhìn vào trong Kỳ Môn Trận, thấy Chung Trấn Văn và Độc Tỳ Bà đấu với nhau là khốc liệt.

Dương Khải Phương đã giật mình nhủ thầm: Quả thật võ công của Độc Tỳ Bà cao cường hết sức, hơn nữa bên trong cây tỳ bà bằng thép

http://tieulun.hopto.org

đen này có cất giấu loại ám khí cực độc, nếu một khi y mang ra sử dụng, thì làm sao Chung Trấn Văn thoát được độc thủ của Độc Tỳ Bà ư?

Quả nhiên Dương Khải Phương đoán không sai chút nào hết, nếu Độc Tỳ Bà khẽ ấn núp cơ động cây tỳ bà cầm trong tay một cái, thì vài chục thứ ám khí kịch độc giấu trong cây tỳ bà sẽ tấn công vào các yếu huyệt của Chung Trấn Văn ngay.

Thế nhưng Độc Tỳ Bà chẳng muốn giết Chung Trấn Văn, bằng không Chung Trấn Văn đã bỏ xác dưới cây Tỳ bà của y từ lâu rồi.

Độc Tỳ Bà đã thầm yêu Chung Trấn Văn, nếu Chung Trấn Văn chẳng làm bẽ mặt y trước mặt thiếu nữ áo vàng, thì y cũng chẳng cam phẫn xuất thủ đấu với hắn như thế này.

Quả thật Độc Tỳ Bà không muốn động thủ với Chung Trấn Văn chút nào hết, y đã thầm yêu hắn, nếu qua lần trở mặt động thủ này, thì về sau y chớ mong mỏi được Chung Trấn Văn để ý tới nữa.

Nhưng một thiếu nữ không thể nào chịu ng được khi bị một người mà mình yêu thương lạnh lùng nặng lời với mình, bởi thế y đã nổi n thịnh nộ mà phải động thủ với Chung Trấn n luôn.

Thình lình...

Chung Trấn Văn gầm hét một tiếng, quơ y đánh ra ba chiêu liên tiếp, hắn tấn công ba iêu này muốn giết Độc Tỳ Bà cho bằng được.

Quả thật, sau khi Chung Trấn Văn tấn ra ba gậy, mặc dù không hủy diệt được Độc Bà, nhưng y đã bị đẩy lùi ra sau xa cả một ợng.

Cũng ngay lúc Độc Tỳ Bà bị đẩy lùi ra sau, ung Trấn Văn đã lượn mình lao vào trong g tre nhanh như điện chớp.

Khi Độc Tỳ Bà phát giác, thì Chung Trấn n đã ẩn người biến mất trong rừng tre ngay.

http://tieulun.hopto.org

Trận rừng tre này ẩn tàng biến hóa vô cùng tận, Độc Tỳ Bà muốn nhất thời tìm r Chung Trấn Văn, không phải là chuyện dễ.

Hắn nói sau khi Chung Trấn Văn đánh lu Độc Tỳ Bà, hắn đã theo phương thức lui khỏi trận pháp mà Hắc Mao Lão Quỷ đã truyền thụ cho hắn, lui ra khỏi Kỳ Môn Trận nhanh như điện chớp.

Dương Khải Phương thoạt vừa trông thấy Chung Trấn Văn lui ra trận rừng tre, y cả mừng nhảy vọt tới, Chung Trấn Văn đảo mắt nhìn một vòng, ngạc nhiên hỏi:

- Này Dương huynh, tại sao nơi đây chẳng còn một bóng người cỏn con nào hết?

Dương Khải Phương nói:

- Họ đã bỏ đi hết rồi.

- Đi hết rồi chăng?

Chung Trấn Văn ngạc nhiên kêu lên một ng, hắn khẽ động cây gậy trên đất, lạnh lùng

- Thôi được, trước sau gì ta cũng phải tìm thanh toán món nợ máu này thôi.

Dương Khải Phương giật mình nói:

- Chung huynh có biết kẻ thù chủ mưu đã ết chết phụ mẫu ngươi chăng?

- Kẻ thù chủ mưu ư?

- Đúng thế, ngươi thù thực sự đã giết chết hụ mẫu Chung huynh?

- Chẳng lẽ Dương huynh biết ư?

- Đúng thế, ta đã biết người này.

- Ai thế?

- Quan Ma.

- Quan Ma ư?

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn giật mình thất thanh kêu lên một tiếng, quả thật hắn không thể nào tin rằng Quan Ma đã làm việc này, hắn ổn định tinh thần lại, nói:

- Người đã giết chết phụ mẫu tiểu đệ chính là Quan ma sao?

Dương Khải Phương khẽ gật đầu, nói:

- Đúng thế, chẳng những Quan Ma là kẻ thù chủ mưu giết chết phụ mẫu ngươi, đồng thời y chính là Địa Ngục Thần Quân đại sư bá của ngươi...

- Nói sao?

Dương Khải Phương cười cay đắng nói:

- Ta biết ngươi ắt phải kinh ngạc không ít thế nhưng Địa Ngục Ma Cơ tỷ tỷ của ngươi có thể chứng minh việc này.

- Làm thế nào y biết việc này ư?

Dương Khải Phương đành mang việc gặp Vũ Trụ Nhất Tuyệt Công Tôn Minh và Quan Ma và thình lình xuất hiện dùng đạn bằng bạc đánh trúng á huyệt của cô ta thuật lại một cách tỉ mỉ cho hắn nghe một phen.

Mặc dù Chung Trấn Văn căm hận người tỷ tỷ này, song cốt nhục tình thâm, một khi nghe nói Địa Ngục Ma Cơ tỷ tỷ hắn đã bị Quan Ma điểm á huyệt, cũng đã sợ quýnh lên.

Chung Trấn Văn vội cất tiếng hỏi:

- Hiện bây giờ tình trạng của y ra thế nào rồi?

Dương Khải Phương sực nghĩ ra một điều, lạnh lùng hỏi:

- Ngươi cũng quan tâm y sao?

Chung Trấn Văn nghe nói thế, giật bắn người lên, cười nhạt nói:

http://tieulun.hopto.org

- Đúng thế, ta quan tâm y, nhưng vẫn ph
giết y.

- Liệu ngươi có đành lòng hạ thủ chăng?

Chung Trấn Văn nghiến răng mím môi n

- Đương nhiên ta phải hạ thủ.

Dương Khải Phương cười đau đớn, nói:

- Bây giờ mọi việc đã được sáng tỏ, ng
giết chết phụ mẫu ngươi chính là Quan Ma
cũng là Địa Ngục Thần Quân đại sư bá c
ngươi, ngươi tính sao bây giờ?

- Ta quyết phải trả thù mới thôi.

Dương Khải Phương lạnh lùng nói:

- Ta vẫn biết ngươi quyết phải trả thù,
nhưng với công lực hiện giờ của ngươi so với
sư bá ngươi còn thua kém nhiều bực.

Chung Trấn Văn thoạt suy nghĩ kỹ lại, quả thật không sai chút nào, võ công của hắn còn thua kém Quan Ma nhiều lắm, nếu vọng tưởng muốn trả thù, chẳng khác nào lấy trứng chọi đá, không tự lượng sức lực chút nào hết.

Hắn nghĩ đến đây, nét âu sầu hiện lên mặt ngay, thở dài một tiếng rất não nùng, hỏi:

- Thế thì ta biết làm sao bây giờ?

Dương Khải Phương cười nhạt nói:

- Ngươi cần phải siêng năng luyện tập võ ông, thế nhưng nếu ngươi muốn luyện được một hân võ công tương đương với đại sư bá của gươi, ít lắm cũng phải mất mười năm trời...

Chung Trấn Văn sực như nghĩ ra điều gì, (nói):

- Thôi có cách rồi!

http://tieulun.hopto.org

Nghe hắn thình lình nói như thế, Dương Khải Phương đã ngạc nhiên đưa mắt nhìn Chung Trấn Văn, hỏi:

- Thế nào?

Chung Trấn Văn nói:

Ta vừa nghĩ ra, nhị sư bá ta có giao cho ta một bức địa đồ, trong địa đồ có ghi nơi cất giấu vài món võ công bí truyền trong Địa Ngục Môn, nếu ta tìm ra nơi chốn đó lấy được bí kíp trong Địa Ngục Môn, thế là ta có thể trả thù rồi?

Dương Khải Phương cả mừng, nói:

- Hay lắm, bản tàng trân đồ đó đâu rồi?

Chung Trấn Văn thò tay vào túi áo, lấy bản Tàng Trân Đồ ra giao cho Dương Khải Phương, nói:

- Chính là bản đồ này đây.

Dương Khải Phương bày bản Tàng Trân Đồ trước mắt xem sơ qua, sau đó giao cho Dương Khải Phương, nói:

- Thế thì, ngày mai chúng ta đi tìm vài bí Địa Ngục Môn này, tại vì hôm nay ta đã hứa tỷ tỷ ngươi giúp y giải á huyệt, hơn nữa, tối nay ngươi cũng phải đến dự ước hẹn của thiếu nữ áo vàng ấy.

Chung Trấn Văn trầm tư giây lát, hỏi:

- Tại sao ngươi bằng lòng giúp tỷ tỷ ta để giải á huyệt cho y như thế?

Dương Khải Phương nghe nói thế, đã ngạc nhiên giây lát, sau đó nhún vai cười cay đắng nói:

- Ta yêu nàng!

- Ngươi yêu y?

Dương Khải Phương khẽ gật đầu không nói gì nữa?

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn quýnh quáng nói:

- Tại sao ngươi lại yêu y? Ngươi đã biết về sau ta phải giết chết y kia mà, chẳng lẽ ngươi định đứng vào chỗ đối địch với ta chăng?

Dương Khải Phương lắc đầu nói:

- Chung huynh đài khéo lo lắng thế, hầu như cảm tình con người rất lạ lùng, chính ta đã lấy làm ngạc nhiên, chẳng biết tại sao ta lại yêu Địa Ngục Ma Cơ tỷ tỷ của ngươi, thế nhưng ta không thể phủ nhận sự thật này, nhưng mà ta chẳng dám nghĩ tưởng đến ái tình của hai ta có kết quả hay chăng? Ngươi vì thực hiện lời hứa hẹn với Trương Cốc Thần, ắt phải giết chết tỷ tỷ ngươi, đây là việc hợp với đạo lý trờ đất, ta quyết không nhúng tay vào.

Chung Trấn Văn cảm khái thở dài một tiếng rất não nùng nói:

- Tại sao ngươi lại nhận lấy ái tình không có kết quả này ư?

Dương Khải Phương cười đau khổ nói:

- Ta không phủ nhận ta đang theo đuổi [illegible]nh yêu ngọt ngào chỉ giây lát này, thế nhưng ta [illegible] không thể khắc chế cảm tình tự thân được, [illegible]ai sau Chung huynh ắt sẽ thông cảm không [illegible].

Lời nói bi ai não nùng hết sức, khiến người [illegible]he thấy ắt phải động lòng thương xót.

Chung Trấn Văn bất giác thở dài một tiếng [illegible]t thương tâm nói:

- Ước gì ta không giết tỷ tỷ ta, như thế có [illegible]ải vui cả hai chăng?

Dương Khải Phương buồn bã nói:

- Đây là một vấn đề khác, về sau chúng ta [illegible]y nói vậy, bây giờ chúng ta hãy đến tìm gặp tỷ [illegible] ngươi.

Chung Trấn Văn lắc đầu nói:

http://tieulun.hopto.org

- Theo ta thì ta vẫn không nên đến th gặp y.

- Tại sao thế?

- Dù gì hai ta vẫn là tỷ đệ ruột thịt, chu ta hà tất tự tổ gây phiền não ư? À!

Chung Trấn Văn nói tới đây đã than t một tiếng, buồn bã nói tiếp:

- Tạo hóa hay đùa nghịch con người vậy

Dương Khải Phương trầm tư giây lát, c khái thở dài nói:

- Thôi được, ngươi không muốn gặp ng tỷ tỷ này, thì ta cũng không miễn cưỡng ng vậy, ta đành phải đi một mình thôi, từ đây Khai Phong độ khoảng nữa tiếng đồng hồ, ng hãy chờ đợi ta tại nơi đây, trễ nhất chỉ m khoảng bốn tiếng đồng hồ thì ta ắt quay trở hội ngộ với ngươi, sau đó hai ta cùng đi tìm vài kíp trong Địa Ngục Môn.

Chung Trấn Văn khẽ gật đầu nói:

- Được, ta sẽ chờ ngươi tại đây.

Dương Khải Phương không nói gì nữa, lập c tung mình phi thân chạy mất dạng luôn.

Chung Trấn Văn đưa mắt ngắm nhìn bóng ười dần dần biến mất của Dương Khải hương, khẽ thở dài một tiếng rất não nùng, hắn cũng không biết trong lòng hắn suy nghĩ như thế nào đây?

Chung Trấn Văn cảm thấy rằng mình ẳng khác nào y như một chiếc thuyền đơn độc ột đi giữa đại dương một cách vô định, trong ến người mênh mông bao la hắn không có người thân, ngoại trừ Địa Ngục Ma Cơ tỷ tỷ của ắn, thế nhưng hắn và Địa Ngục Ma Cơ tỷ tỷ ắn lại là một cặp thù nhân thề không đội trời hung!

Chung Trấn Văn suy nghĩ đến đây, suýt ữa phải ôm mặt khóc òa lên...

http://tieulun.hopto.org

Quả thật tạo hóa đã đùa nghịch con người, tại sao phải tước đoạt tất cả những người thân của hắn? Ngay cả Địa Ngục Ma Cơ tỷ tỷ của hắn nữa?

Đưa mắt liếc nhìn thiên hạ võ lâm này, tất cả mọi người thảy đều là thù nhân của hắn, bất cứ lúc nào hắn đều có thể bị người ta ám sát hết!

Chung Trấn Văn vừa cô đơn vừa đi khập khiễng quanh quẩn trong khu rừng tịch lặng một cách mục đích...

Bấy giờ ánh nắng mặt trời đã lên cao, hắn đã dừng bước dưới bóng mát một cây đại thọ, và đứng tựa lưng vào thân cay, sau đó từ từ nhắm mắt lại bắt đầu hồi tưởng rất nhiều sự việc.

Những sự việc này bao gồm hạnh phúc ở tương lai của hắn...

Có lẽ Chung Trấn Văn đã mất ngủ vài đêm, và thêm vào lúc động võ hao tốn nội lực khá nhiều, thế rồi trong cơn lờ mờ hắn đã thiếp đi.

Một hồi thật lâu, hắn bỗng từ trong cơn h hoàng giật mình thức tỉnh lại, vì hắn phát có một bàn tay, không, phải nói là một món đó từ trên vai hắn nhè nhẹ phất qua.

Hắn là một người rất cảnh giác, hắn thoạt phát giác, giật mình thừa thế hất gậy quét nhanh như cắt, đồng thời lượn mình nhảy lùi ra xa cả một trượng.

Phóng mắt nhìn tới trước, Chung Trấn Văn ngẩn người ra tại chỗ luôn!

Người đứng lại trước mặt chính là thiếu nữ vàng lúc nãy, chỉ thấy y tay cầm một khăn xoa, cười tủm tỉm nói:

- Quả thật các hạ tệ hết sức, ta lau mồ hôi cho ngươi, thế mà ngươi lại biếu ta một gậy, đây luật gì ư?

Dứt lời, đưa cặp mắt tình tứ chăm chăm gắm nhìn Chung Trấn Văn.

Chung Trấn Văn cười lạnh lùng nói:

http://tieulun.hopto.org

- Họ Chung chẳng dám thọ lãnh nhân tình của ngươi, ngươi đến đây làm gì thế? Bây giờ chưa đến canh ba nha, chẳng lẽ chúng ta phải động võ sớm hơn một chút sao?

Thiếu nữ áo vàng cười lạnh lùng nói:

- Ngoại trừ chúng ta có hẹn ở canh ba đêm nay, ngoài ra những thì giờ còn lại chẳng lẽ ta không được quyền đến đây chăng?

- Thế thì ngươi đến đây để làm gì?

Thiếu nữ áo vàng cười nhạt nói:

- Này Chung tướng công, việc tối nay là của tối nay, bây giờ là ban ngày, đương nhiên ban ngày và tối nay không can hệ gì rồi, sao hai ta không tỏ ra thân thiện một chút...

Chung Trấn lạnh lùng ngắt lời nói:

- Thân thiện cái con khỉ, ta hận đến đây muốn giết phứt ngươi ngay bây giờ!

Thiếu nữ áo vàng nghe nói thế đã ngẩn ra tại chỗ, nhưng sau đó mỉm cười nói:

- Này Dương tướng công, có phải tại vì ta đã lấy ngân tiêu của ngươi cho nên ngươi đã ăn dữ như thế chứ gì?

Chung Trấn Văn cất tiếng cười hà hà nói:

- Đúng thế, đúng thế, nhưng mà điều quan trọng hơn thế nữa vẫn là lòng dạ độc như rắn rết của ngươi vậy!

Thiếu nữ áo vàng cười cay đắng, đưa mắt nhìn những đám mây trắng ở tận chân trời, nói giọng u oán não nề:

- Này Chung tướng công, có phải ta đã có tấm lòng độc như rắn rết như ngươi đã nói, về sau ngươi ắt am hiểu ngay, thế nhưng chúng ta hà tất gì phải quan tâm những danh dự này ư?

Thiếu nữ áo vàng đưa mắt nhìn Chung Trấn Văn lại nói tiếp:

http://tieulun.hopto.org

- Ngươi đã không ăn uống cả một ngày đêm rồi, ta có mang một ít thức ăn đến đây cho ngươi, ngươi cứ việc dùng xong rồi hãy nói chuyện tiếp!

Dứt lời, thiếu nữ đưa tay chỉ vào chỗ Chung Trấn Văn vừa tựa lưng nghỉ ngơi lúc nãy, quả nhiên hắn đã trông thấy dưới gốc cây có bày ra một số thức ăn ngon lành.

Nghe thiếu nữ áo vàng nói tới sự ăn uống, quả thật Chung Trấn Văn cảm thấy đói bụng hết sức, hắn nhìn thấy thức ăn thơm phức ấy, suýt nữa nước dãi phải chảy dài xuống.

Thế nhưng, hắn đã hận nữ nhân này vào tận xương tủy, thiếu nữ áo vàng này vì ngân tiêu của hắn đã bất kể sanh tử bảo vệ hắn vào trong trận rừng tre, sau đó mới ra tay cướp đoạt ngân tiêu hắn, mưu kế thâm độc và lòng giảo quyệt, quả thật không phải hạng nhân vật tầm thường có thể so sánh được!

Hắn suy nghĩ đến đây, lạnh lùng nói:

- Xin cảm ơn hảo ý của ngươi, nhưng mà...

Thiếu nữ áo vàng lạnh lùng tiếp lời nói:

- Phải chăng ngươi đã sợ ta tẩm độc dược trong rượu thịt ư?

Chung Trấn Văn lạnh lùng nói:

- Nhân vật giang hồ gian trá giảo quyệt trăm xuất, người có miệng lưỡi ngọt ngào mà bụng dạ ác độc thì chẳng thiếu chi, huống chi cô nương là hạng nữ lưu, người ta thường nói ở trên đời này lòng dạ đàn bà độc ác nhất...

Thiếu nữ áo vàng lạnh lùng tiếp lời nói:

- Nhưng ngươi chớ quên rằng, kế câu nói lòng dạ đàn bà độc ác nhất là câu: "Lòng dạ thiếu nữ ngu si nhất" nha!

Chung Trấn Văn nghe nói thế, bất giác run bắn người lên, hắn theo bản năng tự nhiên đã đưa mắt liếc nhìn thiếu nữ áo vàng, gương mặt xinh đẹp như hoa phù dung, trong người thiếu

http://tieulun.hopto.org

nữ đã bốc r một mùi thơm kỳ lạ khôn tả, mùi thơm kỳ lạ vô hình này, thừa sức làm cho những nam nhân trông thấy y phải điên đảo mất hồn ngay.

Chung Trấn Văn thoạt nhìn thiếu nữ giây lát, trống ngực đã đập thình thịch không dừng, nhất thời quên hẳn thu hồi nhãn quang luôn.

Thiếu nữ áo vàng tủm tỉm cười một tiếng nói:

- Thưa Chung tướng công, trông ta có dễ xem chăng?

Chung Trấn Văn nóng bừng hai má, lạnh lùng nói:

- Chẳng dễ xem chút nào hết!

Thiếu nữ áo vàng mỉm cười lớn tiếng nói:

- Chắc đây không phải lời nói tự đáy lòng của ngươi chứ? Nếu không, tại sao ngươi cứ chăm chăm nhìn ta như vậy ư?

- Hận ngươi.

Thiếu nữ áo vàng vẫn vui cười nói:

- Này Chung tướng công, ngươi chớ quên rằng, yêu và hận không thể nào tách rời ra được hết.

- Ngươi tưởng rằng ta lại yêu ngươi chăng?

- Theo ta thì ắt phải có một ngày ngươi sẽ yêu vậy.

*

**

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ 19

LẠT THỦ HOÁN HỒN

Chung Trấn Văn biu môi nói:

- Ngươi chớ tự tin thái quá, họ Chung này chưa bao giờ yêu bất cứ một nữ nhân nào hết.

- Kể cả Độc Tỳ Bà trong đó chăng?

- Ngươi chớ thắc mắc làm gì?

- Ngươi đã "hận" ta, thì ta phải thắc mắc.

Chung Trấn Văn lạnh lùng nói:

- Ngươi cứ việc yên tâm, ta không "yêu" ươi đâu.

Thiếu nữ áo vàng cười nhạt, bỗng nghiêm c nói:

- Này Chung tướng công, ngươi hãy yên m tối đa, nếu ta định tẩm thuốc độc trong rượu lt, thì ta thừa lúc ngươi ngủ say, hạ thủ giết ươi có hay hơn chăng.

Chung Trấn Văn ngạc nhiên nhủ thầm: uả thật y nói không sai chút nào, nếu y muốn m hại ta , thì y đã thừa lúc mình ngủ say, hạ ủ giết chết mình rồi, cần gì bày ra rượu thịt m độc làm gì nữa?

Hắn suy nghĩ đến đây, nỗi lòng căm hận lúc ấy đối với thiếu nữ áo vàng này đã giảm đi một ửa!

Thế nhưng hắn là một con người rất cao ngạo, trong lòng nghĩ như thế, song hắn vẫn ạnh lùng nói:

http://tieulun.hopto.org

- Nhưng có ai biết ngươi muốn chơi trò m
quái gì đây?

Thiếu nữ áo vàng mặt hơi biến sắc, lạn
lùng nói:

- Ngươi cứ dùng lòng dạ tiểu nhân đ
lường bụng người quân tử, thôi được, ta sẽ
củng với ngươi, ắt ngươi không còn nói ta ch
trò huyền ảo gì nữa chứ?

Nghe nói thế, Chung tấn văn chẳng còn
gì chống cãi lại được, ngạo khí bỗng tan biến
hết, trong lòng lấy làm lạ lùng hỏi:

- Tại sao ngươi lại mang số rượu thịt n
đến đây cho ta ăn ư?

- Ta sợ ngươi đói hỏng cả bao tử.

- Ta đói hỏng cả bao tử có can hệ gì
ngươi đâu?

- Ta sẽ đau lòng nha!

Chung Trấn Văn nghe nói thế run bắn người lên, buột miệng nói:

- Đau lòng ư?

Thiếu nữ áo vàng tủm tỉm cười nói:

- Xin chớ quên rằng "yêu" và "hận" không thể nào tách rời ra được.

- Ngươi... ngươi... ngươi...

Chung Trấn Văn ngẩn người đưa mắt nhìn thiếu nữ áo vàng, ấp úng nói chẳng nên lời.

Thiếu nữ áo vàng mỉm cười nói:

- Ngươi "hận" ta, thì ta đang tương phản với ngươi, chính ta đã "yêu" ngươi!

Chung Trấn Văn rúng động cõi lòng, buột miệng nói:

- Ngươi yêu ta ư? Ngươi nói rằng ngươi yêu ta?

http://tieulun.hopto.org

- Nếu hai tai ngươi không điếc, thì ắt ngươi phải nghe rõ lời nói vừa rồi của ta, không có lời nói lập lại, thôi được rồi ta sẽ ăn cùng với ngươi, để ngươi không còn nghi ngờ ta nữa.

Dứt lời, đưa cặp mắt đa tình ngắm nhìn Chung Trấn Văn, bây giờ Chung Trấn Văn không còn nói gì được nữa, đánh liều nhủ thầm : Ngươi chẳng sợ ta, thì không lẽ ta lại ngại ngươi chăng?

Thật ra, bấy giờ hắn cũng đã đói khát vô cùng, sẵn cô ta mang thức ăn đãi hắn thì mình cứ ăn cho no bụng rồi hãy tính sao?

Bấy giờ thiếu nữ áo vàng Lu ngọc LIên đã rót đầy hai ly rượu, đưa cho Chung Trấn Văn một ly nói:

- Chung tướng công, mời nào, ta kính ngươi một ly trước, kiếp này được cùng tướng công cụng uống một ly, thì ta đây đã lấy làm mãn nguyện vậy!

Dứt lời, Lu ngọc Liên nâng ly nốc một hơi n.

Chung Trấn Văn cười cay đắng, vội tiếp ly ợu trong tay của Lu ngọc Liên, cũng nốc một cạn ly luôn.

Người ở bên ngoài nhìn vào, cho rằng họ là ột cặp tình nhân xa cách từ lâu, bây giờ được hội ngộ và nâng ly chúc mừng với nhau?

Lu ngọc Liên dùng đũa gắp thức ăn đưa tới ước mặt Chung Trấn Văn, dịu dàng khẽ nói:

- Hãy dùng thức ăn cho nhiều, và nên uống ít rượu thôi, mặc dù rượu có thể giúp tinh n phấn chấn, thế nhưng uống nhiều thì có sức khỏe, nào! Hãy thử nếm mùi vị miếng sườn nướng này xem sao?

Giọng nói dịu dàng êm tai, khiến Chung ấn Văn phải rúng động cõi lòng, tình cảnh này khác gì một người vợ hiền đang âu yếm quan n đến phu quân đâu?

http://tieulun.hopto.org

Dù rượu thịt có thơm ngon đến đâu đi nữ
hắn cũng cảm thấy khó nuốt trôi!

Hắn ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp n
cũng đủ thấy no bụng rồi, đầu óc hắn đang
nghĩ viển vông, nếu về sau hắn lấy được một n
nhân như thế làm vợ thì không uổng kiếp số
này vậy.

Mặc dù Chung Trấn Văn có cá tánh c
ngạo, thế nhưng về mặt tình cảm thì hắn yếu
một cách đáng thương, một khi trông thấy
sắc nhu mì, thì tình cảm hắn đã phát sanh ngư

Chung Trấn Văn cứ chăm chăm ngắm nh
gương t tuyệt sắc dễ thương này, nhủ thầm:
nhân thiên hạ...à ! Ý đã chung tình với ta, thì
cứ thuận theo chiều gió vậy, phải tỏ rea c
tình cảm để chiếm đoạt trái tim y, sau đó thu
ngân tiên hãy tính sao chẳng muộn?

Hắn suy nghĩ đến đây trong lòng này
ác niệm, bước đầu tiên mình phải hôn y tr
sau đó mới tiến hành nước cờ thứ hai

Thiếu nữ áo vàng tủm tỉm cười nói:

- Sao ngươi cứ trợn mắt ngắm nhìn ta như
?

Chung Trấn Văn nghe nói thế, mặt mày
ng bừng lên, mượn ly rượu lho mạnh dạn
m, hỏi:

- Cô nương có thể cho biết phương danh
ăng?

Lu Ngọc Liên mỉm cười nói:

- Ta tên là Lu Ngọc Liên, ngươi hỏi để làm
thế?

Chung Trấn Văn nói:

- Tại vì ta phải "hận" ngươi?

Dứt lời, hắn đưa cặp mắt chăm chăm nhìn
o gương mặt Lu Ngọc Liên không hề chớp
ắt.

http://tieulun.hopto.org

Lu Ngọc Liên rúng động cõi lòng, nói gi
run run rằng:

- Ngươi nói ngươi "yêu" ta ư?

Chung Trấn Văn khẽ gật đầu không nó
hết.

Lu Ngọc Liên bất giác cất tiếng cười ầm
nói:

- Sao ngươi lại nghĩ đến vấn đề như thế?

- Chẳng phải ngươi bảo rằng yêu và h
không thể nào tách rời ra được ư?

Lu Ngọc Liên cười thật thê lương nói:

- Thế nhưng ta biết rằng ngươi chẳng y
ta...

- Sao ngươi lại dám khẳng định như thế?

Dứt lời, hắn giơ bàn tay tới nắm chặt cổ t
Lu Ngọc Liên, một luồng nhiệt lưu chạy v

ản thân của Lu Ngọc Liên, y bất giác run bắn
ười lên.

Lu Ngọc Liên không bao giờ ngờ rằng một
y lường gạt ái tình đang đánh lừa chiếm đoạt
ái tim của y.

Chung Trấn Văn quyết tâm đùa giỡn với y,
để báo phục thiếu nữ áo vàng đã dùng mưu kế
ỷ quyệt đánh cướp ngân tiêu của hắn, khi hắn
ôm chặt cổ tay Lu Ngọc Liên, khẽ chuyển mình
i, thình lình ôm cả thân người Lu Ngọc Liên
o trong lòng.

Mặc dù Lu Ngọc Liên đang cảm thấy
Chung Trấn Văn hành động đường đột hết sức,
inh vùng vẫy khỏi tay hắn, nhưng đôi môi nóng
ư lửa của Chung Trấn Văn đã hôn lên đôi môi
ều anh đào của y, khiến y phải phấn khởi run
ên người một cái, lần đầu tiên trong đời y đã
ếp nhận hôn nồng nhiệt của một người đàn
ông...

Và đây cũng là lần đầu tiên người đàn ông
này đã chiếm cứ cõi lòng của y.

http://tieulun.hopto.org

Thế nhưng Lu Ngọc Liên không ngờ nụ hôn của người đàn ông này không phải phát tự đáy lòng?

Nụ hôn chẳng khác nào như phún thạch từ ngọn núi lửa phun ra đã làm tan chảy trái tim của y...

Chung Trấn Văn đã ôm hôn Lu ngọc Liên như điên cuồng.

Toàn thân Lu Ngọc Liên run lẩy bẩy, hắn kể bên trong nụ hôn có yếu tớ tình yêu hay chăng, nhưng đủ để y hồi ức cả một đời người.

Thân mình của y đã mềm nhũn nằm trong lòng Chung Trấn Văn, hình như y cảm thấy rằng ngoại trừ có con người đang hôn y nồng nàn tồn tại, ngoài ra trong thế giới này không có người nào khác tồn tại nữa...

Lu Ngọc Liên đã dùng trái tim thiếu nữ đánh cuộc với Chung Trấn Văn, y thắng hay

một cách thê thảm đây? Thế thì phải chờ diễn biến sau này rồi.

Một hồi thật lâu...

Chung Trấn Văn mới ngước đầu lên, mở to hai mắt ngắm nhìn Lu Ngọc Liên đang ngã nằm trong lòng hắn, thấy Lu Ngọc Liên vẫn nhắm cặt hai mắt lại, hai má lúm đồng tiền đỏ au, y như quả anh đào vừa chín tới, khiến người trông thấy nước dãi phải chảy dài...

Bỗng nghe Lu Ngọc Liên miệng mấp máy bấm hỏi rằng:

- Chung ca ca, có thật chàng yêu thiếp chăng?

Chung Trấn Văn run bắn người lên, hỏi trở rằng:

- Chẳng lẽ nàng không tin ta chăng?

http://tieulun.hopto.org

- Thiếp cảm thấy ái tình này đến một cách đường đột hết sức, chỉ sợ rằng chàng đùa nghịch tình cảm thiếp mà thôi.

Chung Trấn Văn lạnh toát mồ hôi, cười cay đắng nói:

- Làm gì có chuyện đó, chẳng lẽ trong cặp mắt nàng cho rằng ta là một con người phụ bạc sao?

- Có ai biết nào...

- Nàng có cần ta tuyên thệ chăng?

Dứt lời, giơ tay phải lên cao, làm ra vẻ muốn tuyên thệ không bằng!

Lu Ngọc Liên mỉm cười nói:

- Thiếp chỉ nói đùa mà thôi, chàng lấy làm quan trọng hóa làm gì, thiếp tin tưởng chàng được rồi.

Chung Trấn Văn làm ra vẻ chẳng biết nói ...m nhủ thầm trong bụng: Ta cũng chỉ nói như ngươi mà thôi, ngươi hà tất quan trọng vấn đề làm gì? Song miệng hắn thì nói:

- Nàng tin tưởng ta thì quý lắm vậy.

Lu Ngọc Liên đưa mắt tống tình, chăm ...m ngắm nhìn Chung Trấn Văn giây lát, sau ... đẩy hắn ra, một cảm xúc không tên đã ...n y buột miệng nói:

- Nếu quả thật có xảy ra tình huống ngươi ...h lừa cảm tình thiếp, thì thiếp quyết chẳng ...ng thứ chàng đâu!

Chung Trấn Văn nghe y nói thế, bất giác ...ng mình lạnh toát mồ hôi, hắn lẳng lặng nhủ ...ầm: Ta đã đánh lừa tình cảm của một thiếu nữ ...ng cách này có quá đáng chăng? ...

Chung Trấn Văn suy nghĩ đến đấy, bỗng ... toàn thân hắn mềm nhũn,không còn chút

http://tieulun.hoptoc.com

sức lực y như một con gà trống bại trận khô
bằng!

Hắn cố ngước đầu nhìn Lu Ngọc LIên, th
y đang mỉm cười nói:

- Này Chung ca ca, thiếp chỉ nói đùa t
thôi, chàng chớ buồn thiếp nha.

Nụ cười ngây thơ hồn nhiên khiến Chu
Trấn Văn càng cảm thấy hổ thẹn, thình lình...

Một ý niệm lướt nhanh trong đầu óc h
Nếu y yêu thương ta, có thể nào y lại ra tay cư
đoạt ngân tiêu của ta được chăng?

Hắn nghĩ như thế tự an ủi ời cay đắng n
tiếng, sau đó nói:

- Này Lu Ngọc Liên, canh ba đêm nay ta
cần thiết vẫn đến cổ miếu ấy dự ước hẹn chăng?

Lu Ngọc Liên cười nhạt nói:

- Sao anh chàng này lạ thế, cứ mãi lo n
sự việc này hoài, trái tim của thiếp cũng đã g

cả cho chàng, bây giờ chàng còn đi dự ước hẹn
làm gì nữa?

- Thế nhưng ta phải thu hồi ngân tiêu ấy
bằng được.

Lu Ngọc Liên nhướng cao đôi mày liễu nói:

- Chính phụ thân ra lệnh thiếp đoạt lấy
ngân tiêu ấy? À ! đương nhiên thiếp không thể
nào lén lút làm những việc có lỗi với phụ thân
thiếp...

Chung Trấn Văn căm phẫn nói :

- Thế thì chúng ta ắt phải động thủ thôi?

- Chung ca ca, chàng chớ bắt ép thiếp,
chàng biết rằng thiếp yêu chàng, chắc chắn
không muốn làm buồn lòng chàng đâu, bây giờ
thế này, thiếp đã nghĩ ra một biện pháp...

- Biện pháp thế nào?

Lu Ngọc Liên trầm tư giây lát nói:

http://tieulun.hopto.org

- Phụ thân thiếp đã ra lệnh bảo thiếp bằng mọi giá phải đoạt được ngân tiêu, mà thiếp lại yêu chàng, đương nhiên thiếp không thể làm buồn lòng chàng, để tỏ ra thiếp đã chơn tình yêu chàng, bây giờ thiếp trả ngân tiêu này lại cho chàng, lần sau gặp lại thiếp vẫn phải tranh đoạt lần nữa, nếu chàng để thiếp đoạt được lần nữa thì chàng chớ trách cứ thiếp, chàng thấy thiếp nói như thế có được chăng?

Chung Trấn Văn khẽ gật đầu nói:

- Được ! Chúng ta nhất ngôn bất biến, nếu lần sau nàng vẫn đoạt được ngân tiêu của ta, thì ta quyết không oán trách nàng đâu, đương nhiên vấn đề này chẳng can hệ gì đến cảm tình của hai ta hết.

Lu Ngọc Liên khẽ gật đầu biểu thị đồng ý với hắn, liền thò tay vào túi áo lấy ngân tiêu ra, giao lại cho Chung Trấn Văn, nói:

- Này Chung ca ca, thiếp phải đi nha, xin ... quên thiếp, trái tim của thiếp mãi mãi ở bên ...h chàng...

Nói chưa dứt lời, thấy bóng áo vàng thấp thoáng một cái, y đã chạy xa cả hơn năm trượng luôn.

Chung Trấn Văn cười ngạo nghễ, kẹp ngân ... vào thắt lưng, đưa mắt ngắm nhìn ánh nắng ... trời dần dần ngả về hướng Tây...

Hắn cảm khái thở dài, nói lẩm bẩm một mình rằng: Những giấy phút mộng mơ bao giờ cũng trôi qua thật nhanh hết...

Hắn đang còn nói nhẩm, bỗng thấy từ nơi xa xa có một bóng người bay vọt tới, chỉ trong nháy mắt thì bóng người ấy đã chạy tới đứng trước mặt Chung Trấn Văn.

Chung Trấn Văn thoạt trông thấy đối phương, vội cất tiếng hỏi:

http://tieulun.hopto.org

- Này Dương huynh, có giải quyết được huyệt đạo của tỷ tỷ ta chăng?

Dương Khải Phương đưa mắt nhìn Chung Trấn Văn, khẽ gật đầu một cái, kế đó đảo mắt nhìn xuống thấy những rượu thịt ăn dở đang bày dưới gốc cây, bất giác lấy làm ngạc nhiên hỏi:

- Này Chung huynh đài, chẳng lẽ lúc nãy có người nào đã đến đây chăng?

Chung Trấn Văn khẽ gật đầu và mang sự việc Lu Ngọc Liên vừa đến đây lúc nãy thuật lại cho Dương Khải Phương nghe một phen, nhưng hắn đã giấu việc ôm hôn Lu Ngọc Liên không nói ra mà thôi.

Dương Khải Phương nghe kể xong, mỉm cười nói:

- Chung huynh được Lu ngọc Liên thương mến, chẳng tốn chút hơi sức nào mà thu hồi được ngân tiêu, quả thật khiến tiểu đệ khâm phục hết sức.

Chung Trấn Văn thẹn đỏ mặt nói

- Dương huynh chớ cười huynh đệ, Dương huynh đã giải được Á Huyệt của tỷ tỷ đệ rồi chứ?

- Giải được rồi.

- Y... y có nói lại việc chi với Dương huynh chăng?

Dương Khải Phương lắc đầu nói:

- Không, y đã cố hết sức tránh né phải đề cập đến ngươi, bằng không phải làm buồn lòng y thôi.

Chung Trấn Văn khẽ gật đầu không nói gì nữa.

Dương Khải Phương lại nói tiếp:

- Thế thì, bây giờ chúng ta nên đi tìm vài bí kíp võ học trong Địa Ngục Môn chứ?

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn khẽ gật đầu, lấy địa đồ ra, bày ra mà xem, chỉ thấy non núi, địa hình vẽ rất tỉ mỉ rõ ràng trong bản đồ.

Ngay giữa địa đồ có vẽ một hình tam giác màu đỏ, có lẽ địa điểm này chính là chỗ cất giấu bí kíp võ học của Địa ngục Môn.

Hai người nhìn kỹ lại, chấm đỏ hình tam giác này chính là ở trong Địa ngục Môn vậy!

Chung Trấn Văn và Dương khải Phương nghiên cứu xem qua một lượt, sau đó Chung Trấn Văn mang Tàng Trân Đồ cất vào trong túi áo, nói với Dương Khải Phương rằng:

- Này Dương huynh, vài món bí kíp võ công này vẫn được cất giấu trong Địa ngục Môn, chúng ta hãy đi ngay.

Dương Khải Phương khẽ gật đầu không nói gì hết.

Chung Trấn Văn lượn mình chạy đi trước, ương Khải Phương cũng phi thân chạy theo u lưng hắn luôn.

Tối ngày hôm sau...

Chung Trấn Văn đã trở về Địa ngục Môn n nữa, cảnh vật nơi đây vẫn không có gì thay ổi hết.

Những bộ xương người trắng hếu rải rác hắp nơi! Mùi máu tanh hôi bốc ra tứ tán!

Những chấm sáng bay lượn trong hư không ủa loài đom đóm như lửa ma, đã làm tăng phần khủng bó trong Địa Ngục Môn này!

Đi ngang thạch động nhìn lên cầu treo, thấy thi hài của Trương cốc Thấn bắt đầu rữa nát ra !

Chung Trấn Văn trông thấy tình cảnh này, bất giác lấy làm thương tâm hết sức, một thiếu niên anh tuấn cuối cung phải bỏ xác trong địa ngục môn.

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn, bất giác lên tiếng hỏi:

- Này Chung huynh, xác chết rữa nát trê vách đá chính là Trương Cốc Thần ư?

Chung Trấn Văn buồn bã khẽ gật đầu nói:

- Đúng thế, chính là y vậy.

Dương Khải Phương nghe nói thế, đã cà khái thở dài một tiếng rất não nùng.

Chung Trấn Văn cố đè nén cơn xúc động cười cay đắng nói:

- Dương huynh, chính y bị tỷ tỷ của đệ ch đứt hai chân và dùng dây xích sắt khóa tron thạch động này đây, đến đỗi đã ôm hận mà chế sau khi ngươi trông thấy tình hình này, ắt phả thông cảm tại sao ta phải giết tỷ tỷ ta.

Dương Khải Phương chuyển sang đề t khác nói:

- Hai ta đã đi vào Địa ngục Môn, ngươi hãy ang Tàng TrânĐồ ra để chúng ta xem vị trí cất ấu báu vật ở tại nơi đâu.

Chung Trấn Văn bày bản đồ ra lần nữa, họ xem xét nghiên cứu chấm đỏ hình tam giác ên bản Tàng Trân Đồ rất là kỹ lưỡng, đồng ời thấy phía dưới chấm đỏ hình tam giác có ba hấm đen thật nhỏ!

Dương Khải Phương trầm tư một hồi lâu, a mắt quan sát chung quanh trong Địa ngục ôn, thấy phía bên trái có ba tảng đá to lớn, ùng hợp vị trí ba chấm đen đã đánh dấu trong ản đồ.

Thế rồi Dương Khải Phương lên tiếng nói:

- Chỗ cất giấu võ công bí kíp trong Địa Ngục Môn chính là chỗ đó kìa.

Dứt lời, y lượn mình nhảy vọt sang đó ngay.

Ba tảng đó to lớn này, hình như chẳng phải o thiên nhiên sanh trưởng, trông có vẻ do nhân

http://tieulun.hopto.org

công chuyển rời đến đây mà thôi. Chung Trấn Văn và Dương Khải Phương xem xét một hồi khá lâu, nhưng vẫn chẳng tìm ra chỗ nào đáng nghi hết.

Dương Khải Phương chau mày trầm tư giây lát, sau đó nói:

- Chẳng lẽ số võ công bí kíp giấu ngay phía dưới ba tảng đá này chăng?

Y sanh nghi cất tiếng nói:

- Này Chung huynh, xin phụ ta một tay chuyển ba tảng đá này ra chỗ khác xem nào.

Chung Trấn Văn gật đầu biểu thị đồng ý, tức thì Dương Khải Phương vận dụng toàn thân công lực, dùng sức đẩy mạnh tảng đá bên cạnh sang một bên!

Ngay lúc này, Chung Trấn Văn cũng đẩy tảng đá to lớn gần bên cạnh hắn sang một bên luôn.

Kế đó Dương Khải Phương lại tiếp tục đẩy tảng đá duy nhất còn lại sang một bên luôn.

Dương Khải Phương thoạt vừa đẩy tảng đá to cuối cùng ra, thình lình kêu đùng một tiếng, kế đó có những tiếng kêu sột soạt vang tới tiếp, cả hai Chung Trấn Văn và Dương Khải Phương giật bắn người lên.

Hai người nhìn theo phía có tiếng kêu sột soạt, tức thì trông thấy vách đá láng bóng ở phía sau lưng họ, bỗng nhiên hiện ra một thạch động ngay.

Chung Trấn Văn cả mừng nói:

- Đúng rồi quả nhiên bí kíp của Địa Ngục Môn đã được cất giấu tại đây, chúng ta hãy mau vào bên trong xem nào.

Dứt lời, cả hai người song song chạy vào trong thạch động ngay.

Họ đi được khoảng một trượng, thấy có một cánh cửa lớn bằng đá núi cản lại lối đi, Dương

http://tieulun.hopto.org

Khải Phương đưa mắt nhìn tới trước, thấy trê
cửa đá có một ổ khóa bằng bạc!

Dương Khải Phương cau mày suy nghĩ giây
lát, sau đó phóng chưởng đánh vào ổ khóa một
cái thật mạnh!

Dương Khải Phương cứ cho rằng mình
đánh một chưởng vào ổ khóa, thì nó chẳng nứ
bét thì cũng phải nứt rời ra ngay, nào ngờ sa
khi y đập một chưởng vào đó, chỉ nghe kêu coon
một tiếng, ổ khóa khẽ lắc một cái không hề ch
hết.

Dương Khải Phương đã giật mình ngư
người ra tại chỗ, y đã dùng cả bảy thành công lự
đánh ra một kích này, thế mà ổ khóa này khôn
hề bị hư hỏng gì hết.

Bỗng nhiên Chung Trấn Văn sực nhớ r
Trương Cốc Thần từng giao cho hắn một cái chì
khóa bằng vàng kim, hắn bèn lên tiếng nói:

- Dương huynh, tiểu đệ có chìa khóa mở
khóa này được.

Thế rồi hắn lấy chìa khóa ra, rảo bước tiến gần chỗ Dương Khải Phương.

Dương Khải Phương đứng một bên, Chung Trấn Văn đưa chìa khóa vào lỗ ổ khóa, kêu soạt một cái, Chung Trấn Văn đã mở toang cửa đá ra ngay.

Hai người bước vào bên trong đi được năm bước, thì Chung Trấn Văn bỗng nhiên kêu ủa một tiếng, hắn phát hiện trên vách đá trước mặt có một lá thư được đóng đinh dính trên vách đá, hắn lập tức lấy lá thư xuống xem, thấy bìa thư có viết hàng chữ:

"Thư gửi Chung Trấn Văn"

Chung Trấn Văn giật bắn người lên, vội bóc thư ra xem:

"Đã vào được cửa này, xem như là Đệ tử Địa ngục Môn, nếu nuôi lòng tìm báu vật mà vào đây, xin hãy tuyên thệ trước, sau khi học thành tựu võ công, không được gây hại cho giang hồ,

http://tieulun.hopto.org

đồng thời phải chấn hưng môn phái Địa Ngục Môn..."

Chung Trấn Văn vừa xem tới đây, quýnh quáng vội vàng giơ cao tay phải lên, ngước đầu tuyên thệ rằng:

- Đệ tử Chung Trấn Văn, mạo phạm xông vào Địa ngục Môn, vì tìm kiếm võ công bí kíp mà vào nơi đây, nếu một khi học nên võ công, ngoại trừ báo thù cho song thân, ngoài ra đệ tử quyết không gây họa hại cho giang hồ, đồng thời xin tuân lệnh của sư tổ gia, tái chấn hưng phái Địa Ngục Môn, bằng không sẽ bị ngũ lôi kích đỉnh mà chết...

Tuyên thệ xong, hắn vẫn đưa mắt ngắm nhìn phía trên vách đá...

Dương Khải Phương lấy làm lạ lùng cũng đưa mắt nhìn lên đó, thấy trên vách có treo một cái bình nhỏ màu xanh, trong bình có nửa bình nước màu vàng!

Một hồi thật lâu, Chung Trấn Văn mới cất ...ng nói:

- Đó là cái gì thế?

Dương Khải Phương lắc đầu nói:

- Ta cũng chẳng hiểu đó là thứ gì, ngươi chớ ...ắc mắc nó là thứ gì đã, hãy tiếp tục xem thư ...ới thế nào đã.

Thế rồi Chung Trấn Văn đưa cặp mắt nhìn ...n lá thư xem tiếp:

"...Nếu nuôi lòng bất hảo, ắt phải ứng lời ...uyên thệ mà chết, lúc ta tịch, ta đã xem quẻ ...ớt trước, một trăm năm sau, các hạ sẽ đi vào ...y đây, tiếp nhận chưởng môn đời thứ tư của ...n Môn, ta chính là Thiên iên Quỷ Nhân tổ sư ...ai sơn nhất phái Địa ngục Môn vậy!

Trong bản Môn có chôn giấu vài tập võ ...ng bí kíp của Địa ngục Môn, vì sợ rằng kẻ gian ...lấy được bí kíp võ học này, gây hại cho giang ..., nên lúc ta còn sống đã tốn cả sáu mươi năm

http://tieulun.hopto.org

trời nếu luyện thành công một loại Súc Thân (súc tức là súc) thuốc nước treo tại đỉnh vách đá, lúc ngươi ngước đầu tuyênthệ ắt đã trông thấy lọ thuốc đó.

Lúc ta còn sống chỉ thu nhận được một đệ tên là Thiên Tiên Đạo Nhân, vì sáu căn không được tốt lắm, mặc dù y chưởng nhậm chức chưởng môn đời thứ hai, nhưng học được võ công bản môn rất ít!

Ta đã nói vì sợ rằng người được chân truyền bản Môn là một người gian ác, cho nên ta đã mang tất cả bí kíp võ công bản Môn, giấu trong thạch động, mà thạch động này ở ngay dưới chân của ngươi, nếu ngươi muốn vào trong thạch động tìm lấy số bí kíp bản môn, trước tiên ắt phải uống Súc Thân thước nước ấy vào.

Sau khi ngươi lấy được võ học bản Môn, nên bắt tay vào việc chỉnh lý môn hộ, và dốc khoát không được cậy tuyệt nghệ gây họa hại cho giang hồ, như thế mới không phụ tất cả tâm huyết của ta, hãy nhớ lấy điều răn của ta!

Chung Trấn Văn và Dương khải Phương, em xong di ngôn của Thiên Tiên Quỳ Nhân, au đó đưa mắt nhìn xuống vách đá phía dưới hân đứng của họ, quả nhiên có một cái động hỏ vuông vức rộng khoảng một thước.

Dương Khải Phương thoáng ngạc nhiên rong giây lát, quả thật y không dám tin rằng vị kỳ nhân cách đây một trăm năm này, lại có thể dự đoán biết trước Chung Trấn Văn sẽ đến đây.

Điều khiến y khó tin tưởng nhất là uống thuốc nước đang treo trên đỉnh vách đá, sẽ mang cái thân người bốn thước này rút lại thành con người bé tí chỉ còn độ năm tấc mà thôi.

Thử nghĩ xem tự cổ chí kim, có nghe ai nói về việc sau khi uống một loại thuốc nước sẽ mang cái thân người từ bốn thước rút nhỏ thành độ khoảng năm tấc bao giờ ư, đây chẳng khác nào là nhân vật thần thoại trong truyền thuyết chăng?

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn cũng lấy làm kinh n
hết sức, có thật sau khi uống lọ thuốc nước n
con người ta sẽ rút nhỏ lại chỉ còn độ kho
năm tấc chăng? Thế thì chẳng hoang đường l
sao?

Hai người trầm tư giây lát, sau đó Chu
Trấn Văn nói:

- Dương huynh, sự việc này khó có thể t
tưởng được, phải vậy chăng?

- Đúng thế, tự cổ chí kim ta chưa từng ng
nói việc quái lạ này bao giờ, thế nhưng vị
nhân một trăm năm trước đây đã tiên tri ng
sẽ vào đây thì ngươi cứ việc uống thuốc ấy x
nào?

Chung Trấn Văn bán tín bán nghi nói:

- Nếu một khi uống thuốc Súc Thân v
sau đó làm thế nào hồi phục thân thể bản
đây?

Dương Khải Phương thoạt suy nghĩ lại, quả
hật hắn nói không sai chút nào, sau khi Súc
Thân rồi làm thế nào hồi phục thân thể bản lai
ây? Y ngẫm nghĩ giây lát nói:

- Kỳ nhân này đã tốn cả sáu mươi năm trời
ngày tháng để nghiên cứu loại thuốc này, ắt phải
ện có một loại thuốc hồi phục bản lai thân thể
ng sai.

Chung Trấn Văn nghe nói thế, lập tức lấy
ửa bình thuốc nước trên đỉnh đầu xuống, hai
hắn bắt đầu run lẩy bẩy, nếu hắn muốn
ện được võ công trong Địa ngục Môn, thì hắn
phải uống nửa bình thuốc nước này.

Dương Khải Phương thoạt trông thấy thần
tình xúc động của Chung Trấn Văn, cười nhạt
nói:

- Chung huynh cứ việc yên tâm uống vào
vậy, chắc không hề có gì hư hại đâu.

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn nghiến răng nhủ thầm: là phước thì không phải là họa, nếu là họa thì cũng không sao tránh khỏi...

Hắn nghĩ tới đây, mở nắp lọ thuốc ra, tức thì có một mùi thơm đặc biệt xông vào mũi làm cho hắn tinh thần phấn chấn ngay.

Chung Trấn Văn nhắm mắt mạnh dạn đưa nửa lọ thuốc nước đổ hết vào miệng, thì Chung Trấn Văn cảm thấy toàn thân nóng như bị lửa đốt, đầu óc bỗng nhiên hôn trầm luôn, cảnh vật trước mắt từ từ mờ dần...

Hắn chỉ nghe thấy xương cốt toàn thân kêu rốc rốc, hơi thở càng lúc càng nặng nhọc, cuối cùng hắn bất tỉnh nhân sự...

Lúc hắn tỉnh lại, hắn phát hiện cảnh vật trước mắt vẫn không có gì thay đổi, đồng thời hắn cũng đã trông thấy mình ở trần truồng luôn!

Dương Khải Phương thấy sau khi Chung Trấn Văn uống thuốc nước ấy vào,quả thật toàn thân người của hắn đã rút nhỏ lại chỉ còn độ sáu, bảy tấc mà thôi, y đặt Chung Trấn Văn đứng trên lòng bàn tay của mình một cách dễ dàng.

Chung Trấn văn đứng trên lòng bàn tay của Dương Khải Phương đưa mắt nhìn xuống đất, tức thì giật mình kinh hãi, hình như hắn đang đứng trên ngọn núi cao chót vót, dưới chân là một vực thẳm không đáy!

Hắn hoảng hốt nói:

- Này Dương huynh, hãy cẩn thận chớ đánh rớt ta xuống đất nha!

Âm thanh của hắn nhỏ hơn cả tiếng ruồi muỗi kêu, Dương Khải Phương chẳng nghe thấy hắn nói gì hết, thế rồi y cất tiếng nói:

- Này Chung huynh, ngươi nói gì thế?

http://tieulun.hopto.org

Nghe âm thanh vang tới, suýt nữa Chung Trấn Văn đã điếc cả hai tai, tiếng nói của Dương Khải Phương chẳng khác nào như tiếng thuốc n mạnh cả hàng vạn cân!

Hắn sợ hãi đến đỗi đã lùi ra sau nửa bướ nói thật lớn tiếng:

- Này Dương huynh, ngươi hãy nói nh tiếng lại một chút xem nào!

Lần này, Dương Khải Phương tạm có t nghe rõ tiếng nói của hắn, thế rồi y cười nhạt n thật nhỏ tiếng rằng:

- Này Chung huynh, quả thật không t tưởng tượng được, ngươi đã biến thành m người bé tí hon, bàn tay của ta lớn đến đỗi có t làm chiếc giường nằm cho ngươi!

Chung Trấn Văn cười lớn tiếng nói:

- Đúng thế! Bây giờ ta có thể vào th động được rồi, ngươi hãy để ta xuống đi.

Dương Khải Phương mỉm cười, cúi người đặt Chung trấn Văn gần cửa hang, hạ thấp giọng xuống tối đa nói:

- Chung huynh cứ việc vào động đi, ta ở lại đây chờ đợi ngươi.

Chung Trấn Văn khẽ thở dài một tiếng, quay người bước vào động ngay.

Dương Khải Phương trông thấy bóng ngươi cỏn con của Chung Trấn Văn biến mất trong thạch động, khẽ cười một tiếng rất hài lòng!

Thình lình...

Ngay lúc này, có một tiếng cười lạnh lùng từ ngoài thạch động vang tới, Dương Khải Phương nghe thấy tiếng cười bất giác đã giật mình kinh hãi, y lập tức lượn mình nhảy ra động khẩu...

Một bóng đen thình lình lướt tới đứng chặn ngay cửa hang.

http://tieulun.hopto.org

Dương Khải Phương bất giác thụt lùi ra sau hai bước liền! Phóng mắt nhìn tới trước, tức thì cả kinh biến sắc ngay!

Người vừa xuất hiện, chính ;à Quan Ma và cũng là Địa Ngục Thần Quân vậy!

Dương Khải Phương thoạt trông thấy Quan Ma xuất hiện tại đây, bất giác rùng mình lạnh toát mồ hôi ngay!

Địa ngục Thần quân cười hắc hắc nói:

- Này các hạ, chúng ta lại hội ngộ tại đây vậy!

Dương Khải Phương phất quạt xếp kêu sột một cái, lạnh lùng hét lớn tiếng nói:

- Ngươi đến đây làm gì thế?

- Tìm kiếm vài bí kíp võ công của bản môn. thế nhưng có lẽ tại hạ đã đến trước ta một bước rồi chăng?

Dứt lời, đối phương cất tiếng cười ha há như điên như cuồng, từ từ tiến sang hướng Dương khải Phương luôn!

Dương Khải Phương rùng mình lạnh toát mồ hôi, Quan ma đã xuất hiện ở đây, có lẽ đối phương có mục đích gì rồi!

Dương Khải Phương suy nghĩ như thế, bèn lạnh lùng gầm hét nói:

- Nếu ngươi tiến tới nửa bước nữa, ta sẽ đắc tội nha!

Địa Ngục Thần Quân nói giọng lạnh như tiên::

- Hứ, khẩu khí ngươi khá cuồng ngạo đấy, này oa nhi, ta chỉ cần vẫy tay một cái, thì ngươi phải bỏ xác tại đây ngay, thế nhưng ta chẳng muốn ngươi được chết như thế!

- Ngươi muốn gì đây?

Địa Ngục Thần Quân cười hắc hắc nói:

http://tieulun.hopto.org

- Ngươi đã nói lại cho tên què ấy biết, Ma Quỷ Sứ Giả và Tuyết Mỹ Nhân phụ mẫu của hắn đã chết trong tay ta, thế thì ta bảo hắn không thể nào tìm được ta hết!

Dương Khải Phương cười lạnh lùng nói:

- Ngươi cứ việc yên tâm, ngoại trừ người đã chết thì thôi, bằng không Chung Trấn Văn ắt phải tìm ra ngươi không sai!

Địa Ngục Thần Quân cười ha há nói:

- Nói cho ngươi biết, tên què ấy đã uống thuốc Súc Thân đi vào tiểu thạch động, ta đã biết hết rồi, tên què rất tin tưởng ngươi, ta chỉ cần đuổi linh hồn ta ra khỏi thể xác ta, sau đó mang linh hồn ta nhập vào thân ngươi, chớ nói rằng Chung Trấn Văn không biết làm gì,ngay cả nhân vật giang hồ cũng không bao giờ tìm được ta hết.

Dương Khải Phương nghe nói thế, bất giác rùng mình ớn lạnh tóc gáy, thụt lùi ra sau hai bước liền.

Dương Khải Phương từng nghe chung trấn Văn đề cập rằng, lúc trước, Trương Cốc Thần cũng định dùng biện pháp Hoán Hồn, mang linh hồn của y nhập vào thân của Chung Trấn Văn!

Với võ công hiện giờ của mình quyết không phải địch thủ của Địa Ngục thần Quân, nếu quả thật để linh hồn của Địa Ngục Thần Quân nhập vào thân mình thì biết làm sao đây?

Dương Khải Phương suy nghiĕ đến đây, bèn sanh lòng liều mạng, gầm hét một tiếng lao vào người Địa Ngục Thần Quân, hất quạt phất ra một cái mãnh liệt hết sức.

Ngay lúc Dương Khải Phương thoạt vừa phất quạt tấn công tới, thì Địa Ngục Thần Quân đảo mình nhanh nhẹn đã tránh né một phất của y ngay.

http://tieulun.hopto.org

Dương Khải Phương thấy đánh một p
không trúng, giật mình nhủ thầm :Hỏng rồi!
đảo mình định tấn công tiếp, thê nhưng mu
màng rồi...

Dương Khải Phương sực cảm thấy sau lư
tê một cái, thì y đã nằm trên đất luôn!

Địa Ngục Thần Quân cười nham hiểm nó

- bây giờ ta phải thay hồn nhập xác thôi.

Dứt lời, giơ tay phải dùng thủ pháp c
thần tốc ấn lên Mạng Môn huyệt của Dư
khải Phương đồng thời tay trái thì đặt lên Th
Linh Cái của Y...

Sau khi Địa Ngục Thần Quân ấn hai t
lên người Dương Khải Phương, bỗng nhiên
cảm thấy hôn trầm, kế đó có một luồng nhiệt l
chảy vào thân thể y, tức thì linh hồn và tri g
của y như không còn nơi chốn ký thác, lâng l
bay bổng lên không...

Thình lình...

Ngay lúc này có một tràng những tiếng chân bước kêu sào sạo từ bên ngoài thạch động vang tới...

*

**

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ 20

KỲ NGỘ TRONG ĐỘNG

Địa Ngục Thần Quân thoạt nghe thấy tiếng chân bước kêu sào sạo vang tới, bất giác giật mình từ trên đất nhảy vọt lên ngay, lúc này linh hồn y đã nhập vào thể xác của Dương Khải Phương rồi.

Địa Ngục Thần quân cười ngạo nghễ nhủ thầm: bây giờ nhân vật giang hồ không còn biết ta là Địa Ngục Thần Quân nữa!

Tiếng chân bước càng lúc càng đến gần hơn...

Địa ngục thần Quân lạnh lùng gầm hét nói:

- Người nào ở bên ngoài đó?

Y vừa nói xong, bỗng nhiên có một âm thanh sang sảng từ bên ngoài vang vào hỏi:

- Chẳng lẽ người ở trong thạch động chính là Dương thiếu hiệp ư?

Địa Ngục Thần Quân thoạt nghe thấy tiếng nói đã giật bắn người lên, người này chính là Vũ Trụ Nhất Công Tuyệt Công Tôn Minh, thế rồi suy nghĩ giây lát nói:

- Đúng thế, chẳng lẽ người ở ngoài động chính là Công Tôn Minh lão tiền bối!...

Địa Ngục Thần Quân nói chưa dứt lời, thì một bóng đen đã lướt tới đứng ngay trước mặt Địa Ngục Thần Quân, quả thật không sai chút nào, người này chính là Vũ Trụ Nhất Tuyệt Công Tôn Minh vậy.

http://tieulun.hopto.org

Đương nhiên Công Tôn Minh không thể nào biết Dương Khải Phương đứng trước mặt này lại chính là Địa Ngục Thần Quân được, thế rồi lão lạnh lùng hỏi:

- Này Dương thiếu hiệp,lúc nãy ta phát hiện có người nào vào đây...

Địa Ngục Thần Quân chăng?

Công Tôn Minh khẽ gật đầu nói:

- Đúng thế ta đã phát hiện y đi vào đây.

Địa Ngục Thần Quân suy nghĩ giây lát, nói

- Chẳng phải y đang nằm ở đó chăng?

Công Tôn Minh nhìn về hướng Địa ngục Thần Quân vừa nói, quả nhiên lão nhìn thấy thi hài Địa Ngục Thần Quân nằm trên mặt đất, tức thì giật mình kinh hãi, lấy làm lạ lùng nói:

- Y chết rồi chăng?

- Đúng thế, y đã chết trong tay văn bối.

Công Tôn Minh tròn xoe hai mắt chăm chăm nhìn vào mặt Dương Khải Phương, không phải nói là nhìn vào mặt Địa Ngục Thần Quân, hình như lão chẳng tin tưởng việc này chút nào hết.

Với võ công của Dương Khải Phương lại có thể giết chết Địa Ngục Thần Quân được sao? Đương nhiên không thể có chuyện này rồi.

Địa Ngục Thần Quân trông thấy Công Tôn Minh nhìn chòng chọc mình như thế, bất giác phải giật mình kinh hãi, mặc dù y biết chắc Công Tôn Minh quyết chẳng nhận ra y, thế nhưng y không sao tránh khỏi tâm trạng kẻ trộm đi trong đêm tối nghe tiếng chó sủa. Thế rồi y chấn chỉnh tâm thần, mỉm cười nói:

- Chẳng lẽ lão tiền bối không tin Địa ngục Môn Thần quân chết trong tay văn bối ư?

Công Tôn Minh cau mày nói:

http://tieulun.hopto.org

- Xác chết nằm sờ sờ tại đây, đương nhiên ta phải tin rồi, thế nhưng làm sao ngươi có khả năng giết y được ư? Luận về võ công, ta tin chắc rằng ngươi thua kém Địa Ngục Thần Quân rất lắm là năm bực.

Địa Ngục Thần Quân lạnh lùng nói:

- Quả thật lão tiền bối nói không sai chút nào, thế nhưng vẫn bối đánh lén y vậy.

Công Tôn Minh mỉm cười nói:

- Ngươi thừa lúc y không đề phòng, đ... thủ trước...

- Đúng thế.

Công Tôn Minh cười a há nói:

- Thế thì may quá, như vậy có thể qua khỏi một trận võ lâm huyết kiếp, Địa ngục Môn Thần Quân chính là ngòi nổ của trận võ lâm huyết kiếp này. Chính ta cũng không ngờ y lại chết trong tay của ngươi... thế nhưng...

Lão nói tới đây, sực như hiểu ra điều gì, lại nói tiếp:

- Lạ thật, tại sao lúc nãy ta chẳng nghe thấy tiếng gầm hét trong lúc các ngươi động thủ ư?

Địa Ngục Thần Quân thoáng giật mình kinh hi nhưng y làm ra vẻ bình thản, lạnh lùng hỏi:

- Giao đấu trong thạch động, ở bên ngoài khó ghe thấy tiếng gầm hét không sai.

Nghe Địa Ngục Thần Quân nói thế, Công Tôn Minh mới không còn hồ nghi nữa, mỉm cười nói:

Địa Ngục Thần Quân đã được diệt trừ, thì ta phải đi thôi.

Địa Ngục Thần Quân lạnh lùng hỏi:

- Lão tiền bối đến đây chỉ vì theo dõi Địa Ngục Thần Quân mà thôi ư?

http://tieulun.hopto.org

- Đúng thế, lúc hai người vào Địa ngục Môn ta đã trông thấy hết, nhân vật giang hồ không ai mà chẳng biết có vài món võ lâm chí bảo cất giấu trong Địa Ngục Môn, hai người vào đây đương nhiên chỉ vì báu vật cất giấu trong Địa Ngục Môn mà thôi, sau khi hai ngươi vào động chẳng được bao lâu, thì Địa Ngục Thần Quân cũng theo dõi vào đây luôn, ta chỉ sợ rằng ngươi và tên què...

Lão nói tới đây bỗng dừng lại, đưa mắt quan sát xung quanh một lượt, hỏi:

- Tên què đâu rồi?

Địa ngục Thần Quân lạnh lùng nói:

- Hắn đã vào trong thạch động rồi.

- Vào thạch động ư?

Địa Ngục Thần Quân gượng cười nói:

- Chẳng phải đây là cái thạch động chăng?

Công Tôn Minh đưa mắt nhìn tiểu thạch động hẹp dài ấy, lấy làm ngạc nhiên hỏi:

- Hắn đi từ thạch động này vào trong ư?

- Đúng thế, chính hắn đã từ cửa động này đi vào trong vậy.

Công Tôn Minh cất tiếng cười ha há nói:

- Này Dương thiếu hiệp, ngươi chớ nói dối làm gì, cửa hang nhỏ độ khoảng năm, bảy tấc này, làm thế nào hắn vào bên trong được chăng?

Địa Ngục Thần Quân cười lạnh lùng nói:

- Tiền bối chớ hoài nghi làm gì, Chung trấn Văn uống một loại thuốc nước Súc Thân, mang thân người từ bốn thước rút nhỏ lại còn độ năm sáu tấc...

- Nói sao? Uống thuốc nước gì mà có thể mang thân người to lớn rút nhỏ lại còn năm sáu tấc ư?

http://tieulun.hopto.org

- Tin hay chăng tùy lão tiền bối, chẳng phả quần còn tại đây ư?

Công Tôn Minh đưa mắt nhìn tới trước, quả nhiên lão nhìn thấy bộ quần áo của Chun Trấn Văn để ở trên mặt đất, lão bán tín bán nghi, cất tiếng nói:

- Nếu đây là sự thật, quả thật là thiên cổ kỳ đàm rồi.

Địa Ngục Thần Quân cười lạnh lùng nói:

- Nếu chẳng phải vãn bối thấy hắn rút nhỏ lại thành năm sáu tấc thì vãn bối cũng chẳng tin

Công Tôn Minh hỏi tiếp:

- Thế thì hắn đã vào thạch động thật rồi?

- Chẳng lẽ vãn bối có thể mang hắn cất giấu ở đâu chăng?

Công Tôn Minh mỉm cười nói:

- Địa ngục Thần Quân đã chết, xem như các ngươi ắt không còn việc nguy hiểm gì xảy ra nữa đâu, ta phải đi thôi, ngươi cứ ở lại đây chờ đợi tên què ra nha...

Dứt lời, lão quay người chạy ra động khẩu luôn!

Địa Ngục Thần Quân đưa mắt nhìn bóng người dần dần biến mất của Công Tôn Minh, thở phào một cái rất nhẹ nhõm, nhủ thầm rằng: Công Tôn Minh có danh xưng Vũ Trụ Nhất Tuyệt, thế mà chưa nhận ra chân diện mục của ta, huống chi là người khác ư?

Địa ngục Thần Quân nghĩ tới đây, cười ngạo nghễ một tiếng.

Tiếng cười vừa dứt, y sực như nhớ ra điều gì lại nhủ thầm tằng: Ta đã biến thành Dương khải Phương, cũng nên rời khỏi đây mới phải, thế nhưng một khi tên què ấy ra đây thì phải làm sao ư?

http://tieulun.hopto.org

Y suy nghĩ tới đây bỗng sanh ác niệm, y đưa mắt nhìn tiểu thạch động giây lát, sau đó nhặt lấy một tảng đá bít kín cử hang ấy lại, lạnh lùng nói thầm: Ta chẳng đích thân giết ngươi thì ngươi cũng quyết phải bỏ xác trong tiểu thạch động này thôi!

Làm xong mọi việc, y cười đắc ý một tiếng sau đó rời khỏi thạch động ngay.

Quả thật lão Địa ngục Thần Quân này độc ác hết sức, cửa hag bị lấp kín thì Chung trấn Văn quyết không thể nào ra được nữa.

Đồng thời Địa Ngục Thần Quân đã chiếm dụng thân thể Dương Khải Phương, thì thiên hạ này không còn ai nhận ra được lão nữa, lão sẽ tiêu diêu pháp ngoại mà chẳng một ai biết hết.

Đương nhiên Chung Trấn Văn không hề hay biết, Dương Khải Phương đã ngộ nạn ở bên ngoài tiểu thạch động, sau khi hắn đi vào thạch động cảm thấy không khí trong động âm lạnh vô cùng.

Hắn đưa mắt nhìn lên vách đá, thấy có vô số quái vật như Khổng Long bò đi trên vách đá thật ra hắn biết đây không phải là Khổng Long gì hết mà chỉ là những con thằn lằn thôi.

Bấy giờ với cặp mắt nhìn của hắn, cho dù chỉ là một con muỗi cũng đã to lớn vô cùng, huống chi là loài thằn lằn ư?

Chung Trấn Văn nhủ thầm: Mong rằng chớ gặp phải loài rắn rết thì hay biết mấy...

Hắn còn đang suy nghĩ thình lình...

Có một tiếng quái kêu xìa xìa vang tới, Chung Trấn Văn giật mình thụt lùi ra sau hai bước liền, phóng mắt nhìn tới trước, bất giác giật mình kêu thầm một tiếng: Nguy to!

Thì ra có một con Ngô Công (con rết) to hơn hắn cả mười lần từ tù bò về hướng hắn.

Chỉ thấy con ngô Công to lớn như một ngọn đồi đất lao vào người Chung Trấn Văn nhanh như cắt.

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn thấy thế, đã hoảng hốt gầm hét một tiếng, vung chưởng bổ vào đầu con Ngô Công nhanh như cắt...

Hắn không tấn công thì thôi, hắn thoạt vừa đánh một chưởng thì đã chọc giận con Ngô Công há mồm phun ra một luồng khói trắng ngay.

Tình huống nguy hiểm hết sức, ngay lúc con Ngô Công to lớn phun ra khói độc, thì hắn lượn mình tránh sang một bên, sau đó lại lướt tới đánh một chưởng vào lưng con Ngô Công ấy một cái thật mạnh.

Kêu đùng một tiếng, con Ngô Công chẳng hề chi hết!

Con độc ngô Công to lớn này là một con vật sống đã được hàng muôn năm, chính Thiên Tiên Quỷ Nhân nuôi con độc Ngô Công này và để lại ở đây vậy, đương nhiên lão phải có dụng ý gì rồi.

Chung Trấn Văn thoạt vừa nhảy lùi ra sau, thì con độc ngô Công to lớn ấy kêu xìa một tiếng lại nhảy vồ tới lần nữa.

Chung Trấn Văn biết rằng không thể dùng chưởng lực đánh chết con Ngô công to lớn này được, đồng thời trong tay hắn không có một tấc sắt gì hết, nếu đấu tiếp tục với nó, ắt phải làm mồi cho nó không sai.

Hắn suy nghĩ tới đây, mồ hôi trên trán toát ra lấm tấm...

Thình lình, Chung Trấn Văn đảo mắt nhìn tới trước, bỗng nhiên phát hiện sau lưng bên kia vách đá con Ngô Công có một cái động nhỏ khoảng năm tấc, nếu hắn vào được tiểu động ấy, thì với thân mình to lớn của con Ngô Công này ắt không thể vào đó được.

Chung Trấn Văn nghĩ tới đây, đánh ra một hư chiêu, sau đó lượn mình chui vào tiểu động ấy nhanh như điện chớp...

http://tieulun.hopto.org

Hắn không dám ngoái đầu nhìn ra sau nữa, cứ thế chạy thẳng vào động...

Quả nhiên con độc Ngô Công cứ ở bên ngoài tiểu động kêu xìa xìa mãi.

Chung Trấn Văn chạy trong giây lát, bỗng nhiên cảm thấy cảnh vật trước mắt biến đổi hẳn

Chỗ tận cùng đường hầm là một thạch động khổng lồ, trong động sáng như ban ngày, khí hậu ấm áp hết sức, khác hẳn với khí hậu lạnh buốt lúc nãy.

Chung Trấn Văn lướt mắt nhìn một vòng, thấy một lão nhân ngồi ngay giữa trên nền đá núi láng bóng trong thạch động khổng lồ, trước mặt lão có để vài cuống sách lớn và một lá thư.

Chung Trấn Văn nhủ thầm: Có lẽ lão chính là Thiên Tiên Quỷ Nhân rồi...

Hắn suy nghĩ tới đây, đã phủ phục quỳ xuống, cất tiếng nói:

- Đệ tử Chung Trấn Văn, mạo phạm vào thạch động này, xin lão tha tội.

Lão nhân vẫn không trả lời gì hết, Chung Trấn Văn sực như nhớ ra điều gì, hắn biết rằng Thiên Tiên Quỷ Nhân ắt đã chết từ nhiều năm nay, đây chỉ là di thể của lão thôi.

Thế rồi Chung Trấn Văn đứng lên, từ từ đến gần di thể Thiên Tiên Quỷ Nhân.

Vài cuốn sách để trước mặt Thiên Tiên Quỷ Nhân, thật ra chỉ là vài tập sách nho nhỏ, vì với cặp mắt nhìn bây giờ của Chung Trấn Văn thì to lớn vô cùng.

Hắn đứng bên cạnh vài cuốn sách ấy, tiện tay cầm lấy lá thư đặt trên quyển sách, thấy trên bìa thư có viết bốn chữ to lớn bằng sắc vàng kim:

"Gửi Chung Trấn Văn"

Chung Trấn Văn thoáng ngạc nhiên trong giây lát, sau đó dùng hết sức lực xé bao thư và bóc lá thư ra.

http://tieulun.hopto.org

Thế rồi hắn bày lá thư trên đất, rồi hắn [illegible] bò trên lá thư, từng chữ một lần lượt đọc tới:

"Ngươi đã vào tận nơi đây, thì chánh t[illegible] trở nên chưởng môn nhân đời thứ tư của [illegible] Môn, đồng thời cũng là chủ nhân lấy được [illegible] công bí kíp của bản Môn.

Ngươi đã rút nhỏ thành con người tí hon [illegible] khoảng năm tấc, đương nhiên khó luyện thành tựu võ công đã ghi chép trong bí kíp của bản môn vì nguyên nhân này, ta đã đặc chế luyện thành một viên Ức Thần Đơn, giấu ngay chỗ ngồi hiện giờ của ta, ngươi chỉ cần di động thân thể ta sang một bên thì phát hiện viên thuốc đó ngay.

Nếu muốn luyện thành công võ công đã ghi chép trong bí kíp của bản Môn, ắt phải uống viên thuốc này, sau khi ngươi nuốt viên thuốc này, thì ngươi chỉ cần đọc số võ công ghi chép trong bí kíp một lần, là mãi mãi được ghi sâu vào ký ức và không bao giờ quên được hết, sau đó ngươi cứ thế luyện tập.

Đồng thời lúc ngươi vào động, đã gặp một [illegible]on Ngô Công to lớn, con ngô Công này là con [illegible]ật sống cả vạn năm rồi, nếu về sau ngươi muốn [illegible]hôi phục nguyên hình, cần phải lấy cho bằng [illegible]ược lá mật con Ngô Công này, ngâm với chút ít [illegible]ủa thiếu phụ, và Huyết Nguyên Tán của nam [illegible]Hải Phái, cuối cùng đem ngâm trong hồ băng ở Nam Hải Huyết Băng Đảo ba ngày ba đêm, sau [illegible]ó vớt ra nuốt lá mật ấy thì khôi phục ngay.

Ta đã dùng binh khí đâm trúng yếu huyệt [illegible]on Ngô Công ấy rồi, vì ngươi không trông thấy mà thôi, ngươi chỉ cần khẽ vỗ một cái vào nơi có [illegible]óng sáng ở lưng con Ngô Công thì nó chết ngay, [illegible]au đó ngươi rút món đồ sáng bóng ấy ra, chính [illegible]à một con dao nhỏ, rồi cắt lấy lá mật của nó.

Còn lệnh kỳ của bản môn ta đã giao cho Thiên Tiên Đạo Nhân, và y đã truyền lại cho chưởng môn đời thứ ba, nay lại lọt vào tay tỷ tỷ ngươi, hãy nhớ thu hồi ngay".

Sau khi Chung Trấn Văn đọc xong lá thư hắn đã xếp lá thư gọn lại.

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn quỳ xuống lạy Thiên Tiên Quỷ Nhân ba lạy nữa, sau đó mới đẩy thi hài của lão sang một bên, quả nhiên có một viên thuốc đặt ngay phía dưới chỗ ngồi của lão.

Chung Trấn Văn vội bốc viên thuốc nuốt ngay tức thì hắn cảm thấy toàn thân thoải mái dễ chịu vô cùng.

Thật ra Thiên Tiên Quỷ Nhân đã tốn cả tinh lực một đời mà chế luyện nên viên thuốc này, chẳng những tăng cường trí nhớ, mà còn giúp hắn tăng thêm cả trăm năm công lực.

Hắn đã y lời Thiên Tiện Quỷ Nhân, lật xem từng trang một vài tập võ công bí kíp ấy...

Mặc dù hắn chưa thể biểu lộ ngay võ công đã ghi chép trong bí kíp, thế nhưng sau khi hắn nuốt viên Ức Thần Đơn, những trang sách đã xem qua, vẫn còn hiện ra trước mắt rõ mồn một...

Sau khi hắn xem xét tất cả những gì đã ghi chép trong vài tập bí kíp ấy, hắn lại quỳ xuống lạy Thiên Tiên Quỷ Nhân ba lạy, sau đó rời khỏi động ngay.

Từ nơi xa xa lại vang tới tiếng kêu xì xì của con đại Ngô Công ấy, Chung Trấn Văn nghe thấy tiếng kêu này bất giác giật mình lạnh toát mồ hôi.

Hắn phóng mắt nhìn tới trước, thấy con đại Ngô Công đang canh giữ cửa hang, trông tình hình nếu Chung Trấn Văn không diệt được con độc vật này thì chớ hòng ra khỏi cửa hang này.

Hắn nghĩ tới đây, lập tức gầm hét một tiếng tung người lên cao, phóng ra hai chưởng mãnh liệt kinh hồn hết sức.

Chung Trấn Văn chỉ liều mạng tấn công ra hai chưởng, hắn không ngờ hai chưởng này lại có sức mạnh kinh người gớm.

http://tieulun.hopto.org

Từ khi Chung Trấn Văn nuốt viên Ức Thần Đơn, công lực của hắn đã khó tìm tì ra đối thủ ở thiên hạ võ lâm này rồi.

Chung Trấn Văn thoạt vừa phóng ra hai chưởng, tức thì đã đẩy lui đại Ngô Công ra xa hơn cả một trượng.

Chung Trấn Văn lập tức thừa dịp này, lượn mình nhảy ra cửa hang ngay.

Con đại Ngô Công bị Chung trấn Văn đánh cho hai chưởng, lửa giận nổi lên đùng đùng, nó kêu xìa một tiếng rất khủng bố, lại lao vào hướng Chung Trấn Văn lần nữa.

Chung Trấn Văn tinh mắt đã trông thấy sau lưng bên trái của nó có một vật gì lấp lánh chiếu sáng, đó chính là cái cán dao găm vậy.

Thế rồi Chung Trấn Văn gầm lên một tiếng lượn mình lướt tới nhanh như cắt, đồng thời nhắm ngay cán dao ấy đánh xuống một cái thật mạnh.

Con đại Ngô Công này vốn bị Thiên Tiên Quỷ Nhân dùng dao găm đâm trúng yếu huyệt, nên Chung trấn Văn khẽ đánh một cái thì nghe nó kêu một tiếng, tức thì mềm nhũn nằm bất động trên đất luôn.

Chung Trấn Văn thở phào một cái nhẹ nhõm, sau đó bò lên lưng đại Ngô Công, dùng sức rút mạnh con dao găm ra, kêu xịt một cái, một hàng máu phun ra như tên bắn, làm bắn cả thân người Chung Trấn Văn luôn.

Địa Ngô Công vạn niên này là loài kỳ vật hiếm gặp trăm năm, bấy giờ toàn thân Chung Trấn Văn trần truồng, máu của đại Ngô Công phun ra nhuộm đỏ cả toàn thân hắn, nhờ thế này từ đó về sau chẳng những hắn không sợ khí lạnh và chưởng lực, đồng thời da thịt của hắn trở nên rắn chắc vô cùng, chưởng lực đao kiếm và cả loại ám khí sắc bén cũng không thể gây hương tích cho hắn được.

http://tieulun.hopto.org

Hắn tốn biết bao công sức rạch bụng của nó ra và cắt lấy lá mật to lớn tương đương với thân người hiện bây giờ của Chung Trấn Văn

Toàn thân hắn nhuộm đầy những máu đỏ tươi, hai tay bưng lấy lá mật, từ từ ra khỏi thạch động.

Thình lình...

Chung Trấn Văn giật bắn người lên, bất giác đã dừng bước lại!

Vì hắn phát hiện cửa hang đã bị người ta dùng đá núi lấp kín, không còn đi ra được nữa.

Chung Trấn Văn đã giật mình kinh hãi, tại sao cửa hang đã bị lấp kín như thế ư?

Hắn giật mình nhủ thầm: Chẳng lẽ Dương Khải Phương đã cố ý hãm hại ta chăng? Nên y mới dùng đá núi lấp kín cửa hang như thế?

Hắn suy nghĩ đến đây, lửa giận trong lòng sôi lên sùng sục, hắn cho rằng ngoại trừ Dương

Khải Phương, ngoài ra không còn người nào khác vào trong thạch động này hết.

Thế nhưng Chung Trấn Văn không ngờ chỉ trong vòng vài tiếng đồng hồ, tí Dương Khải Phương đã ngộ nạn và biến thành con người khác?

Bây giờ tạm thời không nói Chung Trấn Văn đang nổi cơn thịnh nộ và ngẩn người ra tại đó, hãy hồi bút nói Địa Ngục Thần Quân trước đã.

Sau khi Địa Ngục Thần Quân dùng đá núi lấp kín cửa hang và quay người chạy ra thạch động.

Thình lình...

Ngay lúc này có một bóng người thấp thoáng hiện tới, nói:

- Này Dương ca ca! Sao ngươi cũng vào đây vậy? Địa ngục Thần Quân giật bắn người lên, vội

http://tieulun.hopto.org

phóng mắt nhìn tới trước, thì ra người vừa xu
hiện chính là Địa Ngục Ma Cơ!

Địa ngục ma Cơ đưa cặp mắt tình tứ, chă
chăm ngắm nhìn tên Dương Khải Phương g
hiệu này...

Địa ngục ma Cơ với Dương Khải Phươn
tuy chưa có quan hệ vợ chồng thật sứ, thế nhưn
giữa y và Dương Khải Phương cũng chẳng kh
gì một đôi vợ chồng chánh thức vậy!

Lúc Dương Khải Phương giải huyệt c
từng sờ mó vào nơi thần bí nhất của y, đ
một thiếu nữ ngoại trừ chồng của cô ta, ngoa
không ai có thể sờ mó vào nơi thần bí ấy?

Nên lúc này y trông thấy Dương Kh
Phương, trong lòng ắt phải nảy sinh một t
tình cảm đặc biệt vậy!

Trời ơi! Y không thể nào ngờ rằng, một b
tay ma quỷ đang vẫy tay với y như thế?

Địa Ngục Ma Cơ đưa mắt nhìn Dương Khải Phương giả hiệu, mỉm cười nói:

- Này Dương ca ca, chỉ có mỗi một mình chàng đến đây mà thôi ư?

Địa Ngục Thần Quân mỉm cười nhủ thầm: Ngươi vẫn còn là đệ đệ của ta ? Nhưng mà...

Y nghĩ tới đây bất giác cảm khái thở dài một tiếng, hình như Địa Ngục Thần Quân thoạt trông thấy mặt Địa Ngục Ma Cơ lại liên tưởng đến khuôn mặt xinh đẹp của Tuyết Mỹ Nhân...

Y vì yêu Tuyết Mỹ Nhân đã không thiết hủy diệt cả hai vợ chồng họ, Địa Ngục Ma Cơ có nét kiều diễm của Tuyết Mỹ Nhân, thế nhưng không có nét phong nhã của Tuyết Mỹ Nhân...

Thình lình, một ú nghĩ đáng sợ lướt qua trong đầu óc Địa Ngục Thần Quân, y nhủ thầm: Ta đã từ con người Tuyết Mỹ Nhân đánh mất một cái gì đó? Tại sao ta chẳng từ nơi Địa Ngục Ma Cơ tìm lại ư?

http://tieulun.hopto.org

Địa ngục Ma Cơ lại nói tiếp:

- Này Dương ca ca, ngươi đang suy nghĩ gì thế?

Chẳng lẽ ngươi hờn giận ta sao?

Địa ngục Thần Quân giật mình tỉnh hồn lại, cười nhạt nói:

- Làm gì có chuyện đó!

- Thế tại sao ngươi không trả lời câu hỏi của thiếp?

- Ta... ta đang suy nghĩ một việc...

- Việc gì thế? Có thể nói cho thiếp biết chăng?

- Thật ra ta đang suy nghĩ tại sao nàng bỗng nhiên đến đây để làm gì thế?

- Thiếp đến đây chỉ để tìm vài bí kíp võ công bản Môn và đệ đệ thiếp...

Địa Ngục Ma Cơ đưa mắt quét nhìn Dương Khải Phương giả hiệu, nói giọng dịu dàng rằng:

- Này Dương ca ca, thiếp trông thấy sắc mặt của chàng không được ổn lắm, rốt cuộc có sự việc gì đã xảy ra chăng, nói cho thiếp biết được chứ? Chớ để thiếp phải lo nghĩ nhiều nha!

Nói xong, y từ từ bước tới tựa người vào lòng Địa Ngục Thần Quân y như mọi lần, y muống tìm được một cái gì từ người Dương Khải Phương mà y từng khao khát...

Bấy giờ Địa ngục Thần Quân đang ở trong tình trạng ôm lấy mỹ nữ, đương nhiên trống ngực đã đánh thình thịch liên tục, ngọn lửa dục sôi lên sùng sục rồi, mặc dù y biết trên luân lý không cho phép y làm như thế, nhưng hây giờ y chẳng ngại gì nữa.

Y từng thầm yêu Tuyết Mỹ Nhân, vì muốn tìm kiếm một thứ gì đã đánh mất đến đỗi y đã chẳng kể mọi điều tai tiếng phải đánh cướp Địa ngục ma Cơ!

http://tieulun.hopto.org

Đồng thời từ yêu ma sanh hận, y cũng chẳng thiết tất cả đã hủy diệt Ma Quỷ Sứ Giả và Tuyết Mỹ Nhân, y còn nhớ rõ mồm một, nếu y không âm thầm hạ độc thủ, sau đó lại lén lút gởi thư cho ngũ đại môn phái, thì Ma Quỷ Sứ Giả và Tuyết Mỹ Nhân cũng không đến đổi chết trong Địa Ngục Môn đâu.

Y đã hôn Địa Ngục Ma Cơ như điên cuồng...

Trời ơi! Đây là một sự kiện đáng sợ làm sao!

Có thật đóa hoa này sẽ bị tàn phá trong tay ma quỷ này chăng?

Địa Ngục Thần Quân ôm hôn Địa Ngục Ma Cơ như điên cuồng, ngoài ra hai bàn tay của y đã sờ mó toàn thân của Địa ngục Ma Cơ luôn...

Thế rồi Địa Ngục Thần Quân bồng thân liễu mềm mại của ả từ từ đi vào thạch động, sau đó đặt lên đất, kêu xoẹt một tiếng, đôi ngực trắng như ngọc và tròn đầy của Địa Ngục Ma Cơ

đã phơi bày trước mắt lão... bàn tay phải của lão Địa Ngục Thần Quân đã nắm trọn đôi ngực trắng nõn hấp dẫn ấy...

Địa Ngục Ma Cơ rúng động toàn thân nói lẩm bẩm

- Dương ca ca... đừng... thiếp... thiếp sợ lắm...

Y đã bắt đầu do dự vùng vẫy...

Địa Ngục Thần Quân cười đắc ý nói:

- Còn sợ điều gì nữa? Chẳng lẽ nàng không tin tưởng ta chăng?

- Không! Chúng ta chưa kết hôn kia mà...

- Kết hôn chỉ là vấn đề hình thức mà thôi, chỉ cần ta yêu nàng là được rồi.

- Thiếp sợ về sau chàng bỏ thiếp...

- Không bao giờ có chuyện đó!

http://tieulun.hopto.org

Một bàn tay của lão đã lần lần từ trên tấn công tới điểm "thần bí" ấy...

Địa Ngục Ma Cơ rùng mình nói lắm lắm:

- Đừng... Dương ca ca... đừng làm thế...

Một sự việc khủng bố đáng sợ sắp phải phát sinh...

Thình lình...

Ngay lúc vạn phần nguy cấp này, bỗng có một hồi những tiếng đàn vang tới!

Tiếng đàn này vang tới đột ngột hết sức Địa ngục ma Cơ và Địa Ngục Thần Quân thoạt nghe thấy tiếng đàn này có một oai lực mạnh kinh khiếp.

Địa Ngục Thần Quân thoạt nghe thấy tiếng đàn, đã giật bắn người lên, y cũng chẳng thèm dòm ngó đến Địa Ngục Ma Cơ làm gì nữa, đã lượn mình nhảy vọt ra thạch động luôn.

Địa Ngục Ma Cơ thoạt ngẩn người ra giây lát, sau đó cũng ngồi dậy và chụp lấy mảnh vải rách che lại phần trên thân thể.

Địa Ngục Thần Quân lượn mình chạy ra đứng ở ngoài động, phóng mắt nhìn tới trước, thấy có một người bịt mặt tay ôm đàn cầm đứng ở chỗ cách xa y độ khoảng ba trượng!

Địa ngục Thần Quân lạnh lùng nói:

- Các hạ là cao nhân phương trời nào thế? Dám xâm nhập Địa Ngục Môn, chẳng lẽ không biết quy luật của Địa Ngục Môn chăng?

Người bịt mặt nói giọng lạnh như tiền:

- Ta cần hỏi, chẳng biết Địa Ngục Ma Cơ có ở trong thạch động chăng?

- Đúng thế, y có mặt tại đây, có việc gì chăng?

Người bịt mặt lạnh lùng nói:

http://tieulun.hopto.org

- Ta muốn hỏi thăm y để tìm kiếm một người.

- Ai thế?

- Các hạ không xứng đáng hỏi điều này, bảo y ra đây trả lời vậy?

- Nếu ta chẳng bảo y ra đây thì sao?

- Thế thì ta đành phải vào trong tìm gặp y thôi!

Dứt lời, từ từ tiến tới cửa động...

Địa Ngục Thần Quân suy nghĩ giây lát, cười lạnh lùng một tiếng, đứng sang một bên nhường đường đi cho đối phương.

Địa ngục Thần Quân không rõ ý đồ của người bịt mặt đến đây để làm gì, lão chỉ muốn để Địa Ngục Ma Cơ ra đối phó với đối phương, nên lão mới nhường đường đi cho đối phương.

Người bịt mặt cười lạnh lùng một tiếng, chẳng thèm dòm ngó Địa Ngục Thần Quân làm gì, cứ thế cất bước đi vào thạch động.

Địa Ngục Ma Cơ đã nghe thấy tiếng nói của người bịt mặt, thế nhưng khổ vì y áo của mình đã bị Dương khải Phương xé rách, không thể gặp người được.

Y đang còn quýnh quáng suy nghĩ, bỗng nghe trong động nơi xa xa có tiếng kêu ầm một cái!

Địa Ngục Ma Cơ giật bắn người lên, phóng mắt nhìn tới trước, thấy chỗ cách xa y độ khoảng hai trượng có một tảng đá rớt lăn xuống, thình lình hiện ra một cái động nhỏ độ khoảng một thước.

Kế đó có một người bé tí hon, đầu đội một vật đỏ lòm từ trong tiểu động chạy ra!

Địa Ngục Ma Cơ thoạt trông thấy một con người bé tí hon cao khoảng năm sáu tấc, bất giác

http://tieulun.hopto.org

giật bắn người lên, suýt nữa đã thất thanh kêu lên hoảng hốt!

*

**

HỒI THỨ 21

OAN GIA LỘ HẸP GẶP

THIÊN ÂM

Chung Trấn Văn cũng không ngờ mình lại có một sức mạnh đến đỗi đã đẩy văng tảng đá lấp kín tiểu thạch động ấy!

Điều này cũng chẳng có gì lạ lùng hết, trước khi Thiên Tiên Quỷ Nhân sắp chết đã tiên đóan được sự việc ngày hôm nay, nên lão đã chế luyện viên Ức Thần Đơn này, giúp hắn gia tăng nội lực, không phải bị chết bí trong tiểu thạch động.

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn vác lá mặt Ngô Công trên vai từ từ tiến tới trước, thình lình hắn đã dừng bước lại vì hắn phát hiện một xác chết nằm cản đường đi của hắn.

Xác chết nằm trên đất cao hơn cả hắn đang đứng, hắn cũng không nhìn thấy rõ bộ mặt đối phương là ai hết.

Hắn thoạt chấn tĩnh tinh thần đôi chút, lướt mắt nhìn một vòng, thấy bộ quần áo của hắn vẫn còn để trên mặt đất không mất mát đi đâu hết.

Ngay lúc này, Địa Ngục Ma Cơ gầm hét một tiếng nói:

- Quái vật gì thế?

Chung Trấn Văn bỗng nghe thấy tiếng hét như trời long đất lở này, chấn động điếc cả hai tai, đã thụt lùi ra sau hai bước liền, phóng mắt nhìn tới trước, tức thì cả kinh thất sắc.

Đối phương y như một [illegible] khổng lồ đang đứng sừng sững phía trước.

Chung Trấn Văn trố mắt nhìn kỹ lần nữa, tức thì nột hỏa xung thiên, người này không [illegible] xa lạ mà chính là Địa Ngục Ma Cơ thân tỷ tỷ của hắn vậy.

Hắn căm phẫn nhủ thầm: Tại sao y lại đến đây như thế? Dương khải Phương đi đâu mất rồi ư?

Địa Ngục Ma Cơ có bao giờ trông thấy con người bé tí hon nhỏ độ năm tấc này đâu? Cho nên y cứ cho rằng đây là một quái vật mà thôi.

Địa ngục Ma Cơ xòe bàn tay ngọc ra, chộp vào người Chung trấn Văn nhanh như cắt...

Chung Trấn Văn thoạt trông thấy bàn tay khổng lồ của tỷ tỷ hắn chộp, bất giác giật mình nhảy lùi ra sau, tức thì bàn tay của Địa ngục Ma Cơ đã chộp vào hư không.

http://tieulun.hopto.org

Địa Ngục Ma Cơ không ngờ người bé tí hon này có thân pháp linh hoạt như thế, y thoáng ngạc nhiên giây lát, sau đó tiếp tục gầm hét nói:

- Nếu ngươi chạy nhảy lần nữa, ta sẽ đánh một chưởng nát bét con quái vật ngươi ngay.

Dứt lời, y vận công vào tay phải, và giơ tay trái chộp vào người Chung Trấn Văn lần nữa.

Chung Trấn Văn biết rằng mình khôngnên lương mình tránh né, bằng không Địa Ngục Ma Cơ ắt phải hủy diệt hắn không sai.

Địa Ngục Ma Cơ giơ tay chộp gọn Chung Trấn Văn lên trong lòng lấy làm kinh hãi, đưa mắt quét nhìn Chung Trấn Văn trong lòng bàn tay, tức thì mặt mày đại biến, nói giọng kinh hãi.

- Ngươi... ngươi... là Chung đệ đệ?

Quả thật y không thể tưởng tượng rằng con người bé tí hon độ khoảng năm tấc này lại chính là Chung Trấn Văn đệ đệ của y.

Chung Trấn Văn cười lạnh lùng nói:

- Đúng thế, ta chính là Chung Trấn Văn đây.

Âm thanh nhỏ đến đỗi Địa Ngục Ma Cơ chẳng nghe biết hắn nói gì hết, y liền hấp tấp nói:

- Chung đệ đệ! ngươi nói gì thế?

Chung Trấn Văn nói lớn tiếng rằng:

- Ta chính là Chung Trấn Văn đây, ngươi đến đây để làm gì thế?

Nghe hắn nói thế trong lòng Địa Ngục Ma Cơ bỗng cảm thấy đau nhức vô cùng, bàn tay bắt đầu run lẩy bẩy, Chung trấn Văn đứng trong lòng bàn tay run rẩy ấy, suýt phải rơi xuống đất...

Địa Ngục Ma Cơ đau lòng nói:

http://tieulun.hopto.org

- Này Chung đệ đệ! Tại sao đệ đã trở nên như thế này, ngươi trúng tà thuật gì chăng?

Cuối cùng hai giọt nước mắt to bằng hạt đậu đã nhỏ dài xuống má phấn!

Trông thấy tình cảnh này, trống ngực Chung Trấn Văn đã đập thình thịch không dừng, cuối cùng vẫn là cốt nhục tình thân, mặc dù hắn căm hận người tỷ tỷ này hết sức, thế nhưng mối chơn tình biểu lộ bây giờ của tỷ tỷ hắn, làm cho hắn đã thương tâm suýt nữa phải nhỏ nước mắt.

Thế rồi hắn cố đè nén cơn xúc động trong lòng, nói.

- Ta chỉ uống thuốc mà thôi, ngươi hãy yên tâm ta không hề chi hết.

- Ngươi nói gì thế? Tỷ tỷ không nghe được gì hết?

Y vừa nói vừa đưa Chung Trấn Văn gần cạnh tai y, Chung Trấn Văn nói:

- Ngươi hãy yên tâm, ta uống thuốc nên thân người mới rút nhỏ lại còn năm tấc như thế.

Chung Trấn Văn vừa dứt lời, thì bên ngoài có tiếng chân bước vang tới, Địa Ngục Ma Cơ biết rằng người muốn tìm y đã vào trong thạch động.

Thế rồi y vội vàng giấu Chung Trấn Văn trong túi áo, hạ thấp giọng nói:

- Đệ đệ hãy chịu khó ẩn núp trong túi giây lát, vì có người lạ mặt vào đây.

Dứt lời, y vội sửa y áo cho chỉnh tề lại, sau đó cất tiếng hét.

- Ai ở bên ngoài đó?

Âm thanh của người bịt mặt vang tới hỏi:

- Có phải ngươi là Địa Ngục Ma Cơ chăng?

Địa Ngục Ma Cơ nghe đối phương hỏi như thế, cười lạnh lùng nói:

http://tieulun.hopto.org

- Đúng thế, ngươi là ai vậy?

Đối phương cười khẩy một tiếng nói:

- Địa Ngục Ma Cơ danh lừng thiên hạ, hôm nay hân hạnh được diện kiến dung nhan, quả thật là danh bất hư truyền chút nào hết...

Lời nói chưa dứt, thì người bịt mặt đã hiện tới đứng ngay trước mặt của Địa Ngục Ma Cơ.

Địa Ngục Ma Cơ cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Các hạ đến đây, có gì chỉ giáo chăng?

Người bịt mặt lướt mắt nhìn một vòng, cười lạnh lùng nói:

- Ta đến đây tìm ngươi để hỏi thăm một người.

- Ai thế?

- Trương Cốc Thần?

Ba chữ Trương Cốc Thần vừa thốt khỏi miệng, thì Địa Ngục ma Cơ đã giật mình kinh hãi, y buột miệng hỏi:

- Ngươi hỏi thăm người này để làm gì?

Người bịt mặt cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Đương nhiên phải có lý do rồi, ta mới hỏi ngươi như thế, vì ta đa thám thính nhiều năm trời, ngoại trừ ngươi, ngoài ra ở chốn giang hồ này không còn người thứ hai biết được tung tích của y

Địa Ngục Ma Co kinh hãi đưa mắt nhìn người bịt mặt tay ôm đàn cầm này, cười lạnh lùng nói:

- Đúng thế, ta biết hành tung của y, nhưng mà các hạ phải nói rõ ý đồ đến đây làm gì, bằng không cho dù ta biết tung tích Trương Cốc Thần, cũng chẳng nói lại cho ngươi biết.

http://tieulun.hopto.org

Lời nói của Địa Ngục Ma Cơ vừa mềm vừa cứng, người bịt mặt cười lạnh lùng một tiếng, giơ đàn cầm trong tay lên, nói:

- Chẳng lẽ ngươi không biết ta là ai sao?

Địa Ngục Ma Cơ sực như hiểu ra điều gì, thất kinh nói:

- Ngươi chính là Thiên Âm?

- Đúng thế, ta chính là Thiên Âm đây!

Địa Ngục Ma Cơ nghe đối phương xác nhận như thế, bất giác giật mình kinh hãi, y nằm chim bao cũng không bao giờ ngờ rằng nhân vật danh lừng thiên hạ này lại bỗng nhiên xuất hiện, đồng thời tìm y hỏi thăm tung tích Trương Cốc Thần.

Trước khi chưa nắm vững ý đồ đến đây của đối phương, đương nhiên Địa Ngục Ma Cơ không thể nào nói cho đối phương biết rằng Trương Cốc Thần đã chết trong Địa Ngục Môn.

Địa Ngục Ma Cơ suy nghĩ như thế, bèn lên tiếng nói:

- Té ra các hạ là Thiên Âm danh lừng thiên hạ này, quả thật Địa Ngục Ma Cơ hân hạnh được hội ngộ; thế nhưng xin hỏi giữa ngươi và Trương Cốc Thần có mối quan hệ như thế nào?

- Ngươi không xứng đáng hỏi điều này.

- Ta không xứng đáng hỏi thì ta không nói.

Người bịt mặt cười lạnh lùng một tiếng, ngước đầu trầm tư giây lát, bỗng nhiên hỏi:

- Có phải chính ngươi đã giết chết Trương Cốc Thần chăng?

Nghe đối phương hỏi như thế, Địa Ngục Ma Cơ đã giật bắn người lên, nhưng y vẫn cố gắng làm ra vẻ bình tĩnh, nói:

- Các hạ không có quyền cưỡng bách ta nói ra sự việc này.

http://tieulun.hopto.org

Người bịt mặt cất tiếng cười một hơi, nói:

- Quả nhiên Địa Ngục Ma Cơ danh bất h truyền chút nào hết, nói cho ngươi biết cũn không hề chi, ta chính là Uyên Tiểu Linh, chẳ ngươi từng nghe nói người này chứ?

Địa Ngục Ma Cơ nghe nói thế, mặt mày biến sắc, ấp úng giọng hớt hải:

- Ngươi... ngươi... chính là Uyên Tiểu Linh sao?

- Đúng thế! Có phải y đã chết trong tay cũ ngươi thật rồi chăng?

Địa Ngục Ma Cơ đã giật mình kinh hãi Trương Cốc Thần từng đề cập với y rằng, chàn có một người yêu tên là Uyên Tiểu Linh.

Điều khiến Địa Ngục Ma Cơ giật mình kin hãi hơn nữa, là nhất đại Thiên Âm đã danh lừn thiên hạ lại chính là Uyên Tiểu Linh.

Y biết rằng, y quyết không thể nói ch Uyên Tiểu Linh biết về cái chết của Trương Cố Thần, bằng không Uyên Tiểu Linh quyết chẳng buông tha y đâu?

Địa Ngục Ma Cơ suy nghĩ tới đây, cười lạnh lùng nói:

- Té ra ngươi là tình nhân của chàng, nhưng mà...

- Nhưng mà thế nào?

- Ta cũng đang tìm kiếm chàng.

Nghe Địa Ngục Ma Cơ nói như thế, Uyên Tiểu Linh đã lấy làm ngạc nhiên, y ngẩn người ra giây lát, sau đó nói:

- Ngươi cũng đang tìm kiếm chàng ư?

- Đúng thế, ta biết quan hệ giữa ngươi với chàng rất thân, ta lại tưởng ngươi biết tung tích của chàng chứ!

http://tieulun.hopto.org

Nghe Địa Ngục Ma Cơ nói lời như thế, Thiên Âm Uyên Tiểu Linh bán tín bán nghi, thế rồi y cười cay đắng một tiếng nói giọng lạnh lùng:

- Ta thì chẳng tin ngươi lại không biết hành tung của chàng, thế nhưng bất cứ một người nào ta thấy đều tin tưởng lời nói của y một lần, đồng thời ta cũng tin tưởng ngươi một lần, nếu sau này ta điều tra biết được quả thật Trương Cốc Thần đã chết trong tay của ngươi, thì ta quyết chẳng để ngươi yên đâu.

Dứt lời, chẳng đợi chờ Địa Ngục Ma Cơ trả lời gì hết, đối phương đã quay người chạy ra động luôn.

Địa Ngục Ma Cơ thở dài một tiếng rất não nùng, đưa mắt nhìn bóng người dần dần biến mất của Uyên Tiểu Linh, suýt nữa y đã thương tâm nhỏ xuống hai giọt ngấn lệ.

Y từng giết biết bao nhiêu người đàn ông đã yêu y? Xưa kia y chẳng biết nghĩ sinh mạng là

khả quí, từ khi y hội ngộ với đệ đệ y, y đã [illegible] hai bàn tay của mình nhộm đầy những máu tanh hôi tội lỗi.

Cho dù y có chết đi một trăm lần cũng không sao rửa sạch tội ác của y.

Trương Cốc Thần yêu y, thế mà y đã nhẫn tâm hạ độc thủ, khiến chàng bỏ xác trong Địa Ngục Môn, rốt cuộc xưa kia y đã ham muốn những gì vậy?

Địa Ngục Ma Cơ suy nghĩ đến đây, nước mắt đã nhỏ ròng ròng xuống.

Khi mình biết hối hận thì đã muộn rồi, mọi người sẽ không tha thứ y, kể cả Chung Trấn Văn đệ đệ của y nữa.

Y biết rằng y yêu Dương Khải Phương cũng chẳng có kết quả gì hết, ắt phải có một ngày nào đó y sẽ kết liễu sinh mạng của mình.

Địa Ngục Ma Cơ nghiến răng nhủ thầm: Ta đã dự tính ngày nào đó phải kết thúc sinh mạng

http://tieulun.hopto.org

này, thế tại sao ta lại gây thêm đau khổ suốt một đời cho chàng nữa?...

Địa Ngục Ma Cơ biết rằng, y đang làm khổ tự thân, và cũng làm khổ cả Dương Khải Phương nữa...

Địa Ngục Ma Cơ lau khô nước mắt trên má phấn, sau đó bốc Chung Trấn Văn ra.

Chung Trấn Văn đã nghe rõ đối thoại của hai người, hắn đưa mắt căm phẫn nhìn thân tỷ tỷ hắn, nói lớn tiếng:

- Xem ngươi về sau làm thế nào giao phó với Uyên Tiểu Linh đây?

Địa Ngục Ma Cơ cười rất thê lương, u oán nói:

- Việc về sau để sau này hãy tính...

Y nói tới đây, dừng lại giây lát, sau đó lại nói tiếp:

- Đệ có biện pháp nào biến trở lại nguyên hình chăng?

Chung Trấn Văn nói:

- Có chứ!

Địa Ngục Ma Cơ cười đau khổ nói:

- Đệ đệ! Ngươi chớ hận tỷ tỷ, mặc dù tỷ tỷ xử tệ với ngươi, nhưng cũng chẳng có lỗi lầm gì thái quá, đệ nên biết, phụ mẫu chỉ sanh có mỗi hai tỷ đệ chúng ta, năm xưa tỷ tỷ làm lắm việc sai lầm và giết rất nhiều người, dù có chết tỷ tỷ cũng chẳng tiếc chi, thế nhưng hai chúng ta phải trả thù cho phụ mẫu, đệ phải tha thứ tỷ tỷ...

Những giọt lệ sám hối chảy dài xuống hai má phấn.

Chung Trấn Văn trông thấy thế, đau lòng nói:

http://tieulun.hopto.org

- Tỷ tỷ, đệ sẵn sàng lượng thứ tỷ tỷ, thế nhưng đệ đã hứa với Trương Cốc Thần phải giết chết tỷ tỷ...

Địa Ngục Ma Cơ cười an ủi nói:

- Chỉ cần đệ tha thứ tỷ tỷ, thì tỷ tỷ đã mãn nguyện lắm rồi, còn việc Trương Cốc Thần mai sau chúng ta hãy tính.

Địa Ngục Ma Cơ thoạt vừa dứt lời, bỗng nhiên ngoài thạch động lại vang tới tiếng nói của Uyên Tiểu Linh rằng:

- Này Địa Ngục Ma Cơ, suýt nữa ta quên mất, hỏi ngươi một việc nữa.

Địa Ngục Ma Cơ cả kinh nói:

- Việc gì thế?

- Ngươi có quen biết một người tên là Chung Trấn Văn chăng?

Địa Ngục Ma Cơ giật bắn người lên, hỏi:

- Thế nào?

Âm thanh của Uyên Tiểu Linh nói:

- Này Địa Ngục Ma Cơ, ngươi cứ trả lời lôi thôi mãi, ta hỏi ngươi lần nữa, ngươi có quen biết Chung Trấn Văn chăng?

Địa Ngục Ma Cơ không làm gì hơn đành phải trả lời nói:

- Đúng thế! Ta quen biết hắn.

- Thế thì xin ngươi hãy nói lại cho hắn biết, có một thiếu nữ tên là Hạ Ngọc Mạn đã bị sư phụ y nhốt trong Bách Hoa Cốc ở phía Bắc Mông Sơn...

Âm thanh đã nhỏ lần lần, có lẽ Uyên Tiểu Linh đã đi xa rồi thì phải.

Địa Ngục Ma Cơ cũng chẳng biết Hạ Ngọc Mạn là ai hết, thế nhưng Chung Trấn Văn thoạt nghe nói như vậy, đã giật bắn người lên, Quan

http://tieulun.hopto.org

Ma đã nhốt y trong Bách Hoa Cốc ắt phải có can hệ đến sự việc y đã cứu mình thoát nạn.

Địa Ngục Ma Cơ nhìn Chung Trấn Văn trong lòng bàn tay nói:

- Đệ đệ, ngươi có quen một người tên là Hạ Ngọc Mạn chăng?

- Vâng, đệ quen biết y... hắn đưa mắt nhìn Địa NGục Ma Cơ, hỏi:

- Tỷ tỷ có gặp Dương Khải Phương chăng?

Chung Trấn Văn đã vô tình đề cập Dương Khải Phương, nhưng Địa Ngục Ma Cơ đã thẹn đỏ cả hai má, y thoáng ngạc nhiên giây lát, sau đó nói:

- Lúc nãy tỷ tỷ đã gặp chàng ở ngoài thạch động.

- Lúc nãy có người nào đến đây chăng?

- Không, chỉ có mỗi một mình Thiên Âm Uyên Tiểu Linh mà thôi.

Chung Trấn Văn giơ tay chỉ chiếc thây ma nằm trên đất, nói:

- Không có ư? Thế thì người nào đó?

Địa Ngục Ma Cơ nhìn theo hướng Chung Trấn Văn đã chỉ, quả nhiên y đã trông thấy xác chết Địa Ngục Thần Quân nằm trong bóng tối, tức thì mặt mày biến sắc, nói giọng hớt hải:

- Đây là xác chết Địa Ngục Thần Quân sư phụ của tỷ tỷ mà!

- Địa Ngục Thần Quân ư?

- Đúng thế, chính là lão, chẳng lẽ Dương ca ca đã giết chết lão ư?

- Thế thì chúng ta ra ngoài hỏi y xem sao?

Thế rồi Địa Ngục Ma Cơ đã vội vàng phi thân chạy ra thạch động, lướt mắt nhìn xung quanh, không còn trông thấy bóng người của Dương Khải Phương giả hiệu ấy nữa!

http://tieulun.hopto.org

Địa Ngục Ma Cơ ngạc nhiên, buột miệng nói:

- Ủa! Chàng đi đâu mất rồi?

Trong lúc Thiên Ân Uyên tiến Linh vào trong thạch động thì Địa Ngục Thần Quân đã bỏ chạy rồi, lão biết rằng nếu Chung Trấn Văn tái xuất giang hồ và khôi phục lại nguyên hình, chớ nói tánh mạng lão không thọ, ngay cả các phái giang hồ cũng chớ hòng thoát khỏi tai họa này.

Lão là một nhân vật túc kế đa mưu, sau khi ngẫm nghĩ giây lát, lão cảm thấy rằng mình chẳng cần thiết đích thân ra tay giết chết Chung Chấn Văn, chỉ cần sử dụng một ít mưu kế, liên hợp nhân vật các phái giang hồ, chỉ trong vòng vài ngày thì có thể diệt trừ Chung Chấn Văn và Địa Ngục Ma Cơ ngay.

Địa Ngục Ma Cơ thấy Dương Khải Phương bỗng nhiên biến đi đâu mất, lấy làm thắc mắc vô cùng, Chung Trấn Văn sực như nhớ ra điều gì, nói:

- Có lẽ y đã đi mất rồi.

Địa Ngục Ma Cơ ngạc nhiên nói:

- Nếu chàng có đi đâu, cũng phải nói cho hai chúng ta một lời chứ!

- E rằng y không bao giờ nói cho tỷ tỷ biết nữa.

- Tại sao thế?

- Y định giết chết đệ đệ!

- Đệ chớ nói bậy, tình nghĩa Dương ca ca với đệ cao vời vợi, làm thế nào chàng định giết đệ được ư?

Chung Trấn Văn đành mang mọi sự việc vào động và sau đó phát hiện thạch động bị lấp kín thuật lại một cách tỉ mỉ cho Địa Ngục Ma Cơ nghe, sau đó nói tiếp:

http://tieulun.hopto.org

- Nếu y không định giết đệ, thì y dùng đá núi lấp kín cửa hang không cho đệ ra để làm gì ư?

Địa Ngục Ma Cơ bán tín bán nghi, trầm tư giây lát nói:

- Không bao giờ có chuyện như thế, tỷ tỷ cho rằng Dương ca ca quyết không phải hạng người như thế,có lẽ phải có uẩn khúc gì đây.

Chung Trấn Văn cười lạnh lùng một tiếng, không nói gì nữa.

Thình lình Địa Ngục Ma Cơ hỏi:

- Này đệ đệ, ngân tiêu của đệ đâu rồi?

- Còn ở trong động, có sao chăng?

- Tỷ tỷ đến đây chính vì ngân tiêu ấy?

- Tại sao thế?

- Quả thật ngân tiêu ấy đã náo động võ lâm một thời, tỷ tỷ dOã tìm ra bí ẩn bên trong, đệ có bằng lòng cho tỷ tỷ ngân tiêu ấy chăng?

Chung Trấn Văn nhủ thầm: Đây là di vật của Trương Cốc Thần tặng cho ta, làm thế nào cho y được ư?

Nhất thời, Chung Trấn Văn cũng không biết xử thế nào đây.

Địa Ngục Ma Cơ u oán thở dài một tiếng rất não nùng nói:

- Chung đệ đệ, cái chết của song thân can hệ đến nhân vật các phái giang hồ, nếu tỷ tỷ không có ngân tiêu ấy, thì tỷ tỷ không thể báo thù cho song thân, mong rằng đệ đệ hiểu cho tỷ tỷ.

Chung Trấn Văn nghe nói thế, bất đắc dĩ nói:

http://tieulun.hopto.org

- Thôi được, đệ giao ngân tiêu cho tỷ tỷ.

Địa Ngục Ma Cơ cười thê lương nói:

- Này Chung đệ, tỷ tỷ cần phải lo phục hồi nguyên hình cho đệ trước, sau đó hãy tính tới việc khác, bây giờ hai chúng ta ra Nam Hải trước đã.

Chung Trấn Văn khẽ gật đầu một cái,cuối cùng vẫn là cốt nhục tình thâm, mặc dù hắn căm hận người tỷ tỷ này hết sức, thế nhưng hắn đã lấy làm an ủi khi thấy tỷ tỷ biểu lộ mối chơn tình va lo lắng cho hắn như thế.

Thế rồi Địa Ngục Ma Cơ quay trở vào động lấy y phục các thứ của Chung Trấn Văn gói gọn lại, sau đó cầm lấy ngân tiêu với quải trượng và quay người rời khỏi thạch động.

Sau khi Địa ngục Ma Cơ ra khỏi Địa Ngục Môm, lập tức nhắm hướng Nam Hải chạy tới.

Thế nhưng đạo cao nhất xích, ma cao nhất trượng, Địa ngục Thần Quân đã nhanh tay hạ thủ trước rồi.

Lão ma đầu này đã thám thính biết rằng Chung Trấn Văn không chết bí trong động, thế rồi ngay hôm thứ ba khi Chung Trấn Văn và Địa Ngục Ma Cơ chạy thẳng về hướng Nam Hải, các phái giang hồ đã cùng một thời gian nhận được một bức thư mật giản.

Trong bức mật giản đã nói hết việc Chung Trấn Văn rút nhỏ thành một người bé tí hon độ khoảng năm tấc đã đi vào Địa ngục Môm và học thành công bí kíp trong Địa Ngục Môn, nếu hắn được phục hồi nguyên hình ắt sẽ tìm các đại bang phái báo thù v.v.. và v.v...

Sau khi các phái giang hồ nhận được bức mật giản này, thảy đều giật mình kinh hãi, trông tình hình như thế, thì Chung Trấn Văn đã uy hiếp nền an ninh giang hồ này càng ngày càng trầm trọng hơn.

http://tieulun.hopto.org

Thế rồi các Bang phái giang hồ đã nhóm họp lại, cuối cùng các Bang phái đã quyết định phái ra cao thủ trong bản phái, chuẩn bị hủy diệt tên "quỉ" này.

Từ lúc đó hành tung của Địa ngục ma Cơ trên con đường xuống phía nam đã bị người theo dõi luôn.

Địa ngục Ma Cơ là một người có kinh lịch giang hồ rất phong phú, y sớm đã phát hiện có người theo dõi, thế nhưng y chẳng quan tâm chút nào hết.

Một hôm Địa ngục Ma Cơ đi qua Tiêu Hà Lãnh ở tỉnh Triết Giang, y mới cảm thấy tình hình rất nghiêm trọng, vì người theo dõi y càng lúc càng đông.

Số người theo dõi này bao gồm cả ngũ đại môn phái: Thiên Bàn Bang, Bài Cốt Giáo và nhân vật hắc bạch lưỡng đạo, y tin chắc rằng trong số này ắt phải có cả Đoạn Hồn Liêu Đông Thập Lục Trại.

Địa ngục ma Cơ suy nghĩ tới đây, lập tức hạ giọng nói nhỏ với Chung Trấn Văn trong túi áo rằng :

- Này Chung đệ, chúng ta đã bị bao vậy rồi.

Chung Trấn Văn ẩn núp trong túi áo Địa Ngục ma Cơ nghe nói thế, bất giác giật mình nói:

- Những nhân vật như thế nào vậy?

- Nhân vật các phái giang hồ thảy đều đến đông đủ, nhưng có điều họ chưa dám lộ liễu ra mặt mà thôi.

Chung Trấn Văn nghiến răng, căm phẫn nói lớn tiếng.

- Có phải vì theo dõi bọn ta mà đến đây chăng?

- Chiếu theo tình hình trước mắt, thì không sai chút nào rồi.

- Thế thì tỷ tỷ hãy đưa đệ ra xem nào.

http://tieulun.hopto.org

- Sao đệ lại có thể xuất hiện ngay t
ư?

Bọn họ vì chúng ta mà đến đây...

Địa Ngục ma Cơ nói đến đây như
ra điều gì, ngạc nhiên nói tiếp:

- Tại sao sớ nhân vật này lại biết chú
ra Nam Hải như thế?

Chung Trấn Văn sực nghĩ ra Dươ
Phương, nói:

- Phải chăng chính Dương Khải Phư
tiết lộ tin tức này ra ư?

- Không thể có chuyện như thế được,
quyết không phải hạng người như thế đâu...

- Tỷ tỷ cứ bênh vực y mãi, nhân tâm
lường tỷ tỷ phải cẩn thận chớ bị chữ "yêu"
hôn mê cả đầu não!

Địa ngục ma Cơ nghe nói thế, hai má đỏ bừng lên, cười cay đắng một tiếng, sau đó cau mày nhủ thầm: Đại địch trước mắt, biết làm sao bây giờ?...

*

**

HẾT TẬP 3

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ 22

HÃM THÂN TRONG BIỂN LỬA

Dưới chân núi Tiên Hà Lãnh, sóng gió bỗng kéo tới, quả thật, quả thật đã có vô số võ lâm cao thủ tập hợp tại nơi đây.

Địa Ngục Ma Cơ quan sát tình hình xung quanh, y cho rằng mình phải lập tức quay trở về thị trấn Giang Sơn lần nữa.

Nếu không, số cao thủ các phái mai phục bốn phía ở hướng trước, ắt phải vây đánh mình không sai.

http://tieulun.hopto.org

Y suy nghĩ như thế, lập tức quay người chạy trở về hướng thị trấn Giang Sơn.

Địa Ngục Ma Cơ đã thình lình quay trở lại, quả thật đã ra ngoài sức tưởng tượng của cao thủ các phái, khi họ phát giác thì hành tung của Địa ngục Ma Cơ đã biến đi đâu mất.

Thị trấn Giang Sơn nằm ở hướng Tây Nam của tỉnh Triết Giang giáp giới với tỉnh Giang Tây.

Vào lúc hoàng hôn thì Địa Ngục Ma Cơ đã về đến Giang Sơn Khách Sạn.

Đêm hôm trước y từng nghỉ chân tại đây, sau khi y thuê một căn phòng ở hậu viện, tiểu nhị mang cơm nước vào phòng ngay, y lập tức căn dặn tiểu nhị không được nói lại cho bất cứ một ai biết là y ở tại đây.

Địa Ngục Ma Cơ đóng kín cửa phòng lại, y như đại địch sắp phải đến nơi, y cho rằng chỉ cần ẩn núp trong căn phòng này ba bốn hôm, có lẽ sẽ thoát khỏi sự theo dõi của nhân vật các phái.

Địa ngục ma Cơ phóng mắt nhìn qua cửa sổ, thấy ánh trăng lờ mờ tỏa sáng, bấy giờ vào khoảng canh ba, ngoại trừ nghe tấy những tiếng chó sủa từ nơi xa xa vang tới, và tiếng chân bước kêu sào sạo của người gác canh, ngoài ra không thấy một bóng người nào khác

Địa Ngục Ma Cơ thở phào một tiếng nhẹ nhõm, sau đó đóng sập cửa sổ lại !

Thình lình...

Từ hành lang khách sạn vang tới tiếng chân bước sào sạo...

Địa Ngục Ma Cơ giật mình nhủ thầm: Nguy thay! Ắt phải có võ lâm cao thủ nào đã đến gần cổng khách sạn không sai!

Địa Ngục Ma Cơ khẽ dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng, lập tức vận công vào song chưởng, đưa mắt chăm chăm theo dõi chiếc cửa phòng, nếu một khi có động tĩnh thì y phải xuất thủ trước mới được.

http://tieulun.hopto.org

Thình lình ngay lúc này, kêu ầm một tiếng, chiếc cửa phòng theo đó mở toan ra luôn!

Địa Ngục Ma Cơ là một người có thân pháp nhanh nhẹn hết sức, y thoạt nghe tiếng mở cửa, lập tức vung chưởng đẩy về hướng cửa phòng thần tốc hết sức.

Y thoạt vừa phóng chưởng đánh tới, bỗng nghe một âm thanh khẽ hét nói:

- Chung cô nương, hãy dừng tay lại...

Một bóng người với thân pháp thần tốc lướt tới, đứng ngay trước mặt Địa Ngục Ma Cơ.

Địa Ngục Ma Cơ không ngờ người này lại có một thân pháp quỷ khốc thần sầu như thế, y giật mình thụt lùi ra sau hai bước, phóng mắt nhìn tới trước, tức thì cả mừng nói:

- Dương ca ca?

Địa ngục Thần Quân cười nham hiểm nói:

- Nếu lúc này ta không kịp tránh né, ắt bỏ xác trong tay của nàng rồi?

Địa Ngục Ma Cơ nghe nói thế, mặt mày đỏ, nói:

- Chàng không biết sao? Nhân vật các phái và hai tỷ đệ thiếp đã theo dõi đến đây?

Địa Ngục Thần Quân mỉm cười nói:

- Quả thật nàng nói không sai chút nào? Đã có hai tên nằm tại đây rồi?

Địa Ngục Ma Cơ nhìn theo hướng Địa Ngục Thần Quân đã trỏ, quả nhiên y đã trông thấy có hai người nằm bỏ xác trên đất.

Địa Ngục Thần Quân cười lạnh lùng nói:

- Nếu ta đến chậm một bước, thì hỏng việc ngay?

Địa ngục Thần Quân là một người đa mưu túc kế, nếu Địa Ngục Ma Cơ và Chung trấn Văn thoạt trông thấy lão xuất hiện, họ ắt phải hoài

http://tieulun.hopto.org

nghi không sai, nên lão phải ra tay giết chết hai người để làm lễ vật gặp mặt, như thế Địa ngục ma Cơ mới tin tưởng lão và không hề hoài nghi lão luôn.

Quả nhiên Địa ngục Ma Cơ đã bị Địa Ngục Thần Quân che mắt, thế rồi y quýnh quáng nói:

- Chàng đi đâu, tại sao đến bây giờ mới tới đây ư?

- Nàng nên biết rằng, chính ta đã đi điều tra tại sao số cao thủ võ lâm này phải theo dõi chúng ta như thế?

Địa Ngục Ma Cơ bán tín bán nghi, lạnh lùng nói:

- Tại sao chàng lại dùng đá núi lấp kín cửa hang không cho đệ đệ thiếp ra ư?

Địa Ngục Thần Quân nghe nói thế, giật bắn người lên, giả đò làm ra vẻ nghiêm trọng nói:

- Nếu ta không dùng đá núi lấp kín thạch ng thì Chung Trấn Văn đã bỏ xác trong động lâu rồi.

- Tại sao thế?

Địa Ngục Thần Quân thoạt suy nghĩ trong ấy lát nói:

- Chẳng phải hai người đã trông thấy xác chết của Địa Ngục Thần Quân chăng?

Địa Ngục Ma Cơ khẽ gật đầu nói:

- Đúng thế.

- Chính vì lý do này mà ta phải lấy đá núi lấp kín cửa hang, nàng nên biết lưu huỳnh đạn của Địa Ngục Thần Quân lợi hại hết sức, nếu đối phương ném một quả vào thạch động, liệu Chung Trấn Văn còn sống chăng?

- Thế tại sao bỗng nhiên chàng lại bỏ đi như thế?

Địa Ngục Thần Quân cười ha há nói:

http://tieulun.hopto.org

- Ta không hề đi đâu hết, chỉ vào trong rừng kế bên đại tiện mà thôi, không ngờ lúc ta quay trở lại thì hai người đã bỏ đi trước rồi.

Tài bịa chuyện của Địa ngục Thần Quân khéo léo vô cùng, chớ bảo rằng Địa Ngục Ma Cơ bị lão đánh lừa, cho dù bất cứ một ai cũng phải tin như thế.

Địa Ngục Ma Cơ trầm tư giây lát nói:

- Có thật chàng đã giết chết Địa Ngục Thần Quân chăng?

- Chẳng lẽ nàng vẫn không tin tưởng nơi ta chăng?

Địa Ngục Ma Cơ hờn trách nói:

- Thế nhưng chàng cũng chẳng nên đợi đến bây giờ mới tới chứ?

Địa Ngục Thần Quân sực nghĩ ra một kế nói:

- Này Chung cô nương, nơi đây không thể ở lâu được nữa, chúng ta hãy mau mau rời khỏi nơi đây không tới nửa tiếng đồng hồ nữa thì đại bộ nhân mã các phái ắt phải đến đây không sai.

Địa Ngục Thần Quân vừa dứt lời, thình lình từ nơi xa xa vang tới một tiếng huýt sáo vang thật dài!

Địa Ngục Ma Cơ nghe tiếng huýt sáo lanh lảnh, mặt mày đại biến, nói giọng hoảng hốt.

- Thế thì chúng ta phải đi đâu đây?

- Thượng lộ ra phía Nam, thẳng tiến vào Nam Hải!

Địa Ngục Ma Cơ đã sợ quýnh cả lên, không còn chú ý gì hết, nhân vật các phái theo sát sau lưng nguy cơ trùng trùng mai phục bốn hướng tám phương!

Thế nhưng y nằm chiêm bao cũng chẳng ngờ rằng, nhân vật các phái giang hồ vẫn chưa

http://tieulun.hopto.org

đáng sợ, điều đáng sợ nhất là Dương khải Phương giả hiệu này đây.

Dương Khải Phương bảo Địa Ngục Ma Cơ rời khỏi nơi đây,chính là để dẫn y vào chỗ chết!

Số lớn cầu thủ võ lâm vẫn còn mai phục ở ngoài kia, mà số cao thủ xuất hiện ở trong thị trấn này chỉ có vài ba người mà thôi, chính mấy người này nhử cho Địa Ngục Ma Cơ rời khỏi nơi đây.

Nếu số nhân vật tại thị trấn này muốn dụ Địa ngục Mai Cơ vào cõi chết ở ngoài kia cũng phải là chuyện dễ, thế nhưng với Dương Khải Phương thì Địa Ngục Ma Cơ không hề nghi ngờ gì hết.

Thế rồi Địa Ngục Ma Cơ bèn nói:

- Chúng ta đi ngay bây giờ chăng?

Địa Ngục Thần Quân gật đầu nói:

- Đúng thế, rời khỏi đây càng sớm càng tốt, lâu chờ lâu hơn nữa có ai bảo đảm được không xảy ra việc gì nữa chăng?

Địa Ngục Ma Cơ khẽ gật đầu biểu thị đồng ý. Chung Trấn Văn ẩn núp trong túi áo của Địa Ngục Ma Cơ cũng đã nghe rõ chuyện này, hắn cũng cảm thấy sự việc hết sức nghiêm trọng.

Thế rồi Địa Ngục Thần Quân hướng dẫn Địa Ngục Ma Cơ rời khỏi khách sạn ngay trong đêm tối ấy.

Lại đi ngay Tiên Hà Lãnh nữa, Địa Ngục Ma Cơ đã phát hiện nhân vật các phái giang hồ vẫn theo dõi y, hình như càng lúc càng đông hơn.

Địa Ngục Ma Cơ đảo mắt quan sát một vòng, phát hiện cỏ cây bốn phương tám hướng thảy đều là phục binh cả, y giật mình dừng bước lại nói:

- Này Dương ca ca, hỏng rồi, tại sao số người theo dõi càng lúc càng đông ư?

http://tieulun.hopto.org

Địa Ngục Thần Quân mỉm cười nói:

- Không hề chi hết, chỉ cần chúng ta ra khỏi khu rừng xanh này, có lẽ không còn nguy hiểm nữa.

Mặc dù Địa Ngục Ma Cơ cảm thấy tình hình trở nên càng lúc càng nghiêm trọng, nhưng y cũng không biết làm sao hơn.

Chỉ trong giây lát họ đã ra khỏi khu rừng xanh, nhìn ra phía trước là một vùng thảo nguyên rộng lớn bao la vô cùng tận, cỏ tranh nơi đây mọc cao cả một trượng, nếu người ta ẩn núp trong đó, không làm sao nhìn thấy bóng người được hết.

Địa Ngục Thần Quân và Địa Ngục Ma Cơ thoạt vừa bước vào vùng cỏ tranh, thình lình...

Có một tiếng cười sang sảng lạnh lùng bỗng nhiên rạch xé hư không vang tới, kế đó vài bóng người thấp thoáng hiện ra, tức thì có năm người lạ mặt xuất hiện đúng cản đường tiến của họ.

Trong số năm người này có mập có ốm, các họ là những cao thủ Thiên Bàn Bang và Bài Một Giáo không sai rồi.

Địa Ngục Ma Cơ mặt hơi biến sắc, cằm phẩn gầm hét nói:

- Các vị cản đường đi của bọn này, có mục đích gì thế?

Một cao thủ Thiên Bàn Bang lạnh lùng nói:

- Này Địa Ngục Ma Cơ, chúng ta miễn nói dài dòng làm gì, cao thủ các phái giang hồ đã vận tập nơi đây chính vì tên "què" ấy, nếu ngươi giao tên què ấy cho chúng ta, thì bọn ta rời khỏi nơi đây ngay.

Địa Ngục Thần Quân giả đò làm ra vẻ cằm phẩn, xoè cây quạt xếp trong tay kêu sột một cái, cười lạnh lùng nói:

- Có ta tại đây, các ngươi chớ hòng động tới một sợi lông chân của họ.

Ông lão mập mạp cười ha há nói:

http://tieulun.hopto.org

- Thế thì cứ việc ra tay thử xem, nếu Địa Ngục Ma Cơ không giao Chung Trấn Văn ra, c rằng cả hai người cũng phải bỏ xác lại luôn...

Ông lão mập mạp nói chưa dứt lời, thì Địa Ngục Ma Cơ đã hét to một tiếng, lượn mình nhảy vọt tới kêu vù một cái phóng ra mộ chưởng luôn.

Địa Ngục Ma Cơ thoạt vừa tấn công, thì Địa ngục Thần Quân cũng giả đò làm ra khí thế gầm hét nhảy tới phất quạt tấn công ngay.

Địa Ngục Thần Quân vừa tấn công vừa nh thầm: Ta phải tìm cách nào lui khỏi vùng c tranh này mới được, bằng không ắt phải bỏ x tại đây không sai.

Lão suy nghĩ như thế, cho rằng mình phải hủy diệt năm người này trước, sau đó h tính toán chẳng muộn.

Lão đã quyết định như thế, lập tức hất qu phất mạnh vào hướng năm lão nhân này nhan như điện chớp.

Võ công của Địa Ngục Thần Quân cao ng hết sức làm sao năm lão nhân này đấu với được, lão vừa thoạt tấn công ba chiêu, tức thì ba người chết dưới tay lão ngay.

Ngay lúc này, Địa Ngục Ma Cơ đã từ từ lùi ra sau, khẽ thở dài một tiếng!

Bỗng nghe Chung Trấn Văn cất tiếng hỏi:

- Tỷ tỷ, Dương Khải Phương đang động thủ với họ chăng?

Địa Ngục Ma Cơ cố tình bênh vực Dương Khải Phương nói:

- Nếu chẳng nhờ chàng, thì hậu quả khó tưởng tượng được rồi!

Kêu oa một tiếng, một người nữa lại bỏ xác trong tay Địa Ngục Thần Quân ngay.

Chỉ trong nháy mắt, nhóm năm lão nhân đã có bốn người chết dưới tay Địa Ngục Thần Quân, bây giờ chỉ còn sót lại một lão nhân gầy

http://tieulun.hopto.org

ốm mà thôi, mà lão này chính là cao thủ của Bài Cốt Giáo vậy.

Lão nhân gầy ốm này thoạt trông thấy tình thế nguy khốn, giật mình nhủ thầm: Nếu mình không biết thời cơ mà đào tẩu ngay, ắt cũng phải bỏ xác trong tay của thanh niên hậu bối này không sai.

Lão suy nghĩ đến đây, vung chưởng phóng ra một hư chiêu, nhảy vọt ra phía trước chạy như gió.

Địa Ngục Thần Quân thoạt trông thấy lão già này co giò bỏ chạy, trong lòng lấy làm hớn hở, lão biết kế của mình đã thành công, thế rồi giả đò gầm hét một tiếng nói:

- Ngươi chạy đi đâu cho khỏi...

Dứt lời, phi thân đuổi theo đối phương ngay.

Địa Ngục M... Cơ định ...ượt theo, nhưng ch... bên trong nháy ... thì Dương Khải Phương gi... hiệu đã biến mất trong đám cỏ tranh rậm rạp ấ...

... không còn trông thấy một bóng người nho ...o hết.

Địa Ngục Ma Cơ thoạt ngẩn người trong ...t, sau đó cũng thi triển khinh công rượt ...ướng của Địa Ngục Thần Quân.

Rượt theo một đoạn đường, vẫn không thấy ... người Dương khải Phương đâu hết!

Địa Ngục Ma Cơ không bao giờ ngờ rằng Địa Ngục Thần Quân đã rời khỏi vùng cỏ tranh cao la vô cùng tận từ lâu rồi?

Thình lình...

Có một tiếng hú dài sang sảng từ xung quanh vang lên, kế đó âm thanh hét nói:

- Này Địa Ngục Ma Cơ, có thật ngươi không chịu gạo tên "què" ấy ra ư?

Địa Ngục Ma Cơ không trông thấy Dương Khải Phương ở đâu hết, trong lòng lấy làm lo ...ng hết sức.

http://tieulun.hopto.org

Thế rồi y cũng chẳng trả lời gì hết, p
thân tiếp tục chạy tới trước...

Địa Ngục Ma Cơ thoạt vừa tung người l
cao thì phía trước mặt lại có tiếng hét vang tới:

- Này Địa Ngục Ma Cơ, ngươi đã là cá trư
lưới, hãy mau nạp mạng đi.

Địa Ngục Ma Cơ nghiến răng mím môi,
khí hiện trên má phấn kinh người hết sức, y c
lạnh lùng một tiếng, vẫn cứ phi thân chạy
trước.

Bốn hướng tám phương vang tới tiếng
inh ỏi:

- Này Địa Nục Ma Cơ, ngươi đã sắp chết
nơi...

- Nếu ngươi đồng ý giao tên "què" ra,
bọn ta sẽ tha chết cho ngươi...

- Các nhân vật võ lâm đã bao vây ngươi,
dù ngươi có mọc thêm hai cánh cũng không
thoát khỏi đây được...

Nghe tiếng hét vang tới inh ỏi, Địa Ngục
a Cơ đã kinh tâm táng đởm, quả thật xung
uanh bốn phía vùng cỏ tranh này đã mai phục
ết bao võ lâm cao thủ các phái.

Ngay lúc này, bỗng nghe Chung Trấn Văn
ỏi:

- Tỷ tỷ, hiện giờ chúng ta đang ở đâu vậy?

Địa Ngục Ma Cơ nói giọng hớt hải:

- Đang ở giữa một vùng cỏ tranh bao la!

Chung Trấn Văn nghe nói thế, giật bắn
người lên hỏi:

- Ở giữa một vùng cỏ tranh bao la ư?

- Đúng thế!

- Dương Khải Phương đâu rồi?

- Chàng đuổi theo một kẻ địch, đến bây giờ
vẫn chưa thấy quay trở lại.

http://tieulun.hopto.org

- Có khi nào y đã ngộ nạn rồi chăng!

Địa Ngục Ma Cơ nghe nói thế, cả kinh th
sắc nói:

- Tỷ tỷ cũng suy nghĩ như thế.

Âm thanh nhỏ như tiếng ruồi muỗi c
Chung Trấn Văn lại nói tiếp:

- Phải chăng chúng ta đã bị họ bao vây v
trong vùng cỏ tranh này ư?

- Đúng thế...

Địa Ngục Ma Cơ nói chưa hết lời, bỗng
một giọng điệu sang sảng vang tới nói:

- Này Địa Ngục Ma Cơ, bọn ta cho ngư
suy nghĩ lần nữa, ngươi có chịu giao Chung Tr
Văn ra chăng thì nói?

Địa Ngục Ma Cơ mặt mày biến sắc, că
phẫn hét nói:

- Các ngươi chớ mộng tưởng điều này.

- Khá lắm, thế thì ngươi chớ trách bọn ta
ù độc ác nha!

Tiếng nói vừa dứt, kế đó là một tiếng hú
sảng thật dài bỗng nhiên rạch xé hư không
tới, tiếng hú sang sảng rùng rợn vừa vang
hì bốn hướng tám phương cũng theo đó cất
ng hò hét inh ỏi!

Những tiếng hú rùng rợn vang lên trong
m tối nghe thật kinh tâm táng đởm, Địa Ngục
a Cơ đã rùng mình lạnh toát mồ hôi ngay!

Thình lình...

Một luồng pháo bông bắn xuyên qua màn
m đen tối như mực bay tận lên không trung,
Địa Ngục Ma Cơ trông thấy thế, má phấn thảm
iến, y đã am hiểu việc gì sắp phải xảy ra!

Kêu bốp một cái, đạo bông lửa bay tung tóe
i ra bốn phía, rơi rớt trong đám cỏ tranh cách
Địa ngục ma Cơ độ khoảng năm trượng, kế
là những tiếng kêu lốp bốp của sự bốc cháy!

http://tieulun.hopto.org

Địa Ngục Ma Cơ thoạt trông thấy tình hình trước mắt, mặt mày xanh mét không còn chút máu, mồ hôi trên trán toát ra lấm tấm.

Phần lớn cỏ tranh đã khô héo, họ đã dùng lửa đốt cháy cỏ khô chơi đòn hỏa công, thế thì Địa Ngục Ma Cơ ắt phải chết cháy trong lò lửa cỏ tranh này không sai.

Địa Ngục Ma Cơ suy nghĩ đến đây, nghiến răng mím môi, lập tức quay người chạy trở v hướng thị trấn thế nhưng, y đã ngẩn người ra t chỗ luôn!

Bên này là một biển lửa cháy phừng phực!

Mặt mày Địa Ngục Ma Cơ xanh mét khôn cón chút máu, vội quay người chạy sang hướn Tây...

Chạy khoảng một trượng, kêu bốp một cá lại có một đạo bông lửa bay tung tóe rải ra phía ngay, kế đó cũng lại những tiếng kêu l bốp cháy phừng phực.

Đầu óc Địa Ngục Ma Cơ kêu ùn một cái, u trúng phải một cú sét đánh không bằng, cả n người của y loạng choạng súyt nữa đã té ra đất!

Địa Ngục Ma Cơ nghiến răng mắng thầm: đoạn của bọn này quả thật cay độc hết sức!

Địa Ngục Ma Cơ vừa suy nghĩ vừa quay ới định chạy sang hướng đông, ánh mắt thoạt nhìn ra trước, kêu ùn một cái, đầu óc choáng g, hình như linh hồn của y đã rời khỏi thể , thân thể không còn chỗ nương tựa, đã loạng choạng đánh hai vòng té ngồi trên đất luôn!

Hướng đông cũng là một biển lửa đang bốc cháy phừng phực đỏ cả một vùng trời!

Bấy giờ, tiếng lửa phừng phừng bốc cháy kêu lốp bốp vang từ bốn phương tám hướng không ngớt tai, Địa Ngục Ma Cơ và Chung Trấn Văn đã bị vây vào bên trong biển lửa.

Khoảng nửa tiếng đồng hồ nữa thì họ ắt chôn xác trong lò lửa không sai.

http://tieulun.hopto.org

Cũng chỉ vì Địa Ngục Thần Quân nghe lén được mật nghị của cao thủ các phái, nên lão mới dụ Địa Ngục Ma Cơ đến đây để dùng kế hỏa công, nếu không thì Địa Ngục Ma Cơ cũng chẳng bị vây vào trong biển lửa này rồi.

Có Điều là Địa Ngục Ma Cơ không biết thân phận của Dương Khải Phương giả hiện nay thôi, cho nên mới bị đánh lừa lọt vào hầm hố này, bây giờ muốm xông ra vùng trọng vây biển lửa này, chẳng khác nào nằm chiêm bao giữa ban ngày.

Lửa càng lúc càng cháy dữ dội hơn, chiếu sáng đỏ cả một vùng chân trời, hình như cả vũ trụ này sắp sửa bị đốt cháy không bằng...

Chung Trấn Văn thoạt nghe tiếng lửa cháy kêu lốp bốp, hắn nói lớn tiếng rằng:

- Tỷ tỷ có phải chúng ta đang bị biển lửa vây hãm vào trong chăng?

Địa Ngục Ma Cơ hoảng hốt nói:

- Đệ đệ đoán chẳng sai chút nào.

Chung Trấn Văn giật mình, nói giọng hốt hoảng.

- Có thể nào xông ra vòng lửa trọng vây này chăng?

Địa Ngục Ma Cơ cười đau đớn nói:

- Đệ đệ hãy tự xem thì biết ngay, nếu muốm xông ra biển lửa này chẳng khác nào bay lên trời vậy.

Dứt lời, y thò tay vào túi áo mang Chung Trấn Văn ra, đặt trên lòng bàn tay.

Chung Trấn Văn đảo mắt quan sát chung quanh một lượt, tức thì mặt mày tái mét không còn chút máu, bốn hướng tám phương là một biển lửa cháy phừng phực cao vút tận trời xanh, đang chiếu sáng đỏ rực cả một vùng hoang dã.

Chung Trấn Văn rùng mình ớn lạnh tóc gáy, suýt nữa từ trong lòng bàn tay của Địa Ngục Ma Cơ té lăn xuống.

http://tieulun.hopto.org

Địa Ngục Ma Cơ mất hồn nói:

- Đệ đệ liệu chúng ta có thể xông ra biển lửa này chăng?

Chung Trấn Văn lắc đầu thở dài nói:

- Trông tình hình chúng ta phải chết cháy trong biển lửa này rồi.

Địa Ngục Ma Cơ nghe nói thế, đau lòng nhỏ xuống hai hàng nước mắt, u oán nói:

- Dù chúng ta có chết cũng chẳng tiếc làm gì, thế nhưng thâm thù của song thân mãi mãi không trả được nữa.

Bấy giờ vòng vây biển lửa từ từ thu hẹp lại chỉ còn trông thấy cỏ tranh xung quanh chỉ khoảng mười trượng vuông thôi!

Chính Địa Ngục Ma Cơ và ChungTrấn Văn ở trong phạm vi mười trượng này, khoảng chừng mười lăm phút nữa thì vùng cỏ tranh mười trượng vuông này cũng hóa ra tro tàn ngay.

Mặt mày Địa Ngục Ma Cơ vảy đầy những mất, đưng ngẩn người ra tại chỗ!

Cho dù có một ai xuất hiện muốn cứu thoát ng dành phải bó tay đứng nhìn mà thôi.

Địa Ngục Ma Cơ đứng nhìn Chung Trấn ông nhiên y nghĩ ra một lối thoát...

Y nghiến răng nhủ thầm: ngoại trừ cách goài ra hai tỳ đệ ta không còn cách nào ể thoát khỏi vòng vây biển lửa này...

Địa Ngục Ma Cơ suy nghĩ đến đây, nhất đánh liều làm như thế, y cho rằng quyết mạo hiểm như thế, bằng không hai tỷ đệ ắt bị chôn sống trong biển lửa này không sai.

Y nghĩ tới đây liền cất tiếng nói:

- Đệ đệ ngươi vẫn còn hy vọng sống sót để t khỏi biển lửa này.

- Có thật ư, biện pháp gì vậy?

http://tieulun.hopto.org

Địa ngục Ma Cơ cười thương tâm, không trả lời câu hỏi của Chung Trấn Văn, lại hỏi:

- Này đệ đệ, tỷ tỷ xin hỏi ngươi điều này, trước kia đệ rất căm hận tỷ tỷ, có phải vậy chăng?

*

**

HỒI THỨ 23

ĐỒ SÁT

Chung Trấn Văn cũng chẳng hiểu tại sao Địa Ngục Ma Cơ lại hỏi như thế. Hắn khẽ gật đầu không nói gì hết.

Địa Ngục Ma Cơ cười rất thê lương, nói giọng u oán:

- Phải, trước kia tỷ tỷ đã làm nhiều việc sai lầm, Đồng thời cũng đã giết chết nhiều người, tỷ tỷ đã sống trong những chuỗi ngày bất thường thế nhưng hôm nay tỷ tỷ đã tỉnh mộng!

http://tieulun.hopto.org

Nói tới đây, nước mắt đã chảy ròng ròng xuống...

Y gượng cười cố kìm chế cơn bi thương, hai mắt ngập lệ nói tiếp:

- Lúc tỷ tỷ hối cải tái làm một con người tốt lành thì bàn tay của tử thần đã vẫy tay gọi tỷ tỷ tuy tỷ tỷ có chết cũng không hề chi, vì tỷ tỷ đã giết chết biết bao nhiêu người rồi, bây giờ đáng được quả báo này cũng nên.

Chung Trấn Văn buồn bã nói:

- Tỷ tỷ, chúng ta có cách nào ra khỏi đây ư

Địa Ngục Ma Cơ nói giọng buồn thảm:

Đệ đệ, trước khi tỷ tỷ chết, đệ có bằng lòng tha thứ những hành vi trước kia của tỷ chăng?

Chung Trấn Văn nghe nói thế, giật mình nói:

- Tỷ tỷ, đệ sẵn sàng lượng thứ tỷ tỷ

Địa Ngục Ma Cơ cười an ủi, nói

- Thế thì tỷ tỷ có chết cũng không còn ân hận nữa...

- Làm thế nào tỷ tỷ lại chết ư?

Địa Ngục Ma Cơ nghiêm sắc mặt lại, Đưa mắt lướt nhìn xung quanh, thấy ngọn lửa càng lúc càng cháy mạnh lên, ngọn lửa đã lang cháy tới cách chỗ hai người còn khoảng năm trượng.

Địa Ngục Ma Cơ nghiến răng nói:

- Ngoại trừ tỷ tỷ phải chết, như thế mới bảo toàn mạng sống của đệ, để trả thù cho song thân, bằng không chỉ trong giây lát nữa, hai tỷ đệ ta thảy đều chết cháy không sai.

Chung Trấn Văn giật mình nói:

- Tỷ tỷ phải chết mới cứu sống được đệ ư?

Địa Ngục Ma Cơ gật đầu nói:

http://tieulun.hopto.org

- Vì phải trả thù cho song thân, đệ đệ ắt phải sống sót thoát khỏi nơi đây, bây giờ chỉ có một biện pháp, tỷ tỷ rạch bụng ra, để đệ được ẩn núp trong bụng tỷ tỷ, ngoại trừ biện pháp này ra, bằng không chúng ta sẽ chết cả hai.

Chung Trấn Văn nghe nói thế giật bắn người lên, nói giọng hớt hải:

- Tỷ tỷ rạch bụng tỷ tỷ, sau đó bảo đệ vào trong đó ẩn núp ư?

- Đúng thế ngoại trừ cách này, ngoài ra không còn cách nào hơn.

- Không, không tỷ tỷ không thể chết... tỷ tỷ không được chết như vậy.

Địa Ngục Ma Cơ cười cay đắng nói:

- Trước sau tỷ tỷ cũng phải chết, sao chẳng chết cho có ý nghĩa một chút ư? Đệ đệ, tỷ tỷ nói thế có phải chăng?

Bỗng nhiên Chung Trấn Văn cảm thấy rằng, người tỷ tỷ khả quý này chẳng phải là m[illegible] người vô phương khả cứu, tâm địa của y vẫn [illegible]g thiện hết sức, hắn nghe nói thế lòng đau [illegible] cắt, bất giác nhỏ xuống hai giọt lệ bi thương.

Quả thật hắn bất nhẫn để tỷ tỷ vì hắn mà [illegible]t, bằng không về sau hắn sẽ đau khổ suốt cả [illegible] đời không sai, hắn sợ quýnh lên nói

- Tỷ tỷ, ngươi không thể chết như thế được, [illegible]u có chết thì hai tỷ đệ ta cùng chết chung một [illegible]ỗ.

Địa Ngục Ma Cơ mặt mày biến sắc, giận dữ [illegible]m hét nói:

- Chẳng lẽ đệ quên mất đại thù của song thân chăng?

Chung Trấn Văn nghe nói thế run bắn người lên, đại thù phụ mẫu và tình nghĩa tỷ đệ đã quay cuồng trong đầu óc hắn, lòng đau như cắt, suýt nữa làm cho tim hắn phải dừng đập luôn.

Ngọn lửa càng lúc càng cháy gần hơn.

http://tieulun.hopto.org

Quả thật đúng như Địa Ngục Ma Cơ nói, ngoại trừ y rạch bụng bốc ruột ra, Để Chung Trấn Văn ẩn núp bên trong, như thế mới có thể giữ lại mạng sống của Chung Trấn Văn không phải bị chết, ngoài ra không còn cách nào khác.

Địa Ngục Ma Cơ đưa mắt nhìn Chung Trấn Văn trong lòng bàn tay giây lát, sau đó rút dao găm ra, nói:

- Này đệ đệ, chớ hoài niệm người tỷ tỷ này nữa, thôi chúng ta hãy từ biệt nha...

Lời nói sanh ly tử biệt bi ai hết sức, khiến người nghe thấy như bị cắt ruột ra từng khúc...

Địa Ngục Ma Cơ cố đè nén cơn bi thương nói tiếp:

- Nếu về sau đệ tái xuất giang hồ, Dương ca ca còn sống, xin đệ mang tin tức của tỷ tỷ nói lại cho chàng biết, thế là tỷ tỷ đã mãn nguyện lắm rồi vậy...

Nước mắt chảy dài ướt sũng cả y áo trước ực...

Y từ từ ngồi xuống đất và nhắm chặt hai lại, trong tay vẫn cầm lấy con dao găm...

Thế rồi một sự kiện thê thảm nhất trên thế này sắp phải xảy ra...

Trên thế gian này còn sự kiện nào bi thảm hơn thế nữa chăng?

Nếu quả thật về sau Chung Trấn Văn được thoát họa nạn chết cháy này, thì hắn ắt phải nhớ mãi sự kiện này và vĩnh viễn ân hận không sai!

Bàn tay đang cầm dao găm của Địa Ngục Ma Cơ run rẩy không dừng... Cũng ngay lúc thập tử nhất sinh này, thình lình có tiếng ngựa hí rạch xé hư không vang tới!

Tinh thần Địa Ngục Ma Cơ bỗng phấn chấn ngay, nhún người nhảy lên cao, phóng mắt nhìn ra phía trước, thấy có một con ngựa ô cũng đang

http://tieulun.hopto.org

bị vây hãm trong vòng biển lửa cách xa chỗ họ độ khoảng ba trượng.

Tiếng ngựa hí kinh hoàng và bi ai, làm tăng phần bi thảm cho cảnh tượng trước mắt.

Số võ lâm cao thủ các phái đã ngẩn người đưa mắt chăm chăm nhìn biển lửa đang bốc cháy đỏ rực một vùng bao la này !

Trong số võ lâm cao thủ này cũng đông đủ không khác gì khi vây công Chung Trấn Văn lần trước, trong đó bao gồm ngũ đại môn phái, Thiên Bàn Bang, Bài Cốt Giáo, và Liêu Đông Thập Lục trại cùng với một số nhân vật hắc bạch hưởng đạo.

Số cao thủ ngũ đại môn phái đứng gần với nhau, Ngộ Nguyên đại sư của phái Thiếu Lâm đưa mắt ngẩm nhìn ngọn lửa bốc cao tận trời xanh, khẽ thở dài một tiếng, chắp tay tuyên đọc Phật hiệu, khẽ nói:

- Tội thay! Tội thay...

Quả thật cảnh tượng này tàn khốc vô cùng, Chung Trấn Văn có mối uy hiếp giang hồ, đến nhân vật hắc bạch hưởng đạo các phái đã bật tất cả phái dùng hỏa công vây hãm hai tỷ đệ vào trọng vây biển lửa.

mặc dù Ngộ Nguyên Đại Sư là người tham trong trận sát kiếp này, thế nhưng sau khi sự n xảy ra, lão ta lấy làm bất nhẫn.

Thình lình...

Một tiếng ngựa hí kinh hoàng bỗng nhiên g lên, tất cả mọi người đã nhìn vào hiện ng, thấy sau tiếng ngựa hí bi thương thì con ựa ô ấy đã té nằm trong biển lửa.

Cuối cùng con ngựa ô ấy đã chết.

Kế đó thì Chung Trấn Văn và Địa Ngục Ma Cơ cũng khó thoát khỏi tai kiếp này...

Ngay lúc quần hùng đang mất hồn đưa mắt nhìn biển lửa.

Thình lình...

http://tieulun.hopto.org

Có một tiếng cười lạnh lùng từ sau lưng h
vang tới, tất cả mọi người quay đầu nhìn ra sa
tức thì quần hùng tại hiện trường đã kinh hoà
thất sắc.

Có ba người xuất hiện ở sau lưng họ từ l
nào mà họ chẳng hay biết gì hết.

Ba người vừa xuất hiện không ai xa lạ
chính là thiếu nữ áo vàng, Đại hán râu rậm
quanh ahm và người bịt mặt bận áo xám ấy.

Gương mặt thiếu nữ áo vàng lạnh như tiề
cô ta đảo mắt liếc nhìn quần hùng, nói giọ
lạnh lùng.

- Thủ đoạn chư vị cay độc hết sức.

Lu Ngọc Liên cười lạnh lùng một tiếng,
nói tiếp:

- Xin hỏi chư vị, Chung Trấn Văn cùng
vị có mối đại thù như thế nào mà bọn ngườ
xưng là nhân vật chính phái các ngươi, đã

vào trong cỗ tranh để dùng hỏa công đốt
ết họ như thế?

Chu Gia Quế Đường chủ nội đường củ
hiên Bàn Bang uốn ngực bước tới trước, hỏi lại
ta:

- Việc này có can hệ gì với nữ oa nhi ngươi
ăng?

Lu Ngọc Liên cười lạnh lùng nói:

- Có can hệ gì với ta ư? Nói cho ngươi biết,
u quả thật Chung Trấn Văn và Địa Ngục Ma
đã bị chết cháy trong đám biển lửa này, thì
Ngọc Liên này quyết chẳng để các ngươi yên
u, ngay cả Ngũ Đại Môn Phái, ta cũng san
bằng thành bình địa luôn!

Quần hùng nghe nói thế mặt mày biến sắc,
Chu Gia Quế cất tiếng cười ha há nói:

- Nữ oa nhi này cuồng ngạo quá thế!

http://tieulun.hopto.org

Bầu không khí bên cạnh biển lửa đang bố
cháy phùng phụt, bỗng trở nên khẩn trương hế
sức!

Chu Gia Quế vừa dứt lời, thì Lu Ngọc Liê
căm phẫn nói:

- Thế nào? Chẳng lẽ ngươi hết muốn sốn
nữa chăng?

Dứt lời y từ từ tiến sang hướng Chu G
Quế luôn.

Ngay lúc này, bỗng có một tiếng đàn tỳ
vang tới.

Tiếng đàn vừa dứt, thì một bóng đỏ th
thoáng lướt nhanh tới như điện chớp và đứn
kế bên Lu Ngọc Liên.

Người vừa xuất hiện, chính là Độc Tỳ Bà
danh chấn thiên hạ bấy lâu.

Cô ta đưa mắt nhìn vào biển lửa đang
cháy phừng phụt, khẽ gãy cây đàn tỳ bà tr
tay một cái quay sang hướng Lu Ngọc Liên h

- Có phải Chung Trấn Văn bị vây hãm
ng biển lửa chăng?

Lu Ngọc Liên nói giọng lạnh lùng:

- Đúng thế!

- Hắn đã chết rồi chăng?

- Chắc không sao thoát khỏi tai họa này rồi.

Độc Tỳ Bà nghe nói thế, tức thì hai mắt đỏ
u nhỏ xuống hai giọt lệ to bằng hạt đậu, cô ta
iến răng mím môi, mục lộ sát khí trông thấy
khiếp sợ hết sức!

Độc Tỳ Bà cười lạnh lùng một tiếng, đưa
t ngắm nhìn các đệ tử ngũ đại môn phái, căm
An nói:

- Bọn người các ngươi thảy đều đáng giết
nhưng phải giết chết số đệ tử ngũ đại ôn phái
ngươi trước, bọn ngươi tự xưng là đệ tử Phật,
gia, thế mà lại gây nên những việc tổn
ơng đến thiên lý như vậy được ư?

http://tieulun.hopto.org

Dứt lời tay cầm tỳ bà thép đen thoăn thoắt bước sang hướng đệ tử ngũ đại môn phái đang đứng.

Bấy giờ Lu Ngọc Liên thoạt nghĩ đến Chung Trấn Văn và Địa Ngục Ma Cô sắp phải chôn xác rong biển lửa...

Lu Ngọc Liên suy nghĩ đến đây, nghiến răng kêu ken két khẽ hét một tiếng nói:

- Quả thật các ngươi đáng chết vậy.

Dứt lời, y đưa mắt liếc nhìn đại hán râu rậm và người bịt mặt, lạnh lùng nói:

- Nếu nhị vị phát hiện có ai định đào tẩu thì cứ việc ra tay giết không tha.

Đại hán râu rậm và người bịt mặt khẽ kêu vâng một tiếng, từ từ đứng lùi ra sau

Trong tiếng gầm hét lanh lảnh thì Độc tỳ bà đã xuất thủ tấn công, quơ cây tỳ bà trong tay kêu vù vù vào hướng Ngộ Nguyên Đại Sư nhanh như cắt.

Tức thì bầu không khí trong hiện trường nên khẩn trương hết sức.

Ngộ Nguyên đại sư khẽ thở dài một ng,lập tức vung phất trần quét tới trước ...

Nào ngờ Độc Tỳ Bà đã căm phẫn cực độ, lúc Ngộ Nguyên đại sư thoạt vừa ng phất quét tới, hì y đã ấn lò xo trên cán đàn tỳ bà, thì có vài chục ám khí cực độc trùm vào toàn Ngộ Nguyên Đại Sư ngay.

Ngộ Nguyên Đại Sư thoạt phát giác ám khí tới như mưa, lão vội phất tay áo hất ra một nội gia chơn lực cuồn cuộn đẩy tới trước, , thế nhưng đã muộn màng rồi!

Lão kêu lên một tiếng thảm thiết, tức thì thân người to lớn của Ngộ Nguyên Đại Sư đánh bạch một cái té nằm lên đất luôn!

Các đệ tử ngũ đại môn phái, giật bắn người lên, ngay lúc này bốn hòa thượng phái Thiếu lâm đã thình lình đồng lúc phóng ra một chưởng.

http://tieulun.hopto.org

Độc Tỳ Bà đảo mình tránh né một chưởng
hợp công của bốn hòa thượng ấy, đồng thời Độ
Tỳ Bà lại ấn lò xo trên cán cây tỳ bà thép đe
một lần nữa, tức thì những ám khí lấm chấ
như mưa sa lại bay vọt vào hướng bốn hò
thượng nhanh như cắt...

Vài tiếng kêu khủng khiếp rùng rợn va
lên tiếp khiến người nghe thấy phải ớn lạnh
gáy không sai, lại có bốn hòa thượng bỏ xác dư
cây độc Tỳ bà của y.

Chỉ trong nháy mắt, năm đệ tử phái Th
lâm thảy đều chết dưới ám khí cực độc cây đàn
bà thép đen của Độc Tỳ Bà.

Trận đồ sát kinh người và điên cuồng,
chấn động quần hùng, không một ai ngờ r
chỉ trong bống chốc Độc Tỳ Bà đã giết mất n
đệ tử phái Thiếu Lâm như thế.

Bấy giờ, Độc Tỳ Bà lượn mình lao
hướng các đoệ tử phái Võ Đang, đồng thời v
cây đàn thép đen quét tới thần tốc kinh n
gớm.

Độc Tỳ Bà thương tâm đến nỗi đã trở thành
n cuồng, quả thật cái chết của Chung Trấn
n làm cho y đau thương tột độ.

Độc Tỳ Bà vừa tấn công đệ tử phái Võ
ng, thì bảy môn nhân của Thiên Bàn Bang và
Cốt Giáo cũng đã lượn mình lao vào hướng
c Tỳ Bà, và một trong bảy người đã gầm thét
:

- Này Độc Tỳ Bà, thủ đoạn của ngươi tàn
hẫn hết sức.

Tiếp theo tiếng gầm thét của bảy cao thủ
y, thì Lu Ngọc Liên đã hét lớn tiếng nói:

- Người nào không muốn sống thì cứ việc ra
tay thử xem nào.

Tức thì có hai đạo nội gia chưởng lực đẩy về
hướng bảy cao thủ Thiên Bàn Bang và Bài Cốt
Giáo đang lượn mình lao tới, số cao thủ này đã bị
chưởng lực của Lu Ngọc Liên đẩy lùi ra sau vài
bước liền...

http://tieulun.hopto.org

Thình lình...

Tiếng kêu thảm thiết xen lẫn tiếng gầm hét lại vang inh ỏi.

Qua tiếng gầm hét liên tục của Độc Tỳ Bà kế đó vài tiếng thảm kêu của một số đệ tử của phái Võ Đang.

Chỉ trong nháy mắt, phái VÕ Đang lại ba đệ tử bỏ xác dưới ám khí cực độc của cây đ tỳ bà thép đen của y nữa.

Thình lình...

Độc Tỳ Bà gầm hét một tiếng kinh hồn h sức:

- Các ngươi hãy về Diêm La Điện nào...

Vài tiếng kêu thảm khốc kinh hồn vang lần nữa, tức thì có ba đệ tử phái Võ Đang tiếp bỏ xác dưới tay của Độc Tỳ Bà nữa.

Thủ đoạn cay độc khiến người trông th phải ớn lạnh tóc gáy không sai!

Quả thật tình yêu có một sức mạnh không tưởng tượng nổi, ngay lúc một nữ nhân đang ng tâm lại có thể hả giận bằng cách giết ười như thế.

Độc Tỳ Bà nghiến răng, từ từ tiến sang g mười mấy cao thủ của phái Côn Lôn, Nga M và phái Điểm Thương, cất tiếng gầm thét nói:

- Các ngươi thảy đều đang chết cả...

Dứt lời lượn mình lao tới nhanh như cắt...

Số cao thủ còn lại của ba đại môn phái thoạt trông thấy Độc Tỳ Bà lao tới, họ đã giật mình biến sắc, đồng lúc hét to một tiếng nói:

- Độc Tỳ Bà ngươi muốn chết ư...

Mười mấy đạo chưởng lực hùng hậu, cuồn cuộn như sóng gió ba đào ập tới, thế mạnh như long trời lở đất...

Mười mấy đạo chưởng lực đã từ bốn phương tám hướng ào ào đổ tới. Độc Tỳ Bà thoạt trông thấy thế, đã tung người nhảy lộn lên không...

http://tieulun.hopto.org

Thế nhưng muộn màng rồi, y bỗng cảm thấy khí huyết đảo lộn, trúng phải một đạo chưởng lực vào giữa ngực, há mồm liên tục phun ra ba ngụm máu tươi, thân người loạng choạng đánh hai vòng suýt nữa đã té ngã trên đất.

Thế nhưng y nghiến răng cười như điên như khùng nói:

- Khá lắm, nợ máu phải trả bằng máu, ta phải giết các ngươi không sai.

Dứt lời lượn mình nhảy vọt tới, tiếp tục tấn công ngay.

Số đệ tử ba đại môn phái không ngờ D(ộc Tỳ Bà bị thương nặng như thế lại có thể tiếp tục tấn công nữa

Khi họ vừa phát giác thì ám khí cực độc trong cây tỳ bà bắn ra tua tủa.

Ba đệ tử phái Điểm thương đứng ở phía trước kêu ự một tiếng té nằm trên đất ngay!

Lu Ngọc Liên nhướng cao đôi chân mày liễu, rùng mình lạnh toát mồ hôi!

Ngay lúc này số cao thủ còn lại của ba đại n phái lại thình lình liên hợp phóng chưởng tức thì bóng chưởng như khoản núi cuồn a ập vào người Độc Tỳ Bà ngay!

Bấy giờ Độc Tỳ Bà đã bất kể sanh tử nữa, y cứ cầm cây tỳ bà thép đen quơ bên phải, quét hướng trái liên tục, tức thì lại có vô số ám khí bắn ra tua tủa...

Vài tiếng thảm kêu kinh tâm táng đởm, kế đó lại có ba người chết dưới độc tỳ bà của cô ta nữa.

Ngay cả bọn ba người Lu Ngọc Liên đang đứng đa mắt chăm chăm theo dõi hiện trường cũng phải kinh tâm táng đởm, quả thật thủ đoạn của Độc Tỳ Bà không hổ thẹn với tiếng "Độc" chút nào hết.

Y chỉ khẽ quơ cây tỳ bà một cái, tức thì có người kêu ự nằm xuống ngay!

http://tieulun.hopto.org

Thế nhưng Độc Tỳ Bà biết mình sắp
dụng rồi, y trúng một chưởng bị thương nặn
nay lại tiếp tục động dụng chơn lực nữa, cho dù
là một con người bằng sắt thép cũng không t
chịu đựng được lâu nữa!

Độc Tỳ Bà gầm hét một tiếng, lượn mì
nhảy lên lần nữa nhưng bỗng nhiên kêu ùn m
cái, đầu óc choáng váng như trúng phải một
sét đánh, há mồm phun ra một ngụm máu tư
té nằm trên đất luôn.

Số cao thủ còn lại của ba đại môn p
thoạt trông thấy Độc Tỳ Bà té nằm trên đất
cùng lúc gầm thét một tiếng nhảy vồ vào ng
Độc Tỳ Bà ngay...

Thình lình...

Ngay lúc này có một bóng người lướt
thần tốc kinh người hết sức, đã ra tay xách bổ
thân người của Độc Tỳ bà nhanh như điện chớ

Số cao thủ ba đại môn phái giật mình nh
lùi ra sau, phóng mắt nhìn tới trước, người

cứu sống Độc Tỳ bà chính là thiếu nữ áo
Lu Ngọc Liên ấy.

Lu Ngọc Liên cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Nếu người nào dám xuất thủ trước, thì ta
thủ không tha nha !

Số cao thủ ba đại môn phái vẫn từ từ tiến
, vì ba phái này thảy đều có đệ tử chết trong
của Độc Tỳ Bà, đương nhiên họ quyết chẳng
ông tha Độc Tỳ Bà này đâu!

Một hòa thượng trong phái Nga Mi gầm
nói:

- Có thật nữ thí chủ chẳng chịu bỏ Độc Tỳ
xuống chăng?

- Ta không buông y ra thì có sao nào?

- Nếu thí chủ không chịu bỏ Độc Tỳ Bà
ống thì chúng tôi phải đắc tội thôi.

- Thế thì cứ việc xuất thủ xem nào!

http://tieulun.hopto.org

Ngay lúc này số cao thủ Thiên Bàn Bang Bài Cốt Giáo và bảy trại chủ Liêu Đông Thậ Lục Trại thoạt trông thấy tình hình như thế, h thảy đều cảm thấy rằng ắt phải rời khỏi đâ ngay.

Thế rồi ngay lúc Lu Ngọc Liên vừa xáx bổng Độc Tỳ Bà thì bảy trại chủ Liêu Đông Thậ Lục Trại đã lượn mình phóng chạy trước.

Bảy trại chủ Liêu Đông Thập Lục Tr thoạt vừa lượn mình phóng chạy thì đại hán râ rậm bó quanh hàm đang đứng canh chừng ở m bên đã gầm hét nói:

- Các ngươi chạy đâu cho khỏi...

Tiếp theo tiếng gầm hét, thì đại hán râ rậm đã lượn mình nhảy tới, dánh ra hai chưởn kêu vù vù kinh hồn hết sức.

Võ công và nội lực của đại hán râu rậm n đã đạt cảnh giới cao siêu, nên oai lực của h chưởng này mãnh liệt kinh người gớm.

Khi bảy trại chủ Liêu Đông Thập Lục thoạt trông thấy đối phương phóng chưởng tấn công, họ đã giật mình vội cùng lúc vung chưởng phản công ngay.

Kêu đùng một tiếng như sấm nổ, chỗ chưởng phong lướt tới làm cho đất cát bay lên tung tóe đen nghịt cả một vòm trời.

Cho dù đại hán râu rậm là tiên thiên hạ phàm, cũng chưa chắc đã tiếp nổi một chưởng hợp công của bảy trại chủ này.

Sau tiếng kêu đùng kinh hồn, thì y đã bị đẩy lùi ra sau ba bước liền!

Thình lình...

Có tiếng gầm hét vang tới, số cao thủ ba phái đã mở cuộc tấn công ngay.

Mặt mày Lu Ngọc Liên biến sắc, căm phẫn gầm thét nói:

- Các ngươi muốn chết ư...

http://tieulun.hopto.org

Bóng vàng thấp thoáng xen lẫn bóng chưởng bay lượn, tức thì Lu Ngọc Liên đẩy ra một luồng nội gia chơn lực mềm nhũn.

Tiếp theo đạo chưởng lực mềm nhũn của Lu Ngọc Liên đẩy tới, kế đó là tiếng kêu ự, tức thì có hai người té nằm xuống đất ngay.

Lu Ngọc Liên nhảy lùi ra xa độ khoảng một trượng, lạnh lùng nói:

- Xem ai dám xuất thủ nữa nào.

Năm cao thủ của ba phái còn lại, không một ai dám động đậy nữa, quả thật họ đã sợ hãi đến nỗi toàn thân run lẩy bẩy.

Bấy giờ, Lu Ngọc Liên đảo mắt nhìn tới trước, thấy đại hán râu rậm và người bịt mặt đang giao đấu với số cao thủ Liêu Đông Thế Trại chủ và Thiên Bàn Bang cùng với Bài Cô Giáo rất là khốc liệt.

Lu Ngọc Liên thu hồi ánh mắt, lướt nhìn ra biển lửa thấy chỗ đứng lúc nãy của Địa Ngục Ma Cơ đã trở nên một vùng biển lửa luôn.

Có lẽ họ đã chết cháy trong biển lửa rồi vậy trừ... thế nhưng bây giờ muộn màng rồi...

Ngọn lửa từ từ nhỏ dần! Một vùng cỏ tranh bao la, chỉ trong bổng chốc đã trở thành bãi tro tàn.

Thình lình...

Ngay lúc ấy bỗng có tiếng gầm thét như sấm nổ vang tới nói:

- Các vị hãy dừng tay mau...

Âm thanh thình lình bay tới, làm điếc cả hai tai mọi người đang động thủ tại hiện trường, quả nhiên họ thu chưởng nhảy lùi ra sau hết.

Mọi người phóng mắt nhìn tới trước, chỉ thấy một lão nhân đầu tóc bạc phơ bỗng nhiên hiện tới đứng ở giữa hiện trường, sau lưng lão có tám lão nhân theo hầu.

http://tieulun.hopto.org

Lu Ngọc Liên thoạt trông thấy người này xuất hiện, mặt mày tái mét, cũng ngay lúc ấy. đại hán râu rậm và người bịt mặt đã phủ phục quỳ trên đất nói giọng sang sảng:

- Đệ tử khấu kiến Giáo chủ...

Lão nhân vừa xuất hiện, chính là Nam hải Nhất Yến Lu thiên Trì!

Lu Thiên Trì đưa mắt nhìn mọi người trong hiện trường sau đó dừng lại tại người bịt mặt và đại hán râu rậm đang phủ phục quỳ dưới đất nói:

- Nhị vị đứng chủ hãy đứng lên nào.

Đại hán râu rậm và người bịt mặt đồng thanh nói một tiếng: "Tạ lệnh" sau đó cả hai song song đứng lùi sang một bên.

Lu Thiên Trì đưa mắt liếc nhìn quần hùng một cái cười ha há nói:

- Không ngờ cao thủ các phái trung nguyên lại vân tụ lại đây, huynh đệ đã hân hạnh hội ngộ vậy.

Chu Gia Quế đường chủ Thiên Bàn Bang lanh lùng nói:

- Không dám, không ngờ Lu Giáo Chủ đã chịu khó từ Nam Hải lặn lội đến đây, chẳng biết lão hâm mộ võ học trung nguyên hay là muốn xem thế giới mộng đẹp của Trung nguyên ra sao chăng?

Lời nói vừa nhu vừa cương, và cũng có chút châm biếm, Lu thiên trì nghe nói thế đã cười ha há nói:

- Khéo nói lắm, huynh đệ hâm mộ võ học trung nguyên từ lâu đồng thời cũng muốn xem cho biết thế giới xinh đẹp của Trung nguyên luôn, thế nhưng...

Lão nói đến đây dừng lại giây lát sau đó nói tiếp:

http://tieulun.hopto.org

- Tiếc rằng bây giờ huynh đệ chẳng có thì giờ rảnh, các vị không có việc chi xin cứ đi tự nhiên!

Bọn cao thủ Thiên Bàn Bang, Bài Cốt Giáo và Liên Đông Thất Trại chủ không nói gì hết, lập tức thi triển thân pháp chạy như gió hướng về trước luôn.

Số cao thủ còn lại trông thấy các cao thủ Thiên Bàn Bang, Bài Cốt Giáo và Liêu Đông Thất Trại chủ chạy mất, họ cũng lẳng lặng phi thân chạy khỏi đây ngay.

Chỉ trong nháy mắt quần hùng đã hoàn toàn rút khỏi đây hết!

Bây giờ chỉ còn lại nhân vật Nam hải giáo và số xác chết đen thui đã chết dưới ám khí có độc của Tỳ Bà rải rác khắp nơi mà thôi.

Ngoài ra không còn trông thấy gì khác hơn.

Nam Hải Nhất Yến Lu Thiên Trì đưa mắt nhìn Lu Ngọc Liên, lạnh lùng thét gọi:

- Này Liên nhi ngươi hãy sang đây.

Lu Ngọc Liên thoạt trông thấy phụ thân cô ta xuất hiện tại đây, đã giật mình kinh hãi chẳng ít, y đưa mắt nhìn thần sắc phụ thân Lu Thiên Trì, biết rằng ắt phải có chuyện gì lại xảy ra không sai nữa rồi:

Lu Ngọc Liên suy nghĩ đến đây, vộ bước tới mỉm cười nói:

- Thưa cha ! có việc chi chăng?

Lu Thiên Trì trợn ngược hai mắt, căm phẫn nói:

- Liên nhi, con có biết lỗi chăng?

Lu Ngọc Liên nghe nói thế giật mình sợ quýnh lên, vội quì hai gối xuống đất nói:

- Thưa cha, con không biết, mong cha dạy cho con được rõ.

Lu Thiên Trì cười lạnh lùng một tiếng nói:

http://tieulun.hopto.org

- Cha bảo con vào Trung nguyên để làm gì thế? Phải chăng cha bảo con đàm tình thuyết ái với thằng ranh con ấy chăng?

Lu Ngọc Liên biết rằng phụ thân của y đã nắm vững hành tung của y rồi, thế rồi cất tiếng trả lời ngay:

- Hài nhi chẳng trái lệnh phụ thân? Mong rằng phụ thân hãy xem xét cho kỹ?

Lu Thiên Trì cười lạnh lùng nói:

- Nữ nhân mà ngươi xách trong tay là ai thế?

- Độc Tỳ Bà !

- Cô ta quan hệ thế nào với ngươi ư?

- Hài nhi qua đường thấy việc bất bình, mới ra tay cứu cô ta, chẳng lẽ có điều chi sái quấy chăng?

Lu Thiên Trì cười hắc hắc nói:

- Lúc ngươi sắp sửa vào Trung nguyên, chẳng phải ta đã căn dặn ngươi đôi ba phen rồi sao, bằng mọi giá phải thu hồi ngân tiêu ấy? Ngươi đã lấy được ngân tiêu, thế tại sao ngươi lại hoàn trả cho hắn vậy?

Lu Ngọc Liên nghe lão nói thế rùng mình lạnh toát mồ hôi, nhất thời chẳng biết nói sao với phụ thân đây?

Lu Thiên Trì lạnh lùng nói tiếp:

- Đồng thời ta cũng đã nói cho ngươi biết, ngân tiêu này có can hệ đến sự kiện chúng ta sẽ xâm chiếm Trung nguyên võ lâm ở mai sau rồi kia mà?

Lu Ngọc Liên cúi đầu không dám nói gì nữa.

Lu Thiên Trì lại nói tiếp:

http://tieulun.hopto.org

- Nếu ngươi chẳng cướp đoạt được thì không nói làm gì, thế nhưng ngươi đã đoạt được ngân tiêu vào tay, sau đó lại hoàn trả cho tiểu tử ấy rốt cuộc tại sao thế? Có phải ngươi đã yêu hắn rồi chăng?

Mặt mày Lu Ngọc Liên nóng bừng lên không dám nói gì hết.

Lu Thiên Trì nổi cơn thịnh nộ gầm thét nói:

- Ngươi nói đi! Có phải ngươi yêu hắn rồi chăng?

Lu Ngọc Liên hớt hãi nói giọng run run:

- Thưa cha... con không có...

- Ngươi nói láo có điều gì qua mắt được cha nào? Nếu ngươi không thật thà khai báo thì ta sẽ đốt xác ngươi thành tro tàn luôn.

Nghe nói thế, Lu Ngọc Liên mặt mày tái mét không còn chút máu, rùng mình lạnh toát mồ hôi, y thoạt suy nghĩ nói:

- Vâng, quả thật hài nhi đã yêu hắn!

- Thế hắn có yêu con chăng?

- Con cũng chẳng biết.

- Hiện giờ hắn ở đâu?

- Chết rồi!

- Chết rồi chăng?

- Vâng, hắn chết rồi, hắn đã bị số võ lâm cao thủ này đốt chết trong biển lửa cỏ tranh lúc nãy...

Dứt lời nước mắt đã nhỏ ròng ròng xuống!

Lu Thiên Trì cau mày nói:

- Con hãy đứng lên nào.

Lu Ngọc Liên kêu vâng một tiếng, lập tức đứng dậy ngay.

http://tieulun.hopto.org

Lu Thiên Trì đưa mắt nhìn bãi tro t
trước mặt hỏi:

- Chính tiểu tử ấy bị đốt cháy trong đám
tranh này ư?

Lu Ngọc Liên khẽ gật đầu không nói gì h

Lu Thiên Trì lắc đầu nói:

- Không phải như thế chứ, sức đốt cháy c
đám cỏ tranh này không thể nào đốt cháy m
con người hoàn toàn biến thành tro tàn được h
con hãy xem, chẳng phải con ngựa đó chỉ bị ch
khét mà thôi chăng?

Lu Ngọc Liên nghe nói như thế, lập tức đ
mắt nhìn tới trước, quả thật đám lửa cỏ tra
này không thể đốt cháy con người thành tro t
được, con ngựa ấy cũng chỉ bị đốt khét ngoài
mà chết nằm trên đất.

Thế thì Địa Ngục Ma Cơ và Chung Tr
Văn đâu rồi.

Lu Ngọc Liên suy nghĩ đến đây, y lại có một niềm hy vọng, chẳng lẽ Địa Ngục Ma Cơ và Chung Trấn Văn được người nào cứu thoát rồi chăng?

*

**

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ 24

NAM HẢI NHẤT YẾN

Lu Thiên Trì nói:

- Có khi nào hắn đã được người ta cứu thoát chăng?

Lu Ngọc Liên nói:

- Căn cứ vào khí thế bốc cháy lúc nãy, cho dù người nào muốn cứu họ cũng đành phải bó tay chịu trận.

- Thế thì hắn biến đi đâu mất rồi?

Lu Ngọc Liên hỏi:

- Cha quan tâm hắn để làm gì thế?

Lu Thiên Trì thoạt ngẩn người ra giây lát, sau đó cười toe toét nói:

- Cha hỏi hắn chỉ vì quan tâm ngân tiêu của hắn mà thôi.

Lu Ngọc Liên cười cay đắng nói:

- Chẳng lẽ phụ thân quyết phải lấy cho bằng được ngân tiêu ấy?

Lu Thiên Trì mặt hơi biến sắc, lạnh lùng nói:

- Chẳng phải cha đã từng nói rằng ngân tiêu này là một võ lâm chí bảo sao? Nếu muốn xâm chiếm Trung Nguyên võ lâm, quyết phải lấy cho bằng được ngân tiêu ấy mới thôi.

- Thế nhưng, bây giờ chẳng biết hắn biến đi đâu mất rồi thì sao?

http://tieulun.hopto.org

Lu Thiên Trì đưa mắt liếc nhìn con ngựa b
chết cháy một cái, lão sực như nghĩ ra điều g
lập tức cất bước đi về hướng xác chết con ngựa.

Bỗng nhiên trông thấy Lu Thiên Trì chạ
sang chỗ con ngựa chết cháy, tức thì Lu Ngọ
Liên và đệ tử môn hạ của lão đã ngẩn người r
tại chỗ luôn.

Lu Ngọc Liên nhủ thầm: Chẳng lẽ Đị
Ngục Ma Cơ và Chung Trấn Văn ẩn núp tron
bụng ngựa ư?

Quả thật Lu Thiên Trì đã suy nghĩ nh
thế, lão cho rằng nếu chẳng thấy xác chết Chun
Trấn Văn, ngoại trừ hắn đã ẩn núp trong bụn
ngựa, ngoài ra không còn cách nào giải thích
nữa.

Phải, hai cha con lão suy đoán không sa
chút nào hết, quả thật Địa Ngục Ma Cơ v
Chung Trấn Văn đã giấu mình trong bụng ngựa
nhờ có con ngựa này, nên hai tỷ đệ Chung Trấ
Văn đã thoát khỏi tai nạn lửa cháy này.

Ngay lúc thập tử nhất sinh, Địa Ngục Ma
Cơ phát hiện con ngựa ô này cũng bị vây hãm
trong biển lửa, thế rồi Địa Ngục Ma Cơ cả mừng
phóng chưởng đánh chết con ngựa ô, rạch bụng
ngựa ra, sau đó cùng Chung Trấn Văn chui vào
bụng ngựa ẩn người bên trong luôn.

Lu Thiên Trì đứng bên cạnh xác chết con
ngựa ô, đưa mắt ngắm nhìn bụng ngựa, quả
nhiên phát hiện bụng ngựa có một đường rạch
dài, lão khẳng định rằng mình đoán không sai
chút nào hết, Chung Trấn Văn đã giấu mình
trong bụng ngựa.

Lão cười hắc hắc một tiếng, lập tức thọc cây
kềy sắt cán đầu rồng đang cầm trong tay vào
bụng ngựa xoáy một cái.

Lướt mắt nhìn tới trước, tức thì giật bắn
người lên, người đã giấu mình trong bụng ngựa
không phải là Chung Trấn Văn, mà chính là một
thiếu nữ!

Đương nhiên Lu Thiên Trì không làm sao
biết rằng, Chung trấn Văn đã biến thành một

http://tieulun.hopto.org

con người bé tí hon nhỏ độ năm tấc, và đang giấu mình trong túi áo của Địa Ngục Ma Cơ.

Lu Thiên Trì rùng mình lạnh toát mồ hôi thụt lui ra sau hai bước liền!

Mặc dù Địa Ngục Ma Cơ giấu mình trong bụng ngựa thoát khỏi tai nạn chết cháy, thế nhưng nằm trong bụng ngựa, hô hấp đã gặp khó khăn, nên cô ta bất tỉnh nhân sự từ lâu rồi.

Còn Chung Trấn Văn nhờ nuốt viên Ú Thần Đơn đồng thời con người hắn nhỏ bé nên hít thở khác với người thường, vì thế hắn chẳng hề chi hết.

Lu Thiên Trì thoạt ngẩn người trong giây lát, sau đó dùng cây gậy sắt khều Địa Ngục Ma Cơ ra khỏi bụng ngựa.

Lu Ngọc Liên thoạt trông thấy Địa Ngục Ma Cơ nằm trong bụng ngựa giữ lại được một mạng sống, đương nhiên Chung Trấn Văn cũng chẳng hề chi rồi.

Sau khi Lu Thiên Trì khều Địa Ngục Ma Cơ ra khỏi bụng ngựa, lão hơi lấy làm ngạc nhiên trong giây lát, kế đó lão trông thấy ngân tiêu đang thắt ở thắt lưng của Địa Ngục Ma Cơ, trong lòng vui mừng khôn tả, lão lập tức cúi người xuống định giơ tay chộp lấy ngân tiêu, suýt nữa lão đã giật mình té lăn ra đằng sau, vì từ trong ngực áo của Địa Ngục Ma Cơ, bỗng nhiên nhảy vọt ra một người bé tí hon nhỏ độ năm tấc.

Trông thấy thế, Nam Hải Nhất Yến Lu Thiên Trì đã rùng mình ớn lạnh tóc gáy, bất giác thụt lùi ra sau hai bước liền, và giật mình nhủ thầm: Đây là quái vật gì thế?

Lu Ngọc Liên lượn mình lướt tới, đứng ở bên cạnh Lu Thiên Trì, trố mắt nhìn tới trước, cũng lạnh mình lạnh toát mồ hôi luôn!

Chung Trấn Văn thoạt trông thấy có hàng chục người đứng ở xung quanh, lấy làm ngạc nhiên hết sức, lớn tiếng gầm hét nói:

- Bọn người các ngươi tính làm gì thế?

http://tieulun.hopto.org

Lu Ngọc Liên vội đặt Độc Tỳ Bà lên đất, cúi người gần bên cạnh Chung Trấn Văn, khẽ hét nói:

- Có phải ngươi là Chung Trấn Văn chăng?

Chung Trấn Văn đã trông thấy rõ bộ mặt của Lu Ngọc Liên, hắn ngạc nhiên, hỏi:

- Đúng thế! Sao ngươi cũng đến đây thế?

Lòng Lu Ngọc Liên bỗng cảm thấy đau nhức vô cùng, mặt dù nàng vui mừng khi trông thấy Chung Trấn Văn chưa chết, thế nhưng hắn đã biến thành một người bé tí hon nhỏ độ năm tấc như vậy, làm sao chẳng bảo cô ta đau lòng ư?

Lu Thiên Trì thất kinh hỏi:

- Này Liên Nhi, người bé tí hon này chính là Chung Trấn Văn sao?

Lu Ngọc Liên khẽ gật đầu không nói gì hết!

Lu Thiên Trì lấy làm lạ lùng, nói:

- Tại sao hắn lại hóa thành một con người nhỏ cỡ khoảng năm tấc như thế?

Lu Ngọc Liên không còn cầm lòng được nữa, nước mắt đã chảy ròng ròng xuống, Chung Trấn Văn trông thấy thế, trống ngực đã đập thình thịch không dừng.

Lu Ngọc Liên nói giọng uất nghẹn:

- Tại sao chàng biến thành như thế?

- Ta uống thuốc mà thôi!

- Chàng có thể khôi phục nguyên hình chăng?

- Đương nhiên phải khôi phục rồi!

Chung Trấn Văn dừng lại giây lát, nói:

- Này Chung Cô Nương, nàng có thể cứu tỷ tỷ ta tỉnh lại trước được chăng?

Lu Ngọc Liên khẽ gật đầu, thò tay vào túi lấy một viên thuốc ra, nạp vào miệng Địa

http://tieulun.hopto.org

Ngục Ma Cơ, chỉ trong giây lát, Địa Ngục Ma Cơ từ từ mở mắt tỉnh lại.

Nam Hải Nhất Yến tuy có danh xưng "bá", thế mà bây giờ thoáng trông thấy người bé tí hon nhỏ độ năm tấc này, cũng đã ngẩn người ra tại chỗ luôn.

Sau khi Địa Ngục Ma Cơ nuốt viên thuốc, cô ta dần dần tỉnh lại, đưa mắt nhìn mọi vật xung quanh, có vẻ hoang mang chẳng hiểu gì hết.

Lu Ngọc Liên khẽ gọi một tiếng nói:

- Này Chung cô nương, ngươi có khỏe lại chút nào chăng?

Địa Ngục Ma Cơ khẽ gật đầu, đưa mắt nhìn Lu Ngọc Liên khẽ hỏi:

- Xin hỏi cô nương là ai thế?

- Ta là Lu Ngọc Liên, bạn hữu của đệ đệ ngươi.

Địa Ngục Ma Cơ thoạt nghĩ tới đệ đệ giật mình đưa tay sờ mó ngực áo, mặt mày biến sắc ngay, nhưng Chung Trấn Văn đã cất tiếng nói:

- Tỷ tỷ đệ ở đây này!

Địa Ngục Ma Cơ thấy hắn còn ở đó, thần tình bình tĩnh lại ngay, vội giơ tay khẽ đỡ lấy Chung Trấn Văn ở dưới đất lên, đặt trong lòng bàn tay, quay người nhìn Lu Ngọc Liên khẽ nói:

- Lu cô nương, chính cô nương là người vừa cứu ta tỉnh lại chăng?

Lu Ngọc Liên khẽ gật đầu một cái.

Địa Ngục ma Cơ mỉm cười nói:

- Tỷ đệ ta chẳng dám nói lời cảm tạ, ơn cứu giúp của cô nương, thế nhưng hai tỷ đệ này mãi mãi chẳng quên ân đức cứu mạng của cô nương.

- Lu Ngọc Liên cười thê lương, nói:

http://tieulun.hopto.org

- Việc nho nhỏ này có đáng kể chi, có điều chẳng biết đệ đệ của Chung cô nương có thể phục hồi nguyên hình được chăng?

Địa Ngục Ma Cơ từ tù ngồi dậy nói:

- Đương nhiên vẫn phục hồi nguyên hình được, thế nhưng chúng tôi phải đến Nam Hải giáo mới được.

Lu Ngọc Liên run bắn người lên, buộc miệng nói:

- Tìm Nam Hải Giáo có việc chi cần chăng?

- Cần Huyết nguyên Tán

Lu Ngọc Liên khẽ ngạc ngiên nói:

- Có Huyết nguyên Tán thì sẽ phục hồ được chăng?

Địa Ngục Ma Cơ khẽ thở dài một tiếng, nói:

- Này Lu cô nương, rất cảm tạ người đã cứ ta một mạng, tỷ đệ ta xin từ giả vậy.

Lu Thiên Trì thoạt suy nghĩ giây lát, lên tiếng nói:

- Này nữ oa nhi, ngươi hãy quay lại xem thử nào.

Địa Ngục ma Cơ dừng bước quay lại ngay, quay người ra sau hỏi:

- Này Lu cô nương vị lão tiền bối này là ai thế?

Quả thật Địa Ngục Ma Cơ có mắt mà chẳng nhìn thấy núi Thái Sơn, Lu Thiên Trì Giáo Chủ Nam Hải Giáo mà y muốn tìm kiếm đang đứng ở trước mặt y, mà y chẳng hay biết gì hết.

Lu Thiên Trì cười ha há nói:

- Này nữ oa nhi chẳng phải ngươi đang cần Huyết Nguyên Tán sao?

Địa Ngục Ma Cơ tinh thần phấn chấn, trả lời lập tức nói:

- Đúng thế.

http://tieulun.hopto.org

Lu Thiên Trì mỉm cười nói:

- Nếu ta có Huyết Nguyên Tán thì sao?

Địa Ngục Ma Cơ là một người cực thông minh, y thoạt nghe nói thế, ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng lẽ lão tiền bối là Nam Hải Nhất Yến chăng?

Lu Thiên Trì mỉm cười nói:

- Đúng thế lão phu chính là Nam Hải Nhất Yến đây.

Địa Ngục Ma Cơ cả mừng nói:

- Thưa lão tiền bối, vãn bối định ra Nam Hải tìm lão.

Lu Thiên TRì sực nghĩ ra một kế, cất tiếng nói:

- Ta sẽ cho ngươi huyết Nguyên Tán, thế nhưng ngươi có gì làm điều kiện trao đổi ?

Lu Ngọc Liên biết mục đích của phụ thân y chính là muốn lấy Ngân tiêu, mặc dù Huyết Nguyên Tán là một trong các báu vật của Nam Hải Giáo, nhưng chẳng có giá trị bằng ống Ngân tiêu này.

Địa Ngục Ma Cơ ngạc nhiên hỏi:

- Thế lão tiền bối muốn đổi lấy thứ gì vậy?

Lu Thiên Trì lạnh lùng nói:

- Ta cho ngươi một gói Huyết Nguyên Tán, ngươi giao ống Ngân tiêu ấy cho ta để làm vật trao đổi, ý ngươi nghĩ thế nào?

Địa Ngục Ma Cơ lạnh lùng trả lời rằng:

- Xin hỏi tiền bối, một gói Huyết Nguyên Tán của Lão có đáng giá với Ngân Tiêu này chăng?

- Thế nhưng một gói Huyết Nguyên tán bây giờ lại có một giá trị khác.

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn nghe lão nói thế cất giọng sang sảng nói:

- Có thật lão tiền bối có Huyết Nguyên Tán chăng?

- Đúng thế quả thật ta có vậy.

Chung Trấn Văn suy nghĩ giây lát nói:

- Thưa lão tiền bối, Ngân tiêu này là một c vật do ân nhân Trương Cốc Thần của văn bố biếu cho văn bối, cho nên không thể đánh mấ dễ dàng được, lão tiền bối phải hiểu cho đạo l này, ngược lại lão tiền bối cũng không bao gi biếu Huyết Nguyên Tán cho người ta mà chẳn có điều kiện, quả thật đây là một vấn đề khó xử thế nhưng lão tiền bối thì đã trông thấy Ngâ Tiêu của văn bối, còn Huyết Nguyên Tán cũ tiền bối hư giả thế nào vẫn chưa biết...

Lu Thiên Trì tiếp lời nói:

- Theo ý kiến của ngươi thì sao?

Chung Trấn Văn lớn tiếng nói rằng:

- Đây là một vấn đề khó quyết định, ngoại trừ...

- Ngoại trừ ta giao Huyết Nguyên Tán cho ngươi trước, để cho ngươi trị khỏi thân thể, sau đó ngươi mới tin, có phải vậy chăng?

Chung Trấn Văn khẽ gật đầu nói:

- Đúng thế, nhưng nếu lão không bằng lòng như vậy thì hai ta có thể đánh cuộc với nhau.

- Đánh cuộv bằng cách nào?

- Sau khi văn bối được phục hồi nguyên hình, lúc ấy hai ta sẽ đánh cuộc bằng cách đấu võ để quyết định.

Lu Thiên Trì cười ha há nói:

- Như thế thì ngươi nắm phần quyền lợi nhiều hơn ta rồi?

- Thế nhưng lảo tiền bối chớ quên rằng Ngân Tiêu này là một võ lâm chí bảo nha.

http://tieulun.hopto.org

Lu Thiên Trì nghĩ thầm, quả thật ngân tiêu này là một võ lâm chí bảo, ta quyết phải lấy cho bằng được mới xong, dựa vào thế lực bản phái mình cũng chẳng sợ sau khi hắn phục hồi nguyên thể, mà lại chẳng giao ngân tiêu này cho mình.

Lão suy nghĩ như thế, nói:

- Thế thì sau khi lão phu trị khỏi hình hài của ngươi, hai ta phải đánh cuộc đấu võ bằng cách nào đây?

- Chúng ta sẽ đánh cuộc đấu ba chiêu mà thôi nếu văn bối thua lão hai chiêu, đương nhiên văn bối sẽ phải giao Ngân tiêu này cho lão...

- Thế nhưng ta đã thiệt thòi cho mất ngươi một gói Huyết Nguyên Tán, chẳng lẽ còn phải đánh cuộc đấu chiêu nữa chăng?

Chung Trấn Văn mỉm cười nói:

- Lão hãy yên tâm, văn bối chẳng lấy không gói Huyết Nguyên Tán của lão đâu, Văn bối sẽ

trả một giá cả trị tương đối với Huyết Nguyên Tán này cho Lão không sai.

Lu Thiên Trì khẽ gật đầu nói:

- Thôi được ngươi hãy nói cách trị xem nào?

Chung Trấn Văn lập tức đem phương pháp trị liệu nói lại cho Lu Thiên Trì nghe một phen, vật này cần phải đông lạnh, họ đành phải quay về Nam Hải một chuyến nữa thôi.

Thế rồi Lu Ngọc Liên thò tay vào túi áo lấy ra một viên linh dược ra, nạp vào miệng Độc Tỳ Bà, sau khi Độc Tỳ Bà thức tỉnh lại, thì Chung Trấn Văn và Địa Ngục Ma Cơ đã theo đoàn người Lu Thiên Trì quay trở về Nam Hải rồi.

Độc Tỳ Bà ngẩn người ra và trần tư giây lát, miệng mấp máy nói lẩm bẩm:

- Hắn đã chết... thật rồi chăng?... Mãi mãi chết rồi?... Không không bao giờ, tối thiểu linh hồn của hắn sẽ mãi mãi sống trong thâm tâm ta...

http://tieulun.hopto.org

Bỗng niên trong đầu óc tuyệt vọng của c
ta, nảy sinh một ý niệm, Độc Tỳ Bà nhủ thầm
Ta phải báo thù cho hắn, giết sạch số cao thủ đ
tham dự vụ việc phóng lửa đốt chết hắn tron
ngày hôm nay.

Độc Tỳ Bà suy nghĩ đến đây, hai má phấ
hiện ra luồng sát khí rùng rợn kinh người.

Quả thật vài hôm sau, nhân vật các phi
giang hồ có vô số đệ tử bỏ xác dưới ám khí cự
độc của Độc Tỳ Bà.

Sau sự kiện này đã làm náo động cả chố
giang hồ, vì chỉ trong thời gian ngắn ngủi vài b
ngày, đã có cả mười mấy võ lâm cao thủ chế
dưới một loại ám khí kịch độc.

Số người bị giết này gồm cả các đại Ban
phái như Thiếu Lâm, Côn Lôn, VÕ Đang, Ng
mi, Điểm thương, Thiên Bàng Bang, Bài CÔ
Giáo và Đoạn Hồn Liêu Đông Thập Lục Trạ
thảy đều có đệ tử bị giết cả.

Thế rồi sau khi đệ tử các phái bị giết, các Đại Bang phái đã phái xuất cao thủ trong phái đi điều tra vụ án này.

Bây giờ tạm ngưng không nói việc Trung Nguyên võ lâm đã khơi dậy một trận sóng gió trong mấy ngày nay.

Tác giả hồi bút đề cập khoảng bá ngày sau đoàn người Chung Trấn Văn, về tới tổng đường Nam Hải Giáo.

Đây là một cô đảo nằm ở giữa biển Nam Hải, trên đảo quanh năm suốt tháng đóng băng, người ta chỉ nhìn thấy cả một vùng băng tuyết trắng tinh bao la.

Nhưng có điều lạ là ở phía Nam cô đảo này, lại có một rừng cây xanh tươi vô cùng.

Chung Trấn Văn đã y lời căn dặn trong di chúc của Thiên Tiên Quỹ Nhân, mang Vạn Niên Ngô Công Đảm (Lá mật rết sống hàng chục năm), hòa trong Huyết Nguyên Tán và chút ít

http://tieulun.hopto.org

sữa thiếu phụ bỏ trong hồ băng đông lạnh ba ngày ba đêm.

Lu Thiên Trì đã đãi hai tỷ đệ Địa Ngục Ma Cơ đủ lễ, đặc biệt dọn một căn lầu các cho họ ở riêng.

Hằng ngày Lu Ngọc Liên ở mãi trong phòng Địa Ngục Ma Cơ nói chuyện phiếm cho qua ngày.

Địa Ngục Ma Cơ làm gì mà chẳng hiểu tâm trạng bây giờ của Lu Ngọc Liên, ty bèn nói đùa rằng:

- Này Lu cô nương, ngươi có thích đệ đệ của ta chăng?

Lu Ngọc Liên nghe nói thế rúng động cõi lòng, thẹn đỏ hai má, khẽ gật đầu không nói gì hết.

Địa Ngục Ma Cơ mỉm cười nói tiếp:

- Đệ đệ ta được một mỹ nhân như ngươi yêu thương quả thật diễm phúc vô cùng.

Lu Ngọc Liên thẹn thùng nói:

- Vẫn còn nhiều người thương yêu hắn.

- Ngoại trừ ngươi, chẳng lẽ còn ai cũng yêu thương hắn nữa sao?

Lu Ngọc Liên ra vẻ ghen tuông, nói:

- Đúng thế, theo ta đã biết thì đã có một Độc Tỳ Bà yêu hắn rồi.

- Độc Tỳ Bà ư?

- Phải, cô ta cũng yêu hắn tha thiết, cô ta vì sự việc đệ đệ ngươi bị chết cháy trong biển lửa, căm phẫn đến nỗi đã giết chết mười mấy cao thủ của ngũ đại môn phái.

- Có thật thế chăng?

- Ta nói dối với ngươi làm gì?

Địa Ngục Ma Cơ đưa mắt ngắm nhìn Chung Trấn Văn ngồi trên bàn tròn một cái, miệng mấp mái muốn nói rồi lại thôi.

http://tieulun.hopto.org

Lu Ngọc Liên nói:

- Đêm đã khuya lắm rồi, ta phải về phòng ngay hai ngươi hãy nghĩ ngơi cho khoẻ nha!

Địa Ngục Ma Cơ đưa mắt ngắm nhìn bóng lưng Lu Ngọc Liên, bất giác thở dài một tiếng rất não nề!

Ngày thứ ba, thuốc dung định hòa với lá mật Ngô Công và sữa Thiếu phụ đã đông lạnh đủ ngày, được Lu Ngọc Liên đích thân mang vào trong phòng của Địa Ngục Ma Cơ.

Thuốc dung dịch được ngâm trong hồ băng ba ngày, ba đêm, đã đông thành một miếng băng màu đỏ tím, Chung Trấn Văn đưa mắt chăm chăm ngắm nhìn miếng băng lớn như bàn tay này, bất giác trống ngực đập thình thịch không ngừng, chẳng biết miếng băng này có giúp hắn khôi phục được nguyên hình hay chăng, vẫn còn là một vấn đề đáng lo lắng.

Ngay cả Địa Ngục Ma Cơ và Lu Ngọc Liên cũng cứ hồi hộp đưa mắt ngắm nhìn miếng băng này.

Chung Trấn Văn thè lưỡi liếm miếng băng một cái, tức thì cảm thấy có một luồng khí lạnh xông thẳng vào nội thể, làm cho toàn thân run cầm cập.

Hơn nữa mùi vị khó nuốt trôi hết sức, nó vừa đắng, cay, chua và vừa ngọt, suýt chút nữa chẳng thể nào nuốt trửng miếng băng này được hết.

Chung Trấn Văn vì mạng sống, bất đắc dĩ nghiến răng bỏ miếng băng vào miệng...

Quả nhiên phép lạ đã xuất hiện!

Chung Trấn Văn khẽ ngậm miếng băng vào miệng tức thì biến thành dung dịch, chỉ nghe thấy toàn thân xương cốt của Chung Trấn Văn kêu rột rột vài tiếng, thân người của hắn từ từ khôi phục lại...

http://tieulun.hopto.org

Địa Ngục Ma Cơ và Lu ngọc Liên trông thấy cảnh tượng này lấy làm kinh ngạc hết sức!

Chỉ trong nháy mắt, Chung Trấn Văn đ nuốt cả miếng băng ấy vào bụng, hắn đã khô phục lại thân thể bảy xích (xích là một thướ Trung Hoa) như trước kia ngay.

Địa Ngục Ma Cơ cả mừng reo hò lên:

- Đệ đệ, cuối cùng đệ đã hồi phục nguyên hình rồi.

Chung Trấn Văn đưa mắt nhìn vào thâ người của hắn, tức thì mặt mày đại biến!

Lúc đầu Địa Ngục Ma Cơ và Lu Ngọc Liê chẳng phát hiện gì hết, thế nhưng sau kh Chung Trấn Văn hồi phục nguyên hình lại bỗn nhiên họ đã phát giác, hai thiếu nữ đã thẹn đỏ c đôi má hồng!

Vì bấy giờ toàn thân Chung Trấn Văn trầ trường, chẳng có miếng vải nào che thân hết!

Chung Trấn Văn thẹn thùng đến nỗi mặt y tái mét, hắn nhanh tay chộp lấy một tấm bên che kín bộ phận trọng yếu, sau đó ấp g nói:

- Tỷ tỷ, y phục của đệ đâu rồi?

Địa Ngục Ma Cơ ngạc nhiên nói:

- Y phục đệ đã bỏ quên trong địa ngục môn, tỷ chẳng mang theo

Chung Trấn Văn ấp úng nói:

- Thế thì...

Lu Ngọc Liên cười e lệ nói:

- Để ta đi lấy một bộ quần áo cho ngươi!

Dứt lời đẩy cửa phòng, lượn mình chạy mất dạng ngay.

Chung Trấn Văn xấu hổ đến nỗi, nếu có một cái hang trên đất hắn sẽ chui vào trốn trong đó liền!

http://tieulun.hopto.org

Địa Ngục Ma Cơ đưa mắt nhìn thần tình sượng sùng của Chung Trấn Văn, đã bật cười một tiếng nói:

- Đệ đệ, không có chi cả, tỷ tỷ có phải là người lạ đâu, còn Lu cô nương thì yêu đệ thiết thiết, sau này các ngươi cũng phải ở chung thôi?

- Đệ quên rằng đệ không mặc quần áo, để một thiếu nữ trông thấy thân mình như thế, như vậy làm sao được chăng?

Địa Ngục Ma Cơ mỉm cười nói:

- Chẳng phải đệ đã cố ý như thế, Lu cô nương không trách cứ đệ đâu.

Chung Trấn Văn trầm tư giây lát, nói:

- Tỷ Tỷ, ngươi có biết bọn nào đã dùng lửa vây công mình chăng?

- Theo Lu cô nương nói lại, người đã dụ chúng ta vào trong vùng cỏ tranh sau đó dùng lửa vây hãm ta, bao gồm cả nhân vật các phái giang hồ!

Chung Trấn Văn nhướng cao đôi lông mày nói:

- Đợi khi nào về đến Trung Nguyên, đệ sẽ dạy cho họ vài bài học nới được.

Địa Ngục Ma Cơ lạnh lùng nói:

- Đệ không giết họ thì tỷ tỷ cũng phải san bằng môn phái thành bình địa không sai.

Ngay lúc này Lu Ngọc Liên đẩy cửa bước vào phòng, trong tay cầm một bộ quần áo nói:

- Chẳng biết bộ y phục này có vừa với thân người ngươi chăng? Ngươi hãy mặc thử xem nào.

Dứt lời đưa mắt tống tình chăm chăm nhìn vào mặt Chung Trấn Văn, phong tình diễm lệ phi phàm, cho dù Quý Phi tái sanh chắc cũng chỉ như thế thôi!

Tim đập thình thịch không dừng, nhất thời Chung Trấn Văn quên hẳn giơ tay đón lấy y phục!

http://tieulun.hopto.org

Địa Ngục Ma Cô pha trò nói:

- Này đệ đệ, ngươi có thấy Lu cô nương c
xem chăng? Đệ đệ hãy yên tâm, mai sau đệ
được xem mãi không sai.

Nghe nói thế mặt mày Chung Trấn Vă
nóng bừng lên, vội quay đầu sang một bên, g
tay đón lấy bộ y phục, hạ giọng nói:

- Đa tạ Lu cô nương.

Địa Ngục Ma cơ tiếp lời nói:

- Còn tạ làm gì nữa? Sau này đệ chớ quê
Lu cô nương là được ngay!

Chung Trấn Văn trịnh trọng nói:

- Chung Trấn Văn này quyết chẳ
thịnh tình của Lu cô nương vậy.

Lu Ngọc Liên cười rất hài lòng, đôi
cứ chăm chăm ngắm nhìn mặt Chung Trấn Văn

Chung Trấn Văn đưa mắt ngắm nhìn Lu Ngọc Liên, nói:

- Này Lu cô nương ta có thể làm phiền một chút chăng, xin cô nương chuyển lời cho lệnh tôn đại nhân rằng: Chung Trấn Văn này có thể đánh cuộc đấu chiêu với lão ngay bây giờ!

Lu Ngọc Liên khẽ gật đầu, quay người bước ra của phòng nhủ thầm: Võ công của phụ thân cực kỳ cao siêu, chưa từng gặp địch thủ bao giờ, làm thế nào hắn tiếp được ba chiêu của phụ thân mình ư?

Lu Ngọc Liên nghĩ tới đây bất giác lấy làm lo lắng cho Chung Trấn Văn...

Trống ngực Lu Ngọc Liên đập thình thịch không dừng đưa mắt nhìn Chung Trấn Văn và phụ thân Lu Thiên Trì đang đứng đối diện tại hiện trường, cô ta mong rằng hai người sẽ đấu hòa nhau.

Vì bên nào thắng cũng bất lợi hết, nếu Chung Trấn Văn bại thì ngân tiêu quý báu của

http://tieulun.hopto.org

hắn sẽ lọt vào tay của phụ thân cô ta, đươn
nhiên Chung Trấn Văn sẽ đau lòng hết sức.

Nếu ngược lại phụ thân của cô ta thua trậ
thì đối với phụ thân y sẽ là một việc không đư
đẹp lắm.

Thế nhưng theo Lu ngọc Liên suy đoán, t
Chung Trấn Văn nắm phần thua nhiều hơn!

Chung Trấn Văn cũng đã âm thầm gi
mình kinh hãi, Lu Thiên Trì có danh xưng nh
"bá" tại Nam Hải, võ công của lão người giang h
nghe tiếng tăm đã khiếp vía ngay, toàn bộ sở họ
của mình quyết chẳng phải địch thủ của lão!

Thế rồi hắn mang kinh văn đã học tron
thạch động thầm lặng ôn lại một lần thật nhan
tốc, hắn đã cố gắng nhớ cho kỹ trang thứ hai
ghi trong Âm Hồn Kinh!

Lu Thiên Trì mỉm cười nói:

- Này Chung thiếu hiệp, chúng ta cứ đán
cuộc ba chiêu thôi, nếu ngươi thua độ ngươi
giao ngân tiêu cho ta chứ gì?

Chung Trấn Văn thản nhiên nói:

- Quân tử nhất ngôn.

- Này Chung thiếu hiệp, nếu hai ta thực sự động thủ ra chiêu, ắt phải làm mất tình hoà khí, bây giờ để chúng ta đấu bằng cách chỉ đọc chiêu thức ra mà thôi...

- Được, như thế cũng được!

Lu Thiên Trì lại nói tiếp:

- Thế nhưng ta có thêm một ý kiến!

Chung Trấn Văn ngạc nhiên hỏi:

- Ý kiến thế nào?

Lu Thiên Trì mỉm cười nói:

- Chúng ta hãy tăng giá trị đánh cuộc lớn hơn chút nữa.

- Đánh cuộc lớn hơn chút nữa ư?

Lu Thiên Trì gật đầu nói:

http://tieulun.hopto.org

- Phải, nếu ngươi thua cuộc, thì ngươi p
gia nhập bản Giáo.

Chung Trấn Văn nhủ thầm: Ta là chưở
môn đời thứ tư của Địa Ngục môn phái, nếu
trong tay đối phương làm sao có thể gia nhập
Nam Hải Giáo ư?

Hắn suy nghĩ đến đây, hắn đã cảm th
rằng quả thật cuộc đánh cá này kinh người
sức, thế rồi hắn lên tiếng nói:

- Nếu lão thua thì sao? Chẳng lẽ lão
nhập vào Địa ngục Phái chăng?

Lu Thiên Trì thất kinh nói:

- Địa Ngục Phái gì thế?

Chung Trấn Văn biết mình lỡ lời, s
vẫn cứ nói:

- Tại hạ là chưởng môn đời thứ tư của
Ngục Môn, ta thua cuộc thì ta phải gia nhập
Nam Hải Giáo, còn lão thua cuộc cũng phải
nhập vào phái Địa Ngục Môn chứ?

Lu Thiên Trì thất kinh nói:

- Ngươi... ngươi là chưởng môn đời thứ tư của Địa ngục môn sao?

- Đúng thế!

- Có gì làm bằng chứng chăng?

Nghe đối phương hỏi như thế, Chung Trấn Văn ngẫn người ra tại chỗ ngay, mặc dù hắn là chưởng môn nhân đời thứ tư của Địa Ngục Môn, thế nhưng hắn không có chứng cớ.

Địa Ngục Ma Cơ thoạt trông thấy tình hình như thế, vội thò tay vào túi áo lấy lệnh kỳ "Đấu quỷ" ra, giao cho Chung Trấn Văn nói:

- Đệ đệ, lệnh kỳ bổn môn đây, xin đệ hãy thu hồi.

*

**

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ 25

CUỘC CÁ ĐỘ KINH HỒN

Chung Trấn Văn giơ tay nhận lấy lệnh
phất theo chiều gió một cái, tức thì hiện ngu
là cờ nhỏ ền đen chính giữa có thêu một hì
đầu quỷ hung tợn ra lập tức, hắn lướt mắt n
Lu Thiên Trì, nói:

- Đây là chúng cờ đây!

Lu Thiên Trì thoạt trông thấy lệnh kỳ
quỷ vội cất tiếng nói:

- Chưởng môn nhân xin lượng thứ lão p
đã thất lễ lúc nãy!

Chung Trấn Văn khiêm tốn nói:

- Lão tiền bối là nhất Giáo Chi chủ, chớ khích khí làm chi, có điều là hai ta sẽ đánh cuộc như thế nào đây?

Lu Thiên Trì nghiêm sắc mặt nói:

- Các hạ là chưởng môn đời thứ tư của Địa Ngục Môn, thế là sự kiện hơi nghiêm trọng nha...

- Không có chi nghiêm trọng hết, lão tiền bối cứ việc nói đi.

Lu Thiên Trì trầm tư giây lát, sực nghĩ ra một ý kiến, nói:

- Nếu các hạ thua cuộc, thì các hạ phải gia nhập bản Giáo, nhậm chức phó Giáo chủ.

Chung Trấn Văn nói:

- Nếu tiền bối thua cuộc, chẳng lẽ tiền bối cũng gia nhập vào Địa Ngục Môn, và nhậm chức Phó môn chủ chăng?

http://tieulun.hopto.org

Lu Thiên Trì lắc đầu nói:

- Không nếu ta thua cuộc, thì ta cho ngươi ba người để gia nhập vào Địa Ngục Môn.

Chung Trấn Văn ngạc nhiên hỏi:

- Ba người nào thế?

- Tùy các hạ lựa chọn

Chung trấn Văn trầm tư nhủ thầm: thế thì công bằng lắm, một mình ta đổi lấy ba người của đối phương...

Hắn suy nghĩ tới đây, nói:

- Thế thì quý Giáo ngoại trừ Giáo chủ ngoài ra ai là người có võ công cao cường nhất?

- Điều này cũng khó nói lắm.

Chung Trấn Văn đưa mắt liếc nhìn số đệ tử Nam Hải Giáo đứng tại hiện trường, như sực nhớ ra điều gì, cất tiếng nói:

- Giáo chủ cho tại hạ được quyền lực chọn ba người, quyết chẳng nuốt lời chứ?

Lu Thiên Trì mỉm cười nói:

- Chưởng môn nhân cứ việc yên tâm, bản Giáo chủ không phải là hạng người ăn nói hai lời!

- Thế thì tại hạ phải chọn người đầu tiên nha!

- Ngươi cứ việc chỉ định đi!

Chung Trấn Văn trầm giọng nói:

- Người thứ nhất là Lu Cô nương!

Nghe nói thế, Lu Thiên Trì và tất cả mọi người tại hiện trường đã giật bắn người lên, Lu Ngọc Liên là minh châu yêu quí nhất của Lu Thiên Trì, như thế có khác gì với bản thân Lu Thiên Trì đâu?

Lu Ngọc Liên nghe nói thế đã rúng động cõi lòng.

http://tieulun.hopto.org

Sau khi Chung Trấn Văn thốt ra lời nói này, bỗng nhiên bầu không khí ở hiện trường tịch lặng như tờ, quả thật Lu Thiên Trì lấy làm khó xử hết sức, nếu lão thua cuộc, làm sao lão có thể giao ái nữ cho Chung Trấn Văn được ư?

Nhất thời lão đã ngẩn người ra tại chỗ luôn!

Chung Trấn Văn mỉm cười hỏi:

- Giáo chủ gặp khó khăn ư?

Lu Thiên Trì đã buông lời như thế, quyết không thất tín được, thế rồi sắc mặt tối sầm lại, quay sang hướng Lu Ngọc Liên hỏi:

- Này Liên nhi, nếu cha thau cuộc chung chưởng môn nhân, thì con có bằng lòng gia nhập vào địa Ngục Môn chăng?

Nghe phụ thân hhỏi thế, Lu Ngọc Liên thoạt ngẩn người trong giây lát, sau đó khẽ gật đầu không nói gì hết!

Lu Thiên Trì ngoái cổ nói với Chung Trấn Văn:

- Chưởng môn nhân, ta đã bằng lòng nhân tuyển thứ nhất, bây giờ các hạ hãy chọn người thứ hai?

Chung Trấn Văn đưa ngón tay trỏ vào người bịt mặt bận áo xám nói:

- Người thứ hai chính là y!

Lu Thiên Trì giật bắn người lên lần nữa, người bịt mặt là người có võ công cao siêu nhất trong bản Giáo, sao hắn cứ chọn phải những người này ư?

Lão suy nghĩ tới đây đành phải gật đầu nói:

- Lão phu bằng lòng người thứ hai này luôn, còn người thứ ba là ai?

Chung Trấn Văn nhìn đại hán râu rậm bó quanh hàm nói:

- Người thứ ba là người này đây!

http://tieulun.hopto.org

Thế là Lu Thiên Trì lấy làm khó xử v
cùng, vì ba người này thảy đều là nhân tài nh
lưu trong Nam Hải Giáo, nếu bại trong tay tiể
oa nhi này thật, thì tổn thất của lão hết sức nặn
nề hết sức.

Thế nhưng lời nói đã thốt ra không thể nà
thu hồi lại được hết!

Thế rồi lão cất tiếng nói giọng sang sản
rằng:

- Liên nhi, Hứa Đường chủ và Vương Đườn
chủ, ba vị hãy nghe lệnh đây!

Lu Ngọc Liên, đại hán râu rậm bó quan
hàm và người bịt mặt đồng thanh hét lên mộ
tiếng

- Tuân lệnh!

Ba người lập tức bước ra, phủ phục qu
dưới đất ngay!

Lu Thiên Trì nghiêm sắc mặt lại nói:

- Nay bản Giáo chủ cùng Chưởng Môn nhân đời thứ tư của Địa Ngục Môn đấu nghệ đánh cuộc, nếu bản thân chẳng may thua cuộc, thì ba vị phải gia nhập Địa Ngục Môn, ba vị có ý kiến gì chăng?

Ba người đồng thanh thưa rằng:

- Đệ tử cung lãnh giáo dụ.

Lu Thiên Trì ổn định tinh thần lại nói:

- Thế thì ba vị hãy đứng lên.

Lu Ngọc Liên Đại hán râu rậm và người bịt mặt lập tức đứng lên, lui sang một bên ngay.

Lu Thiên Trì đưa mắt nhìn Chung Trấn Văn nói:

- Chưởng Môn nhân, chúng ta có thể bắt đầu được rồi.

Chung Trấn Văn khẽ gật đầu, nói:

http://tieulun.hopto.org

- Tiên chủ hậu khách, mời Giáo chủ hãy phát chiêu thứ nhất trước đi.

Bề ngoài Lu Thiên Trì tỏ ra trầm tĩnh lạ thường, nhưng bên trong tâm lão thì khẩn trương hết sức, vì kỳ đánh cuộc lần này quan trọng hết sức.

Lão mỉm cười nói:

- Thế thì lão phu đành cung kính chẳng bằng tuân lệnh vậy.

Số đệ tử Nam Hải Giáo tại hiện trường, thảy đều đưa mắt chăm chăm theo dõi đấu trường, mặc dù trận đấu dùng khẩu phát chiêu, trông có vẻ tầm thường không có gì lạ hết, thế nhưng họ muốn được xem ai là người sẽ thắng cuộc.

Họ đưa mắt nhìn vào đấu trường, thấy trên trán của hai người đã đổ mồ hôi hột, biết rằng họ đã khẩn trương đến dường nào rồi!

Lu Thiên Trì trầm tư giây lát, nói:

- Chiêu thứ nhất, Thủy Trung Na Nguyệt.

Chung Trấn Văn đọc thầm kinh văn một lượt nhanh như tốc, sau đó trả lời ngay, nói:

- Phong Xuy Ba Dũng.

Lu Thiên Trì mặt hơi biến sắc, nói:

- Các hạ phát chiêu thứ nhất đi.

Chung Trấn Văn mang một cú tuyệt chiêu trong Âm hồn kinh đọa ra rằng:

- Âm dương Nan Phân !

Lu Thiên Trì ngạc nhiên lập lại nói:

- Âm Dương Nan Phân ư?

Chiêu âm Dương Nan PHân này là một chiêu thức cực kỳ thâm áo đã ghi chép trong Âm hồn Kinh, chớ nói rằng Lu Thiên Trì khó hóa giải được, cho dù nhân vật võ lâm cả thiên hạ này, e rằng cũng chẳng có một ai phá nổi chiêu này hết!

http://tieulun.hopto.org

Thời gian đã trôi qua trong bầu không khí khẩn trương, Lu Thiên Trì nhíu chặt đôi lông mày vào nhau, mồ hôi trên trán toát ra lấm tấm!

Một tiếng đồng hồ đã trôi qua...

Chung Trấn Văn cất tiếng nói giọng sang sảng:

- Thưa Giáo chủ, lão thua chiêu đầu rồi!

Kêu ùn một tiếng đầu óc Lu Thiên Trì như trúng phải một cú búa tạ, thân người suýt nữa té ngã ra đất!

Lúc nãy lão vốn không xem Chung Trấn Văn vào đâu hết, thế mà bây giờ chỉ có một chiêu của đối phương mà mình cũng không hóa giải được, lão còn mặt mũi nào nhìn thiên hạ được nữa? Lão giận đến nỗi mặt mày tái mét!

Lão mất một gói Huyết Nguyên Tán là việc nhỏ thôi, điều làm cho lão đau lòng nhất là khi không lại tổn thất ba viên đại tướng trong giáo phái!

Số đệ tử Nam Hải đã kêu ầm lên, Chung Trấn Văn chỉ một chiêu xuất khẩu đã đánh bại Giáo chủ Nam Hải Giáo có tiếng tăm oai chấn thiên hạ này.

Quả thật Chung Trấn Vă không ngờ chỉ một chiêu xuất khẩu, đã khiến Lu Thiên Trì không thể hóa giải được, thế rồi hắn mỉm cười nói:

- Lu Giáo chủ, tại hạ từng nói sau khi đánh cuộc đấu chiêu, thì tại hạ phải trở về Trung Nguyên, lão cho tại hạ một gói thuốc Huyết Nguyên Tán, và tại hạ từng nói rằng sẽ trả một giá cả lại tại hạ sẽ truyền cho lão ba chiêu võ công để đền ơn lão!

Lu Thiên Trì mặt hơi biến sắc, lão cho rằng Chung Trấn Văn nói lời châm biếm lão, thế rồi lạnh lùng nói:

- Này Chưởng Môn nhân, lão xin ghi nhận hảo ý này, tuy bản giáo chủ võ nghệ chẳng bằng ngươi, nhưng tự tin rằng còn cơ hội tìm các hạ lãnh giáo hai chiêu.

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn ngạc nhiên nói:

- Xin Lu Giáo chủ chớ hiểu lầm, lời nói
hạ xuất phát tự đáy lòng, chứ tại hạ không dá
cuồng ngạo chút nào hết!

Lu Thiên Trì chẳng thèm trả lời Chun
Trấn Văn, đưa mắt nhìn đại hán râu rậm
người bịt mặt, buồn bã nói:

- Này nhị vị huynh đệ, Lu mỗ thành th
cáo lỗi với hai vị, hai vị đi theo Lu mỗ nhi
năm, lòng trung thành bền chắc, Lu mỗ lấy là
cảm kích muôn ngàn lần, không ngờ hôm nay L
mỗ phải thảm hại như thế, khiến hai vị ph
chuyển đến Địa Ngục Môn, mong rằng hai
thương mến Lu mỗ, hãy ra sức phục lực cho Đ
Ngục Môn...

Nói tới đây bất giác lão nhỏ xuống hai gi
lệ anh hùng!

Lu Ngọc Liên uất nghẹn khẽ gọi một tiếng:

- Thưa cha...

Kế đó nước mắt chảy ròng ròng xuống, ướt sũng cả hai má phấn!

Lu Thiên Trì nói:

- Này Liên nhi, cha cũng xin lỗi con, thế nhưng dù sao về sau con cũng vẫn phải gả cho người...

Lão nói tới đây, dừng lại giây lát sau đó nói tiếp:

- Chưởng Môn nhân, lão phu lập tức cho người tiễn đưa chư vị rời khỏi bản đảo!

Dứt lời, Lu Thiên Trì quay người chạy như gió biến mất luôn.

Chung Trấn Văn đưa mắt ngắm nhìn hình bóng biến mất của Lu Thiên Trì, bất giác cảm khái thở dài rất não nùng, hắn biết rằng mai sau Lu Thiên Trì ắt phải trả mối nhục hôm nay không sai!

Chỉ trong bổng chốc, hiện trường đã trở nên tịch lặng vô cùng, cả một luyện võ trường

http://tieulun.hopto.org

rộng lớn, chỉ còn lại Chung Trấn Văn, Địa Ng
Ma Cơ, Lu Ngọc Liên, người bịt mặt bận áo xá
và đại hán râu rậm bó quanh hàm mà thôi!

Mãm người này đứng tại luyện võ trườn
mỗi người thấy đều có tâm tư khác nhau cả,
đang mất hồn đứng yên lặng tại đó!

Một hồi thật lâu, bỗng nghe Lu Ngọc Liê
thở dài một tiếng đảo mắt nhìn người bịt mặt v
đại hán râu rậm, nói:

- Hai vị đã gia nhập Địa Ngục Môn, tại sa
không đến đây tham kiến chưởng môn nhân bả
Phải đi?

Đại hán râu rậm và người bịt mặt nghe nó
thế, giật mình vội tiến tới trước, phủ phục qu
xuống, nói giọng sang sảng:

- Đệ tử khấu kiến chưởng Môn nhân!

Chung Trấn Văn lấy làm lúng túng loạn cả
tay chân nói liên tục:

- Mời nhị vị đứng lên, Mời nhị vị hãy đứng lên!

Người bịt mặt và đại hán râu rậm đồng thanh nói:

- Tạ pháp dụ!

Nói xong cả hai người cùng đứng lên, cung kính lui sang một bên!

Chung Trấn Văn đưa mắt nhìn người bịt mặt và đại hán râu rậm, nói:

- Nhị vị có thật lòng gia nhập bản môn ư, nếu không ta chẳng miễn cưỡng hai vị đâu!

Đại hán râu rậm và người bịt mặt đồng thanh nói:

- Đệ tử đã gia nhập Địa Ngục MÔn, đương nhiên sẽ hết mình phục lực cho chưởng môn, mai sau dù có phải vào núi dao rừng kiếm, thì đệ tử cũng chẳng từ vậy!

Chung Trấn Văn gật đầu nói:

http://tieulun.hopto.org

- Thế thì ta xin cảm tạ nhị vị phục lực ch
địa Ngục Môn...

Hắn dừng lại giây lát, sau đó nói tiếp:

- Chờ khi nào về đến Trung Nguyên, ta s
chính thức trao chức vụ cho.

Ngày thứ ba, quả nhiên Lu Thiên rì
phái người tới tiến đưa Chung Trấn văn, Đ
Ngục Mạ Cơ và nhóm ba người Lu Ngọc Liên r
khỏi cô đảo!

Một hôm đoàn người lại đi ngang qua b
tro tàn tại Tiên Hà Lãnh, Chung Trấn Văn hồ
tưởng mình suýt chút nữa bỏ xác tại nơi đây, bất
giác sát khí nổi lên đùng đùng!

Bỗng Chung Trấn Văn mười mấy xác chết
rải rác gần đó, bất giác buột miệng nói:

- Những xác chết người nào đó?

Lu Ngọc Liên nói:

- Bẩm cáo Chưởng môn nhân, đó là số xác chết đệ tử ngũ đại môn phái!

- Ai đã giết họ như thế?

Lu Ngọc Liên nói:

- Độc Tỳ Bà!

Chính Độc Tỳ Bà đã giết chết số đệ tử ngũ đại môn phái nay sao?

Lu Ngọc Liên khẽ gật đầu nói tiếp:

- Đúng thế ! vì cô ta yêu Chưởng Môn nhân tha thiết, khi cô ta biết Chưởng môn nhân bị đốt chết trong cỏ tranh biển lửa này, y đã từng đại khai sát giới và đã giết chết số đệ tử Ngũ đại môn phái này.

Chung Trấn Văn khẽ kêu ồ một tiếng, qua lời nói của Lu Ngọc Liên, hắn đã ý thức được Độc Tỳ Bà đã yêu hắn đến bực nào rồi!

Thình lình Địa Ngục Ma Cơ nói

http://tieulun.hopto.org

- Này đệ đệ, bất cứ ai yêu đệ thì tỷ tỷ cũ
chẳng cần biết, thế nhưng về sau đệ xử tệ với L
cô nương, thì tỷ tỷ quyết chẳng để đệ yên th
đâu.

Chung Trấn Văn nghe nói thế, run bắ
người lên buộc miệng nói:

- Làm gì có chuyện đó được, đệ quyết khôn
bao giờ xử tệ với nàng? Đệ...Đệ....

Hắn ấp úng cả buổi lại chẳng nói nên lờ
nào hết.

Địa Ngục Ma Cơ mỉm cười nói:

- Thế thì quả nhiên đệ yêu Lu cô nương
thật rồi?

Lu Ngọc Liên nghe nói thế, thẹn đỏ cả mặ
nói giọng nũng nịu:

- Này Chung tỷ tỷ, nếu người nói thêm mộ
lời nữa, thì muội không chơi với tỷ tỷ nữa nha

Địa Ngục Ma Cơ nghiêm sắc mặt nói:

- Này Lu cô nương, ngươi nên biết ta phải
nghĩ cho ngươi, ngươi chớ đánh giá thấp tiểu
ta nghe, mai sau hắn sẽ quậy đến đổi nợ tình
ùng mình không sai cho mà coi!

Chung Trấn Văn nghe hai nữ nhân nói
huyện với nhau đã thẹn đỏ cả mặt, nhủ thầm:
Trời ơi! Có hai nữ nhân này ở bên cạnh, làm sao
ta có thể chánh thức trở nên một Chưởng Môn
nhân ư?

Hắn suy nghĩ đến đây, bất giác cất tiếng
cười khì, nghe hắn cất tiếng cười như thế, Địa
Ngục Ma Cơ lấy làm lạ hỏi:

- Đệ cười gì thế?

Chung Trấn Văn cười cay đắng nói:

- Thưa nhị cô nương, xin hãy tôn trọng
thân phận bây giờ của ta chứ!

Địa Ngục Ma Cơ ngạc nhiên giây lát, sau đó
nói:

http://tieulun.hopto.org

- Này, Lu cô nương, ta nói thế nào? H
chẳng dễ ăn hiếp đâu, đấy, hắn mang ch
Chưởng Môn nhân ra dọa người rồi thấy chưa?

Quả thật Chung Trấn Văn chẳng làm
được tỷ tỷ hắn hết, hắn cảm khái thở dài m
tiếng, bỗng nhiên hắn nhìn thấy người bịt m
đang ngước đầu nhìn trời xanh, hình như y đa
trầm tư điều gì thì phải?

Chung Trấn Văn động tánh hiếu kỳ, cả
thấy người bịt mặt này có chút quái lạ, tại sao
phải dùng khăn tơ bịt mặt như thế? Rốt cu
gương mặt của y ra thế nào ư?

Người bịt mặt ngoái cổ sang nhìn Chun
Trấn Văn, cung kính nói:

- Chưởng Môn nhân có việc chi chăng?

Chung Trấn Văn vội nói:

- Ồ! Ồ! Không có chi hết...

Thình lình...

Nhay lúc này có một tiếng hét the thé bỗng nhiên rạch xé hư không vang tới, Chung Trấn Văn thoạt nghe tiếng hét đã giật bắn người lên, Lu Ngọc Liên vừa nghe tiếng gầm hét đã vội nói:

- Đây là âm thanh của Độc Tỳ Bà!

Chung Trấn Văn rúng động cõi lòng, buộc miệng nói:

- Độc Tỳ Bà ư?

- Đúng thế, đây là tiếng gầm thét của độc Tỳ Bà vậy!

- Chẳng lẽ cô ta lại động thủ với ai nữa ư?

- Chắc không còn sai nữa rồi

Ngay lúc này, cả hai đại hán râu rậm và người bịt mặt đã lượn mình nhảy vọt tới chỗ phát ra tiếng la hét reước

Lu Ngọc Liên định phi thân chạy lên theo, bỗng nhiên Chung Trấn Văn lên tiếng gọi:

http://tieulun.hopto.org

- Lu cô nương, ngươi khoan đi đã!

Lu Ngọc Liên dừng bước lại, quay người sang hỏi:

- Chưởng Môn nhân có điều chi chỉ thị chăng?

- Ta định hỏi ngươi một việc!

- Việc gì thế?

Đại hán râu rậm ấy là ai thế?

- Vương Thuận Ngục.

- Còn người bịt mặt kia?

- Hứa Nguyệt Hà

Chung Trấn Văn run bần người lên, hất thanh kêu lên hoảng hốt nói:

- Nói sao? Hứa Nguyệt Hà ư?

Lu Ngọc Liên mỉm cười nói:

- Đúng thế! Chưởng môn nhân kinh ngạc ư?

- Tại sao cô ta... cô ta lại dùng khăn đen bịt mặt như thế?

Lu Ngọc Liên thản nhiên nói:

- nếu cô ta không dùng khăn tơ bịt mặt thì e rằng tất cả nam nhân ở thiên hạ này sẽ bị cô ta làm điên đảo mất hồn hết!

Chung Trấn Văn kinh hãi nói:

- Cô ta đẹp lắm chăng?

- Chẳng những sắc đẹp của cô ta có thể sánh với Tây Thi, ngay cả một cử chỉ, tiếng cười của cô ta cũng dư sức làm mất hồn chúng sanh không sai, chỉ mỗi một cặp mắt của cô ta cũng dủ dư làm tất cả nam nhân thiên hạ phải hồn phi phách tán!

Chung Trấn Văn lạnh lùng nói:

- Ta thì chẳng tin điều này...

http://tieulun.hopto.org

Hắn nói tới đây đưa mắt nhìn tỷ tỷ hắn hỏ

- Cô ta so với tỷ tỷ ta thì thế nào?

Lu Ngọc Liên lắc đầu nói:

- Chẳng phải ta làm buồn lòng tỷ tỷ ngươ
đâu, mặc dầu tỷ tỷ ngươi rất xứng đáng với dan
xưng "Thiên hạ nhất mỹ nhân", nếu mang
sánh với Hứa Nguyệt Hà thì chẳng khác nào n
ánh sáng của con đom đóm so với trăng rằm vậ

Ngay cả Địa Ngục Ma Cơ đứng ở bên cạ
cũng chỉ bán tính bán nghi, nói:

- Có thật cô ta đẹp xuất chúng đến thế sao

Lu Ngọc Liên mỉm cười nói:

- Ta nói đối với ngươi làm gì? Nếu cô
chẳng có một sắc đẹp tuyệt thế như vậy, thì p
thân ta chẳng bảo cô ta bịt mặt làm gì!

Chung Trấn văn lấy làm lạ nói:

- Điều này quả thật khó hiểu vô cùng.

Lu Ngọc Liên mỉm cười nói tiếp:

- Chẳng có gì là khó hiểu lạ lùng hết, ba năm trước đây y mới gia nhập bản phái, nghe y nói lại rằng, bản thân y cũng có một mối huyết hải thâm thù, có điều là nhà thù của y đã ẩn tích giang hồ, y đã đi khắp bốn bể tìm kiếm nhiều năm trời, vẫn không có tăm hơi gì hết, sau khi y gia nhập bảm pbái, số người trong giáo phái khi trông thấy y, thảy đều bị sắc đẹp của y làm điên đảo mất hồn, đến đỗi phải bỏ ăn bỏ ngủ, vì nguyên nhân này mà phụ thân ta đã ra lệnh bảo y lấy khăn tơ bịt mặt lại đồng thời tuyên bố với đệ tử môn hạ rằng, y ăn phải độc quả nên mặt mũi biến thành xấu xí vô cùng, như thế trận sóng gió này mới được tạm yên.

Chung Trấn Văn nghe kể tới đây, tiếp lời nói:

- Ta thì chẳng tin cô ta có một sắc đẹp vô song như người nói.

Lu Ngọc Liên nói:

http://tieulun.hopto.org

- Tin hay chăng tùy nơi ngươi, thế nhưn ngươi là Chưởng môn nhân, đương nhiên có th hạ lệnh bảo y không cần phải bịt mặt cũng được.

Chung Trấn Văn nhủ thầm: Ta phải xem rốt cuộc người đẹp đến bực nào đây...

Hắn còn đang suy nghĩ, thì tiếng gầm hé lại vang tới lần nữa, Chung Trấn Văn mặt hơ biến sắc lập tức lượn mình nhảy vọt tới chỗ c tiếng la hét.

Chung Trấn Văn thoạt vừa phi thân chạy tới trước, thì Lu Ngọc Liên và Địa Ngục Ma Cơ cũng lượn mình chạy theo luôn.

Chung Trấn Văn vừa tới nơi, đảo mắt nhìn tới trước quả nhiên hắn đã trông thấy Độc Tỳ Bà và năm lão nhân đang thi đấu với nhau rất là khốc liệt!

Đại hán râu rậm đang đứng ở một bên đưa mắt chăm chăm theo dõi hiện trường.

Chung Trấn Văn đưa mắt liếc nhìn một lượt, tức thì phát hiện trong năm lão nhân này, Thiên Bàn Bang, Bài Cốt Giáo mỗi bên có một người phái Võ Đang có hai đạo sĩ và một hòa thượng.

Chung Trấn Văn đột nhiên gầm hét một tiếng:

- Các ngươi hãy dừng tay lại xem nào...

Tiếp theo tiếng gầm hét như sấm nổ, thân người hắn y như một con chim đại bàng lao xuống nhanh như điện chớp, đứng ở phía trước mặt Độc Tỳ Bà!

Tiếng gầm hét đột nhiên vang tới, đã làm cho số người đang động thủ phải giật mình nhảy lùi ra sau hết, họ đưa mắt nhìn tới trước, tức thì kinh thất sắc!

Độc Tỳ Bà trố mắt nhìn tới trước, giật mình kinh hãi, thụt lùi ra sau hai bước liền, ấp úng nói:

http://tieulun.hopto.org

- Ngươi... ngươi... là Chung tướng công ư?

Chẳng phải chỉ có một mình Độc Tỳ Bà giật mình kinh hãi mà thôi, ngay cả số người vây đánh Độc Tỳ Bà cũng linh hoàng luôn, chẳng phải Chung Chấn Văn đã bị đốt chết rồi ư? Tại sao bây giờ lại thình lình xuất hiện như thế?

Chung Chấn Văn cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Các vị còn nhớ Chung Trấn Văn này chăng?

Năm lão nhân bất giác thụt lùi ra sau hai bước liền, bỗng nhiên Độc Tỳ Bà nhảy sang hướng Chung Trấn Văn, cả mừng nói:

- Có thật chàng là Chung ca ca ư? Chàng không chết kia mà?...

Bấy giờ Chung Chấn Văn lửa giận đang sôi lên sùng sục, hắn đưa cặp mắt sáng như điện quang, nhìn chòng chọc vào mặt năm võ lâm cao

thủ trước mắt, Độc Tỳ Bà thoạt vừa lao mình tới, Chung Trấn Văn lạnh lùng gầm hét nói:

- Ngươi hãy đứng sang một bên cho ta trước đã!

Nghe Chung Trấn Văn gầm hét như thế, Độc Tỳ bà đã ngẩn người ra một chỗ, y đảo mắt lướt nhìn Địa Ngục Ma Cơ và Lu Ngọc Liên, mặt hơi biến sắc, tức thì nước mắt đã nhỏ ròng ròng xuống!

Cũng lại đứng trước mặt Lu Ngọc Liên, Chung Trấn Văn làm bi mặt y lần nữa, không ngờ mình vì hắn, giết chết biết bao nhân vật võ lâm, gây nên trận sóng gió giang hồ, kinh thế động tục, thế mà Chung Trấn Văn chẳng thèm dòm ngó đến y!

Độc Tỳ Bà suy nghĩ đến đây, lửa giận bốc cháy phừng phực, y thình lình vung cây tỳ bà lên đen đánh tới nhanh như cắt, đồng thời gầm hét nói:

- Này Chung Trấn Văn, ta phải giết ngươi...

http://tieulun.hopto.org

Cây tỳ bà thép đen vừa giơ tới, thì y ấn so cơ động luôn, tức thì vô số ám khí kịch đ trùm vào người Chung Trấn Văn ngay...

Lu Ngọc Liên thoạt trông thấy tình hì trước mắt, mặt mà tái mét, thất thanh kê l hoảng hốt nói:

- Độc Tỳ Bà ngươi

Ý vừa hét vừa lao mình vào hướng Độc Bà nhanh như cắt.

*

**

HỒI THỨ 26

QUÁI NHÂN KỂ CHUYỆN XƯA

Lu Ngọc Liên lao tới thần tốc hết sức,ám khí trong cây độc tỳ bà vừa bắn ra, thì chưởng lực của Lu Ngọc Liên cũng vừa tấn công tới.

Độc Tỳ Bà đảo mình xoay một vòng tránh né một chưởng của Lu Ngọc Liên, khi Chung Trấn Văn vừa phát giác số ám khí kịch độc của Độc Tỳ Bà bắn tới tua tủa, trong lòng lấy làm kinh hãi, vội lượn mình tránh né...

Cho dù Chung Trấn Văn không lượn mình tránh né, thì số ám khí này cũng chẳng làm gì được hắn, vì từ khi thân người của hắn tung được

http://tieulun.hopto.org

nhuộm máu Vạn Niên Ngô Công, chẳng những ám khí không thể gây thương tích cho thân thể hắn, cho dù loại ám khí Mai Hoa Châm lợi hại nhất mà võ lâm đã công nhận cũng không làm gì được hắn.

Ngay lúc Chung Trấn Văn lượn mình tránh né ám khí cực độc, thì năm lão nhân đứng trước mặt hắn, bị số ám khí bay tới tua tủa bắn trúng vào thân, tức thì rú lên vài tiếng kinh hoàng, té nằm trên đất hết.

Độc Tỳ Bà trông thấy có một số ám khí bắn dính vào quần áo của Chung Trấn Văn, thế thì hắn không hề bị thương gì hết, bất giác ngẩn người ra tại chỗ luôn!

Không những chỉ một mình Độc Tỳ Bà kinh ngạc mà thôi, tất cả những người tại hiện trường cũng ngạc nhiên chẳng ít.

Không một ai tin rằng, ám khí kịch độc trong cây độc tỳ bà lại không gây được thương tích gì cho hắn hết.

Chung Trấn Văn mặt mày biến sắc, căm phẫn nhìn Độc Tỳ Bà, nói:

- Này Độc Tỳ Bà ngươi...

Độc Tỳ Bà lạnh lùng, nói:

- Chung Trấn Văn, có phải ta hạ tiện lắm ư? Ta vì yêu ngươi, không thể sanh tử giết chết vài chục cao thủ các phái giang hồ, thế mà ngươi chẳng những không dòm ngó tới ta thì thôi, lại còn đứng trước mặt con tiện nhân này làm nhục ta như thế, ta quyết không tha ngươi...

Dứt lời, từ từ lướt sang hướng Chung Trấn Văn...

Cặp mắt Chung Chấn Văn chạm phải ánh mắt cay độc đầy những sát khí kinh hồn của Độc Tỳ Bà, bất giác rùng mình lạnh toát mồ hôi, thế rồi hắn phải lùi ra sau một bước, nói:

- Ta chẳng làm nhục ngươi chút nào hết, sao ngươi chẳng biết thị phi gì hết, ta chỉ vì nhìn thấy năm lão tặc này, lửa giận bốc cháy dùng

http://tieulun.hopto.org

đùng, nên mới bảo ngươi đứng sang một bên, chẳng lẽ ta có lỗi lầm ư?

Độc Tỳ Bà cười lạnh lùng nói:

- Ngươi chẳng có lỗi lầm gì cả, có lẽ ta đã sai lầm rồi, Chung Trấn Văn, ngươi khá lắm, há há... ta yêu ngươi, ngươi đã ban những gì cho ta ư? Ngươi khinh ta quá thế, ắt có một ngày nào đó ta quyết trả mối thù sỉ nhục này không sai!

Dứt lời, y phi thân chạy đi ngay!

Ngay lúc Độc Tỳ Bà vừa lượn mình phóng chạy, Lu Ngọc Liên phi thân chạy ra phía trước chặn đường đi của y, nói:

- Xin cô nương hãy nghe ta nói một lời.

Độc Tỳ Bà khẽ hất cây tỳ bà thép đen một cái, lạnh lùng nói:

- Này tiện nữ nhân! Ngươi cút khỏi đây xem nào, chớ chọc giận ta nha!

Lu Ngọc Liên run bắn người lên, mặt hơi biến sắc, nói:

- Này Độc Tỳ Bà, ngươi chớ hiểu lầm nữa, ngươi chỉ vì ghen tuông trông thấy ta ở bên cạnh Chung Trấn Văn, mà ngươi mới giận hắn phải vậy chăng?

Quả thật Độc Tỳ Bà vì trông thấy Lu Ngọc Liên ở gần Chung Trấn Văn, mà y mới nổi cơn lửa ghen, khi nghe Lu Ngọc Liên nói như thế, y đã ngẩm người ra giây lát, sau đó lạnh lùng nói:

- Đây là việt riêng của ta, ta tưởng rằng hắn đã chôn xác trong biển lửa, nên bất chấp mọi gian nan báo thù cho hắn...

Lu Ngọc Liên ngắt lời y, nói:

- Ta biết điểm này, đồng thời cũng biết ngươi tha thiết yêu hắn, thế nhưng ngươi không nên ghen tuông hắn.

- Ta ghen tuông hắn?

- Nếu ngươi không ghen ghét hắn, thì ngươi sẽ tha thứ hắn, đồng thời, ngươi nên biết rằng, bọn Lu Ngọc Liên này đã gia nhập Địa

http://tieulun.hopto.org

Ngục Môn, dĩ nhiên không thể chẳng thèm hỏi cặn người.

Độc Tỳ Bà cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Ta biết rằng ngay từ đầu sự kiện này đã sai lầm, thế mà ta cứ bằng lòng vẫn để cho việc sai lầm mãi...

Nói tới đây, y cười cay đắng, lại nói tiếp:

- Cô nương hãy tránh đường đi, ta sẽ cố gắng quên sự việt này vậy.

Lu Ngọc Liên ngập ngừng nói:

- Thế là cô nương...

Mặt mày biến sắc, Độc Tỳ Bà căm phẫn nói:

- Ngươi có tránh đường cho ta đi chăng thì nói?

Lu Ngọc Liên mỉm cười nói:

- Này Độc Tỳ Bà, chẳng phải ta sợ ngươi, nếu ngươi nhất quyết phải bỏ đi, thì ta chẳng lưu giá làm gì!

Dứt lời, Lu Ngọc Liên đi ngang vài bước, tráng đường đi cho Độc tỳ Bà ngay.

Độc Tỳ Bà cười lạnh lùng một tiếng, không nói gì hết, lượn mình chạy mất dạng luôn.

Chung Trấn Văn đứng ngẩn người ra tại chỗ, hình như hắn vừa đánh mất một thứ gì quý giá thì phải, thế rồi hắn khẽ thở dài một tiếng, lẳng lặng không nói gì hết.

Địa Ngục Ma Cơ lạnh lùng nói:

- Đệ đệ, trong lòng đệ lấy làm thương tâm khi trông thấy Độc Tỳ Bà đi mất rồi ư?

Chung Trấn Văn đưa mắt nhìn Địa Ngục Ma Cơ, nói:

- Chẳng lẽ đệ có thể nào quan trọng hóa cô ta ư.

http://tieulun.hopto.org

- Thế thì tại sao đệ phải thở dài chứ?

Chung Trấn Văn cười cay đắng, im lặn
không nói gì nữa!

Bấy giờ, Lu Ngọc Liên, đại hán râu rậm, v
người bịt mặt từ từ bước tới đứng gần bên cạn
Chung Trấn Văn.

Chung Trấn Văn đưa mắt nhìn người b
mặt, trong đầu óc bỗng nhớ câu nói của Lu Ngọ
Liên rằng: Phàm những ai trông thấy cô ta, thả
đều say mê mỹ sắc cô ta hết...

Chung Trấn Văn đang còn suy nghĩ, bỗn
nhiên Địa Ngục Ma Cơ nói:

- Đệ đệ, ta có một việt định hỏi ngươi:

- Việc gì thế?

Địa Ngục Ma Cơ trầm tư giây lát, nói:

- Có thật với võ công của đệ đánh thắn
Nam Hải Nhất Yến phục thân của Lu Ngọc Liê
lược sao?

Chung Trấn Văn lắc đầu nói:

- Không thắng nổi, một chiêu Âm Dương
n Phân mà đệ đã phát ra, chính đệ chẳng
làm sao đi hóa giải nó.

- Đệ không biết cách hóa giải, thế tại sao đệ
đọc ra chiêu này ư?

- Đây là chiêu thức đã ghi chép trong Âm
n Kinh, đệ chỉ biết nói mà chẳng biết cách
nh, nếu Nam Hải Giáo chủ đời thực sự động
giao chiêu với đệ, thì đệ quyết phải bại dưới
lão lhông sai.

Địa Ngục Ma Cơ mỉm cười nói:

- Nói như vậy, thế là đệ thắng một cách
y mấn rồi?

Chung Trấn Văn gật đầu lia lịa.

Địa Ngục Ma Cơ nói tiếp:

- Đệ đã hiểu biết chiêu thức, có thể đệ sẽ
a giải được.

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn lắc đầu nói:

- Võ công đã ghi chép trong Âm Hồn K
thấy đều thân áo vô song, chỉ nói rằng đệ
ngộ giải, cho dù cả nhân vật thiên hạ võ lâm
cũng không thể hóa giải nổi.

- Nói như thế, một thân võ công của ng
cũng chỉ bằng thừa thôi.

- Cũng không thể nói như thế được, có
một ngày nào đó đệ sẽ ngộ giải cũng nên.

Chung Trấn Văn nói đến đây, sực như n
ra điều gì, hắn đưa mắt nhìn Địa Ngục Ma C
hỏi:

- Tỷ tỷ, đệ muốn hỏi tỷ tỷ một việc...

- Việc gì thế?...

- Chẳng phải tỷ tỷ đã gặp Thiên Âm Uy
tiểu Linh, và cô ta đã nói với tỷ tỷ rằng, có n
thiếu nữ tên là Hạ Ngọc Mạn bị sư phụ y nh
trong Bách Hoa Cốc trên núi Mông Sơn chăng?

Địa Ngục Ma Cơ gật đầu nói:

- Đúng thế!

- Thế thì đệ phải đi cứu cô ta mới được.

- Đệ phải đi cứu y?

- Phải, cô ta từng cứu sống đệ một lần, đệ không thể chẳng cứu cô ta, huống hồ sư phụ cô ta cũng đã chết rồi, nếu có thể cứu cô ta thoát hiểm được, biết đâu về sau chẳng hữu ích cho chúng ta chăng?

Địa Ngục Ma Cơ trầm tư giây lát, nói:

- Ân tình tương báo là việt đương nhiên, thế nhưng chúng ta có cần đi theo đệ chăng?

Chung Trấn Văn lắc đầu nói:

- Không cần thiết, có lẽ đệ đi một mình thì tiện hơn, các ngươi có thể đến Giang Sơn khách sạn chờ đợi ta, trễ nhất chỉ trong vòng nửa tháng thì ta trở về ngay.

http://tieulun.hopto.org

Thế rồi Chung Trấn Văn từ giã nhóm b
người Địa Ngục Ma Cơ và Lu Ngọc Liên, nh
hướng Mông Sơn chạy tới.

Chung Trấn Văn không dám trễ nải,
phóng ngựa chạy từ Thuần An, Ninh Quốc,
hướng Bắc ghé ngang Nam Kinh, Hồng Trạ
Hồ, cuối cùng hôm thứ ba đã vào tới địa phậ
Sơn Đông.

Mặt trời lặng về hướng Tây, bỗng nhiê
bầu trời kéo tới vài đám mây đen, Chung Trấ
Văn đưa mắt nhìn khí trời, biết rằng sắp có trậ
mưa gió đổ xuống không sai.

Hắn vừa bay chạy trong rừng cây vừa nhủ
thầm: Ta phải tìm chỗ nào trú mưa cái đã, nếu
không ắt phải mắt mưa không sai...

Hắn còn đang suy nghĩ, quả nhiên vài hạt
mưa lấm chấm nhỏ xuống ...

Hắn quýnh quáng đảo mắt quang sát xung
quanh, thấy phía trước nơi xa có một hang núi,
hắn cả mừng phi thân chạy tới nhanh như cắt.

Chỉ trong giây lát, hắn đã chạy tới cửa hang, phóng mắt quang sát bên trong thạch động giây lát, sau đó mạnh dạn bước vào trong động!

Hắn đi vào động độ khoảng ba thước thì dừng bước lại, đưa mắt nhìn cơn mưa đổ ào ào xuống ở ngoài thạch động, cảm khái thở dài một tiếng!

Thình lình, hình như hắn phát giác trong thạchđộng có tiếng động vang ra, tiếng động này nhỏ nhẹ hết sức, nếu chẳng phải hắn tai thính, thì suýt nữa không thể nhận ra âm thanh này.

Chung Trấn Văn giật mình phóng mắt nhìn tới trước, thấy trong thạch động tối mờ, không phân biệt được cảnh vật bên trong chút nào hết!

Chung Trấn Văn rùng mình lạnh toát mồ hôi, khẽ ho nhẹ một tiếng, sau đó đánh bạo, cất bước đi vào bên trong thạch động.

http://tieulun.hopto.org

Bấy giờ âm thanh từ trong thạch động lại vang ra tiếp, lần này Chung Trấn Văn nghe rất rõ ràng, đó là tiếng rên rỉ của con người!

Chung Trấn Văn tinh thần phấn chấn, nhủ thầm: Chẳng lẽ có người nào ở trong thạch động này ư?

Hắn nghĩ đến đây, bất giác buộc miệng gọi to nói:

- Người nào ở trong thạch động đó?

Trong thạch động vẫn tịch lặng như tờ, không có ai trả lời gì hết.

Chung Trấn Văn lấy làm lạ lùng hết sức, trong thạch động rõ ràng có tiếng rên rỉ vang ra, tại sao mình hét hỏi như thế, không thấy ai trả lời gì cả?

Hắn suy nghĩ đến đây, cất bước từ từ đi vào trong động tiếp...

Trống ngực đập thình thịch lấy làm sợ hãi hết sức, Chung Trấn Văn nắm chặt cây gậy trong tay, nếu hắn thoạt phát hiện tình hình có lạ, thì hắn sẽ ra tay ngay.

Hắn đi sâu vào trong được một trượng hơn, bỗng nhiên cảnh vật trước mặt sáng trưng ngay, hiển lộ trước mắt hắn, là một gian thạch thất, trên vách đá thạch thất có gắn vài viên minh châu, sáng như ban ngày.

Chung Trấn Văn đảo mắt nhìn một vòng, không thấy một bóng người nào hết!

Chung Trấn Văn lấy làm thắc mắc vô cùng, đây là chỗ tận cùng thạch động, sao chẳng thấy một bóng người cỏn con nào hết ư?

Tức thì Chung Trấn Văn rùng mình lạnh toát mồ hôi, hắn ngạc nhiên nhủ thầm: Chẳng lẽ ta gặp ma quỷ rồi ư?

Hắn nghĩ tới đây, run bắn người lên!

Thình lình...

Có một bàn tay lạnh như tiền vỗ lên vai hắn, kế đó là một âm thanh lành lạnh nói:

http://tieulun.hopto.org

- Tiểu oa nhi, nhươi là ai thế? Đến đây đ
làm gì vậy?

Chung Trấn Văn giật mình nhảy vọt lê
cao, chỉ thấy sau lưng hắn có một quái nhân tó
dài đứng ngay tại đó, quái nhân này ốm đến đỗ
bộ trông không còn ra hình thù gì hết, nếu
chẳng nhờ cặp mắt óng ánh chiếu sáng của đố
phương, thì không sao nhận ra đối phương l
một con người được hết.

Chung Trấn Văn ổn định tinh thần lại, nói:

- Lão tiền bối nói thế nào vậy?

Quái nhân tóc dài nói:

- Có phải Mã Tú Quân sai ngươi đến đâ
chăng?

Chung Trấn Văn nghe nói thế, buột miệng
nói:

- Mã Tú Quân ư?

Quái nhân tóc dài khẽ gật đầu, nói:

- Đúng thế!

Chung Trấn Văn cười nhạt, nói:

- Lão tiền bối có vẻ đa nghi thái quá, lúc
nãy tại nghe thấy tiếng rên rỉ của tiền bối, cho
nên hảo ý vào đây xem sao...

- Nói như thế ngươi không phải người của y
đã phái đến rồi?

Dứt lời, đối phương rút tay trở lại luôn.

Chung Trấn Văn mỉm cười nói:

- Vãn bối chưa từng bị ai lợi dụng được hết,
xin lão tiền bối cứ việc yên tâm...

Chung Trấn Văn nói chưa hết lời, bỗng
nhiên ánh mắt hắn chạm phải một cảnh tượng
đáng khiếp sợ...

Thì ra quái nhân tóc dài đã cụt mất một
chân và một tay, còn một chiếc chân kia thì bị
người ta dùng dây xích sắt to lớn khóa buộc lại!

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn trông thấy thế, đã giậ bắn người lên, kinh hãi đưa mắt ngắm nhìn quá nhân tóc dài!

Hình như quái nhân tóc dài đã phát hiện nổi kinh ngạc của Chung Trấn Văn, thế rồi đối phương cười cay đắng nói:

- Tiểu oa nhi không phải là người do Mã Tú Quân phái đến đây, thì ngươi hãy rời khỏi đây đi!

Chung Trấn Văn trấn tĩnh tinh thần lại, khẽ gật đầu một cái, sau đó quay người rời khỏi thạch thất.

Thình lình...

Chung Trấn Văn dừng bước lại, một ý niệm lạ hiếu kỳ lướt nhanh trong đầu óc hắn, tại sao quái nhân tóc dài này lại bị người chặt đứt một chân và một tay như thế, đồng thời bị người dùng dây xích sắt khóa trong thạch động này ư?

Hắn suy nghĩ tới đây, bất giác ngoái cổ nhìn quái nhân tóc dài một cái, thấy quái nhân tóc dài cũng đang ngó ngẩn đưa mắt nhìn hắn, gương mặt đối phương trông có vẻ thương tâm não nề hết sức!

Bỗng nhiên Chung Trấn Văn như cảm thấy rằng, bản thân quái nhân tóc dài này hình như có một thân thế bất hạnh bi thương vô cùng thì phải!

Hai người đưa mắt nhìn nhau một hồi lâu, hình như họ là một cặp cố hữu cửu biệt trùng phùng, thình lình phát hiện đối phương cũng bất hạnh...

Một hồi lâu, Chung Trấn Văn cười cay đắng, nói:

- Thưa lão tiền bối, chúng ta có thể nói chuyện với nhau một lát chăng?

Quái nhân tóc dài mặt hơi biến sắc, nói:

http://tieulun.hopto.org

- Ngươi đã vô tình xâm nhập thạch động này, ta cũng chẳng làm khó dễ ngươi, ta bảo ngươi đi thì ngươi cứ việc đi.

Chung Trấn Văn mỉm cười nói:

- Xin lão tiền bối chớ hiểu lầm, vãn bối chẳng có thái độ khinh miệt lão tiền bối, có điều vãn bối đang thắt mắc rằng tại sao ai đã nhốt lão tiền bối ở đây như thế?

Quái nhân tóc dài ngước đầu cười như điên như cuồng một hơi, nói:

- Này tiểu oa nhi, ta thấy ngươi có lý đấy, có thật ngươi muốn biết lắm chăng?

Chung Trấn Văn mỉm cười nói:

- Vâng, vãn bối muốn biết, có phải lão tiền bối bị người nào hãm hại đã nhốt lão ở đây chăng?

Quái nhân tóc dài nhìn Chung Trấn Văn từ trên xuống dưới trong giây lát, sau đó thở dài một tiếng rất não nùng, nói:

- Đúng thế, ta bị nhốt tại đây vài năm rồi.

Chung Trấn Văn ngạc nhiên hỏi:

- Lão tiền bối bị người nào hãm hại như thế?

Quái nhân tóc dài nghe hỏi như thế, lắc đầu thở dài một tiếng, nói:

- Tiểu oa nhi, ngươi hà tất miễn cưỡng ta nhắc lại cố sự thương tâm này ư?

Chung Trấn Văn động tánh hiếu kỳ, hắn thề rằng quyết pphải phanh phui thân thế lão nhân ra mới được, biết đâu mình giúp được lão việc gì cũng nên.

Thế rồi hắn nói tiếp:

- Thưa lão tiền bối, người nào đã chặt đứt một chân một tay của lão, đồng thời lại khóa lão tại đây như thế?

http://tieulun.hopto.org

Quái nhân tóc dài đưa mắt chăm chăm ngắm nhìn Chung Trấn Văn một hồi lâu, sau đó nói giọng não nề:

- Tiểu oa nhi ngươi đã có hứng thú này, thì ta cứ nói một câu chuyện cho ngươi nghe vậy...

Đối phhương nói đến đây, dừng lại trầm tư giây lát, sau đó cười cay đắng nói:

- Cách đây lâu lắm... Ờ! Có lẽ gần hai mươi năm thì phải, hai mươi năm trước đây, bất cứ một người nào thảy đều biết đến một người tên Hứa Nhạc Thanh.

Sắc đẹp của y chẳng những có thể sánh với Phan An, hơn nữa thiên phú thần trí của y khiến nhân vật võ lâm khâm phục chẳng ít phàn y trông thấy bất cứ chiêu thức võ công nào thoáng xem qua sẽ ngộ ra ngay, thế rồi chỉ trong thời gian ngắn ngủi vài năm, chẳng những y đã danh lừng thiên hạ, đồng thời võ công cao siêu hết sức!

Cũng trong thời gian ấy, chốn giang hồ này xuất hiện hai tuyệt sắc giai nhân, một người là Tuyết Mỹ Nhân và một người kia là Vị Quân Sầu (vì chàng mà sầu khổ) Mã Tú Quân!

Câu chuyện ta muốn kể là mói về nữ nhân Vị Quân Sầu này, với sắc đẹp của cô ta đương nhiên không thể sánh bằng sắc đẹp của Tuyết Mỹ Nhân, thế nhưng cả thiên hạ này ngoại trừ Tuyết Mỹ Nhân ra, thì cô ta là mỹ nhân thứ hai.

Chính Hứa nhạc Thanh đã yêu người nữ nhân tên Vị Quân Sầu này!...

Kế đến đây, quái nhân tóc dài như hồi tưởng luyến tiếc một cái gì ở quá khứ và cười cay đắng một tiếng!

Bỗng nhiên Chung Trấn Văn tiếp lời nói:

- Thưa lão tiền bối, lão chính là Hứa Nhạc Thanh chứ gì?

Quái nhân tóc dài đưa mắt nhìn Chung Trấn Văn, khẽ gật đầu lia lịa nói:

http://tieulun.hopto.org

- Phải, chính là ta đây, ta đã yêu nữ nhâ
Vị Quân Sầu này, thế nhưng Vị Quân Sầu chẳn
thèm đếm xỉa gì đến Hứa Nhạc Thanh hết!

Nàng không yêu ta chăng?

Không, không phải thế, nàng vẫn yêu t
qua thần tình đã biểu lộ từ đôi mắt của nàng, t
đã nhận thấy nàng yêu ta, thế thì tại sao nà
chẳng dòm ngó tới ta ư?

Ta cũng chẳng hiểu tại sao hết, và cũn
từng tìm nhiều cách chiếm đoạt trái tim củ
nàng, thế nhưng ta đã thất bại.

Vì nguyên nhân này, cuối cùng ta khôn
nghĩ tưởng đến nữ nhân này nữa, vì tình yê
không kết quả, sẽ gây cho ngươi tổ thương tâ
mà thôi.

Thế nhưng, ngay lúc này, bỗng nhiên nàn
đến cầu ta...

Nàng nói cho ta biết rằng nàng có mộ
người tình ở thời niên thiếu, nay bị người ta giế

chết rồi, trước kia nàng vì tưởng niệm y, cho nên đã không dòm ngó tới ta, mong rằng ta thông cảm nàng!

Khi ta nghe nói thế, thì ta mới vỡ lẽ tại sao trước kia nàng không quan tâm đến ta!

Đồng thời, nàng mong rằng ta sẽ trả thù cho người tình của nàng tên là - Hồ Đài Chương, ta thoáng đọc xem danh đơn những người giết chết Hồ Đài Chương, suýt nữa phải giật bắn người lên!

Vì mấy người này thảy đều là những nhân vật lợi hại nhất ở chốn giang hồ, với cỡ công của những người này, thì ta không phải là địch thủ của họ!

Thế nhưng, ta vì muốn chếm lấy trái tim của nàng, nên ta đã bằng lòng yêu cầu này, ta cảm thấy rằng, bằng bất cứ mọi giá ta phải hoàn thành sự kiện này.

Thế rồi, ta nghĩ ra một kế sách, vào Thiếu Lâm Phái đánh cắp Ban Nhược Thần Công!

http://tieulun.hopto.org

Ta am hiểu rằng Ban Nhược Thần Công l
Trấn sơn chí bảo của phái Thiếu Lâm, tuyệt đ
không để thất bại được, nếu một khi phát hiện b
người đánh cắp, họ ắt phải phái xuất toàn b
nhân mã, truy hồ vật này cho bằng được khôn
sai.

Thế rồi, ta xuống tóc đầu thân vào Thiếu
Lâm Phái!

Thượng thiên không phụ người có trí, ch
trong thời gian ngắn ngủi một tháng, cuối cùn
Thiếu Lâm Phái đã phát hiện thất lạc quyển Đ
Ma Di Cân Kinh, chứ không phải Ban Nhượ
Thần Công!

Tại sao ta không lấy cắp Ban Nhược Thầ
Công, mà lại lấy cắp Đạt Ma Di Cân Kinh nh
thế? Vì tối hôm ấy ta lẻn vào Tàng Kinh Các l
soát cả nửa ngày trời chẳng phát hiện Ba
Nhược Thần Công, mà chỉ tìm được Đạt Ma D
Cân Kinh mà thôi.

Đạt Ma Di Cân Kinh và Ban Nhược Thầ
Công thảy đều được liệt vào lục đại trấn sơn c

bảo của phái Thiếu Lâm, mỗi chữ trong kinh văn kỳ thư ấy đều hàm chứa ý nghĩa thâm áo, nếu tham ngộ được kinh văn ấy, chớ nói báo thù cho tình nhân của Vị Quân Sầu làm gì, cho dù cả thiên hạ võ lâm này cũng không có một ai là địch thủ của ta hết.

Sau khi ta lấy cắp Đạt Ma Di Cân Kinh, mặc dù Thiếu Lâm Phái đã phát giác, thế nhưng họ không bao giờ ngờ rằng chính ta làm việt này, hơn nữa cũng vì nguyên nhân ta giả đò làm ra một con người ham ăn và lười biến, hằng ngày ngủ sớm dậy trễ, chớ nói công việc dậy sớm tụng kinh làm gì, thế rồi ta bị trục xuất môn hộ mãi mãi cấm ta không được tái đề cập là đệ tử của phái Thiếu Lâm nữa, như thế đúng như nguyện vọng của ta, dĩ nhiên ta rất vui lòng rời khỏi Thiếu Lâm Tự càng sớm càng tốt.

Mỗi một chữ trong Đạt Ma Di Cân Kinh thâm áo bác đại hết sức, có biết bao nhiêu đệ tử Thiếu Lâm Phái từng mang hết tâm huyết cuột đời, đưa vào công việc tham ngộ Đạt Ma Di Cân Kinh cả vài chục năm ngày tháng ngắn ngủi của

http://tieulun.hopto.org

đời người, thế nhưng cuối cùng họ thảy đều thất bại hết.

Nghe đồn đại rằng, trong vòng trăm năm gần đây, không có một ai tham ngộ được áo nghĩa trong kinh văn Đạt Ma Di Cân Kinh hết.

Thế mà do nơi thiên phú thần trí của ta, chỉ trong vòng ba hôm đã hoàn toàn tham ngộ hết quyển Đạt Ma Di Cân Kinh này!

Thế rồi, ta tìm gặp Vị Quân Sầu và đã trả thù cho nàng luôn!

Chẳng biết Vị Quân Sầu vì cảm ơn ta, hay là có một nguên nhân nào khác, cuối cùng nàng đã gả cho ta!

Sau khi kết hôn, hai chúng ta đã có cuộc sống hài hòa vui vẻ, năm thứ hai, vợ chồng ta đã hạ sinh một nữ hài nhi - đặt tên là Nguyệt Hà...

Quái nhân tóc dài vừa nói đến đây, bỗng nhiên Chung Trấn Văn thất thanh nói:

- Nói sao? Lão có một nữ hài nhi tên là Nguyệt Hà ư? Hứa Nguyệt Hà phải chăng?

Quái nhân tóc dài thoáng ngạc nhiên, đưa mắt nhìn Chung Trấn Văn với vẻ hoài nghi, sau đó nói tiếp:

- Phải, con gái ta tên là Hứa... Nguyệt Hà. ngươi quen biết với y chăng?... y chưa chết ư?...

Chung Trấn Văn khẽ gật đầu nói:

- Văn bối quen biết một nữ hài nhi tên là Hứa Nguyệt Hà, thế nhưng cô ta có phải con gái của lão hay chăng thì văn bối chẳng biết rồi.

Quái nhân tóc dài nghe nói thế, xúc động nói:

- Có thật chăng? ... nữ hài nhi ta còn sống sao?...

Chung Trấn Văn khẽ gật đầu nói:

- Thật đấy, có một thiếu nữ tên là Hứa Nguyệt Hà, cô ta đã đầu thân vào Bản Môn, nếu

http://tieulun.hopto.org

lão tiền bối cần tìm cô ta, vãn bối có thể gọi cô t
đến gặp lại, sự việc của lão sau đó thế nào nữa?

Quái nhân tóc dài Hứa Nhạc Thanh nghe
hỏi thế, lão khẽ thở dài một tiếng, nói:

- Sau khi hai ta hạ sanh Hứa Nguyệt Hà
do vì trong gia đình có thêm một tiểu sanh
mạng, cho nên đời sống càng vui vẻ hòa hợp hơn

Thế nhưng những chuỗi ngày hạnh phúc ấy
ngắn ngủi hết sức, vào lúc Hứa Nguyệt Hà mười
tuổi, ta phát hiện Vị Quân Sầu đã có thay đổi!

Nàng trở nên đa sầu ít nói, có những lú
không hề thấy nàng nói câu nào hết, tại sao nh
thế? Ta cũng không hiểu luôn, ta đã dùng mọ
cách cố gắng làm cho nàng vui vẻ, mặc dù trôn
thấy nàng cười, nhưng nụ cười ấy miễn cưỡn
hết sức!

Lúc bấy giờ, Hứa Nguyệt Hà đã được mườ
lăm tuổi!

Tánh tính của Vị Quân Sầu càng lúc càng
trầm lặng, có nhiều lúc một mình nàng ngồi mất

hồn ra thật lâu, ta cũng từng hỏi nàng tại sao thế, nhưng nàng không nói gì hết.

Thế rồi thời gian trôi qua trong cơn khổ não, ta đã tìm bù những niềm vui đã đánh mất từ nơi Vị Quân Sầu, bằng cách ký thác trái tim này vào con gái của ta là Hứa Nguyệt Hà, ta đã chú tâm truyền dạy võ công cho y.

Y là một nữ hài nhi vô cùng thông minh, chỉ trong vòng một thời gian ngắn ngủi vài năm, y đã hoàn toàn được chân truyền của ta, đồng thời ta cũng mang vài chiêu tuyệt học tinh ảo của Đạt Ma Di Cân Kinh truyền thụ cho y luôn!

Một hôm, một sự kiện bất hạnh bỗng nhiên đã xảy ra...

Ta đã phát hiện phu nhân ta cứ cách ba hôm thì đi khỏi nhà một lần, mà mỗi lần đi ra, cứ mãi cho đến thật khuya mới trở về!

Về sau, cuối cùng ta đã điều tra ra nguyên nhân phu nhân ta thường đi ra bên ngoài, khi ta biết được sự kiện này, ta đã đau đớn đến nỗi suýt nữa đã hết muốn sống nữa! Ta từng nói rằng,

http://dtruyen.mobo.vn

nàng có một người tình thiếu thời - Hồ Đ
Chương...

Chung Trấn Văn tiếp lời nói:

- Chẳng lẽ Hồ Đài Chương còn sống ư?

Quái nhân tóc dài Hứa Nhạc Thanh nói:

- Phải, y còn sống, y bị người đánh v
xuống vực thẳm, nhưng không hề chết đi,
quay trở về lén lút hẹn hò với Vị Quân Sầu p
nhân của ta...

Chung Trấn Văn nói:

- Thế thì người đàn ông này đáng giết thật

Hứa Nhạc Thanh lắc đầu nói:

- Không, phải nói rằng phu nhân ta mới là
người đáng giết, nàng không nên nuối tiếc tình
xưa như thế.

- Thế nhưng, Hồ Đài Chương vẫn có một
phần trách nhiệm trong đó!

Hứa Nhạc Thanh khẽ gật đầu nói:

- Có lẽ ngươi nói phải, Hồ Đài Chương cũng phải chịu chút ít trách nhiệm, thế nhưng sự việc bất hạnh vẫn còn nữa...

Vì sự kiện này ta đã bàng hoàng lo sợ nhiều ngày, ta chỉ sợ sự kiện đáng gớm này lại một ám ảnh xấu trong đầu óc Hứa Nguyệt Hà con gái của ta, thế rồi ta chuẩn bị giết chết Vị Quân Sầu Mã Tú Quân, sau đó phiêu bạt giang hồ!

*

**

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ 27

TRAO ĐỔI ĐIỀU KIỆN TRUYỀN TUYỆT NGHỆ

Cũng sau khi đêm đó, bỗng nhiên Vị Q
Sầu Mã Tú Quân từ đó đi mất không quay trở
luôn!

Chung Trấn Văn ngạc nhiên nói:

- Cô ta đi đâu mất ư?

Quái nhân tóc dài Hứa Nhạc Thanh nói:

- Thế thì không biết sau khi nàng đi m
bỗng nhiên ta phát giác quyển Đạt Ma Di C

Kinh là trấn sơn chi bảo của Thiếu Lâm phái mà ta đã đánh cắp năm xưa cũng biến mất luôn.

Chung Trấn Văn nói:

- Có lẽ y đã lấy cắp rồi.

Quái nhân tóc dài khẽ gật đầu nói:

- Ngoại trừ, ngoài ra chắc không còn ai hết, thế rồi ta nản lòng tột cùng, sau đó quyết định dẫn con gái ta đi phiêu bạt giang hồ để quên lừng câu chuyện đau thương này.

Một hôm bỗng nhiên ta gặp phải một hòa thượng về sau mới biết hòa thượng này là đệ tử của phái Thiếu Lâm, lúc ấy gã giả đò hóa duyên (có nghĩa là khất thực) với ta, xin ta cả năm mươi lạng hoàng kim, tức thì trong lòng ta lửa giận nổi lên đùng đùng, nghĩ rằng hòa thượng hóa duyên có khi nào đòi lấy vàng bạc đâu? Lời qua tiếng lại bất hợp thế rồi hai bên đã động thủ.

Võ công của hòa thương này cao siêu gớm, gã không có chủ ý đánh nhau với ta mà chỉ là

http://tieulun.hopto.org

muốn thăm dò lai lịch võ công của ta thôi, h
chúng ta đấu khoảng nữa tiếng đồng hồ, v
không phân thắng bại.

Về sau ta lập tức thi thố vài chiêu tuyệt h
trong Đạt Ma Di Cân Kinh, mới đánh gã văng l
ra xa một trượng, hoà thượng ấy nhìn ta cười c
đắng nói: "Từ khi Đạt Ma Sư Tổ bản phái sá
lập giáo phái đến nay, các hạ là người đầu tiê
liễu ngộ Di Cân Kinh..." Dứt lời, đối phương lư
mình chạy mất dạng luôn.

Ta ngẩn người ra giây lát, sau đó mới biế
rằng ta đã làm bại lộ sự kiện này, phái Thiế
Lâm ắt phải toàn bộ xuất động tìm ta liễu kế
món nợ này không sai.

Chung Trấn Văn thắc mắc hỏi:

- Phải chăng tiền bối đã phát hiện rằng c
ai tiết lộ tin tức này ư?

Hứa Nhạc Thanh khẽ gật đầu nói:

- Phải, ta đã hoài nghi như thế, một hôm ta
đi thuyền ghé Huỳnh Hà, bỗng nhiên có một cơn

sóng lớn chiếc thuyền đã bị cơn sóng gió đánh chìm, ta Hứa Nguyệt Hà cũng té xuống nước luôn.

Cơn sóng gió ba đào cuồn cuộn bổ tới liên tục, mặc dù ta đã nắm chặt tay con gái ta thế nhưng vì cơn sóng bổ tới thật khủng khiếp, bỗng nhiên ta lại cảm thấy một luồng khí lạnh công phá tâm mạch ta một loại độc khí đột nhiên xông vào Đơn Điền, bất giác giật mình kinh hãi, biết rằng ta đã bị người âm thầm hạ độc thủ, cho ăn một loại độc dược này vào miệng vô cùng lợi hại, thế nhưng độc dược này vào miệng lúc nào mà ta chẳng hay biết chút nào hết...

Chung Trấn Văn ngắt lời lão hỏi:

- Ai đã hạ độc thủ như thế? Phải chăng cũng lại Vị Quân Sầu Mã Tú Quân ư?

Quái nhân tóc dài Hứa Nhạc Thanh nói:

- Ta trộm nghĩ rằng ngoại trừ tiện nhân này ngoài ra không còn ai khác.

http://tieulun.hopto.org

Thế nhưng hành động của y cẩn mật đáng sợ, chính ta cũng chẳng biết ăn phải thuốc độc có oai lực mãnh liệt này vào lúc nào hết.

Nếu ngày thường loại thuốc độc này không thể phát sanh tác dụng với ta được vì ta thân mang tuyệt học Đạt ma Di Cân Kinh, cho dù không thể tống độc khí ra khỏi thân thể nhưng vẫn có thể kìm giữ không cho độc khí bộc phát, vì lúc đó sóng gió mạnh gớm, ta thoạt vận công đề kháng độc khí thì lý trí ta theo đó hôn trầm luôn, bàn tay nắm chặt tay con gái ta cũng theo đó buông ra lúc nào mà chẳng hay biết gì hết.

Có lẽ trời không hại ta nên ta vẫn còn sống đồng thời đã trôi vào bờ đê, ta thoạt giật mình kinh hãi, vội vàng vận công định tống độc khí ra khỏi thân thể, thế nhưng muộn màng rồi, ta vì phải phục thù nên đã tống độc khí vào một tay một chân, sau đó chặt đứt một tay một chân để dứt hẳn độc khí ra ngoài thân thể của ta.

Ngay lúc ta vừa chặt đứt một tay một chân bỗng nhiên có vài đệ tử phái Thiếu lâm xuất hiện chặn đường ta, bảo ta phải trả lại Đạt Ma Di

Cân Kinh vì lúc đó ta đã đánh mất quyển kinh ấy nên không thể nào hoàn trả cho họ được, họ cho rằng ta cố tình chẳng muốn hoàn trả cho họ, thế rồi mang ta nhốt tại nơi đây...

Chung Trấn Văn nghe kể xong câu chuyện vừa kinh hoàng vừa căm phẫn nói:

- Thế thì Vị Quân Sầu Mã Tú Quân có đến thăm tiền bối lần nào chưa?

- Ý ư? Chưa đến lần nào hết!

- Thế thì tại sao lúc nãy lão tiền bối vừa trông thấy văn bối vào đây, thì đã cho rằng văn bối là người của Mã Tú Quân phái đến đây ư?

- Tại vì bên ngoài cửa hang ngoại trừ vài hòa thượng luân phiên canh gác ta, ngoài ra không có một ai hết, cho nên ta đã liên tưởng ngay đến ngươi là người của y đã phái đến đây.

Chung Trấn Văn mặt mày biến sắc nói:

http://tieulun.hopto.org

- Người đàn bà này đáng giệt thật, thưa lão tiền bối, lão có biết hiện giờ y ở đâu chăng? Để vãn bối giết y trả thù cho lão.

- Làm sao ta biết y ở đâu ư, thế nhưng y chưa chết đâu, vẫn còn ở chung với gã dâm phu ấy không sai.

Chung Trấn Văn cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Với võ công của lão tiền bối, sao lại bị họ nhốt ở đây ư?

Hứa Nhạc Thanh cười nhạt nói:

- Năm xưa khi ta vừa chặt đứt một chân một tay, không kịp để khí vận công, sau khi bị họ khóa lại mang nhất tại đây, ngươi chớ xem thường dây xích sắt này, nó là loại vạn niên thiết mẫu (loại sắt thép hàng muôn năm) chớ nói chưởng lực làm gì cho dù có loại bửu đao cắt sắt như cắt bùn đi nữa cũng chớ hòng động tới tơ hào nó.

Chung Trấn Văn cười nhạt nói:

- Thế thì, bằng cách nào tiền bối mới ra khỏi đây được?

Hứa Nhạc Thanh lắc đầu nói:

- Muốn ra khỏi đây chẳng phải chuyện dễ dàng đâu, hơn nữa sau khi ta chặt đứt tay chân vì ngay lúc ấy không dùng thuốc trị liệu cho nên bây giờ cứ cách một ngày biến chứng phát đau một lần.

Chung Trấn Văn động lòng nhủ thầm: Ông lão này có thiên phú thần trí, bất cứ một môn võ công nào, lão thảy đều liễu ngộ được hết, sao ta không mang những võ công mà ta đã biết trong Địa Ngục Môn, nói lại cho lão biết, để lão truyền dạy ta, sau đó ta trả thù cho lão ư?

Hắn suy nghĩ như thế, cất tiếng nói:

- Thưa lão tiền bối, vãn bối muốn trao đổi điều kiện với lão, vãn bối tìm cách cứu lão thoát

http://tieulun.hopto.org

khỏi nơi đây, còn lão thì giúp văn bối ngộ giải và chiêu tuyệt học võ công.

Hứa Nhạc Thanh nói:

- Ta đã nói rằng dây xích sắt này không dễ dàng gì chặt đứt được....

- Chẳng lẽ không còn một biện pháp nà sao?

- Biện pháp vẫn có...

- Biện pháp gì, lão cứ việc nói, văn bối phải làm xong cho lão!

Hai mắt Hứa Nhạc Thanh bỗng sáng ng nói:

- Ngươi không hối hận chứ!

- Quân tử nhất ngôn, lão tiền bối cứ yên tr

- Thôi được, ngươi cứ việc nói ra bất cứ chiêu thức võ công nào, ta thảy đều giúp ngươi kết liễu ngộ được hết, đồng thời truyền dạy cho ngươi luôn.

Chung Trấn Văn nghiêm sắc mặt lại nói:

- Quả thật chẳng giấu giếm lão tiền bối làm gì tại hạ là chưởng môn nhân đời thứ tư của phái Địa Ngục Môn, tại hạ thân mang toàn bộ võ học của Thiên Tiên Quỷ Nhân là tổ sư khai sơn Địa Ngục Môn, thế nhưng không thể liễu ngộ...

Hứa Nhạc Thanh cả kinh nói:

- Ngươi là đồ đệ của Địa Ngục Thần Quân ư?

Chung Trấn Văn lắc đầu lia lịa, sau đó mang tất cả mọi việc từng trải xuất thân của mình và cái chết của Ma Quỷ Sứ Giả và Tuyết Mỹ Nhân phụ mẫu của hắn thuật lại cho lão nghe một phen!

Hứa Nhạc Thanh nghe kể xong, lấy làm kinh ngạc hết sức, lão không ngờ tên "què" trước mặt này lại chính là chưởng môn nhân của Địa Ngục môn mà điều khiến lão cả kinh hơn nữa Chung Trấn Văn lại là hậu nhân của Tuyết Mỹ Nhân!

http://tieulun.hopto.org

Lão đưa mắt ngắm nhìn Chung Trấn Văn, ngẩn người ra tại đó, một hồi lâu chẳng nói gì hết!

Chung Trấn văn mỉm cười nói:

- Thưa lão tiền bối, chúng ta được hội ngộ như thế, ấy là do chữ "duyên" vậy, lão chớ cho rằng thân thế của văn bối quá truyền kỳ làm gì.

Ánh mắt của Hứa Nhạc Thanh vẫn chăm chăm nhìn vào mặt Chung Trấn Văn, nói lẩm bẩm rằng:

- Không, ta đang liên tưởng đến một sự kiện cực trọng đại đối với ngươi.

Chung Trấn Văn nghe lão nói thế, bất giác giật mình hỏi:

- Việc gì thế?

- Về việc Tuyết Mỹ Nhân mẫu thân của ngươi.

- Việc mẫu thân văn bối ư?

- Phải, một sự kiện can hệ đến bà ta.

Thình lình Chung Trấn Văn như nghĩ ra một việc gì hắn đã ngẩn người ra cứ chăm chăm nhìn quái nhân tóc dài...

Quái nhân tóc dài Hứa Nhạc Thanh cau mày đang trầm tư một sự kiện trọng đại gì đó....

Bầu không khí trong thạch động bỗng nhiên trở nên trầm lặng lạ lùng.

Thình lình...

Ngay lúc này, bỗng nhiên bên ngoài thạch động có tiếng chân bước vang tới, Chung Trấn Văn và Hứa Nhạc Thanh thoạt nghe tiếng chân bước vang vào, mặt mày biến sắc.

Hứa Nhạc Thanh nói lẩm bẩm rằng:

- Họ lại vào đây nữa rồi!

Chung Trấn Văn ngạc nhiên hỏi:

- Ai thế?

http://tieulun.hopto.org

Hứa Nhạc Thanh cười cay đắng nói:

- Những hòa thượng được phái tới canh gác cửa hang: lại vào thạch động tra vấn ta nữa.

- Họ muốn tra vấn điều gì?

- Tra vấn quyển Đạt Ma Dị Cân Kinh đã cất giấu ở đâu!

Chung Trấn Văn nghe nói thế mặt hơi biến sắc, căm phẫn nói:

- Vì một quyển sách lại được quyền nhốt người trong thạch động này vài năm như thế ư? Ta phải giết mấy gã hòa thượng này mới được....

Dứt lời, toan cất bước đi ra thạch động, bỗng nhiên Hứa Nhạc Thanh cất tiếng gọi hắn:

- Chưởng môn nhân hãy nghe lão nói đôi lời trước đã, nay người muốn cứu lão ra khỏi nơi đây thì chúng ta chớ được "tiểu bất nhẫn mà loạn đại mưu", bằng không mặc dù ngài giết chết được họ nhưng sự việc trở nên phiền phức không sai.

Chung Trấn Văn nghe lão nói thế nghĩ thầm trong bụng không sai chút nào, nếu chẳng nhịn việc nhỏ ắt phải hỏng việc lớn không sai!

Hắn suy nghĩ tới đây, lập tức lượn mình núp ở phía sau một tảng đá núi trong hang đá!

Tiếng chân bước càng lúc càng tới gần...

Kế đó có một âm thanh sang sảng vang vào nói:

- Này Hứa thí chủ, chẳng phải bản phái làm khó dễ lão, một khi thí chủ trả lại Đạt ma Dị Cân Kinh chúng tôi sẽ trả tự do cho lão ngay vì sự kiện này có ảnh hưởng rất lớn đối với tiếng tăm bản phái, mong Hứa thí chủ hãy hiểu cho...

Hứa Nhạc Thanh lạnh lùng nói:

- Ta đã nói cho các ngươi nghe vài trăm lần rồi, ta đã đánh mất quyển kinh này từ lâu, nếu các ngươi trả tự do cho ta, biết đâu ta vẫn còn cơ hội tìm lại quyển kinh này, bằng không cho dù

http://tieulun.hopto.org

ta có chết thì các ngươi sẽ vĩnh viễn chẳng bao giờ tìm lại được Đạt ma Di Cân Kinh được hết!

Một giọng nói của hòa thượng khác vang tới nói:

- Chắc Hứa thí chủ cố tình gây khó khăn cho bản phái chứ?

Hứa Nhạc Thanh căm phẫn nói:

- Các ngươi đã đối xử với ta vừa mềm vừa cứng, lời nói của ta đến đây thì hết, tin hay chăng tùy các ngươi.

- Thôi được, ngươi không nói thì chúng tôi đành tiếp tục nhốt lão vậy.

Dứt lời, tiếng chân bước lại từ từ xa dần...

Chung Trấn Văn thở dài một tiếng nói:

- Mấy gã hòa thượng này độc ác hết sức....

Hắn nói tới đây dừng lại giây lát, sau đó nói tiếp:

- Lạ thay, lúc nảy vãn bối vào thạch động, tại sao không thấy mấy gã hòa thượng này ư?

Hứa Nhạc Thanh đưa mắt nhìn Chung Trấn Văn nói:

- Họ không ở gần cửa hang đâu, họ có dựng một mái nhà tranh ở chỗ cách xa cửa hang độ khoảng nữa dặm đường, ban ngày họ ở ngay nơi đó vậy!

Chung Trấn Văn khẽ kêu "ồ" một tiếng nói:

- Thưa lão tiền bối, lúc nãy tiền bối nói rằng có một việc rất quan trọng liên hệ đến việc Tuyết Mỹ Nhân mẫu thân của vãn bối, rốt cuộc là việc gì thế?

Hứa Nhạc Thanh bỗng nhiên trầm giọng hỏi:

- Ngươi có biết phụ mẫu ngươi bị cao thủ các phái giang hồ dụ lên tuyệt đỉnh Địa Ngục môn, vây công đến đổi té xuống chết trong Địa Ngục Môn ư?

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn khẽ gật đầu nói:

- Văn bối biết điều này.

- Thế còn nguyên do thực sự bên trong, ngươi có biết ai là người chủ mưu chăng?

- Chính là Địa Ngục Thần Quân sư bá của văn bối, cũng có thể nói rằng ở chốn giang hồ này không biết ai hết, à! Quả thật thủ đoạn của sư bá ngươi cay độc hết sức!

Chung Trấn Văn im lặng không nói gì nữa.

Hứa Nhạc Thanh trầm tư giây lát, nói tiếp:

- Năm xưa, ta từng ghé ngang nơi đó, đã mục kích sự việc tàn bạo này xảy ra, lúc đó những người tại hiện trường bao gồm cả nhân vật các phái giang hồ.

Nếu chẳng phải trước khi sự việc xảy ra, phụ mẫu ngươi bị người ám hạ, thì với võ công của song thân ngươi muốn xông ra trọng vây, chẳng phải là chuyện khó khăn! Một trận đại tàn sát xảy ra, xác chết rải rác khắp nơi Địa

Ngục Môn, lúc đó ta đang ẩn núp trong bóng tối, cũng đã giật mình sợ mất vía bởi trận đổ máu võ lâm này!

Về sau, cuối cùng phụ mẫu ngươi không còn tiếng chống trả được nữa, đã bị đánh văng tê trong Địa Ngục Môn!

Nhân vật các phái giang hồ cũng chẳng còn bao nhiêu người được sống sót, mọi người thảy đều cho rằng, sau khi phụ mẫu ngươi bị đánh tê xuống Địa Ngục Môn, một trăm phần trăm ắt chết không sai, thế nhưng theo ta được biết...

Chung Trấn Văn nóng ruột hỏi:

- Chẳng lẽ phụ mẫu văn bối chưa chết chăng?

Hứa Nhạc Thanh khẽ gật đầu, nói:

- Một người chết, một người còn sống...

Chung Trấn Văn nghe nói thế, thất thanh kêu "a" một tiếng, mặt mày biến sắc, hấp tấp hỏi:

http://tieulun.hopto.org

- Ai còn sống thế?

- Tuyết Mỹ Nhân mẫu thân của ngươi!

Chung Trấn Văn chợt nghe nói thế, bất giác thụt lùi ra sau một bước, ngập ngừng nói:

- Có thật như thế chăng?

Hứa Nhạc Thanh khẽ gật đầu nói:

- Theo ta nghĩ như thế, vì tối hôm sau, ta từng đi vào trong Địa Ngục Môn, thế nhưng chẳng phát giác xác chết mẫu thân ngươi...

Chung Trấn Văn lắc đầu nói:

- Không thể được, bà ta đã chết rồi... vì ta từng ở trong một đống xương người lấy được một ống ngân tiêu là tín vật duy nhất của người!

Hứa Nhạc Thanh khẽ gật đầu nói:

- Chính ta cũng đã từng trông thấy ngân tiêu ấy, lúc mẫu thân ngươi bị đánh té xuống đó, sẩy tay đánh rớt trên xác chết một người về sau

chính ngươi lấy ngân tiêu từ trong bộ x[illegible] đây, thế nhưng ta muốn chứng minh một [illegible] thi hài của mẫu thân ngươi, quả thật lúc [illegible] trong Địa Ngục Môn chẳng hề phát hiện chết mẫu thân ngươi!

Chung Trấn Văn ngẩn người ra một thật lâu, nói:

- Có thật lão tiền bối vào trong Địa Ngục Môn, chẳng hề trông thấy thi hài của mẫu thân vãn bối ư?

- Đúng thế, ta không nói dối với ngươi đâu, vì ta trông thấy xác chết của phụ thân ngươi!

Chung Trấn Văn nghe nói thế, bất giác vừa kinh hãi vừa vui mừng, nếu quả thật mẫu thân hắn còn sống, thì biết đâu mẫu tử họ có ngày sẽ hội ngộ cũng nên!

Hứa Nhạc Thanh lại nói tiếp:

- Này Chưởng môn nhân, khi ngài nghe nói tin tức này, đúng ra ngài phải cao hứng, nếu quả

http://tieulun.hopto.org

thật mẫu thân ngài còn sống, biết đâu về sau các người có ngày hội ngộ cũng nên!

Bỗng nhiên Chung Trấn Văn lấy làm xúc động, từ khi hắn có ký ức đến nay, hắn chưa từng được gặp mặt mẫu thân bao giờ hết, hắn thật mong mỏi mẫu thân sẽ xuất hiện ngay bây giờ đây!

Hứa Nhạc Thanh lại nói tiếp:

- Này Chưởng môn nhân, quả thật ngài nói không sai chút nào, hai ta ngẫu nhiên lại được hội ngộ là do một chữ "duyên " vậy, chẳng biết ngài muốn nói chiêu thức thế nào?

Chung Trấn Văn đưa cặp mắt cảm kích ngắm nhìn Hứa Nhạc Thanh một hồi thật lâu, sau đó nói:

- Này lão tiền bối, chẳng biết có thật mẫu thân vãn bối còn sống chăng?

Hứa Nhạc Thanh mỉm cười nói:

- Chúng ta tạm thời chớ nói vấn đề này nữa, việc sanh tử, không một ai biết trước hết, bây giờ ngươi cứ nói chiêu thức võ công của ngươi ra đi!

Chung Trấn Văn khẽ gật đầu, nói:

- Được, thế thì vãn bối nói nha, chiêu thứ nhất là Âm Dương Nam Phân!

Hứa Nhạc Thanh nghe hắn đọc tên chiêu thứ nhất ra, tức thì lão trầm tư giây lát, sau đó nói:

- Quả thật một chiêu Âm Dương Nam Phân này là một chiêu thức kỳ học tuyệt thế, người nào đó muốn hóa giải chiêu này, ít lắm cũng phải mất cả hai mươi năm trời không sai...

Lão nói tới đây cười đắc ý, sau đó nói tiếp:

- Chiêu hóa giải của nó là Âm Soa Dương Thác, thì ta nói luôn cách đánh chiêu này cho ngươi cũng kh6ong hề chi!

http://tieulun.hopto.org

Thế rồi, ở trong thạch động này, Hứa Nhạc Thanh đã hoàn toàn tham ngộ hết những chiêu thức mà Chung Trấn Văn đã nói ra, sau đó lại truyền thụ cho hắn ngay!

Dưới sự chỉ đạo truyền thụ tận tình của Hứa Nhạc Thanh, chỉ trong vòng thời gian một ngày, Chung Trấn Văn đã hoàn toàn học thành tựu toàn bộ võ công học trong Âm Hồn Kinh.

Trước kia thì hắn chỉ biết nói chiêu mà không biết diễn chiêu, bây giờ thì hắn đã thông hiểu toàn bộ võ công tuyệt học trong Địa Ngục Môn rồi!

Chung Trấn Văn chỉ mất thời gian một ngày, mà đã học được toàn bộ võ công trong Địa Ngục Môn, thảy đều nhờ Viên Ức Thần Đơn của Thiên Tiên Quỷ Nhân hết!

Sau khi Chung Trấn Văn học xong toàn bộ võ công trong Địa Ngục Môn, Hứa Nhạc Thanh trịnh trọng nói:

- Này Chưởng môn nhân, luận theo võ công đương kim mà rằng, không phải ta nói lời cao ngạo đâu, cả thiên hạ võ lâm này ngoại trừ ta ra, có lẽ không còn bất cứ một ai là đối thủ của ngươi nữa, trừ phi một người...

- Ai thế?

Hứa Nhạc Thanh cười cay đắng nói:

- Nếu Vị Quân Sầu Mã Tú Quân cũng có thể hội ngộ Đạt Ma Di Cân Kinh, thì võ công của y có thể đánh thắng ngươi!

Chung Trấn Văn ngạc nhiên nói:

- Võ học trong Đạt Ma Di Cân Kinh có thể thắng sở học bây giờ của văn bối ra sao?

Hứa Nhạc Thanh khẽ gật đầu nói:

- Nếu như y liễu ngộ toàn bộ Di Cân Kinh, thì hạ được ngươi, còn chỉ ngộ được chín phần mười thì hai ngươi đấu ngang nhau, nếu ngộ tám phần thì ngươi có thể đánh thắng y!

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn nói:

- Thưa lão tiền bối, bây giờ phải đến ph
văn bối thực hiện lời hứa hẹn vậy!

Hứa Nhạc Thanh khẽ gật đầu nói:

- Thôi được, nếu ngươi muốn cứu ta th
khỏi nơi đây, thì phải có một thanh Chu T
Kiếm, nghe đồi đại rằng thanh kiếm này là
vật ở thời kỳ Châu Triều, nhưng sự thực có đ
như thế chăng thì không một ai biết hết,
nhưng thanh bửu kiếm này từng xuất hiện
lần, mỗi lần xuất hiện, thì giang hồ này nổi
một trận mưa máu gió tanh, ngoại trừ thanh b
kiếm này, ngoài ra chắc không còn binh đao
khác có khả năng chặt đứt dây xích vạn n
thiết mẫu này nữa, thế nhưng có tìm được th
Chu Tiên Kiếm này hay chăng, còn phải tr
vào cơ duyên vậy!

Chung Trấn Văn ngạc nhiên nói:

- Ngoại trừ thanh Chu Tiên Kiếm này, ngoài ra không còn thứ gì khác có thể làm đứt đoạn dây xích sắt này sao?

Hứa Nhạc Thanh lắc đầu nói:

- Thế thì không biết rồi, nhưng ta trộm nghĩ chỉ có thanh kiếm này chặt đứt dây xích vạn niên thiết mẫu được, ngoài ra ta cũng chẳng biết gì khác hơn, nhưng ta phải nói cho ngươi biết một điều, thời gian có hạn, vì độc khí trong tay chân ta cũng sắp phải xông vào tâm mạch, nếu trong vòng một năm nữa, không tìm được Thiêu Niên Hà Thủ Ô, thì cũng vô dụng mà thôi.

Chung Trấn Văn khẽ gật đầu nói:

- Bằng bất cứ giá nào, văn bối phải tìm cho được Thiên Niên Hà Thủ Ô trước...

http://tieulun.hopto.org

Hắn nói tới đây dừng lại trầm tư giây l
sau đó hỏi:

- Thưa lão tiền bối, ngoại trừ Hà Thủ
ngoài ra không còn thứ linh dược nào khác
thể trị được thương độc của tiền bối ư?

Hứa Nhạc Thanh nói:

- Ngoài ra còn Huyết Nguyên Tán của N
Hải Giáo và Đoạn Hồn Tam Sắc Kim Đơn
Tôn Can Đạt trại chủ Đoạn Hồn Trại, ngoại
hai linh dược này ra, chắc chẳng còn cách
khác nữa.

Chung Trấn Văn nhủ thầm: Nam Hải G
và Đoạn Hồn Trại thảy đều có thù hằn với mì
muốn lấy hai thứ dược vật này, quyết không p
là chuyện dễ...

Hắn suy nghĩ đến đây, bất giác ngẩn ng
ra tại chỗ luôn...

Hứa Nhạc Thanh cười cay đắng nói:

- Chưởng môn nhân, nếu Trời không tuyệt đường ta, thì biết đâu ngươi sẽ lấy được loại linh dược này, còn ngược lại ta tới số chết, thì ngươi cũng chẳng phải thương tâm làm gì...

Lão nói tới đây, cười bi thương một tiếng, sau đó nói tiếp:

- Môn hạ ngươi có một nữ hài nhi tên là Hứa Nguyệt Hà, biết đâu y chính là con gái của ta, ngươi cứ việc dẫn y đến đây gặp ta!

- Văn bối sẽ tận lực không sai.

Hứa Nhạc Thanh khẽ gật đầu nói:

- Thế thì ngươi hãy đi đi!

Chung Trấn Văn đưa cặp mắt biết ơn chăm chăm ngắm nhìn quái nhân tóc dài Hứa Nhạc Thanh này một hồi lâu, sau đó, quay người bước ra thạch động ngay!

http://tieulun.hopto.org

Khi Chung Trấn Văn ra tới bên ngoài thạch động thì trời đã tối!

Vì Chung Trấn Văn còn phải cấp bách đuổi đến Mông Sơn Bách Hoa Cốc để cứu Hạ Ngọc Mạn.

Thế rồi hắn cũng chẳng suy nghĩ việc gì nữa, lập tức phi thân chạy như gió.

Chung Trấn Văn cũng chẳng để ý hành tung của hắn có bị bại lộ hay chăng, cứ thế hấp tấp lượn mình phóng chạy một hơi!

Thình lình...

Ngay lúc hắn đang phóng chạy, bỗng nghe thấy một tiếng gầm hét nói:

- Hãy dừng bước lại nào...

Tiếp theo tiếng gầm hét, một bóng người rượt theo sau lưng Chung Trấn Văn nhanh như điện chớp!

Chung Trấn Văn nghe tiếng hét, thoạt nhiên dừng bước lại, một bóng người phất phơ hạ trước mặt hắn!

Chung Trấn Văn bất giác thụt lùi ra sau một bước phóng mắt nhìn tới trước, thấy một gã hòa thượng mập mạp lao tới chặn đường đi của hắn!

Gã hòa thượng mập mạp này đưa mắt nhìn Chung Trấn Văn một cái, tức thì mặt mày tái mét, thụt lùi ra sau một bước liền! Vì gã đã nhận ra Chung Trấn Văn!

Hòa thượng mập mạp này chính là đệ tử phái Thiếu Lâm, trước kia Chung Trấn Văn quỳ gối trước cổng Thiếu Lâm Tự cả ba ngày ba đêm, chính hòa thượng này cũng có mặt tại hiện trường, nay gã bỗng gặp lại Chung Trấn Văn, làm sao chẳng bảo gã giật mình kinh hãi ư!

Bấy giờ Chung Trấn Văn mỉm cười nói:

http://tieulun.hopto.org

- Lão là hòa thượng của phái Thiếu Lâm chứ?

Hòa thượng mập mạp ấy tuyên đọc một câu Phật hiệu, nói:

- Bần tăng chính là đệ tử phái Thiếu Lâm, lão trộm nghĩ Chung thí chủ ắt đã gặp người trong thạch động rồi?

Chung Trấn Văn mặt hơi biến sắc, nói:

- Đúng thế, quý phái vì một quyển kinh mà đã nhốt người trong động hơn cả ba bốn năm, thế cũng gọi là danh môn chánh phái chăng?

Lão hòa thượng mập mạp ấy nghe hắn nói thế, mặt mày nóng bừng lên, cất tiếng nói:

- Đạt Ma Di Cân Kinh vốn là trấn sơn chi bảo của bản Phái, không thể để mất mát dễ dàng như thế được, Hứa thí chủ đánh cắp Đạt Ma Di Cân Kinh, khinh thị Phật môn bản Phái, bản Phái có quyền bắt giữ, tự xử quyết vậy...

Chung Trấn Văn cất tiếng cười như điên như cuồng, nói:

- Chẳng phải lão đã nói với các ngươi rằng, quyển kinh ấy đã bị người lấy cắp rồi sao, thế mà ngươi cứ không xem xét cho kỹ, lại bắt lão nhốt trong thạch động như thế, cho dù lão muôn1 trả quyển kinh ấy cho quý Phái, cũng đành bất lực thôi, phái Thiếu Lâm các ngươi cứ sử dụng thủ đoạn bỉ ổi như vậy chăng?

*

**

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ 28

THẦN QUÂN XUẤT HIỆN TRONG BÁCH HOA CỐC

Nghe Chung Trấn Văn nói như thế, lão hòa thượng mập mạp mặt mày biến sắc, nói:

- Chung thí chủ dám bảo đảm rằng quyển kinh ấy không còn ở trong người Hứa thí chủ chăng?

Nghe lão hòa thượng nói thế, Chung Trấn Văn đã ngẩn người ra tại chỗ ngay, phải, lão hòa thượng nói chẳng sai chút nào, có thật Hứa Nhạc Thanh không còn cất giữ Đạt Ma Di Cân Kinh

ư? Chỉ căn cứ một lời nói của mình... nhưng hắn suy nghĩ rằng Hứa Nhạc Thanh quyết chẳng phải là hạng người nói dối...

Hắn suy nghĩ đến đây, cười lạnh lùng nói:

- Tại hạ có thể đảm bảo quyển kinh ấy không còn ở trong tay của Hứa Nhạc Thanh vậy.

Mặt hòa thượng mập mạp bỗng trầm xuống, nói:

- Chung thí chủ dựa vào đâu mà bảo đảm như thế?

- Dựa vào câu nói "nhất ngôn bất biến" ở chốn giang hồ này.

Hòa thượng mập mạp cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Trước khi bản Phái chưa thu hồi Đạt Ma Di Cân Kinh, quyết không thể trả tự do cho lão!

Chung Trấn Văn mặt hơi biến sắc, nói:

http://tieulun.hopto.org

- Bất kể các ngươi có trả tự do cho lão hay chăng nói cho các ngươi được rõ, nếu bọn ngươi dám động tới một sợi lông chân của lão, thì Chung Trấn Văn này ắt sẽ san bằng Thiếu Lâm Tự thành bình địa không sai! Hơn nữa, giữa Thiếu Lâm phái các ngươi và ta còn có một món nợ chưa liễu kết, ắt phải có một ngày Chung Trấn Văn này dạy một bài học cho Thiếu Lâm phái các ngươi.

Dứt lời, đưa cặp mắt ngập đầy những sát khí căm phẫn nhìn đối phương giây lát, sau đó quay người phóng chạy ngay.

Thình lình...

Lão hòa thượng mập mạp lượn mình lướt tới, đứng chặn đường Chung Trấn Văn lại, lạnh lùng hét lớn tiếng nói:

- Chung thí chủ đã gặp Hứa thí chủ, thế thì bần tăng không thể để thí chủ rời khỏi đây được.

Chung Trấn Văn thoạt nhiên xoay người sang, căm phẫn nói:

- Ngươi muốn sao bây giờ?

Hòa thượng mập mạp cười lạnh lùng nói:

- Chúng tôi phải giữ Chung thí chủ lại!

Chung Trấn Văn cất tiếng cười như điên cuồng nói:

- Liệu các ngươi có đủ bản lãnh lưu giữ ta ư?

Chớ nói vài tên hòa thượng cỏn con các ngươi không thể lưu giữ ta, cho dù toàn bộ đệ tử phái Thiếu Lâm các ngươi kéo đến đây hết, cũng chớ hòng giữ lại ta được!

Dứt lời, hắn lại xoay người bỏ đi lần nữa!

Hòa thượng mập mạp nhìn cặp mắt sáng như điện quang của Chung Trấn Văn, bất giác phải thụt lùi ra sau một bước, bỗng nhiên lão đã phát hiện, rõ ràng Chung Trấn Văn là một người có nội lực hùng hậu kinh người gớm.

http://tieulun.hopto.org

Thình lình lão hòa thượng cười lạnh lùn một tiếng, lượn mình lao vào người Chung Trấ Văn nhanh như cắt, đồng thời gầm hét nói:

- Chung thí chủ buông lời ngạo nghễ qu thế, hãy tiếp bần tăng một chưởng thử xem nào.

Dứt lời, lão đánh tới một chưởng mãnh liệ hết sức.

Chung Trấn Văn căm phẫn hét to mộ tiếng nói:

- Lão đầu trọc ngươi hết muốn sống ư?...

Hắn đảo mình xoay lại nhanh như điệ chớp, đồng thời vung gậy quét ra một chiêu Phong Vân Biến sắc luôn!

Hai người đã phát động thế tấn công thần tốc hết sức, lão hòa thượng mập mạp này không ngờ Chung Trấn Văn có một thân võ công kinh người như thế.

Lão thoạt vừa giật mình kinh hãi, thì đ nhảy lùi ra sau nhanh như cắt!

Chung Trấn Văn lạnh lùng hét nói:

- Nếu hết muốn sống thì cứ việc ra tay nữa xem nào!

Lần này hòa thượng mập mạp đã sợ run luôn, trước kia lão chỉ nghe đồn võ công của hắn rất cao cường, không ngờ hôm nay đụng với hắn, mới biết võ công của hắn cao siêu hơn sự đồn đại trong chốn giang hồ gấp mấy lần.

Mặc dù lão kiêng kỵ võ công của Chung Trấn Văn, thế nhưng lão không làm sao chịu đựng được lời nói khiêu khích của Chung Trấn Văn, sắc mặt tối sầm lại, lạnh lùng nói:

- Có vẻ Chung thí chủ ngạo nghễ thái quá!

Chung Trấn Văn căm phẫn nói:

- Nếu ngươi dám tiến tới một bước nữa, ta sẽ bảo ngươi máu nhuộm hoang sơn này ngay!

Hòa thượng mập mạp đánh liều, không nói gì hết, gầm hét một tiếng, kêu vù vù tấn công hai chưởng vào người Chung Trấn Văn ngay...

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn gầm hét một tiếng nói:

- Hãy tiếp ta một chiêu Âm Dương Nam Phân xem nào!

Tức thì bóng chưởng bay lượn đầy trời, thế mạnh như long trời lở đất, gã hòa thượng mập mạp bỗng cảm thấy khí huyết đảo lộn, cả thân người bay vọt ra xa, đánh bạch một cái, té nằm trên đất ngay!

Chung Trấn Văn cũng bất giác giật bắn người lên, hắn không ngờ mình chỉ tấn công một chưởng, thì đã đánh văng hòa thượng này ra xa đến đỗi phải há mồm phun ra máu tươi, té nằm bỏ xác trên đất ngay!

Ngay lúc Chung Trấn Văn ngẩn người ra tại chỗ, bỗng nhiên sau lưng hắn có một âm thanh vang tới nói:

- Thủ đoạn của các hạ độc ác hết sức!

Chung Trấn Văn giật mình, ngoái cổ nhìn ra sau, tức thì trông thấy một người trung niên

mặc áo gấm lưng đeo trường kiếm, đứng chỗ cách sau lưng hắn độ khoảng một trượng!

Người trung niên mặc áo gấm này thình lình đến gần chỗ cách mình một trượng từ lúc nào mà mình chẳng hay biết gì hết, làm sao chẳng bảo hắn giật mình kinh hãi ư!

Thế rồi Chung Trấn Văn trấn tĩnh tinh thần lại, nói:

- Tự hòa thượng này muốn chết, làm sao trách cứ ta được chăng?

Người trung niên mặc áo gấm mỉm cười nói:

- Các hạ là ai thế?

Chung Trấn Văn không trả lời đối phương, ngược lại hỏi đối phương rằng:

- Ngươi là ai thế?

Người trung niên cũng không trả lời câu hỏi của Chung Trấn Văn, thế rồi đối phương đưa

http://tieulun.hopto.org

mắt nhìn xác chết hòa thượng tên đất một cái, nói:

- Mặc dù hòa thượng này là đệ tử phái Thiếu Lâm, nhưng không có tội ác gì hết, ngươi chỉ cần phế võ công của lão cũng xem như khá nặng rồi.

Nghe người trung niên nói như thế, quả nhiên Chung Trấn Văn cảm thấy đối phương nói có lý hết sức, hòa thượng này cũng không phải hạng người đại gian ác gì hết, chỉ cần phế võ công của lão, xem như cũng quá nặng rồi.

Người trung niên định lên tiếng nói vài lời nữa, thình lình từ nơi xa xa trong rừng xanh có hai bóng đen bỗng nhiên lao tới hướng Chung Trấn Văn nhanh như điện chớp!

Chung Trấn Văn đảo mắt quét nhìn đối phương, thấy hai người này cũng lại là hai hòa thượng nữa, tức thì mặt hơi biến sắc, thủ thế chuẩn bị tấn công!

Hai ông hòa thượng bỗng thấy xác chết hòa thượng mập mạp nằm trên đất, mặt mày biến

sắc, sau đó đảo mắt lướt nhìn Chung Trấn Văn, tức thì giật bắn người lên!

Hai hòa thượng đồng [illegible] Tại sao tên quỉ này cũng đến đây như thế?

Một trong hai hòa thượng nghẹn đến đây, trầm giọng nói:

- Ai đã giết chết hòa thượng Viên Hóa của bản Phái như thế?

Chung Trấn Văn cười khẩy nói:

- Chính ta đây!

Hai hòa thượng nghe nói thế, mục lộ hung quang, lão hòa thượng đứng bên trái nói:

- Xin hỏi Chung thí chủ, hòa thượng Viên Hóa của bản Phái có thù hằn gì với thí chủ, đến đỗi thí chủ phải hạ độc thủ như thế?

Chung Trấn Văn cười lạnh lùng một tiếng, định trả lời đối phương, thì người trung niên đã đưa mắt nhìn hai hòa thượng ấy, nói:

http://tieulun.hopto.org

- Hai vị tuy là đệ tử phái Thiếu Lâm, không phải tại hạ nói quá lời, với võ công của hai vị, th vị các hạ này chỉ cần ba chiêu sẽ bảo hai vị b xác tại núi hoang này không sai!

Người trung niên dừng lại giây lát, sau đ nói tiếp:

- Nếu hai vị đại sư phụ muốn được sốn thêm vài ngày, thì hai vị hãy mau mau rời khỏi nơi đây!

Người trung niên nói xong, cũng chẳng đợ họ trả lời cứ thế quay người chạy đi.

Chung Trấn Văn cảm thấy người trung niên này đến rất thình lình, và đi cũng đột ngột, trong lòng lấy làm thắc mắc khó chịu, hắn nhủ thầm: Ta phải điều tra cho ra lai lịch ngươi này mới được.

Hắn suy nghĩ đến đây, lập tức hét lớn tiếng nói:

- Xin các hạ tạm thời dừng bước đã..

Dứt lời, hắn đã phóng người chạy ra phía trước đứng chặn đường người trung niên lại.

Người trung niên đưa mắt nhìn Chung Trấn Văn, mỉm cười nói:

- Ngươi muốn hỏi gì đây?

Chung Trấn Văn thoáng ngạc nhiên giây lát nói:

- Ta muốn biết các hạ là ai?

Người trung niên lưng đeo trường kiếm mỉm cười nói:

- Ngươi hỏi để làm gì ư? Ta và ngươi như nước giếng chẳng xâm phạm nước sông... ngươi có phải như thế chăng? Nhưng mà... đối phương cười cay đắng nói tiếp:

- Biết đâu về sau ngươi sẽ tìm kiếm ta cũng nên... phải, chân trời góc biển tuy bao la, nhưng ngại gì chẳng có ngày tương phùng ư? Này các hạ, thiện ác của con người thảy đều ở trong tâm

http://tieulun.hopto.org

niệm chúng ta cả, thôi, ngươi hãy cấp bách đến Bách Hoa Cốc đi!

Chung Trấn Văn nghe nói thế, giật mình buột miệng nói:

- Làm sao các hạ lại biết tại hạ muốn đến Bách Hoa Cốc như thế?

Người trung niên mỉm cười nói:

- Đã có người đến Bách Hoa Cốc tìm ngươi rồi.

Chung Trấn Văn lại giật mình lần nữa, nói giọng hớt hãi:

- Ai thế?

- Một cô nương mặc áo màu vàng!

- Ngươi muốn nói Lu Ngọc Liên phải chăng?

- Đúng thế!

- Cô ta đến Bách Hoa Cốc làm gì thế?

Người trung niên cau mày lại nói:

- Khi ngươi vừa rời khỏi họ đến Bách Hoa Cốc, thì họ đã xảy ra việc bất trắc, [illegible] sẽ nói rõ tình hình chi tiết cho ngươi nghe thế nhưng hiện bây giờ cô ta thân mang trọng thương, vì giữa ngươi và ta có duyên, thì ta cứ biếu cho ngươi ba gói thuốc tán, ngoại trừ cho cô ta dùng một gói, ngoài ra còn hai gói ngươi cứ việc lưu giữ lại khi cần thiết sẽ mang ra sử dụng.

Dứt lời, y thò tay vào túi áo lấy ra ba gói giấy màu đỏ ra, giao cho Chung Trấn Văn, sau đó đưa mắt nhìn hắn cười mỉm một cái, dảo bước phóng chạy ngay!

Chung Trấn Văn ngẩn người ra giây lát, bỗng nhiên hắn cảm thấy rằng người trung niên này có ý tốt với hắn, bất giác nảy sanh một thứ tình cảm đặc biệt với y!

Y là ai thế?

http://tieulun.hopto.org

Tại sao đối phương đã quan tâm mình như thế?

Chung Trấn Văn lại nghĩ tới Lu Ngọc Liên đã đến Bách Hoa Cốc, đồng thời thân mang trọng thương, tức thì trống ngực đập thình thịch không dừng, rốt cuộc việc gì đã xảy ra với họ ư?

Hắn suy nghĩ đến đây, lòng nóng như bị lửa đốt, lập tức lượn mình chạy về hướng Mông Sơn ngay...

Chung Trấn Văn thoạt vùa tung người lên cao, thì hai hòa thượng ấy cũng đồng lúc phi thân nhảy tới, đứng chặn lại đường đi của Chung Trấn Văn, gầm hét nói:

- Chung thí chủ khoan đi vội!

Chung Trấn Văn dừng bước lại nói:

- Các ngươi muốn gì đây!

- Chung thí chủ giết chết đệ tử bản phái, không thể bỏ đi dễ dàng như thế được!

Mặt Chung Trấn Văn tối sầm lại, nói:

- Thế thì các ngươi muốn động thủ ư?

- Nếu Chung thí chủ không giao phó cho một công đạo rõ ràng, thì cho dù chúng tôi phải bồi thường thêm hai mạng cũng chẳng thiết gì hết.

Chung Trấn Văn gầm hét, nói:

- Cha chả! Hai ngươi cũng muốn về Tây thiên ư...

Hắn vừa nói vừa lượn mình vung gậy quét tới nhanh như cắt.

Hai hòa thượng khẽ hét nói:

- Chung thí chủ chưa chắc giết được chúng tôi đâu.

Theo tiếng gầm hét, hai bóng người bay lượn trên không, song song tấn công ra một chưởng.

http://tieulun.hopto.org

Hai hòa thượng phóng chưởng nhanh tốc thế nhưng Chung Trấn Văn càng nhanh hơn họ nhiều, chỉ nghe hắn khẽ hét một tiếng:

- Hai ngươi hãy tiếp ta một chưởng nữa xem nào.

Dứt lời, bóng chưởng như khoản núi đã bao phủ hai hòa thượng này vào trong, hai đệ tử phái Thiếu Lâm không còn tránh né kịp nữa, bỗng cảm thấy khí huyết đảo lộn...

Chung Trấn Văn thình lình thu lại hai phần chưởng lực, may mà như thế, mà hai hòa thượng vẫn bị chưởng lực đánh văng ra xa cả một trượng hợn, há mồm phun máu tua tủa, té nằm bất tỉnh nhân sự ra đất luôn.

Chung Trấn Văn phóng một chưởng đả thương hai hòa thượng xong, sau đó lại hấp tấp phi thân chạy về hướng Mông Sơn tiếp!

Sương mù che phủ cả Bách Hoa Cốc!

Chung Trấn Văn đã phất phơ hạ xuống Bách Hoá Cốc, hắn đưa mắt quan sát xung quanh một vòng, nhủ thầm: Quả thật Bách Hoa Chi Cốc, danh bất hư truyền chút nào hết, trăm hoa đua nở đúng là một tiên cảnh của nhân gian....

Hắn đang còn suy nghĩ, bỗng nhiên từ trong cốc văng vẳng vang tới một âm thanh:

- Chung.... thiếu hiệp.... Chung thiếu hiệp...

Chung Trấn Văn nghe thấy tiếng nói, giật bắn người lên, quả nhiên âm thanh này do miệng Lu Ngọc Liên thốt ra không sai chút nào rồi, thế rồi hắn giật mình kinh hãi, phi thân chạy vào trong Bách Hoa Cốc nhanh như cắt.

Thân người Chung Trấn Văn vừa lao vào cốc địa thì một bóng người đã loạng choạng chạy ra ngoài Bách Hoa Cốc!

Bóng đen ấy loạng choạng đánh "bạch" một cái, té nằm trên đất luôn.

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn nhảy vọt tới chỗ bóng đen té nằm trên đất, trố mắt nhìn kỹ thì ra đó phương chính là Lu Ngọc Liên.

Chung Trấn Văn quýnh quáng đỡ Lu Ngọc Liên ngồi dậy, đau lòng khẽ gọi một tiếng:

- Lu cô nương...

Quả thật Lu Ngọc Liên đã bị thương khá nặng, bấy giờ nàng đã lâm vào tình trạng hôn mê, nhất thời Chung Trấn Văn chẳng biết phải làm thế nào hết.

Bấy giờ có một bóng người thấp thoáng lướt tới đứng gần bên cạnh Chung Trấn Văn nói:

- Này Chung huynh đài, cách biệt bấy lâu huynh vẫn khỏe chứ?

Chung Trấn Văn nghe tiếng nói, giật mình từ cơn bàng hoàng tỉnh hồn lại ngay, hắn đưa mắt nhìn tới trước, cả mừng khẽ gọi một tiếng:

- Ồ! Dương huynh đài, sao người cũng đến đây ư, chẳng lẽ ngươi chưa chết ư?

Người vừa xuất hiện chính là Địa Ngục Thần Quân Dương Khải Phương [illegible]!

Địa Ngục Thần Quân mỉm cười, nói:

- Ta đang đi tứ xứ tìm ngươi, ta tưởng rằng ngươi đã chết cháy trong đám cỏ tranh biển lửa ấy chứ....

Chung Trấn Văn nói:

- Ngươi có biết tại sao nàng bị thương như thế?

Địa Ngục Thần Quân đưa mắt lướt nhìn Lu Ngọc Liên, lắc đầu mỉm cười nói:

- Không biết.

Chung Trấn Văn ngẩn người ra giây lát, sau đó thò tay vào túi áo lấy gói thuốc tán mà người trung niên thần bí đã cho hắn ra, đổ vào miệng Lu Ngọc Liên ngay!

Quả thật gói thuốc này có một công hiệu kỳ diệu vô cùng, Lu Ngọc Liên bị thương nặng đến

http://tieulun.hopto.org

đối đang thở thoi thóp, thế mà sau khi uống thuốc tán này, thương thế lành hẳn ngay.

Cô ta từ trên đất nhảy vọt lên, đưa mắt nhìn Chung Trấn Văn, xúc động ngã người vào trong lòng Chung Trấn Văn cất tiếng khóc nức nở.

Địa Ngục Thần Quân cười nham hiểm, gã đang dựng kế hoạch đưa Chung Trấn Văn vào tuyến tử vong....

Một hồi thật lâu, Chung Trấn Văn mới cất tiếng nói:

- Này Lu cô nương, rốt cuộc việc gì đã xảy ra thế này?

Lu Ngọc Liên cố gắng đè nén cơn bi thương nói:

- Sau khi chàng đi khỏi, bọn thiếp đụng với cao thủ các phái giang hồ, Vương Thuận Nhạc (tức đại hán râu rậm bó quanh hàm) bị phái Võ Đang bắt sống, Chung cô nương và Hứa Nguyệt

Hà cũng bị phái Thiếu L[illegible] một mình thiếp thọ thương [illegible]

Chung Trấn Văn mặt [illegible]

- Có thật như thế chăng?

Lu Ngọc Liên nói:

- Đệ tử chẳng dám nói lời hư dối, xin chưởng môn nhân hãy xét kỹ cho rõ đã!

Chung Trấn Văn nhướng cao đôi mày kiếm, sát khí bốc lên đùng đùng, nói:

- Hứ! Bọn này đáng chết thật, ta quyết phải san bằng hai phái này thành bình địa không sai!

Địa Ngục Thần Quân trông thấy sát khí lộ trên mặt của Chung Trấn Văn, bất giác rùng mình lạnh toát mồ hôi, lão bèn gượng cười nói:

- Này Chung huynh đài, năm đại môn phái đã cay độc thế này, cho dù ngươi không giết họ thì ta đây cũng chẳng dung thứ họ đâu!

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn dùng cặp mắt cảm kích nhìn Dương Khải Phương giả hiệu một lát, nói:

- Dương huynh đối xử với đệ như thế, đệ chẳng biết làm thế nào để đền đáp Dương huynh đây!

Địa Ngục Thần Quân cười toe toét nói:

- Chung huynh chớ bận tâm điều này làm gì.... gã nói tới đấy, cau đôi mày lại nói tiếp:

- Chẳng phải Chung huynh đến đây để cứu Hạ Ngọc Mạn ư?

- Đúng thế, sao Dương huynh lại biết như thế?

- Ta vào đây vài ngày rồi, cô ta đã bị nhốt ở đâu ngươi có biết chăng?

Chung Trấn Văn lắc đầu nói:

- Không biết.

- Thế thì ngươi hãy theo ta, chúng ta muốn cứu y cũng không phải là chuyện dễ đâu!

- Tại sao thế?

- Sau khi ngươi xem xét địa thế thì sẽ biết ngay.

Lu Ngọc Liên đưa mắt nhìn Dương Khải phương một cái, hình như cô ta đã phát hiện một cái gì không ổn...

Thế rồi Địa Ngục Thần Quân mỉm cười nói:

- Chúng ta đi thôi!

Dứt lời, gã lượn mình phóng chạy trước, chỉ trong nháy mắt gã đã chạy xa cả ba trượng.

Chung Trấn Văn quay sang hướng Lu Ngọc Liên nói:

- Này Lu cô nương, vì Hạ Ngọc Mạn có ân cứu mạng đối với ta cho nên ta ắt phải cứu y thoát hiểm mới được, sai khi cứu cô ta thoát

http://tieulun.hopto.org

hiểm, chúng ta sẽ đến Thiếu Lâm tự đòi người cũng chưa muộn.

Lu Ngọc Liên khẽ gật đầu một cái, đưa mắt nhìn bóng lưng Địa Ngục Thần Quân, bỗng nhiên nói:

- Sao thiếp thấy người này quái lạ hết sức!

Chung Trấn Văn giật mình, buột miệng nói:

- Quái lạ ư?

- Phải, y có chút quái lạ!

- Tại sao thế?

Lu Ngọc Liên trầm giọng nói:

- Cách đây ba hôm, lúc năm, sáu chục võ lâm cao thủ các phái vây đánh bọn thiếp, hình như thiếp đã phát hiện y cũng có mặt tại hiện trường...

- Y cũng có mặt tại đó sao?

- Phải, y ẩn núp trên một cành cây, trên mặt y điểm một nụ cười gian ác...

- Ồ! Chung Trấn Văn lấy làm lạ lùng kêu lên một tiếng, Lu Ngọc Liên ngạc nhiên hỏi:

- Y có mối quan hệ thế nào với chàng vậy?

- Chẳng có quan hệ gì hết, thế nhưng lúc nào y cũng đều giúp sức ta hết, nếu chẳng nhờ y có lẽ ta đã bỏ xác trong tay số cao thủ các phái từ lâu rồi.

Lu Ngọc Liên cau đôi mày liễu lại, muốn nói lại thôi, một hồi lâu mới nói:

- Thế thì chúng ta đi thôi.

Dứt lời, hai người lượn mình chạy theo Địa Ngục Thần Quân luôn...

Chạy hết vùng trăm hoa đua nở, Địa Ngục Thần Quân đã quẹo sang bên trái chạy vào một cốc địa nho nhỏ!

http://tieulun.hopto.org

Địa Ngục Thần Quân đã chôn vùi vô số thuốc nổ bên trong tiểu cốc này, đồng thời nơi đây cũng được đặt tên là Tuyến Tử Vong!

Chu vi tiểu cốc này chỉ được hai trượng vuông mà thôi, chính Hạ Ngọc Mạn đã bị nhốt trong một thạch động dưới sườn núi hụt chân.

Sườn núi hụt chân này cao cả năm trượng đá núi láng bóng trơn trợt vô cùng, bốn phía vách đá dưới sườn núi hụt chân này, toàn những đá núi láng bóng như mặt gương, cho dù có võ công cao cường đến đâu đi chăng nữa, cũng chớ mong trèo lên được hết, ngoại trừ bằng cách dùng dây thừng buộc vào thân người thòng xuống và lại kéo con người ấy lên, ngoài ra không còn cách nào khác hơn.

Địa Ngục Thần Quân đảo mắt quan sát xung quanh một vòng, sau đó nở nụ cười hiểm ác, vì bên trong Bách Hoa Cốc này đã mai phục một số khá lớn nhân vật võ lâm!

Địa Ngục Thần Quân cười đắc ý, nếu Chung Trấn Văn muốn xuống thạch động ở phía

dưới sườn núi hụt chân để cứu Hạ Ngọc Mạn thì cho dù số võ lâm cao thủ này không cần phải ra tay, hắn cũng phải bỏ xác dưới đó thôi!

Thế nhưng, Chung Trấn Văn chẳng biết gì hết, hắn từ từ tiến vào Tuyến Tử Vong!

Địa Ngục Thần Quân thoạt vừa quẹo vào tiểu cốc thì Chung Trấn Văn ngạc nhiên nói:

- Này Dương huynh đài, Hạ Ngọc Mạn đã bị nhốt ở trong này sao?

Địa Ngục Thần Quân khẽ gật đầu nói:

- Đúng thế, y bị nhốt trong thạch động ở phía dưới một sườn núi hụt chân, chu vi sườn núi hụt chân rộng khoảng hai trượng, sâu độ năm mươi trượng....

Trong lúc nói chuyện với nhau, thì ba người đã đi vào bên trong tiểu cốc rồi.

Chung Trấn Văn đảo mắt quan sát một vòng, thấy bãi đất bằng phẳng trong cốc rộng khoảng ba trượng.

http://tieulun.hopto.org

Sau khi Chung Trấn Văn vừa bước vào tiểu cốc số cao thủ võ lâm núp trong Bách Hoa Cốc toàn bộ đã nhốn nháo lên!

Địa Ngục Thần Quân đưa mắt nhìn xuống sườn núi hụt chân, nói:

- Này Chung huynh đài, chính Hạ Ngọc Mạn bị nhốt trong một thạch động dưới này đây.

Chung Trấn Văn quan sát xung quanh sườn núi hụt chân một hồi lâu, thấy phía dưới sườn núi hụt chân chẳng khác nào y như một cái giếng khổng lồ, bốn bên vách đá láng bóng trơn trợt một cách lạ lùng, thế rồi hắn hỏi:

- Có thật Hạ Ngọc Mạn đã bị nhốt dưới sườn núi hụt chân này chăng?

Địa Ngục Thần Quân mỉm cười nói:

- Huynh đệ chưa từng nói dối với ai bao giờ hết, Chung huynh đài cứ việc yên tâm.

Chung Trấn Văn cay mày lại, nói:

- Vách đá bốn phía trơn trợt như thế, làm sao xuống dưới đây?

Địa Ngục Thần Quân nói:

- Chung huynh hãy yên tâm, ta đã chuẩn bị một sợi dây thừng rồi.

Dứt lời, gã giơ tay từ thắt lưng tháo sợi dây thừng ra.

Chung Trấn Văn trông thấy thế, cả mừng nói:

- Như thế ta có thể xuống dưới đó được rồi.

Bỗng nhiên Lu Ngọc Liên nói:

- Khoan đã!

Dứt lời, y nhảy vọt tới, đứng ở trước mặt Chung Trấn Văn, nói:

- Bẩm cáo Chưởng môn nhân, trước khi ngài chưa biết có thật Hạ Ngọc Mạn bị nhốt ở dưới sườn núi hụt chân này hay chăng, đệ tử cho

http://tieulun.hopto.org

rằng ngài chẳng tiện mạo hiểm hành động như thế!

Địa Ngục Thần Quân nói:

- Chẳng lẽ Lu cô nương không tin tưởng ta ư?

- Đây không phải là vấn đề tin tưởng hay chăng, nếu Hạ Ngọc Mạn không bị nh[illegible] dưới này, thì Chưởng môn nhân há chẳng uổng công ư?

Chung Trấn Văn nghe Lu Ngọc Liên nói thế, nhủ thầm: Đúng thế, nếu quả thật Hạ Ngọc Mạn không bị nhốt dưới sườn núi hụt chân...

Hắn suy nghĩ đến đây, sực như nghĩ ra điều gì khác... thế rồi, hắn đảo mắt quét nhìn Địa Ngục Thần Quân.

*
**

HẾT TẬP 4

L6122
12/610
17/251
11

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ 29

LÀM BẠN VỚI MA QUÂN

Địa Ngục Thần Quân mỉm cười nói:

- Có vẻ Chung huynh đài không tin tưởng huynh đệ thì phải.

Lu Ngọc Liên nói:

- Ta có một biện pháp, có thể xét biết xem Hu Ngọc Mạn có phải bị nhốt ở phía dưới này ...y chăng?

Địa Ngục Thần Quân và Chung Trấn Văn ... ng thời giật bắn người lên, đồng thanh hỏi:

http://tieulun.hopto.org

- Biện pháp thế nào vậy?

Lu Ngọc Liên nói:

- Đường kính sườn núi hụt chân rộng khoảng hai trượng, có hình thù như một cái giếng lớn, nếu quả thật Hạ Ngọc Mạn bị nhốt bên dưới, ngươi chỉ cần lớn tiếng gọi tên của cô ta, ta tin chắc cô ta phải nghe thấy tiếng gọi của bọn ta không sai!

Chung Trấn Văn thoạt suy nghĩ lại, quả thật Lu Ngọc Liên nói không sai chút nào hết, nếu quả nhiên Hạ Ngọc Mạn bị nhốt ở phía dưới sườn núi hụt chân này, hắn chỉ cần gọi to một tiếng, thì chắc chắn nàng phải nghe thấy tiếng gọi của hắn.

Thế rồi Chung Trấn Văn định cất tiếng kêu to, thì bỗng nhiên Địa Ngục Thần Quân nói:

- Khoan đã, nếu cô ta ở dưới sườn núi hụt chân này một thời gian quá lâu, có khi nào tinh thần đã hôn mê mà không thể trả lời tiếng gọi của chúng ta chăng?

Lu Ngọc Liên cười lạnh lùng một tiếng, nói:

- Thế thì tại sao ngươi lại biết Hạ Ngọc Mạn bị nhốt ở dưới này ư?

Nghe Lu Ngọc Liên hỏi như thế, Địa Ngục Thần Quân đã ngẩn người ra giây lát, sau đó cười lạnh lùng nói:

- Ta từng trèo xuống sườn núi hụt chân này!

Lu Ngọc Liên cười khẩy nói:

- Thế thì tại sao ngươi không cứu cô ta lên ư?

Nghe nói như thế, tức thì Địa Ngục Thần Quân cứng họng không biết phải trả lời thế nào đây, quả thật miệng lưỡi của Lu Ngọc Liên lợi hại hết sức, lời nói của cô ta hàm chứa một ý nghĩa sâu sắc.

Thế rồi gã căm phẫn đưa mắt ngắm nhìn Lu Ngọc Liên, mặt hơi biến sắc, nói:

http://tieulun.hopto.org

- Chẳng lẽ Lu cô nương cho rằng ta có ý hại Chung huynh đài chăng?

Lu Ngọc Liên cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Ta chẳng nói như thế, ngươi đã nói rằng ngươi từng leo xuống sườn núi hụt chân và gặp Hạ Ngọc Mạn, thế thì tại sao ngươi không cứu cô ta thoát nạn luôn?

Lu Ngọc Liên vẫn biết giữa Dương Khải Phương và Chung Trấn Văn có đôi lần hoạn nạn tương giúp, cảm tình giữa hai người rất là thân thiết, nếu cô ta không vì hoài nghi hành vi của Dương Khải Phương, thì Lu Ngọc Liên quyết chẳng buông lời nói mạnh như thế!

Vài hôm trước đây, lúc võ lâm cao thủ các phái vây đánh họ, Lu Ngọc Liên trông thấy con người này ẩn núp trên một cây đại thọ, mặt lộ vẻ gian ác, hành động này khiến người phải hoài nghi hết sức!

Lu Ngọc Liên chẳng hoài nghi tên Dương Khải Phương giả hiệu muốn giết chết Chung

Trấn Văn, mà cô ta cho rằng Dương Khải Phương giả hiệu này ắt phải có một ý đồ gì đây.

Lòng người chốn giang hồ này khó lường vô cùng, lúc nào Dương Khải Phương cũng đều che chở Chung Trấn Văn, đúng ra cô ta không nên hoài nghi như thế, nhưng thình lình trước mắt thì phải xem xét lại mới được.

Địa Ngục Thần Quân ngẩn người ra giây lát, sau đó nói:

- Lu cô nương đa nghi quá thế, nếu huynh đệ có ác ý gì với Chung huynh đài, thì tại hạ cũng đã hạ thủ từ lâu rồi... còn vấn đề ta không cứu Hạ Ngọc Mạn thoát nạn tại lúc đó, ấy là có nguyên nhân vậy, thử nghĩ xem nam nữ thọ thọ bất tương thân, nếu ta tự động cứu Hạ Ngọc Mạn thoát nạn, thì Chung huynh đài sẽ nghĩ thế nào? Chẳng lẽ hắn không hoài nghi ta có ý đồ bất chánh chăng?

Quả thật gã nói như thế cũng có lý đấy, chẳng những gã phủ nhận lời nói của Lu Ngọc Liên, đồng thời xem trọng chữ "tình" giữa nam nữ, khiến người ngoài nghe nói thế, thảy đều cho

http://tieulun.hopto.org

rằng gã vì tránh sự hiểu lầm của Chung Trấn Văn mà không dám cứu Hạ Ngọc Mạn thoát hiểm mà thôi!

Địa Ngục Thần Quân là một người thông minh cực độ, gã nói rằng mình đã xuống sườn núi hụt chân, cho nên Chung Trấn Văn càng phải tin tưởng thôi.

Địa Ngục Thần Quân nhủ thầm: Cho dù các ngươi hoài nghi không chịu xuống sườn núi hụt chân này, nhưng mà vẫn phải chết vì thuốc nổ không sai!

Lu Ngọc Liên miệng mấp máy muốn nói lại thôi cô ta mỉm cười nhủ thầm: Dương Khải Phương là bạn hữu của Chung Trấn Văn, đồng thời là người yêu của Địa Ngục Ma Cơ, cô ta cũng không nên làm khó dễ gã cho lắm, bằng không một khi lớn chuyện, đối với mình cũng sẽ bất lợi hết sức.

Chung Trấn Văn đưa mắt nhìn Lu Ngọc Liên, nói:

- Này Lu cô nương, nàng cũng chớ đa nghi làm gì nữa, Dương huynh đã có ơn cứu mạng vài lần đối với ta, nếu chẳng nhờ y, thì ta đã chết từ lâu, còn vấn đề Hạ Ngọc Mạn có thật ở dưới sườn núi này hay chăng, mình cứ việc thử gọi to vài tiếng xem sao, biết đâu cô ta bị nhốt ở phía dưới cũng nên...

Địa Ngục Thần Quân ngắt lời hắn, nói:

- Chẳng lẽ Chung huynh đài cũng hoài nghi huynh đệ ư?

Chung Trấn Văn ngạc nhiên, nói:

- Làm gì có chuyện ấy?

- Nếu không hoài nghi huynh đệ, thì tại sao Chung huynh lại nói "biết đâu cô ta bị nhốt ở phía dưới cũng nên" như thế ư?

Nghe y nói thế, Chung Trấn Văn ngẩn người ra tại chỗ ngay? Nhất thời hắn chẳng biết trả lời thế nào đây?

Địa Ngục Thần Quân cười lạnh lùng nói:

http://tieulun.hopto.org

- Không ngờ huynh đệ một lòng trung thành với Chung huynh đài, đã bất kể sanh tử liều mạng cho Chung huynh, thế mà không ngờ Chung huynh vì sự kiện này đã sanh lòng hoài nghi huynh đệ, khiến huynh đệ còn mặt mũi nào nhìn mọi người nữa ư? Gã nói tới đây dừng lại giây lát, sau đó đưa mắt nhìn Chung Trấn Văn một cái, rồi nói tiếp:

- Nếu Chung huynh nghi ngờ như thế, huynh đệ đành phải cáo từ đây!

Dứt lời, gã dảo bước bỏ đi ngay...

Nếu như Địa Ngục Thần Quân ra khỏi nơi đây, thì chỉ trong vòng nửa tiếng đồng hồ, số thuốc nổ được chôn vùi trong tiểu cốc này ắt phải nổ bung lên san bằng tiểu cốc địa này không sai!

Chung Trấn Văn đưa mắt nhìn Dương Khả Phương giả hiệu, cảm khái thở dài, nói:

- Này Dương huynh, tạm thời xin dừng bước lại đã.

Địa Ngục Thần Quân cười lạnh lùng một tiếng, ngoái cổ ra sau hỏi:

- Chung huynh còn điều gì muốn nói nữa?

Chung Trấn Văn lắc đầu nói:

- Dương huynh chớ hiểu lầm huynh đệ, thật ra tiểu đệ chẳng phải khinh thị Dương huynh đâu, chỉ là vô ý nói như thế mà thôi, chẳng lẽ Dương huynh giận tiểu đệ thật chăng?

Địa Ngục Thần Quân cười lạnh lùng nói:

- Chung huynh đài đã khởi tâm hoài nghi huynh đệ, ta cho rằng chúng ta nên tạm biệt một khoảng thời gian sau đó hãy gặp lại thì phải hơn, đúng với câu "lâu ngày mới trông thấy được lòng người"...

Nói xong, gã lại phóng bước bỏ đi!

Lu Ngọc Liên suy nghĩ thật nhanh, hạ giọng nói:

http://tieulun.hopto.org

- Chưởng môn nhân, bấy giờ không nên để y đi khỏi.

Nghe Lu Ngọc Liên nhắc nhở như thế, Chung Trấn Văn theo bản năng tự nhiên buột miệng gọi nói:

- Chẳng lẽ Dương huynh không thể nghe tiểu đệ nói đôi lời chăng?

Lu Ngọc Liên cũng lạnh lùng nói:

- Nếu Dương thiếu hiệp quyết tâm bỏ đi, thì chứng tỏ rằng Dương huynh phải có dụng ý rồi, cho dù hai ta đã đắc tội Dương huynh thật, thì ngươi cũng chẳng nên cố chấp như thế.

Địa Ngục Thần Quân muốn rời khỏi đây là có mục đích riêng, như thế gã sẽ dễ bề giết chết Chung Trấn Văn, nếu gã không rút khỏi đây cũng chẳng hề chi, chỉ gây phiền phức một chút mà thôi.

Thế rồi gã lại cười lạnh lùng một tiếng, giả đò căm phẫn nói:

- Phải cũng do các ngươi, mà chẳng phải lại cũng là tại các ngươi, rốt cuộc hai ngươi bảo ta phải làm thế nào đây?

Chung Trấn Văn áy náy nói:

- Người quân tử không chấp lỗi tiểu nhân, huynh đệ thành thật cáo lỗi với Dương huynh!

Địa Ngục Thần Quân cười lạnh lùng một tiếng, nói:

- Thế thì, huynh đệ cung kính chẳng bằng vâng lệnh thôi, gã căm phẫn đưa mắt nhìn Lu Ngọc Liên, nhủ thầm: Nếu ta để ngươi chiếm được Chung Trấn Văn thì ta chẳng còn tự xưng là Địa Ngục Thần Quân làm gì nữa.

Gã suy nghĩ như thế, đã đến gần bên cạnh Chung Trấn Văn, mặc dù qua một cuộc đụng độ này, ba người thảy đều cảm thấy chẳng mấy vui, thế nhưng may mà vẫn chưa xảy ra việc gì đáng tiếc hết.

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn đưa mắt nhìn Địa Ngục Thần Quân, nói:

- Này Dương huynh, chúng ta có nên gọi cô ta một tiếng trước chăng?

Lu Ngọc Liên chẳng đợi Địa Ngục Thần Quân cất tiếng nói trước, thì cô ta đã tiếp lời nói:

- Ngài cứ gọi to đi, biết đâu cô ta trả lời cũng nên!

Địa Ngục Thần Quân nói khích lại rằng:

- Cứ việc kêu đi, nếu cô ta nghe thấy tiếng gọi của ngươi, cô ta ắt phải trả lời không sai.

Chung Trấn Văn khẽ gật đầu, sau đó lên giọng sang sảng gọi lớn tiếng:

- Hạ cô nương, Hạ cô nương...

Tiếng gọi lớn như tiếng sấm nổ, chấn động điếc cả hai tai như muốn xuyên đá phá núi không bằng.

Ngoại trừ tiếng dội ngược "Hạ cô nương..." văng vẳng vọng hồi trong hư không tiểu cốc, ngoài ra chẳng thấy Hạ Ngọc Mạn trả lời gì hết!

Chung Trấn Văn thoạt ngẩn người ra tại chỗ, vì hắn không nghe thấy Hạ Ngọc Mạn trả lời gì hết, hắn bắt đầu hoài nghi sự kiện này....

Chung Trấn Văn định cất tiếng gọi tiếp, thì Lu Ngọc Liên lạnh lùng nói:

- Chớ kêu gọi làm gì nữa, có lẽ cô ta không bị nhốt dưới đó đâu.

Địa Ngục Thần Quân mặt hơi biến sắc, nói:

- Ta có thể bảo chứng cô ta bị nhốt ở dưới đó.

Lu Ngọc Liên cười khẩy nói:

- Ngươi khẳng định như thế chăng?

Địa Ngục Thần Quân khẽ gật đầu nói:

- Ta từng gặp mặt cô ta kia mà.

http://tieulun.hopto.org

Lu Ngọc Liên nhìn Chung Trấn Văn nói:

- Thế thì chàng hãy gọi tiếp xem nào.

Chung Trấn Văn lại lên giọng kêu to lần nữa:

- Hạ cô nương, Hạ cô nương...

Âm thanh văng vẳng vang dội trong cốc địa không ngớt, nhưng vẫn không thấy Hạ Ngọc Mạn trả lời gì hết.

Chung Trấn Văn dừng lại giây lát, sau đó định cất tiếng gọi lần nữa, thình lình...

Có một âm thanh từ phía dưới sườn núi hụt chân vang lên nói:

- Ai ở trên ven núi đó?

Nghe âm thanh vang lên bất thình lình như thế Chung Trấn Văn tinh thần phấn chấn ngay, mặc dù âm thanh này có vẻ yếu ớt nhưng hắn đã nhận ra đây là giọng nói của Hạ Ngọc Mạn.

Chung Trấn Văn sợ quýnh lên nói:

- Này Hạ cô nương, ta là Chung Trấn Văn

- Chung Trấn Văn?... Ngươi là Chung ương công sao?...

Chung Trấn Văn cả mừng nói:

- Phải, ta là Chung Trấn Văn đây, ngươi ây chờ ta một lát, ta sẽ xuống dưới cứu ngươi ngay!

Phen này đến lượt Lu Ngọc Liên ngẩn người ra tại chỗ luôn, lúc nãy cô ta cho rằng Hạ Ngọc Mạn quyết không bị nhốt ở dưới sườn núi này, nào ngờ quả nhiên Hạ Ngọc Mạn đã bị nhốt ở phía dưới ven núi này.

Địa Ngục Thần Quân đưa mắt nhìn Lu Ngọc Liên, cười lạnh lùng nói:

- Này Lu cô nương, có phải Hạ Ngọc Mạn đã bị nhốt ở phía dưới ven núi này chăng?

http://tieulun.hopto.org

Nghe Địa Ngục Thần Quân nói thế, Lu Ngọc Liên thẹn đỏ mặt nói:

- Người đàn ông lịch thiệp không gây với nữ nhân bao giờ hết, chẳng lẽ ngươi không hiểu đạo lý này sao?

Địa Ngục Thần Quân nói giọng ngạo nghễ:

- Thế thì ngươi không hoài nghi ta có ý đồ bất chánh nữa chứ?

Lu Ngọc Liên gượng cười nói:

- Ta đã cáo lỗi với ngươi rồi như thế chưa đủ sao?

- Nếu chẳng vì ngươi là bạn hữu của Chung huynh đài, ta ắt phải dạy cho ngươi một bài học mới xong.

Lu Ngọc Liên giả đò làm ra vẻ căm phẫn nói:

- Nếu ngươi nói lôi thôi nữa thì ta quyết chẳng dung thứ ngươi...

Địa Ngục Thần Quân định lên tiếng nói [illegible], thì Chung Trấn văn đã nói trước:

- Thôi đủ rồi, hai ngươi chớ đấu khẩu làm [illegible] nữa, bây giờ ta xuống dưới cứu Hạ Ngọc Mạn [illegible]n, phiền Dương huynh kéo dây thừng hộ cho [illegible]ệu đệ nha!

Câu nói này trúng ý Địa Ngục Thần Quân, [illegible]ếu Chung Trấn Văn xuống dưới thì một mình [illegible] thừa sức đối phó Lu Ngọc Liên.

Địa Ngục Thần Quân suy nghĩ đến đây, nói:

- Chung huynh cứ việc xuống dưới, huynh đệ sẽ kéo dây thừng cho huynh đài không sai.

Mặc dù lúc nãy Lu Ngọc Liên hoài nghi Địa Ngục Thần Quân có ý đồ bất chánh, sau khi cô ta được biết quả thật Hạ Ngọc Mạn bị nhốt ở phía dưới ven núi, thì cô cũng tin tưởng Địa Ngục Thần Quân ngay.

http://tieulun.hopto.org

Thế rồi, một bàn tay tử thần từ từ chộp vào đầu họ....

Sau khi Địa Ngục Thần Quân thòng sợi dây thừng xuống sườn núi hụt chân, kế đó buộc một đầu dây thừng vào thân cây, nói:

- Chung huynh đài, ngươi cứ việc xuống đi, chắc không có gì nguy hiểm nữa đâu.

Chung Trấn Văn nghe nói thế, khẽ gật đầu một cái, giờ hai tay nắm chặt dây thừng kéo mạnh một cái, sau đó thả người xuống!

Trống ngực Lu Ngọc Liên bỗng nhiên đập thình thịch không dừng, hình như cô ta linh cảm có điều gì bất tường, buột miệng nói:

- Thưa Chưởng môn nhân, xin hãy cẩn thận...

Bấy giờ Chung Trấn Văn đã thả người xuống dưới độ khoảng bốn trượng, hắn nghe Lu Ngọc Liên căn dặn như thế, bèn cất tiếng nói:

Lão đảo mắt quan sát xung quanh, quả nhiên phát hiện vô số nhân vật võ lâm đã ẩn núp trong bóng tối!

Thân hình lao tới phía trước nhanh như điện chớp, thình lình ngay lúc này có một tiếng cười hết vang tới nói:

- Các hạ khoan đi đã...

Địa Ngục Thần Quân thoạt nghe thấy tiếng cười này, đã giật bắn người lên, vội ngoái cổ nhìn ra sau, thấy có một nữ nhân bịt mặt tay ôm một cây đàn cầm trong lòng đứng ở sau lưng lão từ bao giờ nào mà chẳng hay!

Nữ nhân bịt mặt này chính là Nhất Đại Cầm Âm Uyên Tiểu Linh đã danh chấn cả lục lâm (lục lâm là giới hắc đạo) từ bấy lâu nay.

Địa Ngục Thần Quân thoạt trông thấy người này lại xuất hiện lần nữa bất giác giật thầm một cái, sau đó lạnh lùng hỏi:

http://tieulun.hopto.org

- Chẳng lẽ cô nương lại hỏi thăm tung tí
của Địa Ngục Ma Cơ nữa chăng?

Uyên Tiểu Linh cười khẩy nói:

- Lần này ta không phải tìm y, mà chính
ngươi.

Địa Ngục Thần Quân ngạc nhiên hỏi:

- Tìm ta có việc chi thế?

- Ta trông thấy các ngươi gồm có ba ngư
đi vào trong tiểu cốc này, thế tại sao bây
ngươi lại ẩm một người bị thương ra đây và c
một người nữa đâu rồi

Địa Ngục Thần Quân nghe đối phương
như thế, bất giác giật mình kinh hãi, thế như
lão không hổ thẹn là một người đa mưu túc
lão biết ngay nữ nhân này vẫn chưa biết hà
động của lão chút nào hết.

Địa Ngục Thần Quân suy nghĩ đến đ
cười lạnh lùng nói:

- Người kia đã chết rồi!

- Chết rồi chăng? Có phải hắn là Chung
Văn ư?

- Đúng thế!

- Địa Ngục Ma Cơ có đến chăng?

- Ta định đi tìm y đây.

- Y ở đâu thế?

- Không biết.

- Nếu không biết thì làm sao ngươi biết chỗ
đi tìm y ư?

Địa Ngục Thần Quân cười lạnh lùng nói:

- Đây là việc tư của ta người chớ thắc mắc
gì!

Đương nhiên Uyên Tiểu Linh không biết
diện mục của Địa Ngục Thần Quân rồi, cô
chỉ vì tìm Địa Ngục Ma Cơ mà đến đây thôi,

http://tieulun.hopto.org

cô ta đã điều tra được cái chết của Trương Cốc Thần rất rõ ràng rồi.

Thế rồi, Uyên Tiểu Linh cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Khá lắm, mặc dù ngươi không nói cho ta biết, nhưng ta vẫn tìm ra y không sai!

Dứt lời, y lượn mình chạy mất dạng luôn.

Địa Ngục Thần Quân thở phào một cái rất nhẹ nhỏm, sau đó xoay người phi thân chạy lên sơn lãnh ngay!

Địa Ngục Thần Quân vượt qua hai ngọn núi, sau đó chạy vào một khu rừng xanh.

Chạy hết khu rừng xanh lại vào tới một cốc địa, đây là một cốc địa mặt phẳng ngổn ngang những đá núi nhiều như rừng cây, Địa Ngục Thần Quân chạy quanh quẩn trong đám đá núi ngổn ngang ấy một hồi bỗng nhiên trước mặt hiện ra một hang đá.

Địa Ngục Thần Quân phi thân chạy vào ang đá bỗng nhiên có một âm thanh sằng sặc từ ong động vọng ra gầm hét hỏi:

- Ai đó?

Địa Ngục Thần Quân cười sang sảng nói:

- Này tiểu tử khùng kia, ta biếu một nữ nhân cho ngươi đây.

Lão vào trong hang đá, thấy một quái nhân lưng gù lùn thấp, méo miệng chột mắt và đầu tóc bù xù đang đứng trong hang đá!

Quái nhân này chẳng những tàn tật, hơn nữa mặt mũi xấu xí kinh người hết sức, thế nhưng quái nhân này lại có một thân võ công kinh hồn gớm.

Gã trợn to một con mắt ngắm nhìn Lu Ngọc Liên, cười hí hí nói:

- Ngươi biếu nàng cho ta thật chăng?

Địa Ngục Thần Quân cười hắc hắc nói:

http://tieulun.hopto.org

- Đúng thế, ta biếu nàng cho ngươi đ
chẳng phải ngươi bảo ta tìm một nữ nhân c
ngươi sao?

Gã này đã cao hứng nhảy tưng tưng cười
hí, nước dãi chảy dài ra, cười khì nói:

- Chủ nhân, ngươi tốt quá!

- Ta biết ngươi ắt phải thích nàng, t
nhưng phải có điều kiện!

Quái nhân khùng cười hí hí nói:

- Chủ nhân, có điều gì mà ta chẳng vâng
ngươi bao giờ đâu?

- Ta tin tưởng ngươi, ngươi thấy nữ nh
này có đẹp chăng?

- Chao ôi! Đẹp quá... đẹp quá rồi còn
nữa...

- Đây chỉ là hạng thứ ba mà thôi!

Quái nhân chột mắt từ khi ra đời đến nay,
nói rằng gã chưa bao giờ gặp một nữ nhân
như thế làm gì, ngay cả mặt mũi nữ nhân ra
gì cũng chưa trông thấy bao giờ hết.

Nay bỗng nghe Địa Ngục Thần Quân nói
như thế, gã phải ngạc nhiên hết sức.

Địa Ngục Thần Quân trông thần tình kinh
ạc của gã, mỉm cười nói:

- Ngươi lấy làm kinh ngạc chăng?

- Có thật còn nữ nhân nào... đẹp hơn nàng
ao?

- Ta nói dối ngươi làm gì? Sau khi ngươi
hưởng thụ đủ rồi, cứ việc giết chết nàng không
à chi!

Quái nhân ngốc nghếch nghe nói thế, giật
n người lên nói:

- Giết chết nữ nhân này ư?

- Đúng thế, giết chết nàng cho rồi.

http://tieulun.hopto.org

- Không, không, ta không giết nàng ta muốn nàng mãi mãi hầu cận ta.

- Ngươi cứ việc yên tâm, sau khi ngươi hưởng thụ đủ rồi, cứ giết phứt nàng, ta sẽ tìm một người khác đẹp hơn cho ngươi.

Quái nhân ngốc nghếch ngạc nhiên nói:

- Thật chứ?... Ngươi không gạt ta chứ?

- Ta nói dối với ngươi bao giờ đâu?

Quái nhân ngốc nghếch cười hí hí nói:

- Được, được, chủ nhân, ta sẽ làm y lời của ngươi.

Quả thật lòng dạ Địa Ngục Thần Quân độ ác hết sức, lão mang trinh tiết của Lu Ngọc Liê giao đứt cho quái nhân chột mắt khùng khùn này, sau đó bảo gã giết chết cô ta, khiến cô ta c chết đi vẫn không thể giữ gìn trinh tiết đượ hành vi cay độc này, quả thật khiến người ph ớn lạnh tóc gáy.

Thế rồi Địa Ngục Thần Quân khẽ đặt Lu ọc Liên nằm trên mặt đất.

Quái nhân chột mắt cứ ngơ ngáo đưa mắt nhìn Lu Ngọc Liên cười hí hí mãi, quả thật gã đã vui mừng gấp trăm ngàn lần hơn là ai đã cho gã vài lạng hoàng kim!

Chỉ thấy gã nhảy vọt người vào Lu Ngọc Liên há mồm hôn lia lịa!

Tội nghiệp thay lúc bấy giờ Lu Ngọc Liên đã bất tỉnh nhân sự, đành phải để gã muốn làm gì thì làm thôi.

Quái nhân điên khùng ấy nắm vào ngực áo Lu Ngọc Liên, kêu "xoẹt" một cái đã xé rách ngực áo của nàng, tức thì cặp ngực trắng nõn tròn đầy hiện ra trước mắt ngay!

Quái nhân điên khùng ấy giơ tay chộp vào đôi ngực trắng nõn của Lu Ngọc Liên nhanh như cắt!

Thình lình...

http://tieulun.hopto.org

Địa Ngục Thần Quân gầm hét nói:

- Khoan đã!

Bỗng nghe Địa Ngục Thần Quân gầm h
như thế, quái nhân điên khùng ấy giật bắn ngư
lên, lập tức dừng hành động ngay, ngơ ngác đ
mắt nhìn Địa Ngục Thần Quân không nói gì hế

Địa Ngục Thần Quân hỏi:

- Tiểu nhi ngốc nghếch kia, ngươi có
nàng chạy mất chăng?

- Chạy mất ư? Nàng chạy đi đâu chăng?

Địa Ngục Thần Quân khẽ gật đầu nói:

- Nếu ngươi không sợ nàng chạy mất thì
sẽ giải huyệt của nàng ra, như thế sẽ cảm th
thích thú hơn!

- Có thật như thế chăng?

Địa Ngục Thần Quân khẽ gật đầu khô
nói gì hết!

Quái nhân ngốc nghếch nói:

- Ngươi cứ giải huyệt cho nàng, nàng không
v khỏi tay ta đâu!

Địa Ngục Thần Quân cười lạnh lùng một
ếng nói:

- Ta phải cho ngươi xem ngươi đã nông nổi
thế nào mới được....

Dứt lời, lão phóng chỉ vố vào vài đại huyệt
của Lu Ngọc Liên nhanh như cắt!

Tức thì Lu Ngọc Liên từ cơn khủng hoảng
ật mình tỉnh hồn lại ngay.

Đương nhiên nàng chẳng biết hiện giờ nàng
ng lâm vào một cảnh ngộ khủng bố đáng sợ

Sau khi nàng được giải huyệt, phóng mắt
hìn tới trước, bỗng nhiên....

http://tieulun.hopto.org

Lu Ngọc Liên thất kinh kêu lên một tiếng vì nàng đã trông thấy gương mặt xấu xí khủng bố của quái nhân ngốc nghếch ấy!

Lu Ngọc Liên theo bản năng tự nhiên từ trên mặt đất nhảy vọt lên, nhưng quái nhân ngốc nghếch ấy cười hí hí một tiếng, thân pháp nhanh nhẹn hơn nàng nhiều, đã thấp thoáng lướt tới ôm chặt thân người Lu Ngọc Liên vào lòng, cười khì nói:

- Này người yêu ơi, nàng không được chạy đi đâu nha, chủ nhân đã giao nàng cho ta rồi....

Lu Ngọc Liên sợ đến đổi ngất người ra tại chỗ.....

Bỗng nhiên nàng nhìn thấy Dương Khải Phương giả hiệu đứng ở một bên, hoảng hốt gọi:

- Dương thiếu hiệp, hãy cứu ta mau...

Địa Ngục Thần Quân cười hắc hắc, nói:

- Cứu ngươi ư? Há! Há! Ta phải xem có tiểu tiện nhân người có đoạt được Chung Trấ

ấn nữa chăng? Ta nói cho ngươi biết, ta không hải là Dương Khải Phương, chỉ mượn xác thân ủa Dương Khải Phương dùng tạm mà thôi, này u Ngọc Liên qua ngày hôm nay thì ngươi ng còn là một thiếu nữ trinh tiết nữa, hé há

Một tràng những tiếng cười điên cuồng khiến người nghe thấy phải ớn lạnh tóc gáy....

Lu Ngọc Liên đã hiểu tất cả rồi, nàng không ngờ Dương Khải Phương giả hiệu này lại dùng thủ đoạn cay độc như thế để đối xử nàng, thế rồi nàng bàng hoàng hỏi:

- Ngươi... ngươi... đã bắt ta mang đến đây ư?

Địa Ngục Thần Quân cười khoái chí, nói:

- Đúng thế.

*

**

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ 30

BÁCH CỐC HOA NỘI MẤT TRINH TIẾT

Lu Ngọc Liên nghe nói thế, toàn thân nàng bỗng như rơi xuống hồ băng không bằng, thân người run lẩy bẩy không dừng...

Trời ơi! Một thiếu nữ tha thiết yêu Chung Trấn Văn lại rơi vào hoàn cảnh đáng kinh khiếp như thế được sao?

Lu Ngọc Liên đã bàng hoàng đưa mắt ngắm nhìn Địa Ngục Thần Quân!

Hình như nàng đã quên mất sự tồn tại của nàng, thật ra sự kiện khủng bố này đã làm tan nát cõi lòng của nàng!

Một cái mồm to lớn vừa méo mó vừa hôi thối đã hôn lên đôi môi tiểu anh đào của nàng...

Lu Ngọc Liên hoảng hốt kêu réo rằng:

- Đừng... đừng...

Giọng điệu kinh hoàng, bi ai, khiến người nghe thấy phải động lòng thương xót!

Địa Ngục Thần Quân cười hắc hắc, nói:

- Chớ kêu réo làm gì, chỉ uổng phí hơi sức của ngươi mà thôi, không có ai nghe thấy tiếng cầu cứu của ngươi đâu!

Bỗng nhiên Lu Ngọc Liên đã trở nên điên mất, nàng cười như điên như cuồng thật kinh hồn...

Bên ngoài hang đá vẫn tối đen như mực, ngoại trừ vài vì sao lưa thưa lấp lánh chiếu sáng

http://tieulun.hopto.org

ngoài ra chỉ nghe thấy tiếng kêu vù vù của
núi thổi tới từng hồi mà thôi!

Tiếng cười khủng bố, tiếng cười ng
nghếch hí hí với tiếng cười há há như điên n
cuồng cứ từ trong hang đá vang ra mãi...

Gió núi thổi tới vù vù đưa ba giọng cư
khác nhau hòa trong hư không và biến m
luôn...

Cơn gió núi cũng thổi rạp cả một đoá ho
hoang dại ở tại cửa hang, từng cánh hoa m
lẳng lặng rơi xuống....

Hai bàn chân to lớn đã giẫm đạp lên nhữ
cánh hoà mà bước đi...

Địa Ngục Thần Quân lui ra cửa hang, ngo
cổ nhìn vào hang đá cười lạnh lùng một tiếng!

Tiếng cười hí hí của quái nhân ngốc ng hếc
vẫn từ trong hang đá vang ra tiếp....

Địa Ngục Thần Quân lượn mình chạy v
hướng Bách Hoa Cốc.

Thình lình...

Ngay lúc Địa Ngục Thần Quân lượn mình
ạy tới, bỗng từ nơi xa xa có một bóng người
hạy về hướng rừng đá ngổn ngang bên này!

Địa Ngục Thần Quân giật bắn người lên,
sao vào lúc này lại có một người chạy về
hướng rừng đá ngổn ngang như thế?

Lão giật mình dừng bước lại, phóng mắt
nhìn tới trước, thấy bóng người ấy chạy tới
nhanh như điện chớp, chỉ trong nháy mắt, đã
chạy tới và đứng ở trước mặt Địa Ngục Thần
Quân.

Địa Ngục Thần Quân bất giác thụt lùi ra
sau hai bước liền, thấy người vừa xuất hiện là
một trang hán tử trung niên lưng đeo trường
kiếm.

Người trung niên lưng đeo trường kiếm đưa
mắt quét nhìn Địa Ngục Thần Quân, lạnh lùng
hỏi:

http://tieulun.hopto.org

- Các hạ đã mang nàng đến đây rồi chăng?

Địa Ngục Thần Quân nghe nói thế, lão biết rằng hành tung của mình đã bị bại lộ.

Lão suy nghĩ tới đây, bỗng nảy sinh một độc kế, hỏi:

- Ai thế?

Lão vừa hỏi vừa âm thầm vận công vào song chưởng, chuẩn bị thình lình tấn công đối phương!

Người trung niên cười lạnh lùng nói:

- Không một ai biết diện mục của ngươi, thế nhưng ta thì biết rõ ngươi vậy, ta vì một việc cho nên đã đến chậm một bước, biết điều hãy mau giao nàng ra đây xem nào.

Địa Ngục Thần Quân lạnh lùng hỏi:

- Ngươi là ai thế?

- Ngươi chớ thắc mắc ta là ai làm gì, Địa Ngục Ma Cơ và một thiếu nữ cùng với một đại hán rậu rậm đã thình lình bị người ta vây đánh tại Khai Phong, thảy đều do ngươi gây nên cả?

Địa Ngục Thần Quân nghe nói thế, mặt mày biến sắc, lão không ngờ người này biết hết việc làm của lão như thế!

Thế rồi, Địa Ngục Thần Quân cười hắc hắc nói:

- Thế thì có sao nào?

Người trung niên đưa cặp mắt sáng quắc nhìn thẳng vào mặt Địa Ngục Thần Quân nói giọng lạnh lùng:

- Theo sự điều tra của ta, ngươi tên là Dương Khải Phương đã có ân cứu mạng vài lần tới với Chưng Trấn Văn, còn lý do tại sao bỗng nhiên ngươi lại đổi lòng muốn giết chết hắn cho bằng được thì khiến người ta khó hiểu vô cùng, hơn nữa số cao thủ ẩn núp trong Bách Hoa Cốc cũng lại do ngươi chỉ điểm mà kéo đến?

http://tieulun.hopto.org

- Thế thì có sao nào?

- Tiểu oa nhi tuổi trẻ như thế, thì đã có th
đoạn cay độc như vậy, nếu ngươi vì một nữ nhâ
cũng không nên làm như thế, hơn nữa tự cổ ch
kim, nữ nhân thảy đều là họa hại cả...

Địa Ngục Thần Quân lạnh lùng ngắt lời
nói:

- Xin ngươi chớ lắm lời trước mặt ta!

Người trung niên mặt hơi biến sắc, nói:

- Tiểu oa nhi, căn tánh ngươi độc ác nh
thế, còn lưu lại ngươi để làm gì nữa?

Người trung niên vừa dứt lời, gương m
bỗng hiện luồng sát khí rùng rợn khủng bố h
sức. Thình lình ngay lúc này có một tràng nhữ
tiếng cười hí hí từ trong hang đá vang tới!

Người trung niên nghe thấy tiếng cười
đã giật mình kinh hãi, thế rồi chẳng kể gì h
thình lình lượn mình nhảy vọt vào trong h
đá...

Làm sao Địa Ngục Thần Quân chịu để
i trung niên chạy vào trong hang đá ư?

Thế rồi lão gầm hét lớn tiếng, nói:

Ngươi muốn chết ư?

Chưởng lực cuồn cuộn như sóng gió ba đào,
nhanh như cắt.

Quả thật võ công của Địa Ngục Thần Quân
hiếm thấy ở chốn giang hồ này, một chưởng
tấn công ra của lão mãnh liệt kinh hồn gớm!

Luồng gió cuồn cuộn ập tới đã đẩy lui người
niên ra sau lập tức, may mà võ công của
trung niên cũng cao cường kinh người hết
, nếu không thì y đã bỏ xác dưới tay của Địa
ục Thần Quân rồi.

Một khi danh gia vừa xuất thủ, tức thì biết
g cao thấp thế nào ngay, Địa Ngục Thần
thấy một chưởng vừa tấn công ra chẳng
được đối phương, bất giác giật mình kinh

http://tieulun.hopto.org

Thử nghĩ xem nhìn khắp đương kim v
lâm, người có thể tiếp được một chưởng của lã
phải nói chẳng có một ai hết, huống hồ lão thìn
lĩnh tấn công như thế?

Người trung niên chẳng nghe tiếng tăm
này lại có thể tránh khỏi một chưởng của lã
như thế, làm sao chẳng bảo lão cả kinh thất sắ
ư!

Sau khi Địa Ngục Thần Quân tấn công mộ
chưởng mặt mày người trung niên đại biến,
không ngờ chưởng lực của gã hậu sanh vãn bố
này lại mãnh liệt kinh người và thần tốc hết sức!

Thế rồi y cười lạnh lùng một tiếng, nói:

- Khá lắm, khá lắm, ta đã đánh giá ngươ
quá thấp vậy.

Địa Ngục Thần Quân mỉm cười, nói:

- Nếu ngươi dám xông vào hang đá nữa, t
ất phải giết phứt ngươi không sai!

Bấy giờ lại có tiếng la hét kinh hoàng từ
rong thạch động vang ra tiếp, người trung niên
ực hiểu ra điều gì, lập tức gầm hét, nói:

- Tiểu oa nhi, không thể tha ngươi được
a rồi!

Dứt lời, y lượn mình lao vào người Địa Ngục
Thần Quân, tấn công ra hai chưởng mãnh liệt
kinh hồn hết sức.

Hai chưởng vừa phóng ra tức thì biến hóa
y những bóng chưởng hư không phủ vào đầu
a Ngục Thần Quân nhanh như cắt.

Mặc dù chỉ động thủ được vài chiêu ngắn
ngủi, thế nhưng Địa Ngục Thần Quân biết rằng
n này là lần đầu tiên đã đụng phải một cường
địch lợi hại vô cùng!

Lão suy nghĩ tới đây, bất giác rùng mình
lạnh toát mồ hôi, lão chẳng dám chần chừ nữa
vội giơ tay phải tấn công ra một chiêu Phản Đả
Càn Khôn nhanh như điện chớp.

http://tieulun.hopto.org

Người trung niên đã giật bắn người lên quả thật võ công của thanh niên này chẳng thu kém y gì rồi.

Lần này đến phiên người trung niên ngạ nhiên hết sức, y cho rằng nhìn khắp đương kim võ lâm, không có bất cứ một ai có thể tiếp được năm chưởng của y hết, không ngờ thanh niê hậu bối này đã tiếp được ba chưởng của y mà chẳng thấy đối phương có vẻ mệt mỏi gì hết!

Người trung niên cả kinh thất sắc, tức thì gầm hét một tiếng tả hữu song chưởng lại tấ công tiếp, hai đạo chưởng lực như sóng gió bã đào cuồn cuộn ập tới trước.

Địa Ngục Thần Quân càng đấu càng kinh tâm đáng đởm, nội lực của người trung niên này kinh người hết sức, hơn nữa chiêu thức thần á khó lường vô cùng, quái chiêu biến hóa trăn xuất không dừng.

Hai chưởng này đã đẩy Địa Ngục Thần Quân lùi ra sau vài bước liền, suýt nữa đã trúng chưởng của đối phương luôn.

Trong khoảnh khắc tíc tắc này, bỗng nghe người trung niên gầm hét một tiếng:

- Này tiểu oa nhi, hãy tiếp ta vài kiếm xem sao...

Y nói chưa hết lời thì một luồng sáng lạnh đã theo trường kiếm kêu vù một tiếng quét tới nhanh như điện chớp.

Địa Ngục Thần Quân đã tiếp được sáu, bảy chưởng của người trung niên, và làm cho đối phương phải giật mình kinh hãi đến đỗi đã nổi cơn thịnh nộ, y quyết tâm dùng kiếm hủy diệt Địa Ngục Thần Quân cho bằng được.

Địa Ngục Thần Quân đã dụng phải một kình địch lợi hại vô cùng, thân người lão chưa kịp đứng vững thì thế kiếm mạnh như vũ bão của đối phương lại quét tới thần tốc kinh người gớm.

Thế kiếm mãnh liệt xen lẫn chưởng lực tấn công tới, đồng thời thân pháp đã phối hợp với chưởng kiếm thật khéo léo, Địa Ngục Thần

http://tieulun.hopto.org

Quân đã kinh hoàng lượn mình tránh né một bên, may là lão tránh né nhanh tốc, thế mà cánh tay lão cũng bị rạch một đường máu dài cả hai tấc.

Phen này Địa Ngục Thần Quân đã thảm bại một cách đau đớn, cũng là lần đầu tiên xuất sư bất lợi, lão đã bị người trung niên rạch thương như thế.

Ngay lúc này, người trung niên tiếp tục gầm hét lại tấn công ra một kiếm nữa.

Bấy giờ Địa Ngục Thần Quân đã không còn tâm trí quyết đấu nữa, lão cho rằng mặc dù người trung niên có cứu được Lu Ngọc Liên ngay lúc này, thì có lẽ cô ta cũng đã mất trinh tiết rồi!

Lão suy nghĩ đến đây, cho rằng mình phải đào tẩu càng sớm càng tốt, huống chi Chung Trấn Văn chưa chết, lão còn phải trở về tiểu cốc hạ thủ giết hắn nữa.

Thế rồi, Địa Ngục Thần Quân gầm hét một tiếng, ngay lúc người trung niên quơ kiếm quét tới, thì lão phóng ra hai chưởng mãnh liệt hết

sức, sau đó lượn mình nhảy lùi ra xa cả năm trượng.

Quả thật người trung niên đã giật mình kinh hãi, Địa Ngục Thần Quân lại có thể lượn mình nhảy lui ra khỏi thế kiếm như mưa sa gió táp của y một cách dễ dàng như thế, y đã ngẩn người giây lát và nghĩ rằng: Nếu võ công của người thanh niên hậu bối này biết sử dụng vào chánh đạo, thì ắt phải hiểu dương chánh nghĩa võ lâm không sai!

Chỉ trong bống chốc thì Địa Ngục Thần Quân đã biến mất trong đêm tối âm u ngay.

Người trung niên ngẩn người ra giây lát, sau đó sực nhớ lại tiếng cười ngốc nghếch hí hí ấy và tiếng kêu thảm của một thiếu nữ...

Y nghĩ tới đây, mặt mày biến sắc, lập tức lượn mình nhảy vào thạch động...

Y vừa nhảy vào trong hang đá, phóng mắt nhìn tới trước, tức thì ngẩn người ra tại chỗ ngay!

http://tieulun.hopto.org

Một cảnh tượng bi ổi bẩn thỉu đã lọt và cặp mắt y!

Cơn mưa gió bão táp đang vào lúc cao độ...

Trông thấy cảnh tượng trước mắt, ngư thanh niên nóng bừng cả mặt mày.

Y đã ngấn người ra giây lát, sau đó mặt mà biến sắc, sát khí đã bốc lên đùng đùng, y lập t vung trường kiếm quét vào người quái nhâ ngốc nghếch nhanh như cắt.

Bấy giờ...

Quái nhân ngốc nghếch đang lâng lâng n bằng vân lên tiên, bỗng nhiên bị người tru niên đâm tới một kiếm, cho dù gã có võ công c siêu đến đâu và mưu trí hơn người cũng khô sao tránh khỏi một kiếm này được hết.

Thình lình...

Ngay lúc mũi kiếm của người trung n đâm vào người của quái nhân ngốc nghếch c

khoảng năm tấc bỗng nhiên sau lưng y có một thanh vang tới nói:

- Xin thí chủ hãy lưu tình tha mạng...

Nghe thấy tiếng nói vang tới bất thình người trung niên đã giật mình lạnh toát mồ ội vàng thu kiếm, ngoái cổ nhìn ra sau lưng hì trông thấy một lão hòa thượng đầu tóc phơ đang đứng sau lưng y từ lúc nào mà y hẳng biết gì hết.

Hòa thượng tay cầm niệm chuỗi, đưa cặp ắt từ tường quét nhìn quái nhân ngốc nghếch à Lu Ngọc liên nằm dưới đất, nhắm mắt khẽ hở dài một tiếng, sau đó tuyên đọc Phật hiệu nói:

- Tội thay! Tội thay!

Người trung niên đã quýnh quáng chẳng iết là hòa thượng làm sao hết!

Hòa thượng lại mở to hai mắt ra nhìn vào ặt người trung niên một hồi thật lâu, sau đó ầm khái thở dài một tiếng, nói:

http://tieulun.hopto.org

- Nếu lão đến chậm một bước thì đã tạo nê một sự kiện ân hận ngàn đời!

Người trung niên ngạc nhiên nói:

- Đại sư phụ là cao nhân phương trời nà thế? Hành vi của quái nhân ngốc nghếch nà mọi người phải giết để làm gương vậy.

Lão hòa thượng nháy mắt ra dấu với ngư trung niên, cả hai người song song bước ra kh hang đá, lão hòa thượng bèn nói:

- Lão tăng đã ẩn cư tám mươi năm nay chư từng hành tẩu giang hồ, lão còn nhớ cách đ tám mươi năm mọi người đều gọi lão là Vô H Linh Tăng....

Người trung niên buột miệng nói:

- Đại sư phụ chính là Nam Tăng đã đồ tiếng tăm với Đông Qủy và Bắc Thần cách đ một trăm năm về trước ư?

Lão hòa thượng mỉm cười nói:

- Đúng thế.

Người trung niên nghe lão nói thế, đã giật n người lên vì tám mươi năm về trước võ lâm uất hiện ba vị kỳ nhân, ba vị kỳ nhân này gồm Thiên Tiên Qủy Nhân là tổ sư khai sơn phái Ngục Môn, và một nhân vật Độc Tý Cùng là một tay lãnh tụ võ học kiếm thuật quần kế đó là Vô Hư Linh Tăng đứng ở trước đây.

Nghe đồn rằng tám mươi năm trước đây ba nhân này từng ấn chứng võ học đấu với ngày ba đêm không phân thắng bại, đó thì mất tích luôn.

Sau gần cả một trăm năm mà Vô Hư Linh Tăng lại bỗng nhiên xuất hiện như thế này, làm chẳng bảo người trung niên phải giật mình hãi ư?

Niên kỷ lão tăng này tối thiểu phải được một trăm năm mươi mấy tuổi rồi!

http://tieulun.hopto.org

Lão tăng này huyền cơ uyên bác, tinh thông tướng số, có thể biết hết mọi việc thiên hạ nay lão bỗng nhiên xuất hiện ở đây, đương nhiên tình hình phải có chút đặc biệt rồi!

Vô Hư Linh Tăng đưa mắt nhìn thần tình kinh hãi của người trung niên mỉm cười, nói:

- Có phải thí chủ họ Hồ chăng?

- Đúng thế.

- Có phải lệnh sư là Độc Tý Cùng Thần chăng?

- Mặc dù Độc Tý Cùng Thần là ân sư của tại hạ thế nhưng khi tại hạ bái dưới môn hộ của lão thì lão đã chết sáu mươi năm rồi...

Vô Hư Linh Tăng khẽ gật đầu, nói:

- Ta biết điều này, à! Cố hữu năm xưa không còn nữa hồi tưởng quá khứ, quả thật như là một giấc chiêm bao ở cõi hồng trần, điều duy nhất được anủi là sau khi cố hữu tạ thế

thần nghệ thảy đều truyền nhân, về điểm này họ phải ngậm ngùi cười nơi chín suối vậy.

Nói tới đây, Vô Hư Linh Tăng thở dài một tiếng, lại nói tiếp:

- Chỉ vì một lời tuyên thệ năm xưa mà lão phải hạ hồng trần một lần nữa!

Người trung niên buột miệng nói:

- Lời tuyên thệ thế nào vậy?

- Năm xưa trong khi ta và sư phụ ngươi cùng với Thiên Tiên Qủy Nhân ấn chứng võ học, mọi người đều phát một lời thề, nếu ta không thắng nổi sư phụ ngươi và Thiên Tiên Qủy Nhân thì ta ắt phải giao võ công của ta cho một người ngốc nghếch, nếu sư phụ ngươi không thắng nổi ta và Thiên Tiên Qủy thì phải giao võ công cho một người đào thoát trong cơn hoạn nạn, còn nếu như Thiên Tiên Qủy Nhân không thắng được ta và sư phụ ngươi thì phải giao võ công cho một tên "quẻ"...

Người trung niên nói:

http://tieulun.hopto.org

- Thế thì quái nhân ngốc nghếch này chín là đồ đệ của đại sư phụ rồi?

Vô Hư Linh Tăng khẽ gật đầu nói:

- Đúng thế, cách đây vài năm ta mới ph hiện y và sực nhớ lại lời thề năm xưa nên đã th nhận y làm đồ đệ!

- Thế thì tại sao y lại làm bạn với tiểu nhi lúc nãy ư?

- Ngươi cho rằng người lúc nãy còn trẻ tu ư?

- Đại sư phụ muốn nói gã đã có tuổi chăng?

Vô Hư Linh Tăng khẽ gật đầu nói:

- Đúng thế, gã có khoảng sáu mươi tu ngoài, ngươi từng nghe nói con người Địa Ng Thần quân này bao giờ chăng?

Người trung niên khẽ gật đầu nói

- Nghe nói lâu rồi!

- Oa nhi ấy chính là lão vậy!

- Nói sao? Tiểu oa nhi lúc nãy chính là lão ư? Đại sư phụ.... nói thế là sao?

- Đương nhiên ngươi không biết uẩn khúc bên trong đầu lão tăng tinh thông bói toán, cho ngoại trừ ta biết việc này ngoài ra thiên hạ quyết không có người thứ hai biết được sự kiện này....

Vô Hư Linh Tăng dừng lại trong giây lát, sau đó nói tiếp:

- Thiên Tiên Quỷ Nhân đã nghiên cứu một môn Hoán Hồn Thuật, đây là một môn võ công độc bá võ lâm cho đến khi sắp chết lão vẫn chưa luyện thành tựu môn võ công này...

Trước khi chết lão đã tiên đoán biết trước võ học của Địa Ngục Môn, về sau phải lọt vào tay của người nào, thế rồi ngoại trừ lão truyền lại một phần võ học cho Thiên Tiên Đạo Nhân là đồ

http://tieulun.hopto.org

đệ của lão, ngoài ra lão đã ghi chép số võ học còn lại thành một quyển sách, cất giấu trong tiểu thạch động và chế một loại thuốc Súc Thân lưu lại cho tên "què" trong lời tuyên thệ của lão!

Khẩu quyết duy nhất lưu lại cho Thiên Tiên Đạo Nhân là môn Hoán Hồn Thuật, lão hạ lệnh bảo Thiên Tiên Đạo Nhân bằng mọi giá phải luyện cho thành công môn võ học này!

Cuối cùng Thiên Tiên Đạo Nhân vì luyện môn võ học thần bí này đã đánh mất một mạng sống luôn, điều này y lấy làm an ủi là trước khi chết cuối cùng y đã luyện thành môn Hoán Hồn Thuật và truyền lại cho đồ đệ đầu tiên là Địa Ngục Thần Quân.

Địa Ngục Thần Quân vì yêu một nữ nhân tên là Tuyết Mỹ Nhân, gã đã bất kể mọi tai họ dùng độc kế hãm hại vợ chồng Tuyết Mỹ Nhân đến đỗi phải chết trong Địa Ngục Môn, thế nhưng gã không phát hiện ra rằng Tuyết Mỹ Nhân chưa chết....

Vô Hư Linh Tăng nói tới đây thì người trung niên đã cả kinh nói:

- Nói sao? Tuyết Mỹ Nhân chưa chết sao?

Vô Hư Linh Tăng khẽ gật đầu, nói:

- Phải, Tuyết Mỹ Nhân vẫn còn sống, vì số g cô ta chưa hết hạn và đã có một kỳ ngộ, mấy năm sau con của Tuyết Mỹ Nhân xuất giang hồ gây nên một trận sóng gió võ lâm, phận Địa Ngục Thần Quân đã bại lộ, nên dùng thủ đoạn hóan hồn và mang linh hồn chính gã nhập vào thân người thanh niên biến thành một người thứ hai.

Người trung niên ngạc nhiên nói:

- Có thật như thế chăng?

- Đương nhiên đây là sự thật, đồng thời nhân ngốc nghếch mà ngươi gặp lúc nãy, h ta cố ý đặt y ở trong động này để Địa Ngục Quân được quen biết y, như thế có thể quái nhân ngốc nghếch này hồi phục bản diện mục được.

Người trung niên ngạc nhiên nói:

http://tieulun.hopto.org

- Quái nhân này có thể biến thành một người khác sao?

Vô Hư Linh Tăng khẽ gật đầu, nói:

- Đúng thế, y có thể biến thành một con người khác và lại rất là anh tuấn bảnh trai, đồng thời ta đã bói toán biết y và nữ oa nhi này có duyên nợ phu thê...

Lão nói tới đây, đưa mắt nhìn người trung niên nói:

- Thanh niên này y như một khối ngọc thạch thanh khiết, nếu không giao hợp với nữ nhân thì không thể nào trở thành một ngọc thạch hữu dụng, chắc ngươi phải hiểu nguyên do này chứ?

Người trung niên khẽ gật đầu không nói gì hết.

Vô Hư Linh Tăng ngắm nhìn người trung niên một hồi lâu, sau đó thở dài nói:

- Thí chủ hãm mình trong biển tình yêu, tuy nhưng chẳng bị tình dục không chế, vẫn giữ được thân trong sạch, quả thật điểm này khả qúy hết sức, thế nhưng gần khóe mắt trên gương mặt ngươi có vết xanh đen, lão tin rằng trong vòng nữa tháng nữa thí chủ ắt phải đụng phải một sự kiện khó xử hết sức thế nhưng được quý nhơn trợ giúp, thí chủ sẽ gặp hung dữ lại hóa ra lành ngay.

Đương nhiên người trung niên đã lãnh hội được lời nói của Vô Hư Linh Tăng, quả thật y là một người mất mát quá nhiều trong tình trường.

Y cười cay đắng, lẳng lặng đưa mắt ngắm nhìn Vô Hư Linh Tăng!.

Vô Hư Linh Tăng lại nói tiếp:

- Ngày hôm nay giang hồ đã đến ngày tận cùng, chưởng môn nhân đời thứ tư của Địa Ngục Môn vì trả thù cho phụ mẫu ắt phải đại khai sát giới, thế nhưng một đại ma đầu trăm năm khác cũng sẽ xuất thế nay mai!

http://tieulun.hopto.org

- Ai thế?

- Đây là thiên cơ, lão tăng không thể tiết l
được hôm nay giang hồ lại gặp phải tai kiếp nà
cũng chỉ là ý trời mà thôi, nhân lực không th
nào vãn cứu được hết, đành phải chịu thôi!

Người trung niên định mở miệng nói năn
thì Vô Hư Linh Tăng cau đôi từ mi lại, sau đ
nói tiếp:

- Lúc bấy giờ e rằng trong Bách Hoa Cố
máu chảy th2nh sông rồi? À! Khổ thay cho nhâ
vật giang hồ hôm nay gặp phải hồng họa này
biết bao giờ trận mưa máu gió tanh này mới dứ
ư?

Vô Hư Linh Tăng vừa dứt lời, thì tron
hang đá đã có một tiếng kêu "ư" vang ra, Vô H
Linh Tăng nghe thấy tiếng kêu "ư" lập tức lượ
mình nhảy vào hang đá, lướt mắt nhìn tới trước
thấy quái nhân ngốc nghếch phủ phục nằm trê
mình Lu Ngọc Liên, ngáy khò khò thật say sưa.

Vô Hư Linh Tăng trông thấy thời cơ đã đến, lập tức gầm hét một tiếng, giơ tay vỗ vào vài đại huyệt của quái nhân ngốc nghếch nhanh như cắt, sau đó kéo thân người y lăn xuống đất.

Lu Ngọc Liên vì trải qua lần đầu tiên nên đau đớn đến đổi bất tỉnh nhân sự luôn, Vô Hư Linh Tăng thò tay vào túi áo lấy một viên linh dược ra nạp vào miệng Lu Ngọc Liên ngay.

Linh dược vừa vào miệng tức thì Lu Ngọc Liên đã từ từ tỉnh dậy, thế rồi hồi tưởng những việc vừa xảy ra bất giác trong lòng đau như cắt cất tiếng khóc nức nở ngay...

Vô Hư Linh Tăng khẽ tuyên đọc Phật hiệu, mang số vải rách che kín thân thể phần dưới của Lu Ngọc Liên khẽ nói:

- Xin nữ thí chủ chớ thương tâm thái quá, đây vốn là ý trời sắp xếp, nữ thí chủ gặp phải tai kiếp này vậy.

Bỗng nhiên Lu Ngọc Liên nín khóc, nghiến răng đưa mắt nhìn quái nhân ngốc nghếch nằm

http://tieulun.hopto.org

trên đất, lửa giận bốc cháy phừng phực, gầm hét nói:

- Ta phải giết ngươi...

Dứt lời, nàng vung chưởng đánh vào người quái nhân ngốc nghếch nhanh như cắt.

Vô Hư Linh Tăng khẽ đọc một câu Phật hiệu nói:

- Nữ thí chủ hãy dừng tay lại....

Lão đã giơ tay nắm chặt cổ tay Lu Ngọc Liên lại!

Mặt mày Lu Ngọc Liên biến sắc, cãm phẫn đưa mắt nhìn Vô Hư Linh Tăng nói:

- Xin lão hòa thượng chớ cản tiểu nữ, hạng đàn ông này còn lưu lại làm gì nữa, cả đời hạnh phúc của tiểu nữ đã hủy dưới tay gã, chẳng lẽ tiểu nữ không được trả thù sao?

Vô Hư Linh Tăng mỉm cười nói:

- Nữ thí chủ cãm phẫn bị cướp đoạt trinh tiết, vốn là thường tình, bây giờ chuyện đã lỡ như thế rồi, nữ thí chủ bằng lòng ôm hận suốt đời sao?

Lu Ngọc Liên nghiến răng nói:

- Tiểu nữ phải giết chết gã, sẵn sàng chịu ôm hận suốt đời vậy.

Vô Hư Linh Tăng mỉm cười nói tiếp:

- Thế là nữ thí chủ lầm to, mặc dù y có gương mặt xấu xí kinh người, thế nhưng tâm địa của y thanh khiết như bạch ngọc, nữ thí chủ cứ việc yên tâm lão tăng sẽ hoàn trả một nam nhân anh tuấn đẹp trai cho nữ thí chủ không sai.

Lu Ngọc Liên uất nghẹn nói:

- Lão không cho tiểu nữ giết y thì tiểu nữ chẳng còn muốn sống nữa.

Dứt lời, nước mắt đã nhỏ ròng ròng xuống.

Vô Hư Linh Tăng ngạc nhiên nói:

http://tieulun.hopto.org

- Nữ thí chủ muốn chết thật ư?

- Nam nhân này đã cướp mất trinh tiết của tiểu nữ, bảo tiểu nữ sống làm sao được nữa?

- Mặc dù sự kiện này đã mang lại nỗi thương tâm cho tâm linh thí chủ, thế nhưng không có người thứ hai biết sự việc này, đồng thời lão hứa rằng sẽ trả lại một nam nhân bảnh trai cho thí chủ.

Lu Ngọc Liên khóc nức nở, nói:

- Tiểu nữ chẳng yêu y, vì tiểu nữ chỉ yêu một người khác mà thôi...

- Phải, mặc dù ngươi đã có ý trung nhân thế nhưng thời gian sẽ nảy sinh ra tình yêu một ngày nào đó nữ thí chủ sẽ yêu còn người này!

- Không, không, ta không thể nào xóa đi hình bóng Chung Trấn Văn đã ăn sâu vào đầu óc ta hết.

- Quả nhiên đây là sự thật thế nhưng thí chủ sẽ quên thôi, lão biết thí chủ là một người

rất kiên cường, không bao giờ nghĩ tới cái "chết", thí chủ ắt sẽ chịu đựng được chướng ngại nho nhỏ này không sai.

Nghe Vô Hư Linh Tăng nói như thế, Lu Ngọc Liên bất giác gật đầu nói:

- Phải, quả nhiên tiểu nữ chịu đựng được!

Vô Hư Linh Tăng mỉm cười nói:

- Nữ thí chủ và quái nhân ngốc nghếch này có duyên nợ nên vợ chồng...

Lu Ngọc Liên ngắt lời lão, nói:

- Đại sư phụ hãy yên tâm, tiểu nữ không bao giờ yêu y đâu, nguyên do tiểu nữ không muốn chết chính là tiểu nữ muốn góp một chút sức mọn cho chưởng môn nhân bản phái, trả thù cho hắn mà thôi.

- Thế thì thí chủ hãy đi tìm hắn nhanh lên, biết đâu hắn đã ngộ nạn cũng nên...

- Có phải trúng độc thủ của Dương Khải Phương rồi ư?

http://tieulun.hopto.org

- Không phải Dương Khải Phương n
chính là Địa Ngục Thần Quân vậy!

- Địa Ngục Thần Quân ư?

- Phải, chính là Địa Ngục Thần Quân... t
rồi lão mang chơn diện của Dương Khải Phươ
thuật lại cho Lu Ngọc Liên nghe một phen!

Nghe kể xong, Lu Ngọc Liên lấy làm kin
ngạc hết sức, bây giờ nàng mới hiểu, té ra y
Địa Ngục Thần Quân! Lu Ngọc Liên nghi
rằng nhủ thầm: Nếu chẳng phải tại lão ma đ
này thì mình cũng không đến đỗi mất trinh t
trong tay quái nhân ngốc nghếch này? Ta khô
băm xác lão ma này ra muôn mãnh thề chẳ
làm người.

Lu Ngọc Liên suy nghĩ đến đây, lửa gi
bốc cháy phừng phựt, đưa mắt nhìn Vô Hư Li
Tăng một cái, sau đó quay người chạy ra hang
ngay.

Bỗng nhiên Vô Hư Lonh Tăng cất tiếng
to:

- Này nữ thí chủ hãy khoan đi vội.

- Đại sư phụ cứ việc yên tâm, tiểu nữ không
n cái chết đâu mà sợ.

Vô Hư Linh Tăng lắc đầu nói:

- Không, lão muốn cho nữ thí chủ một món
vì món đồ này đối với thí chủ rất hữu dụng.

Dứt lời, lão thò tay vào túi áo lấy một quyển sách nhỏ ra, giao cho Lu Ngọc Liên.

Lu Ngọc Liên cười lạnh lùng không nói gì hết, cứ nhét quyển sách nhỏ vào túi áo, sau đó sửa quần áo cho chỉnh tề lại, rồi quay người rời khỏi hang đá chạy như gió.

Người trung niên đưa mắt nhìn bóng lưng Lu Ngọc Liên dần dần biến mất, bất giác thở dài một tiếng rất não nùng!

Lu Ngọc Liên vừa chạy vừa thương tâm hết sức!

http://tieulun.hopto.org

Nàng yêu Chung Trấn Văn, thế mà n
đã đánh mất trinh tiết rồi, nàng còn gì để h
dâng cho hắn nữa?

Phải, từ rày về sau, nàng mãi mãi mất
người tình khó quên này!

Điều duy nhất làm cho nàng đau khổ
trinh tiết của nàng lại hủy trong tay một q
nhân ngốc nghếch!

Sau khi nàng gặp Chung Trấn Văn, biết
nói thế nào với hắn đây?

Nàng có nên tìm gặp hắn chăng?

Không, không, nàng không nên tìm g
hắn, nàng cho rằng nàng không còn xứng đá
gặp hắn nữa, bằng không nàng sẽ đau khổ
một đời không sai....

Bây giờ, hoa thiếp không còn nữa, còn m
mũi nào hầu cận chàng đây?

Lu Ngọc Liên nghĩ tới đâu ruột nàng như
từng đoạn, hận đến đỗi muốn chết ngay lập
thế nhưng nàng không làm như thế, nàng
vẫn còn can đảm sống tiếp tục.

Nàng tin rằng Chung Trấn Văn chưa biết
sự kiện này đâu, nàng có nên nói lại cho chàng
nghe hay chăng? Không, không, nàng chẳng
lòng mang sự việc bất hạnh này nói lại cho
ng biết.

Bấy giờ, Lu Ngọc Liên đã chạy gần tới Bách
Hoa Cốc, nàng nghiến răng cố đè nén cơn bi
thương....

Thình lình...

Có một tiếng thảm kêu từ trong Bách Hoa
Cốc rạch xé hư không vang tới.

Lu Ngọc Liên nghe tiếng thảm kêu ấy, bất
giác giật mình lạnh toát mồ hôi, nàng hớt hãi
nhủ thầm: Chẳng lẽ Chung Trấn Văn và Dương
Khải Phương.... không, và Địa Ngục Thần Quân
đang động thủ chăng?

http://tieulun.hopto.org

Lu Ngọc Liên suy nghĩ đến đây lập tức lượ
mình chạy vào Bách Hoa Cốc, đảo mắt quan s
một vòng thấy vô số xác chết nằm rải rác trê
cốc địa!

*

**

HỒI THỨ 31

TUYẾT MỸ NHÂN TÁI XUẤT GIANG HỒ

Số xác chết này hỗn tạp hết sức, trông đáng chết khủng bố đáng sợ gớm!

Lu ngọc Liên trố mắt nhìn kỹ lần nữa, tức thì giật bắn người lên, vì số xác chết này bao gồm tăng, đạo, tục toàn những cao thủ các phái giang hồ.

Tại sao số cao thủ các phái giang hồ này lại vào trong Bách Hoa Cốc này ư?, quả thật Lu ngọc Liên không làm sao hiểu nổi điều này?

http://tieulun.hopto.org

Số xác chết nằm rải rác trong cố gắn
mươi thi hài, ai đã chưởng kích giết chết số
lâm cao thủ này ư?

Trông thấy cảnh tượng này, Lu ngọc L
đã lạnh toát mồ hôi, thình lình...

Từ nơi xa xa có một tiếng gầm hét th
lình vang tới, Lu ngọc Liên định phóng m
chạy sang bên ấy, bỗng nhiên nàng lại nghĩ
Chung Trấn Văn.

Chung Trấn Văn đang bị hãm mình d
sườn núi hụt chân, chẳng lẽ hắn đã trúng
độc thủ của Địa Ngục Thần Quân chăng?

Nàng suy nghĩ đến đây, vội phi thân c
vào trong cốc, không còn quan tâm tới ai đã đ
thủ ở ngoài kia nữa!

Hãy nói Địa Ngục Thần Quân chạy trở
tiểu cốc lão đã quyết tâm tiêu diệt Chung T
Văn, thế rồi lão chuyển đến vài tảng đá nú
lớn đặt trên sườn núi hụt chân...

Bấy giờ Chung Trấn Văn đã xuống tận đáy cốc phóng mắt nhìn tới trước, quả nhiên hắn đã trông thấy một thạch động, thạch động nay nhỏ đến nỗi chỉ thò một cái đầu ra mà thôi, quả thật Hạ Ngọc Mạn bị nhốt ở trong thạch động!

Một gương mặt hốc hác bỗng nhiên lộ trước mặt Chung Trấn Văn, trống ngực hắn đập thình thịch không dừng, Chung Trấn Văn trống ngực đập thình thịch không dừng, Chung Trấn Văn buột miệng khẽ gọi:

- Này Hạ cô nương, sao nàng trở nên gầy ốm đến thế?

Hạ ngọc Mạn thoạt trông thấy Chung Trấn Văn trong lòng lấy làm vui sướng vô cùng, hai hàng nước mắt đã chảy dài xuống hai má!

Chung Trấn Văn trông thấy nét mặt đau khổ của nàng, tức thì Chung Trấn Văn như cảm thấy ruột của mình bị cắt đứt thành nhiều đoạn...

Bấy giờ Hạ Ngọc Mạn u oán nói:

http://tieulun.hopto.org

- Chung tướng công, không ngờ hôm na hai ta lại có cơ hội tương ngộ, lòng thiếp mã nguyện vậy, thiếp lại tưởng rằng nhất biệt trư kia sẽ không bao giờ còn ngày hội ngộ chứ!

Chung Trấn Văn nói giọng buồn bã:

- Phải , Hạ cô nương, ta phải có bổn phậ đến đây nếu chẳng vì ta, thì nàng cũng khôn đến đổi bị nhốt tại đây, bây giờ làm cách nào m cứu được nàng đây?

Thế rồi Hạ Ngọc Mạn nói cho Chung Trấ Văn biết phương pháp mở thạch môn này.

Sau khi Chung Trấn Văn y pháp mở mạc ôn cứu Hạ Ngọc Mạn ra khỏi thạch động, Hạ Ngọ Mạn đã xúc động ngã vào lòng Chung Trấn Vă khóc một cách nức nở.

Chung Trấn Văn trông thấy Hạ Ngọc M khóc nức nở như thế, cũng bất giác nhỏ xuố hai giọt lệ anh hùng ngay.

Hình như họ là một đôi tình nhân ly biệt từ lâu nay bỗng được trùng phùng không bằng...

Chung Trấn Văn ôm lấy thân liễu nàng, khẽ nói bên tai nàng rằng:

- Hạ cô nương, nàng buồn lắm chăng?

- Không ta vui sướng lắm, không ngờ vẫn còn gặp chàng...

- Nếu chẳng nhờ một thiếu nữ tên Uyên Tiểu Linh nói cho ta biết tin này thì ta vẫn chưa biết nàng bị nhốt nơi đây đâu!

- Vâng, sư phụ thiếp không giết chết thiếp là điều rất may...

Thế nhưng Chung Trấn Văn nào biết Lu Ngọc Liên đã ngộ nạn ở trên sườn núi ư?

Đồng thời một trận võ lâm hóa kiếp đã diễn ra trong Bách Hoa Cốc?

Hai người âu yếm một hồi lâu, sau đó Chung Trấn Văn bảo Hạ Ngọc Mạn hãy cùng

http://tieulun.hopto.org

nhau lên sườn núi cho nhanh kẻo Dương Khả
Phương và Lu Ngọc Liên chờ đợi lâu phải nón
ruột!

Thình lình, hắn đã giật bắn người lên, t
sao sợi dây thừng thòng xuống đáy sườn núi hụ
chân này biến đi đâu mất rồi?

Hắn thoạt trông thấy hoàn cảnh như thế
bất giác rùng mình lạnh toát mồ hôi, chẳng l
Dương Khải Phương và Lu Ngọc Liên đã ng
nạn rồi chăng?

Hắn suy nghĩ đến đây, vội hét lớn tiếng gọi

- Dương huynh đài!

Bấy giờ gặp lúc Địa Ngục Thần Quân vừa
quay trở lại, lão thoạt nghe tiếng gọi của Chung
Trấn Văn, tức thì nảy sanh một ác kế, chuẩn b
đẩy số đá núi to lớn này xuống!

Thế nhưng lão thoạt suy nghĩ kỹ lại thì
cảm thấy kế này chưa hay, nếu Chung Trấn Văn
nghe thấy tiếng đá núi lăn xuống, hắn ắt phải

lắn nút trong thạch động, như thế kế mình sẽ
hỏng ngay!

Lão là một người thông minh xuất chúng,
lão thoáng suy nghĩ giây lát, sau đó lại nghĩ ra
một độc kế khác ngay...

Thế rồi lão giả đò làm ra vẻ thoạt nghe
thấy tiếng gọi của Chung Trấn văn, cất tiếng trả
lời ngay:

- Này Chung huynh đài, ta ở đây này!

Chung Trấn Văn thoạt nghe tiếng trả lời
của Dương Khải Phương, tức thì yên tâm ngay,
hắn gọi tiếp:

- Tại sao ngươi kéo dây thừng lên như thế?

Địa Ngục Thần Quân run bắn người lên vội
nói:

- Hai ta đã gặp sự biến!

- Sự biến thế nào vậy?

http://tieulun.hopto.org

- Ngươi cứ việc lên đây thì biết ngay, t thòng dây thừng xuống nha.

Dứt lời, lão lại ném dây thừng xuống...

Gương mặt Địa Ngục Thần Quan điểm mộ nụ cười hung ác, lão định chờ lúc Chung Trấ Văn thoạt vừa trèo lên sườn núi, mới nhắm ngay đầu Chung Trấn Văn đẩy số đá núi xuống!

Nếu lão làm như thế, cho dù Chung Trấ Văn có mười mạng sống cũng phải bỏ xác hết.

Chung Trấn Văn chẳng biết thủ đoạn độ ác của Địa Ngục Thần Quan chút nào hết, th rồi hắn nắm dây thừng khẽ giật mạnh một cá ngoái cổ nói với Hạ Ngọc Mạn:

- Hạ cô nương, hai ta trèo lên trên thôi.

Hạ Ngọc Mạn khẽ gật bước tới, Chun Trấn Văn nắm chặt dây thừng bắt đầu trèo lê trên!

Địa Ngục Thần Quan cảm thấy trọng lượn của sợi dây, biết ngay Chung Trấn Văn và H

Ngọc Mạn đã sắp sửa trèo lên tới nơi, thế rồi lão vận công vào song chưởng, đứng ở sau lưng một tảng đá to lớn chuẩn bị thoạt vừa trông thấy Chung Trấn Văn ló đầu lên, thì lão phủ đầu đẩy tảng đá xuống ngay!

Địa Ngục Thần Quan cười đắc ý, nói lẩm bẩm một mình: xem hai người hôm nay có thoát khỏi tay ta chăng?...

Địa Ngục Thần Quan đang còn nói lẩm bẩm, bỗng nhiên có một giọng điệu lạnh lùng từ sau lưng vang tới, nói:

- Quả thật dụng tâm của các hạ cay độc hết sức!

Địa Ngục Thần Quan cả kinh biến sắc, ngoái cổ nhìn ra sau, tức thì trông thấy nữ nhân bịt mặt tay ôm cây đàn cầm trong lòng đang đứng ở sau lưng lão lần nữa!

Mặt màu Địa Ngục Thần Quan biến sắc, sát khí bốc lên đùng đùng, quả thật nữ nhân này như hình với bóng cứ luôn luôn theo dõi mình.

http://tieulun.hopto.org

Nếu không diệt trừ nữ nhân có hành tung thần bí này, lão sẽ khó bề thuận tiện hạ thủ với Chung Trấn Văn.

Lão suy nghĩ đến đây, lập tức gằm hét một tiếng nói:

- Ngươi chớ nhúng tay vào việc tư của ta.

Dứt lời, lão vung chưởng tấn công ngay.

Uyên Tiểu Linh thoạt trông thấy thế, bất giác giật bắn người lên, hiển nhiên cô ta không ngờ đối phương lại xuất thủ tấn công như thế.

Lúc y thoạt cảnh giác, thì luồng chưởng lực mạnh như vũ bão của Địa Ngục Môn đã cuốn cuộn kéo tới.

Nữ nhân bịt mặt cười lạnh lùng một tiếng, khẽ đảo mình một cái, tức thì đạo chưởng lực của Địa Ngục Thần Quân đã trúng vào hư không.

Địa Ngục Thần Quân trông thấy thế giật bắn người lên, không ngờ võ công của

...ân bịt mặt này lại thần tốc đến thế, lão định ... tới tấn công lần nữa.

Bỗng nhiên...

Có vài tiếng đàn cầm vang lên, hình như ...ng đàn cầm này có một oai lực kinh người hết ...ức, với công lực của Địa Ngục Thần Quân sau khi nghe thấy tiếng đàn, công lực của lão đã tan biến đi mất!

Địa Ngục Thần Quân cả kinh thất sắc, bất giác thụt lùi ra sau một bước.

Uyên Tiểu Linh cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Hành vi của các hạ đánh lừa ai đó thì được, chớ không thể nào đánh lừa Thiên Âm này đâu, nói cho ngươi biết, có phải ngươi chuẩn bị chờ họ thoạt vừa lên tới nơi, thì ngươi đẩy đá núi xuống chăng?

Mặt mày của Địa Ngục Thần Quân tái mét, lão nằm chiêm bao cũng không ngờ rằng, nữ

http://tieulun.hopto.org

nhân bịt mặt này lại chính là Thiên Âm lừ
danh thiên hạ bấy lâu!

Thế rồi lão nghiến răng gầm hét một tiế
lao vào hướng Uyên Tiểu Linh lần nữa, đồ
thời vung tay phải đánh một chiêu Địa Ng
Quỷ Khấp và tay trái thì tấn công chiêu Kh
Môn Kiến Sơn nhanh như điện chớp.

Lão đã gom hết công lực bình sanh t
công ra hai chưởng này, cho dù Uyên Tiểu Li
danh lừng thiên hạ cũng không thể nào tránh
được hai chưởng quỷ khốc thần sấu này của
Ngục Thần Quân hết.

Từ khi tái xuất giang hồ đến nay, U
Tiểu Linh chưa từng đụng phải một địch thủ
cả, nay bỗng thấy người thanh niên này lại
thể tấn công chưởng thức thần ảo như thế
nhiên cô ta đã giật mình kinh hãi rồi!

Tức thì cô ta định gảy đàn cầm, sử d
tiếng đàn khống chế công lực của đối phươ
thế nhưng muộn màng rồi, hai đạo chưởng
mạnh như vũ bão của Địa ngục Thần Quân
tới nhanh như cắt.

Ngay lúc thập tử nhất sanh...

Bỗng nhiên có một tiếng cười lạnh lùng rạch xé hư không vang tới, kế đó một bóng đen lướt tới thần tốc, và mang Uyên Tiểu Linh rời khỏi vùng chưởng phong đang cuồn cuộn ập tới.

Tức thì Địa Ngục thần Quân đã giật bắn người lên, người nào đã có thân pháp thần kỳ như thế, chỉ trong tích tắc đã từ trong vùng xoáy chưởng phong đánh cứu được Uyên Tiểu Linh!

Thế rồi lão thụt lùi ra sau hai bước, đưa mắt nhìn tới trước, phát hiện người vừa đến này là một người toàn thân mặc đồ trắng và dùng khăn trắng bịt cả mặt luôn.

Bấy giờ Chung Trấn Văn sắp phải lên tới nơi!

Địa Ngục Thần Quân thoạt trông thấy tình hình như thế biết rằng nếu không kịp lúc sử dụng thủ pháp thần tốc đẩy đá tảng xuống dưới sườn núi, thì chỉ mười lăm phút nữa lão sẽ khó bề hạ thủ rồi.

http://tieulun.hopto.org

Lão suy nghĩ như thế, tức thì gầm hét một tiếng, giơ tay phải tấn công người bịt mặt bận áo trắng, đồng thời với thủ pháp thần tốc phóng chưởng đẩy tảng đá xuống luôn.

Thế nhưng thân pháp củ người bịt mặt bận áo trắng nhanh nhẹn hơn lão, gầm hét nói:

- Thủ đoạn của các hạ cay độc hết sức...

Bóng trắng như khoản núi lướt tới đứng chặn đường Dương Khải Phương giả hiệu, đồng thời xuất thủ đẩy lùi chưởng lực sắp phải đánh vào tảng đá núi to lớn của Địa Ngục Thần Quân qua một bên...

Địa ngục thần Quân giật mình sợ đến đ hồn phi phách tán, lão không ngờ võ công củ người này chẳng thua kém người trung niê lưng đeo trường kiếm lúc nãy.

Cũng ngay lúc này, người bịt mặt bận trắng lại phóng chưởng tấn công.

Địa Ngục Thần Quân không dám mạo hiểm tiếp chưởng, vội lượn mình nhảy lùi sang một bên, thế nhưng đồng thời lúc này Uyên Tiểu Linh đã từ sau lưng tấn công tới một chưởng luôn.

Địa Ngục Thần Quân trông thấy lợi thế hoàn toàn đánh mất hết, cuối cùng vẫn để Chung Trấn Văn thoát khỏi tai kiếp lần này nữa, lão giận đến đỏi đã nghiến răng kêu ken két!

Hôm nay lão bại trận, can hệ đến vấn đề sanh mạng của lão, vì từ bấy giờ thân phận của lão lại bại lộ ra hết!

Lão cho rằng nên tẩu ngay bây giờ, về sau hãy tìm mưu kế báo phục, bằng không với công lực cao cường của người bịt mặt bận áo trắng này và có cả nữ nhân bịt mặt tay ôm đàn cầm này nữa, dù sao lão cũng không thể ứng phó được hết.

Lão suy nghĩ đến đây, lập tức phóng ra hai chưởng hư chiêu, lượn mình chạy như gió.

http://tieulun.hopto.org

Người bịt mặt bận áo trắng không ngờ đối phương lại bỏ chạy thình lình như thế, y thoạt ngẩn người ra trong tíc tắc, sau đó gầm hét nói:

- Ngươi chạy đi đâu cho khỏi...

Bóng trắng thấp thoáng rượt theo nhanh như điện chớp.

Nghe tiếng gầm hét của người áo trắng Uyên Tiểu Linh biết đối phương cũng là một nữ nhân, Uyên Tiểu Linh bất giác ngẩn người ra tại chỗ luôn.

Người đàn bà này là ai thế?

Uyên Tiểu Linh đang còn ngây người ở đó, thì Chung Trấn Văn và Hạ Ngọc Mạn đã lên tới sườn núi hụt chân!

Chung Trấn Văn lướt tới quan sát chung quanh không thấy Dương Khải Phương và Lư Ngọc Liên đâu hết, mặt mày biến sắc, sau đó hắn phát hiện Uyên Tiểu Linh, lập tức lượn mình lướt tới đứng ở trước mặt cô ta.

Uyên Tiểu Linh thoạt trông thấy Chung Trấn Văn, bất giác ngẩn người ra giây lát!

Chung Trấn Văn lạnh lùng hỏi:

- Cô nương là ai thế?

Uyên Tiểu Linh nghe giọng nói của Chung Trấn Văn, trong lòng lấy làm bực tức vô cùng, lạnh lùng hỏi lại hắn:

- Ngươi là ai vậy?

- Ngươi có trông thấy một nam một nữ chăng?

- Với tư cách gì ngươi hỏi ta như thế?

Chung Trấn Văn định trả lời, thì Hạ Ngọc Mạn đã bước tới trước mặt Uyên Tiểu Linh, vì Hạ Ngọc Mạn quen mặt Uyên Tiểu Linh, nàng cất tiếng nói:

- Chung tướng công, đây là Uyên cô nương chính là nàng đã nói cho tướng công biết đến đây để cứu thiếp vậy.

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn nghe nói thế, mặt này biến sắc, bất giác thụt lùi ra sau hai bước, ấp úng nói giọng hớt hãi:

- Ngươi... ngươi... ngươi là Uyên Tiểu Linh sao?

Uyên Tiểu Linh lạnh lùng nói tiếp:

- Đúng thế, ta chính là Uyên Tiểu Linh đây, có lẽ các hạ chính là Chung Trấn Văn Chưởng môn nhân đời thứ tư của Địa Ngục Môn ư?

Chung Trấn Văn bàng hoàng không biết nói gì bây giờ, lúc Trương Cốc Thần chết, từng căn dặn hắn rằng: Xin ngươi mang tin chết của ta nói lại cho một thiếu nữ tên là Uyên Tiểu Linh biết...

Uyên Tiểu Linh trông thấy Chung Trấn Văn ngẩn người ra tại chỗ, lấy làm ngạc nhiên hỏi:

- Xin hỏi Chưởng môn nhân, lúc Trương Cốc Thần chết đã nói những gì với ngài ư?

Chung Trấn Văn giật bắn người lên, buột miệng nói:

- Ngươi biết chàng chết rồi sao?

- Phải, ta biết sự việc này rồi, có phải chàng bị địa Ngục Ma Cơ hãm hại mà chết chăng?

Chung Trấn Văn buồn bã khẽ gật đầu một cái!

Uyên Tiểu Linh hỏi giọng u oán:

- Trước khi chết chàng nói những gì với ngài ư?

Chung Trấn Văn lắc đầu nói:

- Không nói gì khác hơn, chàng chỉ bảo ta mang tin chết của chàng nói lại cho cô nương biết mà thôi!

Uyên Tiểu Linh nói giọng thê lương.

http://tieulun.hopto.org

- Không ngờ chàng đã rời bỏ ta mà đi như thế...

Tiếng nói não nùng, y như ruột nàng đã bị cắt thành nhiều đoạn, nàng nghiến răng giận dữ nói:

- Hiện bây giờ Địa Ngục Ma Cơ tỷ tỷ của ngài ở đâu thế?

Chung Trấn Văn rùng mình lạnh toát mồ hôi nói:

- Tỷ tỷ ta đã bị người đánh cướp rồi!

- Ai thế?

- Phái Thiếu Lâm

Uyên Tiểu Linh căm phẫn nói:

- Được, ta sẽ giết chết y không sai.

Dứt lời quay người bỏ chạy ngay!

Bỗng nhiên Chung Trấn Văn cất tiếng gọi to nói:

- Này Uyên cô nương, ta muốn hỏi cô một việc.

- Việc gì thế?

- Lúc nãy cô nương có trông thấy một nam một nữ ở đây chăng?

- Nếu ta chẳng kịp lúc đến đây, thì lúc nãy Ngài và vị Hạ cô nương này có lẽ đã chết trong tay vị bằng hữu của ngài từ lâu rồi.

Chung Trấn Văn kinh hãi nói:

- Cô nương nói thế là sao?

Uyên Tiểu Linh giơ tay trỏ vào vài tảng đá to lớn ở sát bên sườn núi hụt chân, rồi mang tình hình diễn biến lúc nãy thuật lại cho Chung Trấn Văn nghe một phen, nghe kể xong, Chung Trấn Văn đã trợn ngược đôi lông mày kiếm lên, tức thì sát khí bốc lên đùng đùng, nói:

http://tieulun.hopto.org

- Có thật như thế chăng?

- Tin hay chăng tùy nơi ngài.

- Thế còn vị cô nương ấy đâu rồi?

- Cách đây một tiếng đồng hồ, ta trông thấy bằng hữu ngài thình lình xuất thủ với cô ta, và bắt cóc cô ta đi mất.

Chung Trấn Văn cả kinh nói:

- Thế người đó hiện giờ ở đâu?

- Bị người nào đó đuổi chạy mất rồi.

Phen này Chung Trấn Văn giật mình kinh hãi chẳng ít, không ngờ Dương Khải Phương lại là một người như thế, hắn tức đến đỗi mồm mũi phun ra khói lửa...

Thình lình...

Ngay lúc này, bỗng có vài tiếng thảm rú, cả ta đã lượn mình lao về hướng có tiếng thảm kêu nhanh như cắt.

Chung Trấn Văn và Hạ Ngọc Mạn trông thấy thế, cũng theo sau phi thân chạy tới luôn.

Ba người vừa đặt chân vào Bách Hoa Cốc, bỗng thấy vài xác chết tăng, đạo nằm ngổn ngang trên mặt đất!

Trông thấy tình cảnh trước mắt, Chung Trấn Văn và Hạ Ngọc Mạn đã giật mình biến sắc, ai đã giết chết số hòa thương và đạo sĩ này như thế?

Hai người phóng mắt nhìn tới trước, thấy một bóng trắng thâấp thoáng xẹt trước mắt, kế đó là một tiếng thảm kêu phá không vang tới.

Chung Trấn Văn lập tức thi triển thân pháp nhắm ngay hướng bóng trắng biến mất đuổi theo.

Sau khi Chung Trấn Văn vừa đi mất, trong khu cốc bỗng nhiên lại xuất hiện một bóng người, người này chính là Lu Ngọc Liên mà cõi lòng tan nát chỉ muốn chết mà thôi!

http://tieulun.hopto.org

Không nói hành tung của Lu Ngọc Liên nữa!

Hãy nói trong lúc Chung Trấn Văn và Hạ Ngọc Mạn đang phi thân chạy tới, bỗng lại nghe thấy vài tiếng thảm kêu vang liên tiếp!

Khi Chung Trấn Văn chạy tới chỗ có tiếng thảm kêu, thì hắn lại thấy hai mươi mấy xác chết võ lâm cao thủ bao gồm tăng, đạo, tục nằm rải rác khắp nơi trên mặt đất!

Chung Trấn Văn đã ngẩn người ra tại chỗ, bóng người áo trắng này là ai thế? Tại sao đối phương lại độc ác đã giết chết nhiều võ lâm cao thủ như thế?

Điều làm cho hắn giật mình kinh hãi [illegible] hơn là tại sao có nhiều võ lâm cao thủ [illegible] trang trong Bách Hoa Cốc này?

Quả thật Vô Hư Linh Tăng nói chẳng [illegible] chút nào, trong Bách Hoa Cốc máu đã [illegible] thành sông?

Sự thật số cao thủ này chỉ vì Chung Trấn Văn mà kéo đến đây, vì các phái đã nhận được mật giản của Địa ngục Thần Quân, cho nên họ lại tụ tập trong Bách Hoa Cốc này lần nữa.

Người bịt mặt bận áo trắng thần bí này là ai thế? Tại sao y lại giết chết số võ lâm cao thủ trong Bách Hoa Cốc như thế?

Chung Trấn Văn đang còn ngây người suy nghĩ vớ vẩn, bỗng có một bóng người phất phơ hạ xuống trước mặt hắn, người này chính là trung niên lưng đeo trường kiếm lúc nãy!

Người trung niên đưa mắt nhìn Chung Trấn Văn cảm khái thở dài một tiếng, nói:

- Các hạ chính là Chưởng môn đời thứ tư của phái Địa Ngục Môn chăng?

Chung Trấn Văn nói giọng cung kính:

- Đúng thế, lão tiền bối có việc chi chăng?

Người trung niên trầm tư giây lát nói:

http://tieulun.hopto.org

- Ngươi có trông thấy một người mặc áo trắng đến đây bao giờ chăng?

- Phải, tại hạ chỉ trông thấy một bóng người mặc áo trắng thôi, người đó là ai thế?

Trung niên nhân hỏi:

- Ngươi có biết ngươi đó là ai chăng?

Chung Trấn Văn lắc đầu nói:

- Không biết y là ai thế? Tại sao y lại giết chết số võ lâm cao thủ này như thế?

- Nếu ta đoán không lầm thì y là Tuyết Mỹ Nhân mẫu thân của ngươi!

Chung Trấn Văn giật bắn người lên nói:

-Bà ta là Tuyết Mỹ Nhân mẫu thân của tại hạ sao?... Có thật mẫu thân tại hạ vẫn còn sống chăng?

- Đúng thế, bà ta còn sống, nếu không phải là Tuyết Mỹ Nhân thì ta tin rằng không ai lại ra

tay cay độc như thế, vì giữa bà ta và các phái giang hồ có mối thâm thù nan giải.

nghe thấy tin tức này, Chung Trấn Văn lấy làm vui mừng khôn tả, quả thật một nam hài nhi mất đi tình thương của mẹ nhiều năm, một khi thoạt nghe nói đến tin tức bà mẹ còn sống, làm sao chẳng bảo hắn vui mừng muốn phát điên lên ư?

Chung Trấn Văn giận rằng mình không thể lập tức ôm choàng lấy mẹ hiền để kể cho bà mẹ biết rằng sự nhớ nhung của mình tự bấy lâu.

Thế rồi hắn đưa mắt nhìn người trung niên, ấp úng nói:

- Bây giờ bà ta ở đâu vậy?

- Ta tin chắc rằng y vẫn còn trong Bách Hoa Cốc này.

Chung Trấn Văn cả mừng nói:

- Ta phải tìm ra mẹ ta...

http://tieulun.hopto.org

Dứt lời, quay người định phi thân chạy đi tìm người trung niên vội lên tiếng khẽ gọi hắn nói:

- Chưởng môn nhân khoan đi đã!

Chung Trấn Văn dừng bước ngoái cổ ra sau hỏi:

- Lão tiền bối còn việc chi nữa chăng?

Người trung niên cau mày lại nói:

- Ngươi có gặp nữ oa nhi bị thương lúc nãy chăng?

- Có phải Lu Ngọc Liên ư?

- Đúng thế, ngươi gặp cô ta chưa?

- Không, có gặp nàng bao giờ đâu?

Người trung niên cau mày lại, y đang suy nghĩ có nên mang sự kiện bất hạnh ấy nói lại cho hắn nghe chăng?

Người trung niên cảm thấy [illegible] tạm thời chớ nói cho hắn biết vì về sau [illegible] phải biết sự kiện này không sai...

Y suy nghĩ đến đây, cười cay đắng một tiếng, nói:

- Phải, ta đã gặp cô ta...

Chung Trấn Văn hấp tấp hỏi:

- Nàng ở đâu, lão tiền bối hãy mau nói cho vãn bối biết.

Người trung niên lại cười cay đắng nói:

- Ngươi yêu nàng ư?

- Phải vãn bối yêu nàng.

Người trung niên cảm khái thở dài nói:

- Quả thật hoa rơi hữu ý, lưu thủy vô tình sau này ngươi chớ tưởng niệm nàng làm gì nữa, vì nàng là bông hoa có chủ rồi...

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn kêu ùn một cái, như trúng phải một cái búa tạ, cả kinh hỏi:

- Nói sao? Lão tiền bối... lão nói thế nào?...

Người trung niên cười đau đớn nói:

- Đây là ý trời, ngươi chớ thương tâm làm gì.

- Lão tiền bối, rốt cuộc lão đang nói gì thế?

Người trung niên đưa mắt nhìn thần tình xúc động của Chung Trấn Văn, bất giác động lòng thương xót, y ngẫm nghĩ một hồi lâu, sau đó nói:

- Nàng là danh hoa có chủ rồi...

- Nàng với ai thế? Có phải Dương Khải Phương chăng?

- Dương Khải Phương ư?...

Trung niên nhân khẽ kêu ồ một tiếng, sau đó y lãnh hội câu nói của hắn ngay, và hỏi:

- Ngươi cho rằng người bạn Dương Khải Phương ấy là chính bản nhân Dương Khải Phương sao?

Chung Trấn Văn đã sửng sốt đưa mắt nhìn người trung niên không hiểu gì hết!

Người trung niên thở dài một tiếng rất não nùng, sau đó mang chơn diện mục của Dương Khải Phương giả hiệu này nói lại cho Chung Trấn Văn nghe một phen, nghe kể xong, Chung Trấn Văn đã thương tâm muốn ngất xỉu tại chỗ luôn.

Địa Ngục Thần Quân lại độc ác đến thế sao?

Đầu óc của hắn kêu ùn một cái, thân người loạng choạng suýt nữa đã té lăn ra đất.

Chung Trấn Văn bàng hoàng hỏi:

- Có thật như thế chăng?

- Phải, đây hoàn toàn là sự thật hết!

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn tức tới mặt mày khô
còn chút máu, toàn thân run lẩy bẩy khô
dừng, suýt nữa hai mắt đã nảy lửa, bỗng nhi
hắn kêu oa một tiếng, phun ra một bụm m
tươi luôn!

Người trung niên trông thấy thế cả kh
thất sắc, phóng chỉ nhanh như cắt, điểm v
mạng Môn Huyệt của Chung Trấn Văn ng
quýnh quáng nói giọng hớt hải:

- Chưởng môn nhân, ngươi bị thế nào vậy

Dương Khải Phương đã trung thành
lòng vì mình lại ngộ nạn thê thảm như thế, l
sao chẳng bảo Chung Trấn Văn phải đau lò
đến đối đã học máu mồm ư?

Người trung niên thò tay vào ngực áo l
một gói thuốc lá tán ra, đổ vào miệng Chu
Trấn Văn, chỉ trong giây lát thì Chung Trấn V
tỉnh lại ngay, nước mắt đã chảy dài xuống h
má, trông thần tình hắn đau đớn hết sức.

Người trung niên nói:

- Xin chưởng môn nhân chớ bi thương thái quá, sự tình đã được phơi bày sáng tỏ, bấy giờ trả thù vẫn chưa muộn vậy.

Chung Trấn Văn nói giọng uất nghẹn:

- Dương khải Phương có ân cứu mạng vài lần đối với vãn bối, lại trúng phải độc thủ của Địa Ngục Thần Quân như thế, vãn bối làm sao đền đáp chàng đây? Phải, vãn bối phải băm xác Địa Ngục Thần Quân ra làm mảnh vụn mới được.

Bấy giờ, Hạ Ngọc Mạn cũng cất tiếng nói:

- Thưa Chung tướng công, sư phụ thiếp đã độc ác như thế, thì thiếp cũng chẳng buông tha lão, ắt phải có một ngày nào đó chúng ta sẽ trả thù cho Dương Khải Phương không sai, chàng không định đến gặp mẫu thân chàng sao?

- Phải, ta phải đi tìm mẫu thân ta trước đã...

http://tieulun.hopto.org

Dứt lời, chạy về hướng phát ra tiếng rú lúc nãy...

*

**

HỒI THỨ 32

LƯỚI TÌNH

Người trung niên sực như nhớ ra điều gì lại nói:

- Chưởng môn nhân, suýt nữa ta quên mất không giao lại một món đồ cho ngươi.

Nói xong, y thò tay áo vào ngực áo lấy một phong cẩm nang giao cho Chung Trấn Văn, nói:

- Cẩm nang này do một hòa thượng giao cho ta, khi ngươi bị thương hai lần, và có nỗi khổ khó nói thì cứ việc mở cẩm nang ra xem.

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn ngạc nhiên trong giây lát, lập tức giơ tay nhận lấy cẩm nang bỏ vào túi áo, sau đó định quay người chạy đi, bỗng nhiên, hắn ngẩn người ra tại chỗ luôn!

Hắn đã trông thấy cán kiếm của thanh trường kiếm đang đeo trên lưng người trung niên, có khắc hai chữ "Chu Tiên" bằng sắc vàng kim!

Chung Trấn Văn giật bắn người lên, hắn sực nhớ lại quái nhân tóc dài Hứa Nhạc Thanh từng bảo hắn tìm một thnh Chu Tiên kiếm kia mà!

Người trung niên thấy Chung Trấn Văn bỗng nhiên chăm chăm ngắm nhìn cán kiếm của mình, bất giác lấy làm ngạc nhiên, hỏi:

- Chưởng môn nhân đã phát hiện gì thế?

Chung Trấn Văn ngẩn người ra một hồi lâu, sau đó nói:

- Thanh kiếm mà lão tiền bối đeo [illegible] lưng có phải là Chu Tiên Kiếm chăng?

- Đúng thế.

Chung Trấn Văn cả mừng, buột miệng nói:

- Có thật chăng?

Người trung niên mỉm cười nói:

- Ta nói dối ngươi để làm gì ư?

- Có thể cho vãn bối mượn xem một lát ư?

Người trung niên do dự giây lát, sau đó mỉm cười rút thanh trường kiếm ra khỏi bao, tức thì có một luồng sáng xanh lam lấp lánh chói lòa cả hai mắt, Chung Trấn Văn tin chắc rằng chính Hứa Nhạc Thanh muốn tìm thanh kiếm này đây.

Thế rồi hắn nhận lấy Chu Tiên Kiếm, xem xét thật kỹ lưỡng một lúc lâu, nói:

- Quả thật đây là một thanh bửu kiếm!

http://tieulun.hopto.org

Người trung niên mỉm cười nói:

- Chẳng lẽ Chưởng môn nhân muốn đổi quải trượng sang dùng kiếm chăng?

Làm gì Chung Trấn Vặn không lãnh hội được ý nghĩa câu nói này, thế rồi hắn hoàn trả thanh kiếm cho người trung niên nói:

- Lão tiền bối chớ hiểu lầm, vãn bối không hề có ý muốn được kiếm, nhưng mà...

Người trung niên nhận lại thanh Chu Tiên Kiếm, nói:

- Nhưng mà thế nào?

Chung Trấn Văn trầm tư giây lát nói:

- Nhưng mà vãn bối muốn mượn thanh Chu Tiên Kiếm của tiền bối để làm một việc...

- Để làm việc gì thế?

Y đưa mắt nhìn Chung Trấn Văn một cái, sau đó lại nói tiếp:

- Thanh kiếm này là di vật của tiên sư để lại, không bất cứ lúc nào được rời khỏi bản thân, thế nhưng... y dừng lại giây lát, sau đó nói tiếp:

- Nếu xử dụng vào việc chánh nghĩa, thi không bị giới hạn vậy!

Chung Trấn Văn chậm rãi nói:

- Vãn bối có một ân nhân "nửa sư phụ" bị người ta nhốt trong một hang đá, ngoại trừ có thanh Chu Tiên Kiếm này, ngoài ra không còn cách nào có thể cứu lão thoát hiểm được hết!

Người trung niên mỉm cười nói:

- "Nửa sư phụ" này là có nghĩa thế nào?

- Vì lão đã truyền thụ võ công cho vãn bối!

- Ngươi hãy nói người này là ai, biết đâu ta quen biết cũng nên.

Chung Trấn Văn nói:

- Lão tên là Hứa Nhạc Thanh!

http://tieulun.hoptol.org

- Nói sao?

Mặt mày người trung niên bỗng biến
bất giác thụt lùi ra sau một bước, gương n
ra những nét kinh hoàng sợ hãi!

Trông thấy cử chỉ giật mình của
phương, Chung Trấn Văn cũng cả kinh hỏi:

- Lão tiền bối quen biết lão ư?

Người trung niên cố đè nén cơn xúc đ
cười cay đắng nói:

- Phải, ta quen biết lão... có thật lão
chết ư?

Chung Trấn Văn lắc đầu nói:

- Nếu lão đã chết thì tại sao văn bối
mượn Chu Tiên Kiếm của tiền bối để làm
nữa?

Người trung niên ngước đầu nhìn lên t
đêm, nói lẩm bẩm một mình:

- Biển tình xuân mộng, hiểu lầm nan giải những năm tháng tốt đẹp đã chảy theo dòng nước ...

Y nói tới đây, cười cay đắng một tiếng, sau đó nói:

- Thôi được, ta cho ngươi mượn thanh kiếm này.

Chung Trấn Văn cả mừng nói:

- Thế là văn bối thay mặt Hứa Nhạc Thanh lão tiền bối cảm tạ lão tiền bối trước!

Người trung niên cười nhạt nói:

- Không cần thiết cảm tạ làm gì, thế nhưng ta có một điều kiện.

- Điều kiện thế nào?

- Đi gặp một người.

- Ai thế?

http://tieulun.hopto.org

- Sau khi ngươi gặp người này, thì ngươi
biết ngay.

- Văn bối bằng lòng điều kiện này.

- Khi ngươi gặp người nàY, ngươi không cầ
nói gì hết, chỉ nói giúp cho ta hai câu mà thôi...

- Hai câu thế nào?

Người trung niên cười rất bi thương nói:

- Ngươi chỉ nói rằng:" Chuyện quá khứ c
để cho nó trôi qua luôn, chúng ta không thể là
một tội nHân để người khinh bỉ..."

Chung Trấn Văn kêu ồ một tiếng, đươn
nhiên hắn chẳng biết người trung niên bảo hắ
đi gặp ai rồi.

Nhìn qua thần tình, lời nói của đối phương
hắn có thể đoán biết rằng, đối phương bảo mình
đi gặp người này, chắc chắn mình phải có qu
hệ gì với người này không sai.

Người trung niên trầm tư một hồi lâu, tra
ếm vào bao, sau đó gỡ thanh Chu Tiên Kiếm
giao cho Chung Trấn Văn nói:

- Ta giao Chu Tiên Kiếm cho ngươi, vài
ôm sau sẽ hội ngộ tại Tung Sơn Thiếu Lâm Tự,
biết ngươi thế nào cũng sẽ đến đó.

Sau khi Chung Trấn Văn nhận thanh Chu
ên Kiếm hỏi:

- Thưa lão tiền bối, người mà tiền bối bảo
n bối đến gặp hiện giờ ở đâu?

Người trung niên bật cười nói:

- Suýt nữa ta quên mất, nói cho ngươi biết
ở đó, phía Bắc Hà Nam có một ngọn núi
hụng Hoàng Sơn, có một ngôi cổ bảo ở trong
uyệt cốc gần đó, ngươi cứ việc nói rằng ngươi
ay mặt ta tìm y là đủ rồi.

Chung Trấn Văn hỏi tiếp:

- Lão tiền bối là ...

http://tieulun.hopto.org

- Tên họ ta ư?

- Đúng thế!

Người trung niên cười cay đắng nói:

- Ngươi chớ hỏi tên tới ta làm gì, y thế
trông thấy Chu Tiên Kiếm thì y sẽ biết ta là
ngay.

Chung Trấn Văn định nói gì nữa, thì ngư
trung niên lại nói tiếp:

- Thôi được, ngươi cứ việc đi đi, hãy đi t
mẫu thân ngươi, có lẽ bà ta chưa rời khỏi Bá
Hoa Cốc này đâu.

Dứt lời, y lượn mình chạy mất dạng luôn.

Chung Trấn Văn đưa mắt nhìn bóng lư
người trung niên, có một cảm nghĩ luyến tí
hình như người trung niên này có một tình cả
thân thiết với mình thì phải.

Chung Trấn Văn thở dài một tiếng rất nh
nùng, sau đó đưa mắt nhìn Hạ Ngọc Mạn, thấ

ung đang ngước đầu nhìn trời đêm có vẻ trầm
tư điều gì đây.

Chung Trấn Văn ngạc nhiên hỏi:

- Hạ cô nương, nàng đang suy nghĩ gì thế?

Hạ Ngọc Mạn nghe hắn hỏi thế, cười cay
đắng một tiếng, mấp máy đôi môi anh đào nói:

- Thiếp đang suy nghĩ một việc và một
người?

- Ai thế?

Hạ Ngọc Mạn cười nhạt nói:

- Thiếp không nói cho chàng biết.

Chung Trấn Văn ngắm nhìn gương mặt
xanh xao của Hạ Ngọc Mạn, trong lòng lấy làm
thương xót hết sức, buồn bã nói:

- Hình như nàng đã thay đổi thành một con
người khác.

- Tại sao thế?

http://tieulun.hopto.org

- Con người gầy ốm nhiều.

Hạ Ngọc Mạn cười thương tâm nói:

- Thiếp không thể chẳng gầy ốm...

- Ta biết, có lẽ nàng không ăn uống gì nhiều ngày thì phải!

- Đó chỉ là một phần nguyên nhân mà thôi.

- Ồ thế thì tại sao nàng lại ốm như vậy ư?

Hạ Ngọc Mạn cười cay đắng nói:

- Thiếp đã nói, thiếp đang suy nghĩ một người.

- Vì nghĩ đến y mà nàng đã ốm như thế sao?

- Phải, thiếp đã âm thầm trả một món nợ tình cảm cho y.

Chung Trấn Văn mỉm cười nói:

- Ai có diễm phúc như thế?

- Chàng đoán thử xem nào?

- Ta thì chẳng làm sao đoán được hết, chắc người đó không phải là ta chứ?

Hạ Ngọc Mạn cười đau đớn, hỏi lại hắn:

- Nếu người mà thiếp đang suy nghĩ chính là chàng thì chàng có bằng lòng chăng?

- Ta ư?

- Phải!

- Nàng nghĩ như thế sao?

- Thiếp không biết.

- Nàng chỉ suy đoán thôi?

- Thiếp cũng chẳng muốn đoán gì hết.

Chung Trấn Văn cười đau khổ nói:

- Nếu ta là người đó, thì ta lấy làm vinh hạnh hết sức, nàng thử nghĩ xem tại sao ta phải mạo hiểm cứu nàng ư?

http://tieulun.hopto.org

- Tại vì thiếp từng cứu chàng chứ gì?

- Đấy chỉ là một phần nguyên nhân mà thôi.

- Chẳng lẽ... chàng yêu thiếp?... hoặc là tưởng niệm thiếp ư ?

- Đúng như thế.

- Có thật chăng?

- Tại sao ta phải nói dối với nàng ư?

Hạ Ngọc Mạn cười rất hài lòng, đưa cặp mắt tình tứ chăm chăm ngắm nhìn Chung Trấn Văn, nói giọng u oán:

- Nói như thế, quả thật chẳng uổng công thiếp đã một lòng hoài niệm chàng bấy lâu.

Chung Trấn Văn lấy làm thương tâm hết sức, Hạ Ngọc Mạn vì mình mà gầy ốm đến thế làm sao chẳng bảo Chung Trấn Văn cảm động.

Hắn suy nghĩ đến đây, buồn bã nói:

- Nàng đã trả một giá trị tình cảm khá đắt cho ta.

Hạ Ngọc Mạn cười cay đắng nói:

- Phải, thiếp chẳng thể làm thế, vì thiếp yêu chàng, theo thiếp thì có lẽ chàng chẳng hề quan tâm gì tới thiếp thì phải.

Chung Trấn Văn cười thương tâm nói:

- Nàng suy nghĩ nhiều quá.

- Phải, thiếp là một người đa sầu thiện cảm.

Chung Trấn Văn trịnh trọng nói:

- Nếu ta không tưởng niệm nàng, thì ta cũng chẳng đến đây cứu nàng làm gì.

- Phải, thiếp biết chàng yêu thiếp, thiếp muốn chàng đến cứu thiếp cũng chỉ vì nguyên do này thôi.

Chung Trấn Văn mỉm cười nói:

http://tieulun.hopto.org

- Nếu như ta không đến cứu nàng thì sao?

- Thì thiếp tưởng niệm chàng cho đến c
mới thôi.

- Thế là ta phải đau khổ suốt một đời rồi

- Chung tướng công, còn nhiều nữ hài
yêu thương chàng, chàng hà tất lo điều đó l
gì?

Hạ Ngọc Mạn cười cay đắng một tiếng,
tiếp:

- Thưa Chung tướng công, thiếp muốn
chàng một việc nữa.

- Nàng cứ việc nói!

- Nhưng chàng hãy thành thật trả lời t
nha.

- Quân tử nhất ngôn.

Hạ Ngọc Mạn trịnh trọng hỏi:

- Những cô gái mà chàng đã yêu thương có cả thảy mấy người?

Quả thật Chung Trấn Văn chẳng biết trả lời câu hỏi này ra sao đây, vì trước kia hắn chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề này, nay bỗng nghe Hạ Ngọc Mạn hỏi như thế, làm sao chẳng bảo hắn ngẩn người ra tại chỗ ư?

Hạ Ngọc Mạn theo hỏi lần nữa:

- Chàng không bằng lòng nói cho thiếp biết chăng?

- Ta cũng không biết nữa!

- Chàng hãy cố gắng nghĩ lại xem.

Chung Trấn Văn cau đôi mày kiếm lại, hắn bắt đầu phân tách vài nữ nhân trong ấn tưởng hắn? Địa vị của ba nữ hài nhi như Độc Tỳ bà, Hạ Ngọc Mạn, và Lu Ngọc Liên trong lòng hắn không ai hơn ai kém. Độc Tỳ Bà là một cô gái mà hắn đã quen biết đầu tiên hết, thế nhưng tâm

http://tieulun.hopto.org

địa nàng ích kỷ hẹp hòi, chỉ một cơn giận lại b
hắn mà đi.

Bây giờ ngoại trừ Lu Ngọc Liên và Hạ Ngọ
Mạn, ngoài ra không còn người con gái thứ b
nào nữa...

Hắn thoạt vừa nghĩ đến Lu Ngọc Liên, bỗ
giác lại liên tưởng đến lời nói của người trun
niên, nàng là danh hoa hữu chủ rồi, nàng đã thậ
thân cho ai vậy?

Chung Trấn Văn suy nghĩ đến đây, suy
nữa buồn đến đỗi phải nhỏ nước mắt, hắn khôn
phủ nhận mình đã yêu Lu Ngọc Liên tha thiế
thế nhưng tại sao nàng đành lòng để mất trin
tiết cho một ai như thế?

Hắn cắm phẫn nghiến răng, lửa giận trong
lòng bốc cháy phùng phục, nữ nhân này... phả
nữ nhân này đã có lỗi với hắn... thế nhưng, hắ
có ngờ đâu Lu Ngọc Liên đã ngộ nạn bất hạn
ư?

Hạ Ngọc Mạn đưa mắt nhìn thần tình nă
nùng của Chung Trấn Văn, biết rằng có lẽ hắ

đang suy nghĩ đến một việc bất hạnh nào đó, nàng đã buột miệng hỏi:

- Chung tướng công, chàng đã suy nghĩ đến việc gì thế?

Chung Trấn Văn giật mình từ cơn suy tư đau khổ tỉnh hồn lại, gượng cười nói:

- Ta đang suy nghĩ một người con gái có lỗi với ta.

- Lu Ngọc Liên ư?

- Phải, nàng đã là hoa có chủ rồi!

- Chàng hận nàng chăng?

Chung Trấn Văn khẽ gật đầu nói:

- Có lẽ như thế!

- Thế thì chàng hãy trả lời câu hỏi của thiếp đi?

- Chỉ có nàng và Lu Ngọc Liên mà thôi.

http://tieulun.hopto.org

Hạ Ngọc Mạn cười thật tươi nói:

- Thiếp có thể so sánh với nàng chăng?

- Nàng phải tin tưởng ta.

Hạ Ngọc Mạn nói giọng u oán:

- Một nữ nhân mà chàng đã tha thiết yêu mến, lại đánh mất trinh tiết cho người khác, dĩ nhiên điều này phải làm cho chàng đau lòng rồi, thế nhưng có lẽ nàng phải có nguyên nhân gì đó, thôi về sau chàng chớ vì nàng mà thương tâm nữa.

Chung Trấn Văn lãnh hội lời nói của Hạ Ngọc Mạn, khẽ gật đầu không nói gì hết!

Hạ Ngọc Mạn cười cay đắng nói:

- Thưa Chung tướng công, sự hoài niệm về lòng thương yêu của thiếp đối với chàng, cuối cùng chẳng uổng công chút nào hết, điều mà thiếp lấy làm an ủi nhất, vẫn được gặp lại chàng một lần này...

Hạ Ngọc Mạn nói tới đây, cười đau đớn, lại nói tiếp:

- Thiếp phải đi ngay bây giờ vậy!

Chung Trấn Văn ngạc nhiên nói:

- Thế nào? Nàng cũng định rời bỏ ta nữa sao?

Hạ Ngọc Mạn cười cay đắng nói:

- Phải thiếp còn việc cần làm, chúng ta chỉ tạm thời ly biệt, chàng phải thương tâm làm gì?

Chung Trấn Văn ngẩn người ra cứ nói lẩm bẩm:

- Các người đã bỏ đi hết... đi hết... đi hết rồi

Hạ Ngọc Mạn cười rất não nề nói:

- Chỉ cần chàng yêu thiếp, thì thiếp sẽ mãi mãi về bên cạnh chàng, chẳng phải thiếp từng nói rằng:

http://tieulun.hopto.org

"Tâm này đã thuộc về chàng, có làm ma cũng hầu cận chàng" sao?

Chung Trấn Văn khẽ gật đầu nói giọng nũng nùng rằng:

- Nàng... cứ đi đi!

Hạ Ngọc Mạn bỗng quay người lại khẽ gọi một tiếng:

- Chung tướng công...

Tức thì thân liễu mềm mại đã nhảy gọn vào lòng Chung Trấn Văn, một nỗi buồn không tên tràn vào đầu óc đã khiến nàng phải cất tiếng khóc nức nở!

Chung Trấn Văn ôm chặt nàng vào lòng bất giác nói lẩm bẩm một mình:

- Hạ cô nương nàng khóc rồi ư?

Hạ Ngọc Mạn ngước đầu nhìn chàng, hai má phấn ướt đẫm như một đóa hoa đầy sương

hạt mưa khiến người trông thấy phải động lòng thương xót...

Cuối cùng Chung Trấn Văn đã cúi người hôn lên đôi môi tiểu anh đào của nàng...

Một nụ hôn đến bất thình lình, nàng đã không kịp né tránh, thật ra nàng đã khao khát nụ hôn này từ lâu?

Nụ hôn này đã mang lại một màu sắc rực rỡ cho sinh mạng nàng!

Ngọt ngào, hạnh phúc...

Nụ hôn như ngọn lửa hồng làm cho máu hai người chảy nhanh hơn...

Trong Bách Hoa Cốc, trăm hoa đua nở!

Trong Bách Hoa Cốc thây ma như núi cao!

Trong Bách Hoa Cốc họ đã thề non hẹn biển!

Bức họa này bao gồm sự xinh đẹp, khủng bố, hấp dẫn...

http://tieulun.hopto.org

Một hồi thật lâu, Hạ Ngọc Mạn đã đẩ
Chung Trấn Văn ra, gương mặt đầy những h
nước mắt, lẳng lặng ngắm nhìn Chung Trấn Vă
một hồi lâu, sau đó cười cay đắng nói:

- Chung tướnG công, thiếp đã tìm đư
những gì thiếp muốn có, cho nên thiếp phải
thôi.

Chung Trấn Văn nói giọng não nùng:

- Có thật nàng phải đi chăng?

- Thiếp sẽ trở về nay mai, khi lần sau thiế
trở lại, thiếp sẽ thề rằng mãi mãi không rời kh
chàng nữa.

Chung Trấn Văn ngơ ngác đưa mắt nhì
Hạ Ngọc Mạn, nói:

- Thế thì nàng cứ việc đi đi!

Hạ Ngọc Mạn miệng mấp máy muốn nói l
thôi, một hồi lâu, nàng mới nói:

- Chung tướng công hãy thận trọng nha!

Dứt lời, quay người chạy ra Bạch Hoa Cốc luôn!

Chung Trấn Văn đứng ngẩn người ra tại đó, đầu óc bây giờ của hắn trống rỗng không còn chứa đựng gì hết...

Thình lình...

Ngay lúc này, có tiếng gầm hét bỗng phá không vang tới, tức thì Chung Trấn Văn từ trong cơ đau khổ giật mình tỉnh hồn lại ngay...

Hắn sực nghĩ đến mẫu thân hắn, Chung Trấn Văn không hề có chút khái niệm gì về từ dung của mẫu thân hết!

Hắn đã khao khát được gặp lại bà mẹ đã thoát chết trong trận huyết kiếp năm xưa này!

Chung Trấn Văn suy nghĩ đến đây, không còn kìm chế được nỗi xúc động nữa, lập tức giắt thanh kiếm vào thắt lưng, sau đó lượn mình chạy về hướng phát ra tiếng gầm hét!

http://tieulun.hopto.org

Trong vườn trăm hoa hiện ra vô số bóng người, chỉ thấy bóng chưởng bay liệng hư không có vài chục võ lâm cao thủ đang vây hãm một người bịt mặt bận áo trắng vào trong vây!

Chung Trấn Văn phất phơ hạ xuống, đứng gần số cao thủ này, đưa mắt ngắm nhìn người bịt mặt bận áo trắng...

Người này có thật là Tuyết Mỹ Nhân mất thâm của hắn chăng? Hay là một người nào khác?

Hắn đang xúc động, đau khổ, bàng hoàng...

Tiếng thảm kêu lại vang lên rạch xé đêm không lần nữa...

Quả thật võ công của người bịt mặt bận áo trắng cao cường kinh người gớm, chưởng lực vừa lướt tới, thì có người kêu ự té nằm xuống ngay!

Bấy giờ, đã có hơn mười mấy xác chết nằm trên mặt đất!

Vài chục võ lâm cao thủ tăng, đạo, tục này thoạt trông thấy võ công của người bịt mặt bận áo trắng lợi hại như thế, bất giác lùi ra sau hết, một hòa thượng trong số cao thủ đó gầm hét nói:

- Chúng tôi chẳng có thù oán gì với các hạ, tại sao các hạ đã xuất thủ cay độc như thế?

Người bịt mặt bận áo trắng cười một cách dữ tợn, nói:

- Các ngươi cho rằng không có thù hằn gì với ta chăng?

- Có thù hằn thế nào ngươi cứ việc nói đi, ngươi đã giết chết hơn ba, bốn mươi cao thủ các phái giang hồ trong Bách Hoa Cốc này... quả thật thủ đoạn các hạ cay độc hết sức...

Người bịt mặt cười như điên như cuồng nói:

- Cay độc ư? Nói cho các ngươi biết, các ngươi vào Bách Hoa Cốc này thì dễ, còn muốn ra khỏi Bách Hoa Cốc này thì khó rồi, ta bảo các ngươi phải bỏ xác trong núi hoang này hết ...

http://tieulun.hopto.org

Dứt lời, bóng trắng thấp thoáng lướt tới, và phóng chưởng tấn công luôn, tức thì lại có hai người kêu ự một tiếng té nằm trên đất ngay!

Số võ lâm cao thủ kéo đến đây định vây đánh Chung Trấn Văn, đã có quá bán chết trong tay người bịt mặt bận áo trắng này.

Y là ai thế? Có thật là Tuyết Mỹ Nhân chăng?

Chiếu theo tình hình trước mắt, chừng nửa tiếng đồng hồ nữa thì số võ lâm cao thủ này phải hoàn toàn bỏ xác trong tay người bịt mặt bận áo trắng này hết!

Chung Trấn Văn đã đứng ngây người ở đó vì hắn chẳng biết nên làm thế nào đây, nếu quả thật người bịt mặt bận áo trắng này là Tuyết Mỹ Nhân mẫu thân của hắn, thì hắn cảm thấy rằng mình không cần thiết phải ra tay!

Chỉ trong chốc lát lại có năm người chết trong tay của người bịt mặt thần bí này nữa, bây giờ hiện trường chỉ còn sót lại tám người thôi!

Thình lình...

Người bịt mặt bận áo trắng phi thân nhảy lùi ra sau...

Trông thấy hành động này, mọi người đã lấy làm ngạc nhiên, tại sao đối phương lại bất thình lình nhảy lui như thế?

Bỗng nghe người bịt mặt bận áo trắng nói giọng lạnh lùng:

- Các vị chớ kinh ngạc làm gì, ta vốn muốn giết cả tám người các ngươi, thế nhưng ngũ đại môn phái, Thiên Bàn bang, Bài Cốt Giáo và Liên Hoàn Thập Lục Trại thảy còn lại một người, ta không giết chết các ngươi chính vì bảo các ngươi mang cái tin này về báo lại cho bản phái biết!

Tám cao thủ các bang phái tại hiện trường, không một ai nói gì hết!

Người bịt mặt bận áo trắng nói tiếp:

- Chư vị còn nhớ Tuyết Mỹ Nhân cách đây mười mấy năm trước ư?

http://tieulun.hopto.org

Người bịt mặt bận áo trắng vừa thốt ra lời nói này, tám cao thủ các Bang Phái thảy đều c kinh biến sắc, đồng thời thụt lùi ra sau hai bước liền, một trong số tám người ấp úng nói:

- Ngươi chính là Tuyết Mỹ Nhân sao?

Người bịt mặt bận áo trắng nói giọng lạn lùng:

- Không sai chút nào hết, ta chính là Tuy Mỹ Nhân đây, các ngươi về nói lại với Chưở môn nhân Giáo chủ, bang chủ các người rằn Tuyết Mỹ Nhân đã tái xuất giang hồ, sẽ đến t họ liễu kết món nợ năm xưa.

Số cao thủ tại hiện trường nghe nói thế, giật mình sợ đến đổi mặt mày không còn ch máu, quả thật họ không ngờ mười mấy năm s Tuyết Mỹ Nhân lại tái xuất giang hồ lần nữa!

Người đã giật mình nhiều nhất phải nói Chung Trấn Văn!

Người bịt mặt bận áo trắng đã tự xưng là Tuyết Mỹ Nhân, thì mẫu thân mà hắn đã khao khát được gặp nhiều năm nay, bỗng nhiên đã xuất hiện trước mặt hắn!

Hắn vui mừng đến đỗi chẳng biết nói gì bây giờ.

Người bịt mặt bận áo trắng lướt mắt quét nhìn số cao thủ tại hiện trường, lạnh lùng gằm hét nói:

- Các ngươi chưa chịu cút đi còn đứng đây làm gì nữa?

Tám cao thủ các Bang Phái nghe Tuyết Mỹ Nhân gằm hét như thế, như được đại ân xá, lập tức cùng nhau phi thân phóng chạy, chỉ trong chốc lát, tám bóng người đã chạy mất dạng luôn.

Chung Trấn Văn đưa mắt chăm chăm nhìn Tuyết Mỹ Nhân...

Tuyết Mỹ Nhân xoay người lại, bỗng nhiên phát hiện Chung Trấn Văn, bất giác ngẩn người

http://tieulun.hopto.org

ra giây lát, khi ánh mắt lướt nhìn gương mặt của Chung Trấn Văn, bà ta đã ngạc nhiên kêu lên một cái!

Một cặp mẫu tử cách biệt hơn mười mấy năm trời bỗng nhiên gặp lại hình như họ chỉ là hai người xa lạ gặp nhau mà thôi, hoàn cảnh này khiến người trông thấy phải thương tâm biết bao chăng?

Thế nhưng, Tuyết-Mỹ Nhân có ngờ đâu thanh niên què quặt đứng ở trước mắt này, chính là Chung Trấn Văn ái tử của bà ta đã thất lạc mười mấy năm nay ư?

Nhưng, hình như bà ta từng trông thấy gương mặt Chung Trấn Văn một lần ở đâu đó, tức thời bà ta không nghĩ ra mà thôi!

Năm xưa ly biệt vội vàng, bỗng nay gặp lại như trong giấc chiêm bao chẳng bằng!

*

**

HỒI THỨ 33

GIỌT LỆ TƯƠNG PHÙNG

Hai người ngắm nhìn nhau một hồi thật lâu, Chung Trấn Văn không lên tiếng gọi bà ta thế nào hết, vì hắn chưa từng biết gọi một tiếng mẹ bao giờ hết.

Từ khi hắn có ký ức thì tiếng "mẹ" này đã rời khỏi hắn luôn, nay tiếng "mẹ" bỗng trở về trong môm miếng của hắn, thế nhưng hắn đã cứng họng không sao cất tiếng gọi "mẹ" được hết

Một hồi thật lâu, Tuyết Mỹ Nhân khẽ cười nói

http://tieulun.hopto.org

- Tiểu oa nhi, ngươi cứ nhìn ta để làm gì thế?

Chung Trấn Văn giật mình tỉnh hồn lại buột miệng hỏi:

- Chính tiền bối là Tuyết Mỹ Nhân chăng?

- Đúng thế!

Chung Trấn Văn ngạc nhiên hỏi:

- Người... người còn nhớ ta ư...

Hắn nói tới đây, nước mắt đã chảy ròng ròng xuống.

Trông thấy hoàn cảnh này, trống ngực Tuyết Mỹ Nhân đã đánh thình thịch không dừng, hình như có một gương mặt như thế trong ký ức bà ta, thế nhưng có lẽ thời gian đã qua lâu, nên bà ta không sao nhớ lại mà thôi!

Tuyết Mỹ Nhân khẽ gật đầu nói:

- Phải, hình như ta đã gặp ngươi ở đâu thì phải, nhưng mà bây giờ không sao nhớ lại hết.

Cuối cùng Chung Trấn Văn không còn chịu đựng được nữa, kêu oa một tiếng nhảy tới nằm gọn trong lòng Tuyết Mỹ Nhân!

Hành động bất thình lình của Chung Trấn Văn, làm cho Tuyết Mỹ Nhân đã giật bắn người lên, đồng thời bà ta cũng đã ngẩn người ra tại chỗ luôn!

Chung Trấn Văn nói giọng uất nghẹn:

- Mẹ! Mẹ không còn nhận ra con sao?

Tiếng "mẹ" này đã đánh thức toàn bộ ký ức của Tuyết Mỹ Nhân, bà ta đã buột miệng khẽ gọi một tiếng: Con là Văn đó sao?

- Thưa mẹ! Chính là con đây!

Bỗng nhiên cặp mắt trong chiếc khăn trắng bịt mặt đã nhỏ xuống hai giọt nước mắt nóng hổi, bà ta bất giác ôm chặt lấy Chung trấn Văn, nói giọng uất nghẹn.

http://tieulun.hopto.org

- Văn nhi, mẹ nhớ con đến đỗi muốn phá
điên...

Trông thấy tình cảnh mẫu tử ly biệt mư
my năm này, bỗng nhiên được hội ngộ lại và h
đã ôm nhau nhỏ lệ, khiến người ta phải độn
lòng thương xót!

Một hồi thật lâu, Tuyết Mỹ Nhân nghiế
răng nín khóc, nói:

- Văn nhi, con chớ khóc nữa, lòng của mẹ
con khóc đến nỗi đã tan nát hết rồi!

Nghe Tuyết Mỹ Nhân nói thế, quả nhiê
Chung Trấn Văn không khóc nữa, hắn đã ngư
đầu lên lẳng lặng ngắm nhìn Tuyết Mỹ Nhân...

Tuyết Mỹ Nhân cười bi thương nói:

- Hài nhi! Không ngờ con đã trưởng hàn
lớn như thế... Chung Trấn Văn mất hồn

- Mẹ! Con có được xem qua gương c
mẹ chăng?

Tuyết Mỹ Nhân giơ tay lấy khăn bịt mặt
uống, Chung Trấn Văn đưa mắt nhìn tới trước,
ức thì ngẩn người ra tại chỗ luôn.

Giang hồ đồn đại rằng mẫu thân là giang
hồ đệ nhất mỹ nhân, nay gương mặt hiển lộ
trước mắt quả nhiên chẳng thau tây Thi, Quý
Phi chút nào hết!

Chung Trấn Văn ngắm nhìn Tuyết Mỹ
Nhân một hồi lâu, nói lẩm bẩm rằng:

- Mẹ! Con cứ tưởng đời này không bao giờ
được gặp lại mẹ chứ!

Tuyết Mỹ Nhân cười cay đắng nói:

- Mẹ cũng nghĩ như thế, nhưng mà chúng
ta lại trùng phùng rồi.

- Mẹ! Mọi người thảy đều nói mẹ đã chết.

- Phải, ở chốn giang hồ này không có một ai
biết mẹ còn sống hết.

http://tieulun.hopto.org

- Cách đây vài hôm có một người nói c
con biết mẹ chưa chết, con chưa chịu tin đấy!

Tuyết Mỹ Nhân cả kinh nói:

- Có ai biết mẹ chưa chết sao?

Chung Trấn Văn khẽ gật đầu nói:

- Phải, sau khi mẹ bị đánh văng xuống Đ
ngục Môn, qua ngày hôm sau có vị lão tiền b
từng vào trong Địa Ngục Môn, chỉ trông thấy x
chết của cha, chứ không thấy thi hài của mẹ đ
hết!

Tuyết Mỹ Nhân kêu ồ một tiếng, nói giọ
u oán:

- Cha của con đã chết rồi, tội nghiệp c
chưa từng được trông thấy mặt cha lần nào hết

Nói đến đây bà ta đã uất nghẹn không n
tiếp được nữa.

Một hồi thật lâu, Tuyết Mỹ Nhân sực nh
nghĩ ra điều gì, hỏi:

- Văn nhi, con chính là Chưởng môn nhân đời thứ tư của Phái Địa Ngục Môn ư?

- Thưa mẹ, vâng!

Tuyết Mỹ Nhân cười an ủi nói:

- Con đã có sự thành tựu như ngày hôm nay, cha của con ắt phải ngậm cười nơi chín suối không sai...

Bà ta nói tới đây, cười cay đắng một tiếng, nói tiếp:

- Nếu mẹ không đến đây, có lẽ con đã bỏ xác trong Bách Hoa Cốc rồi.

Chung Trấn Văn cả kinh nói:

- Tại sao thế, số võ lâm cao thủ này thảy đều vì con mà kéo đến đây, đồng thời họ đã chôn giấu thuốc nổ trong Bách Hoa Cốc này, nếu chẳng có mẹ, thì con đã bị nổ bung xác mà chết.

Quả thật Chung Trấn Văn không ngờ số võ lâm cao thủ trong bách Hoa Cốc, vì mình mà kéo

http://tieulun.hopto.org

đến đây, đồng thời họ lại chôn giấu cả thuốc nổ nữa!

Tuyết Mỹ Nhân đưa mắt nhìn Chung Trấn Văn nói:

- Văn nhi, người đã leo xuống sườn núi hu chân lúc nãy chính là con sao?

Chung Trấn Văn khẽ gật đầu nói:

- Phải, con leo xuống dưới để cứu một n hài nhi.

- Con có quen biết một người thanh niên ư?

Chung Trấn Văn nghe nói thế đã gật bắn người lên, người thanh niên mà mẫu thân hắn nói, ắt là lão Địa ngục Thần Quân Dương Kh Phương giả hiệu không sai rồi!

Chung trấn Văn gật đầu nói:

- Thanh niên đó chính là Địa Ngục Thầ Quân vậy!

Tuyết Mỹ Nhân mặt mày biến sắc, thất kinh hỏi:

- Thanh niên đó là Địa Ngục Thần Quân sao?

Con không nói lầm chứ?

- Không bao giờ lầm cả...

Thế rồi Chung Trấn Văn mang việc Địa Ngục Thần Quân chuyển hồn vào thân xác Dương Khải Phương, thuật lại cho Tuyết Mỹ Nhân nghe một phen, sau đó nói tiếp:

- Mẹ có biết, Địa ngục thần Quân là đại sư bá của con, đồng thời cũng là người chủ mưu đã giết chết cha của con chăng?

Gương mặt Tuyết Mỹ Nhân lộ vẻ đau đớn, chậm rãi nói:

- Đúng thế, mẹ biết, nếu lúc nãy mẹ biết thanh niên đó là Địa ngục Thần Quân, thì mẹ quyết không buông tha y.

http://tieulun.hopto.org

Bỗng nhiên Chung Trấn Văn nói:

- Thưa mẹ, mẹ có biết chăng, có lúc con đ
hận mẹ...

- Con hận mẹ?

- Phải, nếu mẹ không xinh đẹp như thế, th
cha của [illegible] cũng không đến đỗi phải chết nhu
thế.

Tuyết Mỹ Nhân cười đau khổ, nói lẩm bẩm
rằng:

- Phải, nếu chẳng vì mẹ thì cha con cũng
không chết, thề nhưng con phải biết, mẹ đã tha
thiết yêu cha của con !

Câu nói của Chung Trấn Văn đã làm cho
Tuyết Mỹ Nhân thương tâm hết sức, nếu chẳng
phải bà ta có một sắc đẹp nghiêng thành đổ
nước, thì cũng không có một trận đổ máu phấn
hồng khủng bố như thế!

Trong trận đổ máu phấn hồng ấy, một
người đàn ông mà bà ta đã tha thiết yêu mến đã

chết mất, cái chết của y đã mang lại một nỗi thương tâm lớn lao cho tâm linh bà ta, suýt nữa khiến bà ta không còn can đảm đơn độc sống tiếp.

Nếu như Chung Trấn Văn không thông cảm bà ta nữa, thì làm sao chẳng bảo cõi lòng người nữ nhân làm từ mẫu này phải tan nát ư?

Bầu không khí bây giờ bỗng nhiên trở nên trầm lặng, họ chẳng tìm ra lời nói thích hợp nào để phá vỡ bầu không khí ngộp ngạt khó thở này!

Chẳng lẽ nói rằng, giữa hai mẹ con họ còn một cái gì ngăn cách ư?

Một hồi thật lâu, Tuyết Mỹ Nhân cảm khái thở dài một tiếng rất não nùng, vẫn nghiêm trọng hỏi:

- Hài nhi, có thật con đã hận mẹ chăng?

Chung Trấn Văn buồn bã nói:

- Thưa mẹ, có lúc con đã suy nghĩ như thế!

http://tieulun.hopto.org

Nhưng thật ra, con yêu mẹ, nhớ mẹ và con đã khao khát được gặp mẹ, mẹ, xin mẹ hãy th thứ câu nói lúc nãy của con.

Tuyết Mỹ Nhân cười cay đắng nói:

- Nói cho ngay chính mẹ đã hại ch củ con, quả thật chẳng phải tại vì mẹ thì ch củ con chưa đến đỗi chết như thế.

Chung Trấn văn nghe Tuyết Mỹ Nhâ mẫu thân hắn nói như thế, trong lòng cảm thấ đau đớn hết sức, hắn bèn an ủi nói với mẹ hắ rằng:

- Thưa me, mẹ chớ tự trách làm gì nữa, đ là ý trời, chứ nhân lực không thể cứu vãn đượ mẹ chớ đau buồn làm chi nữa...

Tuyết Mỹ Nhân cười an ủi một tiếng, ngướ đầu nhìn những đám mây tàn đang che ph trăng đêm...

Bỗng nhiên Chung Trấn Văn nghĩ ra mộ việc, buột miệng nói:

- Mẹ, mẹ có biết cha của con có gương mặt rất anh tuấn chăng?

Tuyết Mỹ Nhân đưa mắt nhìn vào gương mặt của Chung Trấn Văn, cười cay đắng nói:

- Cho đến trước một hôm sự biến sắp xảy ra tại Địa Ngục Môn, thì mẹ mới biết sự kiện này.

- Trước kia mẹ hoàn toàn không biết sao?

- Mẹ không biết gì hết.

- Nghe nói rằng mẹ căm thù những người đàn ông anh tuấn, có phải vậy chăng?

- Ai nói với con như thế?

- Mọi người đều biết như thế.

- Đúng thế, mẹ căm thù những người đàn ông anh tuấn.

- Tại sao thế?

http://tieulun.hopto.org

- Tại vì những đàn ông anh tuấn thảy đều là hạng người bạc tình phụ nghĩa!

Chung Trấn Văn kêu ồ một tiếng, hình như hắn lãnh hội câu nói này... Có một ý niệm lướt nhanh trong đầu óc hắn: chẳng lẽ mẹ ta cũng đã bị người đàn ông anh tuấn nào phụ bạc sao?

Hắn suy nghĩ đến đây, đưa mắt nhìn Tuyết Mỹ Nhân, ngạc nhiên hỏi:

- Thưa mẹ, tại sao thế?

Tuyết Mỹ Nhân khẽ thở dài một tiếng rất não nùng, một hồi thật lâu, bà ta nói giọng u oán:

- Sự việc này đã chôn vùi trong lòng mẹ vài chục năm rồi! Tin rằng cha của con cũng không biết sự kiện này...

Hình như bà ta nói lẩm bẩm một mình, đây lại liên can đến một đoạn tình trường xuân mộng nữa rồi!

Thế rồi Chung Trấn Văn nói:

- Sự việc thế nào, mẹ có thể nói cho con nghe chăng?

Tuyết Mỹ Nhân cười cay đắng nói:

- Hài nhi, con hiểu về tình còn kém lắm, chớ nói thì hay hơn.

Chung Trấn Văn nói:

- Thưa mẹ, mẹ hãy nói cho con biết bằng không con sẽ suy nghĩ mãi...

Gương mặt Tuyết Mỹ Nhân lộ nét thương tâm,một hồi thật lâu bà ta mới nói:

- Có thật con muốn nghe chăng?

Chung Trấn văn khẽ gật đầu nói:

- Vâng, mẹ hãy nói cho con nghe!

Tuyết Mỹ Nhân trầm tư giây lát, sau đó nói:

http://tieulun.hopto.org

- Thôi được, mẹ sẽ nói cho con nghe câu
chuyện đã ẩn tàng trong lòng mẹ hơn vài chục
nam nay...

Bà ta nói đến đây, khẽ thở dài một tiếng
rất não nùng, rồi nói tiếp:

- Cách đây khoảng hai mươi mấy năm, lú
đó mẹ mới mười bảy tuổi, mẹ cũng như những n
hài nhi khác, có nhiều mộng tưởng và tương lai!

Thế nhưng, mùa Thu năm ấy, mẹ đã
mộng...

Vì mùa Xuân năm ấy mẹ đã yêu một ngư
chàng là một cô nhi, có gương mặt đẹp trai tho
tục.

Mẹ đã say mê trong biển tình yêu, t
nhưng mẹ có ngờ đâu đối phương lại là một t
lường gạt tình yêu!

Chẳng những gã là một tay lường gạt t
yêu, mà lại còn là một hung đồ nữa, gã yêu ta

vì muốn dụ dỗ ta để cống hiến cho Âm Minh Chơn Nhân sư phụ của gã.

Sư phụ của gã là một tay háo nữ sắc, cũng mùa Thu năm ấy gã đã dẫn ta đến gặp sư phụ gã, thế rồi, ta đã đánh mất trinh tiết từ đó!

Lúc ấy ta đau khổ đến đỗi muốn liều kết cuộc đời, nếu như gã chiếm đoạt trinh tiết của ta, thì ta vẫn có thể tha thứ gã, thế nhưng. Trời ơi! Trinh tiết ta lại bị Âm Minh Chơn Nhân sư phụ của gã chiếm đoạt!

Cuối cùng ta không tìm cái chết, ta phải trả thù.

Từ khi ta bị lần đả kích này, sinh lý ta đã phát sinh biến thái, đồng thời gã đàn ông đó cũng mất tích luôn!

Vài năm sau, cuối cùng ta đã tìm gặp gã, lúc đó gã đang sống chung với một nữ nhân, ta đã giết chết gã ngay lúc đó!

Thế rồi ta xuất hiện giang hồ, mỹ sắc của ta làm cho tất cả nam nhân thiên hạ thời đó phải

http://tieulun.hopto.org

hồn phi phách tán, ta dùng mỹ sắc ta làm vũ k
để giết nam nhân, thế rồi thời đó đã có biết b
nhiêu người chết dưới tay ta.

Năm thứ hai ta xuất hiện giang hồ, ta
gặp cha của con đang đeo một mặt nạ qủy, hìn
như ta đặc biệt có hảo cảm với chàng! Điều n
tại sao? Chính bản thân ta cũng chẳng hiểu!

Có lẽ chính mặt nạ ma qủy ấy mang lại m
ký thác không tên cho ta, thế rồi ta tỏ tình th
thiện và gần gũi với chàng!

Thế nhưng cha của con luôn luôn tránh
mẹ, mẹ hỏi nguyên do tại sao, chàng nói rằn
chàng không xứng đáng được mẹ yêu thương ,
mẹ có một sắc đẹp tuyệt thế!

Đồng thời chàng cũng nói cho mẹ biết rằn
chàng là một nam nhân có một gương mặt cực
xấu xí, nên sư phụ chàng mới bảo chàng đeo m
nạ ma quỷ này,

Do điểm này, mẹ luôn luôn gần gũi chàn
theo dõi chàng... cuối cùng chúng ta đã kết hôn.

Sau khi kết hôn, từng gây náo động cho võ
lâm một thời, họ đều cho rằng tại sao mẹ lại lấy
một người đàn ông xấu xí như thế.

Sau đó mẹ phát hiện cha của con là một
nam nhân đường hoàng hết sức, cuối cùng mẹ
thực sự yêu chàng, đồng thời đã phục hồi lý tánh
của mẹ, từ đó mẹ đã chánh thức trở nên một
người vợ hiền từ.

Một năm sau, tỷ tỷ của con đã ra đời...

Tuyết Mỹ Nhân kể đến đây bỗng nghe một
tiếng kêu "mẹ" thương tâm vang lên, kế đó
Chung trấn Văn bỗng niên lại nhảy vào lòng
Tuyết Mỹ Nhân lần nữa.

Tuyết Mỹ Nhân hoàn toàn không hiểu tại
sao Chung Trấn Văn thình lình có cử chỉ như
thế, bỗng nghe Chung Trấn Văn khóc nức nở
nói:

- Mẹ, mẹ bất hạnh lắm, và mẹ cũng đã khổ
nhiều lắm.

http://tieulun.hopto.org

Nước mắt đã chảy dài xuống hai má phấn của Tuyết Mỹ Nhân, bà ta nói giọng u oan:

- Con không mắng mẹ hạ tiện sao?

- Không, không, thưa mẹ, đời của mẹ bất hạnh quá, trước kia con chẳng biết gì hết...

- Đương nhiên con không thể biết rồi, ngay cả cha của con cũng chẳng biết luôn.

Tuyết Mỹ Nhân giơ tay lau khô những giọt nước mắt trên má phấn, sau đó cười cay đắng nói:

- Hài nhi, chỉ cần con hiểu mẹ, thì mẹ là làm mãn nguyện rồi, sau đó...

Chung Trấn Văn tiếp lời nói:

- Thưa mẹ, những sự việc sau đó con đã biết hết.

Tuyết Mỹ Nhân cười nhạt nói:

- Hài nhi, con hãy kể chuyện của con cho mẹ nghe xem nào, mẹ biết sau khi con xuất hiện giang hồ, thiên hạ võ lâm đã náo động cả, con hãy kể đi.

Chung Trấn Văn gượng cười một tiếng, sau đó mang mọi việc mình phiêu bạt giang hồ, và các phái giang hồ không chịu thu nhận hắn làm đệ đệ, cuối cùng vào Địa Ngục Môn... gặp nhị sư bá hắc Ma Lão Quỷ... cho đến việc Bách Hoa Cốc thuật lại một cách tỉ mỉ cho Tuyết Mỹ Nhân nghe một phen!

Nghe kể xong, Tuyết Mỹ Nhân đã giật mình rằng Địa Ngục Ma Cơ con gái của bà ta vẫn còn sống!

Điều duy nhất làm cho bà ta đau lòng là trước khi Địa Ngục Ma Cơ hội ngộ với Chung Trấn Văn, đã giết người như nghé, bà ta suy nghĩ tới đây, bất giác hỏi:

- Có thật Trương Cốc Thần đã bảo con giết chết tỷ tỷ con chăng?

http://tieulun.hopto.org

- Phải, trước kia con không biết nàng là
tỷ của con, nên con đã nhận lời với Trương C
Thần thật ra làm thế nào con đành lòng gi
chết tỷ tỷ con ư?

- Tỷ tỷ con có biết mẹ còn sống chăng?

- Thưa mẹ, không biết.

Tuyết Mỹ Nhân sực như nghĩ ra điều
hỏi:

- Văn nhi, chẳng phải lúc nãy mẹ có đề c
một người kêu là Âm Minh Chơn Nhân đó sao?

Chung Trấn Văn khẽ gật đầu nói:

- Phải, mẹ có đề cập người này.

- Con có biết y là thù nhân của mẹ chứ?

- Vâng, y chưa chết chăng?

- Không, y vẫn còn sống, trong ba mươ
năm nay y đang khổ luyện một quyển Âm Min
Kinh là một quyển thượng cổ kỳ thư đã th

truyền từ lâu, y sắp sửa tái xuất giang hồ bây giờ!

Chung Trấn Văn mặt mày biến sắc, buột miệng nói:

- Thật chăng?

- Đúng thế!

- Con phải giết y mới được.

Tuyết Mỹ Nhân cười cay đắng nói:

- Con không thể giết y nổi, nếu con đấu
cơ với y đã là may lắm rồi.

- Con thề rằng quyết phải giết chết y mới

- Chỉ cậy vào câu nói của con, mẹ lấy làm
ủi vô cùng, thế nhưng gã ma đầu trăm năm
này một khi xuất hiện, ngoại trừ tìm kiếm mẹ,
ngoài ra có thể gây nên một trận mưa máu gió
anh cho chốn giang hồ này.

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn ngạc nhiên nói:

- Y tìm kiếm mẹ để làm gì?

- Vì mẹ đã giết chết đồ đệ của y!

- Thế nhưng phần mẹ đã thiệt thòi cho thì sao? Tuyết Mỹ Nhân cười thê thảm nói:

- Y ắt không buộng tha mẹ, đồng thời cũng quyết phải giết chết y

Bấy giờ bình minh lố dạng, một ngày trôi qua...

Tuyết Mỹ Nhân nói:

- Hài nhi, mẹ có chút việc phải đi ngay giờ.

Chung Trấn Văn ngạc nhiên nói:

- Mẹ! Mẹ không ở lại với con sao?

- Mẹ phải ở lại với con không sai, thế nhưng bây giờ mẹ phải đi trước đã, đồng thời mẹ luôn luôn ở bên cạnh con bất cứ lúc nào.

Thoáng được trùng phùng, bây giờ lại chia tay, Chung Trấn Văn không sao tránh khỏi nỗi đau như bị cắt ruột thành nhiều đoạn.

Tuyết Mỹ Nhân đưa mắt nhìn Chung Trấn Văn gượng cười nói:

- Hài nhi, con chớ đau buồn làm gì, mẹ sẽ quay trở lại, hãy cười cho mẹ xem nào, chớ để mẹ thương tâm nữa.

Chung Trấn Văn nghe mẹ nói thế, cuối cùng hắn đã cười, thế nhưng nụ cười này cay đắng khó nhìn làm sao!

Làm gì Tuyết Mỹ Nhân không hiểu tâm trạng đau đớn của Chung Trấn Văn ư? Thế rồi bà ta cười cay đắng nói:

http://tieulun.hopto.org

- Mẹ sẽ mãi hoài niệm nụ cười của con, nè hài nhi, sự ly biệt chỉ ngắn ngủi thôi, chớ thươ tâm nha, nghe lời mẹ dạy, phải làm một ngư con ngoan chứ.

Chung Trấn Văn cười thê lương, nói lí bấm rằng:

- Thưa mẹ, vâng, con phải làm một ngư con ngoan vậy!

Tuyết Mỹ Nhân không nói gì nữa, xo người chạy ra khỏi Bách Hoa Cốc nhanh n gió!

Khi bà ta vừa quay người qua bên kia, t giọt lệ từ mắu toa bằng hạt đậu đã nhỏ xuống h bên má phấn!

Liệu Chung Trấn Văn có hiểu được tâ trạng của Tuyết Mỹ Nhân chăng?

Hắn lẳng lặng thả hồn nhìn theo bóng lư từ từ biến mất của người mẹ hiền này, miệ mấp máy nói thầm:

- Mẹ!... Mẹ bất hạnh lắm...

Gió rít từng hồi, thổi từng cánh hoa bay phất phơ trong gió...

Ánh nắng mặt trời kéo bóng người của hắn dài lê thê...

Cuối cùng Chung Trấn Văn đã từ từ cất bước ...

Cũng ngay lúc Chung Trấn Văn thoạt vừa ra khỏi Bách Hoa Cốc, bỗng nhiên có một bóng người áo vàng lao tới và đứng ngay trước mặt Chung Trấn Văn.

Chung Trấn Văn thoạt trông thấy một bóng người lao tới, hắn bất giác thụt lùi ra sau một bước đưa mắt nhìn ra trước, kế đó là một âm thanh nói:

- Thưa chưởng môn nhân...

Hắn thoạt trông thấy người vừa xuất hiện, mặt mày hơi biến sắc,lạnh lùng nói:

http://tieulun.hopto.org

- Té ra là Lu cô nương!

Lu Ngọc Liên thoạt trông thấy Chung Trấn Văn, suýt nữa đã nhảy vào lòng hắn khóc òa lên!

Thế nhưng bây giờ là hoa rụng tái gặp chàng!

Âm thanh của Chung Trấn Văn lạnh như tiền chẳng khác nào như một mũi kiếm đã đâm vào trái tim nàng, cuối cùng hai giọt nước mắt đã nhỏ xuống!

Chung Trấn Văn chẳng biết nguyên nhân tại sao Lu Ngọc Liên đã mất trinh tiết, hắn chỉ hận thù Lu Ngọc Liên đánh mất trinh tiết mà thôi!

Gương mặt Lu Ngọc Liên trông có vẻ thương tâm đau khổ vô cùng, chẳng những Chung Trấn Văn không mủi lòng thương xót, mà lại cười lạnh lùng nói:

- Lu cô nương, ngươi đau buồn gì thế? Nghe nói rằng cô nương đã có một lang quân như ý thì phải?

Câu "lang quân như ý" này chẳng khác nào như một cú sét đánh vừa bổ vào đầu nàng, làm cho nàng đã loạng choạng hai vòng, miệng mấp máy nói lẩm bẩm:

- Chung ca ca... chàng hận thiếp rồi chăng?

...

Chung Trấn Văn cười lạnh lùng nói:

- Ta tên là Chung Trấn Văn chứ không phải là Chung ca ca, ta phải chúc mừng cô nương mới phải!

- Chàng đã khinh miệt thiếp chăng?

- Tại sao ta phải khinh miệt ngươi? Vì sự việc này không có can hệ gì với ta hết?

Nghe Chung Trấn Văn nói như thế, Lu Ngọc Liên mặt mày biến sắc, buột miệng nói:

http://tieulun.hopto.org

- Chàng nói sao?

- Ta nói rằng chẳng can hệ gì đến ta hết!

Từ cơn đau khổ cực độ. Lu Ngọc Liên đã kiên cường mạnh dạn lên, cả đời nàng chỉ yêu Chung Trấn Văn, không ngờ mình bị bắt ép đã phải mất trinh tiết, thế mà Chung Trấn Văn chẳng hề động lòng thương xót chút nào hết.

Vốn thì nàng có ngàn lời vạn ngữ muốn nói lại cho Chung Trấn Văn nghe, nàng cũng muốn từ lời nói Chung Trấn Văn tìm lại chút ít an ủi thế nhưng không ngờ Chung Trấn Văn lại lạnh cảm nặng lời với nàng, và châm biếm nàng...

Một nhạy cảm vốn có của thiếu nữ, khiến nàng sực nghĩ ra thiếu nữ Hạ ngọc Mạn mà Chung Trấn Văn đã leo xuống sườn núi hụt chân để đánh cứu y!

Chắc chắn Chung Trấn Văn đã vì nữ nhân này, mà phải khinh miệt nàng như thế!

Lu Ngọc Liên đau khổ đến đỗi chẳng ham sống nữa, vì trước kia Chung Trấn Văn từng tha thiết hôn nàng kia mà, chẳng lẽ hắn không hề lưu luyến gì đến nụ hôn này sao?

Lu Ngọc Liên ngước đầu nhìn trời xanh cười như điên như cuồng một hồi, gương mặt đầy những sát khí kinh hồn, nói giọng lạnh lùng:

- Này Chung Trấn Văn, ngươi đã xem ta như là một hạng người như thế nào ư?

- Ta từng xem ngươi như một bạn hữu, thế nhưng bây giờ đã trở thành quá khứ...

Chung Trấn Văn nói tới đây, trên mặt hắn thoáng lộ nét não nùng!

Lu Ngọc Liên căm phẫn gầm hét nói:

- Chung Trấn Văn nói giọng hờn trách:

- Ngươi đành lòng hạ tiện có can hệ gì đến ta ư?

http://tieulun.hopto.org

Lu Ngọc Liên giận run nói:

- Ngươi bảo rằng... ta đành lòng như th
sao?

Dứt lời, hai mắt nàng bắn ra hai luồng s
khí rùng rợn kinh hồn gớm!

Chung Trấn Văn trông thấy thần tình củ
Lu Ngọc Liên, bất giác phải rùng mình lạnh to
mồ hôi luôn.

Lu Ngọc Liên căm phẫn nói:

- Chung Trấn Văn ngươi cứ nói xem nào!

- Nếu như ngươi không bằng lòng, thì t
sao lại thất thân được ư?

- Được, Chung Trấn Văn, ngươi mắng ch
ta đành lòng hạ tiện thì ta cũng nhìn nhận thế
thế nhưng ta muốn hỏi trước kia ngươi hôn t
chẳng lẽ không có chút tình cảm gì sao?

Chung Trấn Văn lắc đầu nói:

- Đúng thế, không có cảm tình gì hết!

- Nói sao? Ngươi... nói sao?

Mặt mày Lu Ngọc Liên tái mét, toàn thân
run lẩy bẩy luôn!

*

**

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ 34

CHUYẾN ĐI CỔ BẢO

Hình như Chung Trấn Văn chẳng ng
thấy gì hết hắn cứ nói:

- Lu Ngọc Liên, ngươi là đệ tử bản môn, t
nhưng thành tích không tốt, ngay từ bây giờ
đã trục xuất ngươi ra khỏi môn hộ, cấm khô
được đề cập đến nhất tự của phái Địa ngục M
nữa!

Chung Trấn Văn kiêu ngạo quá thể,
Ngọc Liên đã thất thân như thế, đúng ra h
phải có một phần trách nhiệm!

Thế nhưng Chung Trấn Văn đã chẳm biếm và lạnh lùng với Lu Ngọc Liên, hoàn toàn xuất phát từ hận của yêu, người ta thường nói yêu chừng nào hận chừng nấy, phàm bất cứ một người đàn ông nào khi biết người yêu của mình thất thân cho người khác, thảy đều nổi cơn thịnh nộ cả?

Bây giờ Chung Trấn Văn cũng thế, hắn hận đế đối đã gây nên một sự việc mà mọi người không thể tha thứ hắn được!

Thử nghĩ xem Lu Ngọc Liên đang thương tâm tột độ, bây giờ lại bị đả kích như thế cho dù nàng là một thiếu nữ kiên cường đến đâu đi nữa, e rằng cũng không làm sao chịu đựng được hết!

Thế nhưng những sự kiện bất hạnh xảy ra liên tục, nàng thảy đều chịu đựng được hết, Lu Ngọc Liên cất tiếng cười như điên như cuồng, tiếng cười chẳng khác gì quỷ khóc nơi địa ngục, thiếu phụ khóc ra máu trong khê các.

Bỗng nhiên tiếng cười tắt hẳn, gương mặt diễm lệ trước kia thay vào bây giờ là một gương

http://tieulun.hopto.org

mặt khó xem vố cùng, nàng đã nghiến răng chặt lại nói giọng dữ tợn:

- Này Chung Trấn Văn, trước kia ta cứ tưởng ngươi yêu ta, không ngờ ngươi mãi lường gạt tình cảm của ta, và ta đã bán thân liều mạng cho ngươi... khá lắm, từ rày về sau, Lu Ngọc Liên này lui khỏi phái Địa Ngục Môn... Chung Trấn Văn, giữa chúng ta... chỉ là một giấc chiêm bao? Hay là một vở kịch ư?

Chung Trấn Văn nghe nàng nói thế, bất giác mủi lòng, lắng lặng không nói gì hết!

Lu Ngọc Liên như người mất hồn, nói lẩm bẩm rằng:

- Phải... mộng đã tỉnh... vở kịch cũng gián tuồng luôn... ngẫu nhiên hội ngộ lắng lơ từ biệt... ta đã lấy được những gì? và đã đánh mất những gì ư?

Thương tâm đoạn trường hối xưa kia... mộng tỉnh từ biệt tình chưa dứt!

Nàng từ từ xoay người bước đi, cứ thoăn thoắt bước tới trước...

Nếu như Chung Trấn Văn bình tĩnh hỏi nguyên nhân cho rõ ràng, thì cũng chẳng xảy ra sự việc đáng ân hận này.

Lu Ngọc Liên cười thê lương nói tiếp:

- Này Chung Trấn Văn, chúng ta chia tay từ đây, hai ta không ai nợ ai cả, nhất đao lưỡng đoạn, nay ta đã thoát ly Địa Ngục Môn, mong rằng ngươi cứ việc yêu thương người khác.

Dứt lời, nàng lương mình chạy ra khỏi Bách Hoa Cốc luôn.

Chung Trấn Văn bất giác khẽ gọi một tiếng

- Lu cô nương...

Thế nhưng Lu Ngọc Liên không còn nghe thấy nữa, vì nàng đã chạy rất xa rồi.

http://tieulun.hopto.org

Những cánh hoa vẫn theo luồng gió nú
phất phơ rơi xuống, cuối cùng một nữ nhân tạ
nát cõi lòng đã bỏ đi mãi mãi...

Chung Trấn Văn đứng ngẩn người ra tạ
chỗ, chỉ trong bống chốc này, đầu óc hắn trở nê
trống rỗng, hình như những gì hắn đã có, thìn
lình bị đánh mất hết!

Chung Trấn Văn đưa mắt ngắm nhìn Bác
Hoa Cốc, nói lẩm bẩm một mình:

- Những gì đánh mất vẫn đã đánh mất... t
còn nuối tiếc làm gì nữa?

Hắn từ từ quay người bước đi, bây giờ tron
Bách Hoa Cốc lặng lặng này chỉ còn mỗi một c
bóng người dài lê thê đang từ từ di động của hắ
dưới ánh nắng mặt trời thôi.

Vài ngày sau, cả võ lâm thiên hạ này y nh
sắp tới ngày tận cùng không bằng, sự xuất hiệ
của Tuyết Mỹ Nhân đã chấn động cả chốn gian
hồ!

Cũng ngay lúc giang hồ náo động bất an,
hì Chung Trấn Văn đã vào tới hang đá mà Hứa
Nhạc Thanh đang bị nhốt ở đấy!

Chung Trấn Văn cho rằng trước hết phải
cứu Hứa Nhạc Thanh thoát hiểm đã, sau đó đến
Cổ Bảo trên núi Phụng Hoàng để hội ngộ với
người mà người trung niên bảo hắn đi tìm kiếm,
rồi sau cùng là đến Thiếu Lâm Tự đòi người.

Chung Trấn Văn vừa đến cửa hang, trống
ngực đã đập thình thịch không dừng, chẳng biết
mấy ngày nay Hứa Nhạc Thanh có hề chi
chăng?

Nếu sau khi hắn rời khỏi đây mà Thiếu
Lâm phái lạ hạ thủ với Hứa Nhạc Thanh thì làm
sao hắn đảm đương nổi tội lỗi này ư?

Hắn vừa suy nghĩ vừa bước vào hang đá,
bỗng nhiên ngay lúc này có vài luồng chưởng lực
mạnh như vũ bão từ sau lưng hắn đánh tới.

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn thoạt phát giác có luồng kình phong ập tới, mặt mày biến sắc, gầm hét một tiếng nói:

- Bọn chó nào dám ám hại ta ư...

Hắn giơ tay phải đánh ra năm chưởng liền.

Chung Trấn Văn xuất thủ thần tốc kinh người, nếu chẳng nhờ hắn thân mang võ khí cái thế có lẽ hắn đã bỏ xác dưới tay người đánh lén này rồi.

Kêu đùng đùng vài tiếng, chưởng lực đ chấn động hang đá, đến đỗi vách đá đã toét ra

Kế đó là tiếng thảm kêu, hình như có ai đ té ngã ra đất.

Ngay lúc này, Chung Trấn Văn gầm hé một tiếng lượn mình nhảy lui ra hang đá ngay.

Hắn phóng mắt nhìn tới trước, thấy có h mươi mấy đệ tử Thiếu Lâm phái đứng vây trước mặt.

Chung Trấn văn trợn ngược đôi mày kiếm, sát khí bốc lên đùng đùng, căm phẫn nói:

- Đệ tử Phật môn các ngươi lại có thể xuất thủ đánh lén như thế sao?

Vì ba ngày trước đây, Hòa thượng Viên Hóa đã chết trong tay của Chung Trấn Văn. Nên Thiếu Lâm Tự đã tăng cường phái thêm số đệ tử này đến đây, ngoại trừ chuẩn bị giết Chung Trấn Văn, ngoài ra họ cũng sẽ mang Hứa Nhạc Thanh chuyển về Thiếu Lâm Tự luôn.

Chung Trấn văn thốt ra lời nói này, các môn nhân phái Thiếu Lâm có mặt tại hiện trường, tức thì mặt mày nóng bừng lên, một hòa thượng trong số đệ tử ấy nói:

- Thế thì Chung thí chủ đã giết chết đệ tử bản phái lại giải thích thế nào đây?

Chung Trấn Văn nhủ thầm: Những Hòa thượng này cũng chẳng có thâm thù gì với mình, ta hà tất phải tạo sát nghiệp cho lắm làm gì...

http://tieulun.hopto.org

Hắn suy nghĩ đến đây, sát khí trên mặt biến mất ngay, thế rồi hắn lạnh lùng nói:

- Thế là các ngươi muốn sao bây giờ?

- Chung thí chủ hãy trả công lý cho chúng tôi, thì chúng tôi sẽ rời khỏi đây ngay!

Mục đích của Chung Trấn Văn đến đây chỉ để cứu Hứa Nhạc Thanh, chứ chẳng muốn động thủ chút nào hết, thế rồi hắn nói:

- Các ngươi muốn đánh nhau chăng?

- Nếu Chung thí chủ có ý định cứu người, thì chúng tôi đành phải ra tay vậy!

Chung Trấn Văn nói giọng kiêu căng:

- Các vị muốn đánh nhau thì dễ thôi, nếu một người trong số các ngươi có ai tiếp được ba chiêu của ta, thì ta dùng chưởng tự bổ vào đầu tự sát ngay!

Quả thật Chung Trấn Văn buông lời ngạo nghễ quá thế, các đệ tử Thiếu Lâm phái mặt

mày biến sắc một trong số đệ tử Thiếu Lâm Phái ưỡn ngực bước ra, nói giọng lạnh lùng:

- Bần tăng sẵn sàng tiếp Chung thí chủ ba chiêu xem thế nào.

Chung Trấn Văn mỉm cười nói:

- Muốn đấu thì dễ thôi, nếu lão thua thì sao?

Nghe hắn nói thế, lão hòa thượng Thiếu Lâm Phái này nổi cơn thịnh nộ ngay, cất tiếng lạnh lùng nói:

- Nếu bần tăng bại trong tay Chung thí chủ, thì nhóm người chúng tôi sẽ trời khỏi đây ngay!

- Có thật như thế chăng?

Lão hòa thượng ấy căm phẫn nói:

- Bần tăng chưa từng nói dối bao giờ!

- Nếu lão có thể bảo chứng như thế, thì chúng ta sẽ động thủ ngay.

http://tieulun.hopto.org

Lão hòa tượng giận đến đổi toàn thân run lẩy bẩy, đưa mắt lướt nhìn số đệ tử Thiếu Lâm Phái, lạnh lùng nói:

- Ta đánh cuộc đâu chiêu với Chung thí chủ, nếu chẳng may ta thua cuộc thì các vị không cần thiết nhúng tay vào, hãy lập tức quay trở về chùa Thiếu Lâm Phái ngay, không ai được trái lệnh hết!

Số đệ tử có mặt tại hiện trường cung kính kêu vâng một tiếng, vì địa vị của lão hòa thượng này ở trong Thiếu Lâm Phái chẳng phải tầm thường.

Lão hòa thượng nói xong, quay sang hướng Chung Trấn Văn cười nhạt nói:

- Này Chung thí chủ, bây giờ chúng ta có thể động thủ được rồi.

Chung Trấn Văn khẻ gật đầu nói:

- Thế thì đại sư phụ cứ việc ra tay trước.

Lão hòa thượng trầm giọng nói:

- Vậy thì bần tăng xin đắc tội nha!

Dứt lời, lão giơ tay phải hất chưởng đánh vào người Chung Trấn Văn nhanh như cắt,

Chung Trấn Văn nuôi lòng tốc chiến tốc quyết thế rồi ngay lúc hòa thượng vừa phóng chưởng tấn công tới, Chung Trấn Văn gầm hét nói:

- Đây là chiêu thứ nhất...

Dứt lời, hắn giơ tay phải hất ra nhanh như cắt, đồng thời chiêu thứ hai là Âm Dương Nan Phân cũng chuẩn bị tấn công ra luôn.

Cùng một thời gian thần tốc này, lão hòa thượng vừa phóng chưởng tấn công, thì chưởng Chung Trấn Văn cũng đẩy tới nhanh như điện chớp.

Trông thấy Chung Trấn Văn xuất thủ nhanh như thế, lão hòa thượng đã cả kinh thất sắc, trong lúc lão đang ngạc nhiên, thì Chung Trấn Văn hét to một tiếng nói:

http://tieulun.hopto.org

- Hãy tiếp chiêu thứ hai của ta xem nào.

Dứt lời, thì chiêu Âm Dương Nan Phân đ
thừa thế tấn công nhanh như điện chớp.

Thế chưởng thần kỳ vô song này, đã làm
cho lão hòa thượng đầu óc choáng váng, kêu
đùng một tiếng, tức thì trúng phải một chưởn
của Chung Trấn Văn, văng ra xa một trượng, t
ngã ra đất luôn!

May mà Chung Trấn Văn đã giảm đi hơ
thành công lực, bằng không thì lão hòa thượn
này phải bỏ xác tại chỗ luôn thôi!

Ngay lúc Chung Trấn Văn vừa phón
chưởng đánh văng lão hòa thượng, thì số đệ t
còn lại của Thiếu Lâm Phái đã đồng thời gầm
hét một tiếng bỗng nhiên lao vào người Chun
Trấn Văn nhanh như điện chớp.

Chung Trấn Văn trông thấy thế, lượn mình
nhảy sang một bên, gầm hét nói:

- Các ngươi hãy dừng tay lại xem nào.

Tiếng gầm hét như sấm nổ này, tức thì khiến số hòa thượng ấy giật mình thụt lùi lại ngay!

Chung Trấn Văn căm phẫn nói:

- Lão hòa thượng này đã đánh cuộc đấu chiêu thua cho ta, chẳng lẽ các ngươi muốn nuốt lời ư?

Nghe Chung Trấn Văn nói thế, mặt mày bọn đệ tử Thiếu Lâm Phái nóng bừng lên, đứng yên tại chỗ không nói gì hết.

Chung Trấn Văn lại nói tiếp:

- Nếu Chư vị muốn nuốt lời, thì ta sẽ ở trong vòng ba chiêu bảo các ngươi bỏ xác tại chỗ ngay.

Dứt lời, hắn chẳng thèm dòm ngó họ nữa, cứ quay người chạy vào hang đá luôn.

Không một hòa thượng nào dám ngăn cản hắn nữa, quả thật Chung Trấn Văn chẳng nói lời tự kiêu chút nào hết, với võ công của hắn chỉ

http://tieulun.hopto.org

trong vòng ba chiêu mà giết chết họ không phả
là một việc khó khăn gì!

Chung Trấn Văn vừa vào hang đá thì đã
tiếng nói của Hứa Nhạc Thanh từ trong hang
vang tới nói:

- Có phải là Chung Chưởng môn nhân Đ
Ngục Môn đang đi vào hang đá chăng?

Chung Trấn Văn vội lên tiếng trả lời:

- Thưa lão tiền bối, chính là vãn bối đây.

Hứa Nhạc Thanh ngước đầu lên nhì
Chung Trấn Văn đã bước tới trước mặt,
tiếng hỏi:

- Ngươi vừa động thủ với đệ tử Thiếu L
Phải chăng?

- Vâng!

- Họ đến đây được bao nhiêu người?

- Khoảng hai mươi mấy hòa thượng còn
ngoài thạch động.

Mặt mày Hứa Nhạc Thanh biến sắc, cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Số hòa thượng này đáng chết thật!

Lão nói tới đây, thì dừng lại giây lát, đưa mắt nhìn Chung Trấn văn nói:

- Chưởng môn nhân đến đây có việc chi chăng?

Chung Trấn Văn nói:

- Lão tiền bối, văn bối đã tìm ra Chu Tiên Kiếm cho lão rồi.

Hứa Nhạc Thanh tinh thần phấn chấn, buột miệng nói:

- Có thật chăng?

Gương mặt lão hiện ra một màu sắc phấn khởi đưa mắt chăm chăm nhìn vào mặt Chung Trấn Văn!

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn mỉm cười, gỡ thanh Chu Tiên Kiếm đang buộc trong thắt lưng ra, giao cho Hứa Nhạc Thanh nói:

- Thưa lão tiền bối, đây chẳng phải là Chu Tiên Kiếm chứ còn gì nữa?

Hứa Nhạc Thanh cầm lấy thanh Chu Tiên Kiếm, bàn tay đang run rẩy không dừng, phải lão đang xúc động và phấn khởi, thử nghĩ xem lão đã bị nhốt tại đây ba, bốn năm trời rồi, nay lại được tái kiến trời đất, làm sao chẳng bảo lão xúc động ư?

Thế rồi lão ấp úng hỏi:

- Ngươi lấy từ đâu được thanh kiếm này vậy?

- Của một vị lão tiền bối cho vãn bối mượn vậy.

Hứa Nhạc Thanh ngước đầu cười như điên như cuồng một hồi thật lâu, tiếng cười chấn khác nào như tiếng sấm nổ làm chấn động

hang đá, tiếng cười chưa dứt thì lão lẩm bẩm rằng:

- Quả thật trời không hại ta...

Chung Trấn Văn nói:

- Thưa lão tiền bối, bây giờ để vãn bối chặt đứt dây xích sắt này nha.

Thế rồi Hứa Nhạc Thanh giao lại thanh Chu Tiên Kiếm cho Chung Trấn Văn.

Kêu keng một tiếng, Chung Trấn Văn đã rút thanh Chu Tiên Kiếm ra khỏi bao, tức thì toát ra một luồng sáng lành lạnh ánh chói lòa cả hai mắt, Chung Trấn Văn lấy thế dùng sức chặt vào dây xích sắt một nhát thật mạnh, kêu keng một tiếng, hai kim khí chạm nhau, bông lửa bắn ra tung tóe, tức thì dây xích sắt đứt làm hai ngay!

Kế đó Chung Trấn Văn lại chặt đứt dây xích đang khóa trên cổ tay Hứa Nhạc Thanh, tức thì một người bị nhốt trong hang đá đã ba bốn năm nay được khôi phục tự do ngay.

http://tieulun.hopto.org

Hứa Nhạc Thanh cảm kích đến đỗi suýt nữa nhỏ nước mắt xuống, lão đưa mắt nhìn Chung Trấn văn nói lẩm bẩm:

- Thưa Chưởng môn nhân, lão chẳng biết phải làm thế nào để đền ơn cứu mạng của ngài đây.

Chung Trấn Văn mỉm cười nói:

- Lão tiền bối chớ cảm ơn làm gì, lão có ân với văn bối trước, chút việc nho nhỏ này chớ nhắc làm gì nữa, nói cho ngay lão là phân nửa sư phụ của văn bối vậy!

- Ngài nói thế là sao?

- Nếu chẳng nhờ lão tiền bối, thì làm thế nào văn bối được võ học của Phái Địa Ngục Môn ư?

Hứa Nhạc Thanh cười cay đắng một tiếng, nhủ thầm Tiểu oa nhi này tuổi còn trẻ như thế, đã biết uống nước nhớ nguồn, chốn giang hồ

mênh mông này dễ gì tìm ra mấy người như thế ư?

Lão suy nghĩ đến đây, bất giác động lòng yêu mến kỳ tài, nói:

- Phái Địa Ngục Môn ở trong tay Ngài, chỉ vài năm sau ắt có thể làm lễ ngang nhau với ngũ đại môn phái không sai, nếu ngài đồng ý thì lão cũng xin gia nhập quý phái.

Chung Trấn Văn nghe nói thế, giật bắn người lên, buột miệng nói:

- Lão tiền bối nói thật chứ?

- Lão phu là người tàn phế, còn nói dối để làm gì nữa?

Chung Trấn Văn hớn hở nói:

- Nếu như lão tiền bối bằng lòng gia nhập bản phái thì văn bối biết cảm kích lão thế nào đây?

Thế rồi Hứa Nhạc Thanh vội vàng quỳ gối xuống đất, tuyên thệ rằng:

http://tieulun.hopto.org

- Đệ tử Hứa Nhạc Thanh nay gia nhập Địa ngục Môn phái, phụ lực cho Chung Trấn văn, Chưởng môn nhân, nếu như khẩu thị tâm phi, trời đất cùng chứng giám, sẽ bị ngũ lôi kích đỉnh mà chết!

Chung Trấn Văn cả mừng khôn tả, nếu người này gia nhập Địa Ngục Môn phái, chẳng khác nào như hổ chấp thêm hai cánh, tài trí của lão sẽ khiến võ lâm xem trọng bản phái không sai!

Sau khi Hứa Nhạc Thanh tuyên thệ xong, lão vẫn phủ phục qùy trước mặt Chung Trấn văn nói:

- Đệ tử Hứa Nhạc Thanh khấu kiến Chưởng môn nhân!

Chung Trấn Văn lúng túng cả tay chân, nói lia lịa:

- Lão tiền bối, làm thế này sao được, làm thế này sao được, hãy mau đứng lên, hãy mau đứng lên.

Hắn vừa nói vừa giơ hai tay đỡ lấy Hứa Nhạc Thanh đứng lên.

Hứa Nhạc Thanh nghiêm sắc mặt lại nói:

- Lão đã chính thức gia nhập Địa ngục Môn phái, thì chưởng môn nhân không được gọi lão bằng lão tiền bối nữa, ân tình giữa Ngài và lão đã tương báo nhau, việc gia nhập Địa ngục Môn phái là do lão tự nguyện, nếu không, ngài cứ gọi lão tiền bối nữa, truyền ra giang hồ sẽ làm trò cười cho thiên hạ không sai!

Chung Trấn Văn nói giọng cung kính

- Phải, lão...

Kế đó hắn chẳng biết nói thế nào nữa.

Hứa Nhạc Thanh nói:

- Như thế ngài làm sao đảm đang được trọng trách Chưởng môn của Địa Ngục Môn phái chứ ?

- Tại sao thế?

http://tieulun.hopto.org

Ngài thiếu mất phần quả quyết!

Thế rồi Chung Trấn Văn nghiêm sắc mặt lại nói giọng sang sảng rằng:

- Hứa Nhạc Thanh đệ tử bản Môn hãy nghe lệnh đây!

Hứa Nhạc Thanh kêu vang một tiếng nói:

- Đệ tử có mặt!

Chung Trấn Văn nói tiếp:

- Kể từ ngày hôm nay trở về sau, ngươi chính thức được xem là đệ tử của Địa Ngục Môn phái, nếu có hành vi sai lệnh, ắt phải nghiêm trị không tha!

Lần này, Hứa Nhạc Thanh chẳng dám nói rằng hắn thiếu quả quyết nữa, lão đã ngẩn người ra giây lát, sau đó cung kính thưa rằng:

- Đệ tử nghe lệnh!

Chung Trấn Văn lại nói tiếp.

- Đồng thời chính thức phong Hứa Nhạc Thanh nhậm chức Đường chủ Hình đường của bản môn!

Hứa Nhạc Thanh ngạc nhiên buột miệng nói:

- Điều này...

Chung Trấn Văn cắm phắn nói:

- Hứa Nhạc Thanh, ngươi dám kháng mệnh lệnh ư?

- Đệ tử không dám!

- Thế là ngươi tiếp nhận rồi chứ?

- Dệ tử tuân lệnh!

Thình lình Chung Trấn Văn dịu lại đôi chút, mỉm cười nói:

- Này Hứa Đường Chủ, ta có thiếu quả quyết ư?

http://tieulun.hopto.org

Phen này Hứa Nhạc Thanh đã khẩu phục tâm phục mỉm cười nói:

- Quả nhiên chẳng hổ thẹn nhất Môn chi chủ chút nào hết!

Chung Trấn Văn cười đắc ý nói:

- Này Hứa Đường chủ, trước kia lão bảo ta phải lấy được Huyết Nguyên Tán của Nam Hải Giáo và Đoạn Hồn Tam Sắc Kim Đơn của Tôn can Đạt Trại Chủ Đoạn Hồn Trại, ta thảy đều chưa lấy được...

Hứa Nhạc Thanh tiếp lời nói:

- Bẩm cáo Chưởng môn nhân, linh dược khả ngộ bất khả cầu, mặc dù bấy giờ ta thân mang cái thế võ công, nếu chẳng tìm ra linh dược thì ta không thể đề khí vận công được...

Chung Trấn Văn khẽ gật đầu nói:

- Về sau ta ắt phải tìm mọi cách lấy cho bằng được hai loại linh dược này cho ngươi, ngươi hãy yên tâm...

Chung Trấn Văn nói đến đây, sực như nhớ ra điều gì, lại nói tiếp.

- Chẳng biết loại thuốc này có chữa được hay chăng?

Hứa Nhạc Thanh nghe nói thế, bất giác tinh thần phấn chấn ngay, buột miệng nói:

- Chưởng môn nhân nói thuốc gì?

Chung Trấn Văn nói:

- Vị lão tiền bối đã cho ta mượn thanh Chu Tiên kiếm ấy, có biếu cho ta ba gói thuốc tán, lúc đó Lu Ngọc Liên bị thương khá nặng, chỉ uống một gói lập tức phục hồi ngay, chẳng biết loại thuốc tán này có trị được thương thế của ngươi ư?

Hứa Nhạc Thanh ngạc nhiên hỏi:

- Chưởng môn nhân có biết người đó là ai chăng?

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn lắc đầu nói:

- Không biết, lão không chịu nói tên họ cho ta nghe.

Hứa Nhạc Thanh khẽ kêu ồ một tiếng, đưa mắt nhìn Chung Trấn Văn, hình như lão đang suy nghĩ điều gì thì phải...

Chung Trấn Văn mỉm cười, thò tay vào túi áo lấy một gói thuốc tán ra, giao cho Hứa Nhạc Thanh nói:

- Hứa Đường chủ, ngươi cứ uống thuốc tán này xem sao, biết đâu trị được thương thế của ngươi cũng nên.

Thế rồi Hứa Nhạc Thanh nhận lấy gói thuốc tán, mở bao giấy ra, tức thì có một mùi thơm xông vào tận Đơn điền, làm cho tinh thần lão sảng khoái ngay!

Hứa Nhạc Thanh cả kinh nói:

- Đây là Thiên cổ linh dược, Kim nguyên Tán của Độc Tý Cùng Thần cách đây cả trăm năm, làm thế nào lại lọt vào tay của người đó ư?...

Chung Trấn Văn cả mừng nói:

- Thế nào, Hứa Đường Chủ loại thuốc tán này có trị được thương thế của ngươi chăng?

Hứa Nhạc Thanh nói giọng xúc động:

- Vật này là cái thế kỳ trân, năm xưa Độc Tý Cùng Thần đã đi khắp rừng núi thiên hạ này,tìm hái linh thảo chế luyện thành thuốc tán này nghe đồn rằng chỉ chế luyện được mười gói, mà thôi, vật này trân quý hơn cả Thiên Niên Hà Thủ Ô, thế mà người này cho ngài một lúc cả ba gói có thể biết rằng đối phương đã xem trọng ngài cỡ nào rồi!

Chung Trấn Văn khẽ gật đầu nói:

http://tieulun.hopto.org

- Phải, quả thật người đã đối xử tốt với t
nhiều lắm, luôn luôn giúp đỡ ta, thế thì Hứ
Đường Chủ hãy mau uống thuốc tán này đi

- Linh dược chẳng dễ tìm đâu, ta chỉ cầ
nửa gói Kim Nguyên Tán này thì dư sức tốn
khỏi độc khí ra hết!

Thế rồi lão đổ nửa gói thuốc tán vào miện
còn nửa gói giao lại cho Chung Trấn văn, sau đ
lão ngồi xếp bằng trên đất, vận khí trị thươn
ngay!

Quả thật Kim nguyên Tán này có một côn
hiệu thần diệu hết sức, Hứa Nhạc Thanh chỉ vậ
công trị thương trong giây lát, thì lão đã cả
thấy tinh thần đại sảng khoái ngay, độc k
trong nội thể đã hoàn toàn được tống ra hết.

Thế rồi lão ngồi dậy, cảm tạ rằng.

- Ân của chưởng môn nhân đối với ta c
vời vợi, Hứa Nhạc Thanh này chẳng biết ph
đền đáp bằng cách nào đây?

Chung Trấn Văn nói:

- Ngươi là đệ tử bản môn thì không nên nói những lời này, chẳng biết lúc nãy ngươi nói Độc Tý Cùng Thần là nhân vật thế nào vậy?

Hứa Nhạc Thanh mượn cây gậy của Chung Trấn Văn nói:

- Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện vậy...

Thế rồi lão mang sự việc ba vị kỳ nhân như thiên Tiên Quỷ Nhân, Độc Tý Cùng Thần và Vô Hư Linh Tăng sống cách đây một trăm năm kể lại cho hắn nghe một phen, sau đó nói:

- Người này có Kim nguyên Tán chắc chắn là đồ đệ của Độc Tý Cùng Thần (độc tý tức là độc thủ chỉ còn một tay vậy) không sai rồi

Dứt lời, hai người một què một gậy đã bước ra ngoài hang đá.

http://tieulun.hopto.org

Họ phóng mắt nhìn tới trước, không còn trông thấy một hòa thượng còn con nào ở ngoài hang đá hết có lẽ họ đã bỏ đi từ lâu rồi.

Thế rồi Hứa Nhạc Thanh bẻ lấy một cành cây để dùng thay quải trượng, sau đó lão trả cây gậy cho Chung Trấn Văn, rồi nói:

- Thưa Chưởng môn nhân, lão định xin ngài được nghỉ ngơi vài ngày.

- Ngươi định đi đâu đó?

- Lão phải đi tìm gặp gian phu dâm phụ để trả thù mới được!

Chung Trấn Văn trầm tư giây lát nói:

- Thôi được, ngươi cứ việc đi đi, bất cứ giờ nào trong vòng mười ngày ngươi phải quay trở về tìm gặp ta.

- Tạ lệnh!

Hứa Nhạc Thanh dứt lời, nhún mình một cái. Cả thân hình y như một con chim đại bàng bay lượn đi mất!

Bây giờ tạm thời không đề cập hành tung của Hứa Nhạc Thanh trước đã, hãy nói Chung Trấn Văn đưa mắt ngắm nhìn bóng người bỗng chốc biến mất của Hứa Nhạc Thanh, hắn khẽ thở dài một tiếng sau đó buộc thanh Chu Tiên Kiếm vào thắt lưng, rồi cũng thượng lộ chạy về hướng Phụng Hoàng Sơn luôn.

Phụng Hoàng Sơn nằm ở phía Bắc hà Nam sơn thế thì chẳng cao lắm, đồng thời cũng không mấy nổi tiếng.

Thế nhưng người địa phương không ai mà chẳng hiểu Phụng Hoàng Sơn, nghe đồn rằng núi này thịnh sản phụng hoàng, nhưng sự thật có phải như thế hay chăng cũng không nơi nào để khảo cứu được hết!

Chung Trấn Văn ấp ủ cả khối nghi vấn lên tới Phụng Hoàng Sơn, hắn không sao hiểu nổi

http://tieulun.hopto.org

người mà người trung niên đã bảo đến gặp, rốt cuộc là một nhân vật thế nào ?

Có một cổ Bảo ẩn hiện trong đám mây mù trắng xóa ở dưới một tuyệt cốc, xa xa nhìn tới hình như ngôi cổ Bảo này dựng lập trên đám mây bay không bằng...

Đêm khuya canh vắng, những con đom đóm óng ánh chiếu sáng trong bầu trời tối như mực, xung quanh cứ vang tới tiếng côn trùng kêu rả rích xen lẫn với tiếng hú lòài chim đêm, làm cho cổ Bảo này tăng thêm phần không khí khủng bố rùng rợn...

Chung Trấn Văn đưa mắt nhìn xuống cổ Bảo dưới tuyệt cốc, hình như chung quanh cổ Bảo được bao phủ một lớp khí âm lành lạnh những con đom đóm óng ánh chiếu sáng y như loài lửa ma.

Cho dù võ công của Chung Trấn Văn cao cường đến đâu đi nữa, hắn cũng phải rùng mình ớn lạnh tóc gáy.

Chung Trấn Văn khẽ ho một tiếng, làm cho lá gan được mạnh dạn lên, hắn cảm thấy rằng mình hồi hộp đến đỗi lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh, Chung Trấn Văn thở mạnh một cái, nắm chặt cây gậy trong tay, sau đó lượn mình chạy vào hướng cổ Bảo luôn!

Chỉ trong chớp mắt thì Chung Trấn Văn đã chạy tới bên ngoài cổ Bảo.

Trầm lặng, trầm lặng đến đỗi y như một ngôi tử Bảo!

Chung Trấn Văn đứng ngẩn người tại chỗ một hồi, nhủ thầm trong bụng: có ai ở trong cổ Bảo này thật sao?

Một cơn gió lành lạnh hắt ngay mạnh hắn, tức thì hắn run bắn người lên.

Chung Trấn Văn bước tới phía trước cổng sắt đã rỉ sét ấy, cất tiếng nói giọng sang sảng:

- Có ai ở trong Bảo chăng?

http://tieulun.hopto.org

Chỉ có tiếng vang dội trong đêm khuya, ngoài ra vẫn tĩnh lặng như tờ!

Chung Trấn văn đã do dự không tiến tới nữa, hắn cho rằng người trung niên đã bảo hắn đến đây để gặp đối phương, đương nhiên trong cổ Bảo này phải có người sống trong đó không sai!

Thế tại sao mình đã lớn tiếng kêu gọi như vậy, mà vẫn không thấy đối phương trả lời ư?

Chẳng lẽ trong cổ Bảo có một quái nhân ở trong ấy sao? Hoặc là một nhân vật khủng bố nào đã sống trong Bảo chăng?

Chung Trấn văn suy nghĩ đến đây, bất giác rùng mình lạnh toát mồ hôi!

Tiến vào trong ư?

Hay là chẳng vào cổ Bảo nữa?

Hình như giữa vào hay chẳng vào có quan hệ cực đại đối với hắn không băng!

Chung Trấn Văn đã do dự bất quyết, đứng ngẩn người ra tại chỗ luôn!

Cuối cùng Chung Trấn Văn đã quyết định vào Bảo!

Hắn biết rằng hắn không thể chẳng vào, vì người trung niên đối với hắn có ơn nghĩa cao vời vợi, mình đã thọ thác của người, ắt phải hoàn thành việc này cho người mới thôi.

Hắn suy nghĩ đến đây, liền dộng cây gậy xuống đất một cái và ho nhẹ một tiếng, đánh bạo bước vào cổng sắt gỉ sét ấy ngay!

Hắn dùng sức đẩy mạnh chiếc cổng sắt tiến bước vào trong, đưa mắt quan sát một vòng, thấy toàn những màng nhện, và bụi bặm bám đầy trong Bảo dày hơn cả tấc!

Chung Trấn Văn dừng bước lại, cất tiếng gọi to lần nữa.

- Có ai ở trong này chăng?

http://tieulun.hopto.org

Kêu ùn ùn những tiếng vang dội, không thấy một ai trả lời hết!

Chung Trấn Văn rùng mình nhủ thầm: sao chẳng thấy ai trả lời gì vậy?

Hắn suy nghĩ đến đây, tức thì nổi cơn thịnh nộ, quơ gậy quét những đám màn nhện sang một bên, sau đó rảo bước tiến vào trong luôn!

*

**

HỒI THỨ 35

BẤT LIỄU TÌNH

Chung Trấn Văn đi qua đại sảnh, tức thì trông thấy một cánh cửa nhỏ hiện ra trước mắt, hắn dùng cây gậy khẽ thọc chiếc cửa thiểu thất một cái, kêu "sột" một tiếng, chiếc cửa nhỏ được mở toan ra lập tức, Chung Trấn Văn phóng mắt nhìn vào trong, suýt nữa thất thanh kêu lên hoảng hốt...

Có hai cỗ quan tài màu xanh đặt ngay giữa tiểu thất.

Chung Trấn Văn thở mạnh một cái, sau đó quay người đi ra đại sảnh!

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn đưa mắt quan sát lần nữ
thấy Cổ Bảo này rộng lớn hết sức, chỉ mỗi m
gian đại sảnh rộng cả mười trượng ngoài, có
số hành lang ăn thông các nơi, đồng thời có m
cầu thang đi lên lầu các cổ bảo!

Chung Trấn Văn thoáng cau mày lại, trầ
tư giây lát, sau đó cất bước đi lên thang lầu.

Thình lình...

Ngay lúc Chung Trấn Văn xoay người bư
lên thang lầu, bỗng từ sau lưng có một âm than
lạnh như tiền vang tới, nói:

- Các hạ là ai thế?

Chung Trấn Văn nghe tiếng nói, giật mìn
xoay người nhìn ra sau ngay, thấy ngay giữa h
điện đại sảnh, có một người đang ngồi ở đó!

Vì người này đã ngồi trong bóng tối gi
hậu điện nên lúc nãy Chung Trấn Văn khô
phát hiện đối phương!

Đối phương mặc chiếc áo màu đen, phối hợp với màu đêm tối như mực nên không thể nào trông thấy đối phương được hết!

Chung Trấn Văn thoáng ngạc nhiên trong giây lát, sau đó thất kinh nói:

- Ngươi là ai thế?

- Tiểu oa nhi, ta hỏi ngươi trước kia mà?

Âm thanh vẫn lạnh như tiền, hình như không phải thốt từ miệng con người!

Chung Trấn Văn nói:

- Ta thay mặt một người đến đây dự ước hẹn!

- Dự ước hẹn ư? Ai bảo ngươi đến vậy?

- Một người trạc tuổi trung niên!

- Người đó tên gì thế?

- Không biết!

http://tieulun.hoptot.com

- Không biết tên sao ngươi lại bằng lòn
đến đây dự ước hẹn thay đổi phương ư?

Chung Trấn Văn nghe đối phương hỏi nh
thế, tức thời chẳng biết trả lời thế nào đây, hắ
sực nghĩ ra một điều, nói:

- Y giao cho tại hạ một thanh Chu Tiê
Kiếm!

- Chu Tiên Kiếm ư?

- Phải, chính là Chu Tiên Kiếm vậy.

Bóng đen như quỷ u linh ở đậu điện
trầm tư giây lát, sau đó nói:

- Ngươi có biết y bảo ngươi đến hội kiến với
ai chăng?

- Không biết.

- Chẳng lẽ y không đến đây nữa sao?

- Phải, y không đến đây nữa!

Chung Trấn Văn nói xong, bầu không khí lại trở nên tịch lặng như trước!

Chung Trấn Văn vận hết mục lực, nhưng vẫn không làm sao trông thấy diện mục của đối phương hết, vì âm thanh đối phương lạnh như băng tuyết nên hắn không thể nhận ra đối phương là nam hay nữ nhân.

Một hồi thật lâu, âm thanh lành lạnh ấy bỗng nói giọng u oán:

- Người mà y bảo ngươi đến gặp chính là ta đây!

Lần này Chung Trấn Văn đã nhận ra âm thanh rồi, đây là giọng điệu của một nữ nhân, người mà người trung niên bảo hắn đến gặp chính là một nữ nhân, thế rồi hắn thắc mắc, nói:

- Trong cổ bảo này ngoại trừ ngươi ra, chắc không còn ai nữa rồi chứ?

- Còn.

- Còn ai nữa sao?

http://tieulun.hopto.org

- Đúng thế, ngươi đã gặp rồi, họ nằm trong quan tài vậy.

- Nằm trong hai cỗ quan tài lúc nãy?

- Phải, ta làm bạn với họ đã năm năm trời khoảng thời gian này chẳng phải ngắn ngủi, tuy nhưng những chuỗi ngày cô đơn đã vì chàng lặng lẽ trôi qua, thế mà chàng chẳng động lòng hồi niệm ta chút nào hết...

Giọng điệu u oán não nùng, khiến người nghe thấy phải mủi lòng thương xót không sai!

Chung Trấn Văn buột miệng nói:

- Ngươi ở trong cỗ Bảo này đã năm năm trời rồi sao?

- Phải, năm năm trời rồi... thời gian hiu quạnh lạnh lùng đã nghiền nát tâm linh ta, ta ở đây chờ đợi cả năm năm trời, thế nhưng chàng vẫn không đến... phải, chàng mãi mãi không đến đây nữa...

Nói tới đây [illegible] nên lời nữa!

Chung Trấn Văn nói:

- Trong khoảng thời gian năm năm này, lão chưa đến đây được một lần sao?

- Ngươi có cho rằng khoảng thời gian năm năm này là lâu dài chăng?

Chung Trấn Văn khẽ gật đầu nói:

- Với cặp mắt của một cặp tình nhân, quả thật thời gian này dài lê thê vậy!

Đối phương cười một tiếng rất não nùng, nói:

- Chàng đến đây được một lần!

- Chỉ đến có một lần sao?

- Một lần đối với chàng là quá nhiều rồi!

- Bà là tình nhân của lão ư?

http://tieulun.hopto.org

- Có lẽ như thế.

- Lão xử tốt với ta thì ta cũng chẳng lưu lại đây chờ đợi cả năm năm trời làm gì?

Bỗng nhiên Chung Trấn Văn nảy sinh một nỗi niềm thông cảm, đối phương vì yêu một người đã bất kể tất cả lưu lại trong cổ Bảo âm u như cõi ma quỷ này, đợi chờ cả năm năm trời, những chuỗi ngày cô đơn lạnh lẽo như thế, há có thể là một con người bình thường chịu đựng được chăng?

Chung Trấn Văn suy nghĩ đến đây, bất giác nói:

- Y là một người bạc tình chăng?

- Không, chàng là một con người rất giàu tình cảm, ngoại trừ ta ra, chàng không có người yêu thứ hai nào khác.

Chung Trấn Văn thắc mắc chẳng hiểu gì hết, hắn hồi tâm suy nghĩ kỹ lại nhìn người trung niên trong cặp mắt hắn là một người cực

chánh phái quyết chẳng phải h... phụ tình bạc nghĩa đâu, nếu qu... người vì nguyên nhân gì đó mà không thể kết hợp, hắn sẵn sàng muốn giúp đỡ họ.

Chung Trấn Văn suy nghĩ đến đây, nói:

- Thế thì giữa hai người vì lý do gì mà không thể kết hợp ư?

- Vì không muốn trở thành một cặp tội nhân để người khinh miệt.

Bỗng nhiên Chung Trấn Văn như hiểu ra điều gì, chẳng phải người trung niên cũng đã nói với hắn rằng: "Việc quá khứ hãy để cho nó qua luôn, chúng ta không thể làm một tội nhân để người đời khinh miệt!" Rồi sao?

Thế thì rốt cuộc giữa hai người trung niên và người đàn bà này có mối quan hệ thế nào đây? Chung Trấn Văn ... thắc mắc vô cùng!

Một nữ nhân vì yêu một nam nhân, đã bất kể tất cả mang những chuỗi ngày thanh xuân chôn vùi trong khoảng thời gian cô đơn lạnh lẽo

http://tieulun.hopto.org

dài lê thê cả năm năm trời, như thế có đáng thương xót chăng?

Quả thật tình yêu có một sức mạnh khó thể tưởng tượng được, tại sao bà ta lại ở đây chờ đợi cả những chuỗi ngày năm năm trời như thế phải, bên trong này chỉ có một chữ "yêu" thôi.

Biến tình xuân mộng, đời người có được mấy lần năm năm như thế ư?

Một hồi thật lâu, bóng đen như quỷ linh ấy, u oán hỏi:

- Này tiểu oa nhi, chàng có nói những gì ngươi chăng?

Chung Trấn Văn nói:

- Y chỉ bảo ta nói với ngươi một câu rằng: "Việc quá khứ hãy để cho nó qua luôn, chúng ta không thể làm một tội nhân để người đời khinh miệt", ngoài ra không nói gì hết.

Bóng đen khẽ kêu "ồ" một tiếng không gì hết.

Thình lình...

Bóng đen như quỷ u linh ấy cất tiếng như điên như cuồng, tiếng cười này chẳng khác nào tiếng khóc của loài quỷ dữ ở cõi u linh vậy, tức thì Chung Trấn Văn lại cảm thấy như có một lớp không khí khủng bố lành lạnh phủ lên toàn thân, làm cho hắn phải lạnh toát mồ hôi.

Tiếng cười vừa dứt, bống nghe bóng đen xúc động nói:

- Tội... tội và tình... ta vì chàng mà mất hết tất cả, tại sao thế, cũng chỉ vì tình mà thôi, chàng không yêu ta, lại chỉ vì tội...

Đối phương nói tới đây, cười cay đắng một tiếng sau đó lại nói tiếp:

- Trong khoảng thời gian năm năm dài lê thê này, ta chẳng được một cái gì hết, những

http://tieulun.hopto.org

chuỗi ngày cô đơn hiu quạnh làm cho ta già nhiều!

Lời nói u oán bi ai, khiến người nghe thấy phải mủi lòng thương xót không sai!

Chung Trấn Văn bất giác nói:

- Nếu ngươi yêu y, ta có thể giúp ngươi tìm y đến đây, bằng không mặc dù ngươi có thể chịu đựng năm tháng trôi qua thế nhưng chắc chắn ngươi không thể nào chịu đựng được sự hành hạ đau khổ của tâm linh!

- Chàng sẽ đến đây chăng?

- Ta trộm nghĩ y phải đến đây không sai!

- Không, chàng mãi mãi không bao giờ đến đây!

- Ta sẽ nói cho y được hiểu, không thể để ngươi chờ đợi mãi mãi như thế này được!

- Cho dù ta có chết, thì chàng cũng không bao giờ đến đây đâu.

Chung Trấn Văn lấy làm khó xử, nói:

- Thế thì ta sẽ giúp đỡ các ngươi bằng cách nào đây?

- Người ngoài không thể nào giúp được gì hết, ngươi có thể rời khỏi đây được rồi.

Chung Trấn Văn đưa mắt nhìn bóng đen ấy một lát, sau đó khẽ gật đầu một cái, quay người bước ra cổng lớn!

Thình lình...

Hắn dừng bước lại, ngoái cổ ra sau hỏi:

- Tại hạ có thể thỉnh giáo tên họ của tôn giá chăng?

- Miễn vậy, chẳng phải ngươi cũng không biết tên họ của chàng sao?

- Phải, y chẳng nói cho tại hạ biết tên học của y... Chung Trấn Văn dừng lại giây lát, sau đó nói tiếp:

http://tieulun.hopto.org

- Rốt cuộc giữa hai người đã xảy ra [illegible] thế, quả thật ta chẳng hiểu gì hết.

- Chẳng phải lúc nãy ta nói với ngươi rồi sao? Hai chúng ta chỉ vì chữ "tội" mà thôi.

- Chẳng lẽ hai ngươi kết hôn lại có tội gì sao?

- Ta là ngươi đã kết hôn rồi.

Chung Trấn Văn giật bắn người lên, buộ miệng nói:

- Tôn giá đã kết hôn rồi?

- Phải!

- Thế tôn phu đâu rồi?

- Có lẽ chết rồi!

Lần này Chung Trấn Văn lại càng khó hiểu hơn, giữa người trung niên và người đàn [illegible] rốt cuộc có mối quan hệ thế nào vậy?

Hắn suy nghĩ đến đây, hỏi:

- Tôn giá đã có phu quân, tại sao lại yêu làm gì nữa?

- Tình!

- Tôn giá không thể nào quên tình thâm cuả y sao?

- Phải!

- Thế rồi, tôn giá buông bỏ phu quân để đi theo y?

- Đúng thế!

- Hai người từng là một cặp tình nhân chứ gì?

Bóng đen ấy lẳng lặng không nói gì hết, sau đó đối phương thở dài một tiếng, hỏi:

- Này tiểu oa nhi, rốt cuộc ngươi muốn biết điều gì ư?

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn nói:

- Ta muốn biết quan hệ giữa hai người.

Bóng đen ấy cười rất thê lương, nói:

- Ngươi biết việc của hai ta để làm gì vậy?

- Tại vì ta sực nghĩ ra một người!

- Ai thế?

- Nếu tôn giá kể cho tại hạ biết chuyện của hai ngươi, thì tại hạ sẽ nói cho tôn giá nghe câu chuyện của tại hạ vậy!

Bóng đen trầm tư một hồi lâu, sau đó nói:

- Hai chúng ta từng là một cặp tình nhân...

Chung Trấn Văn tiếp lời:

- Từng là một cặp tình nhân yêu thương từ thời niên thiếu chứ gì?

- Phải, hai ta từng yêu nhau [illegible] thiếu, sau khi hai ta trưởng thành [illegible] chàng tha thiết mãi cho đến bây giờ.

Trong đầu óc Chung Trấn Văn hiện [illegible] người bất hạnh khác thật nhanh, con người [illegible] chính là Hứa Nhạc Thanh vừa gia nhập phái Địa Ngục Môn!

Chẳng lẽ bóng đen này chính là Vị Quân Sầu Mã Tú sao?

Chung Trấn Văn suy nghĩ đến đây, bất giác run bắn người lên, hắn hồi tưởng tình cảm khi hắn mượn thanh Chu Tiên Kiếm của người trung niên...

Đối phương thoạt nghe thấy ba chữ "Hứa Nhạc Thanh" đã giật bắn người lên...

Nay lại nghe bóng đen này kể lại cố sự tương tự như thế, hắn đã khẳng định một trăm phần trăm, bóng đen này chính là Vị Quân Sầu Mã Tú Quân không sai rồi!

http://tieulun.hopto.org

Nếu quả thật bóng đen này là Mã Tú Quân?....

Chung Trấn Văn suy nghĩ đến đây lửa giận trong lòng bất giác bốc cháy phừng phực, hắn lập tức cất tiếng nói:

- Tại hạ xin hỏi tôn giá một điều!

- Ngươi cứ việc nói!

- Có phải người trung niên giao thanh Chu Tiên Kiếm cho ta chính là Hồ Đài Chương chăng?

Chung Trấn Văn vừa thốt ra lời nói này, tức thì bầu không khí trở nên trầm lặng ngay, rõ ràng bóng đen ấy như đã giật bắn người lên!

Chung Trấn Văn nói:

- Tôn giá cứ trả lời đi!

Một hồi thật lâu, bóng đen ấy mới nói giọng u oán:

- Phải, y chính là Hồ Đài Chương...

Chung Trấn văn mặt mày biến...

- Thế thì ngươi chính là Vị Quan... Mã Tú Quân rồi?

- Ủa?... sao ngươi lại biết như thế?

- Ta đã gặp phu quân của ngươi!

- Hứa Nhạc Thanh ư?

- Đúng thế!

- Y chưa chết sao?

Chung Trấn Văn nói giọng lạnh lùng:

- Tôn giá chỉ trông y chết mà thôi?

Mã Tú Quân trầm tư giây lát, nói:

- Ta không yêu y...

- Thế rồi ngươi muốn y chết?

http://tieulun.hopto.org

- Ta chẳng muốn y chết bao giờ, ta cho rằng ta đã có lỗi với y!

- Ngươi đã biết ngươi có lỗi với y, tại sao ngươi lại gây nên sự việc như thế và hãm hại y lâm vào thảm cảnh như ngày hôm nay ư?

- Ta hãm hại y bao giờ ư?

- Nếu chẳng phải ngươi thì y cũng chẳng mất hết một chân một tay như ngày hôm nay đâu?

- Ngươi nói sao?

Hình như Mã Tú Quân đã kinh ngạc khi nghe Chung Trấn văn nói như thế!

Lúc nãy Chung Trấn văn thương xót người đàn bà này phải ở lại cổ Bảo này đợi chờ cả năm năm trời dài lê thê, nay bỗng biết y là Mã Tú Quân, tức thì lửa giận trong lòng đã sôi lên sùng sục!

Chung Trấn Văn cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Không ngờ ngươi lại hạ tiện đ...

- Nói sao, ngươi.... ngươi nói ta hạ tiện ư?

- Nếu ngươi không hạ tiện thì tại sao đã k... hôn với người rồi sau đó lại luyến tiếc tình cũ, bỏ ...ơi chồng con, để vào cổ Bảo này đợi chờ năm năm ư?

Chung Trấn Văn vừa dứt lời, thì Mã Tú Quân cười lạnh lùng một tiếng gầm hét nói:

- Này tiểu oa nhi, ngươi hãy cút khỏi cổ Bảo này cho ta ngay!

Chung Trấn Văn cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Cút thì cút, có sao đâu, thế nhưng...

- Ngươi hãy cút khỏi đây mau!

Chung Trấn Văn cười lạnh lùng nói:

http://tieulun.hopto.org

- Nếu ta sớm biết ngươi là Mã Tú Quân thì ta đi từ lâu rồi, chứ không đợi ngươi mời ta đi đâu?

Chung Trấn Văn nói vừa xong, thì một bóng đen lướt tới dừng lại trước mặt Chung Trấn Văn nhanh như cắt, lạnh lùng gầm hét nói:

- Ta là Mã Tú Quân thì sao nào?

Chung Trấn văn bất giác thụt lùi ra sau hai bước, đưa mắt ngắm nhìn Vị Quân Sầu là một giang hồ đệ nhị mỹ nhân này, quả nhiên y là một tuyệt sắc giai nhân, thế nhưng năm tháng vô tình ở hai bên khóe mắt y đã có nhiều vết nhăn, song vẫn không làm sao che dấu được gương mặt tuyệt đẹp của y hết!

Mặc dù không có nét đẹp sắc xảo mặn mà như Tuyết Mỹ Nhân thế nhưng y cũng chẳng thua kém Tuyết Mỹ Nhân là bao.

Thế rồi Chung Trấn Văn lạnh lùng nói:

- Ngươi hạ tiện!

Mã Tú Quân nghe hắn nói thế, [illegible] khí bốc lên đùng đùng, nói:

- Ngươi thủ nói lần nữa xem nào.

Chung Trấn Văn cười khẩy nói:

- Chớ bảo rằng nói một lần nữa cho dù một trăm lần hay là một ngàn lần ta cũng cứ nói ngươi hạ tiện...

Chung Trấn văn nói chưa hết lời, kêu "bốp" một cái, thì Mã Tú Quân đã giơ tay tát vào mặt Chung Trấn văn một bộp tay nhanh nhu cắt, tức thì Chung Trấn Văn cảm thấy mặt mày nóng bừng lên, hắn bất giác thụtlùi ra sau một bước ngay.

Chung Trấn Văn không ngờ Mã Tú Quân lại xuất thủ đánh hắn như thế, vì hắn không hề đề phòng nên đã bị đối phương đánh cho một bộp tai.

Hắn giơ tay sờ chiếc má nóng bừng một cái, nói:

http://tieulun.hopto.org

- Ngươi dám đánh ta ư?

- Ta chỉ cảnh cáo ngươi không được ăn nói bừa bãi thôi!

Dứt lời, chẳng thèm dòm ngó gì tới Chung Trấn Văn nữa, y đã xoay người bước vào trong...

Chung Trấn văn căm phẫn nói:

- Ngươi hãy đứng lại xem nào!

Mã Tú Quân ngoái cổ nhìn ra sau, lạnh lùng gằm hét nói:

- Ngươi muốn gì nữa đây?

- Ngươi lấy tư cách gì đánh ta như thế?

Dứt lời, hắn đã lướt tới đứng ở trước mặt Mã Tú Quân.

Mã Tú Quân cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Nếu chẳng vì trông thấy ngươi [illegible] tuổi, hứ, có lẽ không phải chỉ một bộp [illegible] thôi!

Chung Trấn Văn cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Ta cũng sẽ trả cho ngươi một cú...

Hắn nói chưa hết lời, thì đã giơ tay phải tát tới nhanh như cắt, kêu "bốp" một cái thì Chung Trấn Văn đã đánh một bộp tai vào má phải của Mã Tú Quân nhanh như điện chớp.

Quả thật Mã Tú Quân không ngờ Chung Trấn Văn lại đánh y như thế, tức thì bả ta cũng đã thụt lùi ra sau một bước.

Thủ pháp Chung Trấn Văn đánh Mã Tú Quân thần tốc hết sức, nếu là một người nào khác, chớ hòng đánh trúng Mã Tú Quân dễ dàng như thế.

Lần này Mã Tú Quân đã giật mình kinh hãi đối phương bất quá chỉ được hai mươi tuổi

http://tieulun.hopto.org

ngoài, làm sao lại có một thân võ công cao cường như thế?

Bà ta vừa suy nghĩ vừa nhìn Chung Trấn Văn từ trên xuống dưới một lát, sau đó lạnh lùng nói:

- Quả nhiên võ công của các hạ chẳng kém.

Chung Trấn Văn cười khẩy nói:

- Ngươi đánh ta một bộp tai thì ta phải trả lại ngươi một tát tai thôi, đây là việc công bằng vậy.

- Thế là các hạ cũng chỗ hòng ra khỏi cổ Bảo này nữa.

- Ngươi chưa xứng đáng nói thế.

- Thế thì cứ việc thử xem nào.

Dứt lời, Mã Tú Quân vận công vào song chưởng ngay, nếu Chung Trấn Văn thoạt có hành động thì bà ta lập tức tấn công không sai.

Chung Trấn Văn cười khẩy nói:

- Bây giờ ta chưa muốn rời khỏi đây, này người đàn bà hạ tiện kia, ta nói cho ngươi được biết, Hứa Nhạc Thanh đang truy lùng ngươi đấy.

Cũng lại câu nói đàn bà hạ tiện nữa, làm sao Mã Tú Quân có thể chịu đựng được Chung Trấn Văn đã liên tục nhục mạ bà ta như thế ư?

Thế rồi, hai má nóng bừng lên, lập tức gầm hét một tiếng, kêu vù một cái, phóng ra một chưởng đánh vào ngươi Chung Trấn Văn nhanh như cắt.

Mã Tú Quân thoạt vừa phóng chưởng tấn công thì Chung Trấn Văn cũng quơ gậy đánh ra một chiêu Phong Vân Biến Sắc mạnh như vũ bão.

Vì Chung Trấn Văn sử dụng quải trượng, một phân binh khí lợi hại hơn một phân chưởng phong, quả nhiên võ công của Mã Tú Quân cũng chẳng phải tầm thường, bà ta đảo mình một cái, giơ tay trái tấn công ra một chưởng tiếp.

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn giật mình kinh hãi, quả nhiên võ công Mã Tú Quân chẳng thua kém gì hắn, thế rồi hắn gầm hét một tiếng, cũng giơ tay rái phản công một chưởng luôn.

Chung Trấn Văn cố tình muốn đụng cứng với Mã Tú Quân, thử xem công lực của bà ta cao đến bực nào, nên hắn đã dùng đến mười thành công lực đụng với đối phương.

Kêu đùng một tiếng, đất cát bay lên tung tóe đen nghịt cả một vòm trời, hai người đồng thời thụt lùi ra sau một bước!

Qua một chưởng đụng cứng này, võ công của hai bên đúng là nửa cân tám lạng.

Hai người cùng lúc ngẩn người ra tại chỗ hết!

Chung Trấn Văn kinh ngạc trông thấy Mã Tú Quân đã luyện thành tựu chín phần tuyệt học trong Đạt Ma Di Cân Kinh, công lực đã ngang cơ với hắn!

Còn Mã Tú Quân lại kinh hãi thấy rằng Chung Trấn Văn thanh niên tuổi trẻ như thế, lại có khả năng tiếp trọn một cú tuyệt học Đạt ma Di Cân Kinh của bà ta, làm sao chẳng bảo bà ta giật mình kinh hãi ư?

Tức thì hai người đưa mắt nhìn nhau, không một ai động đậy gì hết, hai người thảy đều khiếp vía võ công của đối phương!

***

HẾT TẬP 5

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ 36

TÂM SỰ KHÓ NÓI

Bầu không khí khẩn trương trôi qua, kế đó lại tịch lặng như tờ.

Một hồi thật lâu, Mã Tú Quân mới nói:

- Khổ luyện năm năm trời vẫn chưa thể đánh ngươi một chưởng... Bà ta nói tới đây, cười thật thê lương, sau đó lại nói tiếp:

- Năm năm chờ đợi chỉ là một giấc ảo mộng, năm năm khổ luyện như nước chảy qua cầu, năm

http://tieulun.hopto.org

năm, một thời gian năm năm lê thê đáng sợ gớm, ta đã được những gì ư?...

Tiếp theo tiếng nói của bà ta nước mắt đã nhỏ ròng ròng xuống...

Thế rồi bà ta quay ngươi và ngoái cổ nhìn ra sau, nói giọng thê lương:

- Đi đi, có lẽ các hạ nói phải, ta là một người đàn bà hạ tiện!

Một lớp không khí tịch lặng suýt nữa phải biến thành băng tuyết bao phủ người bà ta...

Mã Tú Quân cất bước thoăn thoắt đi vào trong...

Thình lình...

Chung Trấn Văn đã nghe thấy tiếng khóc đau thương rất nhỏ nhẹ của bà ta...

Chung Trấn Văn vốn muốn buông lời châm biếm bà ta, nhưng hắn đã hồi tâm suy nghĩ kỹ lại, cuối cùng bà ta vẫn là một nữ nhân bất hạnh, tức thì lòng hắn mềm như nhũn ngay!

Hắn đã lãnh hội chữ "tình" đã hại mất [illegible] đàn bà này, bà ta vì một chữ "tình" đã sẵn [illegible] buông bỏ một gia đình hạnh phúc, vào [illegible]ong cổ Bảo này sống cả năm năm trời!

Bà ta với Hồ Đài Chương là một đôi tình nhân yêu thương từ thời niên thiếu, tình cảm này đã ăn sâu vào thâm tâm bà ta, làm thế nào bảo bà ta một sớm một chiều quên hẳn được ư?

Thế rồi, sau kết hôn nhiều năm bà ta lại gặp Hồ Đài Chương, nếu Hồ Đài Chương là một con người không có lý trí thì có lẽ họ đã phạm tội lỗi lớn từ lâu rồi!

Một nữ nhân! Một nữ nhân trên ba mươi tuổi, y như một đoàn lửa, đoàn lửa tình này đã kìm chế nhiều năm, một khi bùng nổ đã đốt cháy cả lý trí của bà ta, khiến cho bà ta phải làm nên những việc ngu xuẩn như ngày hôm nay đây.

Rõ ràng bà ta cho rằng Hồ Đài Chương sẽ yêu bà ta, thế nhưng bà chẳng ngờ Hồ Đài Chương vì sợ thế gian khinh miệt, đã tránh né

http://tieulun.hopto.org

không gặp bà, đến đỗi bà ta phải đợi chờ mòn mỏi những năm năm trời trong cổ Bảo này...

Tiếng khóc u oán mà lại thê lương.... như đã nói lên trăm ngàn nỗi khổ não trong lòng bà...

Chung Trấn Văn lẳng lặng nghiến răng, không chịu nổi nữa, đã cất tiếng nói:

- Những chuỗi ngày cô đơn lạnh lẽo như thế này chẳng thích hợp bà sống trường kỳ đâu, bà hãy đi đi, hãy trở về tìm Hứa Nhạc Thanh, phu quân của bà.

- Tìm y ư?

Mã Tú Quân ngoái cổ nhìn ra sau, trên má phấn ông ánh với hai giọt ngấn lệ, bà cười rất não nùng, nói giọng u oán:

- Ta quay trở về tìm y để làm gì, chẳng phải ta đã nói rằng ta không yêu y ư?

- Thế thì bà ở lại đây kỳ vọng những gì vậy?

Mã Tú Quân cười một tiếng thật thê lương nói:

- Ngươi hãy còn trẻ, ngươi chưa lãnh hội được sức mạnh của chữ "tình", ta không phủ nhận ta đã bị hủy diệt dưới chữ "tình", sau năm năm chờ đợi, cuối cùng ta đã thức tỉnh, thế nhưng ta đã đánh mất tất cả, phu quân, hài nhi và gia đình...

Chung Trấn Văn lắc đầu nói:

- Không, thật sự bà vẫn chưa đánh mất gì hết, bà vẫn tìm bắt lại được kia mà.

- Tất cả đã trở thành quá khứ.

- Những quá khứ này vẫn còn tìm lại được, nếu như bà yêu phu quân và cả con gái bà...

Mã Tú Quân cười một cách đau đớn, ngắt lời nói của hắn, lắc đầu nói:

- Không, ta không dám mong cầu nữa, bây giờ ta đi tìm chàng, chỉ cần chàng nói một lời dứt

http://tieulun.hopto.org

khoát không yêu ta, sau đó tạ sẽ rời khỏi thế giới thê lương này ngay.

Chung Trấn Văn phản đối nói:

- Không cần phải như thế, nếu bà yêu chồng bà, ta dám bảo chứng bà sẽ tìm lại hạnh phúc đã đánh mất, chẳng khác nào như trước kia bà vẫn có một mái gia đình ấm cúng hạnh phúc không sai!

Mã Tú Quân lắc đầu nói:

- Ta chẳng muốn nói vấn đề này nữa, này các hạ, ta phải đi ngay bây giờ!

Dứt lời, bà lượn mình chạy như gió, quả thật bà ta đã phi thân chạy ra cổng sắt biến mất luôn.

Chung Trấn Văn cảm khái thở dài một tiếng, hắn không ngăn cản bà ta nữa, hắn nghĩ rằng một khi bà quyết định đi tìm Hồ Đài Chương, mình có lý do gì ngăn cản bà ư?

Chung Trấn Văn đưa mắt nhìn đại sảnh một vòng, sau đó bước ra khỏi cổ Bảo luôn!

Chung Trấn Văn ngoái cổ nhìn cổ Bảo giây lát, lẳng lặng nói lẩm bẩm một mình:

- Trong cổ Bảo này... đã chôn vùi một người đàn bà, bà ta ở lại đây chờ đợi cả năm năm trời... đánh mất phu quân, hài nhi và gia đình...

Chung Trấn Văn đang còn nói lẩm bẩm, bỗng nhiên có một âm thanh từ sau lưng hắn vang tới, nói:

- Này các hạ, chẳng phải các hạ định giúp bà ta tìm lại hạnh phúc ư?

Nghe âm thanh vang tới bất thình lình, Chung Trấn Văn đã giật bắn người lên, vội đảo mắt nhìn ra sau, thấy một ông lão lùn thấp vừa gầy vừa đen đứng ở chỗ cách sau lưng hắn độ khoảng hai trượng.

Chung Trấn Văn mỉm cười nói:

http://tieulun.hopto.org

- Thưa Công Tôn lão tiền bối, không ngờ lão cũng ở đây, lão nghe thấy đối thoại giữa vãn bối và Mã Tú Quân rồi ư?

Vũ Trụ Nhất Tuyệt Công Tôn Minh cười hí hí nói:

- Ta nghe thấy hết rồi!

- Lão động lòng thương xót bà ta chăng?

Công Tôn Minh mỉm cười nói:

- Chẳng lẽ ngươi không thương hại bà ta sao?

Chung Trấn Văn khẽ gật đầu nói:

- Hoàn cảnh của bà ta đáng được mọi người thương xót, thế nhưng hành vi của bà ta thì không thể thông cảm được.

Công Tôn Minh mỉm cười nói:

- Đúng thế, đúng thế, nhưng mà bà ta chẳng có lỗi lầm gì lớn cả.

Chung Trấn Văn cười khẩy nói:

- Cho dù Hồ Chương Đài không yêu bà thì bà ta cũng chẳng nên ở lại đây chờ đợi năm năm làm gì!

- Theo sự hiểu biết của ta, Hồ Đài Chương chưa từng tỏ lòng không yêu bà ta!

- Tại sao thế?

Công Tôn Minh cười cay đắng nói:

- Chàng sợ nàng thương tâm mà thôi!

- Chẳng lẽ Mã Tú Quân không biết điều này sao?

- Đương nhiên biết chứ.

- Nếu biết thì bà ta lưu lại đây chờ đợi gì nữa?

- Bà ta muốn dùng chơn tình đốt cháy trái tim của Hồ Đài Chương!

http://tieulun.hopto.org

- Thế nhưng bà vẫn thất bại.

- Phải, bà đã thất bại, bại một cách thê thảm cuộc đời của nữ nhân có mấy lần năm năm ư?

Ngày xuân mòn mỏi má hồng phôi pha, khi bà ta tỉnh mộng, những ngày xuân đẹp đẽ cũng đã biến mất!

Chung Trấn Văn cười cay đắng nói:

- Hồ Đài Chương vướng mình trong lưới tình, mà chẳng bị tình dục khống chế đã quý lắm rồi.

Công Tôn Minh có cùng một cảm nghĩ, khẽ gật đầu nói:

- Này Chưởng môn nhân, ngài có biết tại sao ta đến tìm ngài chăng?

Chung Trấn Văn ngạc nhiên nói:

- Lão tiền bối có việc chi quan trọng lắm chăng?

Công Tôn Minh nghiêm sắc mặt lại, nói:

- Ngài đã gây họa rồi.

Chung Trấn Văn giật bắn người lên, nói:

- Ta đã gây nên họa gì thế?

- Hứa Nhạc Thanh đã tìm gặp Hồ Đài Chương rồi!

Chung Trấn Văn cả kinh, nói:

- Có thật chăng?

- Ta nói dối ngài làm gì, bây giờ Hứa Nhạc Thanh quyết giết chết Hồ Đài Chương cho bằng được mới thôi!

Chung Trấn Văn quýnh quáng nói:

- Hiện giờ họ đang ở đâu?

Công Tôn Minh trầm giọng nói:

- Ngài đích thân đến nói chuyện với họ mới xong bằng không Hứa Nhạc Thanh không bao

http://tieulun.hopto.org

giờ chịu tin rằng Hồ Đài Chương là trong sạch hết....

Lão nói tới đây, dừng lại giây lát, nói tiếp:

- Chúng ta hãy đi ngay bây giờ thôi.

Dứt lời, lão lượn mình chạy đi trước.

Chung Trấn Văn đã sợ quýnh cả lên, hắn không ngờ Hứa Nhạc Thanh đã tìm gặp Hồ Đài Chương mau như thế, đồng thời lão lại quyết giết chết Hồ Đài Chương cho bằng được.

Nếu Hồ Đài Chương có mệnh hệ gì thì hắn sẽ ân hận suốt đời không sai.

Hắn suy nghĩ đến đây, lập tức phóng mình chạy theo Công Tôn Minh luôn.

Hai bóng người chạy như gió, chỉ trong chốc lát đã chạy xa cả vài dặm đường.

Bỗng nhiên, Công Tôn Minh dừng bước lại, Chung Trấn Văn cũng theo sau dừng bước lại luôn, hấp tấp hỏi:

- Lão tiền bối, họ ở đâu?

Công Tôn Minh khẽ gật đầu nói:

- Đến rồi!

Chỉ một câu trả lời ngắn ngủi, Chung Trấn Văn bỗng lấy làm khẩn trương vô cùng, hắn kêu ồ một tiếng nói:

- Đến rồi sao?

Công Tôn Minh khẽ gật đầu một cái, nói:

- Hãy nói khẽ một chút nào, nếu hai tuyệt thế cao nhân này đấu với nhau một phen để mình được mở mắt tăng phần kiến thức, há chẳng phải là một việc hữu ích ư?

Chung Trấn Văn thoạt suy nghĩ kỹ lại, quả thật lão không hổ thẹn với danh xưng Vũ Trụ Nhất Tuyệt chút nào hết, ngươi ta đang ở vào lúc thập tử nhất sanh, thế mà lão còn hứng thú xem họ quyết đấu một phen.

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn suy nghĩ đến đây, bất giác bật cười nói:

- Thưa lão tiền bối, họ đang ở hoàn cảnh thập tử nhất sanh thế mà lão còn hứng thú xem họ quyết đấu nữa ư?

Công Tôn Minh mỉm cười nói:

- Hai ta chẳng phải thực tình muốn họ đấu chết sống với nhau, mà chỉ là muốn hai cao nhân tuyệt thế này đụng với nhau vài chiêu để mình mở mắt tăng phần kiến thức mà thôi!

Chung Trấn Văn nói chẳng lại Công Tôn Minh, đành phải gật đầu nói:

- Rốt cuộc họ đang ở đâu thế?

Vũ Trụ Nhất Tuyệt Công Tôn Minh đưa mắt nhìn một khu rừng xanh ở đàng xa, nói:

- Họ đang ở khu rừng phía trước đấy.

Chung Trấn Văn định phóng người chạy sang bên đó, Công Tôn Minh hạ giọng nói:

- Xin Chưởng môn nhân hãy nhẹ nhàng một chút bằng không, họ phát giác không sai!

Quả nhiên Chung Trấn Văn đã đi nhẹ nhàng lại, hắn đã cùng Công Tôn Minh sánh vai đi từ chạy tới khu rừng phía trước mặt, phóng mắt nhìn tới trước, tức thì Chung Trấn Văn giật thót người lên, quả nhiên ở chỗ cách họ năm trượng, có hai người đang đứng đối diện nhau, chính là Hứa Nhạc Thanh và Hồ Đài Chương vậy!

Gương mặt của hai người có hai thần tình khác nhau, gương mặt Hứa Nhạc Thanh tràn đầy những sát khí kinh người, còn nét mặt của Hồ Đài Chương thì âm u não nề!

Hứa Nhạc Thanh cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Họ Hồ kia, ngươi hãy ra tay đi!

Hồ Đài Chương đưa mắt nhìn Hứa Nhạc Thanh chỉ còn một tay một chân ấy, thở dài một tiếng nói:

http://tieulun.hopto.org

- Hứa huynh đài đã phải tàn phế như thế, thảy đều do huynh đệ mà nên, nhưng có điều Hứa huynh phải tin rằng, họ Hồ này chưa từng phát sinh mối quan hệ bất tầm thường gì với quý phu nhân bao giờ hết!

Hứa Nhạc Thanh cười lạnh lùng lớn tiếng, nói:

- Nếu chẳng phải do họ Hồ ngươi thì làm gì ta có ngày hôm nay, còn vấn đề ngươi có phát sinh quan hệ gì với phu nhân ta hay chăng, vì Hứa mỗ cũng chưa chứng kiến nên không thể khẳng định được, thế nhưng chẳng phải vì họ Hồ ngươi mà phu nhân ta đã rời bỏ ta chăng?

Hồ Đài Chương cười thê lương nói:

- Phải, ta không phủ nhận giữa ta và Vị Quân Sầu từng là một đôi tình nhân thiếu thời, thế nhưng đó là việc quá khứ, con người bất cứ một ai đều có ảo tưởng, tương lai, sau khi ta được thoát chết, ta biết cơn mộng ta đã thức tỉnh rồi, lần đầu khi ta gặp nàng, ta đã vui mừng đến cực độ, thế nhưng khi ta biết ngươi đã trả thù cho ta,

đồng thời có một mái gia đình hạnh phúc, ta biết không nên phá vỡ hạnh phúc của ngươi, rồi ta đã rời khỏi nàng...

Hứa Nhạc Thanh cười lạnh lùng nói:

- Nói như thế, ngươi là một con người tốt rồi?

Hồ Đài Chương cười cay đắng nói:

- Ta cũng chẳng cần biện bạch tốt hay xấu làm gì, quả thật giữa ta và phu nhân ngươi vẫn còn trong sạch, chỉ có thượng thiên chứng giám điều này mà thôi!

Hứa Nhạc Thanh cười như điên như cuồng nói:

- Họ Hồ kia, bất kể giữa ngươi và phu nhân ta rốt cuộc có phát sinh những gì hay chăng, ta không cần biết, thế nhưng ta đã trở thành tàn phế còn một chân một tay như vậy, thảy đều do ngươi ban cả, nếu ngươi không động thủ nữa thì chớ trách Hứa mỗ đắc tội nha!

http://tieulun.hopto.org

Hồ Đài Chương cười nhạt nói:

- Nói như thế, hai ta quyết phải động thủ rồi?

- Đúng thế, quyết động thủ mới xong!

Hồ Đài Chương cười đau đớn nói:

- Ngươi là ân nhân của ta, làm thế nào ta động thủ với ngươi được ư?

- Chuyện quá khứ chúng ta chớ nhắc làm gì nữa...

Hồ Đài Chương đưa cặp mắt ngắm nhìn Hứa Nhạc Thanh, lộ vẻ đau đớn khôn tả...

Mặc dù Hồ Đài Chương trong sạch, thế nhưng chẳng vì y thì Vị Quân Sầu cũng không bao giờ rời bỏ Hứa Nhạc Thanh hết.

Y cảm khái thở dài một tiếng, nói giọng buồn bã rằng:

Nếu quả thật Hứa huynh chẳng chịu hiểu lệ thì xin Hứa huynh cứ việc xuất thủ.

Hứa Nhạc Thanh cười lạnh lùng nói:

- Thế tại sao ngươi không xuất thủ ư?

- Tại vì Hứa huynh đã ban cho tiểu đệ, mà tiểu đệ thì chẳng cho Hứa huynh một cái gì hết.

- Ta cho ngươi những gì nào?

- Ân nghĩa!

- Ân nghĩa ư? Ta cho ân nghĩa ngươi bao giờ đâu?

- Huynh đã trả thù cho tiểu đệ!

Hứa Nhạc Thanh cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Họ Hồ kia, ta từng nói chớ đề cập việc quá khứ nữa, chẳng lẽ ngươi muốn ta bắt ép ngươi động thủ ư?

http://tieulun.hopto.org

Quả thật Hồ Đài Chương đã xuống nước tới cùng vì y chẳng muốn xung đột với Hứa Nhạc Thanh đã có ơn với y.

Đồng thời, bên Hứa Nhạc Thanh cũng chưa biết chính nhờ thanh Chu Tiên Kiếm của Hồ Đài Chương mà lão mới được thoát thân ra khỏi hang đá?

Hơn nữa, nhờ có thuốc tán của Hồ Đài Chương mà lão mới phục hồi được công lực như thế?

Thế nhưng Chung Trấn Văn không nói với lão điều này, bằng không lão cũng chẳng cứ buộc y động thủ mãi như thế này rồi!

Nghe Hứa Nhạc Thanh nói như thế, Hồ Đài Chương thở dài một tiếng não nùng nói:

- Nếu Hứa huynh không thông cảm cho Hồ mỗ, thì cứ việc ra tay chẳng hề chi.

Hứa Nhạc Thanh mặt hơi biến sắc nói:

- Ngươi cho rằng ta không dám xuất thủ ư?

Hồ Đài Chương nói:

- Ta tin Hứa huynh sẽ xuất thủ ngay.

Hứa Nhạc Thanh cười khẩy nói:

- Thế thì, ngươi chớ trách ta phải đắc tội nha...

Dứt lời, lão giơ tay phải đẩy tới một chưởng tức thì có một luồng kình phong cuồn cuộn ập vào người Hồ Đài Chương ngay.

Hồ Đài Chương trông thấy Hứa Nhạc Thanh chẳng nói năng phải trái gì hết, trong, ông cũng lấy làm căm phẫn hết sức, thế rồi y thủ thầm rằng: Chẳng lẽ ta sợ ngươi ư...

Y nghĩ tới đây, vận công vào song chưởng y tới nhanh như cắt...

Thình lình....

Có một đạo linh quang lướt qua đầu óc y nhanh, y không thể hoàn thủ tấn công lão, gì Hứa Nhạc Thanh cũng đã có ân với y!

http://tieulun.hopto.org

Hồ Đài Chương suy nghĩ đến đây, lập tức cố hết sức thu hồi chưởng lực vừa kích ra.

Ngay lúc Hồ Đài Chương thoạt vừa thu hồ chưởng lực, kêu đùng một tiếng tức thì Hồ Đà Chương đã bị thế chưởng mạnh như vũ bão củ Hứa Nhạc Thanh đánh văng ra xa cả ba trượng đánh bạch một cái, té nằm trên đất ngay!

Cũng ngay lúc Hứa Nhạc Thanh phóng mộ chưởng đánh văng Hồ Đài Chương và té ngã n đất, thì Chung Trấn Văn đã thất thanh kêu lê một tiếng, lượn mình lao về chỗ Hồ Đài Chươn té nằm trên đất nhanh như điện chớp.

Quả thật Vũ Trụ Nhất Tuyệt Công Tử Minh và Chung Trấn Văn lấy làm kinh ngạc k trông thấy Hồ Đài Chương không xuất thủ phả kích Hứa Nhạc Thanh.

Chung Trấn Văn đã lượn mình nhảy vọt t chỗ Hồ Đài Chương tức thì khiến Hứa Nhạ Thanh lấy làm ngạc nhiên hết sức.

Sát khí trên nét mặt Hứa Nhạc Thanh đã dịu nhiều, lão cũng từ từ bước sang hướng Đài Chương luôn.

Nếu luận về võ công thì Hồ Đài Chương chẳng thua kém Hứa Nhạc Thanh, có điều là y không thể xuất thủ mà thôi.

Nay y trúng phải một chưởng mà Hứa Nhạc Thanh đã dùng toàn lực tấn công, thương thế ắt trầm trọng vô cùng, chỉ thấy mồm miệng rớm đầy những máu tươi, mặt mày xanh mét, hai mắt đã nhắm chặt lại!

Chung Trấn Văn trông thấy tình cảnh này lấy làm đau lòng hết sức.

Bấy giờ, Hứa Nhạc Thanh đang đứng ở bên cạnh Chung Trấn Văn.

Chung Trấn Văn đưa mắt nhìn Hứa Nhạc Thanh một cái, sau đó lạnh lùng nói:

- Này Hứa Đường chủ, ngươi có biết y là ai chăng?

http://tieulun.hopto.org

Hứa Nhạc Thanh bỗng thấy Chung Trấn Văn nổi giận đùng đùng, bất giác giật mình kinh hãi, lão thoạt ngẩn người ra giây lát, sau đó nói:

- Y là kẻ thù của ta!

- Kẻ thù ư?

- Đúng thế, y là Hồ Đài Chương!

Chung Trấn Văn mặt hơi biến sắc nói:

- Ta cũng biết y chính là Hồ Đài Chương, y không xuất thủ phản công ngươi, thế mà ngươi lại dùng toàn lực giết chết y cho bằng được...

Chung Trấn Văn nói tới đây, đưa mắt lướt nhìn Hồ Đài Chương nằm trên đất, sau đó lại nói tiếp:

- Ngươi đã điều tra sự việc cho rõ ràng rồi chưa?

Hứa Nhạc Thanh ngạc nhiên nói:

- Sự việc gì thế?

- Sự việc giữa y và Vị Quân Sầu chứ còn gì nữa?

Hứa Nhạc Thanh nói:

- Bẩm cáo Chưởng môn nhân, chẳng phải ta từng nói với ngài rằng, ta đã bị người nhốt trong thạch động, thảy đều do Hồ Đài Chương gây nên ư, chẳng lẽ chưởng môn nhân ta không được trả thù chăng?

Chung Trấn Văn hồi tâm suy nghĩ kỹ lại, quả nhiên Hứa Nhạc Thanh cũng chẳng có lỗi lầm gì hết, sự căm thù tích tụ trong lòng lão tự bấy lâu, bây giờ thoáng gặp lại kẻ thù, quả thật không sao tránh khỏi sự việc này đã xảy ra hết!

Thế rồi Chung Trấn Văn mỉm cười, nói:

- Hứa Đường chủ, lão lầm rồi, y không phải là kẻ thù của lão, mà là ân nhân cứu mạng của lão.

Hứa Nhạc Thanh ngạc nhiên nói:

http://tieulun.hopto.org

- Ân nhân của ta ư? Chưởng môn nhân không nói lầm chứ?

Chung Trấn Văn cười nhạt nói:

- Này Hứa Đường chủ, lỗi lầm chẳng phải tại lão mà do lỗi nơi ta chưa kịp nói lại cho lão biết mà thôi, bằng không lão cũng chẳng đa thương Hồ lão tiền bối như thế....

Hắn nói tới đây dừng lại giây lát, sau đó lại nói tiếp:

- Ta cũng mới biết y là Hồ Đài Chương lão tiền bối thôi, nói cho ngươi biết cũng không hề chi, y chính là người cho ta mượn thanh Chu Tiên Kiếm đã giúp ngươi thoát khỏi hiểm vậy.

Nghe Chung Trấn Văn nói như thế, Hứa Nhạc Thanh mặt mày biến sắc nói:

- Chưởng môn nhân nói thật chứ?

Chung Trấn Văn khẽ gật đầu nói:

- Đúng thế, y vẫn trong sạch, nếu quả thật ác ý với ngươi thì y cũng chẳng cho ta mượn h Chu Tiên Kiếm rồi.

Gương mặt Hứa Nhạc Thanh bỗng lộ vẻ xúc động buột miệng nói:

- Tại sao ngài không nói cho ta biết sớm hơn một chút ư?

Chung Trấn Văn cười nhạt nói:

- Chúng ta định xem hai người trổ tài đấu với nhau, không ngờ...

Gương mặt Hứa Nhạc Thanh lộ ra vẻ sám hối, Chung Trấn Văn trông thấy thế cười cay đắng nói:

- Này Hứa Đường chủ, mọi sự việc đã qua, lão vẫn trong sạch, trong năm năm nay Hồ tiền bối chưa hề tạo ra mối quan hệ bất bình thường gì với phu nhân ngươi hết, ngươi phải thông cảm lão.

http://tieulun.hopto.org

Bấy giờ, Vũ Trụ Nhất Tuyệt Công Tôn Minh càng đau lòng hơn cả Hứa Nhạc Thanh, nếu chẳng phải lão đòi xem hai người trổ tài đấu với nhau thì Hồ Đài Chương cũng không đến đỗi bị thương nặng như thế!

Thế rồi Công Tôn Minh nói với Chung Trấn Văn rằng:

- Chưởng môn nhân, cũng tại lỗi nơi ta hết, nếu không thì Hồ Đài Chương cũng chẳng bị trọng thương như thế.

Hứa Nhạc Thanh đau lòng nói:

- Ta có lỗi với y, ta phải cứu y mới được.

Chung Trấn Văn vui vẻ nói:

- Ngươi đã thông cảm y, thì chắc chắn y phải vui sướng rồi, đương nhiên chúng ta phải cứu y rồi.

Dứt lời, Chung Trấn Văn vận công vào sonchưởng trị thương cho Hồ Đài Chương ngay!

Sau khi cơn thịnh nộ đã qua, bỗng nhiên Nhạc Thanh cảm thấy bất an và đau khổ...

Hai mắt ngập lệ cứ chăm chăm ngắm nhìn Đài Chương.

Hồ Đài Chương là một người có nội lực cực hùng hậu, nếu trúng phải một chưởng của người nào khác thì có lẽ lão chẳng quan tâm gì hết, thế nhưng trúng phải một chưởng của Hứa Nhạc Thanh, đã chấn động đến nội phủ của lão và ngũ tạng đã đảo lộn vị trí.

Sau khi Chung Trấn Văn trị thương cho lão một hồi Hồ Đài Chương đã miễn cưỡng mở to hai mắt ngắm nhìn vài bóng người lờ mờ trước mắt...

Chung Trấn Văn vội cất tiếng nói:

- Lão tiền bối, lão cảm thấy khỏe được chút nào chăng?

Hồ Đài Chương nghe tiếng nói, miệng mấp máy giây lát, sau đó nói:

- Ngươi... là... ai thế?

http://tieulun.hopto.org

- Vãn bối là Chung Trấn Văn chưởng môn nhân của phái Địa Ngục Môn đây mà!

- Ồ!... Lão kêu ồ một tiếng, cau đôi lông mày chặt lại, hình như nội phủ đau nhức vô cùng, chỉ nghe lão nghiến răng nói:

- Thuốc... tán... của ta...

Dứt lời, hai mắt nhắm chặt lại, bất tỉnh nhân sự luôn.

Chung Trấn Văn nghe nói thế, biết ngay Hồ Đài Chương muốn nói Kim Nguyên Tán, thế rồi hắn cấp bách lấy một gói thuốc tán ra, cạy miệng Hồ Đài Chương ra, sau đó đổ thuốc tán vào miệng lão.

Quả thật Kim Nguyên Tán của Hồ Đài Chương có một công hiệu khởi tử hoàn sanh, sau khi lão uống gói Kim Nguyên Tán vào, Chung Trấn Văn lại tiếp tục vận công trị thương cho lão nữa, chỉ trong giây lát, tinh thần của lão đã sảng khoái hẳn!

Mặc dù thương thế đã phục hồi quá bán, nhưng nhất thời công lực vẫn chưa khôi lại được!

Lão mở mắt lần nữa, đã có thể trông thấy rõ những người đứng trước mặt lão, Hồ Đài Chương cười cay đắng một cái, đưa mắt nhìn Hứa Nhạc Thanh đứng ngăn người ở kế bên!

Cuối cùng Hứa Nhạc Thanh không còn kìm lòng được nữa, đã phải nhỏ xuống hai giọt nước mắt!

Bầu không khí tại hiện trường tịch lặng không một tiếng động nào hết!

Một hồi thật lâu, Hồ Đài Chương đã cất tiếng nói:

- Chưởng môn nhân, nếu như ngài đến đây sớm hơn một chút, thì có thể giúp ta thanh minh hiểu lầm này... y nói tới đây, cười một tiếng rất não nùng, sau đó nói tiếp:

- Ngài đã gặp bà ta rồi chứ?

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn khẽ gật đầu nói:

- Hai ta đã gặp nhau rồi, nếu chẳng phải ta và Công Tôn tiền bối muốn xem hai ngươi trổ tài đấu nhau một phen, thì lão cũng không đến đỗi bị thương như thế.

Công Tôn Minh cười sượng sùng nói:

- Hồ lão đệ, cũng tại lỗi nơi ta cả, thôi, mọi việc đã qua, tục ngữ có câu "nạn lớn không chết, ắt có hậu phước", chỉ mấy ngày sau cũng lại một thiết hán tử thôi?

Hồ Đài Chương đưa mắt nhìn Vũ Trụ Nhất Tuyệt một cái, vui mừng nói:

- Lão ca ca, không ngờ ngươi vẫn còn tráng kiện như thế, quả thật trời đất bao la, đời người lo gì chẳng có ngày hội ngộ ư?...

Công Tôn Minh cười hí hí nói:

- Nếu chẳng phải tại lỗi nơi ta, thì ngươi cũng không đến đỗi bị thương như thế, nhưng mà ngươi vẫn phải chịu một phần trách nhiệm

trong sự kiện này, chịu một chưởng của Hứa lão ... trả lại một món nợ tình, thế thì về sau không còn ai nợ ai nữa.

Hồ Đài Chương cười cay đắng một tiếng, nói với Hứa Nhạc Thanh rằng:

- Hứa huynh, ta không phủ nhận giữa ta và Mã Tú Quân từng có một quá khứ đẹp đẽ, thế nhưng ấy là chuyện đã trôi qua, mong Hứa Huynh thông cảm... Lão nói tới đây, đưa mắt nhìn Chung Trấn Văn, nói tiếp:

- Chưởng môn nhân có thể làm chứng sự kiện này đồng thời ngài cũng đã hội kiến Vị Quản Sầu Mã Tú Quân rồi vậy.

***

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ 37

PHONG BA TÌNH TRƯỜNG

Hứa Nhạc Thanh nói giọng uất nghẹn:

- Hồ huynh đệ, ta đã hiểu lầm ngươi, ta chẳng biết phải cáo lỗi thế nào với ngươi đây.

Hồ Đài Chương từ từ đứng dậy, nói:

- Hứa huynh chớ nói lời như thế, đệ đang lo lắng cho huynh là: Chẳng biết huynh có thông cảm bỏ qua cho tôn phu nhân chăng?... Thật ra tôn phu nhân chẳng có gì lỗi lầm hết, lỗi tại tạo vật giả mà thôi, nếu mai sau người gặp lại quý

...hân, hãy khéo an ủi bà ta, gương vỡ lại ...hăng còn bao xa nữa.

Hứa Nhạc Thanh cười nhạt không nói gì ...

Chung Trấn Văn nói với Hứa Nhạc Thanh rằng:

- Này Hứa Đường chủ, lúc nãy ta đã gặp Mã Tú Quân!

Hứa Nhạc Thanh xúc động mạnh, nói:

- Nàng ở đâu?

Chung Trấn Văn lắc đầu, nói:

- Bà ta lại bỏ đi rồi.

Hứa Nhạc Thanh nghiến răng, nói:

- Ta sẽ tìm gặp y không sai...

Chung Trấn Văn nghe lão nói thế, khẽ thở dài một tiếng, từ giọng điệu của Hứa Nhạc

http://tieulun.hopto.org

Thanh, hắn nghe biết rằng lão vẫn chưa chịu buông tha Mã Tú Quân!

Hồ Đài Chương nói:

- Thương thế của ta cũng đã khá nhiều rồi, bây giờ chỉ cần nghỉ ngơi thêm vài ngày thì có thể hoàn toàn phục hồi lại hết, các vị bận công việc xin cứ tự nhiên.

Chung Trấn Văn khẽ gật đầu nói:

- Ta phải đến Thiếu Lâm Tự đòi người.. hắn nói tới đây quay sang nói với Hứa Nhạc Thanh rằng:

- Hứa Đường chủ, ngươi cứ đến Phái Võ Đang đòi một người tên là Vương Thuận Nhạc, nếu họ không trao trả đệ tử bản Môn ra, thì cứ việc san bằng Phái Võ Đang cho ta.

Dứt lời, hai mắt bắn ra hai luồng sát khí rùng rợn!

Hứa Nhạc Thanh cung kính thưa rằng:

- Đệ tử tuân lệnh!

Chung Trấn Văn lại nói:

- Thế thì ngươi cứ đi ngay!

Hứa Nhạc Thanh quay sang hướng Hồ Đài Chương nói:

- Hồ huynh đệ, ta thành thật xin được cáo lỗi với ngươi, quân tử chẳng trách lỗi của kẻ tiểu nhân, huynh đệ xin được cáo từ vậy.

Dứt lời, lão tung mình chạy mất dạng luôn.

Vũ Trụ Nhất Tuyệt thấy Hứa Nhạc Thanh đi mất, lão cũng bất tiện ở lại làm gì nữa, thế rồi lão cũng chào biệt với Chung Trấn Văn và Hồ Đài Chương luôn.

Chung Trấn Văn trả thanh Chu Tiên Kiếm cho Hồ Đài Chương, nói:

- Thưa lão tiền bối, xin trả Chu Tiên Kiếm cho nguyên chủ vậy.

Sau khi Hồ Đài Chương nhận lại Chu Tiên Kiếm cảm khái thở dài một tiếng, nói:

http://tieulun.hopto.org

- Sự kiện này chẳng nhờ Chưởng môn nhân, thì lão phu chẳng làm sao thanh minh được nổi hàm oan này hết, quả thật lão phu chẳng biết nói lời cảm kích thế nào với ngài mới phải đây.

Chung Trấn Văn vội nói:

- Ân đức của lão tiền bối đối với vãn bối trọng như núi Thái Sơn, việc nho nhỏ này có đáng kể chi?

Hồ Đài Chương cười cay đắng nói:

- Lúc ngài đến đó, bà ta còn trong cổ Bảo chăng?

Chung Trấn Văn khẽ gật đầu nói:

- Vâng, bà ta vẫn còn ở đấy, quả thật Mã Tú Quân luôn luôn chẳng quên tình lão tiền bối, bà ta sẵn sàng buông bỏ gia đình, đã mang thân sống trong những ngày tháng vô vị, ở lại cổ Bảo đợi chờ cả năm măm trời dài lê thê.

Hồ Đài Chương cười thật thương tâm, nói:

Phải, quả thật khoảng thời gian năm năm ... vô cùng, nếu chẳng nhờ chơn lý luôn ... nhắc nhở ta không nên làm một tội nhân, ... ngày hôm nay giữa hai ta đã xảy ra những ... đáng tiếc không sai chút nào rồi.

Chung Trấn Văn sực như nhớ ra một điều ... nói:

- Bà ta bảo rằng bà ta sẽ đến tìm tiền bối.

- Tìm ta ư?

- Phải, bà ta muốn giáp mặt tiền bối để hỏi thăm lần nữa.

Hồ Đài Chương thở dài một tiếng rất lão nùng, nói:

- Tạo hóa hay đùa nghịch con người, nếu không, chúng ta cũng chẳng bị chữ "tình" vây hãm như thế, đúng ra hai ta phải là một đôi vợ chồng thật lý tưởng....

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn chẳng muốn để lão phải khổ tâm nhiều về việc quá khứ này, nên hắn vội tiếp lời nói:

- Thưa lão tiền bối, người muốn đi đâu thế?

Hồ Đài Chương lắc đầu nói:

- Ta chẳng có một cái gì hết, về sau ta chỉ phiêu bạt giang hồ thôi, để quên lần sự kiện bất hạnh này.

Chung Trấn Văn khẽ gật đầu nói:

- Thế thì, hai chúng ta phải chia tay lại đây vậy.

Hồ Đài Chương luyến tiếc đưa mắt nhìn Chung Trấn Văn khẽ gật đầu nói:

- Ngài cứ đi tự nhiên...

Chung Trấn Văn không nói gì nữa, lập tức xoay người định phi thân chạy đi...

...hình lình, hắn giật mình dừng bước lại, vì ... bóng đen đứng ở phía trước cách chỗ hắn ...àng hai trượng.

...hung Trấn Văn thình lình dừng bước lại, ...ến Hồ Đài Chương ngẩn người ra tại chỗ, ...ng đảo mắt nhìn tới trước, tức thì lão phát ... một bóng đen đứng ở phía trước!

Bóng đen ấy cười lạnh lùng một tiếng, nói:

- Hồ Đài Chương, năm năm sau chúng ta lại gặp nhau ở đây!

Nghe đối phương nói thế, Chung Trấn Văn và Hồ Đài Chương đã song song giật bắn người lên, bóng đen này không ai xa lạ chính là Vị Quân Sầu Mã Tú Quân vậy!

Quả thật Chung Trấn Văn và Hồ Đài Chương lấy làm ngạc nhiên hết sức, họ nằm chiêm bao cũng chẳng ngờ Mã Tú Quân đã xuất hiện tại đây.

http://tieulun.hopto.org

Bấy giờ, Mã Tú Quân đã từ từ tiến về phía Hồ Đài Chương đang đứng.

Ngoại trừ tiếng chân bước kêu sào sạo của Mã Tú quân, ngoài ra không có một tiếng động nào khác...

Tiếng chân bước trầm nặng hết sức..., trái tim của Hồ Đài Chương đang đập thình thịch liên tục...

Những ký ức đẹp đẽ ở thời niên thiếu đang hiện ra từng màn một ở trước mặt y....

Một người tình mà y đã yêu tha thiết, cuối cùng lại xuất hiện trước mắt y, làm sao chẳng bảo y xúc động chăng?

Quả thật Hồ Đài Chương muốn nhảy vọt tới ôm Mã Tú Quân vào lòng hết sức, để kể mối tình ly biệt trong lòng cho nàng nghe, thế nhưng y không được phép làm như thế, dù sao việc quá khứ vẫn đã trôi qua.

Nhưng trong chốc này, y vẫn không sao khỏi cơn xúc động mãnh liệt.

Hồ Đài Chương nói bằng giọng run run:

Mã... Tú Quân, nàng mới đến ư?

Mã Tú Quân nói giọng lạnh lùng:

- Phải, ta đã đến đây, y như chàng đã nói này, một thời gian năm năm chẳng phải ngắn ngủi, thế mà ta đã ở ngôi cổ Bảo tối tăm không ánh mặt trời đó đợi chờ cả năm năm trời, thế chàng vẫn chẳng thấy chàng đến, chỉ để ta trắng tay những năm năm dài lê thê...

Hồ Đài Chương buồn đến đỗi suýt nữa phải rơi nước mắt, nói:

- Mã Tú Quân, nàng nên biết tả không thể làm...

- Tại sao ngươi không thể đến ư?

- Tại vì...

http://tieulun.hopto.org

- Tại vì ngươi không hề yêu ta, có phải vậ
chăng?

Dứt lời, cặp mắt sáng như điện quang củ
Mã Tú Quân đã nhìn chòng chọc vào mặt Hồ Đà
Chương.

Hồ Đài Chương trông thấy Mã Tú Qu
nhìn chòng chọc mình như thế, bất giác rù
mình lạnh toát mồ hôi, chẳng khác nào như m
kẻ trộm trông thấy quan huyện vậy!

Hồ Đài Chương không phủ nhận rằng mì
có một phần lỗi lầm với Mã Tú Quân, mà lỗi lầ
này do vô số cảm tình phức tạp gây nên.

Y ngẩn người ra giây lát, sau đó ấp úng nó

- Không, không, ta không yêu nàng...

- Thế thì tại sao ngươi đã để ta đợi c
ngươi cả năm năm trời mà vẫn không đến th
ta ư?

Hồ Đài Chương cười cay đắng nói:

Vì chúng ta không nên làm một tội

Tội nhân ư? Chẳng lẽ chúng ta yêu nhau
ội sao?

Hồ Đài Chương cười thật thê lương nói:

Nếu nàng chưa kết hôn, thì chúng ta yêu
không có tội rồi, thế nhưng nàng đã kết

Mã Tú Quân giận dữ gầm hét nói:

Thế tại sao lúc đó ngươi vẫn nói rằng
vẫn yêu ta, đến đỗi ta phải bỏ cả chồng con
ó Bảo đợi chờ ngươi như thế?

- Vì lúc hai chúng ta gặp mặt lại, nàng
không nói cho ta biết rằng nàng đã kết hôn.

Bỗng nhiên gương mặt của Mã Tú Quân trở
ên lạnh lùng hết sức, nói:

- Nếu như ngươi còn chút cảm tình với ta,
thì ngươi phải đến thăm ta, ngươi vẫn biết ta

http://tieulun.hopto.org

đang ở cổ Bảo mòn mỏi đợi chờ ngươi, cho
ngươi không yêu ta thì ngươi cũng phải đến
nói với ta một lời chứ?

Hồ Đài Chương nói:

- Nếu ta đến thăm nàng lần nữa, có lẽ ta
không thể kìm chế mối tình xúc động của ta,
đã gây nên sự kiện người ngoài không thể
thứ ư?

Mã Tú Quân cất tiếng cười há há nói:

- Thế thì giữa chúng ta có càon "yêu" nhá
chăng?

- Đương nhiên còn rồi, thế nhưng chúng
phải mang tình yêu bất diệt này cất giấu tro
tâm linh chúng ta chớ để nó bùng nổ ra.

- Thế thì chàng vẫn còn yêu ta chứ gì?

Hồ Đài Chương lắc đầu nói:

- Chúng ta không nên đề cập chuyện q
khứ nữa huống chi hai ta đã già rồi, những nă

vô tình sẽ làm phai nhạt ký ức ở quá khứ
ai ta.

- Với ngươi thì có lẽ ngươi quên được, còn ta
hông thể nào quên được hết, không bao giờ
rằng vì ngươi mà ta đã đánh mất chồng
con, càng không thể nào quên lửng vì ngươi mà
ta đã ở lại cổ Bảo đợi chờ những năm năm trời
dài lê thê, vì yêu ngươi mà ta đã làm như thế,
lòng mà cuối cùng ngươi cho ta được những gì
?

Âm thanh của bà ta bén nhọn như một lưỡi dao, sát khí bỗng sôi lên sùng sục, giận dữ cười như điên như cuồng nói:

- Hồ Đài Chương, ta phải giết ngươi...

Dứt lời, bà ta lướt tới chỗ Hồ Đài Chương ngay!

Hồ Đài Chương quýnh quáng nói:

- Mã Tú Quân, hai ta đã có tuổi cả rồi, cho dù chúng ta được sống thêm những ngày tháng mười năm tươi đẹp nữa, thì chúng ta đã được

http://tieulun.hopto.org

những gì nào? Ta biết ta có lỗi với ngươi, th
nhưng ta chẳng cố ý làm như thế, nàng phả
thông cảm ta chứ?...

Mã Tú Quân giận dữ hét lớn tiếng nói:

- Ngươi hãy câm mồm lại, ngoại trừ ngươ
phải chết, ngoài ra không còn gì phải nói nữa.

Dứt lời bà ta vận công vào song chưởn
chuẩn bị xuất thủ tấn công ngay!

Hồ Đài Chương Cảm khái thở dài mộ
tiếng, từ từ cúi đầu xuống, quả thật lão có miện
mà chẳng biết nói gì đây!

Mã Tú Quân cười lạnh lùng một tiếng, nó
tiếp:

- Này Hồ Đài Chương, cảm tình của hai t
không thể liễu kết tại tâm linh đâu, bây giờ đàn
phải liễu kết bằng võ công vậy, ngươi hãy xu
thủ đi.

- Ta chẳng bằng lòng động thủ với nàng
chút nào hết.

- Có thật ngươi không động thủ ư?

- Không!

- Thế thì ngươi chớ trách ta đặc tội nha!

Dứt lời, bà ta lượn mình lao tới như luồng gió thoảng, vung chưởng đẩy ra một đạo kình phong ập vào người Hồ Đài Chương.

Lòng Hồ Đài Chương đau như cắt, vài chục năm trước đây họ là một cặp tình nhân, vài chục năm sau bây giờ đây chỉ vì một chữ "tình" nan giải mà bà ta đã động thủ thật!

Hồ Đài Chương nói giọng vừa đau khổ vừa khản tiếng rằng:

- Mã Tú Quân, nàng bức ép ta làm gì?

Dứt lời, y đã nhảy lùi ra sau một trượng, tránh né một chưởng của Mã Tú Quân luôn.

Mã Tú Quân thấy đánh một chưởng không trúng, bà ta lại hét to một tiếng, lượn mình lướt

http://tieulun.hopto.org

tới, kêu vù vù tấn công ra hai chưởng liên tiếp nhanh như cắt.

Hai chưởng này là tuyệt chiêu trong Đạt ma Dị Cân Kinh, nên tiềm lực của nó sắc như lưỡi dao, đồng thời chiêu tức thần áo khó lường làm sao Hồ Đài Chương có thể tránh né được nữa!

Huống hồ chi Hồ Đài Chương mang trọng thương chưa trị lành hẳn?

Thình lình...

Ngay lúc này, bỗng nghe Chung Trấn Văn gầm hét một tiếng:

- Dừng tay lại nào...

Dứt lời, hắn lượn mình lao vào hướng Mã Tú Quân nhanh như điện chớp, đồng thời hắn cũng vung chưởng đón đánh hai chiêu của đối phương luôn!

Hai đạo chưởng lực đụng với nhau kêu đùng một tiếng, tức thì Chung Trấn Văn rúng

một cái, bất giác bị đẩy lùi ra sau năm bước, mới miễn cưỡng đứng vững lại được.

Đồng thời bên này, Mã Tú Quân cũng bị dội ngược chưởng lực của Chung Trấn Văn, lui ra sau năm bước liền, bà ta giật mình đảo nhìn tới trước, mặt mày biến sắc, gầm hét nói:

- Tiểu oa nhi, ngươi làm gì thế?

Chung Trấn Văn đưa mắt nhìn gương mặt tràn đầy những sát khí của Mã Tú Quân, lạnh lùng hỏi:

- Thưa lão tiền bối, xin hỏi ngươi năm nay được bao nhiêu tuổi rồi?

- Ngươi thắc mắc ta bao nhiêu tuổi để làm gì?

Chung Trấn Văn cười nhạt nói:

- Quả thật Hồ lão tiền bối nói chẳng sai một chút nào hết, hai ngươi cũng đã có tuổi rồi, những năm tháng vô tình đã lưu lại trên gương

http://tieulun.hoptot.org

mặt hai lão nhiều nét nhăn, đồng ý rằng tình
trong thâm tâm tiền bối càng ngày càng tăn
trưởng, chẳng lẽ tiền bối muốn ngươi đời phí nh
mình và mắng chửi mình là một người đàn b
dâm dật mất nết ư?

Mã Tú Quân nghe hắn nói một hơi nh
thế, bất giác đã ngẩn người ra tại chỗ, lắng lặ
không nói gì hết!

Chung Trấn Văn lại nói tiếp:

- Tiền bối có một mái gia đình ấm cú
hạnh phúc, chồng hiền con ngoan, thế nhưng l
lượng ái tình đã khiến người bỏ rơi họ, lỗi do n
ai chăng? Có phải tạo hóa đã đùa nghịch c
người ư? Có điều không thể phủ nhận rằng, h
người tuy là một đôi tình nhân trời sanh t
nhưng hai người không có duyên nợ phu thê, b
giờ mọi sự việc đã trôi qua, tiền bối chỉ nê
mang mối tình trắc trở ấy chôn vùi nơi thâm tâ
người mà thôi...

Hắn nói tới đây, đưa mắt nhìn Mã Tú Quâ
một cái, sau đó lại nói tiếp:

- Lúc thiếu thời, bất cứ ai thảy đều có tương
và mộng tưởng hết, nhưng cuối cùng giữa sự
và mộng tưởng vẫn phải có khoảng cách,
giờ không chảy ngược dòng được, ngày xuân
mất không bao giờ quay trở lại với ta nữa,
sao? Lão tiền bối vẫn cứ tìm cầu mộng tưởng
... đi mất đó ư?

Hắn nói tới đây, đưa mắt nhìn tới trước, thấy nước mắt đã chảy dài xuống hai má phấn của Mã Tú Quân, bà đang nói lẩm bẩm một mình:

- Thế nhưng, ta không làm sao quên được hết, mãi mãi không thể nào quên được...

Chung Trấn Văn trộm nghĩ bà ta đã hồi tâm chuyển ý, thế rồi lại nói tiếp:

- Lão tiền bối ắt phải quên lửng thôi, bất cứ một ai thảy đều biết thời gian sẽ làm phai nhạt ký ức của một con người ....

Chung Trấn Văn nói chưa hết lời, bỗng có một tiếng khóc thảm thiết ngắt đoạn lời nói của

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn, khi hắn ngước đầu nhìn
trước, thì Mã Tú Quân đã phóng mình chạy
gió...

Mã Tú Quân lại thình lình bỏ chạy
thế, đã khiến Chung Trấn Văn và Hồ
Chương ngẩn người ra tại chỗ luôn.

Bấy giờ chỉ lưu lại tiếng khóc vang dội
thê lương của Mã Tú Quân mà thôi.

Người ta có thể tưởng tượng rằng, một
Mã Tú Quân chờ đợi cả năm năm trời mà
chẳng được gì hết, thế thì làm sao chẳng bà
ta khóc một cách thảm thiết như ruột đã bị
đứt thành nhiều đoạn ư?

Một khi bà ta biết rằng mình đã làm
một việc, chẳng trách nào bà ta có cảm
"thoạt sẩy chân đã trở thành thiên cổ hận,
hồi đầu thì đã trăm tuổi rồi".

Bà thương tâm bỏ đi mất...

Thế nhưng, bà ta đi đâu ư? Không bất
một ai biết hết.

Hồ Đài Chương ngắm nhìn bóng lưng xa
và cuối cùng đã biến mất của Mã Tú Quân,
khái thở dài một tiếng rất não nùng, nói:

- Nàng đi rồi...

Chung Trấn Văn khẽ gật đầu nói:

- Phải, bà ta đã đi rồi.

- Nàng đi đâu ư?...

- Trời đất bao la? lo gì không nơi dung thân
ư?

- Phải, bi kịch này đã đến lúc kết thúc vậy.

Chung Trấn Văn nhìn thấy gương mặt đau
khổ cực độ của Hồ Đài Chương, bất giác lấy làm
thương tâm hết sức, hắn đã hiểu nỗi khổ của lão
chẳng thua kém gì Mã Tú Quân.

Chung Trấn Văn nói giọng buồn bã:

- Thưa lão tiền bối, chúng ta cũng nên đi
chứ?

http://tieulun.hopto.org

- Đi ư? Ta phải đi đâu bây giờ?

Hình như bất thình lình Hồ Đài Chương trở thành một con người ngu ngốc, đôi mắt c lão hoang mang mất hồn!

Chung Trấn Văn nói:

- Thưa lão tiền bối, thế thì lão đi với v bối có được chăng?

Hồ Đài Chương lắc đầu cười cay đắng nói:

- Không, cũng như ngươi vừa nói, trời đ bao la ngại gì không nơi chốn dung thân Phải, ta cũng nên thượng lộ vậy...

Dứt lời, lão thoăn thoắt bước về khu rừng phía trước...

Chung Trấn Văn cảm thấy hai mắt ngập lệ hắn khẽ nghiến răng nhủ thầm: Một con người thất bại nơi tình trường.

Chung Trấn Văn cười nhạt một tiếng, hắn nghĩ rằng mình nên cấp bách đến Thiếu Lâm tự

...ốc, có lẽ Tuyết Mỹ Nhân mẫu thân hắn ...đến đó thì phải.

...hung Trấn Văn thoạt suy nghĩ đến phái ...Lâm, tức thì những vẻ bi thương trên mặt ...ất ngay, thay vào đó là nỗi căm phẫn, thế ...ung Trấn Văn phi thân chạy về hướng ...Sơn Thiếu Lâm tự ngay....

...Trước khi Chung Trấn Văn chưa đến Thiếu ...ự, thì ngôi thiền viện danh lừng thiên hạ ...n chấn lục lâm này, đã rải đầy những xác ...hết ngổn ngang khắp thiền viện!

Tuyết Mỹ Nhân đã đại khai sát giới tại Thiếu Lâm tự.

Ngoài sân Đạt Ma Viện, vô số hòa thượng Thiếu lâm phái đã vây Tuyết Mỹ Nhân vào vòng trong.

Cặp mắt sáng như điện quang của Tuyết Mỹ Nhân từ chiếc khăn trắng bịt mặt bắn ra hai đạo sát khí lành lạnh, lướt nhìn số hòa thượng tại hiện trường một vòng, sau đó lạnh lùng gằn hét nói:

http://tieulun.hopto.org

- Nếu các ngươi ai hết muốn sống nữa, thì cứ việc bước tới xem nào?

Tuyết Mỹ Nhân vừa dứt lời thì số hoà thượng vây hãm ở xung quanh đã từ từ tiến tới....

Có mười mấy xác chết hòa thượng nằm rãi rác ở chổ cách vòng vây độ khoảng ba thước!

Tuyết Mỹ Nhân tái xuất giang hồ, đã làm kinh động cả giới võ lâm, chẳng những chỉ có phái Thiếu lâm náo động cả lên mà ngay cả các đại môn phái giang hồ cũng kinh tâm đáng đởm!

Nhân vật giang hồ thảy đều cho rằng bà ta đã chết mất, thế nhưng bà ta vẫn còn sống!

Trận tàn sát cao thủ các phái giang hồ tại Bách Hoa Cốc đã làm cho mọi người kinh hoàng, thế mà bây giờ bà ta lại xuất hiện ở Thiếu lâm tự, làm cho thánh địa nhà Phật lần đầu tiên phủ lên một bóng tối khủng bố rùng rợn!

Tuyết Mỹ Nhân vừa dứt lời, thì một lão hòa thượng trong số đông hòa thượng đang vây hãm bà lên tiếng lạnh lùng nói:

- Nữ thí chủ giết chết vô số đệ tử bản phái quả thật đại ác chẳng thể dung thứ...

Tuyết Mỹ Nhân lạnh lùng nói:

- Nếu các vị không giao trả hai thiếu nữ mà chư vị đã bắt giữ hôm trước, thì Thiếu lâm phái các ngươi sẽ còn người phải chết nữa!

Tuyết Mỹ Nhân vừa dứt lời, thình lình có một tiếng Phật hiệu vang tới, kế đó là một bóng người phất phơ hạ xuống, đứng ngay giữa sân!

Bóng người vừa xuất hiện chính là một hòa thượng mập mạp tay vầm xâu niệm chuỗi, lão hòa thượng này vừa xuất hiện thì vô số hòa thượng tại hiện trường thảy đều từ từ lui sang một bên hết!

Cặp mắt sáng như điện quang của lão hòa thượng này lướt nhìn Tuyết Mỹ Nhân một cái,

http://tieulun.hopto.org

sau đó lại nhìn số xác chết các hòa thượng nằm trên đất, lão nhắm mắt khẽ tuyên đọc một câu Phật hiệu nói:

- Có phải nữ thí chủ chính là Tuyết Mỹ Nhân chăng?

Tuyết Mỹ Nhân cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Đúng thế, ta chính là Tuyết Mỹ Nhân đã bị cao thủ các phái giang hồ các ngươi vây đánh té xuống Địa Ngục Môn năm xưa đây!

- Nữ chí chủ đã giết chết số đệ tử bản phái như thế, có biết đáng tội như thế nào chăng?

- Nhà Phật vốn nói nhân quả, nếu năm xưa Thiếu lâm phái không gieo nhân thì hôm nay làm gì có quả ư? nếu phái Thiếu Lâm các vị không giao trả hai thiếu nữ bị bắt sống hôm trước thì thử xem ta có san bằng Thiếu Lâm tự này ra thành bình địa chăng?

Lão hòa thượng nghe nói thế, mặt mày biến sắc, nói:

- Thì nữ thí chủ cứ việc xuất thủ xem nào?

- Ngươi cho rằng ta không dám ư?

Dứt lời, Tuyết Mỹ Nhân lượn mình lướt tới, ng chưởng tấn công hòa thượng mập mạp ấy y!

Tuyết Mỹ Nhân thoạt vừa phóng chưởng công, thì lão hòa thượng Thiếu Lâm tự này sang một bên, đồng thời phất hai tay áo lấy ra một đạo kình phong ập vào người ết Mỹ Nhân luôn.

Cũng ngay lúc Tuyết Mỹ Nhân và lão hòa ng mập mạp động thủ với nhau, thình lình ên ngoài Thiếu lâm tự có một bóng đen nhảy vào tự viện nhanh như điện chớp!

Thân pháp bóng đen này thần tốc hết sức, chỉ trong nháy mắt thì đối phương đã vượt qua hai lớp nhà thiền viện, sau đó chạy thẳng về hướng Đạt Ma Viện luôn

http://tieulun.hopto.org

Trong lúc bóng đen chạy nhanh như gió bỗng có một hòa thượng tay cầm sạn trượng hiện tới chặn đường đi của đối phương, lạnh lùng gầm hét nói:

- Người nào đã cả gan xâm nhập cấm địa của bản phái thế?

Bóng người này dừng bước lại, cười lạnh lùng nói:

- Chớ nói rằng đây là cấm địa làm gì, cho dù hòa thượng Cốc Giải chưởng môn nhân của các ngươi ta cũng phải tặng cho lão vài gậy không sai!

Người vừa xuất hiện, không ai xa lạ mà chính là Chung Trấn Văn đang ôm hận đến đây tầm thù đây.

Lão hòa thượng thoạt vừa trông thấy Chung Trấn Văn tức thì mặt mày biến sắc, lão thụt lùi ra sau hai bước liền, nói giọng hoảng hốt:

- Ngươi... ngươi...

Chung Trấn Văn cười lạnh lùng nói:

- Ta chính là Chung Trấn Văn từng quỳ gối trước cổng quý phái cả ba ngày ba đêm đây.

Ngay lúc này, từ trong Đạt Ma Viện có một tiếng gầm hét phá không vang tới, Chung Trấn Văn thoạt nghe thấy thì mặt mày biến sắc hét lớn tiếng nói:

- Này lão trọc kia, ngươi có tránh đường đi không thì nói?

Hòa thượng tay cầm sạn trượng (cây nạo bằng sắt), cười lạnh lùng nói:

- Nếu Chung thí chủ có bản lãnh thì cứ việc xông vào thử xem nào.

Chung Trấn Văn gầm hét một tiếng nói:

- Này lão trọc kia, hãy tiếp ta một chiêu Âm Dương Nan Phân xem nào....

http://tieulun.hopto.org

Tiếp theo tiếng gầm hét, thì hắn vu
chưởng đánh tới nhanh như cắt, lão hòa thượ
chẳng chịu lép vế giơ sạn trượng quét tới, k
đùng một tiếng, tức thì lão hòa thượng bị chưở
lực của Chung Trấn Văn đánh văng ra sau h
cả ba trượng té nằm trên đất ngay.

Chung Trấn Văn lượn mình nhảy vọt
trước...

Bấy giờ, hòa thượng mập mạp cùng Tu
Mỹ Nhân đã đấu hơn năm chiêu, quả nhiên
công của lão hòa hòa thượng mập mạp này
cường hết sức, Tuyết Mỹ Nhân muốn hạ n
lão hòa thượng này, cũng không phải là n
chuyện dễ.

Chung Trấn Văn gầm hét một tiếng nói:

- Thưa mẹ! Mẹ hãy giao hòa thượng này
cho con...

Hắn vừa nói vừa lao người vào lão h
thượng mập mạp nhanh như cắt, đồng thời t
công ra hai chưởng luôn!

Tuyết Mỹ Nhân thoạt trông thấy ái tử bỗng nhiên xuất hiện, quả nhiên bà ta đã nhảy lùi ra sau ngay!

Bỗng nhiên...

Tuyết Mỹ Nhân giật bắn người lên, vì bà ta phát hiện dưới gốc cây cách chỗ bà ta độ khoảng năm trượng, có một chàng thanh niên anh tuấn bạnh trai hết sức đang đứng tại nơi đó từ lúc nào mà bà không hay biết gì hết...

***

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ 38

MẪU NỮ TRÙNG PHÙNG

Quả thật thanh niên này có gương mặt anh tuấn phi phàm hết sức, chẳng khác nào Phan An tái thế.

Điều mà Tuyết Mỹ Nhân giật mình kinh hãi, không phải vì trông thấy chàng thanh niên này nhất biểu nhân tài, mà bà ta đã lấy làm kinh ngạc, là trong Thiếu Lâm Tự thánh địa Phật gia này làm sao lại có một chàng thanh niên như thế?

Chàng thanh niên này chẳng động đậy chút hết, trông gương mặt chàng trung hậu hiền hết sức, chàng cứ đưa mắt theo dõi Chung Trấn Văn và lão hòa thượng mập mạp giao đấu nhau.

Thình lình...

Chung Trấn Văn gầm hét một tiếng, tấn ra hai chưởng mãnh liệt kinh người hết sức.

Hai chưởng này chính là hai chiêu tuyệt đã ghi chép Âm Hồn Kinh là sở học bình của Thiên Tiên Quỷ Nhân tổ sư khai sơn Phái Địa Ngục Môn vậy.

Kêu đùng một tiếng, lão hòa thượng bị Trấn Văn đánh cho một chưởng đến đổi ộc máu mồm và văng ra ngoài xa...

Số đệ tử của Phái Thiếu Lâm tại hiện đã cả kinh thất sắc, hòa thượng Nhất là Trưởng lão thủ tịch của Phái Thiếu , đã không thể tiếp trọn ba chiêu của Phái Thiếu Lâm, đã không thể tiếp trọn ba chiêu của

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn, thì bị đả thương phải học mề
mồm và té nằm trên đất ngay!

Chung Trấn Văn và Tuyết Mỹ Nhân đứ
sánh vai với nhau, đưa mắt quét nhìn đệ tử Ph
Thiếu Lâm, lạnh lùng gằm hét nói:

- Ai không sợ chết nữa thì cứ việc sang đ
xem nào.

Không một ai dám tiến tới hết, quả thật
công của Chung Trấn Văn đã làm khiếp đảm c
đệ tử Phái Thiếu Lâm rồi!

Tuyết Mỹ Nhân sực như nhớ ra điều
xuống giọng nói:

- Văn nhi, người đó có phải là bạn hữu c
con chăng?

Chung Trấn Văn ngạc nhiên thưa rằng:

- Ai thế?

- Chàng thanh niên ấy!

Bà ta nháy mắt ra dấu, nhìn chàng thiếu niên đứng dưới gốc cây một cái.

Chung Trấn Văn đảo mắt nhìn tới trước, lắc đầu nói:

- Con không quen biết y.

Tuyết Mỹ Nhân miệng mấp máy muốn nói lại thôi, cúi đầu trầm tư luôn!

Bỗng nhiên Chung Trấn Văn cũng sanh lòng hoài nghi lấy làm thắc mắc, tại sao trong Thiếu Lâm Tự bỗng nhiên lại xuất hiện chàng thanh niên này như thế?

Thế rồi, Chung Trấn Văn cau mày lại, sau đó đưa mắt quét nhìn số hòa thượng Phái Thiếu Lâm, gằm hét nói:

- Hai thiếu nữ mà các ngươi đã bắt giữ vài ngày trước đây, hiện bây giờ ở đâu, nếu các ngươi không trả lại cho ta, thì hãy coi chừng ta san bằng Thiếu Lâm Tự này thành bình địa bây giờ!

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn vừa dứt lời, bỗng nhiên
trong Đạt Ma Viện có tiếng chuông một ng
một dài thình lình vang lên, tiếng chuông
vang dội truyền ra xa cả vài dặm, một hồi l
không ngớt!

Sau tiếng chuông ngân, tất cả trở lại trầ
lặng như lúc nãy!...

Chung Trấn Văn nói xong, chẳng thấy n
ai trả lời gì hết!

Chung Trấn Văn nổi cơn thịnh nộ, gầm
nói:

- Chẳng lẽ các ngươi thảy đều câm điếc

Số đệ tử Phái Thiếu Lâm y như người
vẫn đứng yên bất động, cứ vây hãm Chung T
Văn và Tuyết Mỹ Nhân vào vòng trong.

Chung Trấn Văn khẽ động quải trượng
đất một cái, căm phẫn gầm hét nói:

- Bắt kẻ trộm phải bắt tên đầu não, ta
phải đi tìm Chưởng môn nhân các ngươi vậy.

Dứt lời, hắn chống gậy đi vào hướng Đạt
Viện ngay...

Chung Trấn Văn thoạt vừa có hành động,
mười mấy hòa thượng tại hiện trường cũng
theo đó lay động người ngay, Chung Trấn Văn
đinh phi thân nhảy tới trước, bỗng nhiên một
hòa thượng hét lớn tiếng nói:

- Chung thí chủ tiến tới một bước nữa, xin
chớ trách hòa thượng chúng tôi đắc tội nha.

Chung Trấn Văn cất tiếng cười ngạo nghễ,
lượn mình nhảy tới, nào ngờ thân người Chung
Trấn Văn thoạt vừa tung lên cao thì mười mấy
hòa thượng đã đồng thời gầm hét cùng nhau
xuất thủ tấn công ngay.

Thế chưởng liên hợp tấn công của mười
mấy vị hòa thượng mạnh như sóng gió ba đào, dữ
sức san bằng một ngọn đồi đất, tức thì Chung
Trấn Văn phải nhảy lùi ra sau một trượng ngay!

Chung Trấn Văn nộ hỏa xung thiên, lạnh
lùng gầm hét nói:

http://tieulun.hopto.org

- Ta phải giết phứt các ngươi mới được!

Hắn vừa dứt lời, thì số hòa thượng ấy đã chạy nhanh vây vòng hai người lại, chỉ trong nháy mắt, Chung Trấn Văn lại thấy số hòa thượng tăng lên tới năm, sáu chục người.

Tức thì tình thế hiện trường trở nên khẩn trương ngay, Tuyết Mỹ Nhân đưa mắt quan sát tình thế giây lát, bất giác giật mình kêu thầm một tiếng hỏng rồi!

Chung Trấn Văn thì chẳng xem họ vào đâu hết, vẫn cười lạnh lùng nói:

- Cho dù số hòa thượng này có bày ra trận biển hòa thượng đi nữa, cũng làm gì được ta nào?

Chung Trấn Văn nhủ thầm trong bụng: Hòa thượng của Phái Thiếu Lâm chẳng dưới con số hàng ngàn nếu không tìm cách bắt sống hòa thượng Cốc Giải Chưởng môn nhân trước, thì khôong xong việc được!

Hắn suy nghĩ như thế, lập tức gầm hét một tiếng, vung gậy quét tới lia lịa, đồng thời hắn phi thân lao về hướng Đạt Ma Viện luôn...

Chung Trấn Văn thoạt vừa tấn công, thì Tuyết Mỹ Nhân cũng vung song chưởng phóng ra, bà ta đã ra sức yểm trợ cho Chung Trấn Văn chạy tới Đạt Ma Viện.

Đạt Ma Viện là trú xứ của hòa thượng Cốc Giải đương kim Chưởng môn nhân, Chung Trấn Văn thoạt vừa phi thân nhảy tới, thì đạo chưởng lực liên hợp của ba mươi mấy hòa thượng đã cùng lúc ập tới.

Chung Trấn Văn gầm hét một tiếng, quơ tả chưởng hất ra lia lịa, hắn cứ tiếp tục lao về hướng trước, tức thì có vài tiếng thảm kêu vang lên, kế đó là năm, sáu vị hòa thượng đánh bạch bạch vài cái té nằm ra đất ngay...

Bấy giờ, Chung Trấn Văn đã chạy xa cả hai trượng số hòa thượng còn lại thoạt giật mình kinh hãi trong tíc tắc, sau đó tiếp tục nhảy vọt tới.

http://tieulun.hopto.org

Tuyết Mỹ Nhân trông thấy thế, căm p
gầm hét nói:

- Các ngươi muốn chết ư...

Bóng trắng thấp thoáng xen lẫn b
chưởng đã bay lượn trong không, chỉ trong n
mắt bà ta đã tấn công ra cả mười hai chư
liền!

Tức thì lại có vài tiếng rú thảm thiết
khủng bố vang lên tiếp, hình như nơi PHật
thánh địa này sắp lâm vào ngày tận cùng...

Hơn một chục hòa thượng lại bỏ xác d
chưởng lực của Tuyết Mỹ Nhân!

Số hòa thượng trúng chưởng thì n
xuống, số hòa thượng còn lại vẫn cứ điên cu
tấn công tiếp lần đầu tiên Thiếu Lâm Tự đã b
thành một đại sát trường.

Ân oán giang hồ, vay trả không dừng,
bao giờ mới chấm dứt đây?

Tiếng rú thảm thiết, chết chóc, và những
y ma..

Cảnh tượng trông thật rùng rợn khủng bố
t sức...

Chung Trấn Văn càng giết càng hăng, thế
ấn gầm hét lớn tiếng, định quơ gậy tấn

Thình lình...

Từ trên không vang tới một tiếng gầm hét như sấm nổ:

- Hãy dừng tay lại...

Tiếng gầm hét thình lình vang tới, tức thì số đệ tử Phái Thiếu Lâm và Chung Trấn Văn đồng thời dừng tay lại ngay, phóng mắt nhìn tới trước, chỉ thấy tám cao tăng râu bạc hộ vệ hòa thượng Cốc Giải đương kim Chưởng môn nhân của Phái Thiếu Lâm, từ trong Đạt Ma Viện từ từ tiến về phía hiện trường.

http://tieulun.hopto.org

Tất cả đệ tử Phái Thiếu Lâm tại hiện trường thảy đều cùng lúc phủ phục quỳ xuống đất, đồng thanh nói giọng sang sảng:

- Chúng đệ tử tham kiến Chưởng môn phái giá!

Hòa thượng Cốc Giải nhướng cao đôi tử m quét nhìn những xác chết chúng đệ tử nằm rả rác trên đất, sau đó nhắm mắt thở dài một tiếng nói:

- Thôi được! Chư vị hãy đứng lên.

Số đệ tử Phái Thiếu Lâm quỳ trên đất đồn thanh đáp:

- Tạ pháp dụ!

Tất cả mọi người đồng lúc đứng lên, cun kính đứng sang một bên!

Hòa thượng Cốc Giải nhắm mắt thở d một tiếng, sau đó mở mắt quét nhìn những t hài chết thảm của đệ tử môn hạ, bất giác nh

hai giọt ngấn lệ, chắp tay nói giọng thê

- Ngã Phật từ bi, xin hãy lượng thứ tội lỗi đệ tử vậy!

Chung Trấn Văn và Tuyết Mỹ Nhân thoạt trông thấy hòa thượng Cốc Giải xuất hiện, cả hai đã đứng yên bất động không nói gì hết, cứ đưa mắt chăm chăm nhìn vào mặt hòa thượng Cốc Giải!

Ánh mắt hòa thượng Cốc Giải dừng tại chiếc khăn trắng bịt mặt của Tuyết Mỹ Nhân, nói:

- Nữ thí chủ đại nạn bất tử, giá lâm bản Tự xin hãy lượng thứ chưởng môn nhân công phu đêm chưa kịp hoàn tất, nên chưa ra nghênh tiếp bần Chưởng môn nhân thành thật cáo lỗi vậy!

Dứt lời chắp tay xá một xá.

Tuyết Mỹ Nhân trông thấy hòa thượng Cốc Giải chẳng nổi cơn thịnh nộ, bà ta lấy làm ngạc nhiên hết sức, thế rồi lạnh lùng nói:

http://tieulun.hopto.org

- Chưởng môn nhân đa lễ vậy, Tuyết Mỹ Nhân này chẳng dám thọ nhận, bản nhân đã tái xuất giang hồ, chắc Chưởng môn nhân lấy làm ngạc nhiên chứ?

Hòa thượng Cốc Giải nói:

- Nữ thí chủ hồng phúc bằng trời, đã thoát được nhất kiếp như thế, bần tăng chúc mừng nữ thí chủ vậy, thế nhưng việc quá khứ đã qua, nữ thí chủ hà tất tái đạo sát nghiệp ư?

Tuyết Mỹ Nhân cười lạnh lùng nói:

- Tuyết Mỹ Nhân với Phái Thiếu Lâm các ngươi có mối thù không đội trời chung...

- Nữ thí chủ đã lầm vậy, năm xưa bản phá đã tham dự vây đánh nữ thí chủ và Tôn Phu M Qủy Sứ Giả, do trúng gian kế của Địa Ng Thần quân mà mới gây nên cớ sự như thế, nữ t chủ cũng không nên hoàn toàn đổ tội vào ph Thiếu Lâm hết!

Tuyết Mỹ Nhân thoạt suy nghĩ kỹ lại, quả thật lão nói không sai chút nào, rõ ràng tình hình năm xưa có người giật dây vậy, nay mình lại giết oan số hoà thượng của phái Thiếu lâm cũng chẳng nên chút nào hết.

Tuyết Mỹ Nhân suy nghĩ đến đây, lạnh lùng nói:

- Thế thì quý phái tính sao đây?

Hòa thượng Cốc Giải nói:

- Đương nhiên bản phái phải chịu một phần trách nhiệm, nhân quả tuần hoàn, nặm xưa không có nguyên nhân thì hôm nay cũng không có quả, nay nữ thí chủ đã giết chết ba, bốn chục hòa thượng bản phái, đủ để chuộc lại lỗi lầm mà bản phái đã gây nên ở năm xưa, chẳng lẽ nữ thí chủ định tiếp tục khai sát giới nữa sao?

Lời lẽ ôn hòa hữu lý, Tuyết Mỹ Nhân đã động lòng suy nghĩ, nhất đại chưởng môn phái Thiếu lâm này đã nhìn nhận lỗi lầm, thì mình cũng không nên chẳng vị tình lão, huống hồ nếu

http://tieulun.hopto.org

có kết thù với Thiếu lâm tự thì mình cũng chẳng được lợi ích gì đâu.

Bà ta suy nghĩ đến đây, bèn cất tiếng nói:

- Thế thì, tại sao quý phái lại bắt giữ hai vị cô nương của phái Địa Ngục Môn ư?

Hòa thượng Cốc Giải ngạc nhiên hỏi:

- Hai vị cô nương ư?

- Đúng thế! Hai vị cô nương, nếu chưởng môn nhân không trả lại hai người con gái này thì quý phái chớ trách hai ta phải đắc tội nữa nha.

Nghe đối phương nói như thế, hòa thượng Cốc Giải lấy làm ngạc nhiên hết sức, phái Thiếu lâm luôn luôn có một quy luật, cấm nữ được lưu vào Thiếu Lâm tự nên quả thật lão hòa thượng Cốc Giải chẳng biết gì về cớ sự bắt giữ hai thiếu nữ chút nào hết!

Thế rồi hòa thượng Cốc Giải thoạt ngẩn người ra giây lát, sau đó nói:

- Chẳng biết nữ thí chủ căn cứ điều gì mà nói như thế, bản phái có bao giờ bắt giữ hai nữ thí chủ nào đâu?

Tuyết Mỹ Nhân cãm phẩn nói:

- Chưởng môn nhân định chối chăng?

Hòa thượng Cốc Giải nói:

- Theo bần tăng được biết, thì bản phái chẳng có vấn đề bắt giữ hai nữ thí chủ nào hết.

Chung Trấn Văn không chịu đựng được nữa, hỏi:

- Tại sao lão không hỏi lại đệ tử môn hạ của các người xem sao?

Hòa thượng Cốc Giải cãm phẩn đưa mắt nhìn Chung Trấn Văn một cái, nói:

- Có vẻ Chung thí chủ lấn hiếp người quá thế, vì bản phái vốn có lỗi lầm với lệnh đường, cho nên mới ôn hòa yên việc, thì Chung thí chủ cũng phải ăn nói lịch sự một chút chứ!

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn căm phẫn nói:

- Nếu các ngươi không giao trả hai người nữ nhân....

Tuyết Mỹ Nhân khoát tay ra dấu bảo Chung Trấn Văn chớ nói nữa, bà ta cất tiếng nói:

- Thưa chưởng môn nhân, phái Địa Ngục Môn có hai nữ nhân bị quý phái bắt sống, quả nhiên đây là một sự kiện có thật, nếu chưởng môn nhân muốn ôn hòa yên việc, xin hãy điều tra lại xem nào.

Mặt hòa thượng Cốc Giải tối sầm lại, đưa mắt lướt nhìn số đệ tử tại hiện trường nói:

- Chư vị có ai biết về sự kiện bản phái từng đánh bắt hai đệ tử của phái Địa Ngục Môn ư?

Hòa thượng Cốc Giải vừa thốt ra lời nói này, không một bất cứ đệ tử phái Thiếu Lâm nào lên tiếng nói gì hết!

Hòa thượng Cốc Giải căm phẫn nói:

- Nếu một khi điều tra ra, có bất cứ một đệ tử nào trong bản phái tự tiện bắt giam hạng nữ nhu phải nghiêm trị không tha!

Hòa thượng Cốc Giải vừa dứt lời, có một hòa thượng cao lớn từ trong đám đông đệ tử bước ra phủ phục quỳ dưới đất thưa rằng:

- Bẩm cáo chưởng môn: Đệ tử Nguyên Không Giới Thị Viện từng phái xuất đệ tử bản môn bắt giữ hai vị nữ thí chủ, nay giam giữ trong một hang núi ở bên ngoài Thiếu lâm tự, xin chưởng môn nhân thứ tội!

Chưởng môn nhân Cốc Giải nghe nói thế, tức thì mặt mày biến sắc, căm phẫn nói:

- Thanh danh của Thiếu lâm tự suýt nữa đã bị các ngươi phá vỡ hết, hạ lệnh ngươi hãy lập tức mang hai nữ thí chủ ấy trao trả cho Chưởng môn nhân phái Địa Ngục Môn ngay.

Thiền sư Nguyên Không vội cung kính thưa rằng:

http://tieulun.hopto.org

- Đệ tử tạ pháp dụ!

Dứt lời, lão lượn mình phóng chạy ra ngoài Thiếu lâm tự ngay.

Chung Trấn Văn lạnh lùng tằng hắng một tiếng, nói:

- Bây giờ chẳng muốn chối nữa chứ?

Hòa thượng Cốc Giải thẹn đỏ mặt nói:

- Quả thật bần tăng chẳng biết nội tình chút nào hết, mong rằng Chưởng môn nhân hãy lượng thứ!

Chung Trấn Văn và Tuyết Mỹ Nhân trông thấy hòa thượng Cốc Giải nhất đại chưởng môn nhân của phái Thiếu lâm đã hạ giọng nhẹ lời như thế, lửa giận trong lồng cũng bất tiện bộc phát, thế rồi Tuyết Mỹ Nhân nói:

- Chưởng môn nhân đã lấy việc dĩ hòa vi quý làm trọng thì ta cũng chẳng muốn khai sát giới làm gì, từ rày về sau, giữa sự việc ta và phái

Thiếu lâm, xem như bỏ qua hết, thế nhưng phải có một điều kiện.

Hòa thượng Cốc Giải nói:

- Nữ thí chủ còn điều kiện gì nữa?

Tuyết Mỹ Nhân nói:

- Từ rày về sau, đệ tử quý phái không được tham dự vào thị phi giang hồ nữa, bằng không một khi chúng tôi phát hiện ắt phải giết không tha!

Hòa thượng Cốc Giải cười cay đắng nói:

- Xin nữ thí chủ cứ việc yên tâm, bần phái từ rày về sau ắt phải nghiêm cấm đệ tử bần môn xuất nhập giang hồ, nhưng mà....

- Nhưng mà thế nào?

Hòa thượng Cốc Giải trầm tư giây lát nói:

- Nữ thí chủ tái xuất giang hồ, giết oan người vô tội, đến đỗi giới võ lâm như gặp ngày tận cùng mọi việc thảy đều do Địa Ngục Thần

http://tieulun.hopto.org

Quân gây nên, nữ thí chủ cũng nên động lòn
thương xót chúng sanh chớ có đại khai sát giớ
cho lắm!

Tuyết Mỹ Nhân khẽ gật đầu nói:

- Chưởng môn nhân chớ quan tâm sự kiệ
này làm gì, hiềm khích giữa ta và phái Thiế
lâm đã hoàn toàn được xóa bỏ, còn về việ sau
xin chưởng môn nhân chớ nhúng tay vào là hơn.

Hoà thượng Cốc Giải cười cay đắng khôn
nói gì hết.

Tuyết Mỹ Nhân lại nói tiếp:

- Chưởng môn nhân nếu không còn điều
nói nữa thì chúng tôi xin cáo biệt vậy.

Hòa thượng Cốc Giải khẽ gật đầu nói:

- Ân oán giang hồ tương báo không dừn
chẳng biết ngày nào mới đực dứt hẳn, bần tăn
chỉ nói bấy nhiêu lời, hãy thứ lỗi không tiễn đ
nha.

Tuyết Mỹ Nhân đưa mắt nhìn Chung Trấn
Văn nói:

- Này Văn nhi, chúng ta hãy đi thôi!

Chung Trấn Văn khẽ gật đầu với lão hòa
thượng Cốc Giải một cái, sau đó cùng Tuyết Mỹ
Nhân song song chạy ra Thiếu lâm tự luôn.

Tuyết Mỹ Nhân sực như nhớ ra điều gì,
ngoái cổ nhìn về chổ gốc cây lúc nãy, quả nhiên
chàng thanh niên ấy đã biến đi đâu mất.

Tuyết Mỹ Nhân ngạc nhiên hỏi:

- Y đi đâu mất rồi?

- Ai thế?

- Chành thanh niên lúc nãy!

Chung Trấn Văn ngoái cổ nhìn ra sau, quả
nhiên không còn trông thấy chàng thanh niên
lúc nãy nữa, thế rồi hắn thắc mắc hỏi:

- Thưa mẹ, y là ai thế?

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn văn hỏi câu này cũng bằng
thừa thôi, chính Tuyết Mỹ Nhân cũng chẳng
biết chàng thanh niên ấy là ai hết.

Tuyết Mỹ Nhân mỉm cười nói:

- Chàng thanh niên này có chút lạ lùng
thật.

- Y chẳng quen biết gì với chúng ta thì mẹ
con ta thắc mắc y làm gì?

- Thế thì chúng ta đi ngay!

Dứt lời, Tuyết Mỹ Nhân đã phi thân chạ
đi trước.

Chung Trấn Văn thì chạy ở đằng sau, c
trong bổng chốc, hai người đã rời khỏi Phật g
thánh địa Thiếu Lâm Tự này!

Quả nhiên, hòa thượng Nguyên Không
dẫn dắt Địa Ngục Ma Cơ và Hứa Nguyệt H
cung đón Tuyết Mỹ Nhân ở bên ngoài Thi
Lâm Tự!

Hứa Nguyệt Hà vẫn bịt mặt bằng chiếc khăn đen, thiền sư Nguyên Không thoạt vừa trông thấy Chung Trấn Văn, nói:

- Này Chưởng môn nhân, xin giao lại hai đệ tử quý Phái cho ngài, bần tăng xin phép được cáo từ vậy.

Dứt lời, lão cũng chẳng đợi chờ Chung Trấn Văn nói gì hết, lão lập tức phi thân chạy vào Thiếu Lâm Tự ngay.

Địa Ngục Ma Cơ thoạt trông thấy Chung Trấn Văn, vừa kinh ngạc vừa vui mừng, nói:

- Đệ đệ, không ngờ ngươi đã đến Thiếu Lâm tự cứu hai ta.

Tuyết Mỹ Nhân trông thấy ái nữ Địa Ngục Ma Cơ, trong lòng lấy làm xúc động mãnh liệt, nếu Ma Quỷ Sứ Giả còn tại thế, thì họ sẽ có một mái gia đình hạnh phúc biết bao?

Bấy giờ, Chung Trấn VĂn đã cất tiếng nói:

http://tieulun.hopto.org

- Tỷ tỷ, đây là mẹ, tỷ tỷ hãy mau sang đây bái kiến mẹ đi?

Địa Ngục Ma Cơ giật mình, nói:

- Mẹ ư?

Chung Trấn Văn khẽ gật đầu nói:

- Phải, người mẹ đã mất tích mười mấy năm nay sao chẳng mau mau sang đây làm lễ ra mắt mẹ đi?

Nghe nói thế, tức thì Địa Ngục Ma Cơ như đã lạc vào chốn sương mù bao la không bằng nàng ta chẳng biết cớ sự ra thế nào hết, Tuyết Mỹ Nhân mẫu thân của nàng đã chết mười mấy năm nay, tại sao hôm nay bỗng nhiên đâu lại lòi ra một người mẹ như thế?

Đương nhiên sự kiện này đã khiến Địa Ngục Ma Cơ giật bắn người lên, chẳng lẽ bảo rằng Tuyết Mỹ Nhân mẫu thân của nàng còn sống ư?

Tức thì Địa Ngục Ma Cơ đã ngớ ngẩn đưa mắt nhìn Tuyết Mỹ Nhân không nói gì hết!

Tuyết Mỹ Nhân cười cay đắng nói:

- Mười mấy năm không gặp nhau, con cũng đã lớn rồi, nếu cha của con ở nơi chín suối biết như thế, ắt phải ngậm cười không sai...

Địa Ngục Ma Cơ mủi lòng, ngạc nhiên nói:

- Bà là Tuyết Mỹ Nhân mẹ của ta thật sao?

Tuyết Mỹ Nhân khẽ gật đầu nói:

- Phải, ta là mẹ của con đây, mười mấy năm sau được hội ngộ lại, hình như chúng ta rất xa lạ thì phải.

Giọng điệu của Địa Ngục Ma Cơ run run, nói:

- Mẹ, mẹ không chết thật sao?

Tuyết Mỹ Nhân cười cay đắng nói:

http://tieulun.hopto.org

- Phải, mẹ chưa chết, con bất ngờ chứ?

Địa Ngục Ma Cơ nói giọng run run:

- Thưa mẹ! Mẹ có thể cho con xem qua gương mặt mẹ hay chăng?

Tuyết Mỹ Nhân khẽ gật đầu một cái, giơ tay gỡ khăn bịt mặt ra, Địa Ngục Ma Cơ đưa mắt chăm chăm ngắm nhìn Tuyết Mỹ Nhân một hồi lâu, bỗng nhiên nàng kêu "mẹ!" một tiếng, nhảy vào lòng Tuyết Mỹ Nhân khóc thật thương tâm.

Tuyết Mỹ Nhân vuốt ve mái tóc xinh xắn của Địa Ngục Ma Cơ, nói giọng u oán rằng:

- Con khóc gì thế? Gặp mẹ rồi chẳng được vui chăng?

- Thưa mẹ! Không, con vui sướng lắm, mẹ

Tuyết Mỹ Nhân cười cay đắng nói:

- Một cô nương lớn tuổi rồi, con khóc lóc như thế chẳng sợ đệ đệ con cười chăng?

Thật ra Tuyết Mỹ Nhân cũng thương tâm đến đổi hai mắt suýt nữa đã nhỏ lệ, thế nhưng bà ta nghiến răng cố kìm chế lại mà thôi.

Tuyết Mỹ Nhân khẽ đẩy Địa Ngục Ma Cơ ra, đưa cặp mắt hiền từ nhìn con giây lát, sau đó nói:

- Hãy cười lên cho mẹ xem nào, mười mấy năm nay mẹ chưa hề trông thấy con cười rồi!

Cuối cùng Địa Ngục Ma Cơ đã cười lên, nụ cười thật thảm não!

Tuyết Mỹ Nhân cười cay đắng nói:

- Không ngờ con lại xinh đẹp đến thế... bà ta nói đến đây, ghé vào tai Địa Ngục Ma Cơ nói nhỏ

- Con có ý trung nhân chưa?

Địa Ngục Ma Cơ nóng bừng hai má, nói giọng nũng nịu rằng:

http://tieulun.hopto.org

- Mẹ, con không chịu đâu, mẹ vừa gặp co
là mẹ đã cưới con rồi.

Tuyết Mỹ Nhân tủm tỉm cười, nói:

- Mẹ chỉ quan tâm con mà thôi!

Địa Ngục Ma Cơ thẹn thùng cười hí hí mộ
tiếng, tức thì bầu không khí âu sầu được phá tan
ngay.

Thế rồi Tuyết Mỹ Nhân đưa mắt nhì
Chung Trấn Văn nói:

- Này Văn nhi, chúng ta hãy đến vùng ph
cận nghỉ ngơi cái đã, sau đó mẹ còn đến các mộ
phái nợ đòi nợ nữa đấy!

Tuyết Mỹ Nhân dứt lời, đã cùng Địa Ngụ
Ma Cơ song song phi thân chạy trước, Chun
Trấn Văn định lượn mình chạy theo, bỗng hắ
phát hiện Hứa Nguyệt Hà đứng ở một bên, bè
giác dừng bước lại ngay.

Thế rồi Chung Trấn Văn khẽ gọi m
tiếng:

- Hứa cô nương, chúng ta cũng đi chứ!

Nghe hắn gọi một tiếng "Hứa cô nương", Hứa Nguyệt Hà đã giật bắn người lên, hỏi:

- Sao Chưởng môn nhân lại biết danh tự của ta như thế?

Chung Trấn Văn nghe nàng hỏi như thế, thoáng ngẩn người ra giây lát, sau đó nói:

- Chính Lu cô nương nói lại ta hay.

Hứa Nguyệt Hà ngạc nhiên nói:

- Nàng đâu rồi?

Chung Trấn Văn thoạt nghe đề cập Lu Ngọc Liên, tức thì mặt hắn hiển lộ một thần tình buồn bã, người mà hắn đã yêu mến trong đời này lại thất thân cho người khác! Làm sao chẳng bảo hắn đau lòng ư?

Chung Trấn Văn từ từ cúi đầu xuống, nói giọng u oán não nùng:

http://tieulun.hopto.org

- Đi mất rồi!

Hứa Nguyệt Hà ngạc nhiên nói:

- Nàng đi đâu ư?

Chung Trấn Văn lắc đầu, cười thật t
lương, nói:

- Ta cũng chẳng biết nữa.

Hứa Nguyệt Hà lấy làm thắc mắc hỏi:

- Nàng đi đâu tại sao ngài lại không biết

Chung Trấn Văn cười cay đắng nói:

- Cách đây vài ngày, nàng đã thoát ly b
Phái, nên ta cũng chẳng biết hành tung c
nàng ở đâu hết.

Nghe hắn nói thế, Hứa Nguyệt Hà đã g
bắn người lên, Lu Ngọc Liên tha thiết yêu m
Chung Trấn Văn, tại sao bỗng nhiên nàng
thoát ly Phái Địa Ngục Môn như thế, sự việc n
không đơn giản rồi.

Hứa Nguyệt Hà suy nghĩ đến đây, bỗng nhiên nàng cảm thấy rằng giữa Chung Trấn Văn và Lu Ngọc Liên ắt phải xảy ra một sự kiện gì quan trọng hết sức, bằng không nét mặt Chung Trấn Văn chẳng biểu lộ một thần sắc đau khổ như thế.

Hứa Nguyệt Hà nghĩ thế, bèn cất tiếng nói:

- Thưa Chưởng môn nhân, rốt cuộc đã xảy ra sự việc gì thế?

Chung Trấn Văn lắc đầu, nói:

- Chẳng xảy ra việc gì hết, nàng đã...

Hứa Nguyệt Hà nóng ruột hỏi tới:

- Rốt cuộc nàng đã thế nào?

- Hoa thiếp đã rơi!

- Nói sao? Ngài ... nói sao?

Chung Trấn Văn cười cay đắng nói:

http://tieulun.hopto.org

- Nàng là danh hoa có chủ rồi, cô nương b
ta phải nói thế nào nữa?

Hứa Nguyệt Hà giật bắn người lên, nói:

- Nàng thất thân cho người nào thế?

- Không biết, có lẽ vẫn là người mà nà
phải yêu mến chứ.

- Không bao giờ, nàng tha thiết chỉ yêu m
một mình ngài mà thôi.

Chung Trấn Văn cười thật thê lương, kêu
một tiếng nói:

- Như thế sao?

- Phải, nàng chỉ yêu mỗi một mình ngà
thôi, quyết không có vấn đề thất thân cho ngư
khác đâu.

- Đây là sự thật, này Hứa cô nương, ngư
phải tin rằng đây là sự thật, ta không bao giờ nó
dối với ngươi đâu.

Nghe hắn xác nhận như thế, quả thật Hứa Nguyệt Hà đã giật mình chẳng kém, Lu Ngọc Liên tha thiết yêu thương Chung Trấn Văn, đây là một sự thật mọi người trong môn phái đã biết, làm sao có chuyện Lu Ngọc Liên thất thân cho người khác ư? Nguyên do bên trong như thế nào Hứa Nguyệt Hà thắc mắc không sao hiểu nổi.

Cô ta suy nghĩ đến đây, lại nói tiếp:

- Chẳng lẽ nàng đi đâu mà ngài không biết thật sao?

Chung Trấn Văn đau lòng lắc đầu nói:

- Sau khi ta tuyên bố nàng thoát ly bản Phái, thì nàng bỏ đi lập tức, trời đất bao la, tung tích nàng về đâu thì ta không biết rồi.

- Ngài ra lệnh nàng thoát ly bản Phái sao?

- Đúng thế!

- Tại sao vậy?

- Tại vì ta hận hạng nữ nhân như thế?

http://tieulun.hopto.org

- Ngài yêu nàng?

Chung Trấn Văn khẽ gật đầu không nói g
hết.

- Thế tại sao lúc đó ngài không khéo an ủ
nàng, biết đâu nàng có nỗi khổ khó nói cũn
nên, ngài phải hiểu chứ, sự ra đi của nàng đ
khiến ngài thương tâm biết bao?

Chung Trấn Văn buồn bã nói:

- Vì lúc ấy ta thương tâm quá sức.

Hứa Nguyệt Hà cười cay đắng một tiếng
nói giọng u oán:

- Ta hiểu nỗi khổ tâm của ngài, rốt cuộ
nàng đã thất thân cho ai thế? Nếu mai sau c
dịp gặp lại nàng, ngài nên lựa lời khéo an ủ
nàng nha. Chung Trấn Văn cười nhạt nói:

- Phải, ta sẽ làm như thế không sai.

Thế rồi hai người sánh vai từ từ chạy tớ
trước... bước đi có vẻ trầm nặng hết sức!

Một hồi thật lâu, Chung Trấn Văn khẽ gọi
ột tiếng:

- Này Hứa cô nương

- Vâng!

- Nàng có một người phụ thân tên là Hứa
ục Thanh chăng?

Hứa Nguyệt Hà nghe hắn nói thế, giật
ình dừng bước lại, hớt hãi nói:

- Sao Chưởng môn nhân lại biết như thế?

Chung Trấn Văn lại nói tiếp:

- Còn mẫu thân nàng tên là Vị Quân Sầu
à Tú Quân phải vậy chăng?

Hứa Nguyệt Hà cả kinh biến sắc, hoảng hốt
n

Sao Chưở môn nhân lại biết ư?

- Ta đã gặp họ rồi.

http://tieulun.hopto.org

- Ngài nói rằng ngài đã gặp họ rồi ư?

Chung Trấn Văn khẽ gật đầu nói:

- Phải, ta đã gặp cả hai người rồi.

- Chưởng môn nhân chớ nói đùa làm gì nữa, phụ mẫu thuộc hạ đã chết từ lâu rồi.

- Chết rồi ư?

- Phải họ đã chết cả rồi.

- Nàng khẳng định như thế?

- Mặc dù không thể khẳng định, thế nhưng thiếp tin chắc rằng phụ mẫu thiếp đã chết từ lâu.

Chung Trấn Văn chợt suy nghĩ kỹ lại, cô ta nói như thế thì mình nói nhiều lời làm gì nữa, dù sao sớm muộn gì họ cũng phải gặp mặt thôi.

Hắn suy nghĩ đến đây, bèn nói:

- Tin hay chăng tùy nàng, mai sau nàng sẽ gặp lại họ không sai, bây giờ chúng ta hãy đi thôi.

Hứa Nguyệt hà lấy làm thắc mắc vô cùng, nhưng nàng cũng chẳng tiện hỏi nhiều nữa.

Chung Trấn Văn sực như nghĩ ra điều gì, nói:

- Này Hứa cô nương, tại sao nàng phải dùng khăn bịt mặt như thế?

Chung Trấn Văn bỗng nhiên hỏi như thế, Hứa Nguyệt hà đã ngẩn người ra giây lát, sau đó nói:

- Tại vì ta có gương mặt thật xấu xí!

Chung Trấn Văn nghe nàng nói thế, bất giác cười khì một tiếng, Hứa Nguyệt Hà ngạc nhiên hỏi:

- Ngài cười gì thế?

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn lại tiếp:

- Nàng xấu đến cỡ nào ư?

- Xấu đến nỗi ngài thoạt trông thấy phát sợ ngay.

- Có thật chăng?

- Đương nhiên thật rồi.

Chung Trấn Văn mỉm cười nói:

- Ta rất muốn xem nàng có gương mặt đến thế nào đây.

- Không, không, ngài không được xem bằng không sẽ làm ngài giật mình không sai.

Chung Trấn Văn mỉm cười nói:

- Nếu ta không giật mình thì sao?

Lần này Hứa Nguyệt Hà chẳng biết trả như thế nào đây, nàng biết rằng nàng chẳng

xí chút nào hết, nàng chỉ nói dối Chung Trấn Văn mà thôi, đây là thói thường nàng nói như thế khi có ai hỏi đến sự kiện này như lúc còn ở Nam Hải giáo vậy.

Thế rồi nàng đánh liều, nói:

- Không, ta không thể cho ngài nhìn thấy gương mặt ta được.

- Tại sao thế?

- Vì ngại rằng phải làm cho ngươi phát sợ thôi.

Quả thật Chung Trấn Văn rất mong muốn được xem qua gương mặt của Hứa Nguyệt Hà đẹp kinh người đến bực nào, vì Lu Ngọc Liên nói rằng phàm bất cứ một ai trông thấy gương mặt nàng thảy đều say mê sắc đẹp của nàng hết, chẳng lẽ thiên hạ này lại có tuyệt sắc mỹ nhân như thế thật chăng?

Hắn suy nghĩ đến đây, lòng hiếu kỳ càng mạnh hơn, hắn quyết xem cho bằng được sắc đẹp của nàng tuyệt vời đến bực nào mới thôi.

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn suy nghĩ đến đây, sực nhớ nghĩ ra điều gì nói:

- Này Hứa cô nương, ta kể một câu chuyện cho nàng nghe có được chăng?

- Câu chuyện gì thế?

- Câu chuyện ái tình.

- Ngài cứ việc kể đi!

Chung Trấn Văn trầm tư giây lát nói:

- Xưa kia có một nam nhân ngẫu nhiên phát hiện một nữ nhân mà nữ nhân này có gương mặt xấu xí vô cùng, phàm bất cứ ai trông thấy cô ta thảy đều sợ mất hồn luôn, thế nhưng nam nhân ấy lại tha thiết yêu cô ta....

Hứa Nguyệt Hà lấy làm ngạc nhiên nói:

- Tại sao chàng lại yêu cô ta được ư?

- Tại vì ngoại trừ gương mặt của cô ta hơi xấu xí khó xem, ngoài ra như thân hình, động

và tiếng cười giọng nói không một thứ gì đẹp hết, thế rồi hai người đã yêu nhau tha thiết.

Hứa Nguyệt Hà mỉm cười nói:

- Câu chuyện này mới mẻ lý thú thật.

Chung Trấn Văn nói:

- Ta chưa kể hết đâu! Thế nhưng sự việc hạnh đã xảy ra, gặp lúc giặc giã loạn lạc, tức chia cách đôi uyên ương sanh tử này luôn. năm sau, người đàn ông ấy quay trở lại tìm ta, thế nhưng chẳng biết cô ta đã lưu lạc đi nơi rồi, chàng đã nhờ vã mọi người thám thính nữ nhân xấu xí trong thành nội, nhưng vẫn không thể nào tìm ra nữ nhân xấu xí ấy....

Hứa Nguyệt Hà ngắt lời nói:

- Cô ta chết rồi ư?

Chung Trấn Văn giả đò cười thần bí nói:

- Nàng chớ ngắt lời ta làm gì, vì nam nhân chẳng làm sao tìm gặp nữ nhân xấu xí này,

http://tieulun.hopto.org

đến đối đã chìm đắm tửu sắc, chàng lấy thanh lâu làm nhà, không ngày nào mà chẳng rượu say túy lúy hết. Có một hôm chàng vào trong một tiểu thanh lâu và phát hiện một nữ nhân....

Hứa Nguyệt Hà tiếp lời nói:

- Chính nũ nhân xấu xí ấy?

Chung Trấn Văn lắc đầu nói:

- Không, không phải nữ nhân xấu xí ấy, mà là một nữ nhân rất xinh đẹp, sắc đẹp nữ nhân này có thể nói rằng thiên hạ vô song...

- Thế rồi người đàn ông ấy lại yêu thương mỹ nhân này chứ gì?

- Không, nam nhân ấy không yêu thương nàng hết, mà chính mỹ nữ ấy đã yêu nam nhân vậy, về sau chẳng bao lâu nam nhân này bỗng nhiên phát hiện âm thanh, thân hình và động tác của mỹ nữ này không một thứ nào mà không giống y với nữ nhân xấu xí trước kia....

Nam nhân này vì muốn tỏ tình hoài niệm đối với nữ nhân xấu xí trước kia, thế rồi chàng bỏ tiền chuộc kỷ nữ xinh đẹp ấy ra, và sau đó họ đã kết hôn với nhau.

Năm thứ hai, họ sanh được một đứa con.

Một hôm nam nhân này bỗng nhiên phát hiện một sự kiện làm cho chàng phải kinh hãi hết sức, khi chàng vén chiếc mùng qua một bên, chàng đã giật bắn người lên, người vợ của chàng đã biết thành một nữ nhân xấu xí vô cùng, mà nữ nhân này chính là người yêu trước kia của chàng vậy.

Hứa Nguyệt Hà mỉm cười nói:

- Nữ nhân xấu xí này chính là mỹ nhân hóa trang ấy chứ gì?

- Đúng thế! Đúng thế! Thật ra, chẳng phải xấu xí, nữ nhân ấy vốn là một tuyệt sắc giai nhân vậy!

http://tieulun.hopto.org

Hứa Nguyệt Hà lãnh hội ý nghĩa câ
chuyện ngay, bèn nói:

- Ngài muốn nói ta chứ gì?

- Nàng cứ đoán thử xem có phải ta đã nó
nàng chăng?

Hứa Nguyệt Hà mỉm cười nói:

- Ngài muốn xem thật chăng?

Chung Trấn Văn khẽ gật đầu nói:

- Phải, ta muốn được xem luôn mặt nàn
vậy.

- Thế nhưng ta không cho ngài xem th
sao?

Thế là uổng công Chung Trấn Văn đã k
câu chuyện cả nữa ngày trời, hắn bèn nói:

- Nếu như đây là mệnh lệnh thì sao?

Hứa Nguyệt Hà nghe hắn nói thế, tức thì
giật bắn người lên, quả thật Chung Trấn Văn có
quyền hạ lệnh bảo nàng không phải bịt mặt,
càng suy nghĩ đến đây, trống ngực đập thình
thịch, nói giọng hớt hãi:

- Ngài không được ăn hiếp thiếp.

- Ta chẳng ăn hiếp nàng chút nào hết, nàng
hãy gỡ bỏ khăn bịt mặt xuống xem nào.

- Ngài đã ra lệnh như thế chăng?

- Đúng thế!

***

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ 39

Ý LOẠN TÌNH MÊ

Hứa Nguyệt Hà không còn cách nào hơn đành phải giơ tay gỡ khăn bịt mặt ra, tức thì một ương mặt xuất thủy phù dung đã hiện ra trước mắt ngay.

Chân mày như họa, khóe mắt thu ba, mũi nhọn xinh xắn, má trắng ẩn hồng, đôi môi anh đào hé nở để lộ hàm răng trắng như bạch tuyết, chao ôi! đẹp, đẹp đến nỗi không bút mực nào tả

http://tieulun.hopto.org

nối, kiều diễm đến đỗi mọi người trông thấy phải hồn phi phách tán!

Nhất thời Chung Trấn Văn đã không thể thu hồi ánh mắt say mê, bây giờ hắn đã tuyệt đối tin tưởng rằng, sắc đẹp của Hứa Nguyệt Hà quả thật không hổ thẹn với danh xưng "Thiên hạ vô song" mà Lưu Ngọc Liên từng tặng nàng!

Hứa Nguyệt Hà trông thấy thần tình ngớ ngẩn mất hồn của Chung Trấn Văn, má phấn nàng đã nóng bừng lên, khẽ nói:

- Ngài nhìn gì thế này?

Quả thật phen này Chung Trấn Văn đã mê mất hồn rồi, Hứa Nguyệt Hà đã hỏi hắn như vậy, thế mà hắn như chẳng nghe thấy gì hết.

Hứa Nguyệt Hà tủm tỉm cười một tiếng, quả thật nụ cười này đủ sức làm điên đảo chúng sanh không sai, trống ngực Chung Trấn Văn đã đập thình thịch không dừng, khí huyết sôi lên sùng sục, quả nhiên hắn không thể nào kiềm chế mối tình đang dao động mạnh trong lòng nữa!

Hứa Nguyệt Hà đưa mắt tình tứ chăm chăm ngắm nhìn Chung Trấn Văn, cặp mắt nàng như hai ngọn lửa hồng, đã làm tan chảy trái tim của Chung Trấn Văn.

Toàn thân Chung Trấn Văn bắt đầu run rẩy, ngọn lửa tình dục đang bốc cháy phừng phực trong lòng hắn!...

Thân hình mềm mại của Hứa Nguyệt Hà đã từ từ tựa vào người Chung Trấn Văn...

Bỗng nhiên Chung Trấn Văn giơ hai tay ôm chặt nàng vào lòng, hai mắt nẩy lửa, Hứa Nguyệt Hà từ từ nhắm đôi mắt lại, nói lẩm bẩm rằng:

- Chưởng môn nhân... nếu ngài yêu thiếp, thì hãy hôn thiếp...

Chữ "Thiếp" vừa thốt khỏi miệng, thì Chung Trấn Văn đã cúi người hôn lên đôi môi tiểu anh đào của nàng, đôi môi mỏng dánh chứa đầy những sức hấp dẫn kinh hồn...

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn đã thình lình ôm hôn Hứ
Nguyệt Hà, quả thật hắn đã không sao tho
khỏi mỹ sắc của nàng, nàng đẹp đến đỗi bất
một nam hài nhi nào thoáng trông thấy nà
thảy đều điên đảo mất hồn vì nàng cả!

Mà Hứa Nguyệt Hà cũng đã âm thầm yê
Chung trấn Văn từ lâu rồi, vì trước kia có L
Ngọc Liên tại hiện trường, nàng chẳng tiện
lòng thôi.

Hiện bây giờ nàng bằng lòng Chung Trấ
Văn hôn nàng, ve vuốt nàng, để được hưởng th
sự ấm áp mối tình đầu.

Đối với nàng, nụ hôn này đã mang đế
hạnh phúc cho nàng, mặc dù nàng chưa biết n
hôn này có yếu tố yêu đương trong ấy hay chăn
thế nhưng nó vẫn mang đến phần an ủi cho tâ
linh trống rỗng của nàng!...

Một hồi thật lâu, Chung Trấn Văn khẽ đẩ
nàng ra, gương mặt đầy những nét áy náy, hắ
đã đưa mắt ngắm nhìn má phấn thẹn thù
đỏ của nàng một hồi thật lâu, không nói gì hết

Hứa Nguyệt Hà tủm tỉm cười một tiếng, nói:

- Ngài cứ mãi ngắm nhìn thiếp làm gì?

Chung Trấn Văn khẽ giật mình, từ từ cúi đầu xuống, nói:

- Ta... ta..

Hắn ấp úng cả nữa ngày trời, chỉ nói được một chữ "ta" mà thôi.

Hứa Nguyệt Hà cười thật tươi nói:

- Gương mặt thiếp có xấu xí chăng?

- Ồ... xấu xí hết sức, không bất cứ một ai có thể sánh với nàng hết!

- Chính vì thiếp xấu xí mà ngài đã hôn thiếp ư?

Chung Trấn Văn sượng sùng nói:

http://tieulun.hopto.org

- Hứa cô nương, hãy tha thứ ta, ta kh
kìm chế được...

Hứa Nguyệt Hà trầm tư giây lát, cười
đắng nói:

- Thiếp không trách ngài, thiếp muốn
hôn thiếp vậy.

Chung Trấn Văn cười nhạt nói:

- Quả thật Lưu cô nương nói chẳng sai
nào hết, phàm bất cứ một ai trông thấy
phải đều khó thoát khỏi mỹ sắc của nàng,
Hứa cô nương, nàng hãy lấy khăn tơ bịt mặ
như trước là hay hơn.

Hứa Nguyệt Hà lấy khăn tơ bịt mặt lại,
đó cười cay đắng nói:

- Thưa chưởng môn nhân, thiếp có
chiếm được chút phân lượng nào trong thâm
ngài chăng?

- Đương nhiên, Chung Trấn Văn kh
phải là người bạc tình phụ nghĩa, sau khi

kết mọi việc tư, ta ắt phải chung sống với nàng
không sai.

- Có thật chăng?

- Đương nhiên thật rồi.

- Thế nhưng, ngài còn ý trung nhân nữa
mà!

Nghe nàng nói như thế, Chung Trấn Văn
ngẩn người ra tại chỗ ngay, hắn không phủ nhận
vẫn còn vài nữ hài nhi khác đang yêu thương
hắn, thế thì về sau biết xử thế nào đây?

Hắn suy nghĩ đến đây, đành ngớ ngẩn đưa
mắt ngắm nhìn Hứa Nguyệt Hà, chẳng biết nói
gì hết.

Hứa Nguyệt Hà cười cay đắng nói:

- Thôi được, về sau chúng ta hãy bàn đến sự
kiện này cũng chẳng muộn, chỉ cần ngài không
phụ lòng thiếp, thì thiếp lấy làm mãn nguyện
lắm rồi.

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn vô hạn cảm khái thở d
một tiếng não nùng hết sức, nói:

- Ta quyết chẳng phụ tình nàng đâu.

Thế rồi hai người từ từ sánh vai chạy tiếp.

Đời người như giấc chiêm bao, có ai l
đảm được giữa Hứa Nguyệt Hà và Chung Trấ
Văn lại chẳng xảy ra việc bất trắc ư?

Một hồi thật lâu, Chung Trấn Văn qua
sang nhìn Hứa Nguyệt Hà, khẽ gọi:

- Hứa cô nương!

- Vâng!

- Nàng đang suy nghĩ gì thế?

- Suy nghĩ về ngài.

- Suy nghĩ ta để làm gì?

- Ngài đã ôm hôn thiếp, chẳng lẽ bảo thiế
không được suy nghĩ ngài chăng?

Chung Trấn Văn lấy làm an ủi, cười nhạt một tiếng, sau đó lại nói tiếp:

- Này Hứa cô nương, chúng ta hãy chạy nhanh lên một chút, kẻo mẫu thân và tỷ tỷ ta phải trông đợi đấy.

Hứa Nguyệt Hà khẽ gật đầu một cái, thế rồi cả hai người gia tăng tốc độ chạy như gió, chỉ trong chốc lát, đã biến mất trong khu rừng hiu quạnh này ngay.

Khi Chung Trấn Văn và Hứa Nguyệt Hà đuổi kịp Tuyết Mỹ Nhân và Địa Ngục Ma Cơ, thì bốn người họ đã xuống tận chân núi Tung Sơn rồi.

Địa Ngục Ma Cơ ngoái cổ nhìn ra sau, nói:

- Đệ đệ! sao đệ đến chậm như thế?

Chung Trấn Văn nghe tỷ tỷ nói như thế, mặt mày ửng đỏ, ấp úng chẳng biết trả lời ra sao hết.

http://tieulun.hopto.org

Địa Ngục Ma Cơ cười bí mật, nói với Tuyết Mỹ Nhân rằng:

- Thưa mẹ, bây giờ đệ đệ hư lắm.

Tuyết Mỹ Nhân ngạc nhiên kêu ồ một tiếng, ngoái cổ nhìn Chung Trấn Văn, hình như bà ta muốn nói gì thì phải.

Mặt Chung Trấn Văn càng đỏ hơn nữa, ấp úng nói:

- Thưa mẹ, tỷ tỷ nói bớn đấy!

- Ta có hơi sức đâu nói bớn với ngươi, mẹ biết chăng, đệ đệ quấy đến đỗi nợ tình cũng mình vậy.

- Tỷ tỷ ngươi...

- Ta thế nào? đệ đệ cưng của chị, có phải đệ lại yêu Hứa cô nương nữa ư?

Nghe Địa Ngục Ma Cơ nói như thế, Chung trấn Văn và Hứa Nguyệt Hà mặt mày biến sắc,

như họ đã làm sai việc gì bị người ta phát không bằng.

Địa Ngục Ma Cơ phát hiện vẻ sượng sùng Chung Trấn Văn, biết rằng mình đoán ng sai chút nào, thế rồi cô ta nói tiếp:

- Này đệ đệ cưng yên của chị, nếu đệ lỡ yêu cô nương, thì không nên đùa giỡn rồi chẳng u trách nhiệm nha.

Chung Trấn Văn giận dữ đưa mắt nhìn Địa ục Ma Cơ một cái, Tuyết Mỹ Nhân trông thấy bất giác bật cười, cảm khái nói:

- Hai con cũng đã khôn lớn cả rồi.

Địa Ngục Ma Cơ nói:

- Thưa mẹ, có ba, bốn thiếu nữ thảy đều đệ đệ, mẹ nói hắn phải làm sao bây giờ?

- Có thật như thế chăng?

- Đương nhiên, nếu mẹ chẳng tin thì mẹ cứ hỏi hắn xem sao.

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn quýnh quáng nói:

- Thưa mẹ, tỷ tỷ nói láo vậy, cố tình ăn hi
con ở trước mặt mẹ.

Tuyết Mỹ Nhân mỉm cười nói:

- Thôi được rồi, hai con chớ ồn ào nữa xé
nào, này Văn nhi, nếu người ta yêu con, thì c
không được phụ lòng họ nha, bằng không con
một tội nhân đấy!

Chung Trấn Văn khẽ gật đầu nói:

- Thưa mẹ, con vâng lời mẹ, con sẽ khéo
xử với họ không sai.

Địa Ngục Ma Cơ cười hí hí nói:

- Chao ôi! Chưa đánh đã tự khai hết r
lúc nãy dám bảo rằng ta nói láo chứ!

Quả thật Chung Trấn Văn thẹn đến
nếu có cái hang dưới đất thì hắn chui xuống
ngay, hắn chỉ biết trợn mắt chăm chăm nhìn
Ngục Ma Cơ không nói gì hết.

May mà Tuyết Mỹ Nhân nói:

- Đệ đệ con dễ mắc cỡ lắm, con không được ăn hiếp hắn.

Địa Ngục Ma Cơ bật cười khì một hơi, hình như cô ta thắng cuộc, thế rồi một đoàn bốn người tiếp tục phi thân chạy như gió!

Thình lình...

Tuyết Mỹ Nhân khẽ kêu ủa một tiếng, dừng bước lại ngay, thấy bà ta thình lình dừng bước lại, bọn ba người Chung trấn Văn cũng theo sau dừng bước lại hết.

Chung trấn Văn giật mình, buột miệng nói:

- Thưa mẹ, có việc gì xảy ra chăng?

Tuyết Mỹ Nhân nói:

- Chàng thanh niên ấy kìa.

Chung Trấn Văn ngoái cổ nhìn ra sau, quả nhiên hắn đã trông thấy chàng thanh niên anh

http://tieulun.hopto.org

tuấn bành trai ấy đang đứng ở chỗ mà bọn người Chung Trấn Văn vừa dừng chân lúc nãy.

Chung Trấn Văn lấy làm lạ lùng nói:

- Rốt cuộc chàng là ai thế?

Quả thật Tuyết Mỹ Nhân và Chung Trấn Văn không sao biết được lai lịch của thiếu niên tuấn tú này hết, hình như đối phương đã theo dõi Chung Trấn Văn thì phải.

Thế nhưng chàng quyết không phải là hạng người bất lương, vì qua nhận xét của Chung Trấn Văn thấy rằng, khi đối phương trông thấy người xa lạ có vẻ thẹn thò e lệ, gương mặt thoáng hiện nét ngượng ngùng, rõ ràng đây là một thiếu niên mới tiếp xúc với đời chẳng được bao lâu.

Chàng là ai thế? Tại sao phải theo dõi họ ư?

Hình như thiếu niên tuấn tú này cũng đã phát hiện bọn người Chung Trấn Văn đang

ngắm nhìn chàng, thế rồi chàng cười ngượng ngùng một cái, sau đó bước vào trong rừng ngay.

Một con người thần bí hết sức!

Tuyết Mỹ Nhân nói:

- Về sau có lẽ chúng ta sẽ biết chàng là ai không sai, bây giờ chúng ta hãy lên đường thôi!

Tuyết Mỹ Nhân vừa dứt lời, bỗng nhiên có một tiếng cười rạch xé hư không vang tới, kế đó một bóng người phất phơ hạ xuống trước mặt bọn người Chung Trấn Văn!

Bóng người thình lình phất phơ hạ xuống, nhóm bốn người Chung Trấn Văn đã giật mình cùng lúc thụt lùi ra sau một bước.

Phóng mắt nhìn tới trước, tức thì Chung Trấn Văn và Địa Ngục Ma Cơ mặt mày biến sắc, một người bịt mặt tay ôm đàn cầm vào trong lòng đã đứng ngay trước mặt họ.

Người này không ai xa lạ, mà chính là Thiên Âm Uyên Tiểu Linh vậy!

http://tieulun.hopto.org

Uyên Tiểu Linh đã thình lình xuất hiện tại đây, không cần phải nói cũng biết y vì tìm Địa Ngục Ma Cơ mà đến đây rồi.

Bấy giờ Uyên Tiểu Linh khẽ lay động cây đàn cầm trong tay một cái, lạnh lùng nói:

- Này Địa Ngục Ma Cơ, ngươi còn nhớ ta chăng?

Âm thanh lạnh như băng tuyết và trà[illegible]ầy những sát khí rùng rợn!

Địa Ngục Ma Cơ run bắn người lên, hình như nàng đã linh cảm sắp có một việc xảy ra với nàng!

Thế rồi cô ta cố trấn tĩnh tinh thần lại [illegible]ói:

- Cô nương chính là Uyên Tiểu Linh c[illegible]

- Đúng thế, ta chính là Uyên Tiểu Linh đây...

Cô ta nói tới đây, cười lạnh lùng một tiếng sau đó quay sang nhìn Chung Chấn Văn, nói:

- Thưa Chưởng môn nhân, ta ho[illegible] nữa [illegible]khi Trương Cốc Thần sắp chết chàng đã [illegible] những gì v[illegible]ới ngài vậy?

Bỗng nhiên trong lòng Chung Trấn Văn lấy làm áy náy hổ thẹn vô cùng, hắn từng hứa với Trương Cốc Thần rằng, sẽ giết chết tỷ tỷ hắn, thế nhưng ngày hôm nay hắn không làm sao hạ thủ nổi.

Nghe Uyên Tiểu Linh hỏi như thế, làm sao chẳng bảo Chung Chấn Văn đau lòng ư?

Uyên Tiểu Linh lạnh lùng nói tiếp:

- Thưa Chưởng môn nhân, ngài có lỗi với Trương Cốc Thần chứ?

Chung Trấn Văn nói lẩm bẩm rằng:

- Phải, ta có lỗi với chàng... ta đã có lỗi với chàng...

Uyên Tiểu Linh cười lạnh lùng một tiếng, sau đó nói tiếp:

http://tieulun.hopto.org

- Thưa Chưởng môn nhân, Trương Cốc Thần đối xử ngày ân nghĩa nặng như núi Thái Sơn, nếu chẳng nhờ chàng, ngài đâu có ngày hôm nay chăng? Những điều kiện ngài hứa với chàng đã làm tròn được gì chưa?

Mặt mày Chung Trấn Văn tái mét, mồ hôi trên trán toát ra lấm tấm, hắn chẳng khác nào y như một tên tội phạm đang nghe tuyên án tử hình không bằng!

Thế nhưng, tuyên án tử hình cũng chưa đau khổ bằng một phần ngàn sự đau khổ trong lòng hắn hiện bây giờ đây, sự đau khổ này bao gồm sám hối, hổ thẹn, bất an và nỗi đau đớn cực độ của hắn...

Chung Trấn Văn suýt nữa đã đình chỉ sự hô hấp luôn.

Tuyết Mỹ Nhân thoạt trông thấy tình hình như thế, biết rằng giữa ba người họ ắt phải có một sự kiện cực quan trọng gì đã xảy ra, thế rồi bà ta nói với Uyên Tiểu Linh:

- Xin hỏi cô nương, rốt cuộc giữa ba người các ngươi đã xảy ra sự kiện gì thế?

Uyên Tiểu Linh nói:

- Thưa lão tiền bối, vãn bối thành thật cảm tạ người đã cứu một mạng vãn bối tại Bách Hoa Cốc, còn vấn đề vãn bối tìm kiếm hai hài nhi của tiền bối, người ngoài không thể nào am hiểu được hết.

- Rốt cuộc là việc như thế nào vậy?

- Về điều này, mai sau tiền bối ắt phải am hiểu không sai, bây giờ vãn bối không đủ thì giờ nói lại cho tiền bối biết.

Uyên Tiểu Linh dứt lời, quay sang hướng Địa Ngục Ma Cơ nói:

- Này Địa Ngục Ma Cơ, có phải Trương Cốc Thần đã chết trong tay của ngươi chăng?

Mặt mày Địa Ngục Ma Cơ tái mét, khẽ gật đầu nói:

http://tieulun.hopto.org

- Đúng thế, chính ta đã giết chàng.

Địa Ngục Ma Cơ vừa dứt lời, thì Uyên Ti
Linh cất tiếng cười như điên như cuồng, tiế
cười như quỷ dữ khóc nơi địa ngục, như loài vư
hú trong núi hoang rừng thẳm, khiến ng
nghe thấy phải ớn lạnh tóc gáy không sai, như
nghe kỹ lại, trời ơi! Đó không phải là tiếng cư
mà là tiếng khóc thương tâm đoạn trường vậy.

Tiếng khóc y như tiếng thiếu phụ đã kh
ra máu trong khuê các, khiến người nghe ph
như ruột đã bị cắt thành nhiều đoạn, nhữ
người có mặt tại hiện trường thảy đều mủi lò
thương xót suýt nữa đã nhỏ nước mắt xuống.

Chung Trấn Văn cả kinh nói:

- Uyên Cô Nương, ngươi bị thế nào vậy?

Uyên Tiểu Linh đã thương tâm khóc thả
thiết như thế, rõ ràng một khi cô ta đã xác nh
người đàn ông mà mình tha thiết yêu mến
chết thật, thì làm thế nào chẳng bảo cô

thương tâm đến đổi ruột đã đứt thành nhiều đoạn ư?

Tiếng khóc bỗng nhiên dứt hẳn, Uyên Tiểu Linh đã ngớ ngẩn nói lẩm bẩm rằng:

- Có thật,.. chàng đã chết rồi chăng?

Hai mắt Địa Ngục Ma Cơ đỏ ngầu, khẽ gật đầu nói:

- Phải, ta đã giết chết chàng,

Uyên Tiểu Linh cười cay đắng nói:

- Tại sao ngươi lại nhẫn tâm giết chàng như thế?

Cuối cùng hai bên khóe mắt của Địa Ngục Ma Cơ đã nhỏ xuống hai giọt nước mắt to bằng hạt đậu, nàng khẽ giơ tay lau khô nước mắt nói:

- Vì "danh" và "lợi" mà ta đã giết chàng.

- Danh và lợi ư?

http://tieulun.hopto.org

- Phải, danh và lợi, sau khi ta giết chết Trương Cốc Thần, ta có thể tiếp nhận chức Chưởng môn đời thứ tư của Phái Địa Ngục Môn đồng thời Trương Cốc Thần từng cất giấu võ châu báu ở một chốn bí mật, ta muốn chiếm đoạt số châu báu này.

- Chẳng lẽ ngươi không yêu chàng sao?

Địa Ngục Ma Cơ cười thật thê lương nói:

- Năm xưa ta chẳng biết yêu là gì hết.

- Khi ngươi muốn sát hại chàng, ngươi có nghĩ rằng một nữ nhân đã tha thiết yêu chàng sẽ mãi mãi đau khổ ư?

- Trước kia, ta sơ ý chẳng nghĩ đến điều này.

Uyên Tiểu Linh cười thật thương tâm nói:

- Chàng là một trang thiếu niên anh tuấn chàng yêu ngươi và trung thành với ngươi, lúc chàng yêu ngươi, chàng đã lạnh lùng và chẳng thèm dòm ngó đến ta, thế nhưng ta vẫn tha thiết

yêu chàng, nếu chàng đối xử với ta được một phần ba tình cảm mà chàng đã đối xử với ngươi, thì ta có chết vì chàng cũng chẳng thiệt gì hết.

Đây là lời nói tự đáy lòng của cô ta, bất cứ người nào thảy đều tin Uyên Tiểu Linh nói lời thật tình cả.

Nước mắt đã chảy ròng ròng xuống hai má phấn Địa Ngục Ma Cơ, nàng cất tiếng nói giọng căm hối rằng:

- Sau khi ta biết lỗi lầm của ta, thì mọi người không bao giờ dung thứ ta nữa.

Uyên Tiểu Linh cười đau khổ nói:

- Ta có nên trả thù cho chàng chăng?

Địa Ngục Ma Cơ khẽ gật đầu nói:

- Phải, ngươi nên trả thù cho chàng, thế nhưng ta có một yêu cầu, trước khi hai ta động thủ, cho ta được nói vài lời với mẹ ta trước đã.

- Ngươi cứ việt nói.

http://tieulun.hopto.org

Địa Ngục Ma Cơ từ từ quay người sang, đ
lòng khẽ gọi một tiếng:

- Mẹ!

Tiếp theo tiếng mẹ thì cô ta không còn k
lòng được nữa, nước mắt đã nhỏ ròng ròng xuố
luôn!

***

HỒI THỨ 40

NỢ TÌNH

Tuyết mỹ Nhân đau lòng, nói:

- Này Vân Nhi, có điều gì con cứ việc nói.

Địa Ngục Ma Cơ nói giọng uất nghẹn:

- Thưa mẹ, mẹ có biết trước kia con là một tội nhân chăng? Chẳng những con đã sát hại Trương Cốc Thần, vả lại con còn giết chết nhiều nam nhân khác nữa, khi con động thủ với nàng, mẹ không được nhúng tay vào nha, mẹ hãy hứa với con điều này đi, hỡi mẹ?

http://tieulun.hopto.org

- Được, mẹ bằng lòng điều yêu cầu của con.

Địa Ngục Ma Cơ miệng mấp máy muốn nói lại thôi, cô ta lại đưa mắt nhìn Chung Trấn Văn, nói:

- Đệ đệ, tỷ tỷ có lỗi với đệ, xin đệ hãy tha thứ cho tỷ tỷ nha, về sau khi đệ gặp lại Dương ca ca, xin chuyển lời...

Cô ta nói đến đây, nghẹn lời không nói tiếp được nữa.

Chung Trấn Văn nghe đề cập tới Dương Khải Phương, bất giác giật bắn người lên, buột miệng kêu ồ một tiếng nói:

- Dương ca ca ư?... Dương Khải Phương ư?

- Phải, chính Dương Phải Phương vậy, đệ hứa với tỷ tỷ nha?

Suýt nữa Chung Trấn Văn buột miệng nhắc sự việc Dương Khải Phương bị Địa Ngục Thần Quân hãm hại thuật lại cho Địa Ngục Ma Cơ nghe rồi, nhưng trong tình trạng khẩn

ương này, hắn đã cố kìm lòng chẳng kể ra cố sự
y.

Dương Khải Phương còn hy vọng sống trở
hay chăng vẫn chưa ai biết được hết, làm thế
o hắn chịu nói cho Địa Ngục Ma Cơ biết sự
ện này và để cho nàng lại lo lắng thêm ư?

Hắn suy nghĩ đến đây, nói lẩm bẩm rằng:

- Vâng, đệ sẽ nói lại cho y biết mọi việc của
tỷ không sai.

Địa Ngục Ma Cơ cười cay đắng một tiếng, nói:

- Thế thì cảm ơn đệ nhiều lắm, ngoại trừ điều này, ngoài ra tỷ tỷ không yêu cầu gì nữa.

Địa Ngục Ma Cơ mới xong, quay sang hướng Uyên Tiểu Linh nói:

- Uyên cô nương, chúng ta động thủ được rồi!

Lời nói này vừa thốt ra khỏi miệng, mọi người trong hiện trường thảy đều có linh cảm

http://tieulun.hopto.org

rằng sinh mạng của Địa Ngục Ma Cơ đã
ngày tận cùng vậy!

Ngay lúc bầu không khí ở hiện trường
phủ bởi một lớp mây sầu sương thảm, có
bóng người thấp thoáng như một luồng điện
phất phơ hạ xuống khu rừng xanh cách
Tuyết Mỹ Nhân độ khoảng ba trượng!

Thân pháp của bóng người này thần
nhanh nhẹn, đối phương đáp xống trong rừ
không hề gây ra tiếng động nho nhỏ nào hết!

Bấy giờ, Uyên Tiểu Linh cười một tiế
thâm thương, nói:

- Phải, chúng ta phải động thủ, bất kể tr
kia Trương Cốc Thần có yêu ta hay chăng,
vẫn phải trả thù cho chàng, bằng không, lòng
cũng chẳng được yên vậy.

Dứt lời, nàng lượn mình bước tới đứng tr
mặt Địa Ngục Ma Cơ, thủ thế chuẩn bị tấn cô

Địa Ngục Ma Cơ lương tâm cắn rứt, n
cảm thấy rằng hai tay của mình nhuộm

những máu nhơ, nếu chết, liệu có thể chuộc lại tội ác nàng chăng?

Nàng suy nghĩ đến đây, lòng nàng cởi mở được đôi chút, nàng quyết tâm nhất tử tạ tội!

Thế rồi nàng cười lạnh lùng một tiếng, nói:

- Này Uyên cô nương, ngươi hãy xuất thủ đi.

Uyên Tiểu Linh cũng chẳng nói gì nữa, tức thì vung đàn cầm tấn công một chiêu Độc Phách Hoa Ngục bổ vào người Địa Ngục Ma Cơ mãnh liệt hết sức.

Chiêu thức này thần tốc chẳng khác nào như điện xẹt vậy, Địa Ngục Ma Cơ nhắm chặt hai mắt lại, chẳng thèm tránh né gì hết, mọi người đã trông thấy rõ cây đàn cầm bằng thép của Uyên Tiểu Linh sắp phải bổ xuống...

Thình lình...

Uyên Tiểu Linh th lại cây đàn cầm đã bổ xuống nhanh như cắt, gầm hét nói:

http://tieulun.hopto.org

- Này Địa Ngục Ma Cơ, tại sao ngươi khô
xuất trả ư?

Địa Ngục Ma Cơ trông thấy đối phư
thình lình thu chiêu như thế, bất giác n
nhiên nói:

- Ta không nên xuất thủ vậy.

- Tại sao thế?

- Ta phải để ngươi trả thù.

- Ngươi cho rằng nếu người xuất thủ th
không trả thù được chăng?

Địa Ngục Ma Cơ cười cay đắng nói:

- Như thế phải phiền người tốn chút ít
lực mà thôi.

- Ta muốn ngươi xuất thủ, bằng kh
giữa chúng ta chẳng được công bằng chút
hết.

Địa Ngục Ma Cơ thoạt suy nghĩ giây lát, nói:

- Ngươi nói như thế, thì ta đành phải đắc tội thôi...

Dứt lời, nàng vung chưởng tấn công Uyên Tiểu Linh ngay.

Uyên Yiểu Linh lạnh lùng nói:

- Đúng thế, như vậy mới công bằng chứ.

Dứt lời, y gầm hét một tiếng, vung tả chưởng đụng cứng một chiêu của Địa Ngục Ma Cơ luôn.

Kêu đùng một tiếng, hai đạo cuồng phong đã cuốn đất đá tung lên cả một vòm trời đen nghịt, ngay lúc nhanh như điện chớp này, thì Uyên Tiểu Linh lại gầm hét một tiếng, tấn công ra một chưởng tiếp!

Địa Mgục Ma Cơ vung chưởng đánh tới, bỗng nhiên nàng nghiến răng, cố hết sức thu hồi chưởng lực vừa tấn công ra, thì ngay lúc này đạo

http://tieulun.hopto.org

chưởng lực mạnh như sóng gió ba đào của Uyê
Tiểu Linh cũng vừa ập tới.

Mọi người đã trông thấy rõ rằng Địa Ngụ
Ma Cơ ắt phải bỏ xác dưới đạo chưởng lực củ
Uyên Tiểu Linh không sai rồi, thế nhưng...

Thình lình...

Có một tiếng cười lạnh lùng rạch xé k
không vang tới, kế đó một bóng người bay lư
tới nhanh như điện chớp, giơ tay chộp lấy Đ
Ngục Ma Cơ nhảy lùi ra sau thần tốc hết sứ

Bóng người thình lình hiện tới c
pháp quỷ khốc thần sầu nhanh đến đổi k
trông thấy rõ được hết, Tuyết Mỹ N
Chưng Trấn Văn đồng thời giật bắn người

Mọi người đảo mắt nhìn tới trước,
ngẩn người ra tại chỗ luôn!

Người vừa cứu thoát Địa Ngục Ma C
là một đạo nhân trạc tuổi năm mươi ngo
người gầy ốm, và có gương mặt trông thật hu
tợn!

Không một ai quen biết quái đạo sĩ này là hết, ngoại trừ một mình Tuyết Mỹ Nhân ra...

Quái đạo sĩ ấy cười hắc hắc một tiếng, nói với Uyên Tiểu Linh rằng:

_ Này nữ oa nhi, chớ có trách ta nhúng tay vào sự việt này, vì Địa Ngục Ma Cơ có chút quan hệ với ta, cho nên ta phải ra tay cứu cô ta vậy.

Quái đạo sĩ nói chưa hết lời, thì Địa Ngục Ma Cơ giận dữ gầm hét nói:

- Đạo sĩ hôi thối kia, ai bảo ngươi xen vào việc của ta thế...

Nàng vừa gầm hét vừa vung chưởng tấn công vào người quái đạo sĩ ấy...

Địa Ngục Ma Cơ cũng chẳng cần biết ai đã đến đây nàng cứ cắm phần vung chưởng tấn công nhanh như điện chớp, thế nhưng quái đạo sĩ ấy cười lạnh lùng một tiếng , khẽ giơ tay nhẹ nhàng chộp lấy cổ tay của Địa Ngục Ma Cơ!

Thình lình ngay lúc này...

http://tieulun.hopto.org

Bỗng nghe Tuyết Mỹ Nhân gầm hét một tiếng như sấm nổ:

- Hãy dừng tay lại...

Bà ta lướt nhanh như luồng gió thoảng đứng ở trước mặt Quái đạo sĩ ngay!

Sự biến xảy tới bất thình lình hết sức, mọi người trong hiện trường không một ai biết quái đạo sĩ này là ai hết!

Tuyết Mỹ Nhân đã run bần người lên, bà ta biết rằng quái đạo sĩ bỗng nhiên xuất hiện, ắt phải có nguyên nhân gì đây.

Cả Uyên Tiểu Linh sát khí đang bốc lên đng đùng cũng phải ngẩn người ra cứ đưa mắt chăm chăm nhìn quái đạo sĩ luôn!

Quái đạo sĩ cười hí hí nói:

_ Này Tuyết Mỹ Nhân, nàng còn nhận ra ta chăng?

Tuyết Mỹ Nhân nói giọng run run:

_ Này Âm Minh Chơn Nhân, không ngờ ngươi vẫn còn sống, quả thật Tuyết Mỹ Nhân này lấy làm bất ngờ hết sức, nợ nần giữa hai ta phải được liễu kết ngày hôm nay vậy.

Chung Trấn Văn thoạt vừa nghe nói bốn chữ "Âm Minh Chơn Nhân", tức thì mặt mày đại biến, thì ra quái đạo sĩ này chính là người đã đoạt mất trinh tiết của mẫu thân hắn.

Hắn nghĩ tới đây, tức thì sát khí bốc lên đùng đùng, hắn căm phẫn đưa mắt nhìn chòng chọc vào mặt quái đạo sĩ, chuẩn bị xuất thủ tấn công lão.

Âm Minh Chơn Nhân cười hắc hắc nói:

_ Tuyết Mỹ Nhân, chớ nói thế để làm gì? Chúng ta có thể hòa hợp như xưa kia, làm một cặp tiên lữ nhân gian, nàng thấy thế nào?

Nghe nói thế, Tuyết Mỹ Nhân tức tới mồm mũi phùn ra khói lửa, bà ta đã căm phẫn gầm hét nói:

http://tieulun.hopto.org

- Hãy cầm mồm lại nào...

Âm Minh Chơn Nhân cười hắc hắc nói, nói tiếp:

- Thế nào? Nàng không bằng lòng chăng?

- Bằng lòng ư? Ta phải ăn thịt của ngươi

Âm Minh Chơn Nhân cười há há nói:

- Nàng muốn ăn thịt của ta ư? Không hề chi hết, nhưng mà chẳng phải ta đã cho nàng ăn "miếng thịt ấy" một lần rồi sao?

Lời nói bóng gió này, làm cho Tuyết Mỹ Nhân giận run lên ngay, không ngờ đối phương lại ăn nói bẩn thỉu trước mặt mọi người như thế.

Chính trinh tiết của Tuyết Mỹ Nhân ở năm xưa, đã hủy dưới tay Âm Chơn Nhân này đây, nay lão ma đầu trăm năm này lại xuất hiện giang hồ lần nữa, mục đích của y ngoại trừ tìm kiếm Tuyết Mỹ Nhân, ngoài ra lão còn có ôm mộng lãnh tụ thiên hạ võ lâm.

Một đôi mắt dâm của lão cứ chăm chăm nhìn vào chiếc khăn trắng bịt mặt của Tuyết Mỹ Nhân, mặc dù lão ma này đã có trăm tuổi hơn, thế nhưng niệm háo sắc còn mạnh gớm.

Tuyết Mỹ Nhân nói giọng run run rằng:

- Này Âm Minh Chơn Nhân, ngươi hãy tiếp ta một chưởng xem nào.

Dứt lời, bóng trắng thấp thoáng bước tới, phóng chưởng tấn công ngay.

Võ công của Tuyết Mỹ Nhân có thể nói rằng thiên hạ vô song, nên một chưởng này có oai lực kinh người và thần tốc hết sức!

Thế nhưng Âm Minh Chơn Nhân cũng chẳng hổ thẹn là một lão ma đầu trăm năm, chỉ thấy lão lượn mình một cái thật nhẹ nhàng, tức thì một chưởng của Tuyết Mỹ Nhân đã đánh vào hư không ngay.

Chung Trấn Văn trông thấy thế, bất giác giật bắn người lên, hắn không ngờ võ công của

http://tieulun.hopto.org

lão Âm Minh Chơn Nhân này lại cao cường đến thế.

Tuyết mỹ Nhân vừa đánh hụt một chưởng cười lạnh lùng một tiếng, định xuất thủ phóng r chưởng thứ hai, thì bỗng thấy Âm Minh Cho Nhân mặt hơi biến sắc nói:

- Này Tuyết Mỹ Nhân, bất kể ngươi c bằng lòng cùng ta ôn lại mộng đẹp năm xưa hay chăng, ta vẫn cứ mang ngươi đi mới được.

Chung Trấn Văn cười lạng lùng nói:

- Liệu ngươi có bản lãnh này chăng?

Âm Minh Chơn Nhân đưa mắt nhìn Chung Trấn Văn một cái, mỉm cười hỏi:

- Tiểu oa nhi ngươi chính là Chưởng môn nhân đời thứ tư của Phái Địa Ngục Môn chăng?

Gương mặc của Chung Trấn Văn tràn đầy những sát khí, nói:

- Đúng thế, nếu ngươi dám đụng tới một sợi lông chân của mẹ ta, thì ta sẽ diệt trừ tên bại loại lão ma đầu ngươi ngay!

Âm Minh Chơn Nhân cất tiếng cười như điên như cuồng nói:

- Khẩu khí Chưởng môn nhân ngạo nghễ quá thế, chớ nói là ngươi, cho dù cả thiên hạ võ lâm này chưa chắc có ai đã tiếp được mười chưởng của ta, nếu ngươi muốn sống thêm vài ngày nữa thì hãy mau mau cút khỏi đây.

Chung Trấn Văn lượn mình lướt tới chặn lại đường đi của Âm Minh Chơn Nhân, gầm hét nói:

_ Thế thì cứ việc thử xem nào.

Âm Minh Chơn Nhân cười hắc hắc một tiếng, sau đó đưa mắt nhìn Tuyết Mỹ Nhân, nói:

_ Này Tuyết Mỹ Nhân, ngươi ngoan ngoãn đi theo ta, hoặc là muốn ta động thủ ư?...

http://tieulun.hopto.org

Tuyết Mỹ Nhân cũng chẳng nói năng
hết, gầm hét một tiếng, đánh ra chiêu Cuồ
Phong Nộ Đào nhanh như điện chớp.

Âm Minh Chơn Nhân cười lạnh lùng m
tiếng, lượn mình tránh né một chưởng của Tuy
Mỹ Nhân nhanh như cắt, đồng thời lão đã g
tay điểm vào Ngọc Như Huyệt của Tuyết M
Nhân luôn.

Xuất thủ hạ tiện khiến Chung Trấn Vă
phải nổi cơn thịnh nộ, hắn lập tức vung gậy qu
tới một chiêu Phong Huyết Giao Gia, đồng th
gầm hét nói:

- Dâm tặc vô sỉ kia, hãy tiếp ta một g
xem nào!

Chung Trấn Văn vừa vung gậy quét
Âm Minh Chơn Nhân cười lạnh lùng một tiến
đảo mình nhẹ nhàng một cái, tức thì đ
khỏi một gậy thình lình quét tới của Chu
Trấn Văn ngay.

Thủ pháp của Chung Trấn Văn cũng thần tốc hết sức, hắn hét to một tiếng:

- Hãy tiếp một chưởng Âm Dương Nam Phân của ta nữa xem nào...

Bóng chưởng bay lượn cùng khắp hư không, với thế lôi đình sấm sét đã ập vào người Âm Minh Chơn Nhân lần nữa.

Thế chưởng cuồn cuộn ập tới kinh người hết sức, Âm Minh Chơn Nhân đã giật bắn người lên, lão không ngờ tên hậu bối thanh niên này lại có một thân võ công cao cường như thế.

Thế nhưng lão ma đầu này cũng không hổ thẹn là một người có võ công cực kỳ cao siêu, lão thoạt vừa giật mình thì đã đánh ra một chiêu Phong Suy Ảnh Động vừa đủ để chống trả một chưởng của Chung Trấn Văn.

May là như thế, mà lão ma đầu cũng đã rùng mình lạnh toát mồ hôi, lão kinh hãi đưa mắt ngắm nhìn Chung Trấn Văn hồi lâu, sau đó cười hắc hắc, nói:

http://tieulun.hopto.org

- Khá lắm, quả thật võ công Chưởng môn nhân cao cường hết sức, thế nhưng cậy vào một thân võ công này của ngươi cũng chưa phải là địch thủ của ta, ta vì động lòng yêu kỳ tài, không hạ thủ sát hại ngươi, hãy cút khỏi đây mau.

Quả thật, Âm Minh Chơn Nhân chẳng nói lời kiêu căng chút nào hết, với võ công hiện giờ của Chung Trấn Văn quyết không phải đối thủ của Âm Minh Chơn Nhân.

Thế nhưng đối với Chung Trấn Văn, chẳng khác nào như lửa đổ thêm dầu vào, tánh khí hắn vốn là một người cục cao ngạo, hắn làm sao chịu đựng lời nói khiêu khích của lão ma đầu này được ư?

Thế rồi hắn buông tiếng cười như điên như cuồng nói:

- Ngươi có bao nhiêu bản lãnh, dám buông lời cao ngạo như thế ư?

Âm Minh Chơn Nhân chẳng thèm trả lời câu hỏi của Chung Trấn Văn, lão lại đưa mắt nhìn Tuyết Mỹ Nhân, nói:

_ Này Tuyết Mỹ Nhân, ta phải xuất thủ nha?

Dứt lời, lão từ từ tiến sang hướng Tuyết Mỹ Nhân ngay...

Tuyết Mỹ Nhân giận đến đỏi mồm mũi đã phun ra khói lửa, gầm hét nói:

- Âm Minh Chơn Nhân, ta quyết chẳng tha hạng bại loại như ngươi đâu.

Dứt lời, Tuyết Mỹ Nhân đã gom hết công lực bình sanh tấn công ra ba chưởng liền!

Lần này Âm Minh Chơn Nhân đã nổi cơn thịnh nộ thật rồi, lão gầm hét nột tiếng như sấm nổ, âm thanh chấn động làm điếc cả hai tai mọi người có mặt tại hiện trường, sau tiếng gầm hét thì lão đã lao vào bóng chưởng của Tuyết Mỹ

http://tieulun.hopto.org

Nhân, đồng thời giơ hai ngón tay phai điểm t
nhanh như cắt.

Ngay lúc Âm Minh Chơn Nhân vừa lư
mình lướt tới, Tuyết Mỹ Nhân lại vung
chưởng tấn công tiếp...

Thế nhưng Âm Minh Chơn Nhân nhan
nhẹn hơn Tuyết Mỹ Nhân, đã gầm hét nói:

_ Này Tuyết Mỹ Nhân, ngươi hãy nằ
xuống xem nào.

Quả nhiên hiệu nghiệm thật, sau khi â
Minh Chơn Nhân gầm hét một tiếng, thì Tuyế
Mỹ Nhân đã ngoan ngoãn nằm xuống thật!

Âm Minh Chơn Nhân dùng một thủ phá
cực kỳ nhanh tốc xách bổng Tuyết Mỹ Nhân và
trong tay ngay.

Chung Trấn Văn trông thấy tình huốn
như thế, tức thì mặt mày đại biến, bất kể tốt xấ
gì nữa cứ vung gậy quét tới kê vù vù mãnh liệ
vô cùng.

Âm Minh Chơn Nhân gầm hét một tiếng nói:

- Chưởng môn nhân ngài chẳng quan tâm đến mạng sống mẫu thân ngài nữa sao?

Nghe lão ma đầu gầm hét như thế, quả nhiên Chung Trấn Văn đã thu gậy nhảy lùi ra sau ngay.

Âm Minh Chơn Nhân cười hắc hắc , nói:

- Này chưởng môn nhân, nếu ngài chẳng cần thiết mạng sống của mẫu thân ngài nữa, thì cứ việc ra tay cũng chẳng hề chi.

Mặt mày Chung Trấn Văn tái mét, mồ hôi trên trán toát ra lấm tấm, bấy giờ Địa Ngục Ma Cơ và Hứa Nguyệt Hà đã song song nhảy tới chặng đường đi của Âm Minh Chơn Nhân lại.

Chung Trấn Văn nghiến răng kêu ken két, hắn quyết phải giữ gìn trinh tiết của mẫu thân hắn, và chẳng bằng lòng mẫu thân hắn thọ độc thủ của lão ma đầu này nữa.

http://tieulun.hopto.org

Hắn suy nghĩ như thế, tức thì sát khí bố lên đùng đùng, gầm hét nói:

- Nếu ngươi muốn mang mẫu thân ta đi, t quyết phải liều mạng với ngươi một phen!

Âm Minh Chơn Nhân cười lạnh lùng nói:

- Tuyết Mỹ Nhân có mối quan hệ bất tầm thường với ta, nay chúng ta chỉ tìm lại mộng đẹp năm xưa, ngài lo lắng làm gì thế?

Chung Trấn Văn động cây gậy lên đất một cái, gầm hét nói:

- Hãy câm mồm lại!

Âm Minh Chơn Nhân cười khẩy nói:

- Ngài muốn gì bây giờ?

- Hãy để mẫu thân ta lại!

- Nếu không thì sao?

- Thì ngươi chớ hòng chạy khỏi nơi đây!

- Thế thì cứ việt thử xem nào!

Dứt lời, âm Minh Chơn Nhân lượn mình lướt đi, ngay lúc lão ma đầu thoạt vừa tung người lên cao, thì Chung Trấn Văn đã quơ một gậy và phóng một chưởng tới mãnh liệt hết sức.

Chung Trấn Văn đã đánh liều mạng, đồng thời hắn lại gom hết công lực bình sanh tấn công như thế, quả nhiên Âm Minh Chơn Nhân đã bị đẩy lui vài bước liền.

Chung Trấn Văn thấy thế, lấy làm phấn khởi, tức thì gấm hét lớn tiếng, phóng ra hai chưởng tiếp.

Phen nầy Am Minh Chơn Nhân đã nổi cơn thịnh nộ, trợn ngược hai mắt bắn ra hai luồng sát khí kinh người, gầm hét nói:

- Ta phải thịt thằng nhãi con này mới được.

Dứt lời, lão quay người nhảy vồ vào hướng Chung Trấn Văn, phản công hai chưởng ngay.

http://tieulun.hopto.org

Hai cao thủ tuyệt thế này, một người t
quyết tâm liều mạng, một người thì nổi cơ
thịnh nộ. tức thì trận đấu diễn ra vô cùng khố
liệt, họ đấu đến đỗi nổi lên những cơn cuồn
phong đã cuốn đất đá tung lên cả một vòm trờ
đen nghịt, và che khuất nhật nguyệt không cò
chút ánh sáng nào hết.

Địa Ngục Ma Cơ và Hứa Nguyệt Hà dưa
mắt nhìn chăm chăm theo dõi đấu trường, nế
một khi Chung Trấn Văn yếu thế, thì họ lập tứ
ra tay tiếp ứng.

Nếu quả thật để Âm Minh Chơn Nhân
đánh cướp Tuyết Mỹ Nhân đi mất, chẳng n
gây ảnh hưởng tới tiếng tăm của Tuyết Mỹ
Nhân, đồng thời cũng ảnh hưởng cả tai tiếng
Chung Trấn Văn nữa.

Thế rồi, bằng bất cứ giá nào hắn quyết
chẳng thể để Âm Minh Chơn Nhân mang Tuyết
Mỹ Nhân rời khỏi đây được hết, bằng không lã
ma đầu này ắt phải chà đạp Tuyết Mỹ Nhân nữa

Thình lình...

Tiếng gầm hét kêu ầm lên, tức thì lại thấy
Âm Minh Chơn Nhân phóng ra tám chưởng liên
tiếp.

Nếu tay phải của Âm Minh Chơn Nhân
chẳng kẹp lấy Tuyết Mỹ Nhân, mà hành động
ủa lão phải kém phần nhanh nhẹn, thì Chung
Trấn Văn đã chết dưới tay của Âm Minh Chơn
Nhân từ lâu rồi.

Sau khi Âm Minh Chơn Nhân tấn công ra
ám chưởng liên tiếp, kêu đùng một tiếng, cả
hân người của Chung Trấn Văn đã bị chưởng
c của Âm Minh Chơn Nhân đánh văng ra xa,
à mồm phun máu tua tủa, đánh bạch một cái té
ằm trên đất luôn.

Địa Ngục Ma Cơ và Hứa Nguyệt Hà cả kinh
hất sắc, tức thì cả hai cùng nhau gầm hét song
ng lượn mình lao vào người Âm Minh Chơn
Nhân, đồng thời tấn công một chưởng luôn.

Thình lình...

http://tieulun.hopto.org

Ngay lúc Địa Ngục Ma Cơ và Hứa Nguy
Hà thoạt vừa xuất thủ tấn công, bỗng nhiên
một âm thanh vang tới nói:

- Xin hai vị cô nương tạm thời dừng tay l
đã.

Âm thanh vang tới bất thình lình hế sức
tức thì Địa Ngục Ma Cơ và Hứa Nguyệt Hà on
song cùng lúc thu hồi chưởng lực nhảy lùi r sa
ngay, họ phòng mất nhìn theo hướng ph r
tiếng nói, hai thiếu nữ đồng thời ngẩn ng r
tại chỗ luôn.

Một thiếu niên tuấn tú tuyệt luân đứn
ngay trước mặt họ!.

Thiếu nên tuấn tú này chẳng khác nào nh
một vị đại cô nương, trông mặt mày đối phươn
có vẻ thẹn thò e lệ hết sức, người này chính l
thiếu niên tuấn tú mà Tuyết Mỹ Nhân đã trông
thấy lúc nãy.

Thiếu niên tuấn tù này thoạt vừa xuấ
hiện, thì Địa Ngục Ma Cơ và Hứa Nguyệt Hà đ

rúng động cõi lòng, khen thầm một tiếng: Chao ôi! Một chàng thiếu niên tuấn tú hết sức...

Bỗng nghe thiếu niên tuấn tú đưa mắt nhìn Âm Minh Chơn Nhân nói:

- Này Âm Minh Chơn Nhân, ngươi đã luyện thành công môn Âm Minh Thần Công rồi chăng?

Câu nói này với người khác nghe thấy thì chẳng có gì là lạ lùng hết, thế nhưng Âm Minh Chơn Nhân thoạt vừa nghe nói thì lão đã giật bắn người lên, sao thanh niên hậu bối này lại biết sự kiện lão khổ luyện Âm Minh Thần Công ư?

Thế rồi lão ngẩn người ra giây lát, sau đó hét lớn hỏi:

- Tiểu oa nhi là ai thế?

Thiếu niên tuấn tú mỉm cười nói:

http://tieulun.hopto.org

- Ngươi thắc mắc điều này làm gì, th
nhưng Âm Minh Chơn Nhân ngươi chớ mon
người này rời khỏi đây làm gì!

Bấy giờ Chung Trấn Văn đã uống một g
Kim Nguyên Tán, và vận công điều tức giây lá
thương thế đã phục hồi lại ngay, hắn từ dưới đ
nhảy vọt lên, đảo mắt quan sát một vòng, tức th
ngẩn người ra tại chỗ luôn!

Thiếu niên tuấn tú nầy là ai thế? Tại sa
chàng lại xuất hiện ở đây ư?

Thế rồi hắn cũng chẳng quan tâm thiế
niên này là ai hết, hắn lại lượn mình lao v
hướng Âm Minh Chơn Nhân gầm hét nói:

- Này Âm Minh Chơn Nhân, ta phải hoà
trả một chưởng cho ngươi vậy.

Chỉ do cơn thịnh nộ nhất thời mà Chun
Trấn Văn lại tấn công lần nữa, thật sự võ công
của hắn chẳng phải địch thủ của Âm Minh Chơ
Nhân!

Thế rồi Chung trấn Văn và Âm Minh Chơn Nhân lại động thủ với nhau lần nữa.

Bấy giờ thiếu niên tuấn tú cười cay đắng một tiếng, đứng lui sang một bên ngay.

Địa Ngục Ma Cơ trông thấy tình hình như thế, gầm hét nói:

- Đệ đệ, ngươi vừa thọ thương vẫn chưa phục hồi hẳn, hãy để tỷ tỷ đối phó với lão dâm tặc này.

Âm Minh Chơn Nhân đưa mắt quan sát tình hình giây lát, cảm thấy rằng mình bất tiện ở lại lâu nữa, phải sớm rời khỏi nơi đây mới được.

Lão suy nghĩ đến đây, lập tức công ra hai chưởng nhanh như cắt, kêu đùng một tiếng, Chung Trấn Văn lại trúng chưởng của Âm Minh Chơn Nhân lần nữa, tức thì bị dội ngược lùi ra sau năm bước, há mồm phun máu tua tủa, thân mình loạng choạng đảo hai vòng, đánh bạch một cái, té nằm ra đất .

http://tieulun.hopto.org

Cũng trong khoảng thời gian tích tắc nà
Âm Minh Chơn Nhân đã tung người nhảy ra
cả năm trượng, lượn mình phóng chạy...

Địa Ngục Ma Cơ gầm hét nói:

- Lão dâm tặc chạy đi đâu cho khỏi...

Dứt lời, nàng đã phi thân rượt theo Â
Minh Chơn Nhân nhanh như điện chớp.

Thình lình...

Thiếu niên tuấn tú khẽ gọi một tiếng:

- Cô nương chớ đuổi theo làm gì nữa, nàn
quyết chẳng đuổi kịp lão đâu.

Bấy giờ, Hứa Nguyệt Hà đã bước tới trư
mặt Chung Trấn Văn, nàng trông thấy hắ
nhắm chặt hai mắt, mặt mày tái mét không có
chút máu, lòng nàng đau như cắt, nước mắt
nhỏ ròng ròng xuống, khẽ gọi một tiếng:

- Chung ca ca...

Chung Trấn Văn bị thương hai lần, chơn nguyên hao mất quá sức, bấy giờ thiếu niên tuấn tú từ từ bước ới bên cạnh Chung Trấn Văn, thò tay vào ngực áo lấy một viên thuốc ra, nạp vào miệng Chung Trấn Văn, đồng thời giơ tay vỗ vào vài đại huyệt của hắn.

Chung Trấn Văn tỉnh lại lần nữa.

Bấy giờ bình minh đã ló dạng.

Hắn đảo mắt quan sát chung quanh một vòng, chẳng thấy Âm Minh Chơn Nhân đâu hết, tức thì mặt mày biến sắc, nói:

- Âm Minh Chơn Nhân đâu rồi?

- Chạy mất rồi.

- Chạy mất ư? Thế thì còn mẹ ta đâu?

Địa Ngục Ma Cơ khóc bật thương tâm, nói:

- Cũng bị lão cướp đi luôn.

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn từ trên đất nhảy vọt lên ngay, mục lộ hung quang, gầm hét hỏi:

- Lão đi mất từ lúc nào vậy?

Địa Ngục Ma Cơ định lên tiếng trả lời, thì thiếu niên tuấn tú đã mỉm cười nói trước:

- Xin hỏi các hạ có phải là Chung trấn Văn chăng?

Chung trấn Văn nghe hỏi như thế đã [illegible] người trong giây lát, căm phẫn đưa mắt nhìn thiếu niên tuấn tú một cái, nói:

- Đúng thế, các hạ là ai vậy?

Thiếu niên tuấn tú cười ngượng ngùng một tiếng, nói:

- Tại hạ là Ngô Trí, võ công của Âm Minh Chơn Nhân vô địch thiên hạ, cậy vào thân võ công của các hạ quyết chẳng phải địch thủ của lão, tại hạ muốn hỏi thăm các hạ một người...

Chung Trấn Văn nói:

- Ai thế?

- Các hạ quen biết một cô nương tên là Lu Ngọc Liên chứ?

Nghe đối phương đề cập Lu Ngọc Liên, tức thì Chung Trấn Văn lấy làm đau buồn hết sức, hắn không trả lời câu hỏi của đối phương, lại hỏi:

- Ngươi hỏi thăm nàng để làm gì?...

Chung Trấn Văn nói tới đây, đầu óc hắn sực nghĩ ra một người, chẳng lẽ chính Lu Ngọc Liên đã thất thân cho con người này ư?

Hắn suy nghĩ đến đây, lửa giận trong lòng bỗng sôi lên sùng sục!

Hình như thiếu niên tuấn tú không hề để ý thần tình của Chung Trấn Văn, mặt mày chàng ửng đỏ, nói giọng ngượng ngùng:

- Tại hạ là bằng hữu của cô ta...

- Bằng hữu ư?

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn cười lạnh lùng một hơi, tiếng cười càng lúc càng lớn dần, hình như tiếng cười điên cuồng thịnh nộ như bị ai hiếp không bằng!

Hắn vừa dứt tiếng cười, đã giận dữ gầm hét hỏi:

- Có phải ngươi chính là phu quân của cô ta chăng? Hãy nói mau!

Chung trấn Văn bỗng nhiên giận dữ gầm hét hỏi như thế, thiếu niên tuấn tú Ngô Trí đ kinh hãi bất giác thụt lùi ra sau một bước, hoản hốt đưa mắt ngắm nhìn Chung Trấn Văn...

***

HỒI THỨ 41

THẸN DẶP NGƯỜI TÌNH CŨ

Sát khí trên mặt Chung Trấn Văn bốc lên đùng đùng, hắn cứ nạt nộ hỏi tới:

- Ngươi hãy nói đi! Chẳng lẽ ngươi câm rồi sao?

Mấy thiếu nữ có mặt tại hiện trường, thảy đều đưa mắt nhìn vào mặt thiếu niên tuấn tú Ngô Trí ấy...

Ngô Trí ấp úng nói:

http://tieuluh.hopto.org

- Ta... ta...

- Có phải ngươi chính là phu quân của cô t
chăng?

Ngô Trí chẳng khác nào y như một con cừ
non gặp phải hổ báo, chàng sợ hãi đến đỗi toàn
thân run lẩy bẩy, cứ co ro thụt lùi ra sau mãi.

Thần tình trông thật đáng thương, mọi
người trong hiện trường thảy đều sanh lòn
thương xót.

Trong lòng Chung Trấn Văn nảy sinh
những tình cảm phức tạp, hắn đưa mắt ngắm
nhìn thiếu niên có lòng dạ thật thà chẳng khá
nào y như một đại cô nương này, hắn cảm thấ
rằng mình không nên nạt nộ một người xa l
quá mức như thế, cho dù quả thật đối phương l
phu quân của Lu Ngọc Liên đi nữa, thì mìn
cũng không nên có thái độ như thế với đ
phương.

Thế nhưng hắn tha thiết yêu Lu Ngọc Liê
kia mà!

Nếu quả thật người này là phu quân của Lu Ngọc Liên, thì mình phải thương tâm đến bực não rồi?

Hắn buồn bã đưa mắt nhìn Ngô Trí, sau đó nói giọng ôn hòa hơn:

- Ta muốn biết các hạ có phải chính là phu quân của cô ta.

- Ta cũng chẳng biết...

- Chẳng biết ư? Chung Trấn Văn lạnh lùng kêu ồ một tiếng, nói:

- Chẳng lẽ ngươi lại không biết, ngươi có phải là phu quân của cô ta được sao?

- Ta nói thật đấy... Ngô Trí nói giọng e lệ rằng:

- Quả thật ta không biết gì hết, thế nhưng sư phụ ta lại nói với ta rằng, nàng là vị hôn thê của ta!

- Vị hôn thê ư?

http://tieulun.hopto.org

Chung trấn Văn lập lại câu này lần nữa, kêu ùn một cái, đầu óc của hắn như trúng phải quả búa tạ, hắn chẳng cảm thấy kinh ngạc gì hết, mà hắn chỉ cảm thấy đầu óc bỗng nhiên trở nên trống rỗng.

Hắn đã được chứng minh, thiếu niên tuấn tú này chính là người đoạt được trinh tiết của Lu Ngọc Liên.

Ngô Trí chẳng hiểu chút nào về tình cảm giữa Chung Trấn Văn và Lu Ngọc Liên, chàng cười toe toét một cái, nói giọng ngây thơ rằng:

- Đúng thế, sư phụ nói lại với ta như thế, thật ra chính ta cũng chẳng biết gì hết!

Chung Trấn Văn lấy làm thương tâm hết sức, hắn từ từ cúi đầu xuống, nói lẩm bẩm rằng:

- Ngươi rất xứng đáng được lấy nàng... ngươi là một thiếu niên tuấn tú hiền lành...

Ngô Trí cười khì một tiếng nói:

- Ngươi gặp nàng bao giờ chăng?

- Ta từng gặp nàng rồi!

- Nàng... nàng có đẹp chăng?...

- Phải, nàng rất đẹp... nàng đẹp đến đỗi thật tương xứng với ngươi...

Ngô Trí nghe nói thế, cất tiếng cười thật khoái chí, chàng là một thiếu niên mới bước chân vào đời, chàng chẳng hiểu mặt xấu ác của nhân gian, mặt tồn tại trong đầu óc chàng bao giờ cũng đẹp đẽ hết.

Chàng dừng tiếng cười, nói:

- Có thật chăng?... Ta... chưa từng thấy nàng bao giờ hết.. sư phụ nói lại với ta rằng, nàng rất tốt bụng... bảo ta phải an ủi nàng... đồng thời chớ làm cho nàng buồn lòng!

Chung Trấn Văn nghe nói những lời như thế, chẳng khác nào như bị mũi kiếm nhọn đâm xuyên qua trái tim vậy, đối diện với một thiếu niên bảnh trai hiền hậu như thế, hắn phải nói gì nữa đây?

http://tieulun.hopto.org

Mấy thiếu nữ tại hiện trường cũng cảm thấy có một nỗi buồn không tên, họ từ từ cúi đầu xuống hết.

Chung Trấn Văn nói giọng não nùng rằng:

- Này các hạ, ngươi cứ đi đi, ngươi phải khéo an ủi nàng... nàng là phu nhân của ngươi... có lẽ, nàng là một nữ nhân bất hạnh nữa...

Ngô Trí ngẩn người ra giây lát, nói.

- Chẳng lẽ ngươi không biết nàng ở chỗ nào sao?

Chung Trấn Văn lắc đầu nói:

- Ta không biết nàng đã đi đâu mất rồi...

- Thế mà sư phụ ta nói rằng ngươi biết chứ?

- Sư phụ ngươi ư? Lão là ai thế?

- Ta cũng chẳng biết nữa . lão là một hòa thượng.

Chung Trấn Văn cười cay đắng, nói:

- Quả thật ta không biết nàng ở chỗ nào hết, ngươi vì thám thính hành tung của nàng mà đến đây chăng?

- Không, sư phụ ta nói rằng: Nếu ngươi muốn báo thù, quyết phải tìm ra nàng cho bằng được...

- Tìm nàng ư? Chung Trấn Văn cất tiếng cười như điên như cuồng, nói:

- Ta chẳng bao giờ tìm nàng đâu.

- Ngươi phải tìm nàng, ngoại trừ có nàng, bằng không ngươi quyết chẳng trả thù được, và cũng không thể giết chết Âm Minh Chơn Nhân, nên sư phụ ta bảo rằng ngươi quyết phải tìm cho ra nàng mới xong!

Chung trấn Văn bĩu môi nói:

- Kiếp này ta không bao giờ gặp nàng nữa, cho dù Chung Trấn Văn ôm hận nơi chín suối,

http://tieulun.hopto.org

bỏ xác dưới tay của Âm Minh Chơn Nhân, ta cũng chẳng bao giờ gặp nàng nữa.

Ngô Trí lấy làm ngạc nhiên, nói:

- Tại sao thế? Ngươi hận nàng chăng?... chẳng phải ngươi... ngươi vừa nói nàng là một người tử tế kia mà?

Quả thật Chung Trấn Văn thương tâm đến đỗi muốn khóc òa lên, để được hả cơn uất hận trong lòng bấy lâu, thế nhưng cá tánh kiên cường vốn có của hắn đã kìm giữ lại những giọt nước mắt sắp phải nhỏ xuống, hắn khẽ gật đầu nói giọng não nùng:

- Phải, ta hận nàng!

- Ồ!... Tại sao thế? Sư phụ ta bảo rằng ngươi và nàng là bạn hữu rất tốt với nhau kia mà?

Chung Trấn Văn nghe nói thế, hắn cũng chẳng biết trả lời với chàng sao đây...

Hắn đối diện với những lời nói hiền từ thanh khiết và thơ ngây này, như những mũi kim đâm vào trái tim hắn... suýt nữa hắn không thể hít thở được luôn!

Chung Trấn Văn cảm khái thở dài một tiếng, nói:

- Ngươi không làm sao hiểu nổi khổ của ta đâu, chúng ta chớ nói vấn đề này nữa.

Ngô Trí ngơ ngáo kêu ồ một tiếng, chẳng không biết trong trong này có bí ẩn gì, thế nhưng chàng linh cảm được điều gì đó, buột miệng nói:

- Thế thì chắc chắn nàng không phải là một cô nương hiền lành rồi, bằng không ngươi quyết chẳng thể nào hận nàng đâu... nếu như ngươi hận nàng...thì ta cũng không cần thiết gặp nàng làm gì nữa...

Nghe chàng nói như thế, Chung Trấn Văn giật bắn người lên, hớt hải nói:

http://tieulun.hopto.org

- Không, ngươi không thể chẳng tìm nàng, nàng là một cô nương tốt bụng, tử tế sức, ngươi không thể bỏ rơi nàng...

- Thế nhưng, tại sao ngươi lại hận nà như thế?

- Tại vì... ồ! Ngươi không hiểu đâu, nàng phu nhân của ngươi rồi, ngươi không thể khôn quan tâm nàng!

Ngô Trí cứ khùng khùng đưa mắt ngắ nhìn Chung Trấn Văn, chàng không làm sa hiểu nổi lời nói của Chung Trấn Văn, Chun Trấn Văn cười cay đắng một tiếng, nói:

- Này các hạ, chúng tôi phải đi ngay bây gi thôi.

Ngô Trí vẫn cười khì, nói:

- Sư phụ ta bảo rằng ngươi phải tìm gặp nàng mới được, nàng sẽ giúp ngươi trả thù và cứu mẫu thân của ngươi...

Chung Trấn Văn cười lạnh lùng một tiếng, ấn giận dỗi nhũ thầm: Có thể nào ta lại đi tìm ang được chăng? Nói đùa chứ, Chung Trấn Văn ay chưa bao giờ cầu một ai hết...

Hắn suy nghĩ đến đây, cất tiếng nói:

- Sự việc mai sau để mai sau hãy tính.

Ngô Trí lại cười khì một tiếng, bây giờ Chung trấn Văn xoay người định phi thân chạy đi, bỗng nhiên hắn nghĩ ra một việc, ngoái cổ ra sau hỏi:

- Xin hỏi các hạ, trú xứ của Âm Minh Chơn Nhân ở đâu thế?

- Lão ở trên Bạch Vân Phong tại Phục Ngưu Sơn vậy.

- Thế thì chúng tôi phải đi ngay!

Dứt lời, hắn phi thân chạy đi trước, Hứa Nguyệt Hà đưa mắt nhìn bóng lưng của Chung Trấn Văn, cảm khái thở dài một tiếng, nàng thoăn thoắt bước sang chỗ Ngô Trí, nói:

http://tieulun.hopto.org

- Lu Ngọc Liên là một nữ hài nhi hết
hiền lành, khi gặp nàng, ngươi phải khéo d
lời an ủi nàng nha?

- Vâng.

Hứa Nguyệt Hà khẽ gật đầu biểu thị
lòng, sau đó quay người rượt theo Chung T
Văn luôn.

Địa Ngục Ma Cơ đưa mắt nhìn Thiên
Uyên Tiểu Linh một cái, sau đó nói giọng u oán

- Này Uyên cô nương, chúng ta tiếp t
động thủ chứ!

Bỗng nhiên Uyên Tiểu Linh cười lạnh lùn
nói:

- Không, ta không giết ngươi nữa, ta ph
để cho ngươi ân hận mãi mãi, để ngươi lấy nỗi
hận của tâm linh đền tội cho chàng.

Chung Trấn Văn nghe nói thế, bất gi
dừng bước lại, bỗng nhiên hắn cất tiếng g
Uyên Tiểu Linh lại, nói:

- Này Uyên cô nương...

Uyên Tiểu Linh cười cay đắng nói:

- Chưởng môn nhân, không cần thiết phải
nữa, ta am hiểu ngài là một người như thế
rồi.

Dứt lời, nàng quay người phi thân chạy mất
ng luôn!

Địa Ngục Ma Cơ đưa mắt nhìn bóng lưng từ
biến mất của Uyên Tiểu Linh, bất giác nhỏ
ng hai giọt lệ sám hối, nói lẩm bẩm một
nh:

- Ta đã hại một thiếu nữ bất hạnh này...

Lần đầu tiên nàng thương tâm khóc thật
hê lương!

Địa Ngục Ma Cơ đưa tay lau khô nước mắt
n hai má phấn, bỗng nhiên ánh mắt nàng
ạm phải Ngô Trí đang còn đứng ở một bên,
ng sực như nghĩ ra điều gì, quay sang hướng
lứa Nguyệt Hà nói:

http://tieulun.hopto.org

- Này Hứa cô nương, tại sao người này là phu quân của Lu cô nương được ư?

Hứa Nguyệt Hà bèn mang sự việc Chu Trấn Văn vừa nói lại cho nàng biết, kể lại một cách tỉ mỉ cho Địa Ngục Ma Cơ nghe mọi ph... nghe kể xong, Địa Ngục Ma Cơ cả kinh, n...

- Có thật như thế chăng?

- Đương nhiên thật chứ, bằng kh... Chưởng môn nhân cũng chẳng hận Lu cô nư... đến thế đâu, thế nhưng tình hình bên trong r... thế nào thì chúng ta không biết rồi.

Địa Ngục Ma Cơ đưa mắt nhìn bước ch... nặng nề của Chung Trấn Văn, thở dài một tiế... nói:

- Có thể tưởng tượng được đệ đệ ta y... nàng đến bực nào ư?

Hứa Nguyệt Hà cười cay đắng một tiếng, nói thay tất cả thiên ngôn vạn ngữ trong lò... của nàng, nàng nhủ thầm: Chính ta cũng t...

thiết yêu hắn vậy... Thế nhưng nàng chẳng nói ra mà thôi.

Địa Ngục Ma Cơ cười cay đắng một tiếng nói:

- Hứa cô nương, ngươi hãy đuổi theo đệ đệ ta, ta không đi với hắn nữa.

- Tại sao thế?

Địa Ngục Ma Cơ cười thật thương tâm nói:

- Ta chẳng xứng đáng đi chung với đệ đệ ta chút nào hết, tại vì ta là một nữ nhân đầy tội lỗi...

- Ngươi... ngươi...

- Đi đi, trời đất bao la biết đâu chúng ta vẫn còn ngày gặp lại, ta cũng phải đi ngay bây giờ thôi.

Dứt lời, chẳng đợi Hứa Nguyệt Hà trả lời gì hết, phi thân chạy mất dạng luôn.

http://tieulun.hopto.org

Hứa Nguyệt Hà đưa mắt nhìn bóng ng
từ từ đi mất của Địa Ngục Ma Cơ, thương t
nhỏ xuống hai giọt ngấn lệ, nàng hiểu được
khổ của Địa Ngục Ma Cơ hơn ai hết.

Thiếu niên tuấn tú tên Ngô Trí ấy vẫn
đứng yên tại chỗ không động đậy gì hết.

Hứa Nguyệt Hà ôm ấp một tâm trạng đ
khổ phi thân chạy theo Chung trấn Văn luôn.

Hai người sánh vai lẳng lặng chạy tới trư

Bước đi nặng nề hết sức, đêm tối mịt m
đại lộ bao la, Chung Trấn Văn biết bao giờ mới
hết lữ trình gập ghềnh bất hạnh này đây?

Một hồi thật lâu, Hứa Nguyệt Hà cất tiế
nói:

- Này Chung ca ca, tại sao chàng không tì
gặp Lu cô nương ư?

- Tìm nàng ư? Ta tìm nàng để làm gì th
Chẳng lẽ chúng ta muốn vướng vào lưới tình l
nữa sao?

- Chàng vẫn còn yêu nàng?

- Ta cũng không biết.

- Thiếp biết chàng vẫn còn yêu nàng, nguyên nhân chàng không đi tìm nàng vì chàng sợ mất mặt, tại vì chàng từng hạ lệnh nàng thoát ly Phái Địa Ngục Môn.

Quả thật Hứa Nguyệt Hà nói chẳng sai chút nào hết, hắn không còn mặt mũi nào tìm gặp Lu Ngọc Liên được nữa, thế nhưng hắn biết hắn vẫn còn tha thiết yêu nàng!

Chung trấn Văn cảm khái thở dài một tiếng, nói:

- Mọi việc đã trôi qua, chúng ta còn nhắc làm gì nữa?...

Nói tới đây, bỗng nhiên hắn không thấy Địa Ngục Ma Cơ đâu hết, bất giác lấy làm ngạc nhiên, hỏi:

- Tỷ tỷ ta đâu rồi?

http://tieulun.hopto.org

- Nàng không muốn đi chung với hai nữa, nên nàng bỏ đi mất.

Chung trấn Văn nói lẩm bẩm rằng:

- Cứ việc đi đi... hãy đi hết đi...

Hắn cất tiếng cười như điên như cuồng nói:

- Trên thế gian này ta bỗng lại trở nên một người cô đơn.

- Này Chung ca ca, còn thiếp đây mà!

- Phải, ta vẫn còn nàng... hắn nghiến răng kiên cường nói:

- Này Hứa cô nương, chúng ta hãy đi cứu mẫu thân ta nào.

- Thế nhưng võ công chàng không phải địch thủ của lão kia mà!

- Ta vẫn biết nhưng mà ta không thể chẳng đi...

- Có thật chàng không đi tìm Lu cô nương chăng?

- Tìm nàng ư? Nhưng mà biết đi đâu tìm nàng đây?

- Chẳng phải thanh niên họ Ngô lúc nãy báo rằng chàng biết nàng ở đâu sao?

- Ta không biết, y chỉ nói bừa thôi.

Hứa Nguyệt Hà không nói gì nữa, hai người cùng lặng phi thân chạy tiếp.

Thình lình...

Có một tiếng cười lạnh lùng đột nhiên vang lên, kế đó là một bóng đen lao tới nhanh như điện chớp, phất phơ hạ xuống trước mặt Chung Trấn Văn.

Chung Trấn Văn bất giác thụt lùi ra sau hai bước liền, phóng mắt nhìn tới trước, tức thì giật bắn người lên, một thiếu nữ áo trắng tay cầm quải trượng đứng ngay trước mặt hắn.

http://tieulun.hopto.org

Thiếu nữ áo trắng chống dậy đi khập khiễng tới chỗ Chung Trấn Văn thì dừng lại lạnh lùng nói:

- Này Chung Trấn Văn, ngươi còn nhớ chăng?

Chung Trấn Văn mỉm cười nói:

- Này Lăng Ba Tiên Tử, ta trộm nghĩ chắc ngươi vì tìm ta mà đến đây chứ gì?

- Đúng thế, ngươi đập gãy một chiếc giò của ta làm cho ta phải nghỉ dưỡng cả nửa tháng trời, hôm nay chúng ta phải liễu kết món nợ này chứ?

Chung Trấn Văn cười khẩy nói:

- Này Lăng Ba Tiên Tử, trước kia ngươi đánh gãy giò ta, thì ta cũng chỉ lấy một giò của ngươi, như vậy không công bằng sao?

- Công bằng ư? Này Chung Trấn Văn, ngươi tự hỏi lại lương tâm của ngươi, ta có đánh gãy giò của ngươi bao giờ chăng?

- Nếu ngươi không đẩy ta té xuống vực thẳm, thì ta cũng chẳng bị gãy giò đâu?

- Thế nhưng ta làm như thế chỉ giúp ngươi mà thôi, nếu ta không đẩy ngươi xuống vực thẳm, thì ngươi ắt phải chết trong Đoạn Hồn Trại rồi.

Chung Trấn Văn căm phẫn nói:

- Con khỉ, ngươi chỉ vì giúp ta ư? Này Lăng Ba Tiên Tử ngươi muốn gì bây giờ?

- Giết ngươi!

- Ngươi không xứng đáng chút nào hết!

- Thế thì cứ việc thử xem sao!

Dứt lời, Lăng Ba Tiên Tử lượn mình lao tới, vung gậy tấn công vào người Chung Trấn Văn ngay!

Chung Trấn Văn thoạt trông thấy thủ pháp đánh gậy của đối phương, bất giác giật bắn người lên, không ngờ chỉ trong thời gian ngắn ngủi vài

http://tieulun.hopto.org

tháng Lăng Ba Tiên Tử lại luyện được một t
võ công như thế.

Thế rồi Chung Trấn Văn cũng chẳng d
khinh địch, lập tức vung gậy tấn công ra
chiêu Phong Vân Giao Gia ngay!

Chung Trấn Văn quơ ra một gậy thần
kinh người hết sức, thế nhưng đối phương
lượn mình tránh né một gậy của hắn thật nha
nhẹn, đồng thời lại vung gậy phản công
chiêu mạnh như vũ bão luôn!

Chung Trấn Văn lấy làm kinh ngạc hết
không ngờ võ công của đối phương lại cao cư
đến thế?

Chung Trấn Văn lập tức lượn mình nh
ngang vài bước, tránh né một gậy của Lăng
Tiên Tử, nói:

- Khá lắm, không ngờ võ công của ngươi
cao cường đến thế, nhưng mà, ngươi vẫn ch
phải là đối thủ của ta đâu, khôn hồn thì mau c
khỏi đây đi?

Lăng Ba Tiên Tử cất tiếng cười như điên
ư cuồng, nói:

- Này Chung Trấn Văn, thắng bại chưa biết
uộc về ai, thế mà ngươi dám nói khoác ta
hông phải là đối thủ của ngươi, hãy tiếp ta một
y nữa xem nào...

Dứt lời, cô ta nhảy vọt tới, tấn công ra ba
y liên tiếp thật mãnh liệt.

Thình lình...

Ngay lúc Lăng Ba Tiên Tử thoạt vừa tấn
ông ba gậy liền, bỗng nhiên từ nơi xa xa có ba
óng người chạy tới nhanh như cắt, chỉ trong
hốc lát đã phi thân chạy tới hiện trường luôn.

Hứa Nguyệt Hà phóng mắt nhìn tới trước,
c thì giật bắn người lên, ba người này chính là
vị Đường chủ của Nam Hải Giáo.

Hứa Nguyệt Hà thoạt trông thấy ba người
uất hiện, cất tiếng cười há há nói:

http://tieulun.hopto.org

- Ba vị Đường chủ chắn... ở lại... phải vào Trung nguyên, chẳng biết có đại sự... chỉ giáo chăng?

Một trong ba vị Đường chủ nói:

- Lão phu vâng lệnh Giáo chủ đến tìm cô nương.

Hứa Nguyệt Hà giật mình, buột miệng k... một tiếng nói:

- Tìm Lu cô nương có chuyện chi chăng?

- Mẫu thân của nàng đã chết rồi!

- Nói sao? Mẹ của nàng... chết rồi... thật chăng?

- Phải, chết cách... ngày, thế... giáo chủ hạ lệnh ba người... ta vào Trung nguyên tìm nàng để trở về chịu tang... Chưởng môn nhân quý phải bằng lòng chi...

- Đây là đại sự của con người, đương nhiên Chung chưởng môn nhân phải bằng lòng rồi, thế nhưng Lu cô nương...

- Nàng chẳng có mặt tại đây sao?

- Đúng thế, hiện bây giờ nàng ở đâu bọn ta cũng chưa rõ nữa?

Hứa Nguyệt Hà vừa dứt lời, bỗng nghe một tiếng gầm xé rạch xé hư không vang tới...

Bấy giờ Chung Trấn Văn đã nổi cơn thịnh nộ thật rồi, hắn đã sử dụng võ công trong Địa ngục Môn thế mà chẳng hạ được Lang Ba Tiên Tử.

Nên hắn căm phẫn gầm hét một tiếng, gom hết công lực bình sanh tấn công ra ba gậy liên tiếp, tức thì bóng gậy bay lượn trên không như khoản núi bao phủ toàn thân Lăng Ba Tiên Tử...

Thình lình...

Từ trên không có một tiếng gầm hét như sấm nổ vang tới:

http://tieulun.hopto.org

- Hãy dừng tay lại nào...

Tiếp theo tiếng gầm hét là một bóng đen to lớn lao xuống nhanh như điện chớp!

Chung Trấn Văn bỗng nghe thấy tiếng gầm hét điếc tai này, đã kinh hãi thụt lùi ra sau ngay, phóng mắt nhìn tới trước, mặt mày đại biến, hắn lập tức lướt tới một bước, phủ phục quỳ xuống đất khẽ thưa rằng:

- Tiểu điệt khấu kiến nhị bá phụ đại nhân được kim an!

Người vừa xuất hiện chính là nhất đại Hắc Mao Lão Quỷ danh chấn võ lâm bấy lâu nay! Bọn Hứa Nguyệt Hà thoạt trông thấy Hắc Mao Lão Quỷ thình lình xuất hiện, đã đồng thời giật bắn người lên!

Hình như Hắc Mao Lão Quỷ chẳng hề để ý tới Chung Trấn Văn đang phủ phục quỳ dưới đất hết, cặp mắt sáng như điện quang cứ chăm chăm nhìn vào mặt Lăng Ba Tiên Tử, hỏi:

- Ngươi đã học từ đâu được bộ trượng pháp mà ngươi vừa sử dụng lúc nãy thế?

Tiếng nói ùn ùn như trống đánh, làm điếc cả hai tai mọi người, Lăng Ba Tiên Tử giật mình kinh hãi bất giác thụt lùi ra sau một bước, hoảng sợ đến đỗi không biết trả lời luôn!

Hắc Mao Lão Quỷ lại nói tiếp:

- Hãy nói đi, ngươi đã học từ đâu được bộ trượng pháp này thế?

Lăng Ba Tiên Tử trấn tĩnh nổi sợ hãi được chút ít, sau đó lạnh lùng nói:

- Ngươi chớ thắc mắc ta học từ đây được bộ trượng pháp này để làm gì?

Gương mặt đen như lọ của Hắc Mao Lão Quỷ bỗng hiện sát khí, căm phẫn nói:

- Ngươi cuồng ngạo quá thế, nếu ngươi không chịu khai báo ta hay, thì ta sẽ dạy cho ngươi một bài học ngay... Lão nói tới đây, dừng lại giây lát, sau đó lại nói tiếp:

http://tieulun.hopto.org

- Ngươi đã học từ đâu được bộ trượng pháp này thế, hãy nói đi?

Lăng Ba Tiên Tử vẫn cứ lạnh lùng nói:

- Ta không nói thì ngươi làm gì ta nào?

Hắc Mao Lão Quỷ nghe đối phương trả lời như thế, tức thì gầm hét một tiếng:

- Nữ oa nhi này lớn gan thật...

Bóng người to lớn của lão lướt tới nhanh như cắt, đồng thời giơ bàn tay khổng lồ vả vào má phấn của Lăng Ba Tiên Tử luôn!

Lăng Ba Tiên Tử trông thấy Hắc Mao Lão quỷ thình lình giơ chưởng vỗ tới, bất giác giật mình toan lượn mình nhảy lùi ra sau, thế nhưng cô ta muộn màng rồi...

Kêu bốp một cái, tức thì Lăng Ba Tiên tử lãnh trọn một bộp tai của hắc Mao Lão Quỷ ngay!

Mặc dù bộp tai này trông có vẻ bình thường không có gì lạ lùng hết, thế nhưng bàn tay to lớn có lực của Hắc Mao lão Quỷ đã tát vào má phấn của Lăng Ba Tiên Tử đến đỗi hai mắt của cô ta đã nảy đom đóm lửa, miệng phun máu tua tủa luôn, tức thì một bên má sưng phồng lên!

Hắc Mao Lão Quỷ giận dữ gầm hét nói:

- Ngươi có chịu khai chưa thì nói?

- Không nói!

Hắc Mao lão Quỷ nộ hỏa xung thiên, hét nói:

- Quả thật nữ oa nhi này lì lợm gớm...

Dứt lời, lão lại vung tay trái lên, kêu bốp một cái, tức thì Lăng Ba Tiên Tử lại lãnh thêm một bộp tai nữa!

Lăng Ba Tiên Tử lãnh phải hai cái tát tai suýt nữa phải ngất xỉu luôn, tức thì một má phấn phù dung biến thành một Quan Công mặt đỏ ngay.

http://tieulun.hopto.org

Hắc Mao lão Quỷ căm phẫn gầm hét nói:

- Ngươi chịu khai chưa?

Lăng Ba Tiên tử nghiến răng chặt lại, nó

- Không.

Hắc Mao Lão Quỷ giận run lên, định phón
chưởng giết phứt Lăng Ba Tiên Tử, thình lình...

Lão thở dài một tiếng, lại thu hồi ch
lực vừa phóng ra ngay.

Thế rồi lão đưa mắt nhìn Chung Trấn Vă
đang còn phủ phục quỳ trên đất, thở dài mộ
tiếng, nói:

- Chung hiền điệt chớ đa lễ làm gì, hã
đứng lên nào.

Chung Trấn Văn cung kính kêu vâng một
tiếng, sau đó từ từ đứng lên, lui sang một bên,
Hắc Mao lão Quỷ hỏi:

- Chung hiền điệt, cháu có quen biết cô ta
ư?

Chung Trấn Văn khẽ gật đầu một cái, nói:

- Y là con gái của Tôn Can Đạt Trại chủ Đoạn Hồn Trại!

- Nói sao?

Mặt mày Hắc Mao lão Quỷ bỗng biến sắc, hớt hải nói:

- Tôn Can Đạt ư?... Đoạn Hồ Trại ư?...

Chung Trấn Văn khẽ gật đầu nói:

- Thưa nhị sư bá, vâng, có sao chăng?

Hắc Mao Lão Quỷ không trả lời câu hỏi của Chung trấn Văn, gương mặt lão hiện ra thần tình phức tạp đã ngẩn người ra tại chỗ...

Một hồi thật lâu, Hắc Mao Lão Quỷ mới nói:

http://tieulun.hopto.org

- Có thật cô ta họ Tôn chăng?

- Vâng, thưa nhị sư bá, rốt cuộc việc gì đã xảy ra ư?

Thần tình trên mặt Hắc Mao Lão Qủy đã lắng dịu dần, lão đưa mắt nhìn Lăng Ba Tiên Tử, nói:

- Tôn cô nương... ta chẳng biết nên nói thế nào với ngươi về sự kiện này, thế nhưng ngươi nên nói cho ta biết ngươi đã học từ đâu được bộ Thiếu Nữ Quải Pháp này, tại vì bộ Qiuải Pháp này, ngoại trừ ta và một người nữa, ngoài ra cả thiện hạ này không một ai biết hết.

Lăng Ba Tiên Tử thoạt nghe lão nói như thế, bất giác giật mình kinh hãi, có một câu nói lướt nhanh trong đầu óc nàng... bất giác rùng mình lạnh toát mồ hôi, nói:

- Ta vẫn không nói cho ngươi biết! Hắc Mao Lão Qủy lại nổi cơn thịnh nộ lần nữa, thế nhưng một tiếng than thở trầm lặng lại hóa giải nỗi nỗi căm phẫn trên mặt hết, nói:

- Thế thì ngươi hãy cút đi cho mau, ta sẽ Đoạn Hồn Trại tìm phụ thân của ngươi sau.

***

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ 42

TÁI PHÙNG MA ĐẦU

Bất cứ ai thảy đều đoán biết, Hắc Ma Lão Qủy đang tra hỏi bộ quải pháp này ắt phải có quan hệ cục trọng đại với lão.

Có điều nhất thời chưa có ai suy đoán được uẩn khúc bên trong mà thôi.

Bỗng nhiên trong đầu óc Lăng Ba Tiên Tử chợt nghĩ ra một sự kiện gì rất quan trọng, cô ta quyết phải quay trở về Đoạn Hồn Trại một chuyến mới được!

Thế rồi cô ta quay sang hướng Chung trấn Văn, cười lạnh lùng nói:

- Chưởng môn nhân, món nợ này đành để mai sau thanh toán vậy.

Dứt lời, cô ta tung mình chạy như gió, chỉ trong chốc lát đã biến mất luôn.

Chung trấn Văn định cất tiếng hỏi thăm Hắc Mao Lão Qủy, thì Hứa nguyệt Hà nhảy vọt tới trước mặt Chung trấn Văn , chấp tay hành lễ nói:

- Bẩm cáo Chưởng môn nhân...

Chung trấn Văn đưa mắt quét nhìn ba lão nhân một cái, thoạt ngẫn người ra giây lát, nói:

- Có việc gì thế?

Hứa nguyệt Hà cung kính thưa rằng:

- Giáo chủ Nam Hải Giáo đặc biệt phái ba Đương chủ thuộc hạ vào Trung nguyên tìm kiếm Lu cô nương!

http://tieulun.hopto.org

- Lu ngọc Liên ư?

- Đúng thế, vì mẹ của nàng đã tạ thế cách đây ba hôm, tìm nàng trở về để chịu tang.

Chung trấn Văn nghe nói thế, mặt hơi biến sắc, hớt hải nói:

- Có thật... như thế chăng?

Một trong ba Đường chủ Nam Hải Giáo chắp tay xá Chung trấn Văn một cái, nói:

- Lão phu vì tìm Lu cô nương mà vào Trung nguyên, vì đây là một đại sự kiện của con người bổn phận làm con cái, phải về chịu tang gấp Chưởng môn nhân ắt phải thông cảm sẽ cho phép nàng trở về Nam Hải một chuyến.

Chung trấn Văn nghe lão nói như thế, một hồi thật lâu chẳng biết trả lời thế nào đây, trước khi từ mẫu tạ thế, bổn phận làm con cái là không thể được trông từ dung lần cuối, đấy là một sự kiện ân hận biết mấy? thế nhưng biết đâu tìm Lu ngọc Liên đây?

Hắn ngẩn người ra giây lát sau đó nói:

- Thế nhưng nàng đã đi mất rồi!

- Đi mất ư? Lu cô nương là đệ tử quy phái chẳng lẽ Chưởng môn nhân lại không biết tung tích cô ta ở đâu sao?

Chung trấn Văn cười cay đắng nói:

- Cô ta đã thoát ly bản phái rồi.

- Thoát ly quí phái ư? Tại sao thế?

Chung trấn Văn nghiến răng cố đè nén nỗi bi thương, nói:

- Chẳng tại sao hết, cách đây vài ngày cô ta đã thoát ly bản Phái, không còn là đệ tử bản phái nữa, nên ta không thể nào biết hành tung của cô ta ở đâu hết.

Ba Đường Chủ Nam Hải Giáo thoạt nghe Chung trấn Văn nói như thế, tức thì ngẩn người ra tại chỗ luôn.

http://tieulun.hopto.org

Chung trấn Văn cười thật não nùng, nói tiếp:

- Ba vị cứ việc trở về Nam Hải trước, nếu tại hạ may gặp lại Lu cô nương, ta nhất định thông báo cô ta biết việc này, ngoài ra ta không nói gì nữa.

Ba Đường chủ nửa hiểu nửa không khẽ gật đầu một cái, sau đó đưa mắt nhìn Hứa nguyệt Hà, hình như họ đang chờ đợi lời phúc đáp khẳng định của Hứa nguyệt Hà.

Hứa nguyệt Hà nói giọng u oán:

- Ba vị cứ việc trở về trước, quả thật Lu cô nương đã thoát ly bản phái , hiện bây giờ nàng đi đâu chúng ta cũng chưa biết?

Một trong ba Đường Chủ Nam Hải Giáo nói:

- Thế nhưng, đây là một đại sự kiện...

Hứa nguyệt Hà khẽ gật đầu nói:

- Phải, bổn phận làm con cái không kịp trở về chịu tang, đương nhiên đây là việc bất hiếu, thế nhưng tình huống đặc biệt chúng ta cũng đành chịu thôi.

Ba Đường Chủ Nam Hải Giáo đưa mắt nhìn nhau giây lát, sau đó nói:

- Nói thế, thì chúng tôi đành phải trở về phục lệnh, thế nhưng nếu các vị có gặp cô ta xin hãy thông báo cô ta biết sự kiện này nha.

Chung trấn Văn trả lời nói:

- Nếu có gặp lại cô ta, chúng tôi ắt thông báo cô ta biết sự kiện này ngay.

Thế rồi ba Đường Chủ không nói gì nữa, lập tức cáo từ phi thân chạy đi luôn.

Quả thật hắn phải tìm gặp Lu ngọc Liên để thông báo nàng biết đại sự kiện này, thế nhưng liệu hắn có đi tìm nàng chăng?

Hắn từng nói rằng, cả đời này không gặp mặt nàng nữa kia mà, hắn hận người đàn bà này

http://tieulun.hopto.org

vào tận xương tủy, đương nhiên hận này từ yêu mà ra thôi.

Bỗng nhiên hắn đưa mắt nhìn Hắc Mao Lão Quỷ một cái, chợt như nghĩ ra điều gì nói:

- Thưa nhị sư bá, người đã liễu ngộ một chiêu từng tham cứu cả hai mươi năm ấy rồi ư?

- Đúng thế, sư bá đã liễu ngộ chiêu ấy rồi, nghe đồn rằng mẫu thân hiện diệt chưa chết phải chăng?

- Vâng, mẫu thân tiểu diệt vẫn còn sống, đồng thời đã xuất hiện giang hồ rồi, thế nhưng... hiện bây giờ mẹ cháu đã bị Âm Minh Chơn Nhân đánh cướp nữa rồi!

- Âm Minh Chơn Nhân ư?

- Đúng thế, Âm Minh Chơn Nhân...

Thế rồi hắn lập tức mang mọi việc Tuyệ Mỹ Nhân mẫu thân của hắn đã xuất hiện gian hồ... sau đó lại bị Âm Minh Chơn Nhơn bắt có thuật lại một cách tỉ mỉ cho lão nghe một phen!

Hắc Ma L... Quỷ cảm khái thở dài một tiếng nói:

- Mẹ cháu thọ đại nạn như thế lại chẳng chết, thật quý hóa, có lẽ kiếp nạn của bà ta chưa dứt, cháu hãy mau đi cứu mẹ cháu đi, sư bá phải đến Đoạn Hồn ...ại một chuyến mới được!

Bỗng nhiên Chung trấn Văn lên tiếng hỏi:

- Tại sao nhị sư bá phải quan tâm đến bộ quải pháp lúc nãy ư?

Hắc Mao Lão Quỷ nghe hắn hỏi như thế, tức thì gương mặt lão hiện ra thâm tình âm u não nùng hết sức, lão thở dài nói:

- Bản thân nhị sư bá ngươi cũng có một quá khứ đau ... bất hạnh hết sức!

Quá khứ bất hạnh thế nào ư?

Hắc Mao Lão Quỷ cười cay đắng nói:

- Mai sau hãy nói lại hiền ... nghe vậy!

http://tieulun.hopto.org

- Thưa nhị sư bá có một quá khứ đau buồn bất hạnh thế nào vậy, hãy nói cho tiểu điệt nghe được chăng?

- Mai sau sư bá sẽ nói cho hiền điệt nghe cũng chưa muộn.

- Bây giờ không được chăng?

- Bây giờ thì không rảnh.

- Hai ta vừa đi vừa nói như thế có thể tiết kiệm được nhiều thì giờ vậy.

Hắc Mao Lão Tử trầm tư giây lát nói:

- Thôi được, nghe sư bá kể đây:

Hắc Mao Lão Qủy nói tới đây, bỗng nhiên có một âm thanh từ sau lưng vang tới nói:

- Thưa Chưởng môn nhân ...

Chung trấn Văn ngoái cổ nhìn ra sau, tức thì trông thấy Ngô Trí đứng ở sau lưng hắn từ lúc nào mà hắn không hay biết gì hết, Ngô Trí

đang ngớ ngẩn đưa mắt chăm chăm nhìn Chung trấn Văn.

Chung trấn Văn ngạc nhiên nói:

- Các hạ còn điều chi chỉ giáo chăng?

- Ta muốn đi Chung với các vị, chẳng phải các vị muốn tìm Âm Minh Chơn Nhơn chăng?

- Đúng thế.

- Ngài có bằng lòng cho ta được đi chung chăng?

Chung trấn Văn nhủ thầm: người này có tâm địa hiền hậu, võ công kinh người, sao lại chẳng để y đi chung với mình, biết đâu đối phương chẳng giúp ta một tay ư?

Hắn suy nghĩ đến đây, khẽ gật đầu nói:

- Được, ngươi cứ việc đi chung với bọn ta!

Ngô Trí cảm kích cười khì nói:

- Ngươi tốt với ta lắm.

http://tieulun.hopto.org

Thế rồi một đoàn gồm bốn người từ từ cất bước chạy đi, Chung trấn Văn quay sang hướng Hắc Mao Lão Quỷ nói:

- Nhị sư bá, hãy kể đi!

Hắc Mao Lão Quỷ cười cay đắng một tiếng, nói:

- Quả thật ta chẳng muốn kể chuyện này ra chút nào hết, thế nhưng ta vẫn cứ kể thôi...

Năm ấy, ta được hai mươi tuổi!

Đối với mọi người vào tuổi đôi mươi l những chuỗi ngày xinh đẹp nhất, thế nhưng v ta thì bi ai thương tâm hết sức!

Ta đã bi ai biết ta có gương mặt xấu xí kh xem, thân hình to lớn kinh người, năm hai mư tuổi, thân người ta cao hơn cả một trượng!

Không có một nữ nhân nào yêu thương hết!

Trong lãnh vực tình yêu ta chỉ được quyền hâm mộ mọi người, để sự yêu thích và ao ước đã nghiền nát tâm linh ta!

Thế nhưng, sự việc bất hạnh đã xảy ra, ta bắt đầu yêu một nữ nhân!

Y cũng có gương mặt khó xem và một thân hình cao lớn kinh hồn như nhị sư bá, thế nhưng y là một danh hoa hữu chủ, đã đính hôn với người rồi.

Thế nhưng hai chúng ta đã yêu nhau tha thiết.

Đương nhiên tình luyến ái này đã trái với thường tình, cuối cùng vẫn phải xảy ra.

Vị hôn phu của y là Thạch Ứng Trung Truy Hồn Thủ khét tiếng lục lâm (giới hắc đạo) ở năm xưa, người này tuổi trẻ nhưng xuất thủ cay độc hết sức!

Y xuất hiện giết người vô chừng, mỗi một lần xuất hiện y thảy đều dùng Truy Hồn Huyết

http://tieulun.hopto.org

Thế rồi một đoàn gồm bốn người từ từ cất
bước chạy đi, Chung trấn Văn quay sang hướng
Hắc Mao Lão Quỷ nói:

- Nhị sư bá, hãy kể đi!

Hắc Mao Lão Quỷ cười cay đắng một tiếng,
nói:

- Quả thật ta chẳng muốn kể chuyện này r
chút nào hết, thế nhưng ta vẫn cứ kể thôi...

Năm ấy, ta được hai mươi tuổi!

Đối với mọi người vào tuổi đôi mươi
những chuỗi ngày xinh đẹp nhất, thế nhưng v
ta thì bi ai thương tâm hết sức!

Ta đã bi ai biết ta có gương mặt xấu xí k
xem, thân hình to lớn kinh người, năm hai mư
tuổi, thân người ta cao hơn cả một trượng!

Không có một nữ nhân nào yêu thương
hết!

Trong lãnh vực tình yêu ta chỉ được quyền hâm mộ mọi người, để sự yêu thích và ao ước đã nghiền nát tâm linh ta!

Thế nhưng, sự việc bất hạnh đã xảy ra, ta bắt đầu yêu một nữ nhân!

Y cũng có gương mặt khó xem và một thân hình cao lớn kinh hồn như nhị sư bá, thế nhưng y là một danh hoa hữu chủ, đã đính hôn với người rồi.

Thế nhưng hai chúng ta đã yêu nhau tha thiết.

Đương nhiên tình luyến ái này đã trái với thường tình, cuối cùng vẫn phải xảy ra.

Vị hôn phu của y là Thạch Ứng Trung Truy Hồn Thủ khét tiếng lục lâm (giới hắc đạo) ở năm xưa, người này tuổi trẻ nhưng xuất thủ cay độc hết sức!

Y xuất hiện giết người vô chừng, mỗi một lần xuất hiện y thảy đều dùng Truy Hồn Huyết

http://tieulun.hopto.org

Chưởng thông báo cho đối phương biết trước, sau đó hạ thủ trong phạm vi ba trượng.

Chẳng biết có phải hai ta vì đồng bệnh thương xót nhau hay là vì một lý do nào đó mà hai ta đã thương yêu một cách tha thiết hết sức...

Cuối cùng gây nên một việc không thể tưởng tượng được... là hai ta đã phát sinh mối quan hệ vượt ngoài tình bạn.

Lúc hai chúng ta yêu nhau từng mang về công sở học của hai người, tốn cả nửa năm thời gian nghiên cứu, sau đó dung hợp vào nhau sáng chế thành một bộ quyền pháp...

Chung trấn Văn tiếp lời nói:

- Có phải chính là bộ quái pháp mà Lãn Ba Tiên Tử vừa sử dụng lúc nãy chăng?

Hắc Mao Lão Tử khẽ gật đầu nói tiếp

- Đúng thế, bộ quái pháp này do [illegible] bình sanh của nhị sư bá đã dung hợp với [illegible] sở học của Nhâm phụng Cơ Tiểu Diêm N[illegible]

sáng chế ra vậy, mệnh danh là Thiếu Nữ Quyền Pháp, có điều thiếu nữ lúc nãy đánh bằng gậy mà thôi, nhưng chiêu thức thì chính là Thiếu Nữ Quyền Pháp

Năm xưa, hai ta từng ước hẹn với nhau rằng ngoại trừ hai người sống chung với nhau, ngoài ra không bất cứ một ai được sử dụng bộ quyền pháp này hết.

Thế mà hôm nay thiếu nữ này lại bỗng nhiên sử dụng bộ quái pháp này, đã khiến ta liên tưởng tới nữ nhân tình đầu năm xưa ngay!

Mặc dù khoảng thời gian năm xưa hai ta luyến ái với nhau... đến đỗi phát sinh mối quan hệ vượt ngoài tình bạn rất là ngắn ngủi, thế nhưng nhị sư bá lấy đó làm một kỷ niệm đẹp nhất trong kiếp người này!

Cuối cùng Truy Hồn Thủ biết được sự kiện này, y vẫn thản nhiên làm như không hay biết gì hết, nhưng mà y đã âm thầm dụ Nhâm phụng Cơ lên trên một ngọn núi cao hụt chân, xô cô ta té xuống vực thẳm mà mất dạng.

http://tieulun.hopto.org

Khi ta biết sự kiện này đã thương tâm đến đỗi không còn muốn sống nữa, mặc dù giữa ta và Nhâm phụng Cơ không nên phát sanh quan hệ này, thế nhưng thủ đoạn của Truy Hồn Thủ cũng cay độc tàn ác thái quá!

Thế rồi, ta quyết định diệt trừ võ lâm bọ loại này để trả thù cho Nhâm phụng Cơ.

Cuối cùng ta đã tìm gặp y, trận ác đấu trên núi Mông Sơn kéo dài cả ba ngày ba đêm cuối cùng y trúng phải một chưởng của ta, miệng phun máu tua tủa té nằm trên đất ngay!

Vì ta hao mất nội lực quá nhiều nên phải ngồi xuống trị thương, ta vốn muốn chưởng giết y ngay lúc đó, nhưng ta lại không đành lòng, để y tự sống tự diệt vậy.

Vì năm xưa Truy Hồn Thủ trúng chưởng của ta vào lúc tinh thần suy tàn, cho dù y không chết cũng không thể gây họa hại cho giang hồ nữa.

Sau trận chiến Mông Sơn, lòng ta đã chán nản vô cùng, ta từng tìm kiếm vài năm trời vẫn không sao tìm gặp Nhâm phụng Cơ Tiểu Diêm Nương thế rồi ta khẳng định rằng nàng đã chết thật rồi.

Cũng ngay lúc đó, Truy Hồn Thủ tuyệt tích giang hồ luôn...

Hắc Mao Lão Quỷ kể đến đây, cảm khái thở dài một tiếng rất não nùng.

Chung trấn Văn nói:

- Sau này nhị sư bá cũng chẳng gặp Nhâm cô Nương ấy luôn?

- Không.

- Có khi nào bà ta vẫn còn sống ư?

Hắc Mao Lão Quỷ cười cay đắng một tiếng, nói:

http://tieulun.hopto.org

- Chính hôm nay sư bá bỗng nhiên trông thấy quái pháp thiếu nữ vừa sử dụng khiến sư bá phải hoài nghi hết sức.

- Có khi nào sư phụ của Lăng Ba Tiên Tử chính là người yêu năm xưa của nhị sư bá chăng?

- Thế là sư bá cũng chưa dám khẳng định, nhưng sư bá phải làm sáng tỏ vụ này mới thôi.

Lão nói tới đây dừng lại giây lát, sau đó nói tiếp:

- Đồng thời Truy Hồn Thủ cũng xuất hiện giang hồ rồi.

Chung trấn Văn cả kinh biến sắc, buột miệng nói:

- Truy Hồn Thủ đã tái xuất giang hồ ư?

- Đúng thế, cách đây vài ngày ta đã nghe tin y xuất hiện ở vùng Lạc Dương, Đồng Quan và Khai Phong đồng thời y đã giết một số người.

- Có thật chăng?

- Đúng thế!

- Chẳng lẽ y chưa chết ư?

- Thế là ta cũng không rõ lắm, nghe đồn rằng y tái xuất giang hồ lần này, xuất thủ độc aÁc hơn năm xưa nhiều.

Chung trấn Văn giật mình kinh hãi nói:

- Chẳng lẽ nhị sư bá không điều tra xem thế nào ư?

- Đương nhiên ta phải điều tra rồi.

Bấy giờ một đoàn bốn người đã đi xa cả hơn một dặm đường, thế rồi Hắc mao Lão Quỷ nói:

- Chung hiền điệt, lúc nãy sư bá trông thấy nội lực và quái pháp của ngươi đã đạt một cảnh giới cao nhất, thời gian ngắn ngủi gần đây làm sao hiền điệt lại luyện được võ công siêu quần như thế?

http://tieulun.hopto.org

Chung trấn Văn lập tức mang sự kiện đi vào Địa Ngục Môn tìm được Âm Hồn Kinh... và việc hội ngộ Hứa nhạc Thanh kể lại cho lão nghe một phen.

nghe kể xong, Hắc mao lão Quỷ kinh ngạc nói:

- Không ngờ cuối cùng hiền điệt đã được toàn bộ võ học của Địa ngục Môn và trở nên Chưởng Môn nhân đời thứ tư bản môn, sau này nhị sư bá phải nghe lệnh của hiền điệt thôi.

Chung trấn văn định trả lời, thì hắc mao Lão Quỷ lại nói tiếp:

- Căn cứ vào võ công hiện giờ của hiền điệt, mặc dù chưa thể nói vượt hơn nhị sư bá, thế nhưng cũng ngang cơ với sư bá rồi, về việc đi cứu mẫu thân ngươi, sư bá không đi, cho dù sư bá có đi cũng chẳng giúp được gì cho hiền điệt hết, về sau hãy báo cáo tình hình lại cho sư bá nghe cũng được.

- Bây giờ nhị sư bá định đi đâu đó ?

- Đoạn [illegible]

- Đến đó để điều tra việc Lăng Ba Tiên Tử đã học bộ quái pháp từ đâu chứ gì?

- Đúng thế.

- Thế là tiểu điệt chẳng tiễn đưa sư bá nữa nha.

Hắc Mao Lão Tử không nói gì hết, tung mình chạy đi mất!

Vài ngày sau, bọn ba người Chung trấn Văn cuối cùng tìm đến chân núi Bạch Vân Phong, họ phóng mắt nhìn lên trên, thấy những đám mây bông trắng xóa bao phủ Bạch Vân Phong, có một con đường mòn nho nhỏ quanh co lên thẳng Bạch Vân Phong.

Thế rồi Chung trấn Văn do dự dừng bước lại, nói rằng:

- Chẳng biết Âm Minh Chơn Nhân đã về đến đây chưa...

http://tieulun.hopto.org

Thanh niên tuấn tú Ngô Trí luôn luôn l
thấy nói chuyện ấy, bỗng nhiên lên tiếng nói:

- Này Chưởng môn nhân, cậy vào võ côn
bọn người ba chúng ta quyết chẳng phải là địc
thủ của Âm Minh Chơn Nhơn đâu...

Chung trấn Văn lạnh lùng tiếp lời nói:

- Chẳng lẽ ta không cứu mẫu thân ta đượ
chăng?

- Đương nhiên phải cứu bà ta rồi, nhưn
ngươi phải tìm Lu cô nương trước...

- Tìm cô ta ư? Không bao giờ có chuyện ấy

- Thế nhưng...ngài đã lãnh giáo võ công củ
Âm Minh Chơn Nhân rồi...

- Cho dù bỏi thêm mạng sống này, Chun
trấn Văn cũng quyết phải cứu mẫu thân ta thoá
hiểm, nếu ngươi sợ chết thì bây giờ quay đầu t
lại cũng còn kịp vậy.

Ngô Trí nghe hắn nói thế, mặt mày ửng đỏ, nói:

- Ta chỉ góp ý kiến nên tìm Lu cô nương trước, sau đó hợp võ công của ba chúng ta lại ắt có thể chế phục lão ngay, nếu Chưởng môn nhân quyết phải theo ban ý, thì chúng ta đành phải đi tới thôi.

Làm gì Chung trấn Văn chẳng hiểu với võ công bản thân hắn, chẳng đấu lại âm Minh Chân Nhân ư, thế nhưng hắn là một người cực cao ngạo, hắn còn mặt mũi nào gặp Lu ngọc Liên nữa?

Hứa nguyệt Hà nói:

- Thưa Chưởng môn nhân chúng ta hãy đi nhanh lên trời sắp mưa rồi đấy!

Chung trấn Văn ngước đầu nhìn sắc trời quả nhiên mây đen dầy đặc, hắn khẽ gật đầu một cái, phi thân chạy lên Bạch vân Phong ngay.

http://tieulun.hopto.org

Lên tới đỉnh Bạch Vân Phong, họ thấy có một sân đá vài chục trượng, ở hướng Bắc có một hang đá to lớn, phía trên cửa hang có viết ba chữ to lớn bằng sắc vàng kim :

"Bạch Vân Động"

Chung trấn Văn quan sát chung quanh một vòng, sau đó hạ giọng nói:

- Này Hứa cô nương, bây giờ chúng ta cũng chưa biết chắc Âm Minh Chơn Nhân có ở trong Bạch Vân động chăng, bây giờ nàng và vị bằng hữu này đi vào Bạch Vân Động dụ Âm Minh Chơn Nhân ra đây, để ta vào động xem có thật mẹ ta bị bắt đưa về đây hay chưa?

Hứa nguyệt Hà khẽ gật đầu một cái, tức thì cùng Ngô Trí cất bước chạy vào Bạch Vân Động ngay.

Chung trấn Văn vội ẩn mình vào trong bóng tối, đưa mắt theo dõi bóng lưng Hứa nguyệt Hà và Ngô Trí...

Hứa nguyệt Hà và ngô Trí vừa cất bước đi vào Bạch Vân Động, tức thì hai người đồng thời cảm thấy khẩn trương hết sức , họ vận công vào song chưởng chuẩn bị xuất thủ!

Chỉ trong nháy mắt Hứa Nguyệt Hà và Ngô Trí đã bước tới cửa hang!

Chung trấn Văn lấy làm hồi hộp hết sức, chẳng biết có thật Âm Minh Chơn Nhân đang ở trong Bạch Vân Động chăng?

Thình lình...

Ngay lúc chung trấn Văn đang còn suy nghĩ, bỗng nhiên từ sau lưng hắn có một âm thanh lạnh lùng vang tới nói:

- Thế nào? Chưởng môn nhân muốn dùng kế điệu hổ ly sơn, dụ Qm Minh Chơn Nhân ra khỏi động, sau đó ngài vao hang động cứu Tuyết Mỹ Nhân chứ gì?

Chung trấn Văn cả kinh thất sắc, ngoái cổ nhìn ra sau nhanh như cắt, tức thì mặt mày tái

http://tieulun.hopto.org

mét, người vừa nói chuyện chính là bản thân Âm Minh Chơn Nhân.

Chung trấn Văn đã kinh tâm táng đởm, với võ công của mình, lại để Âm Minh Chơn Nhân đến gần mình như thế mà mình chẳng hay biết gì hết, còn nói chuyện báo thù làm gì nữa?

Tức thì Chung trấn Văn đã đứng ngẩn người ra tại chỗ luôn!

Âm Minh Chơn Nhân cười hắc hắc, nói:

- Chưởng môn nhân, thế nào? Ngài từ nơi xa hơn cả ngàn dặm đường đến đây để làm gì thế? Ngài cứ việc yên tâm, mẫu thân ngài và ta từng có mối quan hệ đặc biệt, ngài chớ nóng lòng làm gì?

Tiếng cười hiểm ác của đối phương đã đánh thức Chung trấn Văn, sát khí trên mặt hắn bỗng bốc lên đùng đùng, cất tiếng cười như điên như khùng nói:

- Này Âm Minh Chơn Nhân, ngươi có giao mẫu thân ta ra chăng thì nói:

Nghe tiếng gầm hét của Chung trấn Văn, Hứa Nguyệt Hà và Ngô Trí đang đi vào Bạch Vân Động đã giật mình nhảy lùi ra sau, lập tức chạy sang hướng Chung trấn Văn ngay.

Âm Minh Chơn Nhân cười ngạo nghễ như điên như khùng, mặt mày tối sầm lại, lạnh lùng nói:

- Mấy tay nhãi con các ngươi cũng muốn đến Bạch Vân Phong phá phách ư, thế thì không tự lượng sức chút nào rồi!

Chung trấn Văn khẽ động cây gậy lên đất hai cái, căm phẫn gầm hét nói:

- Có thật ngươi khôgn giao ra ư?

Âm Minh Chơn Nhân định trả lời, bỗng thấy Ngô Trí lượn mình lướt tới trước, đứng chặn đường trước mặt Âm Minh Chơn Nhân, nói:

- Chưởng môn nhân, để ta đụng với lão một hồi, ngài hãy vào động cứu mẫu thân ngài đi.

http://tieulun.hopto.org

Chung trấn Văn khẽ gật đầu, lượn mình
vào hướng cửa hang nhanh như điện chớp...

Chung trấn Văn thoạt vừa tung mình lư
tới thì Âm Minh Chơn Nhân đã giơ tay phải lư
tới một cái, tức thì có một đạo chưởng l
cuộn ập vào người Chung trấn Văn ngay!

Cũng đồng thời lúc này, Ngô Trí cũng
phóng ra một chưởng luôn.

Hành động của ba người này, ngô Trí cũn
đã phóng ra một chưởng luôn.

Hành động của ba người này hầu như phá
động cùng một lúc.

Âm Minh Chơn Nhân không ngờ thiế
niên tuấn tú này lại xuất thủ thần tốc nh
lão thoạt vừa ngẩn người ra giây lát, tức thì gi
tay trái tấn công ra một chưởng tiếp.

Ng này, Chung trấn Văn được Ng
Trí yểm trợ lão đã quơ gậy quét tới ba

hãnh liệt vô cùng, sau đó phi thân chạy vào
Bạch Vân Động luôn.

Chung trấn Văn thoạt vừa phi thân chạy
ập động, thì Hứa nguyệt Hà đã gầm hét một
iếng nhảy vào vòng chiến luôn, đồng thời xuất
hủ tấn công một cú tuyệt chiêu trong Đạt ma Di
Cân Kinh nhanh như cắt!

Âm Minh Chơn Nhân không ngờ ba thanh
niên hậu bối này lại có một thân võ công cao siêu
đến thế, nhất thời lão đã bị Ngô Trí và Hứa
nguyệt Hà kìm giữ lại ngay.

Chỉ vài cái nhún mình thì Chung trấn Văn
đã vào hẳn bên trong Bạch Vân Động, hắn
phóng mắt nhìn sâu vào bên trong, chỉ thấy bên
trong thạch động âmu đen tối như mực!

Chung trấn Văn do dự trong giây lát, sau
đó lượn mình tiếp tục chạy vào trong luôn!

Thình lình...

Có một tiếng cười the thé từ trong bạch
Vân Động vang ra tức thì Chung trấn Văn run

http://tieulun.hopto.org

bắn người lên tiếp theo tiếng cười có một b
người áo đỏ lướt tới đứng ngay phía trước.

Chung trấn Văn giật mình thụt lùi ra
một bước, phóng mắt nhìn tới trước, tức thì
mày biến sắc, vì bóng người áo đỏ từ trong th
động bay vọt ra chính là Độc Tỳ Bà đã c
bấy lâu nay!

Chung trấn Văn không ngờ Độc tỳ Bà lại
mặt trong Bạch Vân Động như thế, hắn đã g
mình đứng ngẩn người ra tại chỗ luôn

Độc Tỳ Bà cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Này Chung trấn Văn, ngươi không nh
ra ta chăng?

Chung trấn Văn cười cay đắng một tiế
nói:

- Này Độc Tỳ Bà, tại sao ngươi lại có mặt
đây như thế?

- Ta có mặt tại đây không được sao?

- Phải, ta lấy làm ngạc nhiên hết sức.

- Này Chung trấn Văn, không ngờ chúng ta cách biệt bấy lâu, bây giờ lại tái ngộ nơi đây, quả nhiên ta cũng lấy làm bất ngờ vậy.

Chung trấn Văn cảm thấy đau lòng hết sức, không ngờ thiếu nữ đã tha thiết yêu thương mình đang đứng ở trước mặt này, lại đồng lưu tác ác với Âm Minh Chơn Nhân, đây có phải là do lỗi nơi mình chăng?

Hắn suy nghĩ đến đây, cảm khái thở dài một tiếng, nói:

- Ngươi và Âm Minh Chơn Nhân ở trong Bạch Vân Động này chăng?

- Đúng thế!

- Tại sao ngươi lại đồng lưu tác ác chung với lão được ư?

Độc Tỳ Bà nói giọng lạnh lùng:

- Này Chung trấn Văn, ngươi cho rằng ngươi là một người chánh phái chăng?...

http://tieulun.hopto.org

Độc Tỳ Bà nói tới đây, cất tiếng cười như điên như cuồng, nói:

- Tiểu tiện nhân ấy có đến đây chăng?

- Ai thế?

- Lu ngọc Liên!

- Lu ngọc Liên ư?

Bỗng nhiên Chung trấn Văn cảm thấy đau lòng hết sức hắn cười nhạt một cái nói:

- Ngươi vẫn còn hận nàng chăng?

- Ta chẳng những hận y mà còn muốn ăn thịt của y nữa...

- Tại sao thế?

- Tại vì ngươi xử tốt với ta nhiều lắm.

Thình lình...

Có một tiếng gầm hét rạch xé hư không vang tới, nghe tiếng gầm hét này tức thì chung

tấn Văn giật mình tỉnh hồn lại ngay, thế rồi hắn đưa mắt nhìn Độc Tỳ Bà, nói:

- Này Độc Tỳ Bà, chúng ta chớ đề cập chuyện quá khứ làm gì nữa, bây giờ ngươi muốn sao đây?

- Giết ngươi!

- Có cần thiết như thế chăng?

- Cần thiết chứ, này Chung trấn Văn, trước kia ta vì ngươi đã giết chết bao nhiêu võ lâm cao thủ, chúng ta có nên liều kết món nợ này chăng?

- Chung trấn văn xem xét tình thế trước mắt giây lát, hắn cho rằng nếu không chế phục Độc Tỳ Bà, mà muốn cứu thoát Tuyết Mỹ Nhân ắt phải khó khăn vô cùng.

Hắn suy nghĩ tới đây, cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Độc Tỳ Bà ngươi có tránh ra không thì nói?

Độc Tỳ Bà cười lạnh lùng một tiếng nói:

http://tieulun.hopto.org

- Nếu ngươi tiếp trọn ba chiêu của ta, th
sẽ tránh đường ngay.

Dứt lời, cô ta vung cây đàn tỳ bà từ trê
xuống nhanh như cắt.

Dù sao Chung trấn Văn vẫn cảm thấy có
với Độc Tỳ Bà, cô ta vì yêu hắn đã bất kể tấ
giết chết vài chục võ lâm cao thủ.

Thế nhưng tình thế cấp bách, hắn khô
thể chẳng trả đòn, thế rồi Chung trấn Văn g
hét một tiếng quơ gậy tấn công mãnh liệt
sức!

Độc Tỳ Bà từ yêu sanh hận, cô ta hận
đối chỉ muốn giết chết Chung trấn Văn ngay
tức mà thôi

Hai người ra tay đấu với nhau rất là ác li
cây đàn tỳ bà vừa bổ xuống, thì quải trượng c
Chung trấn Văn cũng quét tới ngay.

Thình lình...

Ngay lúc Chung trấn Văn thoạt vừa vung gậy quét tới, bỗng có một bóng người lao tới nhanh như điện chớp, đồng thời xuất thủ tấn công ra một chưởng luôn.

Chung trấn Văn bỗng nhiên bị bóng người này đánh cho một chưởng, tức thì bị đẩy lùi ra sau vài bước liền, hắn giật mình đảo mắt nhìn ra trước, cũng lại lão ma đầu Âm Minh Chơn Nhân nữa.

Chung trấn Văn cả kinh thất sắc, với võ công của ngô Trí và Hứa nguyệt hà, thế mà không thể ngăn cản nổi Âm Minh Chơn Nhan, đến đỗi để đối phương xông vào như thế.

Hắn đang còn suy nghĩ, thì Ngô Trí và Hứa nguyệt Hà đã song song nhảy tới tấn công, Chung trấn Văn cũng gầm hét một tiếng, kêu vù vù tấn công ra ba chiêu trong Âm Hồn Kinh luôn.

Âm Minh Chơn Nhân là một ma đầu trăm năm, võ công của lão thiên hạ vô địch, nay mặc dù bọn ba người Chung trấn Văn liên hợp xuất

http://tieulun.hopto.org

thủ, thế tấn công mạnh như vũ bão, song v
không làm gì được Âm Minh Chơn Nhân hết.

Chung trấn văn thoạt vừa quét ra ba g
tuyệt chiêu trong Âm Hồn Kinh, Âm Minh Ch
Nhân khẽ chuyển mình nhẹ một cái, tránh kh
ba gậy của hắn, đồng thời vung hữu chưởng tấ
công ra một chiêu mãnh liệt hết sức.

Bấy giờ, Độc Tỳ Bà xuất thủ đón đánh th
công của Hứa Nguyệt Hà và Ngô Trí, cô ta thoạ
vừa gầm hét, tức thì vô số ám khí cực độc bắn r
tua tủa, phủ vào người Ngô Trí và Hứa Nguyệ
Hà nhanh như cắt.

Hứa Nguyệt Hà và Ngô Trí bỗng trôn
thấy vô số ám khí phủ đầu bắn tới, cả hai giậ
mình kinh hãi, song song phóng chưởng nhảy lù
ra sau luôn.

Một tiếng gầm hét như sấm nổ vang lên
tiếp, Chung Trấn Văn đã bị Âm Minh Chơn
Nhân tấn công đến đỗi không còn chút cơ hội trả
đòn nữa, tình thế hiểm nguy hết sức.

Bỗng nghe Âm Minh Chơn Nhân lướ
một tiếng:

- Này tiểu tạp chủng, hãy nằm xuống nào

Chưởng lực cuồn cuộn ập tới, kêu đùng
tiếng, tức thì Chung trấn Văn lại bị Âm Minh
Chơn Nhân đánh văng ra xa, há mồm phun ra
tua tủa, đánh bạch một cái, té nằm trên đất bất

Ngô Trí và Hứa Nguyệt Hà trông thấy thế, đã giật bắn người lên, biết rằng hôm nay chẳng những không cứu thoát đặng Tuyết Mỹ Nhân, và lại có lẽ phải bỏ xác tại Bạch Vân Phong này nữa.

Âm Minh Chơn Nhân lượn mình nhảy vồ vào hướng Chung trấn Văn đang té nằm trên đất, hất chưởng phóng tới luôn...

Ngô Trí hét to một tiếng, lượn mình lướt tới phóng ra một chưởng mãnh liệt kinh người hết sức, cũng đồng thời ngay lúc này, Hứa Nguyệt Hà đã xách bổng Chung Trấn Văn nhảy lùi ra sau nhanh như cắt.

http://tieulun.hopto.org

Ngay lúc Hứa Nguyệt hà xách bổng Chun
Trấn Văn lên và nhảy lùi ra sau, thì Độc tỳ B
đã nhảy vọt tới, vung cây đàn tỳ bà bổ xuốn
nhanh như điện chớp.

Hứa Nguyệt Hà xem xét tình thế trướ
mất, biết rằng nếu không mau thừa dịp này rú
khỏi Bạch Phong Vân, thì không còn cơ hội nữa
Hứa Nguyệt Hà suy nghĩ đến đây, lập tức khẽ
hét một tiếng nói:

- Này các hạ chúng ta rút thôi.

Dứt lời, cô ta đã phóng mình chạy thẳng
xuống Bạch Phong Vân ngay.

Độc Tỳ Bà lượn mình lướt tới chặn l
đường đi của đối phương, lạnh lùng gằm hét nói:

- Đào tẩu ư? Không dễ dàng như thế đâu...

Nói xong, cô ta lao tới nhanh như cắt, đồn
thời hất cây đàn tỳ bà ra, tức thì có vô số ám kh
bắn ra tua tủa vào hướng Hứa Nguyệt Hà ngay.

Hứa Nguyệt Hà một t
Trấn Văn, căm phẫn gằm he

- Độc Tỳ Bà, thủ đoạ
sức.

Dứt lời, giơ tay trái
chưởng kêu vù vù mãnh li
tung mình lao x

Mặc dù Hứa Nguyệt
công ra hai chưởng, thế nh
thấy toàn thân tê nhức vô cùng, tức thì biết rằng
mình đã trúng phải một cái ám khí của Độc tỳ
Bà rồi.

Tình thế nguy cấp vô cùng, nếu chẳng nhờ
Ngô Trí cản lại Âm Minh Chơn Nhân, thì Chung
Trấn Văn và Hứa Nguyệt Hà đã chết trong tay
Âm Minh Chơn Nhân từ lâu rồi.

Bấy giờ, Hứa Nguyệt Hà không
đến thương thế nữa, cô ta cứ lao mình chạy như
gió thẳng xuống Bạch Vân Phong luôn.

http://tieulun.hopto.org

Thình lình...

Một tiếng sấm nổ đinh tai vang lên, kế đó là một luồng điện xẹt... ào ào những hạt mưa to đổ xuống...

Cơn mưa to thình lình đổ xuống, làm cho Độc Tỳ Bà đang đuổi theo Hứ nguyệt Hà, đã thình lình dừng bước không đuổi theo nữa!

Bấy giờ Ngô Trí nhanh trước tấn công ra vài chưởng liền, đẩy lui thế công của Âm Minh Chơn Nhân, sau đó lập tức phóng mình chạy theo Hứa Nguyệt Hà ngay.

Âm Minh Chơn Nhân chẳng đuổi theo họ, chỉ đứng tại chỗ cất tiếng cười há há như điên như khùng...

Độc Tỳ Bà đưa mắt nhìn Hứa Nguyệt Hà mang Chung Trấn Văn chạy xuống Bạch Vân Phong, nước mắt đã xen lẫn với nước mưa chảy dài xuống hai má. Nàng vẫn còn tha thiết yêu Chung trấn Văn...

Âm Minh Chơn Nhân quay người bước ra Bạch Vân Động, chỉ có một thiếu nữ thư [illegible] vẫn còn ngớ ngẩn đứng dưới cơn mưa lớn [illegible] thôi...

Nàng không bước vào Bạch Vân Động, [illegible] lẳng lặng đưa mắt nhìn những cảnh vật lờ mờ [illegible] tận nơi xa... mây trắng... mưa sa... bóng cây...

Bấy giờ hãy nói Hứa Nguyệt Hà một tay xách bổng Chung Trấn Văn chạy xuống Bạch Vân Phong, vì cô ta quên mất không vận công trị độc, nên sau khi nàng xuống tận chân núi Bạch Vân Phong, độc khí công vào tận tâm mạch, hơn nữa trời mưa đường đất trơn trợt, nàng đã loạng choạng té nằm trên đất luôn.

Ngô Trí trông thấy thế, cả kinh thất sắc, nói giọng hớt hải:

- Này Hứa cô nương, nàng bị thế nào vậy?...

Thế nhưng Hứa Nguyệt Hà vẫn nằm mê man bất tỉnh, không trả lời gì hết...

http://tieulun.hopto.org

Mặc dù Ngô Trí là một người không hiểu gì việc đời nhiều cho lắm, thế nhưng lúc bấy giờ chàng cũng biết Hứa Nguyệt Hà đang thọ thương, thế rồi chàng không chần chờ nữa, lập tức xách bổng hai người đang thọ thương vào trong tay, sau đó phi thân chạy xuống núi nhanh như gió.

Trận mưa cứ đổ xuống ào ào, Ngô Trí nhủ thầm:

- Bây giờ mình phải tìm nơi nào trú mưa, để tiện bề cứu trị hai người này tỉnh lại mới được.

Chàng suy nghĩ tới đây, liền phóng mắt nhìn ra trước thấy có một hang đá ở chỗ cách xa chàng độ khoảng mười trượng, thế rồi chàng ta lập tức phi thân chạy sang hướng đó ngay.

Sau khi vào hang đá, Ngô Trí đã nhẹ tay đặt Chung trấn Văn và Hứa Nguyệt Hà nằm trên đất.

Bấy giờ quần áo của ba người đã ướt sũng.

Hứa Nguyệt Hà thoạt đi động [illegible] một cái, Ngô Trí vội nói:

- Này Hứa cô nương, nàng bị thương [illegible] nào vậy?

Hứa Nguyệt Hà đã nghe thấy âm thanh Ngô Trí, cô ta nói giọng yếu ớt:

- Ta... bị thương... Chung Chưởng môn nhân đâu rồi?

Ngô Trí vội vàng đáp:

- Ngài ở đây này, để ta cứu ngài tỉnh lại trước đã.

Dứt lời, Ngô Trí lập tức thò tay vào túi áo lấy một viên thuốc ra, nạp vào miệng Chung Trấn Văn, sau đó giơ tay vỗ vào ba mươi sáu đại huyệt của hắn.

Ngô Trí là đồ đệ của Vô Hư Linh Tăng nhất đại kỳ nhân năm xưa, mặc dù trước kia chàng hơi ngốc nghếch, thế nhưng võ công sở

http://tieulun.hopto.org

học của chàng vốn là võ học thượng thừa của Phật gia.

Linh dược này do Võ Hư Linh Tăng tìm hái vô số linh thảo ở tam sơn ngũ nhạc (nhạc là núi cao và có tiếng tăm) mà chế luyện ra. Công hiệu của nó chẳng thua kém gì loại Kim Nguyên Tán của Độc Tý Cùng Trần.

Sau khi Chung Trấn Văn nuốt viên linh dược vào, và được Ngô Trí ma sát huyệt đạo giây lát, hắn đã thức tỉnh lại ngay.

Chung Trấn Văn lập tức đảo mắt quan sát một vòng, bỗng cảm thấy toàn thân lạnh run, bất giác giật mình từ trên đất nhảy vọt lên ngay, quay về hướng Ngô Trí hỏi:

- Rốt cuộc việc gì đã xảy ra thế?

Ngô Trí lập tức mang sự việc hắn bị Âm Minh Chơn Nhân đả thương và Hứa Nguyệt Hà thọ thương đào tẩu ra khỏi Bạch Vân Phong kể lại tỉ mỉ cho hắn nghe một phen...

Chung Trấn Văn thoạt nghe nói Hứa Nguyệt Hà thọ thương, hắn cả kinh thất sắc nói:

- Nàng cũng thọ thương rồi sao, hiện giờ nàng ở đâu rồi?

Ngô Trí giơ tay trỏ Hứa Nguyệt Hà đang nằm trên đất, nói:

- Nàng nằm đây nè!

Chung Trấn Văn thoạt trông thấy toàn thân Hứa Nguyệt Hà ướt sũng đang nằm bất tỉnh trên đất, trong lòng lấy làm đau đớn hết sức, hắn khẽ thở dài một tiếng, nói:

- Vẽ rồng ra rắn, suýt nữa chúng ta thảy đều bỏ mạng trên núi Bạch Vân Phong hết.

Dứt lời, lòng hắn lấy làm đau đớn hết sức, nếu hắn biết trước sẽ thảm bại như thế, thì hắn cũng chẳng mạo hiểm lên Bạch Vân Phong làm gì.

Thế rồi Chung trấn Văn lập tức thò tay vào túi áo lấy một gói thuốc tán ra, nạp vào miệng

http://tieulun.hopto.org

Hứa Nguyệt Hà ngay, đồng thời hắn cũng giơ tay vỗ vào vài đại huyệt của nàng luôn!

Hứa Nguyệt Hà vốn là một người có nội lực cực kỳ thâm hậu, nếu chẳng vì nàng không kịp lúc vận khí kháng độc, thì nàng cũng không đến đỗi thọ thương nặng như thế.

Chung trấn Văn vận công trị thương cho nàng được giây lát, thì thương thế của Hứa Nguyệt Hà đã phục hồi ngay!

Sau khi Hứa Nguyệt Hà tỉnh dậy, Chung Trấn Văn áy náy nói:

- Hứa cô nương, ta đã hại nàng phải bị thương nặng như thế!

Hứa Nguyệt Hà giơ tay gỡ khăn bịt mặt xuống, sau đó thở dài một tiếng, nói:

- Ta trúng phải ám khí của Độc Tỳ Bà vậy!

Chung Trấn Văn đau lòng hỏi:

- Bị thương tại đâu thế?

- Hình như trúng ám khí nơi chân trái phải.

Chung Trấn Văn khẽ thở dài một tiếng, nói:

- Tất cả đều do lỗi tại nơi ta hết, nếu chẳng nhờ Ngô bằng hữu, thì ngay cả ta cũng phải bỏ xác trên núi Bạch Vân Phong rồi...

Hứa Nguyệt Hà cười cay đắng nói:

- Tại sao ngài không đi tìm Lu cô nương ư?

- Lu Ngọc Liên ư?

Ngô Trí khẽ gật đầu nói:

- Phải, sư phụ ta nói rằng gần đây nàng đã luyện thành tựu một môn võ công, hợp với võ công ta ắt phải chế phục được Âm Minh Chơn Nhân không sai, tại sao ngài không đi tìm nàng ư?

Chung trấn Văn thở dài một tiếng rất não nùng, nói:

http://tieulun.hopto.org

- Ta còn mặt mũi nào đi tìm nàng nữa?

Hứa Nguyệt Hà nói:

- Chàng nên đi tìm nàng, chàng đã bị thương hai lần trong tay Âm Minh Chơn Nhân rồi kia mà.

- Vâng, ta đã bị thương hai lần rồi... chết nhưng...

Họ làm sao biết được nỗi khổ tâm của Chung Trấn Văn ư?

Phải, hắn có một nỗi khổ khó giải bày hết sức.

Bỗng nhiên, Chung Trấn Văn sực nhớ lúc người trung niên tức là Hồ Đài Chương giao cho hắn một bức Cẩm nan, chẳng phải từng bảo rằng: Lúc bị thương hai lần, có nỗi khổ khó giải bày, thì lập tức mở cẩm nan ra xem ư?

***

HẾT TẬP 6

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ 43

MANH NHÂN CỐC TRUNG TÀNG NGỌC LIÊN

Chung [illegible] Văn suy nghĩ đến đây, vội thò tay vào túi áo lấy phong cẩm nan ấy ra, lập tức mở toan cẩm nang ra xem, thấy trên đó có viết vài hàng chữ:

"Tình hải mộng trung nhất đoạn duyên,

độc lưu tình hận do hải thiên.

Kim ứng hối ngộ tha nhật soa;

http://tieulun.hopto.org

Manh Nhân Cốc trung tàng Ngọc Liên."

Tạm dịch:

"Một mối tình duyên tợ chiêm bao,

lưu lại tình hận như biển cả.

Nay phải hối ngộ ngày trước quấy

Ngọc Liên trú tại Manh Nhân Cốc."

Chung Trấn Văn ngẫm nghĩ một hồi lâu, hắn đã hiểu ý nghĩa lời nói trong cẩm nang này.

Phải, quả thật hắn phải đến gặp Lu Ngọc Liên để sám hối lỗi lầm trước kia với nàng!

Thế rồi hắn cất cẩm nang vào trong túi áo, tức thì trong lòng hắn nổi lên một cơn dục vọng, hắn cảm thấy nên đi tìm Lu Ngọc Liên!

Thế nhưng liệu nàng có thông cảm những hành vi mà hắn đối xử với nàng ở tại Bách Hoa Cốc chăng? Hắn còn mặt mũi nào đến gặp nữ nhân mà trước kia hắn đã yêu tha thiết ư?

Hứa Nguyệt Hà đưa mắt nhìn thần tình u [illegible] não nề của Chung Trấn Văn, nói:

- Thưa Chưởng môn nhân, trong cẩm nang [illegible] những gì thế?

- Bảo ta đi tìm nàng.

- Tìm Lu cô nương ư?

- Đúng thế.

Hứa Nguyệt Hà cảm khái thở dài một tiếng, nói:

- Phải, chàng nên tìm gặp nàng... mặc dù giữa hai người từ yêu mà sanh hận, thế nhưng... dù thế nào đi nữa chàng cũng phải đến khéo an ủi nàng mới được.

- Nàng ắt không tha thứ ta đâu.

Hứa Nguyệt Hà cười cay đắng nói:

- Không nàng ắt phải thông cảm c[illegible] không sai, hiện giờ nàng... nàng đang ở đây

http://tieulun.hopto.org

- Manh Nhân Cốc (manh có nghĩa là mù lòa)

- Manh Nhân Cốc ở tại đâu thế?

Chung Trấn Văn lắc đầu nói:

- Ta cũng chẳng biết ở đâu hết.

Bỗng nhiên Ngô Trí tiếp lời nói:

- Ta biết Manh Nhân Cốc ở đâu.

Hứa Nguyệt Hà vội hỏi rằng:

- Manh Nhân Cốc ở tại đâu ư?

Ngô Trí trầm tư giây lát nói:

- Sư phụ ta từng nói với ta rằng: "Ngươi hãy nhớcho kỹ, Manh Nhân Cốc ở chỗ cách Bạch Vân Phong độ khoảng ba trượng về hướng Bắc". Lúc đó ta không biết sư phụ ta muốn nói gì, chắc là địa phương này không sai rồi.

Hứa Nguyệt Hà cả mừng nói:

- Thế thì chúng ta hãy đi ngay bây giờ.

Chung Trấn Văn buồn bã khẽ gật đầu một nói:

- Không, ta không đi!

- Tại sao thế?

- Ta không nên đến gặp nàng nữa.

Hứa Nguyệt Hà mặt mày biến sắc, lạnh lùng nói:

- Chưởng môn nhân, không ngờ ngài chỉ là một vũ phu mà thôi, Lu Ngọc Liên là một nữ nhân bất hạnh trong tình trường thế mà ngài vẫn còn hận nàng và không chịu tha thứ nàng? Chẳng lẽ ngài không thể đến đó an ủi nàng vài lời được chăng?

Từ ngữ chánh trực của Hứa Nguyệt Hà đã làm cho Chung Trấn Văn bỗng nhiên khởi lên tấm lòng rộng rãi khoan thai vô cùng, hắn bất kể Lu Ngọc Liên có bằng lòng giúp sức hắn để cứu

http://tieulun.hopto.org

Tuyết Mỹ Nhân thoát hiểm hay chăng, hắn vẫn phải đến tìm gặp nàng.

Hắn đưa mắt nhìn Hứa Nguyệt Hà, ngạc nhiên hỏi:

- Ta là vũ phu sao?

- Nếu ngài không dám gặp Lu Ngọc Liên, ngài là vũ phu, hơn nữa còn là một người chẳng hiểu thị phi chút nào hết.

Chung Trấn Văn cảm khái thở dài nói:

- Thôi được, ta đi với các ngươi.

Thế rồi ba người bất chấp mưa gió, phi thân chạy về hướng Manh Nhân Cốc ngay.

Cơn mưa gió đã dừng hẳn!

Đêm tối đã đến với đại địa...

Lưa thưa vài ngôi sao đêm lấp lánh chiếu sáng trên bầu trời tối đen như mực...

Bốn bề tịch lặng như tờ, đây là một đêm lành tươi đẹp.

Chung Trấn Văn đã mạnh dạn đi vào Manh Nhân Cốc, lòng hắn buồn khôn tả, một nữ nhân đã yêu một cách tha thiết trước kia đang ở trong Manh Nhân Cốc này...

Sau khi ba người vào trong Manh Nhân Cốc, lòng Chung Trấn Văn bỗng nhiên cảm thấy khẩn trương hết sức, nếu quả thật Lu Ngọc Liên sống ở trong Manh Nhân Cốc này, thì hắn biết ăn nói thế nào cho nàng hay về mục đích đến đây của mình ư?

Hắn đau khổ đến đỗi suýt nữa đã dừng bước lại, thế nhưng có một sức mạnh vô hình đang đẩy hắn đi tới, khiến hắn không còn tự chủ được cứ phải tiến tới lu[redacted]

Còn thiếu niên tuấn tú Ngô Trí kia cũng khẩn trương không thua kém gì Chung Trấn Văn, chàng bắt đầu suy tư lắm điều, thế nhưng điều chàng suy nghĩ thì khác với Chung Trấn Văn mà thôi.

http://tieulun.hopto.org

Thái độ của Chung Trấn Văn đã làm cho tâm linh thanh khiết của chàng nảy sanh nỗi hoài nghi mãnh liệt, chẳng lẽ giữa Chung Trấn Văn và Lu Ngọc Liên có mối quan hệ gì bất bình thường chăng? Bằng không, tại sao hắn không dám đến gặp Lu Ngọc Liên như thế?

Niệm nghi ngờ này thoạt vừa sanh khởi, tức thì theo bản năng tự nhiên chàng có chút ghen tuông..., đương nhiên chàng mong rằng giữa Chung Trấn Văn và vị hôn thê của chàng chẳng có quan hệ đặc biệt gì hết...

Bằng không, chàng quyết phải rời bỏ nàng ngay.

Bất cứ một người chồng nào, thảy đều không muốn vợ mình bất trung với mình hết.

Ngô Trí đang còn suy nghĩ, bỗng thấy Hứa Nguyệt Hà dừng bước lại, nói:

- Trong Manh Nhân Cốc này không có một gian phòng xá nào hết, chẳng lẻ nàng ở trong hang đá phía trước mặt chăng?

Chung Trấn Văn và Ngô Trí nhìn về phía ...c, quả nhiên cách chỗ họ đang đứng độ ...ăng ba trượng có một cái hang đá, tức thì ...ng Trấn Văn lấy làm khẩn trương hết sức!

Hứa Nguyệt Hà cau đôi mày liễu lại, nói:

- Ngoại trừ thạch động này, ngoài ra trong Manh Nhân Cốc không còn chỗ nào ẩn thân được hết, này Chưởng môn nhân, ngài hãy vào trong thám thính xem sao.

- Ta ư?

- Đúng thế, ngài vào hang đá xem thế nào, biết đâu nàng ở trong hang đá đó cũng nên!

- Không, không, ta... ta ...

Trống ngực hắn bắt đầu đập thình thịch không dừng, hắn hồi hộp đến đỗi không nói nên lời nào hết.

Hứa Nguyệt Hà nói:

- Ngài còn e lệ gì nữa, cứ vào đi!

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn nghiến răng, đánh bạo cất bước chạy vào trong hang đá ngay!

Hắn có một tâm trạng lạ lùng hết sức, vừa mong rằng Lu Ngọc Liên có mặt ở trong hang đá, vừa mong nàng không có ở trong đó, quả thật tâm trạng bây giờ của hắn mâu thuẫn vô cùng...

Chung Trấn Văn từng bước một từ từ đi vào trong hang đá, trống ngực hắn đập thình thịch càng lúc càng nhanh hơn, hắn đưa mắt nhìn sâu vào trong hang đá tối om ấy, không có một tiếng động nho nhỏ nào hết!

Thình lình...

Có một âm thanh của người thiếu nữ từ bên trong hang đá vang ra, hỏi:

- Ai đó?

Giọng nói nũng nịu của đối phương vang tới, tức thì trái tim của Chung Trấn Văn suýt nữa đã nhảy vọt ra ngoài, quả nhiên giọng nói này chính là do Lu Ngọc Liên thốt ra vậy!

Hắn run bắn người lên, toàn thân cứ run rẩy không dừng... hắn muốn quay đầu chạy ra cửa hang... chạy lánh xa Lu Ngọc Liên...

Thế nhưng bàn chân run rẩy đã không nghe sự chỉ huy của hắn nữa.

Trời ơi! Quả thật Lu Ngọc Liên đang ở trong hang đá này!

Âm thanh của Lu Ngọc Liên lại vang tới hét hỏi lần nữa:

- Ai ở ngoài cửa hang đó? Nếu không trả lời nữa, thì ta phải đắc tội nha.

Chung Trấn Văn há to cái miệng một hồi lâu, ấp úng chẳng thốt lên lời nào hết..., cuối cùng hắn chỉ nói được mỗi một tiếng:

- Lu...

Hắn muốn gọi tên nàng, thế nhưng hắn không sao gọi tiếp được nữa!

http://tieulun.hopto.org

Chữ "Lu" vừa thốt khỏi miệng, tức thì Lu Ngọc Liên giật bắn người lên, nàng nói giọng run run:

- Rốt cuộc ngươi là ai thế?

Chung Trấn Văn nghiến răng, đánh bạo bước vào trong hang đá luôn...

Tức thì một gương mặt hốc hác hiện ra trước mắt của hắn ngay, người đang ngồi trên bàn thạch chẳng phải là Lu Ngọc Liên chứ còn ai nữa?

Lu Ngọc Liên giật mình ngước đầu lên nhìn, ánh mắt thoạt trông thấy Chung Trấn Văn, mặt mày nàng bỗng biến sắc...

Chung Trấn Văn khản giọng khẽ gọi một tiếng:

- Ngọc Liên...

Lòng hắn đau như cắt, cổ họng như bị một vật gì làm nghẹn hẳn, hắn không còn nói tiếp được nữa...

Lần đầu tiên hắn cảm thấy đau khổ nhất ...g đời người.

Hắn muốn nhảy vọt tới ôm choàng lấy người tình cũ này, hôn hít nàng... và vuốt ve nàng, để biểu thị sám hối chơn thành trong cõi lòng mình với nàng...

Hắn vẫn còn yêu nàng tha thiết biết dường nào?

Thế nhưng, hắn đã không thể làm như thế nữa, hắn từng đả thương cõi lòng nàng, gây nên lỗi lầm mà nàng không bao giờ tha thứ cho hắn...

Hôm nay gặp lại, chẳng khác nào một vở bi kịch chưa được diễn hết hoàn toàn?

Lu Ngọc Liên cười thê lương, nói:

- Các hạ là ai thế?

Câu nói này y như một cái búa tạ từ trên cao bổ vào đầu hắn, kêu ùn một cái, toàn thân hắn bủn rủn, loạng choạng đảo hai vòng suýt nữa phải té ngã xuống đất!

http://tieulun.hopto.org

Hiển nhiên câu nói này còn bén nhọn hơn cả một lưỡi dao sắc bén, có thể nào Lu Ngọc Liên không quen biết Chung Trấn Văn chăng? Không, không, nàng muốn đả kích hắn mà thôi!

Đôi ngấn lệ sám hối cuối cùng đã nhỏ giọt xuống, bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên hắn đã thương tâm nhỏ lệ cho một người tình.

Bầu không khí hiện trường trở nên tịch lặng như tờ...

Lu Ngọc Liên lại lạnh lùng hỏi lại lần nữa:

- Các hạ là ai thế? Hãy nói đi!

Mặc dù âm thanh này nàng nghe có vẻ lạnh lùng hết sức, thế nhưng giọng điệu vẫn run run, từ điểm này có thể nhận thấy rằng nàng đang xúc động mãnh liệt!

Chung Trấn Văn trong cơn đau khổ cực độ, giật mình tỉnh lại, nói:

- Ta là Chung Trấn Văn này, chẳng lẽ Lu cô nương không còn nhận ra ta nữa chăng?

- Chung Trấn Văn ư? Ta chẳng quen biết ai gì hết!

Lời nói của nàng y như mũi dao sắc bén đang đâm vào trái tim hắn, máu, từ từ nhỏ giọt...

Chung Trấn Văn vừa sửng sốt vừa đau lòng nói:

- Nàng không quen biết ta sao?

- Đúng thế!

Chung Trấn Văn muốn khóc òa lên, đồng thời muốn quay người bỏ chạy ngay, thế nhưng hắn đã khóc thật đau khổ, nước mắt lại chẳng nhỏ xuống, và hai bàn chân thì không còn nghe sự chỉ huy của hắn nữa...

Chung Trấn Văn lòng đau như cắt nói:

- Nàng còn hận ta sao?

- Nói đùa ư, ta chẳng quen biết với ngươi, tại sao ta phải hận ngươi ư?

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn đau lòng nói:

- Có thật nàng không quen biết ta chăng?

- Đúng thế!

Chung Trấn Văn nghiến răng nói:

- Thế thì ta xin cáo từ vậy.

Hắn không thể để Lu Ngọc Liên lấn hiếp hắn như thế được, dứt lời, hắn xoay mình chạy ra hang đá ngay!

Lu Ngọc Liên cười lạnh lùng nói:

- Các hạ đã đến đây rồi thì lại bỏ đi vội vàng như thế làm gì?

Chung Trấn Văn dừng bước lại, ngoái cổ nhìn ra sau hỏi:

- Lu cô nương, tại sao ngươi làm nhục ta như thế? Ta biết trước kia ta có lỗi lầm với ngươi, chẳng lẽ ngươi không thể tha thứ ta được chăng?

Tha thứ ư? Tại sao trước kia ngươi không tha thứ ta?

Dứt lời nàng bước xuống bàn thạch, lướt tới đứng ở trước mặt Chung Trấn Văn hỏi:

- Tại sao hôm nay ngươi lại đến đây ư?

Chung Trấn Văn không dám đưa mắt nhìn Lu Ngọc Liên nữa, vì đôi mắt đầy lửa hận, cứ làm cho hắn phải đau khổ, hắn từ từ cúi đầu xuống, nói giọng buồn bã:

- Ta định cầu nàng một việc!

Lu Ngọc Liên cười khẩy nói:

- Chung Trấn Văn ngươi là một Chưởng môn nhân đời thứ tư của Phái Địa Ngục Môn, thế mà lại đi cầu người điều gì được sao?

Chung Trấn Văn nghe Lu Ngọc Liên nói lời châm biếm, trong lòng lấy làm đau khổ, nói:

- Lu cô nương, có thật nàng không tha thứ ta chăng?

http://tieulun.hopto.org

- Giữa hai chúng ta xưa kia không thù oán và hôm nay cũng chẳng có hiềm khích gì, tại sao các hạ cứ mãi bảo ta tha thứ ngài ư?

- Này Lu cô nương, nàng vẫn biết ta có lỗi lầm với nàng...

- Không có mà! Lu Ngọc Liên đành lòng hạ tiện thì có can hệ gì đến ngài nào?

Nghe nói thế, lòng Chung Trấn Văn đau như cắt, hơi thở gần như dừng lại luôn, hắn lẳng lặng đưa mắt ngắm nhìn gương mặt hốc hác của người tình cũ này, không hề chớp mắt.

Trước kia hai người là một cặp tình nhân, thế mà hôm nay gặp y như người xa lạ không bằng...

Chung Trấn Văn chăm chăm nhìn vào mặt Lu Ngọc Liên, bắt đầu hồi tưởng cuộc tình mộng mơ trước kia...

Thình lình, hắn dang tay ra định ôm choàng lấy Lu Ngọc Liên!

Nhưng ngay lúc Chung Trấn Văn nhảy vọt [illegible] đồng thời dang hai tay định ôm choàng lấy [illegible] bỗng nghe nàng hét to một tiếng nói:

Này Chung Trấn Văn ngươi hãy cút ra xa [illegible] nào...

Tiếp theo tiếng gầm hét, kêu bốp một cái, tức thì Chung Trấn Văn cảm thấy một bên mặt nóng bừng lên, hắn loạng choạng té lùi ra sau ba, bốn bước liền!

Chung Trấn Văn giơ tay sờ lên chiếc mặt nóng bừng ấy, nói lắm bẩm rằng:

- Ngươi... ngươi đã đánh ta?

- Đánh ngài đã có sao nào. Mặc dù ta là một nữ nhân đành lòng hạ tiện, thế nhưng các hạ cũng phải tôn trọng nhân cách của ta chứ, tại sao ngài lại múa máy tay chân như thế?

Chung Trấn Văn ngẩn người đưa mắt nhìn Lu Ngọc Liên, nói lắm bẩm một mình:

http://tieulun.hopto.org

- Chẳng lẽ ta không thể có đôi lời sám hối chơn thành với nàng được chăng?

Lu Ngọc Liên cười nhạt nói:

- Chúng ta chớ đề cập chuyện quá khứ làm gì nữa, hôm nay các hạ đến đây, có phải chính mẫu thân ngài bị Âm Minh Chơn Nhân bắt cướp đi mất, đến đây cần ta đi cứu Tuyết Mỹ Nhân mẫu thân ngài, có phải như thế chăng?

Chung Trấn Văn run bắn người lên, buột miệng nói:

- Sao nàng lại biết có sự này như thế?

Lu Ngọc Liên mỉm cười nói:

- Này Chung Trấn Văn, ta lại tưởng hôm nay ngươi đến đây có sự kiện trọng đại gì chứ, té ra đến đây cần sự giúp đỡ của ta, nên ngươi mới chẳng ngượng ngùng xuống giọng van cầu như thế, nhưng mà mặc dù Lu Ngọc Liên là một nữ nhân hạ tiện, cũng chẳng hạ tiện đến đỗi khi cần

ngươi vẫy gọi ta, còn buồn thì khoát tay xua ta đi như thế được đâu!

Dứt lời, nàng cất tiếng cười há há lạnh lùng hết sức!

Bỗng nhiên Chung Trấn Văn kiên cường lên, Lu Ngọc Liên làm nhục hắn quá thế, cho dù hắn có lỗi lầm đối với nàng nặng đến đâu đi nữa, nàng cũng không nên có thái độ như thế với hắn!

Thế rồi hắn lạnh lùng nói:

- Nói như thế, giữa hai chúng ta không còn gì đáng để nói chuyện với nhau rồi?

- Đúng thế!

- Khá lắm, từ rày về sau, Chung Trấn Văn không đến làm phiền Lu cô nương ngươi nữa đâu!

Dứt lời, quay người chạy ra hang đá ngay!

http://tieulun.hopto.org

Lu Ngọc Liên thoạt ngẩn người ra tại chỗ sau đó lượn mình lướt tới chặn lại lối đi của Chung Trấn Văn, nói giọng lạnh lùng:

- Này Chung Trấn Văn, món nợ giữa hai ta có nên liễu kết cho xong chăng?

Chung Trấn Văn mặt hơi biến sắc, lạnh lùng nói:

- Hai ta còn món nợ nào phải kết liễu nữa ư?

Lu Ngọc Liên nói:

- Này Chung Trấn Văn, ta vì ngươi mà đến đổi phải thất thân, món nợ này có nên thanh toán chăng?

- Ngươi...

Chung Trấn Văn giận đến đỗi muốn nói: "Ngươi đành lòng hạ tiện như thế, chẳng can hệ gì với ta hết". Thế nhưng hắn bất nhẫn đả kích nàng nữa.

Lu Ngọc Liên cười lạnh lùng nói:

- Có phải ngươi định nói: "Ta đành lòng hạ như thế" chứ gì? Thế nhưng chẳng vì các Lu Ngọc Liên này cũng không đến đỗi phải hạ tiện như vậy!

- Tại sao vì ta mà ngươi phải hạ tiện?

- Ta vì ngươi mà đến Bách Hoa Cốc, nếu ta chẳng vì các hạ thì ta cũng chẳng đến Bách Hoa Cốc đâu, nếu không đến Bách Hoa Cốc thì làm gì có chuyện thất thân ư?

- Thế thì ngươi bảo ta phải làm sao bây giờ?

- Phải liễu kết món nợ này cho xong.

- Liễu kết bằng cách nào đây?

Lu Ngọc Liên cười lạnh lùng nói:

- Thế là dễ thôi, ta chẳng để các hạ an toàn lui khỏi hang đá này đâu.

- Muốn đánh nhau chăng?

http://tieulun.hopto.org

- Đúng thế.

Chung Trấn Văn lạnh lùng nói:

- Chẳng lẽ ta lại sợ ngươi ư?

- Không dá[illegible] có nói ngươi sợ ta bao gi[illegible] đâu?

* * *

HỒI THỨ 44

TÌNH NGANG TRÁI

Chung Trấn Văn chạm phải ánh mắt Lu Ngọc Liên, tức thì lòng hắn mềm nhũn ngay, hắn không đành lòng động thủ với Lu Ngọc Liên, dù sao họ đã có một mối tình bất tầm thường!

Chung Trấn Văn thở dài một tiếng, từ từ cúi đầu xuống nói:

- Lu cô nương, có cần thiết như thế chăng?

http://tieulun.hopto.org

- Cần thiết chứ, chẳng lẽ ngươi sợ chết rồ
ư? Ngài cứ việc yên tâm ta không giết chết ngà
đâu.

Chung Trấn Văn nghe nói thế, nổi cơ
thịnh nộ ngay, lạnh lùng nói:

- Thế thì Chung Trấn Văn đành phải vân
lệnh thôi!

Lu Ngọc Liên không nói gì nữa, gầm hé
một tiếng giơ tay phải tấn công Chung Trấn Vă
một chưởng ngay!

Trời ơi! Một cặp nam nữ từng quen biế
hơn nữa đã luyến ái với nhau, cuối cùng chỉ
một sự hiểu lầm nho nhỏ mà phải gây nên mộ
trận phấn hồng can qua.

Tạo hóa đã đùa nghịch họ, làm cho họ trở
nên một cặp thù nhân chẳng đội trời chung.

Chung Trấn Văn bị Lu Ngọc Liên lấn é
như thế, bất đắc dĩ phải gầm hét một tiếng, vun
gậy tấn công vào người Lu Ngọc Liên ngay.

Mặc dù Chung Trấn Văn xuất thủ phản
ng, thế nhưng hạ thủ vẫn nương tay đôi chút,
ối diện với một nữ nhân mà hắn đã tha thiết
mến, làm sao hắn có thể dùng toàn lực tấn
ng chăng?

Lu Ngọc Liên thoạt trông thấy Chung Trấn Văn quét tới một gậy, nàng khẽ đảo mình một cái, sau đó lại phóng ra chưởng thứ hai tiếp.

Thân pháp của Lu Ngọc Liên thần tốc kinh người hết sức, Chung Trấn Văn đã giật bắn người lên, chỉ cách biệt có vài ngày, thế mà võ công của Lu Ngọc Liên lại tiến triển thần tốc như thế.

Hắn nào có biết, trước kia Võ Hư Linh Tăng từng giao cho Lu Ngọc Liên một quyển sách nhỏ, ngoại trừ trong tập sách này có ghi chép sự kiện Chung Trấn Văn ắt phải đến cầu nàng đi cứu nạn cho Tuyết Mỹ Nhân, ngoài ra còn ghi chép một số tuyệt chiêu võ học.

Chính môn võ công này lưu lại cho Lu Ngọc Liên dùng để đối phó Âm Minh Chơn Nhân.

http://tieulun.hopto.org

Nay Chung Trấn Văn thoạt trông thấy nàng xuất thủ tấn công như thế, hắn đã cả kinh thất sắc, Lu Ngọc Liên căm phẫn trước kia chung Trấn Văn đã làm nhục nàng quá thế, nên hôm nay nàng đã xuất thủ chẳng nương tay chút nào hết.

Chung Trấn Văn thoạt phát giác võ công của Lu Ngọc Liên có nhiều tiến triển, thế rồi tinh thần phấn chấn, dùng toàn lực tấn công ngay!

Tức thì, bóng gậy như khoản núi, bóng chưởng như ảo hóa, chẳng những Lu Ngọc Liên xuất thủ nhanh tốc, hơn nữa thân pháp huyền ảo thần diệu vô cùng, chớ nói đả thương nàng làm gì, muốn đụng nhẹ vào tà áo của nàng cũng là chuyện khó khăn vô cùng.

Chỉ đấu được năm chiêu, thì mồ hôi trên trán Chung Trấn Văn đã toát ra lấm tấm, hắn chẳng giật mình võ công của Lu Ngọc Liên có tiến triển nhiều, mà hắn đã kinh hãi nàng xuất thủ cay độc!

Nếu cứ như thế tiếp tục đấu nữa, thì trong năm chiêu hắn sẽ bị Lu Ngọc Liên đả ng không sai.

Cũng ngay lúc vạn phần nguy cấp này, có bóng người bay lượn vào hiện trường, gầm hét nói:

- Các ngươi hay dừng tay lại.

Nghe tiếng gầm hét vang tới bất thình linh, Lu Ngọc Liên đã thu thế đánh nhảy lùi ra sau, Chung Trấn Văn đấu đến đổi mồ hôi ướt đẫm cả lưng, đứng lùi một bên, cứ thở hồng hộc không dừng.

Lu Ngọc Liên đảo mắt nhìn tới trước, tức thì ngẩn người ra tại chỗ ngay!

Người vừa xuất hiện chính là Hứa Nguyệt Hà, cô ta đưa mắt nhìn Lu Ngọc Liên nói:

- Lu tỷ tỷ, ngươi...

- Ta phải giết hắn...

http://tieulun.hopto.org

Hứa Nguyệt Hà đưa mắt nhìn hai người giây lát, sau đó ánh mắt dừng tại gương mặt trần đầy những sát khí lành lạnh của Lu Ngọc Liên, nói giọng u oán.

- Này Lu tỷ tỷ, hắn đã biết lỗi rồi, chẳng lẽ ngươi không thể tha thứ hắn chăng?

Bấy giờ Chung Trấn Văn đã từ từ bước ra cửa hang, đầu óc bây giờ của hắn trở nên trống rỗng, thân thể nặng nề hết sức, hắn chỉ muốn nằm ngay cửa hang để ngủ một giấc thật say sưa thậm chí mãi mãi nằm nghỉ tại đây luôn!

Âm thanh lạnh lùng của Lu Ngọc Liên từ trong hang đá vang ra nói:

- Hạng nam nhân phụ tình bạc nghĩa như hắn còn lưu lại làm gì nữa, này Hứa muội muội ngươi có biết chăng, ta vì chàng đã đánh mất trinh tiết cho một người ngốc nghếch, thế mà hắn lại mắng ta hạ tiện mất nết...

Lu Ngọc Liên nói đến đây, kế đó là những tiếng khóc nức nở...

Hứa Nguyệt Hà nói:

- Lu tỷ tỷ, hắn chỉ yêu ngươi mà thôi, khi biết tỷ tỷ mất thân, hắn đã đau lòng đến bực ư? Trong lúcf thương tâm cực độ hắn mới nên việc ngu xuẩn như thế!

- Yêu ta ư? Hắn chẳng hề yêu thương gì ta mà là đang đùa nghịch ta thôi, hắn đã từng hứt, ngươi bảo rằng đây có tình yêu chăng?

- Đương nhiên có chứ, bằng không hắn không bao giờ hôn tỷ tỷ đâu.

- Thế nhưng hắn đã nói rằng nụ hôn ấy chẳng có chút tình cảm gì hết, đồng thời lại nói rằng chỉ đùa cho vui mà thôi, đấy lời nói như thế đã thốt từ miệng của hắn, ngươi bảo ta có nổi giận lên chăng?

- Có thật như thế chăng?

- Hứa muội muội, ta nói dối với ngươi để làm gì, nếu không tin ngươi cứ việc đến hỏi hắn xem sao.

http://tieulun.hopto.org

- Có lẽ hắn nhất thời cảm phẫn chỉ nói bừa như thế, những ngày gần đây hắn mãi chìm đắm trong cơn đau khổ... hắn yêu tỷ tỷ, đồng thời hắn cũng hiểu tỷ tỷ ắt sẽ không lượng thứ hắn.

Lu Ngọc Liên nói giọng lạnh lùng:

- Hắn làm nhục ta cũng đủ lắm rồi, nếu chẳng vì tình muội muội, thì ta phải giết phứt hắn ngay bây giờ thôi, này Hứa muội muội, ngươi hãy về đi!

- Có thật Lu tỷ tỷ không lượng thứ hắn ư?

Lu Ngọc Liên kiên quyết nói:

- Không ta quyết không tha thứ hắn.

Hứa Nguyệt Hà cảm khái thở dài một tiếng, nói:

- Hắn là một người bất hạnh, theo muội biết thì hắn yêu tỷ tỷ tha thiết nhất, người ta thường nói rằng yêu chừng nào thì hận chừng ấy...

Chính vì hắn không yêu ta nên hắn mới thị ta như thế, hắn xem ta thua cả hạng nữa.

- Không, Lu tỷ tỷ...

- Muội chớ nói nhiều lời nữa, ta phải luyện võ công đến toàn phần, sau đó ta sẽ đi tìm hắn, muội hãy về đi.

Lời nói của Lu Ngọc Liên y như mũi kiếm sắc bén đâm xuyên qua trái tim Chung Trấn Văn, trong bỗng chốc này, hình như linh hồn hắn đã hoàn toàn rời khỏi thân xác của hắn.

Chung Trấn Văn quên lửng bản thân mình, cũng quên hết mọi thứ trên thế gian này, hình như hắn đã đánh mất tất cả...

Một bóng người cô độc lặng lẽ bước về hướng Chung Trấn Văn, Ngô Trí đưa mắt ngắm nhìn thần tình đau khổ của Chung Trấn Văn, ngập ngừng nói:

- Nàng có ở trong ấy chăng?

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn ngơ ngác đưa mắt nhìn Ngô Trí, nói lẩm bẩm rằng:

- Lu Ngọc Liên.

Chung Trấn Văn cười toe toét nói:

- Nàng ở trong đó, ngươi cứ việc vào tìm nàng đi!

Ngô Trí cười e thẹn, qua nụ cười ngây thơ ấy, biết rằng chàng đã phấn khởi đến cỡ nào rồi?

Thế nhưng chàng không dám lê bước, chàng chẳng dám đến gặp Lu Ngọc Liên, mặc dù chàng rất mong mỏi được gặp người vợ này...

Chàng chỉ lẳng lặng đứng nhìn cửa hàng...

Bỗng nghe Hứa Nguyệt Hà thở dài một tiếng nói:

- Lu tỷ tỷ, chàng cũng đến đây.

- Ai thế?

- Vị hôn phu của tỷ tỷ.

Lu Ngọc Liên giật bắn người lên, mặt mày sắc, buột miệng nói:

- Quái nhân ngốc nghếch ấy ư?

- Quái nhân ngốc nghếch ư?

Hứa Nguyệt Hà ngạc nhiên kêu ồ lên một tiếng, nghe Lu Ngọc Liên nói quái nhân ngốc nghếch nào đó, quả thật Hứa Nguyệt Hà chẳng hiểu gì hết.

Lu Ngọc Liên chẳng ngờ quái nhân ngốc nghếch trước kia, nay đã biết thành một thiếu niên tuấn tú tuyệt luân hết sức.

Bỗng nhiên nghe Hứa Nguyệt Hà đề cập đến y, tức thì Lu Ngọc Liên liên tưởng đến bộ mặt ngốc nghếch ấy ngay, nàng bất giác đã rùng mình lạnh toát mồ hôi!

Lu Ngọc Liên mặt mày biến sắc, gằm hét nói:

http://tieulun.hopto.org

- Ai bảo y đến đây như thế? Muội hãy bảo y mau rời khỏi đây đi.

Hứa Nguyệt Hà thoạt ngẩn người ra, nói:

- Tại sao tỷ tỷ, không muốn gặp chàng?

- Hứa muội muội bảo ta thưởng thức bộ mặt rùng rợn ấy được sao?

Hứa Nguyệt Hà nói lời chơn thành, thế mà Lu Ngọc Liên cho rằng Hứa Nguyệt Hà cố ý châm biếm nàng mà thôi, tức thì mặt mày biến sắc, nói:

- Này Hứa muội muội, ngươi chớ châm biếm ta làm gì nữa, ta bị đối phương lấy mất trinh tiết, chỉ thiếu điều chưa giết chết y mà thôi!

Hứa Nguyệt Hà lắc đầu lia lịa nói:

- Lu tỷ tỷ, ngươi hiểu lầm rồi, quả thật chàng bảnh trai anh tuấn hết sức.

...n này, Lu Ngọc Liên đã bắt đầu hồ nghi, ...lẽ quái nhân ngốc nghếch ấy lại biết lột ...ay cốt biến thành một người bảnh trai ...uân chăng?

Lu Ngọc Liên đang còn suy nghĩ, bỗng nhiên nhớ lại Vô Hư Linh Tăng từng nói với nàng rằng: Ta sẽ hoàn trả một nam nhân tuấn ...i cho ngươi không sai.

Nàng suy nghĩ đến đây, bất giác trống ngực đập thình thịch không dừng, tức thì hai má ửng đỏ lên ngay, cứ ngơ ngác đưa mắt ngắm nhìn Hứa Nguyệt Hà mãi.

Hứa Nguyệt Hà tủm tỉm cười, nói:

- Lu tỷ tỷ, chàng xinh đẹp tuấn tú hơn cả Chung Trấn Văn!

- Có thật chăng?

- Chàng đang đứng đợi bên ngoài, tỷ tỷ nhìn xem chàng thì biết ngay.

- Ta trông thấy y thì ta sẽ giết chết y ngay.

http://tieulun.hopto.org

- Tại sao thế?

- Vì y đã cướp mất trinh tiết của ta.

Hứa Nguyệt Hà mỉm cười nói:

- Chỉ ngại rằng sau khi trông thấy chàng, tỷ tỷ không nỡ nào hạ thủ mà thôi.

- Tại sao thế?

- Tỷ tỷ hãy ra đó xem chăng thì biết ngay.

Một dục vọng đang thúc đẩy Lu Ngọc Liên, quả thật nàng muốn gặp y hết sức, quái nhân ngốc nghếch đã đoạt mất trinh tiết của nàng rốt cuộc bay giờ đã biến thành một con người như thế nào đây?

Nàng suy nghĩ đến đây, bất giác di động chân bước ra hang đá...

Lu Ngọc Liên thoạt vừa bước ra hang đá, ánh mắt của nàng bỗng nhiên chạm phải gương mặt của Ngô Trí, tức thì cõi lòng của nàng run run bắn lên.

Nàng đã ngẩn người ra tại chỗ luôn!

Nàng lấy làm kinh ngạc rằng, có thật thiếu n tuấn tú tuyệt luân n2y chính là quái nhân c nghếch hôm trước chăng?...

Hình như không thể có chuyện như thế được?

Sau lưng Ngô Trí có một bóng người cô đơn từ từ di động bước chân trầm lặng, đi ra hướng ngoài Manh Nhân Cố...

Chung Trấn Văn cứ thế từ từ bước đi không mục tiêu gì hết...

Cuộc đời của hắn vẫn bất hạnh và lận đận...

Thế nhưng Lu Ngọc Liên chẳng hề để ý đến bóng lưng xa dần của Chung Trấn Văn, nàng cứ kinh ngạc mãi nhìn gương mặt tuấn tú tuyệt luân của thiếu niên ở trước mắt..., tim nàng cứ đập thình thịch không dừng!

Ngô Trí đưa mắt ngắm nhìn gương mặt đẹp như hoa phù dung của Lu Ngọc Liên...

http://tieulun.hopto.org

Chàng đã thẹn thùng e lệ cúi đầu xuống ngay, trống ngực chàng đang đập thình thịch không dừng... suýt nữa phải nhảy vọt ra ngoài luôn.

Hứa Nguyệt Hà đưa mắt nhìn thần tình ngớ ngẩn của Lu Ngọc Liên, nói:

- Này Lu tỷ tỷ, chính là chàng đấy!

Lu Ngọc Liên từ trong cơn kinh ngạc giật mình tỉnh hồn lại ngay, buột miệng nói:

- Chính là chàng sao?

- Đúng thế, chính là chàng, chàng là một người thật thà hết sức, Lu tỷ tỷ không được ăn hiếp người nha!

Bỗng nhiên nàng cười rất hài lòng, một dục niệm mãnh liệt thoáng hiện trong đầu óc nàng!

Ý niệm này thần diệu hết sức, y như một cặp tình nhân thoạt vừa trông thấy mặt đã yêu nhau tha thiết nàng phải chiếm đoạt chàng.

Quả thật Hứa Nguyệt Hà nói chẳng sai chút nào hết, chàng bảnh trai anh tuấn chẳng thua kém Chung Trấn Văn nữa, thế nhưng chẳng thô lỗ như Chung Trấn Văn!

Nếu nàng có chồng như thế, quả thật chẳng uổng kiếp sống này chút nào hết.

Thế rồi Lu Ngọc Liên thoăn thoắt bước sang hướng Ngô Trí.

Ngô Trí thoạt trông thấy Lu Ngọc Liên bước về hướng chàng, trong lòng lấy làm kinh hãi, tiếng chân bước kêu sào sạo như đang chà đạp lên lòng chàng...

Tiếng chân bước dừng hẳn, Lu Ngọc Liên lạnh lùng hỏi:

- Ngươi là ai thế?

Ngô Trí tinh thần phấn khởi lên ngay, chàng ấp úng nói:

- Ta... ta... Chàng sợ hãi đến đỗi không biết phải trả lời như thế nào đây.

http://tieulun.hopto.org

- Ngươi đến đây để tìm ta chăng?

- Phải... nàng có phải là Lu Ngọc Liên ư?

- Đúng thế, ngươi tìm ta có việc gì chăng?

- Sư phụ ta nói... nói...

- Nói thế nào?

- Nói rằng nàng... nói rằng nàng là phu nhân của ta!

Cuối cùng chàng mang hết can đảm ra, đ nói được câu này!

Lu Ngọc Liên rúng động cõi lòng, nàn cũng chẳng biết câu nói này làm cho nàng pha kinh hãi hay là cả mừng đây, có lẽ cả hai đều c thì phải hơn.

Trống ngực nàng đập nhanh hơn nói:

- Ngươi có biết tại sao chăng?

- Ta biết, sư phụ ta từng nói lại với ta rằng... ta có lỗi với ngươi nhiều lắm, thế nhưng, trước kia ta chẳng biết .... xin nàng hãy...

- Không, ta không oán trách ngươi, ngươi có yêu ta chăng?

- Vâng, ta ... ta... Ngô Trí ấp úng nói chẳng nên lời nào hết.

Lu Ngọc Liên lấy làm an ủi cười thật hài lòng, mặc dù nàng đánh mất Chung Trấn Văn, thế nhưng thiếu niên này chẳng thua kém gì Chung Trấn Văn, huống hồ gì thiếu nữ đã yêu Chung Trấn Văn còn nhiều lắm.

Mặc dù nàng thất thân cho thiếu niên tuấn tú này, song không phải do nàng tự nguyện vậy, thế nhưng gạo đã nấu thành cơm, thì nàng biết làm sao bây giờ?

Ngoại trừ yêu chàng, làm vợ chàng, ngoài ra không còn cách nào hơn?

Lu Ngọc Liên mỉm cười nói:

http://tieulun.hopto.org

- Ngươi tên là gì thế?

- Ngô Trí.

- Có phải lão hòa thượng ấy là sư phụ của ngươi chăng?

- Đúng thế.

- Ngươi có ghét ta chăng?

- Không, không, ta nhất định vâng lời nàng thôi.

Lu Ngọc Liên lại cười an ủi lần nữa, hình như nàng đã thật sự tìm được một món đồ quý báu mà nàng từng ao ước bấy lâu.

Ngô Trí trông thấy Lu Ngọc Liên cười, thì chàng cũng theo sau cười khì luôn....

Hứa Nguyệt Hà trông thấy tình cảnh này, thở dài một tiếng, nói:

- Lu tỷ tỷ, ngươi đã tìm được một mái gia đình ấm cúng.

- Phải, thế nhưng ảo tưởng và vô số hy [illegible]ng trước kia của ta, nay đã như nước chảy qua [illegible]u, à! những quá khứ bất hạnh sẽ mãi mãi chôn [illegible] nơi tâm linh ta không sai.

- Thế thì, tỷ tỷ còn hận chàng chăng?

Lu Ngọc Liên đảo mắt nhìn ra phía trước, [illegible]ấy một nam nhân nàng từng yêu chàng tha [illegible]t đang cất bước đi luẩn quẩn trong đêm tối [illegible]h lặng... chàng có vẻ cô đơn làm sao?...

Lu Ngọc Liên mũi lòng hồi tưởng quá khứ... đôi mắt nàng đã ngập đầy những nước mắt còn nóng hổi...

- Ta sẽ lượng thứ chàng, thế nhưng không phai bây giờ.

Hứa Nguyệt Hà sực như nghĩ ra điều gì, nói:

- Này Lu tỷ tỷ, suýt nữa ta đã quên hẳn nói một tin cho ngươi hay, mẹ tỷ tỷ đã mất cách đây vài ngày!

http://tieulun.hopto.org

Lu Ngọc [illegible] thất thanh kêu lên [illegible] tiếng:

- Nói sao?

- Mẹ tỷ tỷ tạ thế cách đây năm ngày, bà [illegible] Đường chủ họ Lâm, Trương và họ Mã từng và[illegible] Trung nguyên báo tin.

Lu Ngọc Liên mặt mày đại biến, kinh h[illegible] đưa mắt nhìn Hứa Nguyệt hà, Hứa Nguyệt H[illegible] nói giọng buồn bã:

- Nếu chẳng tin, nàng có thể dẫn đến h[illegible] Chung Chưởng môn nhân thì biết ngay.

Tức thì Lu Ngọc Liên lượn mình rượt the[illegible] Chung Trấn Văn, sau đó nhảy vọt ra phía trướ[illegible] chặn lối đi Chung Trấn Văn lại!

Chung Trấn Văn theo bản năng tự nhiê[illegible] đã ngước đầu lên, thần tình của hắn vô cùng ả[illegible] não, hình như trong bỗng chốc hắn đã hoàn toà[illegible] biến thành một con người khác.

Hắn chỉ ngơ ngác đưa mắt nhìn Lu Ngọc [illegible]n đang đứng ở trước mặt, hình như hắn [illegible]ng quen biết với nàng bao giờ, gương mặt [illegible]h đẹp như hoa phù dung này có vẻ xa lạ với [illegible]n thì phải.

Lu Ngọc Liên bất giác lấy làm thương xót [illegible]h[illegible]n tả, lạnh lùng hỏi:

- Này Chung Trấn Văn, ta hỏi ngài một [illegible]điều, có thật mẹ của ta đã tạ thế rồi ư?

Chung Trấn Văn hé miệng cười ngớ ngẩn, nói:

- Mẹ của nàng ư? Phải, bà ta đã mất rồi.

- Có thật chăng?

- Thật đấy.

Lu Ngọc Liên kêu oa một cái, cất tiếng khóc thật thương tâm!

Bổn phận làm con cái, khi nghe tin từ mẫu [illegible]ân chung mà mình không thể trông thấy từ

http://tieulun.hopto.org

nhan lần cuối, làm sao chẳng bảo nàng th
tâm khóc nức nở ư?

Bấy giờ, cả hai Hứa Nguyệt Hà và Ngô T
song song bước gần bên cạnh Lu Ngọc Liê
trông thấy Lu Ngọc Liên cất tiếng khóc thươ
tâm như thế, họ cũng cảm động nhỏ xuống h
giọt nước mắt luôn.

Hứa Nguyệt Hà giơ tay lau khô nước m
trên má phấn, an ủi nàng rằng:

- Lu tỷ tỷ, ngươi chớ thương tâm làm
nữa, kẻo khóc bệnh cả thân thì hỏng đấy.

Lu Ngọc Liên trải qua sự đả kích cảm tì
và luân tình lần này, làm cho cá tánh kiên cườ
của nàng cũng trở nên yếu mềm luôn, nàng n
lẩm bẩm rằng:

- Ta bất hiếu quá thế, không kịp trở về ch
tang, làm thế nào an ủi được từ mẫu nơi ch
suối đây?

Ngô Trí khẽ cất tiếng an ủi rằng:

- Lu cô nương, chớ thương tâm nữa... mẹ
nàng ắt phải thông cảm nàng chẳng kịp trở
ấy.

Lu Ngọc Liên cười đau khổ, quay người
chạy về hướng cửa hang luôn!

Lu Ngọc Liên biết rằng, cảm tình giữa
nàng và Chung Trấn Văn đã đến lúc kết thúc.

Thế nhưng nàng vẫn còn hận chàng,
không, có lẽ phải nói rằng nàng vẫn còn yêu
chàng tha thiết.

Nàng quay người đi vào động ngay mà
không nói gì hết, vì nàng cho rằng giữa nàng và
Chung Trấn Văn không còn gì phải nói nữa, nên
nàng đã thầm lặng từ biệt.

Ngô Trí đưa mắt nhìn bóng lưng Lu Ngọc
Liên, xúc động khẽ gọi rằng:

- Lu cô nương...

Lu Ngọc Liên ngoái cổ nhìn ra sau, cười cay
đắng một tiếng, nói giọng xót xa rằng:

http://tieulun.hopto.org

- Có việc chi chăng?

Ngô Trí ấp úng nói:

- Ta... ta có thể ở lại với nàng chăng?

Lu Ngọc Liên khẽ gật đầu, nói:

- Ngươi có bằng lòng ở lại với ta ư? Sao?

- Ta bằng lòng.

Cuối cùng Chung Trấn Văn thở dài m
tiếng, nói:

- Này các hạ, bạn hãy khéo chăm sóc và a
ủi nàng, nàng là một thiếu nữ hiền lành hết sức

* * *

HỒI THỨ 45

LY BIỆT NHỎ LỆ CHẲNG NÊN LỜI

Chung Trấn Văn vừa dứt lời, bỗng nhiên có một âm thanh lạnh lùng từ sau lưng hắn vang tới nói:

- Nữ nhân hiền lành ư? Nếu nàng là một nữ nhân hiền lành, thế tại sao các hạ không lấy nàng ư?

Nghe âm thanh vang tới thình lình như mọi người trong hiện trường thảy đều mặt

http://tieulun.hopto.org

mày biến sắc, đảo mắt nhìn ra sau, tức thì trông thấy một bóng người mặc chiếc áo gấm đứng trước mắt.

Ánh mắt Chung Trấn Văn thoạt vừa nhìn tới, bất giác giật bắn người lên, té ra người này chính là Địa Ngục Thần Quân.

Địa Ngục Thần Quân đã bỗng nhiên xuất hiện ở đây, quả thật khiến mọi người phải kinh ngạc hết sức, nhất là Lu Ngọc Liên càng lấy làm kinh hãi hơn, nếu chẳng phải tại y, thì làm sao nàng lại thất thân cho Ngô Trí được?

Lu Ngọc Liên lướn mình lướt tới, đứng ngay trước mặt Địa Ngục Thần Quân, lạnh lùng gầm hét nói:

- Các hạ, ta đang tìm ngươi...

Địa Ngục Thần Quân cười như điên khùng nói:

- Có phải ta đã phá vỡ hảo sự của cô nương ư?

Nghe nói thế, Lu Ngọc Liên tức đến mồm mũi phun ra khói lửa, Ngô Trí cũng thoáng ngẩn người ra tại chỗ, bỗng nhiên tâm linh thanh khiết của chàng nảy sanh một điểm nghi ngờ!

Lu Ngọc Liên gầm hét một tiếng, lượn mình lướt tới đồng thời vung chưởng tấn công Địa Ngục Thần Quân luôn.

Lu Ngọc Liên thoạt vừa phóng chưởng tấn công, bỗng nghe Chung Trấn Văn lạnh lùng hét to một tiếng nói:

- Dừng tay lại xem nào...

Hắn đã phi thân lao tới nhanh như cắt, đứng ngay giữa hiện trường luôn.

Mặt Chung Trấn Văn tràn đầy sát khí, lạnh lùng gầm hét nói:

- Này Địa Ngục Thần Quân, mối thù giết cha, chẳng đội trời chung, không ngờ hôm nay ngươi lại tự nạp mình vào lưới, ta không băm xác

http://tieulun.hopto.org

Địa Ngục Thần Quân ngươi ra làm mảnh vụn, thề quyết chẳng làm người?

Địa Ngục Thần Quân đưa mắt quét nhìn Ngô Trí một cái, giả đò cười bí mật, nói:

- Có phải ta đã làm bại lộ gian tình giữa các hạ và Lu Ngọc Liên ư?

Chung Trấn Văn nghe nói thế, tức đến mồm mũi phun ra khói lửa, hắn giận dữ gầm hét nói:

- Địa Ngục Thần Quân, ngươi...

- Ta thế nào? Ta nói toàn những lời chân thật đấy. Lão nói tới đây, lại quay sang hướng Ngô Trí nói tiếp:

- Này các hạ, ngươi có cần ta mang mối quan hệ bất bình thường giữa Lu Ngọc Liên và Chung Trấn Văn nói cho ngươi nghe chăng?

Chung Trấn Văn không ngờ Địa Ngục Thần Quân có lòng dạ cay độc như thế, lão định buông lời nói bừa bãi để phá vỡ hạnh phúc của

Ngọc Liên, thế rồi hắn gầm rống một tiếng, gậy quét vào hướng Địa Ngục Thần Quân nh như cắt.

Nhất là Lu Ngọc Liên giận đến đỗi toàn run lẩy bẩy, nàng cũng hét to một tiếng g chưởng phóng vào người Địa Ngục Thần Quân luôn.

Bỗng nhiên có một tiếng gầm hét như sấm nổ rạch xé hư không vang lên, Ngô Trí đã nhảy vọt vào giữa sân, hét lớn tiếng nói:

- Hãy dừng tay lại...

Địa Ngục Thần Quân thừa dịp nhảy lùi ra sau, ánh mắt Chung Trấn Văn và Lu Ngọc Liên thoạt vừa chạm phải sắc mặt Ngô Trí, cả hai song song rùng mình lạnh toát mồ hôi luôn!

Gương mặt của Ngô Trí hiện ra một thần tình khó xem hết sức!

Bấy giờ Ngô Trí quay sang nhìn Địa Ngục n Quân, hỏi:

http://tieulun.hoptq.org

- Xin hỏi các hạ, giữa Chung Trấn Văn và Lu Ngọc Liên có mối quan hệ bất bình thường như thế nào ư?

Địa Ngục Thần Quân cười bí mật nói:

- Điều này ư, theo ta thì chẳng nên nói, bằng không sẽ bị phá vỡ cảm tình giữa các hạ và Lu Ngọc Liên, thế là ta đảm đương chẳng nổi rồi!

Nghe lão nói như thế, hình như giữa Chung Trấn Văn và Lu Ngọc Liên có một mối quan hệ bất bình thường thật, nên đã khiến Ngô Trí phải động lòng nghi ngờ ngay.

Linh cảm ẩn sâu trong tâm linh của chàng, giúp chàng hồi tưởng khi chàng thoạt vừa gặp gỡ Chung Trấn Văn... và những thái độ Chung Trấn Văn quát hỏi chàng, đồng thời những sự kiện như hắn không muốn tìm kiếm Lu Ngọc Liên.v.v...

Những sự việc này thoáng hiện trong đầu óc của Ngô Trí!

Chung Trấn [illegible] khỏi lửa, còn sắc mặt của Lu Ngọc Liên [illegible] nét, Chung Trấn Văn không còn chịu đựng được nữa, đã gầm hét lượn mình lao tới tấn công [illegible] chưởng luôn.

Chung Trấn Văn thoạt vừa phóng chưởng tấn công, thì Ngô Trí thình lình hất chưởng kích vào hướng Chung Trấn Văn nói:

- Chưởng môn nhân, xin ngài hãy dừng tay lại giây lát, để vị các hạ này nói chuyện cho rõ ràng trước đã.

Chung Trấn Văn bị chưởng lực của Ngô Trí đẩy lui ra sau một bước, ánh mắt thoạt chạm phải sắc mặt tràn đầy những sát khí kinh người của Ngô Trí, bất giác rùng mình lạnh toát mồ hôi!

Ngô Trí đưa mắt nhìn Địa Ngục Thần Quân, nói:

- Này các hạ, rốt cuộc sự việc ra thế nào, ngươi cứ việc nói đi.

http://tieulun.hopto.org

Địa Ngục Thần Quân, nói:

- Nếu ta đắc tội Chưởng môn nhân, ngài ắt phải đánh nhau với ta; ta thì đánh chẳng lại ngài vậy.

Địa Ngục Thần Quân lấy lời nói gài Ngô Trí lại, nếu quả thật Chung Trấn Văn đánh với lão, thì Ngô Trí sẽ ra tay chống trả cho lão không sai. Ngô Trí nghe nói thế, ưỡn ngực nói:

- Các hạ cứ nói chẳng hề chi.

- Ngươi đảm đương trách nhiệm này được chăng?

- Ngô Trí này đảm đương được hết.

- Thế thì ta nói nha, Lu Ngọc Liên là phu nhân của ngươi, là điều không thể phủ nhận rồi, thế nhưng trước khi nàng theo ngươi, nàng không phải...

- Không phải thế nào?

- Không phải trinh nữ!

Ngô Trí mặt mày biến sắc, buột miệng gầm lên:

Có thật như thế chăng?

Quả thật dụng tâm của Địa Ngục Thần [illegible] cay độc hết sức, lão định phá vỡ hạnh phúc [illegible] Ngọc Liên, sau đó lấy lòng Ngô Trí, tạo [illegible] có thể làm lễ ngang nhau với Chung [illegible] Văn.

Thế rồi lão ma đầu này bất kể tất cả phá vỡ [illegible]nh phúc của họ để tạo nên một bi kịch nhan [illegible]an.

Lu Ngọc Liên nghe lão nói thế, kêu ùn một [illegible]ái như trúng phải một cái búa tạ vào đầu, thân [illegible]iêu loạng choạng đảo hai vòng, suýt nữa đã té ngã ra đất!

Chung Trấn Văn thì mặt mày tái mét, cứ nghiến răng kêu ken két luôn, đây là lần đầu tiên trong đời người hắn đã nổi cơn thịnh nộ đến cực độ.

http://tieulun.hopto.org

Địa Ngục Thần Quân mỉm cười nói:

- Đương nhiên đây là sự thật rồi, ta nói với ngươi để làm gì? Lúc đó ngươi không biết hết, bây giờ ngươi đã hoàn toàn thay gân đổi biến thành một người bảnh trai anh tuấn mà thể hiểu biết nữa, nàng vốn không phải là trinh nữ, mà chỉ là hoa tàn bại liễu mà thôi!

Câu nói "hoa tàn bại liễu" này cay độc sức, Chung Trấn Văn không còn chịu đựng đ nữa, nghiến răng gầm hét nói:

- Này Địa Ngục Thần Quân, lòng dạ ng độc ác vô cùng...

Dứt lời, hắn nhảy vọt tới, gom hết công bình sanh tấn công ra hai gậy mạnh như vũ b Nhất là Lu Ngọc Liên, nàng đã giận đến đỗi to thân run lẩy bẩy, cũng nghiến răng lượn mì nhảy vọt tới, xuất thủ phóng ra ba chưởng mãn liệt kinh người hết sức.

Ngay lúc Chung Trấn Văn và Lu Ngọc L vừa xuất thủ tấn công, thì Ngô Trí lạnh hét to một tiếng nói:

- Này Chưởng môn nhân, ta đã hứa với vị này rằng ta phải bảo vệ y, bây giờ ta cấm ngươi không được đụng tới một sợi lông chân y!

Tiếp theo tiếng gầm hét, chàng giơ tả hữu chưởng tấn công nhanh như cắt, tức thì có đạo kình phong đẩy lùi cả Chung Trấn Văn và Lu Ngọc Liên song song ra sau ngay!

Ngô Trí phóng chưởng đẩy lui Chung Trấn Văn và Lu Ngọc Liên xong, sau đó lạnh lùng nói:

- Này Lu Ngọc Liên ta lại tưởng nàng là phu nhân của ta, không ngờ giữa nàng và Chung Trấn Văn lại có mối quan hệ bất tầm thường như

Lu Ngọc Liên vội nói:

http://tieulun.hopto.org

- Ngươi chớ nghe lời y, chúng ta chẳng có quan hệ gì bất tầm thường hết.

Ngô Trí cười lạnh lùng nói:

- Này Chưởng môn nhân, ta cứ mãi thắc mắc tại sao ngài chẳng muốn gặp nàng, bây giờ ta đã sáng tỏ rồi, ta không thể lấy hạng gái hạ tiện này được, cứ trả lại cho các hạ thọ dụng vậy.

Ngô Trí lại thốt ra lời nói cay đắng như thế được ư, quả thật khiến Lu Ngọc Liên thương tâm hết sức, Chung Trấn Văn mặt hơi biến sắc, căm phẫn nói:

- Ngươi không được sỉ nhục nàng như thế, nàng vẫn là người trong sạch.

Ngô Trí cười lạnh lùng nói:

- Trong sạch ư? Có lẽ trước khi nàng gặp ngài thì trong sạch vậy.

Lu Ngọc Liên tức đến mặt mày không còn chút máu, nàng không nói gì hết, bỗng nhiên

nhảy vọ vào hướng Địa Ngục Thần Quân, tấn công ra ba chưởng mãnh liệt hết sức.

Lu Ngọc Liên hận thù Địa Ngục Thần Quân vào tận xương tủy, cho nên nàng đã gom hết công lực bình sanh phóng ra ba chưởng liền.

Ngay lúc Lu Ngọc Liên thoạt vừa nhảy tới tấn công Địa Ngục Thần Quân, bỗng nghe Ngô Trí gầm hét một tiếng, cũng lượn mình lướt tới tấn công Lu Ngọc Liên ngay!

Hai người đã cùng trong một lúc, xuất thủ tấn công, Chung Trấn Văn thoạt trông thấy tình hình như thế, hắn không kể gì nữa, lập tức gầm hét vung chưởng tấn công Ngô Trí ngay.

Chung Trấn Văn phóng chưởng đẩy lui thế công của Ngô Trí, Lu Ngọc Liên thừa thế lướt tới gom hết công lực bình sanh phóng ra ba chưởng tấn công vào người Địa Ngục Thần Quân nhanh như cắt.

Lần này Lu Ngọc Liên đã thực sự động sát niệm, nàng công ra ba chưởng này, tức thì khiến

http://tieulun.hopto.org

Địa Ngục Thần Quân quýnh quáng lùi ra sau
bước liền, hơn nữa tình thế rất là hiểm nghèo.

Lão ma đầu này là một người đa mưu
kế, lão đảo mắt quan sát tình hình trước mắt
vòng, lão biết ngay mặc dù Ngô Trí là một ng
thân mang cái thế võ công, thế nhưng võ c
của Chung Trấn Văn cũng chẳng tầm thườ
nếu hắn cản lại Ngô Trí trong giây lát, thì mì
ất phải bị Lu Ngọc Liên đả thương không sai.

Lão suy nghĩ đến đây, hất quạt phất
một cái, đẩy lùi thế công của Lu Ngọc Liên,
đó tung mình lao vào rừng xanh nhanh như c

Thân pháp của Địa Ngục Thần Quân th
tốc hết sức, lão phóng mình lao tới trước nha
như điện chớp, chỉ trong nháy mắt đã chạy xa
năm trượng hơn, Lu Ngọc Liên gầm hét m
tiếng, phi thân đuổi theo luôn.

Bấy giờ, Chung Trấn Văn thấy Địa Ng
Thần Quân bỏ chạy vào rừng, hắn vung chưở
đẩy lui Ngô Trí, gầm hét nói:

- Xin các hạ hãy nghe bản nhân nói một lờ

Ngô Trí thu thế công, từ từ lui r
ng Trấn Văn nói:

- Ngô huynh đài, xin ngươi chớ hiểu lầm
tại hạ và Lu cô nương có mối quan hệ bất
thường, tại hạ không phủ nhận ta từng
biết với Lu cô nương, thế nhưng giữa hai
ng ta vẫn là trong sạch.

- Trong sạch ư? Chưởng môn nhân ngài đã
yêu nàng, thì ta phải rời khỏi nàng vậy.

Dứt lời, chàng chạy về hướng trước
mặt ngay.

Chung Trấn Văn nhảy tới chặn đường đi
của Ngô Trí lại, nói:

- Ngô huynh đài, ngươi không được hiểu
lầm, phải, ta và Lu Ngọc Liên từng yêu thương
với nhau, thế nhưng, ấy là trước khi ngươi đoạt
lấy trinh tiết của nàng... Chung Trấn Văn cố đè
nén cơn bi thương, lại nói tiếp:

http://tieulun.hopto.org

- Thế nhưng chuyện đã trở thành quá kh... ngươi không được sỉ nhục nàng, ngươi không nên tin lời sai sự thật của tên võ lâm bại loại này, để Lu cô nương phải ân hận suốt đời.

Ngô Trí nói:

- Thế tại sao ngài không yêu nàng mà để lại cho ta ư?

Chung Trấn Văn đau khổ nói chẳng nên lời. hắn không thể để Lu Ngọc Liên đánh mất Ngô Trí nữa, bằng không, mình càng có lỗi với nàng nhiều hơn?

Hắn trầm tư giây lát nói:

- Ngươi phải hiểu rằng, Lu Ngọc Liên đã đánh mất trinh tiết cho ngươi...

- Thế thì ngài vẫn còn yêu nàng?

- Phải, mãi cho đến bây giờ ta vẫn yêu nàng, thế nhưng chúng ta không thể yêu nhau nữa, nàng là vợ của ngươi, chỉ có ngươi mới xứng đáng yêu nàng.

- Ta không yêu nàng đâu, để Chưởng môn nhân ngài yêu nàng thì phải hơn.

Dứt lời, xoay người phi thân chạy đi.

Chung Trấn Văn hấp tấp nói:

- Ngô huynh đài, chẳng lẽ ngươi không bằng lòng nghe ta nói vài lời chăng?

Ngô Trí mặt mày biến sắc, nói:

- Này Chưởng môn nhân, xin chớ cản đường đi của ta nữa, kẻo hai bên phải mất phải hòa khí chứ?

Chung Trấn Văn miệng mấp máy muốn nói lại thôi, cuối cùng thở dài một tiếng, lập tức bước ngang vài bước nhường đường đi cho đối phương, Ngô Trí cười lạnh lùng một tiếng, phi thân chạy đi ngay.

Hắn đưa mắt ngắm nhìn bóng lưng từ từ biến mất của Ngô Trí, cuối cùng hai giọt nước mắt to bằng hạt đậu đã nhỏ giọt lên ngực áo của Chung Trấn Văn.

http://tieulun.hopto.org

Hứa Nguyệt Hà đưa mắt ngắm nhìn Chung Trấn Văn, trong lòng lấy làm đau đớn hết sức, từ từ bước gần bên cạnh Chung Trấn Văn, nói:

- Chung ca ca, chuyện như thế nào rồi?

- Chàng... bỏ đi rồi!

- Phải, chàng bỏ đi rồi, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra thế? Chẳng phải thanh niên lúc nãy chính là Dương Khải Phương sao? Tại sao lại gọi là Địa Ngục Thần Quân ư? Ta chẳng hiểu gì hết?

Chung Trấn Văn cứ nói lẩm bẩm một mình:

- Phải, ta mang tới bất hạnh cho nàng... nàng là trong sạch mà... Ngô Trí nên yêu nàng mới phải...

- Này Chung ca ca hãy nói cho ta biết việc gì đã xảy ra thế?

- Ta cũng chẳng biết phải nói thế nào đây, để mai sau ta sẽ nói lại chdo nàng nghe...

- Chẳng phải thanh niên lúc nãy chính là Dương Khải Phương của chàng chăng?

- Không, Dương Khải Phương chết rồi, thanh niên đó chính là Địa Ngục Thần Quân kẻ thù giết cha của ta vậy.

Hứa Nguyệt Hà nửa hiểu nửa không kêu ồ một tiếng, sau đó không nói gì nữa.

Thình lình...

Từ nơi xa xa có tiếng gầm hét vang tới.

Chung Trấn Văn chuyển tấm lòng u oán biến thành cơn lửa giận, phi thân nhảy vọt tới chỗ phát ra tiếng hét.

Chung Trấn Văn căm hận hết sức, Địa Ngục Thần Quân này chẳng những là kẻ thù đã sát hại cha hắn, vả lại cũng là hung thủ giết chết Dương Khải Phương, đồng thời cũng chính là tội nhân đã pha vỡ hạnh phúc của Lu Ngọc Liên nữa.

http://tieulun.hopto.org

Hắn phải giết chết lão ma đầu này chỉ bằng được!

Chung Trấn Văn suy nghĩ tới đây, chỉ vài cái nhún mình thì hắn đã chạy tới chỗ phát ra tiếng la hét, thế nhưng hắn đảo mắt nhìn xung quanh chẳng thấy một bóng người con còn nào hết.

Chung Trấn Văn đang còn ngạc nhiên, thình lình từ trong rừng có một bóng người thoăn thoắt bước ra, Chung Trấn Văn giật bắn người lên, khẽ gọi một tiếng nói:

- Lu cô nương...

Cặp mắt của Lu Ngọc Liên chứa đầy nỗi u oán, ngắm nhìn Chung Trấn Văn giây lát, nói:

- Chàng đi mất rồi chăng?

- Phải, chàng đã bỏ đi rồi!

Lu Ngọc Liên cười cay đắng nói:

- Chàng không nên hiểu lầm ta, ta là trong sạch mà...

- Phải, nàng vẫn trong sạch, chính lão Địa [illegible] Thần Quân dùng kế hại nàng, nàng để Địa [illegible] Thần Quân chạy mất rồi sao?

- Đúng thế, bị lão chạy mất rồi! Thế nhưng lão đã bị ta đánh trúng một chưởng.

Chung Trấn Văn cứ chăm chăm đưa mắt ngắm nhìn Lu Ngọc Liên.., hình như hắn muốn từ gương mặt của Lu Ngọc Liên tìm lại một cái gì quý báu không bằng!

Lu Ngọc Liên nói giọng u oán:

- Nếu chẳng phải Chung Trấn Văn ngươi, thì ta cũng không đến đỗi có ngày hôm nay đâu.

Chung Trấn Văn nghe nàng nói thế, tức thì lòng đau như cắt, nói:

- Lu cô nương, nàng cũng không nên trách ta, nàng có biết ta thương tâm đến cỡi nào chăng...

http://tieulun.hopto.org

Lu Ngọc Liên cười lạnh lùng nói:

- Ngươi cũng biết thương tâm nữa ư, t đành lòng hạ tiện như thế mà!

- Lu cô nương...

Lu Ngọc Liên cố đè nén cơn bi thương lạ nói:

- Chung Trấn Văn, ngươi cứ việc đi đi!

Dứt lời, nàng chẳng thèm dòm ngó Chun Trấn Văn nữa, lập tức quay người chạy và Manh Nhân Cốc luôn!

Chung Trấn Văn há mồm định gọi nàng lại thế nhưng hắn đã cứng họng không nói được g hết, hắn chỉ ngơ ngẩm đưa mắt ngẩm nhìn bón lưng từ từ biến mất của Lu Ngọc Liên...

Chỉ trong bổng chốc này, hình như Chun Trấn Văn đã đánh mất tất cả, hắn nói lẩm bẩm một mình:

- Nàng đã không lượng thứ ta, thì ta cũng chẳng nên cầu nàng tha thứ làm gì?

Dứt lời, hắn quay người rời khỏi Manh Nhân Cốc ngay, âm thanh của Hứa Nguyệt hà từ sau lưng hắn vang tới nói:

- Thưa Chưởng môn nhân, chúng ta phải lên đường chăng?

Chung Trấn Văn ngoái cổ nhìn Hứa Nguyệt Hà một cái, khẽ gật đầu, nói:

- Phải, chúng ta lên đường thôi.

- Không vào an ủi nàng chút nào chăng?

Chung Trấn Văn cười cay đắng một tiếng, lắc đầu nói:

- Làm thế chỉ gây thêm thương cảm cho nàng mà thôi, chúng ta cứ đi vậy.

- Đi đâu bây giờ?

- Ta cũng chẳng biết.

http://tieulun.hopto.org

Hứa Nguyệt Hà cảm khái thở dài một tiếng, nói:

- Thế thì cứ đi thôi, chúng ta phải tìm thêm vài người ra đi, sau đó mới đến tìm Âm Minh Chơn Nhân để thanh toán món nợ còn lại.

Thế rồi hai người lượn mình phóng chạy như gió, chỉ trong nháy mắt đã mất dạng luôn.

Tâm trạng bây giờ của Chung Trấn Văn trầm lặng hết sức, hắn chưa từng có nỗi khổ tâm như ngày hôm nay bao giờ hết, với sức lực cá nhân của hắn không thể nào đối kháng với Âm Minh Chơn Nhân được hết, mạo muội hành sự chỉ đánh mất mạng sống oan uổng mà thôi, sao mình chẳng tìm thêm vài người, sau đó hãy tìm Âm Minh Chơn Nhân cũng chưa muộn?

Thế rồi, hắn quyết định tạm thời không nghĩ tới vấn đề cứu Tuyết Mỹ Nhân mẫu thân của hắn nữa, hắn chuẩn bị tìm hẹn được Hồ Đài Chương, Hứa Nhạc Thanh và Vũ Trụ Nhất Tuyệt Công Tôn Minh, sau đó mới quyết chiến một phen với Âm Minh Chơn Nhân.

Trưa ngày hôm ấy, Chung Trấn Văn đi dọc theo Đồng Quan ra hướng Đông đến Lạc Dương, thế rồi hai người đã vào nghỉ ngơi tại Bạch Phụng Tửu Lầu.

Chung Trấn Văn và Hứa Nguyệt hà thoạt vừa bước vào tửu lầu, thì phát hiện tình hình có lạ ngay, vì số tửu khách đang ngồi trong tửu lầu, đa số đều là nhân vật võ lâm.

Chung Trấn Văn là một người cực thông minh, hắn thoạt vừa trông thấy tình hình như thế, hắn đã biết trong thành Lạc Dương ắt phải xảy ra sự việc gì không sai rồi!

Chung Trấn Văn đang còn trầm tư, thì Hứa Nguyệt Hà đã hạ giọng hỏi:

- Chưởng môn nhân, ngài có phát hiện tình hình lạ lùng gì chưa?

- Đúng thế, chẳng biết tại đây đã xảy ra sự biến gì mà nhân vật giang hồ lại tập trung tại đây đông như thế?

http://tieulun.hopto.org

Hứa Nguyệt Hà định cất tiếng trả lời, bỗ
có một âm thanh vang tới nói:

- Này Chưởng môn nhân, còn nhận ra l
phu chăng?

Chung Trấn Văn ngước đầu lên nhìn, l
tức chắp tay xá dài, nói:

- Té ra là Công Tôn lão tiền bối, mời
ngồi nào.

Vũ Trụ Nhất Tuyệt Công Tôn Minh cư
há há, nói:

- Không ngờ lại gặp Chưởng môn nhân
đây, quả thật hân hạnh vậy.

Vũ Trụ Nhất Tuyệt Công Tôn Minh cư
không khách sáo gì hết, lão liền ngồi xuống
đưa mắt nhìn Hứa Nguyệt Hà nói:

- Vị các hạ này cũng gia nhập Địa Ng
Môn ư?

Hứa Nguyệt Hà nói:

- Đúng thế.

Hứa Nguyệt Hà vẫn lấy khăn bịt mặt và ăn mặc kiểu cách nam nhân, Vũ Trụ Nhất Tuyệt thoạt nghe thấy tiếng nói, lão đã ngẩn người ra giây lát, sau đó cười bí mật nói:

- Chưởng môn nhân, ngài lại có số đào hoa nữa?

Nghe lão nói như thế, Chung Trấn Văn thẹn đỏ mặt, ngạc nhiên nói:

- Lão tiền bối muốn nói...

- Ngài muốn lão nói trắng ra nữa sao?

Chung Trấn Văn và Hứa Nguyệt Hà lập tức lãnh hội ý nghĩa lời nói của lão, Chung Trấn Văn ngượng ngùng nói:

- Chúng ta chẳng có gì cả... nàng...

Vũ Trụ Nhất Tuyệt cười há há nói:

http://tieulun.hopto.org

- Chỉ cần Ngài chớ quên mời lão già này uống ly rượu mừng là xong ngay.

Hứa Nguyệt Hà nũng nịu nói:

- Lão tiền bối, lão chớ đùa nữa, nếu quả thật có một ngày như thế, vãn bối ắt mời lão uống vài ly không sai.

Vũ Trụ Nhất Tuyệt Công Tôn Minh cười hà há một tiếng, nâng ly nốc một hơi cạn, sau đó chậm rãi, nói:

- Chưởng môn nhân, ngài nhìn xem ai ngồi ở đó kìa?

Chung Trấn Văn đưa mắt nhìn theo hướng Công Tôn Minh đã chỉ, thấy có một người ngồi dưới góc một cửa sổ tửu lầu, đang lặng lẽ rót rượu uống một mình!

Chung Trấn Văn giật bắn người lên, buột miệng nói:

- Người đó chẳng phải là Hồ lão tiền bối sao?

Công Tôn Minh thở dài một tiếng, khẽ gật đầu nói:

- Đúng thế, chính là lão, trong mấy ngày liền lão cứ quanh quẩn tại tửu lầu, rượu say túy lúy cả ngày luôn.

- Tại sao thế?

- Lão tìm kích thích mà.

- Kích thích ư?

- Phải, y muốn quên lửng Mã Tú Quân, thế nhưng y không làm thế nào quên được hết, thế rồi y đành phải tìm sự ký thác trong men rượu để tạm thời được quên lãng Mã Tú Quân!

Hứa Nguyệt Hà giật mình, nói:

- Lão tiền bối, lão đang nói Mã Tú Quân ư?

Công Tôn Minh đưa mắt nhìn Hứa Nguyệt Hà, ngẩn người ra tại chỗ luôn.

Chung Trấn Văn tiếp lời nói:

http://tieulun.hopto.org

- Phải, Hứa cô nương, người là tình nhâ
của mẫu thân nàng, thế nhưng giữa mẫu thâ
nàng và người vẫn còn trong sạch.

- Chẳng phải lão là người đã hại phụ thâ
thiếp sao?

- Không, lão không hề hại phụ thân nàng...

Thế rồi Chung Trấn Văn mang mọi việc k
sơ cho Hứa Nguyệt Hà nghe một phen, sau đ
cảm khái nói:

- Lão là một người thất vọng trong tình
trường.

Công Tôn Minh thở dài nói:

- Lão nặng tình với mẫu thân ngươi, m
con người muốn quên lãng một con người khôn
phải là chuyện dễ, rượu chỉ tạm thời giải quyế
lão lãng quên được giây lát thôi, chứ không ba
giờ xóa được nỗi đau thương trong cõi lòng lão.

Chung Trấn Văn thoạt liên tưởng đến L
Ngọc Liên, hoàn cảnh của hắn có khác gì với H

Đài Chương đâu, hắn nảy sinh một cảm giác đồng bệnh thương nhau, nói:

- Để ta sang mời lão qua đây uống với chúng ta vài ly.

Dứt lời, hắn ngồi dậy đi sang bàn của Hồ Đài Chương, lão không phát hiện Chung Trấn Văn đến gần lão cứ cúi đầu uống lia lịa.

Chung Trấn Văn cung kính khẽ gọi rằng:

- Thưa Hồ lão tiền bối.

Hồ Đài Chương đưa đôi mắt say rượu nhập nhèm chăm chăm nhìn Chung Trấn Văn một cái, sau đó há miệng cười một tiếng, nụ cười miễn cưỡng và bi thương hết sức!

Chung Trấn Văn cười cay đắng một tiếng nói:

- Thưa lão tiền bối, lão uống cũng khá say rồi?

Hồ Đài Chương cười nhạt một tiếng, khép đôi mắt và ngáp một cái, nói:

http://tieulun.hopto.org

- Này Chưởng môn nhân, ngài cũng muốn uống vài ly ư?

- Vâng, thưa Hồ lão tiền bối, Vũ Trụ Nhất Tuyệt Công Tôn tiền bối mời lão sang uống vài ly vậy.

- Công Tôn Minh ư?

- Phải, hãy sang bàn bên kia uống vài ly được chứ?

Hồ Đài Chương quay đầu nhìn Vũ Trụ Nhất Tuyệt Công Tôn Minh một cái, sau đó từ từ đứng bên, lão đã rượu say túy lúy, bước bi hơi loạng choạng.

Công Tôn Minh nghênh đón Hồ Đài Chương, nói:

- Hồ Đài chương, không ngờ ngươi cũng hóa ra một kẻ nghiện rượu rồi, chúng ta phải cụng thêm vài ly mới được.

- Khá lắm... nghe đồn rằng lão nhất tuyệt ươi uống cả ngàn cân rượu mà chẳng say, quả ật lần này rượu gặp tri kỷ rồi...

- Thế nhưng, uống rượu giải sầu, sầu thêm u nha.

Hồ Đài Chương cười thê thảm một tiếng, nói:

- Rượu say năng giải thiên cổ sầu...

- Ngài uống liền mấy hôm nay, say cả vài chục lần, e rằng mãi mãi cũng không bao giờ giải được cái "sầu" này vậy.

- Lúc ta rượu say túy lúy, thì ta ắp phải quên hết tất cả.

- Bạn vẫn còn nhớ nàng sao?

- Nhớ... nhớ...

Công Tôn Minh thở dài nói:

http://tieulun.hopto.org

- Quả thật biến tình xuân mộng hận trường!

Công Tôn Minh nói tới đây thì dừng lại, lã đưa mắt nhìn Hứa Nguyệt Hà, nói với Hồ Đà Chương rằng:

- Đây là con gái của Mã Tú Quân.

Hồ Đài Chương đưa mắt lướt nhìn Hứ Nguyệt Hà một cái, nói:

- Ta và mẫu thân ngươi suýt nữa gây nê đại lỗi lầm, thế nhưng biến tình xuân triều... ta mãi mãi không bao giờ quên nàng được hết.

Bấy giờ Chung Trấn Văn sực như nghĩ r điều gì, nói:

- Nhị vị lão tiền bối có biết tại sao tron thành Lạc Dương có nhiều cao thủ tụ tập ở đây như thế chăng?

Công Tôn Minh nói:

- Đúng thế, Hồ lão đệ có biết nguyên nhân tại sao chăng?

Hồ Đài Chương lắc đầu, nói:

- Ta đã không nghĩ tưởng gì tới thị phi trong hồ nữa, dù trời có lỡ sụp cũng không can hệ gì đến ta hết.

* * *

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ 46

TÌNH HẢI ĐOẠN TRƯỜNG ÁC MỘNG TỈNH

Công Tôn Minh trầm tư giây lát, nói:

- Thế là lạ lùng hết sức, ngày thường trong thành Lạc Dương này chẳng có hiện tượng như thế bao giờ hết, chúng ta phải điều tra cho sáng tỏ sự kiện bên trong ra thế nào mới được.

Hứa Nguyệt Hà nói:

Để vãn bối ra ngoài điều tra xem sao, chỉ vòng hai tiếng đồng hồ thì vãn bối trở về

Chung Trấn Văn khẽ gật đầu nói:

Thế thì nàng cứ đi đi, bất kể có thám được tin tức gì hay chăng, trong vòng hai đồng hồ nàng phải trở về đây phúc lệnh

Thế rồi Hứa Nguyệt Hà cất bước đi xuống lầu lầu ngay.

Bấy giờ nhóm ba người Chung Trấn Văn và Hồ Đài Chương cùng với Vũ Trụ Nhất Tuyệt Công Tôn Minh cứ nâng ly uống rượu tiếp.

Họ ngồi uống rượu một hồi lâu, bỗng nhiên Chung Trấn Văn sực nghĩ tới Tuyết Mỹ Nhân mẫu thân của hắn, bèn cất tiếng nói:

- Nhị vị lão tiền bối có nghe nói đến sự việc mẫu thân của vãn bối bị Âm Minh Chơn Nhân đánh cướp chăng?

http://tieulun.hopto.org

Công Tôn Minh nghe hắn nói thế, bất gi
giật mình kinh hãi nói:

- Nói sao? Âm Minh Chơn Nhân ư? Có phả
lão ma đầu trăm năm Âm Minh Chơn Nhâ
trước kia ư?

- Đúng thế,

- Mẫu thân ngài bị y đánh cướp bao lâu rồi?

- Cách đây vài ngày.

Công Tôn Minh kinh ngạc một hồi lâu, sau
đó mới nói:

- Không ngờ lão ma đầu này chưa chết, qu
thật ra ngoài sức tưởng tượng của mọi người, v
công của người này cao cường khó lường hế
sức... muốn cứu thoát mẫu thân ngài không phải
là một chuyện dễ.

Chung Trấn Văn cầu khẩn nói:

- Văn bối xin nhị vị lão tiền bối tiếp một tay cho văn bối, chẳng biết ý kiến của nhị vị lão tiền bối thế nào?

Hồ Đài Chương mỉm cười, nói:

- Ta thì chẳng hề chi, không biết ý kiến của Hồ Đài Chương thì thế nào?

Hồ Đài Chương khẽ gật đầu nói:

- Lão ca ca ngươi đã nghĩa bất dung từ, thì giữa ta và Chưởng môn nhân có thân tình như thế, chẳng lẽ lại khước từ được chăng?

Chung Trấn Văn cả mừng nói:

- Thế thì văn bối xin đa tạ nhị vị lão tiền bối trước vậy.

Khoảng hai tiếng đồng hồ sau, Chung Trấn Văn và Công Tôn Minh cũng bắt đầu thấy hoa mắt rồi, cũng ngay lúc này Hứa Nguyệt Hà đã trở về tửu lầu.

Chung Trấn Văn hấp tấp hỏi ngay:

http://tieulun.hopto.org

- Hứa cô nương, rốt cuộc việc gì đã xảy
thế?

Sau khi Hứa Nguyệt Hà an tọa, nàng
tiếng nói:

- Bẩm cáo Chưởng môn nhân, nội thà
Lạc Dương đã xuất hiện Truy Hồ Huyết Chưở

Chung Trấn Văn giật bắn người lên, bu
miệng nói:

- Nói sao? Truy Hồn Huyết Chưởng ư?
phải Truy Hồn Huyết Chưởng mà nhị sư bá
đã nói cách đây vài ngày ư?

- Đúng thế, lần này Truy Hồn Huy
Chưởng được ấn lên bức tường của một trai
viện cách nơi đây khoảng ba dặm đường
hướng Bắc, nghe nói rằng có một cặp vợ chồ
trẻ tuổi ở trong hang viện này.

Chung Trấn Văn nhủ thầm: Không ng
Truy Hồn Thủ là phu quân của Tiểu Diê
Nương Nhậm Phụng Cơ đã gây huyết án tại đâ

Hắn suy nghĩ tới đây, bèn nói:

- Ta phải xem thử rốt cuộc Truy Hồn Thủ
một nhân vật như thế nào đây.

Công Tôn Minh và Hồ Đài Chương cũng
mình kinh hãi, không ngờ Truy Hồn Thủ lại
ất giang hồ, và đang gây án tại Lạc Dương
thế.

Tính đến bây giờ đã có tám người chết
ng tay của Truy Hồn Huyết Chưởng, nay đối
ng lại thình lình xuất hiện tại đây, làm sao
bảo họ giật mình kinh hãi ư.

Thế rồi, đêm thứ hai đã có vô số võ lâm cao
thủ kéo tới thành nội Lạc Dương, họ muốn xem
thử tên Truy Hồn Huyết Chưởng này có phải là
Truy Hồn Thủ danh lừng giang hồ ở năm xưa
chăng.

Phong Vân bỗng kéo tới thành nội Lạc
Dương, số cao thủ đến đây muốn xem cho biết
Truy Hồn Huyết Chưởng có cả vài trăm người.

http://tieulun.hopto.org

Vào khoảng đầu canh một thì Chung Trấ
Văn và Hứa Nguyệt Hà đã đến vùng Truy Hồ
Huyết Chưởng thường xuất hiện.

Vũ Trụ Nhất Tuyệt Công Minh và Hồ Đ
Chương không có hứng thú mấy với sự kiện nà
nên hai người vẫn ngồi lại Bạch Phụng Tửu Lầ
cụng ly uống tiếp.

Thế rồi Chung Trấn Văn quay sang nhì
Hứa Nguyệt Hà, nói:

- Này Hứa cô nương, trong trang viện ấ
chỉ có một nam một nữ ở trong đó sau?

Hứa Nguyệt Hà khẽ gật đầu nói:

- Đúng thế, nghe đồn rằng họ là một cặ
nam nữ thanh niên.

Chung Trấn Văn trầm tư giây lát, nói:

- Sư bá ta đã biết Truy Hồn Huyết Chưởng
xuất hiện, có lẽ lão cũng phải đến đây xem xé
cho biết chứ?

- Biết đâu lão cũng đã đến đây rồi ư?

- Có lẽ như thế.

- Này Chung ca ca, việc này chẳng can hệ gì đến chúng ta hết, chúng ta chỉ đến xem cho biết mà thôi?

- Không sự kiện này liên can đến nhị sư bá của ta, ta phải nhúng tay vào mới được!

Thế rồi, hai người phi thân chạy như gió, họ chạy được một đoạn đường, Chung Trấn Văn vực như nghĩ ra điều gì, nói:

- Này Hứa cô nương, ta muốn hỏi nàng một việc.

- Việc gì thế?

- Tại sao lúc không có ai ở gần một bên thì nàng gọi ta bằng tiếng Chung ca ca, còn lúc nào có người thì nàng lại gọi ta bằng tiếng Chưởng môn nhân như thế?

http://tieulun.hopto.org

Nghe Chung Trấn Văn hỏi như thế, H
Nguyệt hà ngạc nhiên, nói:

- Thiếp chẳng tiện mà!

- Có chi bất tiện đâu?

- Vì .... thiếp đang giả làm nam nhân nha.

Chung Trấn Văn mỉm cười, nói:

- Té ra là như thế...

Chỉ mất nữa tiếng đồng hồ thì Chung Trấ
Văn và Hứa Nguyệt hà đã vào tới một làng nhỏ.

Bấy giờ trống điểm canh hai.

Có khá đông võ lâm cao thủ đã vào t
thôn ấp này, trông tình hình có vẻ khẩn trươ
hết sức, bỗng nhiên có một lớp sát khí bao ph
vùng thôn cư tịch lặng này!

Thôn cư này không lớn lắm, cả làng c
được ba mươi hộ dân, tất cả phòng ốc thảy đề

lợp bằng tranh, chỉ duy nhất có một căn nhà lợp bằng ngói và có tường rào bằng gạch.

Ngôi nhà này được xây cất một cách hoa lệ đường hoàng, quả nhiên dưới tường nhà có một dấu ấn Huyết Chưởng trông thật khiếp đởm.

Bấy giờ đã đến canh ba!

Mặc dù có vài trăm cao thủ ở trong thôn cư này, thế nhưng tịch lặng không một tiếng động nào hết.

Chung Trấn Văn đảo mắt quan sát một vòng, cau đôi may kiếm lại, thình lình...

Có một tiếng hú như loài quỷ dữ kêu gào, rạch xé hư không vang tới, tiếng hú như quỷ gào khóc này có một oai lực kinh hồn hết sức, khiến người nghe thấy phải rùng mình lạnh toát mồ hôi ngay!

Tất cả mọi người tại hiện trường thảy đều ớn lạnh tóc gáy!

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn mặt hơi biến sắ[c], qua[y] sang hướng Hứa Nguyệt Hà nói:

- Này Hứa cô nương, ta phải nhúng [tay] và[o] việc này mới được!

Hứa Nguyệt Hà khẽ gật đầu một cá[i] Chung Trấn Văn nhún mình nhảy vào bên tron[g] trang viện luôn!

Thân hình của Chung Trấn Văn chẳn[g] khác nào y như một con chim đại bàng bay lượ[n] vào trong trang viện, số quần hùng ở xun[g] quanh đã kêu ầm lên!

Họ tưởng rằng Truy Hồ Thủ đã xuất hiệ[n] rồi.

Hãy nói sau khi Chung Trấn Văn chạy và[o] trang viện, thấy bên trong tịch lặng như t[ờ] không một tiếng động còn con nào hết!

Chung Trấn Văn lấy làm lạ lùng hết sức: tại sao cả một trang viện như thế lại lắng lặn[g] không một tiếng động nào chăng?

Chẳng lẽ một nam một nữ trong trang viện này đã chết trong tay Truy Hồn Thủ rồi sao?

Chung Trấn Văn suy nghĩ đến đây, trong lòng lấy làm hồi hộp hết sức, bỗng nhiên hắn phát hiện cửa sổ ở sau nhà có ánh đèn soi ra ngoài, Chung Trấn Văn do dự giây lát, sau đó phóng mình chạy sang hướng cửa sổ ngay.

Hắn phóng mắt nhìn qua cửa sổ, thấy đây là một căn phòng ngủ, trong phòng ngoại trừ có ngọn đèn leo lét, ngoài ra trên giường nằm không có một bóng người nho nhỏ nào hết.

Chung Trấn Văn lấy làm thắc mắc vô cùng, hắn không chần chừ gì nữa, lại quay trở về cửa chánh, hắn đưa mắt nhìn vào cửa lớn nhủ thầm: Chẳng biết chiếc cửa này có gài chốt lại ư?

Ánh mắt của số võ lâm cao thủ bên ngoài, thảy đều theo dõi Chung Trấn Văn, không một ai biết rằng rốt cuộc đối phương có phải là Truy Hồn Thủ hay chăng?

Thình lình...

http://tieulun.hopto.org

Ngay lúc này có một tiếng hú ma rợn người không vang tới, âm thanh lần này càng lúc càng đến gần hơn.

Hứa Nguyệt hà chuyên chú theo dõi tình hình bên trước, nếu một khi nàng phát hiện tình hình có gì lạ, thì nàng xuất thủ ngay.

Chung Trấn Văn nghiến răng, giơ tay khẽ đẩy cánh cửa một cái, tức thì cánh cửa đại sảnh được mở toan ra ngay, hắn lấy làm ngạc nhiên hết sức, cánh cửa không cài chốt gì hết.

Chung Trấn Văn do dự giây lát, sau đó cất bước tiến vào trong...

Thình lình...

Ngay lúc Chung Trấn Văn thoạt vừa bước vào cổng sảnh đường, bỗng có một đạo cuồng phong xen lẫn bóng quải trượng quét ra ngoài...

Đối phương thình lình tấn công một cách bất ngờ, thủ pháp thần tốc kinh người hết sức, Chung Trấn Văn thoạt trông thấy quải trượng

như khoản núi quơ tới, hắn bất giác giật mình kinh hãi, nhảy lùi ra sau năm bước nhanh như cắt, may mà hắn tinh mắt như thế mới tránh được một kích của đối phương.

Chung Trấn Văn nổi cơn thịnh nộ ngay lập tức, tại sao đối phương không nói năng gì hết mà đã đột nhiên xuất thủ ư?

Thế rồi Chung Trấn Văn vận công vào tả chưởng tay phải thì nắm chặt cây gậy từ từ bước vô lần nữa!

Cũng y như lần vừa rồi, Chung Trấn Văn thaọt vừa bước vào cổng, tức thì có hàng loạt bóng gậy quét ngang tới mạnh như vũ bão.

Chung Trấn Văn khẽ hét một tiếng, vung gậy tấn công vào thế công của đối phương nhanh như cắt.

Kêu cắc một cái, tức thì Chung Trấn Văn cảm thấy cổ tay phải đau nhức hết sức, hắn đã bị đẩy lui ra sau một bước, sau đó mới đứng vững lại được.

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn đang còn ngẩn người tại đó, thình lình đối phương lại vung gậy tấn công vào trung môn của hắn.

Chung Trấn Văn thấy đối phương xuất thủ thần tốc hết sức, muốn tránh né thì không còn kịp nữa, hắn đành gom hết công lực bình sanh hất gậy tới đụng cứng với đối phương luôn!

Lại kêu cắc một cái nữa, sức đụng kỳ này mạnh hơn lần trước nhiều, lực dội ngược đã đẩy lùi Chung Trấn Văn ra sau hai bước liền!

Chung Trấn Văn khẽ hét một tiếng nói:

- Các hạ là ai thế?

Nghe Chung Trấn Văn quát hỏi như thế, đối phương đã ngẩn người ra giây lát, sau đó hỏi trở lại:

- Còn các hạ là ai thế?

Chung Trấn Văn nói:

- Chẳng lẽ các hạ chính là chủ nhân phòng ốc này ư?

- Đúng thế.

Trong lòng Chung Trấn Văn nhẹ nhõm ngay, hắn biết rằng đối phương chưa chết dưới tay của Truy Hồn Thủ.

Đồng thời Chung Trấn Văn đã nhìn rõ bộ mặt người thốt ra tiếng nói, hắn trông thấy đối phương mặc một chiếc áo gấm, ngồi ở phía sau chiếc cửa đại sảnh, như thế không ai phát hiện được y hết.

Ánh mắt của Chung Trấn Văn lướt nhanh trên mặt đối phương, quả nhiên đối phương chỉ là một thanh niên độ khoảng hai mươi hai hoặc hai mươi ba tuổi mà thôi!

Bỗng nhiên...

Chung Trấn Văn đã ngẩn người ra tại chỗ luôn, hắn phát hiện đối phương là một kẻ mù

http://tieulun.hopto.org

lòa, vì vành mắt y lõm vào trong, rõ ràng đ
phương đã bị người móc lấy hai tròng mắt ra.

Bỗng nhiên Chung Trấn Văn nảy sanh tình
thương xót, không ngờ một thiếu niên bảnh tra
như thế lại là một kẻ mù lòa, hắn cảm khái th
dài nói:

- Ta không phải là Truy Hồn Thủ.

- Ta biết ngươi không phải là Truy Hồn
Thủ.

Chung Trấn Văn thất kinh nói:

- Sao ngươi lại biết ta không phải là Truy
Hồn Thủ ư?

Đối phương cười nhạt một tiếng, hỏi:

- Các hạ đã nhìn thấy ta là một kẻ mù lòa
rồi chứ?

- Đúng thế.

Đối phương thở dài một tiếng nói:

- Nếu như ngươi là Truy Hồn Thủ thì ngươi không sử dụng quải trượng đâu, nếu sử dụng quải trượng thì không phải là Truy Hồn Thủ.

Chung Trấn Văn bất giác khâm phục kiến thức của đối phương, thế rồi mỉm cười nói:

- Quả nhiên các hạ biết nhiều hiểu rộng, thế nhưng bạn không phải hoài nghi ta là đồng dảng của Truy Hồn Thủ ư?

Đối phương mỉm cười, nói:

- Ta rất yên tâm điều này, qua giọng nói của các hạ, chắc bạn cũng chỉ trạc tuổi hai mươi ngoài mà thôi.

Chung Trấn Văn đã kính phục đối phương hết sức, chẳng những võ công của y cao cường, đồng thời có tài phán xét chính xác hết sức, thế rồi hắn nói:

- Quả nhiên kiến thức của các hạ rộng rãi vô cùng.

http://tieulun.hopto.org

- Quá khen vậy, lúc nãy ta đã dụng thử hai chiêu của các hạ, thấy nội lực các hạ kinh hồn hết sức, Đàm mỗ tự phụ có võ công cao cường, nhưng võ công của các hạ lại cao hơn tại hạ nhiều vậy.

Qua lời nói, hắn biết đối phương là một người trực tánh, thế rồi Chung Trấn Văn nói:

- Ta vì Truy Hồn Thủ mà đến đây, lúc nãy ta lại tưởng vợ chồng các hạ đã ngộ độc thủ của Truy Hồn Thủ rồi chứ, huynh đệ khéo lo lắng vậy.

- Các hạ có thù hằn gì với Truy Hồn Thủ ư?

- Thù hằn thì chẳng có, thế nhưng thấy việc bất bình thì nhúng tay vào thôi, chẳng biết các hạ có hận thù gì với Truy Hồn Thủ ư?

- Ta cũng chẳng có hận thù gì với đối phương hết.

- Không có hận thù, thế thì tại sao Truy Hồn Thủ lại tìm kiếm ngươi như thế này ư?

- Điều này khó hiểu vô cùng, quả thật ta cũng chẳng biết ta có hận thù thế nào với Truy Hồn Thủ đây... các hạ bảo rằng các hạ cũng vì Truy Hồn Thủ mà đến đây, thế thì hai ta cứ chờ xem rốt cuộc Truy Hồn Thủ là một nhân vật như thế nào vậy.

Chung Trấn Văn định cất tiếng trả lời...

Bỗng nhiên tiếng hú như quỷ dữ kêu khóc ấy lại vang tới lần nữa, kế đó phía sau đại sảnh bỗng có tiếng khóc của trẻ con vang tới...

Thanh niên mù lòa ấy nghe thấy tiếng khóc, mặt mày hơi biến sắc, lạnh lùng nói:

- Muốn đến thì cứ việc hiện thân, hà tất giả làm ma quỷ dọa người làm gì? Quả thật hạ lưu bỉ ổi vô cùng.

Chung Trấn Văn bỗng nhiên hiểu rằng, chắc tiếng khóc của trẻ nhỏ này do nghe thấy

http://tieulun.hopto.org

tiếng hú như loài ác quỷ mà phát sợ đã kêu kh
như thế, thế nhưng tại sao trong nhà lại có t
nhỏ ư?

Chẳng lẽ thanh niên mù lòa này đã có c
cái rồi chăng?

Chung Trấn Văn lấy làm thắc mắc hỏi:

- Các hạ đã có công tử rồi ư?

- Đúng thế, ta có một đứa con vậy.

Chung Trấn Văn định trả lời, bỗng nhi
hắn đã trông thấy có một bóng đen lướt ngan
cửa sổ hậu viện, hắn cả kinh gầm hét một tiế
nói:

- Ai đó?

Tiếp theo tiếng gầm hét, hắn lượn mình l
vào bóng đen đ , đồng thời phóng chưởng t
công ngay ..

Chung Trấn Văn đánh ra ngay một chưởn
thần tốc vô cùng, hình như đối phương chẳn
ngờ có ai đó lại đột nhiên xuất thủ như thế, đ

phương thoáng giật mình kinh hãi đã lượn mình tránh né một chưởng của Chung Trấn Văn nhanh như cắt!

Chung Trấn Văn thoạt trông thấy thân pháp của đối phương nhanh nhẹn đã tránh né được một kích của mình, hắn bất giác ngẩn người ra trong thoáng các, sau đó phóng mắt nhìn tới trước, thình lình...

Hắn thất kinh kêu a một tiếng, bất giác lùi ra sau hai bước liền, ấp úng nói giọng hớt hãi:

- Nàng... nàng...

Hiển nhiên bóng đen ấy cũng giật mình kinh hãi, đã thất thanh kêu a một tiếng như Chung Trấn Văn vậy, sau đó đối phương đã lùi ra sau hai bước liền!

Tại sao Chung Trấn Văn thoạt trông thấy đối phương đã có thần tình thất thường và kinh hãi như thế?

Chung Trấn Văn trấn tĩnh tinh thần lại, nói:

http://tieulun.hopto.org

- Nàng... nàng là Hạ Ngọc Mạn kia [illegible]

- Đúng... đúng thế... chàng là Chung Trấn Văn?...

Chung Trấn Văn định lên tiếng [illegible] lời, bỗng nghe thanh niên mù lòa ấy nói:

- Ngọc Mạn đó ư?

- Vâng!

Chung Trấn Văn lạnh toát mồ hôi, hấp tấp hỏi:

- Sao nàng lại có mặt ở đây ư?

- Đây là... nhà của thiếp!

- Nói sao?

Đầu óc Chung Trấn Văn kêu ùn một cái như trúng phải một cái búa tạ, nói:

- Đây là nhà của nàng?

- Phải!

Nàng cười thật thảm thương, toàn thân Chung Trấn Văn đã lạnh toát mồ hôi, mặt mày [illegible]n tái mét, mồ hôi trên trán toát ra lấm tấm...

Quả thật sự kiện này đã làm cho hắn phải [illegible]nh hãi vô cùng, chẳng lẽ Hạ Ngọc Mạn đã có chồng, và chính thanh niên mù lòa này là chồng của nàng sao?...

Toàn thân hắn run rẩy không dừng...

Trời ơi! Có thật như thế chăng? Nàng đã có chồng rồi?...

Chung Trấn Văn nói lắm bắm rằng:

- Hạ Ngọc Mạn... có thật như thế chăng?...

Hạ Ngọc Mạn cười thật thê lương, nói:

- Phải... đây là nhà của thiếp... chàng là phu [illegible]n của thiếp vậy...

Kêu ùn một cái, Chung Trấn Văn như trúng phải một cú búa tạ vào đầu, hai mắt nảy

http://tieulun.hopto.org

đom đóm lửa, toàn thân loạng choạng đánh h
vòng tròn liền!

Trong bổng chốc này hình như hắn đã đán
mất tất cả, thân người hắn đã rơi xuống hồ băn
chẳng có chút ánh sáng trời đất gì hết, toàn thâ
hắn đã chìm sâu trong băng tuyết lạnh cóng...

Không ngờ thiếu nữ mà hắn đã yêu th
thiết, lại chính là một thiếu phụ có chồng.

Trời ơi! Lại một sự kiện bất hạnh xảy ra v
hắn nữa!

Bỗng nhiên thanh niên mù lòa cất tiế
sang sảng hỏi:

- Ngọc Mạn, nàng quen biết vị các hạ nà
chăng?

Hạ Ngọc Mạn rúng động cõi lòng, nàn
không ngờ Chung Trấn Văn... người yêu cũ
nàng lại xuất hiện ở đây, nàng vừa kinh hãi vừ
hổ thẹn, đối diện với một bên là chồng và mộ
bên là tình lang, quả thật lòng nàng đau như cắ
nàng run bắn người lên, vội nói:

- Tử thanh, thiếp quen biết ngài... ngài là
Chưởng môn nhân của phái Địa Ngục Môn.

Thanh niên mù lòa cười đắc ý, nói:

- Thế thì hay lắm... không ngờ chúng ta lại
có thêm một trợ thủ.

Chàng không thấy được thần tình của
Chung Trấn Văn và Hạ Ngọc Mạn, bằng không
ắt phải trông biết mối quan hệ giữa vợ chàng và
Chung Trấn Văn không sai.

Thế nhưng chàng chẳng trông thấy gì hết,
chàng chỉ biết vui mừng có thêm một trợ thủ mà
thôi.

Hạ Ngọc Mạn đưa mắt nhìn thần tình bàng
hoàng của Chung Trấn Văn, cười đau đớn một
tiếng, nói:

- Chưởng môn nhân... ngài kinh ngạc ư?...

Nàng nói tới đây, hai giọt nước mắt to bằng
hạt đậu đã nhỏ lên ngực áo của nàng...

http://tieulun.hoptot.com

Chung Trấn Văn nói lẩm bẩm rằng:

- Hạ... đây là sự thật chăng?... Sự th
chăng?

Hạ Ngọc Mạn nói giọng u oán:

- Phải... chẳng những thiếp đã có gia đìn
có chồng và có cả con nữa.

Bỗng nhiên Chung Trấn Văn nổi cơn thị
nộ đã bị y đánh lừa, Hạ Ngọc Mạn đã có chồ
con rồi, thế tại sao nàng lại lường gạt tình cả
của mình ư?

Cơn căm phẫn bị nàng đánh lừa y như m
cơn sóng lớn phá vỡ bờ đê, hắn đã nghiến rằ
mím môi, vung chưởng tát tới, kêu bốp một cá
tức thì Hạ Ngọc Mạn cảm thấy má phấn nàn
nóng bừng lên, nàng bất giác thụt lùi ra sau
bước liên2.

Hạ Ngọc Mạn lấy tay sờ vào chiếc má nón
bừng ấy, y như một con cừu non gặp phải hổ bá

hông bằng, nàng từ từ thụt lùi ra sau, ấp úng
ói:

- Chung .... chàng đã đánh thiếp?...

Âm thanh của nàng nhỏ đến đỗi không ai
he thấy gì hết.

Chung Trấn Văn căm phẫn nói:

- Đánh ngươi thì có sao nào, đồ hạ tiện...

Hạ Ngọc Mạn co ro đưa mắt nhìn Chung
Trấn Văn, bỗng nhiên, nàng lấy hai tay bịt mặt
khóc thật nhỏ tiếng!

Tiếng khóc rã rích nhỏ hẹ, hình như có lắm
nỗi ủy khúc trong lòng, khiến người nghe thấy
phải đau lòng như bị cắt ruột thành nhiều
đoạn...

Nước mắt từ khe ngón tay chảy dài xuống...

Bấy giờ Chung Trấn Văn chẳng có chút
lòng thương xót gì hết, hắn hận nàng, hận nàng
vào tận xương tủy, Hạ Ngọc Mạn đã có chồng

http://tieulun.hopto.org

con, thì nàng không nên lường gạt cảm t... củ
hắn nữa!

Hạ Ngọc Mạn bỗng nhiên ngưng khóc, nó
giọng u oán.

- Chung Trấn Văn... chàng cứ hận thiế
đi... cứ mắng thiếp... cứ đánh thiếp đi... th
nhưng, chàng không bao giờ hiểu thiếp...

- Hiểu ngươi ư? Không ngờ ngươi có phư
quân rồi, vẫn còn lường gạt cảm tình của ta...

Hạ Ngọc Mạn nói giọng uất nghẹn:

- Không, Chung... thiếp chẳng phải c
tình... thiếp...

Bỗng nhiên thanh niên mù lòa cất tiếng
hỏi:

- Này Hạ Ngọc Mạn, việc gì đã xảy ra thế?

Hạ Ngọc Mạn sợ hãi vội nín khóc ngay, nói:

- Tử Thanh, chẳng có việc gì xảy ra hết,
chúng ta chỉ đề cập đến một người mà thôi.

Chung Trấn Văn nhìn gương mặt đầy nước
t của Hạ Ngọc Mạn, lạnh lùng nói:

- Nữ nhân hạ tiện kia... ta đã bị ngươi đánh
. nếu như ngày hôm nay ta không đến đây,
ê bị ngươi đánh lừa cả một đời rồi, Chung
. Văn đã tỉnh mộng rồi, ta phải rời khỏi đây
ôi.

Dứt lời, hắn bước ra cổng luôn, Hạ Ngọc
n đau lòng khẽ gọi rằng:

- Này Chung Trấn Văn ... chàng hãy nghe
iếp nói đã...

Thế nhưng Chung Trấn Văn không ngoái
nhìn ra sau, hắn hận đàn bà này vào tận
ng tủy, đồng thời hắn cũng không quay lại
n Đàm Tử Thanh, cứ thế bước ra cổng chánh,
m Tử Thanh khẽ gọi rằng:

- Này các hạ, bạn định đi đâu thế?

Chung Trấn Văn bất giác dừng bước lại,
cổ nhìn Đàm Tử Thanh, trông thấy chàng

http://tieulun.hopto.org

cười thật hồn nhiên, nét mặt thành [illegible] sức, hình như chẳng hề hay biết chút nào về [illegible] vừa xảy ra của họ...

Nụ cười thanh khiết hồn nhiên đã khơi [illegible] cảm xúc của Chung Trấn Văn, hắn nhủ thầ[illegible] Tên mù lòa kia ngươi có biết vợ ngươi đã khô[illegible] trung thành với ngươi chăng?...

Chung Trấn Văn nhìn thấy nụ cười thầ[illegible] khấn ấy, bất giác đã nhỏ xuống hai giọt nư[illegible] mắt...

Quả thật tên mù lòa này bất hạnh hết sứ[illegible]

Chàng sống trong những chuỗi ngày [illegible] tối âm u, vợ chàng đã chẳng phải trung thà[illegible] với chàng. Trời ơi! Trên thế gian này còn sự k[illegible] gì bất hạnh hơn như thế ư?

Bỗng nhiên, Chung Trấn Văn nhớ lại [illegible] Hạ Ngọc Mạn sắp sửa rời khỏi hắn tại Bách [illegible] Cốc từng nói rằng:

"... Khi lần sau thiếp gặp lại chàng, [illegible] thiếp sẽ mãi mãi ở bên cạnh chàng..."

Hắn giật mình kinh hãi nhủ thầm: Chẳng [illegible] Hạ Ngọc Mạn định bỏ rơi chồng con để đi theo [illegible]nh chặng? Hắn suy nghĩ đến đây, lửa giận lại [illegible]ổi lên sùng sục, quả thật lòng dạ nữ nhân này [illegible]ay độc vô cùng.

Thanh niên mù lòa Đàm Tử Thanh lại nói [illegible]ếp:

- Các hạ đành bỏ đi chăng?

Chung Trấn Văn giật mình từ cơn suy tư [illegible]inh hồn lại, lạnh lùng nói:

- Phải, ta phải đi ngay bây giờ.

- Tại... tại sao thế? Đàm Tử Thanh thất [illegible]inh kêu a một tiếng.

Chung Trấn Văn thở dài một tiếng, nói:

- Chẳng tại sao hết, ta muốn đi ngay bây [illegible]ờ thôi.

Đàm Tử Thanh vẫn với nụ cười thanh khiết [illegible]ồn nhiên ấy, nói:

http://tieulun.hopto.org

- Chẳng phải các hạ vì Truy Hồn Thư m
tìm đến đây chăng?

- Đúng thế...

- Thế tại sao bỗng nhiên các hạ lại bỏ đi ư?

- Tại vì...

- Tại vì sau khi các hạ trông thấy phu nhâ
của ta, mà mới bỏ đi như thế?

Chung Trấn Văn nghe nói thế, mặt mà
ửng đỏ, hình như hắn đã làm việc sai lầm m
cảm thấy hổ thẹn hết sức.

Chung Trấn Văn nghiến răng, nói giọ
não nùng:

- Có lẽ như thế.

- Tại sao ư? Nàng đã đắc tội các hạ chăng?

Chung Trấn Văn miệng mấp máy muốn nó
lại thôi, hắn làm sao có can đảm nói tư ẩn tron

ng mình cho thanh niên mù lòa trong sạch này
ghe ư?

Phải, hắn không thể để lại một ám ảnh
trong tim thanh khiết của tên mù lòa này được
hết.

Chung Trấn Văn nghĩ đến đây, hắn cười
thật thương tâm, nói:

- Không, nàng chẳng đắc tội ta chút nào
hết.

Đàm Tử Thanh mỉm cười, khẽ gọi rằng:

- Nước mắt chảy dài trên má phấn củ Hạ
Ngọc Mạn... thần tình nàng đau khổ vô cùng,
nàng vội lên tiếng nói:

- Tử Thanh, không có mà...

- Thế thì nàng hãy giữ các hạ này ở lại, nếu
chàng bằng lòng giúp sức chúng ta thì hay biết
mấy.

Hạ Ngọc Mạn lấy làm khó xử nói:

http://tieulun.hopto.org

- Tử Thanh...

Đàm Tử Thanh vẫn cười thật hồn nhi
nói:

- Hãy giữ các hạ này lại, huống chi chàng
bằng hữu của nàng.

Chung Trấn Văn cảm thấy thành
thực thà ngây thơ hết sức, hắn lấy làm áy náy
cùng.

Hạ Ngọc Mạn đành thoăn thoắt bước g
bên cạnh Chung Trấn Văn, nói giọng u oán:

- Này các hạ, ngài có bằng lòng lưu lại ư?

Chung Trấn Văn thấy ánh mắt mong m
của Hạ Ngọc Mạn, trong lòng cảm thấy thươ
tâm khôn tả, hắn vừa yêu vừa hận, thế rồi t
dài một tiếng nói:

- Ta không nên lưu lại đây nữa.

- Tại sao thế?

Chung Trấn Văn nhìn Hạ Ngọc Mạn, hỏi rằng:

- Tại sao ư? Chẳng lẽ ta nên lưu lại đây chăng?

Đàm Tử Thanh tiếp lời nói:

- Nếu các hạ quyết định bỏ đi, thì hai vợ chồng tôi không thể miễn cưỡng ngài được, thế nhưng các hạ thành tâm tìm đến đây, dù sao cũng phải lưu lại đụng với Truy Hồn Thủ xem thế nào đã.

Chung Trấn Văn cười gượng một cái, nói:

- Ta không nên lưu lại làm gì nữa.

Hạ Ngọc Mạn nói:

- Này Chung Trấn Văn, cho dù ta có lỗi với ngươi, ngài cũng không nên hận ta như thế.

Chung Trấn Văn muốn nói lại thôi, thế rồi hắn cười thật thê lương nói:

http://tieulun.hopto.org

- Thôi được, ta sẽ ở lại...

Đàm Tử Thanh cả mừng nói:

- Quả thật các hạ không hổ thẹn là một c người, sảng khoái.

Chàng dừng tiếng cười lại, quay sang n với Hạ Ngọc Mạn rằng:

- Ngọc Mạn, nàng xem còn thức ăn gì troi nhà bếp, cứ dọn ra chiêu đãi các hạ này cho t chắc các hạ phải thông cảm ta không tiện đứng chứ? Chung Trấn Văn khẽ lắc đầu nói:

- Không, ta không đói bụng...

- Chớ khách sáo làm gì, Ngọc Mạn, nàng dọn ra đãi khách nha!

Hạ Ngọc Mạn kêu vâng một tiếng, qu người bước vào nhà bếp luôn.

Chung Trấn Văn nhìn bóng lưng xa dầ của Hạ Ngọc Mạn, bất giác thở dài một tiếng r não nùng.

Thình lình...

Từ nơi xa xa lại có tiếng quỷ hú vang lên tiếp.

Thần sắc Chung Trấn Văn bỗng biến đổi, hắn chợt nghe Đàm Tử Thanh nói:

- Này các hạ, chớ quan tâm y làm gì, chỉ có tài giả làm ma quái dọa nạt người mà thôi, chắc đối phương chẳng có bản lãnh gì đâu.

Chung Trấn Văn đưa mắt nhìn Đàm Tử Thanh mỉm cười nói:

- Các hạ tử tế với tại hạ hết sức.

Đàm Tử Thanh cười nhạt một tiếng, bỗng nhiên chàng nghiêm sắc mặt lại, hỏi:

- Xin hỏi các hạ, phải chăng ngài đã yêu phu nhân ta rồi ư?

Chung Trấn Văn nghe nói thế, giật bắn người lên, gương mặt nghiêm túc của Đàm Tử

http://tieulun.hopto.org

Thanh làm cho Chung Trấn Văn khó chịu [illegible] sức, thế rồi hắn nói giọng não nùng:

- Phải, trước kia thì như thế, nhưng mà [illegible] không biết nàng đã có chồng con!

Đàm Tử Thanh cười cay đắng nói:

- Lúc nãy hai ngươi nói chuyện với nhau, [illegible] hoàn toàn nghe được hết.

Chung Trấn Văn trầm giọng nói:

- Ta không biết nên nói thế nào với [illegible] đây...

Đàm Tử Thanh lạnh lùng nói:

- Các hạ đã đánh nàng?

Chung Trấn Văn khẽ gật đầu, nói:

- Phải, ta đã tát nàng một bạt tai.

- Ngài hận nàng chăng?

- Đúng thế.

- Có phải vì nàng đã lường gạt cảm tình của [illegible]i chăng?

- Đúng thế.

Đàm Tử Thanh thở dài một tiếng, nói:

- Ngài nên thông cảm nàng...

- Phải, ta sẽ thông cảm nàng, chúng ta [illegible]ông làm nên việc có lỗi lầm đối với các hạ đâu.

Đàm Tử Thanh cười nhạt một tiếng, âm [illegible]anh của Hạ Ngọc Mạn từ sau bếp vang tới nói:

- Thưa Chưởng môn nhân, mời ngài vào [illegible]ùng chút thức ăn lót dạ trước đã.

Đàm Tử Thanh mỉm cười nói:

- Mời các hạ cứ tự nhiên, dùng chút thức ăn [illegible] lấy hết sức chứ.

Chung Trấn Văn bất giác cất bước đi về [illegible]ướng nhà bếp, thật ra hắn chẳng đói bụng chút [illegible]ào hết.

http://tieulun.hopto.org

Thế nhưng, hắn không thể nào kháng lại âm thanh và thần tình của Đàm Tử Thanh quả thật âm thanh đó có một oai lực mạnh cùng khiến Chung Trấn Văn không thể nào kháng cự được hết.

***

HỒI THỨ 47

TRUY HỒN THỦ TÁI XUẤT GIANG HỒ

Chung trấn Văn bước vào nhà bếp, hắn thoạt trông thấy gương mặt có vẻ đau đớn cực độ của Hạ ngọc Mạn, bất giác ngẩn người ra tại chỗ luôn.

Hắn đã đau khổ nhiều vì Lu ngọc Liên rồi.

Bây giờ nữ nhân này lại làm cho hắn phải đau khổ lần nữa.

http://tieulun.hopto.org

Quả thật tình yêu chỉ như một giấc chi
bao mà thôi?

Nữ nhân có khác nào như một đóa hoa, n
còn tươi đẹp bỗng chốc lại tàn ngay?

Nay hắn không còn một thứ gì khác nữ
ngoại trừ còn một Hứa nguyệt Hà mà th

Bấy giờ đêm khuya canh vắng, đại địa tị
lặng như tờ!

Không một tiếng động còn con nào hết...

Hạ ngọc Mạn từ từ khép đôi mắt lại, n
giọng uất nghẹn.

- Chung ca ca... chàng hận thiếp chăng?

Chung trấn Văn từ trong cơn hồi ức gì
mình tỉnh hồn lại, nói giọng lạnh lùng:

- Ai là Chung ca ca của ngươi nào? ...Ngư
chỉ là một nữ nhân hạ tiện thôi!

Lời nói y như một lưỡi kiếm đâm xuyên qua
trái tim Hạ ngọc Mạn...

Những giọt nước mắt sám hối đã nhỏ ròng
ròng xuống...

Trông thấy gương mặt đầy những nước mắt
như đóa hoa ngoài trời gặp cơn mưa Chung trấn
Văn đã động lòng thương xót, nói:

- Ngươi đã có chồng con rồi, tại sao lại đánh
lừa ta nữa?

Hạ ngọc Mạn nói giọng u oán rằng:

- Thiếp không tự chủ được, vì thiếp quá
thương yêu chàng!...

Chung trấn Văn cười lạnh lùng nói:

- Yêu ta ư? Chẳng lẽ ngươi định gây nên tội
lỗi với người chồng bất hạnh của ngươi chăng?...
Ngươi có can đảm làm như thế sao?

http://tieulun.hopto.org

Hạ ngọc Mạn cứ thương tâm khóc rả rích Chung trấn Văn chẳng thèm ngó ngó gì đế nàng hết, xoay người bước ra đại sảnh ngay.

Hạ ngọc mạn khẽ gọi rằng:

- Này Chung trần Văn, chàng chưa hiểu thiếp.

- Phải ta không hiểu ngươi, nên mới lần lẫn như thế.

Hạ ngọc Mạn khóc thút thít nói:

- Chung trấn Văn, chàng phải hiểu thiếp thiếp đã yêu chàng tha thiết...

-Chớ nói nhiều lời nữa, ngươi bằng lòng làm một tội nhân, thế Chung trấn Văn ta thì không bằng lòng đâu...

- Chàng có bằng lòng nghe thiếp nói vài lời chăng?

- Giữa chúng ta không còn gì để nói nữa.

- Này Chung trấn Văn mặc dù trước kia ta không nói sự kiện này cho ngài biết, nhưng bây giờ nói lại cho chàng hay cũng không muộn mà.

- Không muộn ư?

- Phải...

- Ta không bằng lòng nghe ngươi giải thích, ta chỉ hận ngươi...

- Chung trấn Văn, chàng...

Chung trấn Văn cười lạnh lùng nói:

- Hạ ngọc Mạn, ngươi chớ phí lời làm gì nữa.

- Này Chung trấn Văn, chàng hãy nghe thiếp giải thích trước đã, cho dù thiếp có làm điều gì sai lầm với chàng, chàng cũng phải để thiếp giải thích, vì thế chàng mới hiểu thiếp...

Chung trấn Văn mặt hơi biến sắc nói:

http://tieulun.hopto.org

- Ngươi chớ nói lắm lời lôi thôi nữa, ta phả
đi ngay bây giờ thôi.

Hạ ngọc Mạn cười lạnh lùng nói:

- Này Chung trấn Văn, ta có điều xử tệ vớ
ngươi đâu, ngươi cứ nói đi?

- Không, ngươi đối xử với ta quá tốt vậy.

- Thế tại sao ngươi không bằng lòng để t
được nói vài lời với ngươi ư?

Chung trấn Văn nói giọng cương quyết:

- Không, ta không bằng lòng để ngươi lườn
gạt ta nữa.

- Ta lường gạt họ Chung ngươi những
đâu?

Chung trấn Văn nghe nói thế, mặt mà
biến sắc, căm phẫn nói:

- Ngươi lường gạt cảm tình của ta, ngươi c
là một nữ nhân hạ tiện mà thôi!

Hạ ngọc Mạn mặt mày biến sắc nói:

- Tại sao ngươi không chịu nghe ta giải thích ư?

- Ta chán ghét ngươi.

- Ngươi lập lại lần nữa xem nào?

Chung trấn Văn lạnh lùng nói:

- Chớ bảo là một lần, cho dù trăm lần hoặc là ngàn lần ta cũng cứ nói rằng ta chán ngươi.

Sắc mặt Hạ ngọc Mạn bỗng tối sầm lại, đột nhiên nàng cất tiếng cười há há như điên như cuồng, nghe thấy tiếng cười này phải ớn lạnh tóc gáy không sai.

Chung trấn Văn lạnh lùng nói:

- Ngươi cười cái thứ gì thế? Có gì phải cười ư?

Hạ ngọc Mạn bỗng dứt tiếng cười, sau đó nói bằng giọng lạnh lùng:

http://tieulun.hopto.org

- Khá lắm, Chung trấn Văn ngươi đã không bằng lòng nghe lời giải thích của ta, thế thì ta cũng chẳng cần cầu ngươi thông cảm vậy, có lẽ mai sau ngươi ắt phải hiểu nỗi khổ tâm của ta, thế nhưng đến lúc đó ngươi phải hối hận không sai, bây giờ xin mời Chưởng môn nhân ngài hãy cút khỏi ngôi nhà của ta ngay.

Chung trấn Văn nghe nàng nói như thế, bất giác lấy làm ngạc nhiên hết sức, chẳng lẽ Hạ ngọc Mạn có tư ẩn khó giải bày gì thật chăng?

Ngay lúc này, Hạ ngọc Mạn đã đứng lui sang một bên, thế nhưng trong bổng chốc này Chung trấn Văn chẳng hề di động gì hết, hắn buột miệng hỏi:

- Tại sao ta phải hối hận ư?

Hạ ngọc Mạn nói:

- Này Chung trấn Văn, đây là lần thứ hai xin mời ngươi cút khỏi nơi đây!

Chung trấn Văn là một con người cao ngạo hết sức, nghe nàng nói như thế, hắn cười lạnh lùng nói:

- Cút thì cút có sao nào!

Hạ ngọc Mạn lạnh lùng nói tiếp:

- Này Chung trấn Văn giữa hai ta, từ rày về sau nhất đao lưỡng đoạn, thế nhưng xin ngài hãy nhớ cho kỹ ngài từng mắng ta là một nữ nhân hạ tiện mất nết nhé.

Chung trấn Văn cười khẩy:

- Chung trấn Văn này sẵn sàng chờ đợi ngươi chỉ giáo vậy.

Dứt lời, hắn cất bước đi ra đại sảnh luôn.

Hắn ra đến đại môn sảnh đường, thanh niên mù lòa Đàm Tử Thanh cười cay đắng nói:

- Lần này có lẽ chúng ta không thể lưu các hạ lại được rồi.

http://tieulun.hopto.org

Chung trấn Văn cười cay đắng nói:

- Hai ngươi không cần thiết đến ta nữa.

Đàm tử Thanh cười đau khổ một tiếng, nói:

- Các hạ, ngài đã sai lầm rồi... có lẽ, không còn vãn cứu được sai lầm này nữa, hai ta thảy đều cần thiết ngài, có điều là sự cần thiết của hai ta không giống nhau mà thôi.

- Không giống nhau ư?

Đàm tử Thanh cảm khái thở dài một tiếng, nói:

- Ngài đã không bằng lòng nghe nàng giải thích đôi lời, thì giữa hai chúng ta cũng không còn gì để nói nữa, các hạ cứ đi tự nhiên.

Chung trấn Văn nghe đối phương nói như thế, bất giác giật bắn người lên, hình như hắn đã biết quả thật giữa thanh niên mù lòa và Hạ ngọc Mẹn có một nỗi tư ẩn khó nói rồi, thế nhưng hắn là một người rất cao ngạo, sau khi nghe đối

phương nói vài lời như thế, hắn cười lạnh lùng một tiếng bước ra sảnh đường luôn.

Mặc dù Chung trấn Văn biết rằng hắn có hành động như thế là sai lầm thế nhưng vì cá tánh cao ngạo của hắn, mà hắn đã cố đè nén nỗi niềm nghi vấn này.

Thế rồi Chung trấn Văn bước ra khỏi nhà, tung mình chạy về hướng Hứa nguyệt Hà đang đứng...

Vài trăm võ lâm cao thủ có mặt tại hiện trường, thoạt trông thấy Chung trấn Văn nhảy vọt ra khỏi sảnh đường, mọi người đồng thời run bắn người lên, vì số cao thủ này cứ cho rằng hắn là Truy Hồn Thủ, trong đêm tối như thế nên không một ai có thể trông thấy rõ bộ mặt hắn hết.

Chung trấn Văn phất phơ hạ xuống bên cạnh Hứa nguyệt Hà, lạnh lùng nói:

-Này Hứa cô nương, chúng ta đi thôi!

http://tieulun.hopto.org

Hứa nguyệt Hà giật bắn người lên, đưa mắ
nhìn vẻ mặt căm phẫn của Chung trấn Văn, bu
miệng nói:

-Đi ư?

Chung trấn Văn khẽ gật đầu nói giọng lạn
lùng.

- Đúng thế, chúng ta phải rời khỏi đây.

Hứa nguyệt Hà trợn to đôi mắt nói:

- Tại sao chúng ta phải rời khỏi nơi đâ
chẳng phải vì chúng ta vì Truy Hồn Thủ mà tì
đến đây chăng?

Chung trấn Văn trợn ngược hai mắt nh
Hứa nguyệt Hà một cái, nói:

- Nếu nàng không đi, thì ta phải đi tru
nha.

Hứa nguyệt Hà trông thấy Chung trấn V
trợn mắt nhìn nàng một cái, bất giác giật mì

thụt lùi ra sau một bước, rùng mình lạnh toát mồ hôi, khẽ thở một tiếng nói:

- Vâng, chúng ta đi ngay.

Chung trấn Văn nhìn thần tình vừa u oán vừa sợ hãi của Hứa nguyệt Hà, bất giác thở dài một tiếng, nói lẩm bẩm một mình: Nàng không hiểu nỗi khổ của ta đâu...

Phải, Hứa nguyệt Hà không thể nào hiểu nổi hắn, hiểu được tâm trạng bi ai bây giờ của hắn, mới đây hắn lại mất thêm một người yêu nữa.

Biến cả nương dâu đời người ảo hóa, quả thật thay đổi nhanh gớm.

Bước đi của Chung trấn Văn trầm lặng hết sức...

Thình lình...

Ngay lúc này, có một tiếng quỷ hú vang tới lần nữa, kế đó là một bóng đỏ bay lượn nhanh như loài dơi đêm, lao thẳng vào trang viện luôn.

http://tieulun.hopto.org

Quần hùng tại hiện trường đồng lúc k
ầm lên, cuối cùng Truy Hồn Thủ đã xuất hi
rồi!

Chỉ thấy một bóng người sắc đỏ đứng sừ
sững trước cổng sảnh đường, cất tiếng cười
hắc không dừng, tiếng cười nghe thật ớn lạnh
gáy.

Tức thì tình thế hiện trường trở nên kh
trương hết sức, vài trăm cặp mắt cứ chăm ch
theo dõi bóng người sắc đỏ ấy...

Ngay lúc bóng người sắc đỏ thoạt vừa x
hiện, Hứa nguyệt Hà đã nhảy vọt tới trước
Chung trấn Văn, nói:

- Này Chung ca ca, rốt cuộc việc gì đã
ra thế? Chàng hãy nói cho thiếp hay chứ, ch
có trông thấy Truy Hồn Thủ đã xuất hiện chư

Bỗng nghe Truy Hồn Thủ cười hắc hắc
điên như cuồng một hơi, sau đó nói:

- Ta phải xem hai cẩu nam nữ các ngươi còn hưởng lạc đến bao giờ nữa?

Dứt lời, bóng đỏ thấp thóng một cái, tức thì có một đạo chưởng lực mạnh như sóng gió ba đào cuồn cuộn ập vào cổng đại sảnh!

Kêu ầm một tiếng, tiếp theo luồng chưởng lực ấp tới thì chiếc cửa lớn đã bị đánh tan nát ngay.

Chỉ một chưởng này của Truy Hồn Thủ cũng đủ làm cho quần hùng tại hiện trường phải kinh tâm táng đởm, họ đã giật mình nhủ thầm: quả thật võ công của Truy Hồn Thủ lợi hại hết sức.

Mọi người còn đang suy nghĩ, thì bóng người áo đỏ đã lượn mình nhảy vào trong nhà luôn!

Tiếng gầm hét thốt từ miệng Đàm tử Thanh vang tới, rõ ràng bóng người áo đỏ thoạt vừa nhảy vào cổng, thì Đàm tử Thanh đã mở cuộc tấn công...

http://tieulun.hopto.org

Bấy giờ Chung trấn Văn cũng lấy làm khẩn trương vô cùng, mặc dù hắn hận Hạ ngọc Mạn, thế nhưng dù sao đi nữa nàng cũng từng cứu hắn một mạng

Hình như bấy giờ đang có vô số rắn độc nghiền cắn tim hắn không bằng.

Hứa nguyệt Hà lại hỏi tiếp:

- Này Chung ca ca, rốt cuộc việc gì đã xả ra thế? Hãy nói cho thiếp nghe đi?

Chung trấn Văn ngước đầu nhìn Hứ nguyệt Hà nói lấm bẩm rằng:

- Nàng...bảo ta nói cái gì bây giờ?...

- Tại sao chàng lại thay đổi thình lình n thế?

- Nàng có biết ai đã ở trong trang viện chăng?

Hứa nguyệt Hà ngơ ngác lắc đầu nói:

- Không biết.

Chung trấn Văn cười đau khổ một cái nói:

- Chính Hạ ngọc Mạn ở trong đó.

- Hạ ngọc Mạn ư? Nàng ... chính là thiếu nữ từng cứu sống chàng? Cũng là Quan Ma hôm trước chứ gì?

- Đúng thế.

- Thiếp từng nghe tỷ tỷ chàng nói rằng, chàng yêu nàng?

- Phải, ta yêu nàng! Thế nhưng...

Hứa nguyệt Hà hớt hải nói:

- Thế thì chàng hãy mau vào cứu nàng ngay

- Cứu nàng ư?

Chung trấn Văn phá nên tràng cười như điên như cuồng, nói:

http://tieulun.hopto.org

- Nàng không cần ta cứu nàng

- Tại sao thế?

- Nàng còn chồng và con...

- Nói sao? Nàng đã có chồng con rồi?

- Phải, nàng đã có chồng và một đứa con, nàng có nghe ta nói rõ rồi chưa?

Hứa nguyệt Hà kinh hãi đưa mắt ngắm nhìn Chung trấn Văn, bỗng nhiên nàng đã hiểu tại sao thình lình Chung trấn Văn muốn rời khỏi đây, chàng yêu nàng, thế nhưng...

Thế rồi Hứa nguyệt Hà hỏi tiếp:

- Trước kia chàng không biết nàng có chồng con?

Chung trấn Văn lắc đầu, cười cay đắng nói:

- Nếu như ta biết nàng có gia đình, thì ta chẳng dại gì lún sâu vào bãi sình lầy này hết.

- Chàng hận nàng?

- Có lẽ như thế.

- Tại sao vậy?

- Nàng đã lường gạt ta.

- Lường gạt tình cảm của chàng chứ gì?

Chung trấn Văn khẽ gật đầu không nói gì nữa.

Hứa nguyệt Hà cảm khái thở dài một tiếng, nói

- Tại sao trước kia nàng không nói cho chàng biết ư?

- Nàng chỉ muốn lường gạt ta thôi.

- Không, Hứa nguyệt Hà nói giọng cương quyết rằng

http://tieulun.hopto.org

- Có lẽ nàng có nỗi tư ẩn khó nó[illegible] gì [illegible] bằng không nàng chẳng đánh lừa chàng [illegible] b[illegible] đâu chàng chưa hiểu nàng ư?

- Chưa hiểu nàng chăng?

Bỗng nhiên Chung trấn Văn nhớ lại [illegible] ngọc Mạn từng nói với hắn rằng:"chàng phải [illegible] thiếp giải thích, vì chàng chưa hiểu thiếp..."

Hứa nguyệt Hà khẻ gật đầu nói:

- Phải có lẽ chàng chưa hiểu nàng, biết [illegible] bên trọng còn uẩn khúc gì đây?

Chung trấn Văn ngớ ngẩn đưa mắt n[illegible] Hứa nguyệt Hà, phải, biết đâu giữa Hạ ngọc M[illegible] và Đàm tử Thanh phải có bí ẩn gì đây.

Chung trấn Văn vẫn cương quyết nói:

- Dù sao đi nữa, nàng cũng đã lường [illegible] cảm tình của ta.

Hứa nguyệt Hà cảm khái thở dài một ti[illegible] nói:

- Này Chung ca ca, cá tánh của chàng cao ngạo quá thế, nếu chẳng vì chàng tự kiêu thái quá, thì Lu ngọc Liên cũng không đến đỗi rời bỏ chàng, và đã hận chàng như thế.

- Chẳng lẽ ta có lỗi với Lu ngọc Liên chăng?

- Phải, chàng có lỗi với nàng, cho dù Lu ngọc Liên đã thất thân với người, chàng yêu nàng thì chàng không nên nói khích nàng, đúng ra phải khéo léo an ủi nàng, để cõi lòng tan nát của nàng được an ủi phần nào, nếu chàng không nói khích nàng, mắng chửi nàng thì làm gì có chuyện nàng phải sống cô đơn một mình trong Manh nhân Cốc ư?

Chung trấn Văn thương tâm nói:

- Việc đã qua, chúng ta chớ nói làm gì nữa.

Hứa nguyệt Hà thở dài một tiếng rất não nùng nói:

- Chàng có yêu Hạ ngọc Mạn chăng?

http://tieulun.hopto.org

- Có.

- Thế thì chàng nên giúp đỡ nàng.

- Giúp đỡ nàng?

- Phải chàng phải giúp đỡ một người m
chàng đã yêu thương.

Chung trấn Văn cười lạnh lùng nói:

- Không thể được.

Hứa nguyệt Hà khẳng định nói:

- Chàng có bổn phận giúp đỡ nàng, vì chàn
yêu nàng thì phải giúp đỡ nàng, để cho nàng c
một mái gia đình ấm cúng hạnh phúc, để nàn
được chút khoái lạc thiên luân, nếu như chàn
không giúp đỡ nàng, thì có khác nào chàng c
đánh mất hạnh phúc của nàng ư?

- Như thế sao?

- Phải, chàng nên trợ giúp người yêu củ
chàng có hạnh phúc, như thế chàng mới đượ

yên tâm, bằng không chàng sẽ đau khổ suốt cả một đời.

* * *

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ 48

YÊU LÀ BAN CHO

Một đạo linh quang thoáng hiện trong đầu óc của Chung trấn Văn, chơn lý đã nói với hắn rằng, hắn phải trợ giúp Hạ ngọc Mạn, để nàng có một mái gia đình ấm cúng hạnh phúc

Hắn suy nghĩ đến đây buột miệng nói

- Phải, ta nên trợ giúp nàng, để nàng có một mái gia đình ấm cúng...

Hắn nói chưa hết lời, thì hắn đã phi thân chạy trở về trang viện ngay.

Hứa nguyệt Hà cảm khái thở dài một tiếng, cũng lượn mình chạy theo Chung trấn Văn luôn.

Bấy giờ, tình hình tại trang viện rất là khẩn trương, mặc dù hai mắt Đàm tử Thanh mù lòa, thế nhưng thính giác thì bén nhạy hết sức, chàng biết đối phương quyết chẳng phải là hạng nhân vật tầm thường đâu, thế rồi chàng vung gậy quét tới gằm hét nói:

- Các hạ là cao nhân phương trời nào thế? Chẳng biết Đàm mỗ này đã có thù hằn gì với các hạ ư?

Thế gậy của Đàm tử Thanh cũng thần tốc mãnh liệt gớm, Truy Hồn Thủ cũng giật mình chẳng kém, thế rồi y cười hăng hắc nói:

- Đàm tử Thanh, ngày hôm nay năm tới này chính là ngày giỗ của cặp nam nữ hai ngươi vậy.

http://tieulun.hopto.org

Đàm tử Thanh nghe nói thế, cả kinh thất sắc, buột miệng hỏi:

- Ngươi...ngươi là Lệ Xuân chăng?

Đối phương phá lên tràng cười như điên như cuồng, tiếng cười nghe thật ớn lạnh tận gáy đối phương bỗng dứt tiếng cười, lạnh lùng nói.

- Không ngờ Đàm tử Thanh ngươi vẫn còn nhận ra ta.

- Có thật ngươi...ngươi là?

- Đúng thế, ta chính là Khâu lệ Xuân đây.

Tức thì Đàm tử Thanh lấy làm xúc động vì cùng rõ ràng người mặc bộ đồ toàn hồng và bịt mặt cũng bằng khăn hồng này, ắt phải có mối quan hệ gì với Đàm tử Thanh không sai rồi.

Bằng không, sau khi Đàm tử Thanh thoạt nghe nói ba chữ "Khâu lệ Xuân" thì chẳng cần kinh chẳng cả kinh thất sắc như thế đâu.

Từ điểm này biết rằng, bóng người sắc đỏ này quyết chẳng phải Truy Hồn Thủ Thạch Ứng Trung đã khét tiếng giang hồ năm xưa rồi, thế thì tình hình bên trong lại ra sao ư?

Chỉ nghe bóng người sắc đỏ cười lạnh lùng một tiếng, gằm hét nói:

- Này Đàm tử Thanh, ngươi hãy nạp mạng cho ta nào.

Dứt lời, y giơ tay phải đánh vào Đàm Tử Thanh một chưởng nhanh như cắt.

Thình lình...

Ngay lúc bóng người áo đỏ phóng ra một chưởng bỗng có một bóng người bay lượn tới nhanh như chim én và lao vào hướng bóng người sắc đỏ nhanh như điện chớp, đồng thời phân công một chưởng luôn.

Bóng người thình lình nhảy vọt tới, xuất thủ thần tốc chẳng thua kém gì bóng người áo đỏ, tức thì bóng người áo đỏ đã bị đẩy lùi ra sau

http://tieulun.hopto.org

một bước ngay, đối phương bất đắc dĩ phải thu hồi chưởng lực sắp phải tấn công Đàm Tử Thanh.

Bóng người áo đỏ phóng mắt nhìn tới trước, bất giác ngẩn người ra giây lát, sau đó cô ta cười hắc hắc một tiếng, nói:

_ Có lẽ ngươi chính là Hạ Ngọc Mạn thì phải?

Hạ Ngọc Mạn giật bắn người lên, buột miệng nói:

_ Đúng thế, ta là Hạ Ngọc Mạn đây...

_ Thế thì ta tiễn đưa đôi cẩu nam nữ hai ngươi về Tây thiên luôn.

Tiếp theo tiếng gầm hét, đối phương đã vung chưởng tấn công Hạ Ngọc Mạn, cũng ngay lúc bóng người áo đỏ thoạt vừa vung chưởng tấn công, thì Đàm Tử Thanh nói giọng xúc động rằng:

_ Này Lệ Xuân, nàng hãy nghe ta nói nào!

Thế nhưng, bóng người áo đỏ vẫn cứ tấn công, từ điểm này có thể biết rằng đối phương đã cảm phẫn tới cỡ nào rồi.

Bóng người áo đỏ thoạt vừa vung chưởng đánh tới, thì Hạ Ngọc Mạn cũng phóng chưởng tấn công ngay.

Võ công của Hạ Ngọc Mạn cao cường hết sức, nàng đã gom hết công lực bình sanh phản công một chiêu này.

Nào ngờ bóng người áo đỏ xuất thủ thần tốc hơn nàng nhiều, đối phương đã giơ tay trái gom hết công lực bình sanh tấn công ra chưởng thứ hai tiếp.

Phen này Hạ Ngọc Mạn phải giật mình kinh hãi, nàng không ngờ võ công của đối phương lại cao cường đến thế, tức thì nàng lượn mình nhảy lùi ra sau, thế nhưng đạo chưởng lực mạnh như vũ bão của đối phương đã cuồn cuộn ập tới.

http://tieulun.hopto.org

Thình lình...

Một bóng người nhảy vọt vào hiện trường đồng thời gầm hét vung chưởng đón đánh đạ chưởng lực mà bóng người áo đỏ vừa tấn công vào người Hạ Ngọc Mạn.

Kêu đùng một tiếng, bóng người áo đ bốn cảm thấy khí huyết đảo lộn, kinh hãi thu th nhảy lùi ra sau ngay.

Phóng mắt nhìn tới trước, thì Chung Trấ Văn đã đứng ở trước mặt y.

Bóng người áo đỏ cười lạnh lùng một tiến nói:

_ Không ngờ Đàm Tử Thanh ngươi l thỉnh được đồng đảng đến tiếp sức,thế thì hâ hạnh được hội ngộ rồi.

Chung Trấn Văn đã thình lình quay trở lạ Hạ Ngọc Mạn lấy làm ngạc nhiên hết sức, bỗn thấy mặt mày Chung Trấn Văn biến sắc, gầ hét nói:

_ Ta phải xem Truy Hồn Thủ ngươi là một nhân vật thế nào mới được.

Dứt lời, Chung Trấn Văn quơ gậy tới, khều vào chiếc khăn bịt mặt của người bịt mặt áo đỏ nhanh như cắt.

Người bịt mặt bận đồ đỏ không ngờ Chung Trấn Văn xuất thủ thần tốc như thế, đối phương đang còn kinh hãi, thì quải trượng của Chung Trấn Văn đã quét tới trước mặt nhanh như cắt...

Thình lình...

Có tiếng gầm hét của Hạ Ngọc Mạn từ sau lưng Chung Trấn Văn vang tới nói:

_ Này Chung Trấn Văn, ai đã bảo ngươi can thiệp việc ta như thế?...

Dứt lời, nàng phóng chưởng đánh vào lưng của Chung Trấn Văn ngay.

Chung Trấn Văn không ngờ Hạ Ngọc Mạn lại thình lình xuất thủ tấn công hắn, hắn giật mình toan đảo mình tránh sang một bên, thế

http://tieulun.hopto.org

nhưng không còn kịp nữa, hắn đành xoay người phóng chưởng tấn công Hạ Ngọc Mạn.

Chẳng ngờ thân pháp của Chung Trấn Văn mặc dù thần tốc hết sức, nhưng cũng chậm mất một bước, hắn chợt cảm thấy khí huyết đảo lộn một cái, kêu oa một tiếng, há mồm phụng ra một bụm máu tươi ngay lập tức!

Sự biến sảy ra nhanh như điện chớp, cũng ngay lúc Chung Trấn Văn trúng chưởng của Hạ Ngọc Mạn, thì bóng người áo đỏ gầm hét một tiếng, phóng chưởng tấn công vào người Chung Trấn Văn luôn...

Hạ Ngọc Mạn thoáng vừa phóng chưởng đả thương Chung Trấn Văn, bất giác lại ngẩn người ra tại chỗ ngay!

Bấy giờ...

Tình thế cực kỳ khẩn trương, người áo đỏ đã gom hết công lực bình sanh tấn công Chung Trấn Văn, đạo chưởng phóng mạnh như vũ bão đã cuồn cuộn ập tới.

Mặc dù Chung Trấn Văn là một người có nội lực hùng hậu, thế nhưng hắn đã trúng chưởng của Hạ Ngọc Mạn bị trọng thương đến đỗi phải thổ huyết, bây giờ làm thế nào hắn có thể tránh được một kích của bóng người áo đỏ này ư?

Thính linh...

Một bóng người áo xám lao vào hướng bóng người áo đỏ nhanh như điện chớp, đồng thời phóng chưởng đón đánh chưởng lực của bóng người áo đỏ sắp phải ập vào hướng Chung Trấn Văn.

Ngay lúc thập tử nhất sanh, Hứa Nguyệt Hà đã xuất thủ cứu Chung Trấn Văn thoát hiểm lần này, khiến hắn không phải bỏ mạng dưới tay của bóng người áo đỏ.

Bóng người áo đỏ cười lạnh lùng, nói:

_ Không ngờ Đàm Tử Thanh ngươi lại thỉnh được nhiều võ lâm cao thủ như thế!

http://tieulun.hopto.org

Hứa Nguyệt Hà cười lạnh lùng nói:

_ Các hạ chớ ngậm máu phun người, chủ
tôi chỉ quá lộ trông thấy bất bình phải ra tay
thôi, xin hỏi các hạ đã có thâm thù đại oán gì
chủ nhân trang viện này ư?

_ Ngươi chớ thắc mắc điều này làm gì.

Hứa Nguyệt Hà đưa mắt nhìn Hạ N
Mạn đang đứng ngẩn người ở kế bên, nói:

_ Hạ cô nương, chính cô đã hạ thủ với h
ư?

Hạ Ngọc Mạn đưa mắt nhìn Chung T
Văn cười lạnh lùng một tiếng, bấy giờ mặt n
hắn tái mét, đang từ từ té ngồi trên đất!

Chung Trấn Văn vội thò tay vào túi áo
một viên Kim Nguyên Tán ra, nạp vào miệ
ngay, sau đó vận công trị thương luôn...

Bấy giờ, Hứa NGuyệt Hà cười lạ lù
một tiếng nói:

_ Này Hạ cô nương, ngươi có cảm thấy rằng
ngươi xuất thủ cay độc chăng?

Hạ Ngọc Mạn cười cay đắng nói:

_ Cay độc ư? Phải, có lẽ ta đã xuất thủ hơi
cay độc vậy...

Hạ Ngọc Mạn nói chưa dứt lời, thì bóng
người áo đỏ lướt tới, đứng ngay trước mặt Hạ
Ngọc Mạn, nói:

_ Này Hạ Ngọc Mạn, chúng ta hãy liễu kết
món nợ giữa chúng ta trước đã.

_ Khâu Lệ Xuân, chẳng lẽ ta lại sợ ngươi ư?

Chẳng biết giữa ba người Khâu Lệ Xuân,
Hạ Ngọc Mạn và Đàm Tử Thanh lại có một cố sự
như thế nào nữa đây?

Bỗng nhiên, có một tiếng cười lạnh lùng
rợn xé hư không vang tới, họ đảo mắt nhìn tới
trước, thấy Chung Trấn Văn từ trên đất nhảy
vọt tới, đứng ngay trước mặt Hạ Ngọc Mạn, lạnh
lùng gằm hét nói:

http://tieulun.hopto.org

_ Này Hạ Ngọc Mạn, ta đã có thù hằn gì với ngươi mà ngươi đã hạ độc thủ với ta như thế?

Bấy giờ người áo đỏ cười lạnh lùng một tiếng tiến tới một bước gằm hét nói:

- Này các hạ, ngươi chớ nhúng tay vào việc tư của hai ta, xin ngươi hãy đứng sang một bên xem nào.

Chung trấn Văn, hạ ngọc Mạn và người bịt mặt bận áo đỏ, ba người thảy đều có sát khí riêng biệt của họ, có điều đối tượng họ muốn giết không giống nhau mà thôi.

Chung trấn Văn cũng chẳng thèm dòm ngó gì tới người áo đỏ hết, hắn cứ căm phẫn nhìn Hạ ngọc Mạn, hét lớn tiếng nói:

- Này Hạ ngọc Mạn, chính ngươi hạ thủ với ta trước, bây giờ chớ trách Chung trấn Văn phải đắc tội ngươi nha.

Dứt lời, hắn vung gậy quét vào trung mã của hạ ngọc Mạn nhanh như cắt...

Bấy giờ Chung trấn Văn đã giận dữ vô cùng, hắn thoạt tấn công một gậy mãnh liệt như sóng gió ba đào, bên trong đã ẩn tàng cú sát thủ Âm Dương Nan Phân, hắn chỉ muốn đánh Hạ ngọc Mạn một gậy cho chết ngay lập tức mới thôi.

Người bịt mặt bận đồ đỏ trông thấy thế, cười lạnh lùng một tiếng, từ từ đứng lùi sang một bên, bỗng nhiên, ánh mắt cô ta chạm phải Đàm tử Thanh đang đứng ở phía sau cánh cửa không động đậy gì hết.

Người bịt mặt bận đồ đỏ trông thấy thế, cất tiếng cười hắc hắc, lượn mình lướt tới nhanh như điện chớp, đứng ngay trước mặt Đàm tử thanh, hét lớn tiếng nói:

- Đàm tử Thanh, chúng ta phải thanh toán món nợ cũ chứ?

Đàm tử thanh hớt hải nói:

- Lệ Xuân nàng phải nghe ta nói vài lời chứ?

http://tieulun.hopto.org

- Còn nói gì nữa? Ta đã chịu đựng nhiều quá rồi.

Dứt lời, phóng chưởng tấn công Đàm tử Thanh ngay!

Chẳng biết Đàm tử Thanh có lỗi với người bịt mặt bận áo đỏ hay là chàng đã sợ hãi đối phương, trong khi người áo đỏ thình lình phóng chưởng tấn công, mà chàng chẳng thèm tránh né gì hết!

Kêu đùng một tiếng, Đàm tử Thanh đã trúng ngay một chưởng của đối phương, há mồm phun máu tua tủa và té nằm trên đất ngay.

Người bịt mặt bận áo đỏ thấy Đàm tử Thanh đã trúng chưởng của mình té nằm trên đất, bất giác ngẩn người ra tại chỗ luôn.

Hứa nguyệt Hà trông thấy thế, cũng giật bắn người lên, nàng lập tức lượn mình lao tới xuất thủ tấn công người bịt mặt bận áo đỏ nhanh như cắt.

Người áo đỏ cũng chẳng chịu lép vế, vung chưởng phản công lập tức.

Hạ ngọc Mạn thoạt trông thấy thế tấn công của Chung trấn Văn mạnh như vũ bão, nàng giật mình kinh hãi, vội vàng lượn mình nhảy lui ra sau ngay.

Ngay lúc một gậy của Chung trấn Văn quơ vào hư không, hắn lại tung mình lướt tới lần nữa, dùng thủ pháp cực kỳ thần tốc công ra một chiêu tuyệt chiêu trong Âm Hồn Kinh nhanh như điện chớp.

Một gậy này thần ảo khôn tả, bóng gậy vừa ập tới, thì Hạ ngọc Mạn khẽ kêu ự một tiếng trúng phải một gậy của Chung trấn Văn lập tức há mồm phun máu tua tủa, té nằm trên đất luôn!

Chung trấn Văn trông thấy thế, đã ngẩn người ra tại chỗ ngay!

http://tieulun.hopto.org

Lòng hắn đau như cắt...Chung trấn
bàng hoàng đưa mắt ngắm nhìn Hạ ngọc M
đang té nằm trên đất!

Những sự kiện quá khứ đã hiện ra tr
mắt hắn...

Dù sao đi nữa, nàng đã từng cứu hắn th
hiểm một lần... và họ từng ôm nhau hôn
thiết kia mà!

Xưa kia nàng là tình nhân của mình, h
như hôm nay họ lại trở thành một cặp thù n
không bằng, hắn đã đánh nàng bị trọng thư
đến thế!

Nặt mày Hạ ngọc Mạn xanh mét, hai
khóe miệng rớm máu...

Miệng nàng mấp máy như muốn nói
gì...thế nhưng nàng không thể nói...

Hạ ngọc Mạn từ từ nhắm đôi mắ
cùng đã nhỏ xuống hai giọt ngấn lệ...

Hai mắt Chung trấn Văn ngập lệ, hình như có một lực lượng vô hình đang đẩy chiếc thân người nặng nề của hắn, từ từ tiến về chỗ Hạ ngọc Mạn té nằm trên đất.

Chung trấn Văn đau lòng khẽ gọi một tiếng:

- Hạ cô nương...

Hắn vừa gọi tới đây, thì hắn không còn kìm lòng được nữa, đã nhỏ xuống hai giọt nước mắt anh hùng...

Hạ ngọc Mạn đã nghe thấy tiếng gọi của Chung trấn Văn, nàng cố hết sức mấp máy đôi môi một hồi lâu...nói lẩm bẩm rằng:

- Chàng...cay độc như thế sao?

Chung trấn Văn nói:

- Nàng đã hạ thủ với ta trước mà!

- Phải...vì ta...hận chàng...

http://tieulun.hopto.org

Chung trấn Văn cứ lẳng lặng đưa mắ
ngắm nhìn Hạ ngọc mạn không nói gì hết...hắ
biết nói gì với nàng đây?

Hạ ngọc Mạn mặt hơi biến sắc, nói:

- Chung trấn Văn...ngươi...hãy cút khỏ
đây...cho ta...

Chung trấn Văn khẽ gật đầu nói:

- Phải, ta sẽ rời khỏi đây thôi...

Hắn không biết phải nói gì bây giờ, thế r
hắn quay người chạy ra khỏi nhà ngay!

Hứa nguyệt Hà và người bịt mặt bận áo
đang đấu với nhau rất là khốc liệt, võ công c
hai người không hơn không kém, mồ hôi tr
trán của họ đã toát ra lấm tấm.

Chung trấn Văn gầm hét một tiế
gậy tấn công vào người áo đỏ luôn.

Người áo đỏ không ngờ Chung trấn Văn
gia nhập vòng chiến như thế, y đang

mình kinh hãi, thì bóng gậy của Chung trấn Văn đã quét vào sau lưng y mạnh như vũ bão.

Quả thật võ công của người áo đỏ cũng cao cường hết sức, ngay lúc Chung trấn Văn vung gậy quét tới nhanh như cắt, thì y đã lượn mình nhảy lùi ra sau ngay...

Cũng ngay lúc người áo đỏ nhảy lùi ra sau, thì Hứa nguyệt Hà đã lượn mình lướt tới, phóng ra một chưởng tấn công vào người áo đỏ nhanh như điện chớp.

Người áo đỏ trông thấy Hứa nguyệt Hà phóng chưởng tấn công bất thình lình như thế, biết rằng không thể tránh né được nữa, tức thì đánh liền, giơ tay phải đẩy tới một chưởng đụng cứng một chưởng của Hứa nguyệt Hà luôn...

Kêu đùng một tiếng, hai đạo chưởng lực hùng hậu va chạm vào nhau, làm cho đất cát bay tung tóe đen nghịt cả một vòm trời, Hứa nguyệt Hà bỗng cảm thấy khí huyết đảo lộn, há mồm phun ra một bụm máu tươi té ngồi trên đất.

http://tieulun.hopto.org

Vì hai người có võ công ngang nhau, nên ngay lúc Hứa nguyệt Hà té ngồi trên đất, thì người áo đỏ cũng há mồm phun ra một bụm máu tươi té ngồi ra đất như Hứa nguyệt Hà ngay.

Chung trấn Văn vung gậy quét tới và gầm hét nói:

- Hãy tiếp ta một gậy nữa xem nào...

Thình lình ngay lúc Chung trấn Văn thoạt vừa quơ gậy tấn công tới, bỗng có một tiếng gầm hét vang tới nói:

- Xin các hạ hãy dừng tay lại...

Tiếp theo tiếng gầm hét, có một bóng người loạng choạng nhào vào sân trường nhanh như cắt.

Chung trấn Văn thu hồi thế công, nhảy lùi ra sau vài bước, đảo mắt nhìn ra trước, thì ra người này là Đàm tử Thanh!

Chỉ thấy Đàm tử Thanh há mồm phun [illegible] tua tủa, mặt mày tái mét, nói giọng đứt đoạn rằng:

- Các hạ, ngài định giết...nàng...chăng?

Chung trấn Văn nghe nói thế ngạc nhiên hỏi?

- Chẳng lẽ ngươi không muốn giết nàng?

Đàm tử Thanh định mở miệng trả lời, tức thì lại ộc ra một bụm máu tươi nữa, mặt mày tái mét không còn chút máu. Chung trấn văn trông thấy lấy làm thương xót, vội thò tay lấy nửa gói Kim nguyên Tán ra, đổ vào miệng Đàm tử Thanh ngay, sau đó giơ tay vỗ vào ba mươi sáu đại huyệt của y và vận công trị thương cho y luôn.

Vì Đàm tử Thanh vốn đã bị thương khá nặng, sau lại vọng động chơn khí hét to một tiếng, nên công lực toàn thân thất tán, đến đỗi khí huyết đảo lộn công vào tâm mạch.

http://tieulun.hopto.org

Chung trấn Văn phải mất cả nửa tiếng đồng hồ để trị thương cho y.

Nhờ linh dược và công lực trị thương của Chung trấn Văn, nên Đàm tử Thanh đã hoàn toàn phục hồi công lực lại hết.

Chung trấn Văn thở phào một cái rất nhẹ nhõm, hắn đảo mắt nhìn vào hiện trường, bỗng giác giật bắn người lên.

Vì Hạ ngọc mạn đã biến đi đâu mất!

Chung trấn Văn cả kinh biến sắc, hắn không còn hơi sức nào quan tâm đến hiện trường này nữa, lập tức phi thân chạy ra hậu viện ngay, hắn phóng mắt nhìn ra trước, thấy nơi xa xa có một bóng người dang thoăn Chung trấn Văn cứ lẳng lặng đưa mắt ngắm nhìn Hạ ngọc mạn không nói gì thoắt bước đi.

Chung Trấn Văn lập tức lượn mình đuổi theo bóng đen ấy, quả nhiên người này chính là Hà Ngọc Mạn.

Chung Trấn Văn lấy làm xúc động, khẽ gọi một tiếng:

- Hạ cô nương...

Hạ Ngọc Mạn loạng choạng dừng bước lại, đưa đôi mắt vô thần chăm chăm ngắm nhìn Chung Trấn Văn một cái, sau đó cười cay đắng một tiếng nói:

- Ta không phải là Hạ cô nương mà là Đàm phu nhân.

Chung Trấn Văn đau lòng nói:

- Nàng định đi đâu thế?

Hạ Ngọc Mạn nghe nói thế, bất giác cất tiếng cười như điên như cuồng, tiếng cười y như tiếng gào khóc của quỷ dữ nơi địa ngục, nghe thật thê lương não nùng hết sức, nàng dừng tiếng cười lại nói:

- Ngài thắc mắc ta đi đâu để làm gì?

Chung trấn Văn mủi lòng nói:

http://tieulun.hopto.org

- Nàng đã bị thương.

- Ta xin nhớ ngài đã ban cho một gậy này, bây giờ ngài hãy tránh đường đi cho ta.

- Chẳng lẽ ta không thể thỉnh giáo nàng định đi đâu chăng?

Hạ ngọc Mạn mặt hơi biến sắc nói:

- Phu quân ta chưa chắc đã có quyền quản lý ta, chẳng lẽ ngài lại quản lý ta được chăng?

Nghe nói thế, Chung trấn Văn từ từ cúi đầu xuống, phải, hắn không có quyền hạn gì thắc mắc nàng đi đâu hết.

Chung trấn Văn cảm khái thở dài một tiếng, nói:

- Phải ta chẳng có quyền hạn gì thắc mắc nàng đi đâu hết, thế nhưng vì ta đã đánh nàng bị trọng thương như vậy, ta còn một gói Kim nguyên Tán, xin nàng hãy nhận lấy, để cho ta được yên tâm.

Hạ ngọc Mạn lạnh lùng nói:

- Xin cám ơn lòng tốt của ngài, Hạ ngọc Mạn vẫn chịu đựng được thương thế nho nhỏ này vậy.

- Thế nhưng lòng ta không được yên cho lắm.

- Không, giữa Chung trấn Văn ngài và ta không còn cảm tình gì nữa, nàng cười lạnh lùng một tiếng, trầm giọng nói:

- Này Chung trấn Văn, ngài có tránh đường đi chăng thì nói?

Lòng Chung trấn Văn đau như cắt, miệng mấp máy muốn nói lại thôi, cuối cùng hắn thở dài một tiếng bước ngang vài bước tránh đường đi cho nàng.

Hạ ngọc Mạn chẳng thèm dòm ngó gì tới Chung trấn Văn hết, nàng chỉ trầm giọng cười lạnh lùng thay cho lời nói nàng thôi. Y như một

http://tieulun.hopto.org

cặp tình nhân đã thương tâm ly biệt, họ lặng lặng không nói gì hết...

Bước đi của Hạ ngọc Mạn nặng nề vô cùng, từ từ xa lần, nàng đã ao ước Chung trấn Văn sẽ lên tiếng gọi nàng dừng lại, hắn chỉ thầm lặng đưa mắt nhìn bước đi loạng choạng nặng nề của Hạ ngọc mạn mà thôi, bóng lưng cô đơn lạnh lẽo ấy từ từ xa dần...

Chung trấn Văn nói lẩm bẩm một mình

- Nàng hãy đi đi...đời người chỉ là một giấc chiêm bao...

Hắn cười thật thê lương, sau đó cất bước quay trở lại và bước vào nhà luôn.

Bấy giờ trong nhà chỉ còn lại Hứa nguyệt Hà và Đàm tử Thanh, không thấy bóng người áo đỏ nữa, Đàm tử Thanh nghe thấy chân bước của Chung trấn Văn, bèn cất tiếng hỏi:

- Nàng cũng bỏ đi rồi chăng?

- Nàng ư? ...Hạ ngọc Mạn chăng?

- Phải, nàng bỏ đi rồi ư?

Chung trấn Văn buồn bã nói:

- Phải, nàng bỏ đi rồi.

Đàm tử Thanh nghe nói thế đã cười thật thương tâm, nụ cười chứa đựng bao nỗi khổ cố sự quá khứ?

Thần tình thê lương đau khổ đã hiện trên nét mặt Đàm tử Thanh, chàng nói lẩm bẩm một mình:

- Phải nàng đến lúc phải đi vậy... nàng đã đau khổ nhiều rồi.

Thế nhưng đây là lời nói tự đáy lòng, quả thật chàng biết rằng Hạ ngọc Mạn vì chàng mà chịu lắm điều uẩn khúc trong lòng.

Đàm tử Thanh suy nghĩ đến đây lại nói tiếp:

http://tieulun.hopto.org

- Này các hạ, Khâu lệ Xuân cũng đi rồi chăng?

- Khâu lệ Xuân ư? Có phải người mặc áo đỏ ấy chăng?

- Đúng thế.

- Y cũng bỏ đi rồi chăng?

- Xin các hạ đuổi theo mời y trở về đây cho tại hạ được chăng?

- Đuổi theo cô ta ư?

- Phải sự kiện này chôn giấu trong lòng ta từ lâu rồi, phải để cho nàng biết, đồng thời xin nói lại với ngài biết rằng, hạ ngọc mạn vẫn trong sạch .

Chung trấn Văn run bắn người lên, buộ miệng nói

- Trong sạch ư?

- Phải, nàng vẫn trong sạch

- Thế...hai người không phải là vợ chồng với nhau chăng?

Đàm tử Thanh lắc đầu nói:

- Ngài có biết cố sự giữa ta và Khâu lệ Xuân với Hạ ngọc Mạn chăng?

- Không biết.

- Phải, ngài không thể nào biết được hết, ngoại trừ ta ra, không bất cứ một ai biết sự cố này cả, khi ta kể hết mối quan hệ giữa ba người chúng ta, các hạ có bằng lòng giúp tại hạ tìm nàng quay trở về đây chăng?

Chung trấn Văn khẽ gật đầu nói:

- Ta bằng lòng điều kiện của ngươi

Đàm tử Thanh lấy làm an ủi cười rằng:

- Hạ ngọc Mạn vẫn còn trong sạch, nàng không phải là phu nhân của ta...

http://tieulun.hopto.org

Năm ấy ta hai mươi tuổi, ta và hạ ngọc với Khâu lệ Xuân là ba người bạn chơ thâ nhau, hai người con gái này thảy đều yêu nhưng ta chỉ yêu Khâu lệ Xuân mà thôi!

Cuối cùng ta quyết định kết hôn với K lệ Xuân, vì ta nghĩ rằng phải sớm dứt khoát tình tay ba này mới được, bằng không để gian kéo dài sẽ làm khổ cho nhau.

Sau khi ta và Khâu lệ Xuân kết hôn, thì ngọc Mạn cũng biệt tăm luôn.

Một năm sau, ta và Khâu lệ Xuân s được một đứa con trai, cuộc sống trong gia đ có vẻ hạnh phúc hơn.

Thế nhưng sự kiện bất hạnh đã xảy đến ta...

Người tình cũ của Khâu lệ Xuân mất t nhiều năm đã bất thình lình quay trở về.

Chính ta cũng không biết trước trước Khâu lệ Xuân đã có một người tình như thế.

Từ đó cứ năm ba hôm nàng ra ngoài một lần, để hội ngộ với tình nhân nàng.

Phần ta yêu nàng, phần thì hai chúng ta đã có con, nên ta đã cố chịu đựng và khuyên can nàng, thế nhưng chẳng có hiệu quả gì hết.

Không ngờ một hôm nàng đã đánh độc móc mù đôi mắt của ta, và đã nhẫn tâm bỏ rơi chồng con đi theo người tình ấy.

Quả thật ta không ngờ người nữ nhân này lại có lòng dạ độc ác đến thế!

Thế nhưng ta không hận Khâu lệ Xuân, chỉ tự trách mình không sáng mắt đã lấy phải một người vợ như thế, đến đỗi gây nên đại họa như vậy

Bấy giờ hài nhi của ta đã tròn ba tuổi.

Sau khi hai mắt của ta mất ánh sáng, không còn thú vị gì với thế sự nữa, ta cho rằng tất cả những gì ta có trên thế gian này, đã hoàn toàn mất hết.

http://tieulun.hopto.org

Thế nhưng trong lúc ta đang thương tuyệt vọng chỉ muốn tìm cái chết, thì bỗng nh Hạ ngọc Mạn đã xuất hiện.

Sau khi nàng nghe ta nói sự biến vừa ra, nàng đã an ủi và chăm sóc ta hết lòng

Nếu chẳng nhờ Hạ ngọc Mạn an ủi ta, ta không còn can đảm sống tiếp tục nữa.

Có lẽ nàng mủi lòng thương xót và thấy bất hạnh, sau khi hai mắt ta mù lòa, nàng đ lại chăm sóc ta như một tử mẫu chăm sóc hài vậy.

Ta đã đánh mất tình cảm ấm cúng trên gian này, nay bỗng nhiên tiếp thọ được ân t chiếu cố đầm ấm như thế, làm sao chẳng bảo xúc động đến đỗi suýt nữa phải rơi lệ chăng?

Khi đứa con ba tuổi của ta mỗi một lần đến mẹ nó, lại khiến ta thương tâm đến không còn muốn sống nữa.

Hạ ngọc Mạn trông thấy tình cảnh bi thảm này, nàng đã lấy làm đau lòng hết sức, nàng vì không muốn lưu lại một ám ảnh đáng ghê sợ trong tiểu tâm linh của đứa hài nhi bất hạnh này, thế rồi nàng bằng lòng làm mẹ của hài nhi

Nghĩa cử cao thượng này khiến ta cảm động khóc thật bi ai, một nữ hài nhi chưa xuất giá đã bằng lòng hy sinh cho ta như vậy, thiên hạ này còn sự việc nào khiến ta phải cảm động hơn nữa chăng?

Nàng đã chăm sóc ta y như một người vợ hiền đã chăm sóc chồng vậy, hài nhi ta đã gọi nàng là "mẹ" như thế tâm linh của tiểu sanh vật này mới được tình ấm cúng của mẫu thân.

Chung trấn Văn nghe kể đến đây, sực như hiểu ra mọi việc, nói:

- Thế rồi, hai ngươi đã xưng hô với nhau bằng thân phận phu thê chứ gì?

http://tieulun.hopto.org

- Phải, chúng ta đã xưng hô với nhau
tiếng phu thê, trên thực tế thì nàng không
là phu nhân của ta, chính Khâu lệ Xuân n
phu nhân ta vậy.

* * *

HỒI THỨ 49

GIẢI NGHI VẤN HẬN LỠ LÀNG

Chung Trấn Văn nói:

_ Nói như vậy, quả thật Hạ Ngọc Mạn đúng là trong sạch rồi?

_ Phải, đúng ra lúc nãy ngài phải để nàng giải thích, thật ra dù ta có nói cho ngài nghe, chưa chắc ngài đã tin vậy.

Chung Trấn Văn sợ quýnh lên nói:

http://tieulun.hopto.org

_ Tại sao ngươi không nói sớm hơn mộ
chút nào?

Đàm Tử Thanh cười cay đắng nói:

_ Các hạ kém thông minh thôi, nếu q
thật Hạ Ngọc Mạn là phu nhân của ta, làm gì
lại để hai ngươi vào trong nhà bếp ư, mục đí
của ta bảo các hạ xuống nhà bếp chính là b
ngài nghe nàng giải thích có sự vậy.

Chung Trấn Văn lại lầm lỗi lần nữa, h
xúc động run run rằng:

_ Ta phải đi tìm nàng ngay bây giờ.

Dứt lời, hắn định lượn mình chạy đi, bỗ
Hứa Nguyệt Hà lướt tới chặn đường đi hắn l
nói:

_ Thưa Chưởng môn nhân, xin hãy ng
thiếp nói vài lời.

Chung Trấn Văn quýnh quáng nói:

_ Ta phải rượt theo tìm nàng xin lỗi mới
ược!

Hứa Nguyệt Hà cười cay đắng nói:

_ Ngài đã làm cho nàng thương tâm, cho dù
hàng tìm được nàng thì chưa chắc nàng nghe lời
giải thích của ngài đâu, hơn nữa, có lẽ nàng đã đi
mất rồi.

Chung Trấn Văn nói lẩm bẩm rằng:

_ Ta lại làm một việc sai lầm lần nữa.

Hứa Nguyệt Hà cười nhạt nói:

_ Ngài vẫn còn cơ hội tìm gặp lại nàng
không sai.

Chung Trấn Văn nói giọng cương quyết
rằng:

_ Phải, ta quyết tìm cho nàng mới xong...

http://tieulun.hopto.org

Nói đến đây, Chung Trấn Văn không c
chịu đựng được nữa, nước mắt đã nhỏ ròng ròn
xuống.

Hứa Nguyệt Hà cảm khái thở dài một tiế
nói:

_ Ngài chớ thương tâm làm gì nữa, phải g
gìn sức khỏe là hơn.

Chung Trấn Văn không nói gì nữa, hắn b
quay sang hướng Đàm Tử Thanh nói:

_ Các hạ có cần tìm Khâu Lệ Xuân trở
chăng?

Đàm Tử Thanh cười cay đắng nói:

_ Phải, ta muốn nàng trở lại, vì hài nhi r
cần nàng.

Chung Trấn Văn khẽ gật đầu một cái, qua
sang nói với Hứa Nguyệt Hà:

_ Thế thì chúng ta chia hai đường đi tìm
Khâu Lệ Xuân về, ta phải cho nữ nhân này vài
bạt tai mới được.

Hứa Nguyệt Hà ngạc nhiên nói:

_ Tại sao thế?

_ Thay mặt Đàm Tử Thanh dạy dỗ y một
phen.

Thế rồi Chung Trấn Văn và Hứa NGuyệt
Hà từ biệt Đàm Tử Thanh, phi thân chạy ra khỏi
trang viện để đuổi theo Khâu Lệ Xuân.

Thời gian Khâu Lệ Xuân rời khỏi đây chỉ
độ khoảng nửa tiếng đồng hồ, đồng thời y lại
thân mang trọng thương, muốn đuổi theo y cũng
chẳng phải là chuyện khó gì hết.

Chung trấn Văn và Hứa nguyệt Hà chạy
nhanh một hơi, khoảng nửa tiếng đồng hồ sau,
quả nhiên họ phát hiện có một bóng người áo đỏ
đang thoăn thoắt bước đi trong một khu rừng ở
trước mặt.

http://tieulun.hopto.org

Chung trấn Văn lập tức gia tốc chạy nhanh hơn, hai bóng người lao thẳng về phía trước mặt bóng người áo đỏ nhanh như điện chớp.

Bóng người áo đỏ bỗng thấy có hai bóng người bay lượn tới và chặn lại đường đi, bất giác giật mình thụt lùi ra sau một bước, phóng mắt nhìn tới trước, tức thì cả kinh thất sắc lùi ra sau một bước nữa.

Chung trấn Văn đưa mắt chăm chăm nhìn vào chiếc khăn bịt mặt của đối phương,lạnh lùng nói:

- Có phải ngươi chính là Khâu lệ Xuân ư?

- Đúng thế...

Giọng nói của đối phương run run...

Chung trấn Văn cười lạnh lùng một tiếng, thình lình lao tới và vung gậy thọc vào chiếc khăn bịt mặt của đối phương nhanh như điện chớp.

Chung trấn Văn đã bất thình lình vung gậy tấn công tới, người áo đỏ đã giật bắn người lên, kêu xoẹt một cái, tức thì chiếc khăn bịt mặt của Khâu lệ Xuân đã bị cây gậy của Chung trấn Văn khều ra luôn.

Chung trấn Văn lùi ra sau hai bước, phóng mắt nhìn tới trước, tức thì ngẩn người ra tại chỗ ngay.

Sau khi chiếc khăn biệt mặt được gỡ xuống, tức thì một gương mặt xinh đẹp như hoa phù dung hiện ra trước mắt ngay!

Quả thật Khâu lệ Xuân là một mỹ nhân tuyệt sắc ở trần gian này!

Chung trấn Văn thu hồi ánh mắt, nói giọng lạnh lùng rằng:

- Tại sao ngươi đã mạo danh Truy hồn thủ ư?

Lửa giận trong lòng sôi lên sùng sục, Khâu lệ Xuân căm phẫn nói:

http://tieulun.hopto.org

- Sao ngươi lại biết ta mạo danh Truy hồn thủ ư?

Nghe đối phương nói như thế, Chung trấn Văn ngẩn người trong giây lát, sau đó nói:

- Chẳng lẽ ngươi chính là Truy Hồn Thủ chăng?

Khâu lệ Xuân nói:

- Các hạ không có quyền hạn hỏi về điều này.

Chung trấn Văn mặt hơi biến sắc, nói:

- Ta phải hỏi cho biết mới xong.

Khâu lệ Xuân cười nhạt nói:

- Đúng thế, với võ công của các hạ thì có thể hỏi như vậy, thế thì ngài muốn sao bây giờ?

Dứt lời, cô ta từ từ cúi đầu xuống, hình như y sẵn sàng chịu sự khống chế của Chung trấn Văn.

Chung trấn Văn không thể nào ngờ rằng, nữ nhân này lại xuất thủ cay độc được hết, vì nữ nhân này vẫn có một thần tình mềm mại âu yếm kia mà.

Chung trấn Văn hỏi:

- Có phải Đàm tử Thanh chính là phu quân của ngươi ư?

Khâu lệ Xuân giật mình ngước đầu lên nhìn, hai ánh mắt lạ lùng chăm chăm nhìn vào mặt Chung trấn Văn, hình như cô ta nghe nói câu này đã giật mình kinh hãi không kém!

Chung trấn Văn lạnh lùng hét lớn tiếng nói:

- Ngươi hãy trả lời đi!

- Các hạ vẫn không quyền hạn gì hỏi điều này hết.

Chung trấn Văn nổi cơn thịnh nộ nói:

http://tieulun.hopto.org

- Sao ngươi lại biết ta mạo danh Truy hồn thủ ư?

Nghe đối phương nói như thế, Chung trấn Văn ngẩn người trong giây lát, sau đó nói:

- Chẳng lẽ ngươi chính là Truy Hồn Thủ chăng?

Khâu lệ Xuân nói:

- Các hạ không có quyền hạn hỏi về điều này.

Chung trấn Văn mặt hơi biến sắc, nói:

- Ta phải hỏi cho biết mới xong.

Khâu lệ Xuân cười nhạt nói:

- Đúng thế, với võ công của các hạ thì có thể hỏi như vậy, thế thì ngài muốn sao bây giờ?

Dứt lời, cô ta từ từ cúi đầu xuống, hình như y sẵn sàng chịu sự khống chế của Chung trấn Văn.

Chung trấn Văn không thể nào ngờ rằng, nữ nhân này lại xuất thủ cay độc được hết, vì nữ nhân này vẫn có một thần tình mềm mại âu yếm kia mà.

Chung trấn Văn hỏi:

- Có phải Đàm tử Thanh chính là phu quân của ngươi ư?

Khâu lệ Xuân giật mình ngước đầu lên nhìn, hai ánh mắt lạ lùng chăm chăm nhìn vào mặt Chung trấn Văn, hình như cô ta nghe nói câu này đã giật mình kinh hãi không kém!

Chung trấn Văn lạnh lùng hét lớn tiếng nói:

- Ngươi hãy trả lời đi!

- Các hạ vẫn không quyền hạn gì hỏi điều này hết.

Chung trấn Văn nổi cơn thịnh nộ nói:

http://tieulun.hopto.org

- Ta lập lại lần nữa, có phải Đàm tử Thanh chính là phu quân của ngươi ư?

Trông thấy cặp mắt nảy lửa của Chung trấn Văn, Khâu lệ Xuân bất giác rùng mình lạnh toát mồ hôi.

Khâu lệ Xuân lạnh lùng nói:

- Đúng thế, y chính là phu quân của ta vậy.

- Ngươi thừa nhận như thế chứ?

- Ta từng thừa nhận như thế, nhưng mà bây giờ thì ta không công nhận y là phu quân của ta.

Chung trấn Văn cười lạnh lùng một tiếng, nói:

- Chính ngươi đã móc hai mắt của phu quân ngươi?

- Đúng thế!

- Người đàn bà độc ác hết sức.

Khâu lệ Xuân mỉm cười nói:

- Đúng thế, Khâu lệ Xuân từng là một nữ n có lòng dạ độc ác

Chung trấn Văn cất tiếng cười như điên ư khùng nói:

- Quả thật không thể dung thứ ngươi rồi...

- Thế nào? Các hạ muốn nhúng tay vào ác này chăng?

Chung trấn Văn bỗng lại thở dài một tiếng ói:

- Tại sao ngươi nhẫn tâm hạ độc thủ với y như thế?

- Ta không yêu y.

- Cho dù ngươi không yêu Đàm tử Thanh, ngươi cũng không nên hạ độc thủ như thế , huống hồ y là một con người tử tế.

http://tieulun.hopto.org

- Phải, quả thật y là một người tử tế hết sức.

- Ngươi đã thừa nhận y là một con người tử tế thế tại sao ngươi lại hạ độc thủ với y như vậy?

- Vì tình nhân ta, nên ta không thể chẳng hạ độc thủ.

- Đàm tử Thanh không có lỗi gì hết, y vẫn yêu ngươi, mặc dù ngươi móc đôi mắt đã hại y mù lòa như vậy, thế nhưng y vẫn không hờn trách gì ngươi hết, ngươi phải thông cảm y chứ?

- Thông cảm y ư? Khâu lệ Xuân cất tiếng cười như điên như cuồng nói:

- Giữa hai chúng ta chẳng có gì để thông cảm nhau hết.

Chung trấn Văn mặt mày biến sắc nói:

- Chẳng những ngươi xuất thủ độc ác, đồng thời có lòng dạ như sắt đá, Đàm tử Thanh có mối thù gì với ngươi mà ngươi nhẫn tâm móc mù cả

hai mắt của y như thế? Chẳng lẽ giữa các ngươi không có chút tình cảm gì hết sao?

Khâu lệ Xuân nói giọng cương quyết rằng:

- Không có chút tình cảm gì cả.

Chung trấn Văn nghiến răng, nói:

- Ngươi không thương hại y chăng?

- Không.

Chung trấn Văn không còn chịu đựng được nữa, lửa giận trong lòng đã sôi lên sùng sục, thế rồi hắn căm phẫn gầm hét nói:

- Chẳng lẽ ngươi bỏ cả con trai ngươi sao?

- Không phải con của ta...

Khâu lệ Xuân nói chưa hết lời, thì Chung trấn Văn gầm hét nói:

- Ta phải dạy cho ngươi một bài học mới được, hạng đàn bà tàn ác như ngươi còn lưu lại làm gì nữa.

http://tieulun.hopto.org

Dứt lời, hắn vung tay phải nhanh như cắ
kêu bốp bốp hai cái, tức thì hắn đã tát cho Khâ
lệ Xuân hai bạt tai đến đổi hai mắt của y nổ
đom đóm lửa, và thân người loạng choạng đán
hai vòng suýt nữa phải té ngã ra đất luôn.

Máu tươi từ hai bên khóe miệng chảy c
xuống y nghiến răng nói giọng cương quyết:

- Chỉ có mỗi hai bạt tai này sao?

Chung trấn Văn căm phẫn nói tiếp:

- Nếu ngươi cứng đầu nữa, thì ta sẽ c
thêm vài bạt tai tiếp

- Chúng ta không còn gì để nói nữa, ta
ghi nhớ hai bạt tai của các hạ đã ban cho.

Dứt lời định quay người bỏ đi, Chung tr
Văn nói:

- Này Khâu lệ Xuân ngươi không cả
rằng ngươi đã xử tàn nhẫn với Đàm tử Th
quá mức ư? Vì ngươi mà y mất đi cặp mắt,
sinh sống trong cảnh đen tối không một c

- Tại sao không thể được ư? Miễn ngươi vẫn còn yêu chàng.

- Không...

Khâu lệ Xuân khóc thật thương tâm nói tiếp:

- Lúc ta kết hôn với chàng đã không còn trinh tiết...

Chung trấn Văn nói:

- Nếu quả thật ngươi vẫn trung thành yêu chàng thì việc trinh tiết chẳng đáng kể gì hết?

Hứa nguyệt Hà cũng tiếp lời nói:

- Phải, nếu ngươi vẫn yêu chàng, thì Đàm tử Thanh ắt không quan tâm đến việc này đâu, hơn nữa giữa hai ngươi đã hạ sanh được một đứa con, chẳng lẽ ngươi muốn lưu lại một ám ảnh mất mẹ ghê sợ ấy trong tiểu tâm linh của hài nhi ngươi sao?

http://tieulun.hopto.org

Khâu lệ Xuân cười cay đắng một tiếng, lắc đầu nói:

- Không bao giờ có chuyện đó được, chắc chắn Đàm tử Thanh không dung thứ ta đâu.

Khâu lệ Xuân vùng mình đứng lên, cười thật thê lương, nói tiếp:

- Phải chàng không bao giờ tha thứ ta hết, cho dù chàng có dung thứ ta, thì trong thâm tâm chàng cũng đã lưu lại một ánm ảnh khiếp sợ...

Y nói tới đây, dừng lại giây lát, sau đó nói tiếp:

- Xin các hạ chớ cưỡng bức ta, ta chỉ là một đàn bà có lòng dạ độc như rắn rết mà thôi

Chung trấn Văn nói:

- Chẳng lẽ ngươi không quay trở lại thật sao?

Khâu lệ Xuân lắc đầu nói:

- Không!

Chung trấn Văn lạnh lùng nói:

- Chẳng lẽ ngươi muốn hạnh phúc của y hủy trong tay ngươi chăng?

- Ta không yêu y.

- Ngươi nói dối.

Khâu lệ Xuân nghe Chung trấn Văn gầm hét như thế, kinh hãi đưa mắt nhìn hắn, nói:

- Tại sao ta phải nói dối chăng?

- Ngươi vẫn yêu y, tại vì ngươi tự ti, cho nên ngươi mới không dám quay trở về chứ gì?

Khâu lệ Xuân ngẩn người ra giây lát, sau đó nói:

- Bất luận thế nào đi nữa, mọi việc đã trở thành quá khứ, ta không muốn đề cập việc này nữa.

http://tieulun.hopto.org

- Nói như thế, ngươi quyết định không quay trở lại rồi chứ gì?

Khâu lệ xuân lắc đầu nói:

- Xin các hạ hãy tránh đường, ta phải ngay bây giờ

Chung trấn Văn căm phẫn nói:

- Quả thật ngươi là một nữ nhân không cò thuốc nào cứu trị được nữa, ngươi không qua trở về thì ta quyết bảo ngươi trở về mới xong.

Dứt lời, hắn gơ tay nắm chặt cổ tay củ Khâu lệ Xuân, nhắm hướng trang viện chạy luôn!

Khâu lệ Xuân không ngờ Chung trấn V lại chơi một đòn này, y đã hớt hải gọi lớn tiếng:

- Ngươi không được làm nhục ta nha...

Chung trấn Văn chẳng thèm để ý cô ta k la gì hết, cứ thế kéo Khâu lệ Xuân chạy nha về hướng trước.

Chỉ trong nháy mắt, hai người đã vào trong nhà luôn.

Đàm tử Thanh vẫn ngồi ở đằng sau chiếc cửa, Chung trấn Văn nghiến răng giật mạnh Khâu lệ Xuân một cái, đẩy y ngã vào lòng Đàm tử Thanh, nói:

- Hãy trở về với phu quân ngươi xem nào.

Đàm tử Thanh bỗng thấy có một người ngã vào lòng mình, bất giác giật bắn người lên, Khâu lệ Xuân không còn chịu đựng được nữa, kêu òa một tiếng khóc thật thương tâm!

Đàm tử Thanh xiết chặt hai tay, ôm Khâu lệ Xuân vào lòng, nói lẩm bẩm rằng:

- Lệ Xuân...nàng có bằng lòng...trở về với ta chăng?...

Cuối cùng bản tánh hiền lành đã trở về với Khâu lệ Xuân, chơn thành đã cảm hóa cô ta, quả thật Đàm tử Thanh là một người tử tế vô cùng,

http://tieulun.hopto.org

Khâu lệ Xuân không thể làm buồn lòng chàn
nữa, thế rồi y nói giọng u oán:

- Này Tử Thanh, chàng có tha thứ thiế
chăng?

- Phải, ta vẫn yêu nàng, nàng có bằng lò
trở về với ta chăng?

Trông thấy tình cảnh này, Chung trấn V
và Hứa nguyệt Hà lấy làm cảm động hết s
Khâu lệ Xuân định trả lời, bỗng từ trong phò
có tiếng khóc trẻ nhỏ vang tới, Khâu lệ Xu
khẽ đẩy Đàm tử Thanh và đứng lên lập tức, nó

- Hài nhi chúng ta ngủ thức dậy khóc
kìa, để thiếp và dỗ nó xem nào...

Dứt lời, Khâu lệ Xuân chạy vào phò
ngay!

Đàm tử Thanh nghe Khâu lệ Xuân nói c
"hài nhi chúng ta "chàng lấy làm sung sướng
cùng, nét mặt chàng tươi lắn lên, quay sa
Chung tấn Văn cảm kích nói:

- Các hạ đã mang lại hạnh phúc cuối cùng cho vợ chồng chúng tôi, Đàm tử Thanh này không biết phải cảm tạ ngài như thế nào đây.

Chung trấn Văn nhún hai vai một cái, cười nhạt nói:

- Chớ cảm tạ làm gì nữa, từ rày về sau y sẽ là một hiền thê từ mẫu không sai rồi.

- Ta cũng nghĩ như ngài vậy.

Chung trấn Văn khẽ gật đầu không nói gì hết, Đàm tử Thanh trầm tư giây lát sau đó nói:

- Này các hạ, ngài còn yêu Hạ ngọc mạn chăng?

Chung trấn Văn cười cay đắng nói:

- Phải, ta phải tìm cho ra Hạ ngọc Mạn không sai!

- Nàng vẫn là trong sạch, các hạ phải tìm gặp nàng và khéo an ủi nàng, được như thế ta sẽ cảm kích ngài vậy.

http://tieulun.hopto.org

Vì hai người có võ công ngang nhau, nên ngay lúc Hứa nguyệt Hà té ngồi trên đất, thì người áo đỏ cũng há mồm phun ra một bụm máu tươi té ngồi ra đất như Hứa nguyệt Hà ngay.

Chung trấn Văn vung gậy quét tới và gầm hét nói:

- Hãy tiếp ta một gậy nữa xem nào...

Thình lình ngay lúc Chung trấn Văn thoạt vừa quơ gậy tấn công tới, bỗng có một tiếng gầm hét vang tới nói:

- Xin các hạ hãy dừng tay lại...

Tiếp theo tiếng gầm hét, có một bóng người loạng choạng nhào vào sân trường nhanh như cắt.

Chung trấn Văn thu hồi thế công, nhảy lùi ra sau vài bước, đảo mắt nhìn ra trước, thì ra người này là Đàm tử Thanh!

Chỉ thấy Đàm tử Thanh há mồm phun [illegible] tua tủa, mặt mày tái mét, nói giọng đứt đoạn rằng:

- Các hạ, ngài định giết...nàng...chăng?

Chung trấn Văn nghe nói thế ngạc nhiên hỏi?

- Chẳng lẽ ngươi không muốn giết nàng?

Đàm tử Thanh định mở miệng trả lời, tức thì lại ộc ra một bụm máu tươi nữa, mặt mày tái mét không còn chút máu. Chung trấn văn trông thấy lấy làm thương xót, vội thò tay lấy nửa gói Kim nguyên Tán ra, đổ vào miệng Đàm tử Thanh ngay, sau đó giơ tay vỗ vào ba mươi sáu đại huyệt của y và vận công trị thương cho y luôn.

Vì Đàm tử Thanh vốn đã bị thương khá nặng, sau lại vọng động chơn khí hét to một tiếng, nên công lực toàn thân thất tán, đến đỗi khí huyết đảo lộn công vào tâm mạch.

http://tieulun.hopto.org

Chung trấn Văn phải mất cả nửa tiếng đồng hồ để trị thương cho y.

Nhờ linh dược và công lực trị thương của Chung trấn Văn, nên Đàm tử Thanh đã hoàn toàn phục hồi công lực lại hết.

Chung trấn Văn thở phào một cái rất nhẹ nhõm, hắn đảo mắt nhìn vào hiện trường, bỗng giác giật bắn người lên.

Vì Hạ ngọc mạn đã biến đi đâu mất!

Chung trấn Văn cả kinh biến sắc, hắn không còn hơi sức nào quan tâm đến hiện trường này nữa, lập tức phi thân chạy ra hậu viện ngay, hắn phóng mắt nhìn ra trước, thấy nơi xa xa có một bóng người dang thoăn Chung trấn Văn cứ lẳng lặng đưa mắt ngắm nhìn Hạ ngọc mạn không nói gì thoắt bước đi.

Chung Trấn Văn lập tức lượn mình đuổi theo bóng đen ấy, quả nhiên người này chính là Hà Ngọc Mạn.

Chung Trấn Văn lấy làm xúc động, khẽ gọi một tiếng:

- Hạ cô nương...

Hạ Ngọc Mạn loạng choạng dừng bước lại, đưa đôi mắt vô thần chăm chăm ngắm nhìn Chung Trấn Văn một cái, sau đó cười cay đắng một tiếng nói:

- Ta không phải là Hạ cô nương mà là Đàm phu nhân.

Chung Trấn Văn đau lòng nói:

- Nàng định đi đâu thế?

Hạ Ngọc Mạn nghe nói thế, bất giác cất tiếng cười như điên như cuồng, tiếng cười y như tiếng gào khóc của quỷ dữ nơi địa ngục, nghe thật thê lương não nùng hết sức, nàng dừng tiếng cười lại nói:

- Ngài thắc mắc ta đi đâu để làm gì?

Chung trấn Văn mủi lòng nói:

http://tieulun.hopto.org

- Nàng đã bị thương.

- Ta xin nhớ ngài đã ban cho một gậy này, bây giờ ngài hãy tránh đường đi cho ta.

- Chẳng lẽ ta không thể thỉnh giáo nàng định đi đâu chăng?

Hạ ngọc Mạn mặt hơi biến sắc nói:

- Phu quân ta chưa chắc đã có quyền quản lý ta, chẳng lẽ ngài lại quản lý ta được chăng?

Nghe nói thế, Chung trấn Văn từ từ cúi đầu xuống, phải, hắn không có quyền hạn gì thắc mắc nàng đi đâu hết.

Chung trấn Văn cảm khái thở dài một tiếng, nói:

- Phải ta chẳng có quyền hạn gì thắc mắc nàng đi đâu hết, thế nhưng vì ta đã đánh nàng bị trọng thương như vậy, ta còn một gói Kim nguyên Tán, xin nàng hãy nhận lấy, để cho ta được yên tâm.

Hạ ngọc Mạn lạnh lùng nói:

- Xin cám ơn lòng tốt của ngài, Hạ ngọc Mạn vẫn chịu đựng được thương thế nho nhỏ này vậy.

- Thế nhưng lòng ta không được yên cho lắm.

- Không, giữa Chung trấn Văn ngài và ta không còn cảm tình gì nữa, nàng cười lạnh lùng một tiếng, trầm giọng nói:

- Này Chung trấn Văn, ngài có tránh đường đi chăng thì nói?

Lòng Chung trấn Văn đau như cắt, miệng mấp máy muốn nói lại thôi, cuối cùng hắn thở dài một tiếng bước ngang vài bước tránh đường đi cho nàng.

Hạ ngọc Mạn chẳng thèm dòm ngó gì tới Chung trấn Văn hết, nàng chỉ trầm giọng cười lạnh lùng thay cho lời nói nàng thôi. Y như một

http://tieulun.hopto.org

cặp tình nhân đã thương tâm ly biệt, họ lặng lặng không nói gì hết...

Bước đi của Hạ ngọc Mạn nặng nề vô cùng, từ từ xa lần, nàng đã ao ước Chung trấn Văn sẽ lên tiếng gọi nàng dừng lại, hắn chỉ thầm lặng đưa mắt nhìn bước đi loạng choạng nặng nề của Hạ ngọc mạn mà thôi, bóng lưng cô đơn lạnh lẽo ấy từ từ xa dần...

Chung trấn Văn nói lẩm bẩm một mình

- Nàng hãy đi đi...đời người chỉ là một giấc chiêm bao...

Hắn cười thật thê lương, sau đó cất bước quay trở lại và bước vào nhà luôn.

Bấy giờ trong nhà chỉ còn lại Hứa nguyệt Hà và Đàm tử Thanh, không thấy bóng người áo đỏ nữa, Đàm tử Thanh nghe thấy chân bước của Chung trấn Văn, bèn cất tiếng hỏi:

- Nàng cũng bỏ đi rồi chăng?

- Nàng ư? ...Hạ ngọc Mạn chăng?

- Phải, nàng bỏ đi rồi ư?

Chung trấn Văn buồn bã nói:

- Phải, nàng bỏ đi rồi.

Đàm tử Thanh nghe nói thế đã cười thật thương tâm, nụ cười chứa đựng bao nỗi khổ cố sự quá khứ?

Thần tình thê lương đau khổ đã hiện trên nét mặt Đàm tử Thanh, chàng nói lẩm bẩm một mình:

- Phải nàng đến lúc phải đi vậy... nàng đã đau khổ nhiều rồi.

Thế nhưng đây là lời nói tự đáy lòng, quả thật chàng biết rằng Hạ ngọc Mạn vì chàng mà chịu lắm điều uẩn khúc trong lòng.

Đàm tử Thanh suy nghĩ đến đây lại nói tiếp:

http://tieulun.hopto.org

- Này các hạ, Khâu lệ Xuân cũng đi rồi chăng?

- Khâu lệ Xuân ư? Có phải người mặc áo đỏ ấy chăng?

- Đúng thế.

- Y cũng bỏ đi rồi chăng?

- Xin các hạ đuổi theo mời y trở về đây cho tại hạ được chăng?

- Đuổi theo cô ta ư?

- Phải sự kiện này chôn giấu trong lòng ta từ lâu rồi, phải để cho nàng biết, đồng thời xin nói lại với ngài biết rằng, hạ ngọc mạn vẫn trong sạch .

Chung trấn Văn run bắn người lên, buộ miệng nói

- Trong sạch ư?

- Phải, nàng vẫn trong sạch

- Thế...hai người không phải là vợ chồng với nhau chăng?

Đàm tử Thanh lắc đầu nói:

- Ngài có biết cố sự giữa ta và Khâu lệ Xuân với Hạ ngọc Mạn chăng?

- Không biết.

- Phải, ngài không thể nào biết được hết, ngoại trừ ta ra, không bất cứ một ai biết sự cố này cả, khi ta kể hết mối quan hệ giữa ba người chúng ta, các hạ có bằng lòng giúp tại hạ tìm nàng quay trở về đây chăng?

Chung trấn Văn khẽ gật đầu nói:

- Ta bằng lòng điều kiện của ngươi

Đàm tử Thanh lấy làm an ủi cười rằng:

- Hạ ngọc Mạn vẫn còn trong sạch, nàng không phải là phu nhân của ta...

http://tieulun.hopto.org

Năm ấy ta hai mươi tuổi, ta và hạ ngọc với Khâu lệ Xuân là ba người bạn chơ thâ nhau, hai người con gái này thảy đều yêu nhưng ta chỉ yêu Khâu lệ Xuân mà thôi!

Cuối cùng ta quyết định kết hôn với K lệ Xuân, vì ta nghĩ rằng phải sớm dứt khoát tình tay ba này mới được, bằng không để gian kéo dài sẽ làm khổ cho nhau.

Sau khi ta và Khâu lệ Xuân kết hôn, thì ngọc Mạn cũng biệt tăm luôn.

Một năm sau, ta và Khâu lệ Xuân s được một đứa con trai, cuộc sống trong gia đ có vẻ hạnh phúc hơn.

Thế nhưng sự kiện bất hạnh đã xảy đến ta...

Người tình cũ của Khâu lệ Xuân mất t nhiều năm đã bất thình lình quay trở về.

Chính ta cũng không biết trước trước Khâu lệ Xuân đã có một người tình như thế.

Từ đó cứ năm ba hôm nàng ra ngoài một lần, để hội ngộ với tình nhân nàng.

Phần ta yêu nàng, phần thì hai chúng ta đã có con, nên ta đã cố chịu đựng và khuyên can nàng, thế nhưng chẳng có hiệu quả gì hết.

Không ngờ một hôm nàng đã đánh độc móc mù đôi mắt của ta, và đã nhẫn tâm bỏ rơi chồng con đi theo người tình ấy.

Quả thật ta không ngờ người nữ nhân này lại có lòng dạ độc ác đến thế!

Thế nhưng ta không hận Khâu lệ Xuân, chỉ tự trách mình không sáng mắt đã lấy phải một người vợ như thế, đến đỗi gây nên đại họa như vậy

Bấy giờ hài nhi của ta đã tròn ba tuổi.

Sau khi hai mắt của ta mất ánh sáng, không còn thú vị gì với thế sự nữa, ta cho rằng tất cả những gì ta có trên thế gian này, đã hoàn toàn mất hết.

http://tieulun.hopto.org

Thế nhưng trong lúc ta đang thương tuyệt vọng chỉ muốn tìm cái chết, thì bỗng nh Hạ ngọc Mạn đã xuất hiện.

Sau khi nàng nghe ta nói sự biến vừa ra, nàng đã an ủi và chăm sóc ta hết lòng

Nếu chẳng nhờ Hạ ngọc Mạn an ủi ta, ta không còn can đảm sống tiếp tục nữa.

Có lẽ nàng mủi lòng thương xót và thấy bất hạnh, sau khi hai mắt ta mù lòa, nàng đ lại chăm sóc ta như một tử mẫu chăm sóc hài vậy.

Ta đã đánh mất tình cảm ấm cúng trên gian này, nay bỗng nhiên tiếp thọ được ân t chiếu cố đầm ấm như thế, làm sao chẳng bảo xúc động đến đỗi suýt nữa phải rơi lệ chăng?

Khi đứa con ba tuổi của ta mỗi một lần đến mẹ nó, lại khiến ta thương tâm đến không còn muốn sống nữa.

Hạ ngọc Mạn trông thấy tình cảnh bi thảm này, nàng đã lấy làm đau lòng hết sức, nàng vì không muốn lưu lại một ám ảnh đáng ghê sợ trong tiểu tâm linh của đứa hài nhi bất hạnh này, thế rồi nàng bằng lòng làm mẹ của hài nhi

Nghĩa cử cao thượng này khiến ta cảm động khóc thật bi ai, một nữ hài nhi chưa xuất giá đã bằng lòng hy sinh cho ta như vậy, thiên hạ này còn sự việc nào khiến ta phải cảm động hơn nữa chăng?

Nàng đã chăm sóc ta y như một người vợ hiền đã chăm sóc chồng vậy, hài nhi ta đã gọi nàng là "mẹ" như thế tâm linh của tiểu sanh vật này mới được tình ấm cúng của mẫu thân.

Chung trấn Văn nghe kể đến đây, sực như hiểu ra mọi việc, nói:

- Thế rồi, hai ngươi đã xưng hô với nhau bằng thân phận phu thê chứ gì?

http://tieulun.hopto.org

- Phải, chúng ta đã xưng hô với nhau
tiếng phu thê, trên thực tế thì nàng không
là phu nhân của ta, chính Khâu lệ Xuân n
phu nhân ta vậy.

* * *

HỒI THỨ 49

GIẢI NGHI VẤN HẬN LỠ LÀNG

Chung Trấn Văn nói:

_ Nói như vậy, quả thật Hạ Ngọc Mạn đúng là trong sạch rồi?

_ Phải, đúng ra lúc nãy ngài phải để nàng giải thích, thật ra dù ta có nói cho ngài nghe, chưa chắc ngài đã tin vậy.

Chung Trấn Văn sợ quýnh lên nói:

http://tieulun.hopto.org

_ Tại sao ngươi không nói sớm hơn mộ
chút nào?

Đàm Tử Thanh cười cay đắng nói:

_ Các hạ kém thông minh thôi, nếu q
thật Hạ Ngọc Mạn là phu nhân của ta, làm gì
lại để hai ngươi vào trong nhà bếp ư, mục đí
của ta bảo các hạ xuống nhà bếp chính là b
ngài nghe nàng giải thích có sự vậy.

Chung Trấn Văn lại lầm lỗi lần nữa, h
xúc động run run rằng:

_ Ta phải đi tìm nàng ngay bây giờ.

Dứt lời, hắn định lượn mình chạy đi, bỗ
Hứa Nguyệt Hà lướt tới chặn đường đi hắn l
nói:

_ Thưa Chưởng môn nhân, xin hãy ng
thiếp nói vài lời.

Chung Trấn Văn quýnh quáng nói:

_ Ta phải rượt theo tìm nàng xin lỗi mới
ược!

Hứa Nguyệt Hà cười cay đắng nói:

_ Ngài đã làm cho nàng thương tâm, cho dù
hàng tìm được nàng thì chưa chắc nàng nghe lời
giải thích của ngài đâu, hơn nữa, có lẽ nàng đã đi
mất rồi.

Chung Trấn Văn nói lẩm bẩm rằng:

_ Ta lại làm một việc sai lầm lần nữa.

Hứa Nguyệt Hà cười nhạt nói:

_ Ngài vẫn còn cơ hội tìm gặp lại nàng
không sai.

Chung Trấn Văn nói giọng cương quyết
rằng:

_ Phải, ta quyết tìm cho nàng mới xong...

http://tieulun.hopto.org

Nói đến đây, Chung Trấn Văn không c
chịu đựng được nữa, nước mắt đã nhỏ ròng ròn
xuống.

Hứa Nguyệt Hà cảm khái thở dài một tiế
nói:

_ Ngài chớ thương tâm làm gì nữa, phải g
gìn sức khỏe là hơn.

Chung Trấn Văn không nói gì nữa, hắn b
quay sang hướng Đàm Tử Thanh nói:

_ Các hạ có cần tìm Khâu Lệ Xuân trở
chăng?

Đàm Tử Thanh cười cay đắng nói:

_ Phải, ta muốn nàng trở lại, vì hài nhi r
cần nàng.

Chung Trấn Văn khẽ gật đầu một cái, qua
sang nói với Hứa Nguyệt Hà:

_ Thế thì chúng ta chia hai đường đi tìm
Khâu Lệ Xuân về, ta phải cho nữ nhân này vài
bạt tai mới được.

Hứa Nguyệt Hà ngạc nhiên nói:

_ Tại sao thế?

_ Thay mặt Đàm Tử Thanh dạy dỗ y một
phen.

Thế rồi Chung Trấn Văn và Hứa NGuyệt
Hà từ biệt Đàm Tử Thanh, phi thân chạy ra khỏi
trang viện để đuổi theo Khâu Lệ Xuân.

Thời gian Khâu Lệ Xuân rời khỏi đây chỉ
độ khoảng nửa tiếng đồng hồ, đồng thời y lại
thân mang trọng thương, muốn đuổi theo y cũng
chẳng phải là chuyện khó gì hết.

Chung trấn Văn và Hứa nguyệt Hà chạy
nhanh một hơi, khoảng nửa tiếng đồng hồ sau,
quả nhiên họ phát hiện có một bóng người áo đỏ
đang thoăn thoắt bước đi trong một khu rừng ở
trước mặt.

http://tieulun.hopto.org

Chung trấn Văn lập tức gia tốc chạy nhanh hơn, hai bóng người lao thẳng về phía trước mặt bóng người áo đỏ nhanh như điện chớp.

Bóng người áo đỏ bỗng thấy có hai bóng người bay lượn tới và chặn lại đường đi, bất giác giật mình thụt lùi ra sau một bước, phóng mắt nhìn tới trước, tức thì cả kinh thất sắc lùi ra sau một bước nữa.

Chung trấn Văn đưa mắt chăm chăm nhìn vào chiếc khăn bịt mặt của đối phương,lạnh lùng nói:

- Có phải ngươi chính là Khâu lệ Xuân ư?

- Đúng thế...

Giọng nói của đối phương run run...

Chung trấn Văn cười lạnh lùng một tiếng, thình lình lao tới và vung gậy thọc vào chiếc khăn bịt mặt của đối phương nhanh như điện chớp.

Chung trấn Văn đã bất thình lình vung gậy tấn công tới, người áo đỏ đã giật bắn người lên, kêu xoẹt một cái, tức thì chiếc khăn bịt mặt của Khâu lệ Xuân đã bị cây gậy của Chung trấn Văn khều ra luôn.

Chung trấn Văn lùi ra sau hai bước, phóng mắt nhìn tới trước, tức thì ngẩn người ra tại chỗ ngay.

Sau khi chiếc khăn biệt mặt được gỡ xuống, tức thì một gương mặt xinh đẹp như hoa phù dung hiện ra trước mắt ngay!

Quả thật Khâu lệ Xuân là một mỹ nhân tuyệt sắc ở trần gian này!

Chung trấn Văn thu hồi ánh mắt, nói giọng lạnh lùng rằng:

- Tại sao ngươi đã mạo danh Truy hồn thủ ư?

Lửa giận trong lòng sôi lên sùng sục, Khâu lệ Xuân căm phẫn nói:

http://tieulun.hopto.org

- Sao ngươi lại biết ta mạo danh Truy hồn thủ ư?

Nghe đối phương nói như thế, Chung trấn Văn ngẩn người trong giây lát, sau đó nói:

- Chẳng lẽ ngươi chính là Truy Hồn Thủ chăng?

Khâu lệ Xuân nói:

- Các hạ không có quyền hạn hỏi về điều này.

Chung trấn Văn mặt hơi biến sắc, nói:

- Ta phải hỏi cho biết mới xong.

Khâu lệ Xuân cười nhạt nói:

- Đúng thế, với võ công của các hạ thì có thể hỏi như vậy, thế thì ngài muốn sao bây giờ?

Dứt lời, cô ta từ từ cúi đầu xuống, hình như y sẵn sàng chịu sự khống chế của Chung trấn Văn.

Chung trấn Văn không thể nào ngờ rằng, nữ nhân này lại xuất thủ cay độc được hết, vì nữ nhân này vẫn có một thần tình mềm mại âu yếm kia mà.

Chung trấn Văn hỏi:

- Có phải Đàm tử Thanh chính là phu quân của ngươi ư?

Khâu lệ Xuân giật mình ngước đầu lên nhìn, hai ánh mắt lạ lùng chăm chăm nhìn vào mặt Chung trấn Văn, hình như cô ta nghe nói câu này đã giật mình kinh hãi không kém!

Chung trấn Văn lạnh lùng hét lớn tiếng nói:

- Ngươi hãy trả lời đi!

- Các hạ vẫn không quyền hạn gì hỏi điều này hết.

Chung trấn Văn nổi cơn thịnh nộ nói:

http://tieulun.hopto.org

- Sao ngươi lại biết ta mạo danh Truy hồn thủ ư?

Nghe đối phương nói như thế, Chung trấn Văn ngẩn người trong giây lát, sau đó nói:

- Chẳng lẽ ngươi chính là Truy Hồn Thủ chăng?

Khâu lệ Xuân nói:

- Các hạ không có quyền hạn hỏi về điều này.

Chung trấn Văn mặt hơi biến sắc, nói:

- Ta phải hỏi cho biết mới xong.

Khâu lệ Xuân cười nhạt nói:

- Đúng thế, với võ công của các hạ thì có thể hỏi như vậy, thế thì ngài muốn sao bây giờ?

Dứt lời, cô ta từ từ cúi đầu xuống, hình như y sẵn sàng chịu sự khống chế của Chung trấn Văn.

Chung trấn Văn không thể nào ngờ rằng, nữ nhân này lại xuất thủ cay độc được hết, vì nữ nhân này vẫn có một thần tình mềm mại âu yếm kia mà.

Chung trấn Văn hỏi:

- Có phải Đàm tử Thanh chính là phu quân của ngươi ư?

Khâu lệ Xuân giật mình ngước đầu lên nhìn, hai ánh mắt lạ lùng chăm chăm nhìn vào mặt Chung trấn Văn, hình như cô ta nghe nói câu này đã giật mình kinh hãi không kém!

Chung trấn Văn lạnh lùng hét lớn tiếng nói:

- Ngươi hãy trả lời đi!

- Các hạ vẫn không quyền hạn gì hỏi điều này hết.

Chung trấn Văn nổi cơn thịnh nộ nói:

http://tieulun.hopto.org

- Ta lập lại lần nữa, có phải Đàm tử Thanh chính là phu quân của ngươi ư?

Trông thấy cặp mắt nảy lửa của Chung trấn Văn, Khâu lệ Xuân bất giác rùng mình lạnh toát mồ hôi.

Khâu lệ Xuân lạnh lùng nói:

- Đúng thế, y chính là phu quân của ta vậy.

- Ngươi thừa nhận như thế chứ?

- Ta từng thừa nhận như thế, nhưng mà bây giờ thì ta không công nhận y là phu quân của ta.

Chung trấn Văn cười lạnh lùng một tiếng, nói:

- Chính ngươi đã móc hai mắt của phu quân ngươi?

- Đúng thế!

- Người đàn bà độc ác hết sức.

Khâu lệ Xuân mỉm cười nói:

- Đúng thế, Khâu lệ Xuân từng là một nữ n có lòng dạ độc ác

Chung trấn Văn cất tiếng cười như điên ư khùng nói:

- Quả thật không thể dung thứ ngươi rồi...

- Thế nào? Các hạ muốn nhúng tay vào ác này chăng?

Chung trấn Văn bỗng lại thở dài một tiếng ói:

- Tại sao ngươi nhẫn tâm hạ độc thủ với y như thế?

- Ta không yêu y.

- Cho dù ngươi không yêu Đàm tử Thanh, ngươi cũng không nên hạ độc thủ như thế , huống hồ y là một con người tử tế.

http://tieulun.hopto.org

- Phải, quả thật y là một người tử tế hết sức.

- Ngươi đã thừa nhận y là một con người tử tế thế tại sao ngươi lại hạ độc thủ với y như vậy?

- Vì tình nhân ta, nên ta không thể chẳng hạ độc thủ.

- Đàm tử Thanh không có lỗi gì hết, y vẫn yêu ngươi, mặc dù ngươi móc đôi mắt đã hại y mù lòa như vậy, thế nhưng y vẫn không hờn trách gì ngươi hết, ngươi phải thông cảm y chứ?

- Thông cảm y ư? Khâu lệ Xuân cất tiếng cười như điên như cuồng nói:

- Giữa hai chúng ta chẳng có gì để thông cảm nhau hết.

Chung trấn Văn mặt mày biến sắc nói:

- Chẳng những ngươi xuất thủ độc ác, đồng thời có lòng dạ như sắt đá, Đàm tử Thanh có mối thù gì với ngươi mà ngươi nhẫn tâm móc mù cả

hai mắt của y như thế? Chẳng lẽ giữa các ngươi không có chút tình cảm gì hết sao?

Khâu lệ Xuân nói giọng cương quyết rằng:

- Không có chút tình cảm gì cả.

Chung trấn Văn nghiến răng, nói:

- Ngươi không thương hại y chăng?

- Không.

Chung trấn Văn không còn chịu đựng được nữa, lửa giận trong lòng đã sôi lên sùng sục, thế rồi hắn căm phẫn gầm hét nói:

- Chẳng lẽ ngươi bỏ cả con trai ngươi sao?

- Không phải con của ta...

Khâu lệ Xuân nói chưa hết lời, thì Chung trấn Văn gầm hét nói:

- Ta phải dạy cho ngươi một bài học mới được, hạng đàn bà tàn ác như ngươi còn lưu lại làm gì nữa.

http://tieulun.hopto.org

Dứt lời, hắn vung tay phải nhanh như cắ
kêu bốp bốp hai cái, tức thì hắn đã tát cho Khâ
lệ Xuân hai bạt tai đến đổi hai mắt của y nổ
đom đóm lửa, và thân người loạng choạng đán
hai vòng suýt nữa phải té ngã ra đất luôn.

Máu tươi từ hai bên khóe miệng chảy c
xuống y nghiến răng nói giọng cương quyết:

- Chỉ có mỗi hai bạt tai này sao?

Chung trấn Văn căm phẫn nói tiếp:

- Nếu ngươi cứng đầu nữa, thì ta sẽ c
thêm vài bạt tai tiếp

- Chúng ta không còn gì để nói nữa, ta
ghi nhớ hai bạt tai của các hạ đã ban cho.

Dứt lời định quay người bỏ đi, Chung tr
Văn nói:

- Này Khâu lệ Xuân ngươi không cả
rằng ngươi đã xử tàn nhẫn với Đàm tử Th
quá mức ư? Vì ngươi mà y mất đi cặp mắt,
sinh sống trong cảnh đen tối không một c

- Tại sao không thể được ư? Miễn ngươi vẫn còn yêu chàng.

- Không...

Khâu lệ Xuân khóc thật thương tâm nói tiếp:

- Lúc ta kết hôn với chàng đã không còn trinh tiết...

Chung trấn Văn nói:

- Nếu quả thật ngươi vẫn trung thành yêu chàng thì việc trinh tiết chẳng đáng kể gì hết?

Hứa nguyệt Hà cũng tiếp lời nói:

- Phải, nếu ngươi vẫn yêu chàng, thì Đàm tử Thanh ắt không quan tâm đến việc này đâu, hơn nữa giữa hai ngươi đã hạ sanh được một đứa con, chẳng lẽ ngươi muốn lưu lại một ám ảnh mất mẹ ghê sợ ấy trong tiểu tâm linh của hài nhi ngươi sao?

http://tieulun.hopto.org

Khâu lệ Xuân cười cay đắng một tiếng, lắc đầu nói:

- Không bao giờ có chuyện đó được, chắc chắn Đàm tử Thanh không dung thứ ta đâu.

Khâu lệ Xuân vùng mình đứng lên, cười thật thê lương, nói tiếp:

- Phải chàng không bao giờ tha thứ ta hết, cho dù chàng có dung thứ ta, thì trong thâm tâm chàng cũng đã lưu lại một ánm ảnh khiếp sợ...

Y nói tới đây, dừng lại giây lát, sau đó nói tiếp:

- Xin các hạ chớ cưỡng bức ta, ta chỉ là một đàn bà có lòng dạ độc như rắn rết mà thôi

Chung trấn Văn nói:

- Chẳng lẽ ngươi không quay trở lại thật sao?

Khâu lệ Xuân lắc đầu nói:

- Không!

Chung trấn Văn lạnh lùng nói:

- Chẳng lẽ ngươi muốn hạnh phúc của y hủy trong tay ngươi chăng?

- Ta không yêu y.

- Ngươi nói dối.

Khâu lệ Xuân nghe Chung trấn Văn gầm hét như thế, kinh hãi đưa mắt nhìn hắn, nói:

- Tại sao ta phải nói dối chăng?

- Ngươi vẫn yêu y, tại vì ngươi tự ti, cho nên ngươi mới không dám quay trở về chứ gì?

Khâu lệ Xuân ngẩn người ra giây lát, sau đó nói:

- Bất luận thế nào đi nữa, mọi việc đã trở thành quá khứ, ta không muốn đề cập việc này nữa.

http://tieulun.hopto.org

- Nói như thế, ngươi quyết định không quay trở lại rồi chứ gì?

Khâu lệ xuân lắc đầu nói:

- Xin các hạ hãy tránh đường, ta phải ngay bây giờ

Chung trấn Văn căm phẫn nói:

- Quả thật ngươi là một nữ nhân không cò thuốc nào cứu trị được nữa, ngươi không qua trở về thì ta quyết bảo ngươi trở về mới xong.

Dứt lời, hắn gơ tay nắm chặt cổ tay củ Khâu lệ Xuân, nhắm hướng trang viện chạy luôn!

Khâu lệ Xuân không ngờ Chung trấn V lại chơi một đòn này, y đã hớt hải gọi lớn tiếng:

- Ngươi không được làm nhục ta nha...

Chung trấn Văn chẳng thèm để ý cô ta k la gì hết, cứ thế kéo Khâu lệ Xuân chạy nha về hướng trước.

Chỉ trong nháy mắt, hai người đã vào trong nhà luôn.

Đàm tử Thanh vẫn ngồi ở đằng sau chiếc cửa, Chung trấn Văn nghiến răng giật mạnh Khâu lệ Xuân một cái, đẩy y ngã vào lòng Đàm tử Thanh, nói:

- Hãy trở về với phu quân ngươi xem nào.

Đàm tử Thanh bỗng thấy có một người ngã vào lòng mình, bất giác giật bắn người lên, Khâu lệ Xuân không còn chịu đựng được nữa, kêu òa một tiếng khóc thật thương tâm!

Đàm tử Thanh xiết chặt hai tay, ôm Khâu lệ Xuân vào lòng, nói lẩm bẩm rằng:

- Lệ Xuân...nàng có bằng lòng...trở về với ta chăng?...

Cuối cùng bản tánh hiền lành đã trở về với Khâu lệ Xuân, chơn thành đã cảm hóa cô ta, quả thật Đàm tử Thanh là một người tử tế vô cùng,

http://tieulun.hopto.org

Khâu lệ Xuân không thể làm buồn lòng chàn
nữa, thế rồi y nói giọng u oán:

- Này Tử Thanh, chàng có tha thứ thiế
chăng?

- Phải, ta vẫn yêu nàng, nàng có bằng lò
trở về với ta chăng?

Trông thấy tình cảnh này, Chung trấn V
và Hứa nguyệt Hà lấy làm cảm động hết s
Khâu lệ Xuân định trả lời, bỗng từ trong phò
có tiếng khóc trẻ nhỏ vang tới, Khâu lệ Xu
khẽ đẩy Đàm tử Thanh và đứng lên lập tức, nó

- Hài nhi chúng ta ngủ thức dậy khóc
kìa, để thiếp và dỗ nó xem nào...

Dứt lời, Khâu lệ Xuân chạy vào phò
ngay!

Đàm tử Thanh nghe Khâu lệ Xuân nói c
"hài nhi chúng ta "chàng lấy làm sung sướng
cùng, nét mặt chàng tươi lắn lên, quay sa
Chung tấn Văn cảm kích nói:

- Các hạ đã mang lại hạnh phúc cuối cùng cho vợ chồng chúng tôi, Đàm tử Thanh này không biết phải cảm tạ ngài như thế nào đây.

Chung trấn Văn nhún hai vai một cái, cười nhạt nói:

- Chớ cảm tạ làm gì nữa, từ rày về sau y sẽ là một hiền thê từ mẫu không sai rồi.

- Ta cũng nghĩ như ngài vậy.

Chung trấn Văn khẽ gật đầu không nói gì hết, Đàm tử Thanh trầm tư giây lát sau đó nói:

- Này các hạ, ngài còn yêu Hạ ngọc mạn chăng?

Chung trấn Văn cười cay đắng nói:

- Phải, ta phải tìm cho ra Hạ ngọc Mạn không sai!

- Nàng vẫn là trong sạch, các hạ phải tìm gặp nàng và khéo an ủi nàng, được như thế ta sẽ cảm kích ngài vậy.

http://tieulun.hopto.org

Chung trấn Văn miệng mấp mấy muốn nói lại thôi, giây lát sau hắn lại nói tiếp:..

- Ta ắt không phụ lòng kỳ vọng các hạ, bây giờ xin cáo biệt vậy.

Dứt lời, hắn xoay người định phi thân chạy đi...Thình lình, Khâu lệ Xuân ở sau lưng hắn khẽ gọi nói:

- Thưa các hạ, ngài không thể ở chơi giây lát chăng?

Chung trấn Văn ngoái cổ nhìn ra sau, tức thì trông thấy Khâu Lệ Xuân đang bồng một đứa trẻ độ bốn tuổi ở trong lòng, Chung trấn Văn cười cay đắng một tiếng, lắc đầu nói:

- Cảm ơn vậy, ta phải đi ngay bây giờ, cầu xin thần hạnh phúc mãi mãi ở lại với các ngươi.

Hắn nói tới đây, lòng hắn cảm thấy buồn rười rượi, cất bước chạy ra ngoài luôn, bỗng nhiên hắn dừng bước lại, ngoái cổ nhìn ra sau hỏi:

- Này Đàm phu nhân, ta có thể thỉnh giáo bà một việc chăng?

- Việc gì thế?

- Giữa bà và Truy Hồn Thủ có mối quan hệ thế nào vậy?

- Lão là sư phụ của tiểu nữ.

- Lão còn sống chăng?

- Phải, lão vẫn còn tại thế.

Chung trấn Văn trầm tư giây lát, cuối cùng phi thân chạy đi luôn.

Ánh nắng ngoài trời ấm áp và đẹp đẽ. Chung trấn Văn đưa mắt nhìn Hứa nguyệt Hà, nói:

- Hứa cô nương, chúng ta phải lên đường thôi.

Hứa nguyệt Hà khẽ gật đầu thưa rằng:

http://tieulun.hopto.org

- Vâng.

Thế rồi họ lại phi thân chạy như gió.

Thình lình...

Trong lúc Chung trấn Văn và Hứa nguyệt Hà phi thân chạy như gió, có một bóng người từ nơi xa xa lao về hướng Chung trấn Văn nhanh như điện chớp!

Chung trấn Văn dừng bước lại, phóng mắt nhìn tới trước, thì ra người này chính là Vũ Trụ Nhất Tuyệt Công Tôn Minh, chỉ thấy thần sắc của lão có vẻ quýnh quáng hoảng hốt, Chung trấn Văn giật bắn người lên buột miệng hỏi:

- Thưa lão tiền bối, chẳng lẽ lại xảy ra việc gì nữa chăng?

- Đúng thế, quả thật lại có sự biến nữa rồi!

* * *

HỒI THỨ 50

TUYẾT MỸ NHÂN THOÁT HIỂM

Chung trấn Văn hớt hải nói:

- Xảy ra việc gì thế?

- Hồ đài Chương thọ thương rồi.

Chung trấn Văn thất thanh kêu a một tiếng, nói giọng hớt hải:

- Hồ lão tiền bối bị thương ư?

- Phải, lão đã bị thương.

http://tieulun.hopto.org

- Bị người nào đả thương vậy?

Vũ Trụ Nhất Tuyệt Công Tôn Minh đưa mắt nhìn Hứa nguyệt Hà một cái, nói:

- Chính mẹ của y.

Chung trấn Văn buột miệng nói:

- Mã Tú Quân ư?

- Đúng thế.

- Bà ta lại xuất hiện nữa rồi?

Vũ Trụ Nhất Tuyệt Công Tôn Minh khẽ gật đầu một cái, nói:

- Phải, bà ta tìm gặp Hồ đài Chương lần nữa, và đã đánh Hồ đài Chương thổ ra huyết...

- Tại sao thế?

- Bà hận y mà!

Chung trấn Văn khẽ gật đầu, trầm tư giây lát, sau đó nói:

- Mã tú Quân đã làm quá rồi.

Hứa nguyệt Hà buột miệng nói:

- Không ngờ mẫu thân ta lại là một nữ nhân hạ tiện như thế.

Vũ Trụ Nhất Tuyệt Công Tôn Minh và Chung trấn Văn nghe nàng thốt ra câu nói này, bất giác giật bắn người lên, Công Tôn Minh đưa mắt lướt nhìn Hứa nguyệt Hà, lão cảm khái thở dài một tiếng, nói:

- Thế cũng không nên trách cứ mẫu thân ngươi được, vì bà ta quá yêu lão vậy.

Chung trấn Văn trầm tư giây lát nói:

- Thế bây giờ Hồ lão tiền bối đang ở đâu ?

- Vẫn còn ở tại Bạch Phụng Tửu Lầu.

- Còn Mã Tú Quân ư?

- Đi mất dạng rồi.

http://tieulun.hopto.org

- Thế không còn việc gì khác nữa chứ?

- Chỉ có thế thôi.

Chung trấn Văn cười cay đắng một tiếng nói:

- Thế thì chúng ta hãy về thăm lão xe nào.

Thế rồi ba bóng người nhắm về hướng thành nội Lạc Dương chạy tới nhanh như gió.

Họ chạy được nửa đường, bỗng Hứa nguyệt Hà hạ giọng nói với Chung trấn Văn:

- Này, Chung ca ca, chàng có khinh thiếp chăng?

Chung trấn Văn nghe Hứa nguyệt Hà thình lình hỏi như thế, ngạc nhiên nói:

- Tại sao ta phải khinh thị nàng?

- Tại vì mẫu thân thiếp là một nữ nhân tiện.

Chung trấn Văn lắc đầu nói:

- Không, ta không bao giờ khinh thị nàng, hơn nữa mẫu thân nàng cũng không có lỗi lầm gì lớn, vì bà yêu Hồ đài Chương quá tha thiết, đến đỗi lún sâu vào tình ái hận, chúng ta làm sao trách cứ được bà ư.

- Thế nhưng mẫu thân thiếp chưa từng yêu thương thiếp kia mà.

- Nàng chớ hiểu lầm bà, bà là người mẹ tốt, sau khi một người đã phát sinh tình cảm với một người, bây giờ lại muốn quên hẳn tình cảm này đó không phải là một chuyện dễ? Nàng phải thông cảm mẹ nàng và khéo léo an ủi bà ta, không nên làm bà ta buồn lòng nữa.

- Thế nhưng bà đã hãm hại phụ thân thiếp.

- Có lẽ như thế, nhưng mà do bà nhất thời hồ đồ cho nên đã làm ra việc không thể dung thứ như thế.

http://tieulun.hopto.org

Hứa nguyệt hà ngạc nhiên hỏi:

- Nói như vậy bà là tốt lành rồi?

- Phải, bà vốn là tốt lành, là một nữ nhân thật hiền lành, trước kia vì cảm tình đã làm loạn mất lý trí bà, khi bà tỉnh lại, bà vẫn là một từ mẫu tốt lành vậy.

Hứa nguyệt Hà cảm khái thở dài một tiếng rất não nùng nói:

- Chỉ cần chàng không khinh thị thiếp thì quý vô cùng.

Chung trấn Văn cười cay đắng nói:

- Đương nhiên ta không khinh thị nàng, bây giờ ngoại trừ nàng, ngoài ra ta không còn một bạn gái nào hết.

Nghe Chung trấn Văn nói như thế, Hứa nguyệt Hà lấy làm an ủi cười mỉm một cái.

Họ về tới tửu lầu thì mặt trời đã lặn bóng thế rồi Chung trấn Văn vào phòng thì thấy Hồ đài Chương, chỉ thấy mặt mày lão xanh mét, thần tình đau khổ hết sức!

Lão đưa mắt nhìn Chung trấn Văn một cái, sau đó thở dài nói:

- Chưởng môn nhân, xin lượng thứ lão phu có bệnh tại thân, không thể nghinh tiếp ngài vậy.

- Lão tiền bối chớ nói quá lời như thế, vãn bối đảm đương chẳng nổi, tiền bối thọ thương có nặng chăng?

Hồ đài Chương lắc đầu, cười cay đắng một tiếng nói:

- Không nặng lắm, thế nhưng bệnh "tâm" của lão phu e rằng vĩnh viễn không trị lành được rồi.

Ai cũng hiểu ý nghĩa câu nói này của lão, phải, lão không phải bị thương về thể xác, mà là nội tâm.

http://tieulun.hopto.org

Lão và Mã Tú Quân là một đôi tình nhân thiếu thời, cả đời này lão cũng không làm sao quên được người tình này hết.

Nếu chẳng nhờ lão có lý trí kiên cường, thì có lẽ họ đã gây nên sự việc mà mọi người không thể dung thứ.

Chung trấn Văn buồn bã nói:

- Lão tiền bối vẫn không xuất thủ ư?

Hồ đài Chương lắc đầu nói:

- Ta không thể nào xuất thủ được hết.

Phải, lão không thể ra tay được, đối với Mã tú Quân, lão có lỗi lầm lớn với bà ta, mãi cho đến bây giờ lão vẫn còn yêu bà.

Chung trấn Văn nói:

- Bà ta lại bỏ đi rồi chăng?

- Phải, nàng đã bỏ đi nữa...y như mọi nàng mang một tâm trạng não nùng và đôi u oán thoắt bước đi...thượng thiên đã đùa nghịch hai ta...

Lão nói lẩm bẩm một mình, quả thật tạo hóa đã đùa nghịch xé lẻ cặp tình nhân này.

Hồ đài Chương thở dài một tiếng rất não nùng lại nói tiếp:

- Nàng không nên hận ta... mặc dù ta bạc đãi nàng...

Chung trấn Văn tiếp lời nói:

- Không, tiền bối không bạc đãi bà ta.

- Có chứ, nàng đã đợi chờ cả năm năm dài lê thê tại cố Bảo, đến đỗi những chuỗi ngày đợi chờ đau khổ ấy đã nghiền nát tâm linh nàng... ta lấy những gì đền trả lại những chuỗi ngày năm năm đẹp đẽ này cho nàng ư...

Vũ Trụ Nhất Tuyệt Công Tôn Minh mỉm cười nói:

- Thôi được, chúng ta chớ đề cập việc này nữa, lão đệ phải uống thuốc để lành bệnh chứ?

http://tieulun.hopto.org

Chung trấn văn cả kinh nói:

- Nói sao? Lão tiền bối chưa uống thuốc chăng?

Hồ đài Chương lắc đầu nói:

- Phải, ta không uống thước, ta không muốn để quá khứ đau đớn này tiếp tục nghiền cắn tâm linh ta.

Chung trấn Văn hoảng hốt nói:

- Lão tiền bối muốn chết chăng?

- Phải, ta chỉ muốn chết, như thế ta mới quên được cuộc đời bất hạnh của ta...

Vũ Trụ Nhất Tuyệt nghiêm sắc mặt lại, nói:

- Lão đệ thế là chẳng đáng chút nào.

Vậy sao? Hồ đài Chương đưa mắt nhìn Công Tôn Minh, ngạc nhiên nói:

- Bạn già không hiểu nỗi khổ ta đâu, ta yêu nàng và được chết trong tay nàng, chẳng phải đáng được an ủi ư?

Hứa nguyệt Hà tiến tới đầu giường Hồ đài Chương nói:

- Thưa tiền bối, lão chớ nên vì mẹ của ta mà tìm cái chết như thế.

- Mẹ của ngươi?

- Phải, Mã tú Quân là mẫu thân của ta.

Hứa nguyệt Hà gỡ bỏ khăn bịt mặt ra, Hồ đài Chương ngắm nhìn mỹ nhân này trong giây lát, sau đó thở dài một tiếng, nói:

- Suýt nữa ta đã tạo nên việc có lỗi lầm với ngươi.

- Lão tiền bối, lão không nên vì mẹ ta mà tìm cái chết nữa nha.

- Ta không phải vì mẹ ngươi mà tìm cái chết, chính ta tự tìm giải thoát vậy.

http://tieulun.hopto.org

Công Tôn Minh hớt hải nói:

- Nói thế lão đệ không uống thuốc thật sao?

Hồ Đài Chương khẽ gật đầu không nói gì hết.

Một khi lão muốn chết, cũng chẳng còn cách nào cứu trị lão được nữa, ngoại trừ tìm ra một biện pháp nào để lão tình nguyện sống tiếp tục, bằng không Hồ đài Chương ắt phải chết vì ái tình không sai.

Chung trấn Văn sực nghĩ ra một điều, nói:

- Thưa lão tiền bối, bây giờ lão chưa thể chết được!

- Tại sao thế?

- Lão có phải là một người nhất ngôn bất biến chăng?

- Đúng thế, Hồ mỗ chưa từng thất tín bất cứ một ai bao giờ hết.

- Thế thì lão cũng không thất hứa với văn bối chứ?

- Đương nhiên.

- Có phải lão tiền bối từng hứa với văn bối rằng sẵn sàng giúp sức văn bối để cứu Tuyết Mỹ Nhân mẫu thân văn bối thoát hiểm ư?

Nghe hắn nói như thế, Hồ đài Chương ngẩn người ra tại chỗ luôn, một hồi lâu, lão thở dài nói:

- Các ngươi chỉ muốn ta không tìm cái chết mà thôi.

Chung trấn Văn khẽ gật đầu nói:

- Đúng thế, mọi người ở đây không ai bằng lòng lão chết cả, đồng thời lão đã hứa với văn bối việc này kia mà.

Hồ đài Chương cười cay đắng một tiếng, nói:

http://tieulun.hopto.org

- Ta muốn thất hứa một lần, thế nhưng
với Chưởng môn nhân thì ta không thể thất
vậy.

Dứt lời, lão thò tay vào túi áo lấy một
Kim nguyên Tán ra, nạp vào miệng ngay, sau
vận khí trị thương luôn...

Hôm sau, một đoàn Chung trấn Văn
bốn người, lại lên tới đỉnh núi Bạch Vân Phong

Kế hoạch của họ là để Chung trấn Văn
xông vào Bạch Vân động nhử cho Âm Minh
Chơn Nhân ra ngoài sau đó giao cho Vũ Tiên
Nhất Tuyệt Công Tôn Minh và Hồ Đài Chiêu
đối phó với lão, và Hứa nguyệt Hà thì ứng phó
Độc Tỳ Bà, cuối cùng Chung trấn Văn chạy vào
Bạch Vân Động để cứu Tuyết Mỹ Nhân.

Sau khi họ bàn kế hoạch xong, Chung trấn
Văn lập tức phi thân chạy vào Bạch Vân Động
ngay.

Chung trấn Văn chạy gần cửa hang, đưa
mắt nhìn sâu vào trong Bạch Vân Động, thấy

bên trong [illegible] tịch lặng như tờ, hình như chẳng có một ai hết.

Chung trấn Văn bất giác giật bắn người lên, chẳng lẽ Âm Minh Chơn Nhân đã đi đâu mất dạng rồi chăng? Đồng thời cả mẫu thân của hắn cũng không còn ở trong động nữa?

Trống ngực hắn đập thình thịch không dừng, một tay nắm chặt quải trượng, còn tay kia thì vận khởi công lực, từ từ bước vào động ngay.

Thình lình...

Ngay lúc Chung trấn Văn thoạt vừa bước vô hang đá, bỗng có một âm thanh từ sau lưng hắn vang tới nói:

- Này Chưởng môn nhân, ngài tìm ai thế?

Chung trấn Văn giật mình ngoái cổ lại ngay, chỉ thấy một lão hòa thượng mặt mày hồng hào đang đứng ở trước mặt!

Chung trấn Văn đã giật mình kinh hãi, hòa thượng này đến gần sau lưng hắn từ lúc nào mà

http://tieulun.hopto.org

- Ta muốn thất hứa một lần, thế nhưng đối với Chưởng môn nhân thì ta không thể thất hứa vậy.

Dứt lời, lão thò tay vào túi áo lấy một gói Kim nguyên Tán ra, nạp vào miệng ngay, sau đó vận khí trị thương luôn...

Hôm sau, một đoàn Chung trấn Văn gồm bốn người, lại lên tới đỉnh núi Bạch Vân Phong.

Kế hoạch của họ là để Chung trấn Văn xông vào Bạch Vân động nhử cho Âm Minh Chơn Nhân ra ngoài sau đó giao cho Vũ Trụ Nhất Tuyệt Công Tôn Minh và Hồ Đài Chương đối phó với lão, và Hứa nguyệt Hà thì ứng phó Độc Tỳ Bà, cuối cùng Chung trấn Văn chạy vào Bạch Vân Động để cứu Tuyết Mỹ Nhân.

Sau khi họ bàn kế hoạch xong, Chung trấ Văn lập tức phi thân chạy vào Bạch Vân Độn ngay.

Chung trấn Văn chạy gần cửa hang, đ mắt nhìn sâu vào trong Bạch Vân Động, th

bên trong tịch lặng như tờ, hình như chẳng có một ai hết.

Chung trấn Văn bất giác giật bắn người lên, chẳng lẽ Âm Minh Chơn Nhân đã đi đâu mất dạng rồi chăng? Đồng thời cả mẫu thân của hắn cũng không còn ở trong động nữa?

Trống ngực hắn đập thình thịch không dừng, một tay nắm chặt quải trượng, còn tay kia thì vận khởi công lực, từ từ bước vào động ngay.

Thình lình...

Ngay lúc Chung trấn Văn thoạt vừa bước vô hang đá, bỗng có một âm thanh từ sau lưng hắn vang tới nói:

- Này Chưởng môn nhân, ngài tìm ai thế?

Chung trấn Văn giật mình ngoái cổ lại ngay, chỉ thấy một lão hòa thượng mặt mày hồng hào đang đứng ở trước mặt!

Chung trấn Văn đã giật mình kinh hãi, hòa thượng này đến gần sau lưng hắn từ lúc nào mà

http://tieulun.hopto.org

chẳng hay biết gì hết, làm sao chẳng bảo hắn cả kinh thất sắc ư?

Thế rồi hắn nắm chặt cây gậy trong tay, gằm hét hỏi:

- Đại sư phụ là ai thế?

Lão hòa thượng tuyên đọc một câu Phật hiệu mỉm cười nói:

- Chưởng môn nhân chớ khẩn trương làm gì, ta chỉ hỏi ngài tìm ai mà thôi.

Chung trấn Văn đưa mắt lướt nhìn lão một cái, biết lão hòa thượng này không phải là nhân vật bại loại giang hồ, thế rồi hắn trả lời nói:

- Tìm Âm Minh Chơn Nhân.

- Định cứu mẫu thân ngài chứ gì?

Chung trấn Văn kinh hãi nói:

- Sao lão...lão lại biết như thế?

Lão hòa thượng mỉm cười nói:

- Chưởng môn nhân chớ [illegible] hãi, ta đã biết toàn bộ sự việc, [illegible] đến chậm mất một bước...

Chung trấn Văn buột miệng tiếp lời [illegible]

- Chẳng lẽ mẫu thân ta đã bị...

Lão hòa thượng lắc đầu nói:

- Không phải như thế, mẫu thân ngài đã được thoát hiểm rồi.

Chung trấn Văn nghe nói thế, vui mừng khôn tả, một hồi thật lâu hắn mới nói:

- Có thật chăng?

- Đương nhiên thật rồi

- Ai đã cứu mẹ vãn bối vậy?

- Ngài muốn biết chăng?

http://tieulun.hopto.org

- Đương nhiên người đã cứu mẹ vãn bối thoát hiểm, cũng chính là ân nhân của vãn bối vậy.

- Thế nhưng ngài hận nàng.

Chung trấn Văn nghe lão nói như thế, bất giác giật bắn người lên, hắn đã liên tưởng đến một người giật mình hỏi:

- Có phải Lu ngọc Liên chăng?

- Đúng thế, nhưng mà còn một người giúp sức cho nàng nữa.

- Ai thế?

- Độc Tỳ Bà.

Quả thật Chung trấn Văn chẳng dám tin tưởng đây là sự thật được hết, Độc Tỳ Bà và Lu ngọc Liên đã cứu mẫu thân hắn thoát hiểm. hắn bàng hoàng đưa mắt ngắm nhìn lão hòa thượng không nói gì hết.

Chung trấn Văn ấp úng hỏi:

- Độc Tỳ Bà lại cứu mẫu thân vãn bối thoát hiểm thật sao?

- Ngài không tin điều này chăng?

Bỗng nhiên Chung trấn Văn cười lạnh lùng nói:

- Không bao giờ có việc như thế được.

- Tại sao vậy?

- Nàng hận vãn bối.

Lão hòa thượng lắc đầu nói:

- Không nàng yêu ngài.

- Yêu vãn bối ư? Chung trấn Văn dùng giọng mũi khẽ kêu hừ một tiếng, nói:

- Đại sư phụ chớ nói đùa làm gì nữa.

- Ngài không tin chăng?

- Không thể nào tin được hết.

http://tieulun.hopto.org

- Thế thì ngài có cho rằng Lu ngọc Liên yêu ngài chăng?

Nghe lão hỏi như thế, Chung trấn Văn đã ngẫn người ra giây lát, sau đó hắn đưa cặp mắt sáng như điện chăm chăm nhìn vào mặt lão hòa thượng...

Bỗng nhiên hắn nghĩ ra một người nói:

- Có phải đại sư phụ chính là Vô Hư Linh Tăng ư?

Lão hòa thượng khẽ gật đầu một cái nói:

- Đúng thế!

Chung trấn Văn lại hỏi tiếp:

- Lão cũng là sư phụ của Ngô Trí?

- Phải, ngài hãy trả lời câu hỏi của ta trước đã

- Trước kia thì như thế.

- Còn bây giờ thì sao?

- Bây giờ đã trở thành quá khứ rồi.

Vô Hư Linh Tăng cười cay đắng một tiếng nói:

- Đương nhiên là quá khứ rồi, thế nhưng mãi cho đến bây giờ nàng vẫn còn tha thiết yêu ngài...

Lão nói tới đây cảm khái thở dài một tiếng, nói:

- Những sự kiện này trở thành quá khứ rồi, chúng ta chớ nói làm gì nữa, ngài chỉ cần biết Lu ngọc Liên vẫn còn yêu ngài là đủ rồi...

- Thế nhưng bây giờ nàng là phu nhân của đồ đệ lão kia mà.

- Nhưng mà đồ đệ ta lại chẳng yêu nàng nữa rồi?

Chung trấn Văn cả kinh nói:

http://tieulun.hopto.org

- Quả thật đại sư phụ không hổ thẹn v
danh xưng "linh tăng" chút nào hết.

- Chưởng môn nhân khen quá lời vậy, ta đ
sơ suất điều này, cho nên mới xảy ra việc bấ
hạnh như thế, nhưng mà chỉ gặp chút ít chướn
ngại như vậy, thì ngài lại cho rằng nàng khôn
yêu ngài nữa sao?

- Đại sư phụ có biết hiện giờ nàng ở đâu
chăng?

- Ngài cũng chớ tìm hiểu điều này làm gì
cô ta vì cứu mẫu thân ngài đến đỗi đã bị Âm
Minh Chơn Nhân đả thương, may mà ta đến kịp
lúc, bằng không cô ta đã bỏ mạng từ lâu.

- Chính đại sư phụ cứu nàng ư?

Vô Hư Linh Tăng khẽ gật đầu một cái, nói:

- Phải, ta đã cứu y, về sau hai ngươi sẽ còn
cơ hội gặp lại không sai, ngài chớ nóng lòng tìm
gặp nàng làm gì, ngài có biết hiện giờ Tuyết Mỵ
Nhân mẫu thân ngài ở đâu chăng?

Chưng trấn Văn lắc đầu nói

- Không biết.

Vô Hư Linh Tăng trầm giọng nói:

- Mặc dù mẫu thân ngài thoát nạn, thế
nhưng bà ta chưa hết kiếp nạn đâu, ắt phải bị
thương một lần nữa.

- Hiện bây giờ mẫu thân vãn bối ở tại đâu
ư?

- Nếu ta tiên đoán chẳng lầm, có lẽ bà ta đã
đến Bài Cốt Giáo rồi.

- Đến đó để làm gì thế?

- Báo thù chứ còn làm gì nữa.

Chung trấn Văn trầm tư giây lát hỏi:

- Thưa đại sư phụ, vãn bối có thể thỉnh giáo
lão một điều chăng?

http://tieulun.hopto.org

- Có phải ngài định hỏi hành tung của Âm Minh Chơn Nhân ở đâu chăng?

Chung trấn Văn giật mình kinh hãi: quả thật Vô Hư Linh Tăng này là một kỳ nhân, cái thế, lão lại đoán biết tất cả những việc mình đang nghĩ tưởng trong bụng, hắn ngẩn người ra giây lát, sau đó nói:

- Đúng thế.

- Lão đang ở tại Thiên Bàn Bang.

Chung trấn Văn thất kinh nói:

- Chẳng lẽ lão đã đầu nhập môn hộ Thiên Bàn Bang rồi chăng?

- Đúng thế, ngoài ra còn hai người nữa.

Chung trấn Văn ngạc nhiên nói:

- Còn hai người nữa ư? Ai thế?

Vô Hư Linh Tăng trầm giọng nói:

- Địa ngục Thần Quân và Ngô [illegible]

Chung trấn Văn nghe nói thế, [illegible] bốn người lên, không ngờ ba người này [illegible] kết với nhau làm việc ác, nếu không diệt [illegible] người này, thì bọn này sẽ gây họa hại rất [illegible] giang hồ không sai !

Chung trấn Văn đang còn suy nghĩ, Vô Hư Linh Tăng lại nói tiếp:

- Này Chưởng môn nhân ngài có thể rời khỏi đây được rồi, hãy mau đến Bài Cốt Giáo xem sao, biết đâu mẹ của ngài thọ thương tại đấy cũng nên.

- Mẫu thân vẫn bối lại thọ thương nữa sao?

- Tại vì trong Bài Cốt Giáo lại tăng cường thêm một tuyệt thế cao thủ.

- Đại sư phụ nói thật chứ?

Vô Hư Linh Tăng cười thần bí nói:

http://tieulun.hopto.org

- Bần tăng chưa khi nào nói dối hết, ngà hãy nhớ một việc cho ta, ngài không được giế chết Địa Ngục Thần Quân, ta phải giúp ch Dương khải Phương phục hồi linh hồn lại.

- Dương khải Phương vẫn còn hy vọng sốn trở lại sao?

- Đương nhiên, thôi ngài cứ đi đi, nơi đ không còn việc gì nữa rồi.

Chung Trấn Văn cảm kích đưa mắt nhì Vô Hư Linh Tăng giây lát, nói:

- Thế thì văn bối xin cáo từ vậy!

Nói xong, hắn chắp tay hướng về người V Hư Linh Tăng xá một xá.

- Này Chưởng môn nhân, bần tăng không dám thọ đại lễ như thế, ngài cứ việc lên đường đi.

Chung trấn Văn không nói gì nữa, lập tức tung người chạy đi ngày.

Vũ Trụ Nhất Tuyệt Công Tôn Mi đài Chương với Hứa nguyệt Hà trôn Chung trấn Văn trở ra, bất giác cùng lúc ngẩn người ra tại chỗ luôn.

Chung trấn Văn nhìn họ mỉm cười một cái, sau đó mang sự việc vừa gặp Vô Hư Linh Tăng thuật lại cho mọi người nghe một phen,sau đó nói:

- Văn bối đã làm phiền nhị vị lão tiền bối phải chạy không đến đây một chuyến, quả thật lòng văn bối bất an vô cùng.

Công Tôn Minh nói:

- Chưởng môn nhân chớ khách khí làm gì, lệnh đường đã được thoát hiểm, đây là một việc đáng được vui mừng, thế thì xem như việc ở đây đã xong, chẳng biết chưởng môn nhân còn điều chi cần dùng đến lão nữa ư?

Chung trấn Văn lắc đầu nói:

- Không còn gì nữa rồi.

http://tieulun.hopto.org

- Nếu không còn việc chi nữa, lão phu có chút việc phải cáo từ vậy.

Dứt lời, lão tung người lên, y như một con chim đại bàng lượn không chạy mất dạng luôn.

Chung trấn Văn đưa mắt nhìn Hồ đại Chương nói:

- Thưa lão tiền bối, lão có bằng lòng đi chung với văn bối chăng?

- Ngươi định đi đâu thế?

- Bài Cốt Giáo.

Hồ đài Chương lắc đầu nói:

- Không, tốt hơn hết ta cứ vẫn phiêu bạt giang hồ, làm bạn với rượu...để xong đời này vậy.

Hứa nguyệt Hà tiếp lời nói:

- Thưa lão tiền bối, xin lão hãy đi với hai chúng ta, hai cháu mong mỏi lão gần gũi với bọn

cháu, tiền bối hãy quên mẹ chu[illegible]
niệm và đau khổ vì bà ta nữa?

- Thế nhưng ta không thể nào quên
được hết.

- Từ từ rồi lão tiền bối sẽ quên thôi

Hồ đài Chương cười thật thương tâm nói

- Có lẽ như thế...nhưng mà phải ở thế giới
bên kia mới được...

Lão nói tới đây thì dừng lại, cúi đầu trầm tư giây lát nói:

- Thôi được, ta đi chung với các ngươi.

Thế rồi, ba người rời khỏi Bạch Vân Phong, nhắm ngay hướng Tuyết Phong Sơn chạy thẳng tới tổng đường Bài Cốt Giáo.

Ngay đêm hôm ấy, bọn Chung trấn Văn lại đi ngang Lạc Dương.

Thình lình...

http://tieulun.hopto.org

Chung trấn Văn trông thấy hai bóng người phi thân chạy về hướng ba người, Chung trấn Văn trố mắt nhìn tới trước, trong lòng lấy làm vui mừng khôn tả, lập tức quay sang hướng Hứa nguyệt Hà nói:

- Này Hứa cô nương, nàng xem ai đã đến kìa?

Hứa nguyệt Hà phóng mắt nhìn tới trước, thì hai bón người ấy đã chạy tới trước mặt, Hứa nguyệt Hà trố mắt nhìn kỹ hai người này, bất giác ngẩn người ra tại chỗ luôn.

Hai người vừa đến này chính là Hứa Nhạc Thanh phụ thân của nàng và đại hán râu rậm bó quanh hàm vậy.

Hứa nhạc Thanh và đại hán râu rậm bó quanh hàm (tức là Vương thuận Nhạc) thoạt trông thấy Chung trấn Văn, cả hai song song chấp tay hành lễ, nói:

- Đệ tử khấu kiến Chưởng môn nhân được kim an.

Chung trấn Văn mỉm cười nói:

- Hứa Đường Chủ miễn lễ, ngươi hãy [illegible] ai đây nè.

Hứa nguyệt Thanh ngước đầu lên nhìn vào [illegible]ười Hứa nguyệt Hà, ngạc nhiên nói:

- Ai thế?

- Con gái của Hứa Đường Chủ đấy!

Hứa nguyệt Hà giơ tay gỡ bỏ khăn bịt mặt [illegible], Hứa nhạc Thanh thoạt trông thấy gương mặt [illegible]a Hứa nguyệt Hà, mặt hơi biến sắc!

Hứa nguyệt Hà kêu "cha" ! Một tiếng, tung [illegible]nh nhảy vào lòng Hứa nhạc Thanh ngay, vui [illegible]ừng đến đỗi đã khóc oà lên luôn.

Hứa nhạc Thanh bỗng gặp lại ái nữ, bất [illegible]iác cảm khái thở dài một tiếng, nói:

- Cha lại tưởng kiếp này không còn gặp lại [illegible]on nữa.

http://tieulun.hopto.org

- Cha..,

Hình như Hứa nguyệt Hà có thiên ngữ vạn ngữ thế nhưng nàng không sao mở miệng được hết.

Trông thấy tình cảnh này mọi người cảm động đến đỗi hai mắt ngập lệ.

Ngay lúc này, có một người mang tâm trạng nặng nề từ từ bước ra xa... người này chính là Hồ Đài Chương.

Chung trấn Văn cũng cúi đầu xuống luôn.

Phụ nữ Hứa nhạc Thanh ôm nhau giây lát, sau đó Hứa nhạc Thanh khẽ đẩy Hứa nguyệt Hà đang vui hóa thành khóc trong lòng ra, nói lẩm bẩm rằng:

- Con đã lớn rồi! Lão cười nhạt nói tiếp:

- Một cô nương lớn như thế còn khóc lóc gì nữa?

Hứa nguyệt Hà nín khóc lại cười mỉ[illegible] nói:

- Thưa cha, cha cũng già nhiều rồi.

- Phải, cha đã già rồi, nếu chẳng phải Chung Chưởng môn nhân nói cho cha hay rằng con vẫn còn sống, thì cha cứ tưởng con đã...

Hứa nguyệt Hà ngắt lời lão nói:

- Cha chớ nói nữa, cha đã gặp mẹ chưa?

- Chưa, hiện giờ bà ta ở đâu?

- Con cũng không biết, mới hôm trước đây mẹ đả thương vị lão tiền bối này.

Hứa nhạc Thanh đưa mắt nhìn Hồ đài Chương đã từ từ bước ra xa một cái, sau đó cười cay đắng một tiếng, khẽ gọi:

- Hồ huynh đài

http://tieulun.hopto.org

Hồ đài Chương cứ cảm thấy có lỗi với Hứa nhạc Thanh, lão quay đầu ra sau cười ngáo một cái không nói gì hết.

Chung trấn Văn trông thấy thế vội nói:

- Này Hứa Đường Chủ, Hồ lão tiền bối cứ áy náy mãi trong lòng.

Hứa nhạc Thanh khẽ gật đầu, lấy làm buồn bã hết sức, nói:

- Hồ huynh đài, ngươi chớ tự trách thái quá, thật ra ngươi chẳng có lỗi lầm gì hết, thôi việc đã qua rồi chúng ta chớ nhắc làm gì nữa, từ rày về sau hai chúng ta sẽ là một đôi bạn thân với nhau.

Chung trấn Văn nói:

- Này Hứa Đường Chủ, tại sao ngươi đi lâu như thế?

- Ta đã làm tân khách tại phái Võ Đang

- Tân khách ư?

- Đúng thế, sau khi ta đến Phái Võ Đang, nổi cơn thịnh nộ đã giết chết vài cao thủ trong phái, Nhất Bình Chơn Nhân Trưởng Lão của Phái Võ Đang là bạn thâm giao của ta, may mà lão ra mặt, lập tức cáo lỗi bản phái với ta, đồng thời buộc ta lưu lại làm khách vài ngày tại Võ Đang, vì thế ta phải đi nhiều ngày như vậy.

- Thế thì hay biết mấy, bây giờ chúng ta hãy dùng cơm trước đã, sau đó lập tức xông pha vào tổng đường Bài Cốt Giáo ở núi Tuyết Phong Sơn.

Một hôm, một đoàn năm người, phi thân chạy thẳng về hướng Tuyết Phong Sơn.

Phong Đào Cốc dưới chân núi Tuyết Phong Sơn là tổng đường của Bài Cốt Giáo.

Ngày hôm sau thì đoàn người Chung trấn Văn đã vào tới vùng núi Tuyết Phong Sơn.

Đoàn người Chung trấn Văn vừa vào gần tới Phong Đào Cốc là phạm vi tổng đường Bài

http://tieulun.hopto.org

Cốt Giáo, bỗng nghe tiếng gầm hét từ xa ... trong cốc vang tới.

Chung trấn Văn nghe thấy tiếng gầm hét, mặt hơi biến sắc, âm thanh từ trong Phong Đào Cốc vang ra, ắt phải có ai đó đã động thủ với bọn Bài cốt Giáo không sai rồi.

Chung trấn Văn suy nghĩ đến đây, hắn l... tức phi thân chạy vào Phong Đào Cốc trước...

Chung trấn Văn thoạt vừa lướt vào cốc địa, bỗng thấy vài chục bóng người gầy ốm đuổi theo một bóng người áo trắng đang từ trong Phong Đào Cốc bay vọt ra nhanh như điện chớp.

Hình như bóng người áo trắng đang chạy phía trước bị thương khá nặng!

Nhãn lực của Chung trấn Văn siêu quần, nên hắn thoạt trố mắt nhìn tới trước, tức thì mặt mày đại biến, vì bóng người áo trắng đó chính là Tuyết Mỹ Nhân đến Bài Cốt Giáo, đương nhiên để tìm Hầu Tấu Giáo Chủ Bài Cốt Giáo trả thù rồi, không ngờ sau khi bà vào tới đây lại đụng phải một người có võ công lợi hại hơn bà nhiều...

Thoạt vừa giao đấu hiệp ... trúng một chưởng của đối phương ... hộc máu mồm, thế rồi bà đã xe... trước mắt, biết ngay hôm nay ... không thể trả thù được, nếu không k... cho sớm, ắt phải bỏ xác trong Bài Cốt Giáo ...

Thế rồi bà ta phi thân chạy ra khỏi Phong Đào Cốc, bấy giờ một số cao thủ đã rượt gần chỗ Tuyết Mỹ Nhân.

Tuyết Mỹ Nhân vốn đã bị trọng thương, bây giờ làm sao chịu nổi sự vây đánh của Bài Giáo nữa?

* * *

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ 51

BÀI CỐT GIÁO KHỞI PHONG VÂN

Thế rồi bà lại trúng thêm một chưởng nữa, hình như dưới chân của bà cũng trúng phải một loại ám khí độc dược, kêu ùn một cái, đầu óc của bà bỗng tối sầm hẳn, loạng choạng thụt lùi ra sau hai bước liền, đánh bạch một cái, té nằm trên đất luôn.

Tiếng gầm hét kêu inh ỏi, kế đó vài chục cao thủ Bài Cốt Giáo đồng thời lướt tới, cùng lúc

http://tieulun.hopto.org

xuất thủ tấn công Tuyết Mỹ Nhân đang té nằm trên đất!

Cũng ngay lúc thập tử nhất sinh này, Chung trấn Văn hét to một tiếng.

- Bọn cẩu tặc muốn chết ư...

Thân hình của hắn lao vào hướng vài chục cao thủ Bài Cốt Giáo nhanh như điện chớp, đồng thời hữu chưởng quét tới lia lịa, và tả chưởng cũng tấn công hai cú tuyệt chiêu trong Âm Hồn Kinh luôn,

Ngay lúc này...

Hứa nhạc Thanh, Hồ đài Chương, Vương thuận Nhạc và Hứa nguyệt Hà cũng song song nhảy vào đám đông người, mở cuộc tấn công luôn.

Tiếng thảm kêu lên liên tục, tức thì có số cao thủ Bài Cốt Giáo té ngã ra đất.

Chung trấn Văn thừa dịp này lượn mình tới nhanh như cắt, đã xách bổng Tuyết Mỹ Nhân lên luôn.

Vài chục cao thủ Bài Cốt Giáo không ngờ ngay lúc này lại thình lình có địch nhân xuất hiện như thế, khi họ phát hiện, thì phe của chúng đã có sáu cao thủ bỏ xác trên đất rồi.

Hứa nhạc Thanh cười lạnh lùng một tiếng.

- Các ngươi chơi thủ đoạn hạ tam cấp này, tự xưng là nhân vật có tiếng tăm được nữa hôm nay ta không san bằng Bài Cốt Giáo thì ta không phải là họ Hứa...

Hứa nhạc Thanh vừa dứt lời, thì lão đã lượn mình lao vào đám cao thủ Bài cốt Giáo, vung gậy kêu vù vù tấn công như điên như khùng.

Sau khi Chung trấn Văn mang Tuyết Mỹ Nhân ra khỏi vòng vây, lập tức đặt bà xuống đất, thò tay vào túi áo lấy nửa gói Kim nguyên Tán còn lại sau cùng, nạp vào miệng Tuyết Mỹ Nhân,

http://tieulun.hopto.org

sau đo ngồi xuống vận nội công trị thương cho bà ngay.

Bấy giờ đã có tám cao thủ Bài Cốt Giáo bỏ xác dưới tay của Hứa nhạc Thanh!

Lần đầu tiên Hứa nhạc Thanh đã thực sự động niệm sát, lão rất thù ghét trông thấy bọn người sử dụng thủ đoạn vây công.

Hai bên đấu được môt hồi nữa, thì phe Bài Cốt Giáo chỉ còn sót lại tám người mà thôi, bọn cao thủ tám người còn lại thoạt trông thấy tình thế nguy cấp, lập tức gầm hét một tiếng, đồng lúc phi thân chạy vào trong Phong Đào Cốc ngay.

Tám cao thủ Bài Cốt Giáo này thoạt vừa tung mình lên cao, thì Hứa nguyệt Hà hét to một tiếng lượn mình lướt tới chặn lại đường đi của họ, đồng thời giơ chưởng tấn công ra ba chiêu liên tiếp nhanh như cắt

Tạm thời chớ đề cập hai cha con Hứa nhạc Thanh ác đấu với tám cao thủ Bài Cốt Giáo ấy, hãy hồi bút nói đến Chung trấn Văn đã.

Sau khi Tuyết Mỹ Nhân được Chung trấn Văn vận công trị thương giây lát, tinh thần sảng khoái ngay, thế rồi bà ta từ trên đất nhảy vọt lên luôn.

Vì Chung trấn Văn hao mất nội lực khá nhiều nên hắn phải ngồi trên đất vận công điều tức tiếp, chỉ trong giây phút hắn đã bình phục lại liền.

Thế rồi Chung trấn Văn cũng đứng lên, quay sang hướng Tuyết Mỹ Nhân thưa rằng:

- Mẹ! Có thật mẹ đã được hai thiếu nữ cứu thoát chăng?

Tuyết Mỹ Nhân kê gật đầu nói:

- Đúng thế, hai cô nương ấy bảo rằng quen với con?

Chung trấn Văn lẳng lặng khẽ gật đầu không nói gì nữa, Tuyết Mỹ Nhân lại nói tiếp:

http://tieulun.hopto.org

- Nếu chẳng nhờ hai nàng ấy, thì mẹ kh thoát khỏi tay của Âm Minh chơn Nhân rồi , m sau con hãy khéo an ủi và cảm tạ họ nha.

Chung trấn Văn cười thật não nề nói:

- Thưa mẹ, ai đã có bản lãnh đánh mẹ thương như thế?

- Trong Bài Cốt Giáo lại có một nữ nhân c võ công cao cường hết sức, còn y là ai thì m không biết rồi.

Chung trấn Văn kêu ồ một tiếng, nói giọn lạnh lùng:

- Bất luận y là ai, hôm nay con phải hủy diệt cả Bài Cốt Giáo này mới xong thôi.

Dứt lời, Chung trấn Văn lượn mình nhảy vào đấu trường, bấy giờ số tám người còn lại đã chết đi năm người nữa.

Trong Phong Đào Cốc đã diễn ra một trận võ lâm huyết chiến, vài chục cao thủ Bài Cốt

Giáo bị bọn người Chung trấn Văn giết đến đỗi chỉ còn sót lại ba người mà thôi.

Ngay lúc Chung trấn Văn nhảy vọt vào đấu trường bỗng nhiên có năm bóng người từ trong cốc bay vọt ra ngoài này, một trong năm người lạnh lùng gầm hét nói:

- Người nào đã cả gan vào Phong Đào Cốc gây sự ư?

Tiếp theo tiếng gầm hét, thì năm bóng người ấy đã phất phơ hạ xuống giữa đấu trường.

Chung trấn Văn cất tiếng cười như điên như cuồng nói:

- Chớ nói rằng chỉ vài chục mạng người nho nhỏ này, cho dù cả Bài Cốt Giáo các ngươi ta cũng quyết giết sạch trong ngày hôm nay thôi.

Bọn năm người vừa xuất hiện thọt trông thấy Chung trấn Văn, bất giác giật mình kinh hãi, họ thầy đều nhủ thầm: Không ngờ hôm nay võ lâm sát tinh này lại giá lâm đến đây.

http://tieulun.hopto.org

Chung trấn Văn không thèm nói gì với họ nữa, vung gậy tấn công ra một chiêu Phong Vân Biến Sắc nhanh như cắt.

Hứa nhạc Thanh, Hồi đài Chương, Tuyết Mỹ Nhân và Hứa ngueyt Hà thoạt trông thấy Chung trấn Văn xuất thủ tấn công, họ đã từ từ đứng lui sang một bên, vì họ cho rằng chỉ một mình Chung trấn Văn thừa sức đối phó năm người này.

Chung trấn Văn quơ gậy quét tới mãnh liệt hết sức, ngay lúc hắn vừa vung gậy tấn công, thì năm người đó cũng đồng lúc phóng chưởng tấn công Chung trấn văn ngay.

Chung trấn Văn trông thấy chưởng thế liên hợp tấn công của đối phương mạnh như vũ bão, thế rồi hắn hét to một tiếng, lượn mình lướt tới giơ tay trái tấn công một chiêu Âm Dương Nan Phân nhanh như cắt.

Cú sát thủ này kỳ ảo biến hóa khôn lường, tức thì khiến cho năm cao thủ Bài Cốt Giáo này không còn cơ hội hoàn chiêu, tiếng thảm kêu

vang lên lập tức, có hai người trúng chưởng té nằm trên đất!

Chung trấn Văn thừa thế lướt tới, căm phẫn gầm hét nói:

- Hãy tiếp ta một chưởng nữa xem nào.

Tiếp theo tiếng gầm hét, thì hắn đã vùng chưởng tấn công ra một cú sát thủ nữa.

Số cao thủ Bài Cốt Giáo còn lại trông thấy tình thế bất ổn, lập tức hét to một tiếng, đồng lúc xoay người chạy vào trong Phong Đào Cốc nhanh như điện chớp.

Chung trấn Văn lạnh lùng hét to một tiếng nói:

- Các ngươi chạy đi đâu cho khỏi...

Hắn vừa gầm hét vừa lướt tới chặn lại lối đi, đồng thời chưởng gậy cũng quét tới luôn.

Thình lình...

Có một tiếng hét lạnh lùng vang tới nói:

http://tieulun.hopto.org

- Thủ đoạn đuổi cho cùng giết cho sạch của các hạ quả thật cay độc hết sức?

Chung trấn Văn bỗng nghe âm thanh vang tới bất thình lình như thế, bất giác giật mình dừng bước lại ngay, hắn phóng mắt nhìn sang hướng phát ra tiếng nói, tức thì mặt mày Chung trấn Văn biến sắc ngay!

Người vừa xuất hiện chính là Vị Quân Sầu Mã Tú Quân!

Chung trấn Văn giật mình ngẩn người ra tại chỗ luôn, hắn không ngờ đối phương lại chính là Mã Tú Quân mẫu thân của Hứa nguyệt Hà vậy.

Có ba người đứng ở sau lưng bà ta, một người là Giáo Chủ Bài Cốt Giáo, và hai lão nhân đầu tóc bạc phơ!

Mã tú Quân lại thình lình xuất hiện như thế, chẳng những Chung trấn Văn lấy làm kinh ngạc hết sức, ngay cả bọn người Hứa nhạc Thanh cũng giật bắn người lên.

Chung trấn Văn ngẩn người ra giây lát, sau đó cất tiếng nói:

- Không ngờ chính là tôn giá...

Mã tú Quân cười lạnh lùng nói:

- Ta cũng không ngờ ngươi đã đến đây...

Chung trấn Văn lạnh lùng hỏi rằng :

- Chẳng lẽ lão tiền bối đã gia nhập môn hộ Bài Cốt Giáo rồi chăng?

- Đúng thế!

Trong lúc hai người đối thoại với nhau, mặt mày của một người đang biến đổi liên tục, người này chính là Hứa nhạc Thanh phu quân của Mã tú Quân vậy..

Và một người tan nát cõi lòng là Hồ đài Chương đã từ từ cúi đầu xuống

http://tieulun.hopto.org

Ánh mắt của Hứa nguyệt Hà cứ chăm chăm nhìn thẳng vào mặt Mã tú Quân, bấy giờ ký ức ở thời thơ ấu đã lần lượt hiện ra trước mắt...

Thế nhưng, nàng trông thấy gương mặt của từ mẫu xa lạ làm sao...

Mọi người trong hiện trường thảy đều có một tâm trạng bất đồng, bầu không khí tại hiện trường bỗng nhiên trở nên thê lương vô cùng...

Chung trấn Văn nói:

- Thế thì chính tiền bối đã đánh Tuyết Mỹ Nhân mẫu thân vãn bối bị thương như thế ư?

- Đúng thế.

Chung trấn Văn mặt hơi biến sắc, toan nổi cơn thịnh nộ, bỗng nhiên hắn đã cố đè nén cơn lửa giận xuống, lạnh lùng nói:

- Mã tú Quân, bà ơi xem ai đã đến kìa?

Mã tú Quân nhìn theo hướng Chung trấn Văn vừa nói, tức thì mặt mày bà tái mét, đã giật

mình thụt lùi ra sau hai bước, bà đã trông thấy quả người Hứa nhạc Thanh.

Hứa nhạc Thanh cười lạnh lùng một tiếng, lượn mình lướt tới, đứng ngay trước mặt Mã tú Quân, nói:

- Này Mã tú Quân, ngươi còn nhận ra ta chăng?

Mã tú Quân giật mình thụt lùi ra sau hai bước nữa, bà nằm chiêm bao cũng không bao giờ ngờ rằng Hứa nhạc Thanh phu quân của bà lại xuất hiện ở đây!

Bà đã bàng hoàng đưa mắt ngắm nhìn Hứa nhạc Thanh, mặc dù bà đã bỏ rơi lão, thế nhưng dù sao giữa hai người đã có quan hệ phu thê, đồng thời đã có một đứa con rồi.

Nếu chẳng vì Hồ đài Chương tái xuất hiện thì bà cũng không rời bỏ lão!

Bỗng nhiên hôm nay gặp lại, làm sao chẳng bảo bà hổ thẹn đến đỗi không nói nên lời ư?

http://tieulun.hopto.org

Bấy giờ Hồ đài Chương và Hứa nguyệt H đồng thời lướt tới, đứng ở bên cạnh Hứa nhạ Thanh, thế nhưng ba người này ôm ấp một tâ trạng bất đồng với nhau.

Tâm trạng bây giờ của Hứa nhạc Than xúc động vô cùng, lão yêu Mã tú Quân, th nhưng nữ nhân này đã hại lão, đồng thời làm ch lão phải tan nát cả gia đình.

Hứa nhạc Thanh cười lạnh lùng nói:

- Mã tú Quân không ngờ bà vẫn còn khỏ như thế, thiết tưởng bà ắt không quên ta chứ!

Mã tú Quân cười lạnh lùng nói:

- Đúng thế, Mã tú Quân vẫn còn nhớ ngươi không ngờ hôm nay hai ta lại được hội ngộ tạ đây vậy!

Mặt mày Hứa nhạc Thanh biến sắc nói:

- Này Mã tú Quân, bà hại ta phải khổ đến thế này.

Mã tú Quân vẫn này lùng nói:

- Ngươi muốn sao bây giờ?

- Giết ngươi.

Mã tú Quân cười khảy nói:

- Hứa nhạc Thanh ngươi chưa đủ bản lãnh để giết chết ta đâu.

Hứa nhạc Thanh hận người đàn bà này vào tận xương tủy, nếu chẳng phải bà ta, thì lão cũng không đến đỗi chỉ còn một chân một tay như ngày hôm nay.

Hứa nhạc Thanh nghe bà nói thách như thế, lão lạnh lùng nói:

- Thế thì hãy thử xem nào...

Dứt lời, lão vung gậy quét ra một chiêu Phong Tảo Lê Hoa, tức thì bóng gậy bay lượng đầy trời ập vào người mã tú Quân nhanh như cắt.

http://tieulun.hopto.org

Chung trấn Văn trông thấy tình cảnh này lòng đau như cắt, một cặp phu thê đã trở mặt thành thù đến đỗi phải động thủ với nhau.

Người đau lòng nhất phải nói là Hồ đài Chương, nếu lão không xuất hiện, thì hai vợ chồng Hứa nhạc Thanh cũng không trở nên như thế.

Hứa nhạc Thanh thoạt vừa vung gậy tấn công, thì Hứa Nguyệt Hà lạnh lùng gầm hét nói:

- Thưa cha hãy dừng tay lại đã.

Bỗng nghe Hứa Nguyệt Hà gầm hét như thế, Hứa Nhạc Thanh bất giác thu hồi thế tấn công lại, sau đó nhảy lùi ra sau vài bước, lạnh lùng hỏi:

- Hà nhi, con có điều chi muốn nói chăng?

Hứa Nguyệt Hà cố tình hỏi:

- Thưa cha, bà ta là mẹ của con chăng?

Hứa Nhạc Thanh nghe nói thế, bất giác giật bắn người lên, nói:

- Đúng thế.

Hứa Nguyệt Hà bỗng nhiên gỡ bỏ khăn bịt mặt ra, từ từ bước tới chỗ Mã Tú Quân đang đứng.

Hiện trường bây giờ tịch lặng như tờ không một tiếng động còn con nào hết, tất cả bao nhiêu cặp mắt tại nơi đây thảy đều theo dõi gương mặt Hứa Nguyệt Hà và Mã Tú Quân, hình như một sự kiện bất hạnh sắp sửa xảy ra.

Mã Tú Quân thoạt nghe Hứa Nhạc Thanh gọi một tiếng "Hà nhi" bất giác run bắn người lên, sau khi Hứa Nguyệt Hà vừa gỡ bỏ khăn bịt mặt xuống, bà ta không kìm lòng được đã buột miệng khẽ gọi:

- Hà nhi...

Âm thanh bà ta xúc động mãnh liệt, thần tình bà ta cũng thay đổi liên tục, mặc dù Mã Tú

http://tieulun.hopto.org

Quân không yêu Hứa Nhạc Thanh, thế nhưng bà ta không thể chẳng yêu con gái thân sanh của bà.

Tấm lòng từ mẫu yêu thương con cái, đã nảy sanh trong bổng chốc, thế nhưng Hứa Nguyệt Hà không cảm thấy rằng tiếng khẽ gọi của từ mẫu này khả quý chút nào hết, nàng hận mẫu thân ngài.

Hứa Nguyệt Hà cười lạnh lùng một tiếng, nói:

- Mã Tú Quân, ta biết bà là mẫu thân đã sanh đẻ ra ta, thế nhưng ta không gọi bà, ta hận bà...

Lời nói như lưỡi kiếm đâm xuyên qua trái tim của từ mẫu, cõi lòng bà... tan nát hết...

Mã Tú Quân bàng hoàng đưa mắt ngắm nhìn con gái bà, nói lẩm bẩm rằng:

- Ngươi hận ta ư?... Ngươi đã hận ta...

- Phải, ta hận bà... hận bà hạ tiện!

Kêu ùn một cái, đầu óc của Mã Tú Quân trúng phải một cú búa tạ, mặt mày tái mét ng còn chút máu, bà ta chẳng chịu nổi câu sỉ của ái nữ bà vừa mắng chửi bà, thân người Mã Tú Quân đã loạng choạng đảo hai vòng, suýt nữa phải té ngã ra đất.

Hai giọt nước mắt từ mẫu đã nhỏ trên ng mặt đầy vết nhăn của bà, toàn thân bà ng run rẩy không dừng...

Ái nữ bà đã mắng chửi bà là một nữ nhân hạ tiện, làm sao chẳng bảo bà ta đau lòng ư?

Mã Tú Quân nói lẩm bẩm rằng:

- Ta hạ tiện chăng?... Ta là một nữ nhân hạ tiện thật sao?...

Hứa Nguyệt Hà không cảm thấy nước mắt của từ mẫu khả quý chút nào hết, nàng chỉ hận bà, nghe Mã Tú Quân nói như thế, nàng lạnh lùng gật đầu nói:

- Đúng thế, bà hạ tiện hết sức!

http://tieulun.hopto.org

Mã Tú Quân muốn khóc vô cùng, t
nhưng khóc chẳng ra nước mắt mà thôi, bà n
nhiên hỏi:

- Tại sa thế?

- Tại sao ư? Hứa Nguyệt Hà nói giọng l
lùng:

- Phụ thân ta xử tệ với bà chăng?

- Không...

- Nếu không xử tệ với bà, tại sao bà p
hãm hại lão?

- Ta có hại lão đâu... ngươi phải thông c
ta...

- Thông cảm bà ư? Hứa Nguyệt Hà
lòng nói tiế

- Phải, ta phải thông cảm bà, bà có b
chút nào đâu, từ lúc còn nhỏ ta đã kính yêu
biết mấy, ta đã lấy làm kiêu hãnh khi có một

xinh đẹp như ngươi, thế nhưng chẳng những
hại phụ thân ta, hơn nữa còn hại cả ta nữa!

Hứa Nguyệt Hà cố đè nén c n bi thương,
tiếp:

- Sau khi bà có chồng con rồi, bà không nên
ến tiếc tình cũ đến đỗi đã bỏ rơi chồng con,
ên những việc khiến người không thể dung
như thế? Như vậy bà có phải là hạ tiện
ăng?

Đúng ra Hứa Nguyệt Hà không nên nói
, bất kể Mã Tú Quân sái quấy như thế nào đi
, dù sao bà ta vẫn là mẫu thân của nàng.

Sự kiện này cũng do Hồ Đài Chương mà
n, những lời nói này của Hứa Nguyệt Hà
ăng khác nào như một lưỡi kiếm đâm xuyên
a trái tim lão...

Nước mắt sám hối của nam nhi đã nhỏ ròng
ng xuống ...

Bầu không khí ở hiện trường không có sát
, mà chỉ là cảnh tượng bi thương não nùng...

http://tieulun.hopto.org

Mã Tú Quân cứ cất tiếng khóc thút th
không dừng...

Hứa Nguyệt Hà lại nói tiếp:

- Chẳng lẽ ta nói sai sự thật chăng?

Mã Tú Quân nói giọng uất nghẹn:

- Ta đã lún sâu vào tình trường...

Quả thật đây là lời nói tự đáy lòng của
làm sao bà ta có thể quên được mối tình đầu
dễ dàng như thế ư?

Bà ta không thể nào quên tình Hồ Đ
Chương được hết, vì bà đã mang toàn bộ tì
cảm trong đời này cống hiến trọn vẹn cho ng
tình đầu Hồ Đài Chương này rồi!

Cả đời của một người có mấy lần mộng
ư?

Một nữ nhân thực sự có được bao nh
ngày xuân chăng?

Phải, một con người chỉ có một lần yêu,
này xuân mà thôi!

Thế nhưng mối tình đầu giữa bà ta và Hồ
Chương như là gió thoảng mây bay mà thôi!

Nhưng sóng tình cuồn cuộn, bà luôn luôn
ha thiết yêu Hồ Đài Chương!

Sau đó bà nghe tin Hồ Đài Chương mất đi...

Thế rồi bà vì cảm ân mà gả cho Hứa Nhạc
Thanh!

Chính bà cũng chẳng hiểu bên trong này có
ếu tố yêu tồn tại hay chăng.

Bà từng nhìn nhận bà là một nữ nhân có lý
rí rất yếu ớt, bằng không khi nào ở lại cổ Bảo
đợi chờ cả năm năm dài lê thê đâu.

Quả thật tình yêu có một lực lượng không
hể kháng cự được.

http://tieulun.hopto.org

Nay năm tháng trôi qua, tuổi xuân không còn, bà đã gây nên một sự kiện mọi người không thể nào dung thứ bà.

Không ai thông cảm bà, thậm chí cả Hứa Nguyệt Hà ái nữ của bà nữa.

Nếu Mã Tú Quân là một nữ nhân có lý trí kiên cường, thì bà ta không bao giờ có chuyện sẩy chân và trở thành thiên cổ hận, như chẳng những bà không tái được tình yêu của Hồ Đài Chương, đồng thời cũng đánh mất chồng con nữa.

Tiếng khóc thút thít đoạn trường... khiến người nghe thấy phải động lòng thương xót không sai!

Ngoại trừ Mã Tú Quân dùng tiếng khóc thút thít thay thế bà để sám hối với con gái ngoài ra bà biết nói gì hơn nào?

Nước mắt nhỏ xuống làm ướt cả ngực áo của một người, lão... chính là Hồ Đài Chương

lòng lão mãi mãi cho rằng lão đã hại một hân mà lão đã tha thiết yêu nàng!

Chung Trấn Văn đưa mắt nhìn Hồ Đài ng một cái, từ từ bước sang hướng Hồ Đài ng, cảm khái thở dài một tiếng, nói:

- Hồ lão tiền bối, lão buồn lắm chăng?

- Phải...

- Lão vẫn còn yêu bà ta chăng?

- Sông có thể cạn đá có thể mòn, chứ lòng chẳng bao giờ thay đổi hết... ta từng nói với g như thế.

Chung Trấn Văn cười đau khổ nói:

- Mặc dù lão thất bại trong tình trường, ưng nhân cách lão đã chiến thắng.

- Như thế sao?

- Phải, lòng lão như nhật nguyệt mãi mãi toả sáng thôi.

http://tieulun.hopto.org

- Nhưng ta đã cho ra cảm tình quá nhiều đến đỗi sanh mạng ta đã khô héo.

Chung Trấn Văn cười thương tâm, nói:

- Lão hận bà ta chăng?

- Yêu và hận không thể nào tách rời ra được hết.

- Thế tại sao lão không tiếp tục yêu bà ư?

Hồ Đài Chương trợn to hai mắt, ngạc nhiên hỏi:

- Yêu nàng ư?

- Đúng thế.

Hồ Đài Chương nói giọng lạnh lùng:

- Chưởng môn nhân muốn sỉ nhục ta ư?

- Không, văn bối nói lời thành thật vậy.

- Ngài nói thế là sao? ... Ngài bảo ta tiếp tục yêu bà ư?

Phải, lão hãy tiếp tục yêu bà, nhưng yêu ...ng phải là tình dục, mà là yêu trong tâm ...nh khiết, vì yêu là ban cho, lão phải ban ...u cho bà...

...inh như Hồ Đài Chương đã lãnh hội ý ...ời nói của Chung Trấn Văn...

Chung Trấn Văn khẽ thở dài một tiếng nói

... Văn bối am hiểu lão đã cho Mã Tú Quân ... nhiều tình cảm, nếu bây giờ lão tiếp tục yêu ...u, có lẽ họ sẽ có hy vọng khôi phục hạnh ...c gia đình.

- Ta nên làm thế nào bây giờ?

- Hãy nói cho bà hay rằng lão yêu bà ta, và ...h tình yêu cuối cùng cho bà, để bà ta có can ...m sống tiếp, như thế bà sẽ tái được hạnh ...úc...

- Phải... yêu là ban cho...

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn mỉm cười nói:

- Lão tiền bối, lão nói phải, yêu là ban ch
chứ không phải chiếm có, chẳng lẽ lão không th
an ủi bà ta lần nữa chăng?

- Bây giờ ư?

- Phải, bây giờ thích hợp nhất.

Hồ Đài Chương cười cay đắng nói:

- Ta chỉ ngại rằng làm cho nàng thê
thương cảm mà thôi.

Chung Trấn Văn lắc đầu nói:

- Không hề chi, lão cứ đi đi, hãy ban tìn
yêu cho bà ta, ban can đảm cho nữ nhân bấ
hạnh này, nếu lão trông thấy bà có một gia đìn
hạnh phúc, thì lão cũng cảm thấy an ủi chứ?

Sau khi nghe Chung Trấn Văn nói như th
tâm trạng lão bỗng nhiên trở nên sảng khoái,
như Chung Trấn Văn đã nói, yêu là ban cho ch
không phải chiếm có.

Mặc dù trước kia lão đã ban cho bà ta khá
iều rồi, bây giờ lão nên ban cho bà ta một lần
ữ nữa, để bà ta được hạnh phúc, đồng thời
h cũng được an ủi phần nào!

Lão suy nghĩ đến đây, lập tức cất bước tiếp
phía Mã Tú Quân...

***

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ 52

MỒ XANH LẠNH LẼO CHÔN OAN HỒN

Hồ Đài Chương cất bước đi sang hướng Mã Tú Quân, khi lão đi tới chỗ Hứa Nhạc Thanh bỗng nhiên bước lại, đưa mắt ngắm nhìn Hứa Nhạc Thanh giây lát, nói:

- Hứa huynh đài, huynh hận phu nhân ngươi chăng?

Hứa Nhạc Thanh đưa mắt nhìn Hồ Đài Chương, khẽ gật đầu nói:

Phải, ta hận y.

Hứa huynh có thể vị tình tiểu đệ mà tha ...ng chăng?

Tha thứ y ư?

Phải, tha thứ cho nàng.

Hứa Nhạc Thanh nói giọng cương quyết.

Không, ta không thể tha thứ y.

Hồ Đài Chương cảm khái thở dài một tiếng,

- Hứa huynh đài, Mã Tú Quân không có lỗi ...m gì hết, chính ta mới có lỗi, nếu ta không ...ất hiện, thì Mã Tú Quân sẽ không đổi tánh ...ư thế... lão cười thật thê lương, sau đó lại nói ...ấp:

- Tiểu đệ không phủ nhận hai chúng tôi ...ng yêu nhau, thế nhưng ấy là việc quá khứ, ...c ngày hôm nay thảy đều do ta mà nê, mặc dù

http://tieulun.hopto.org

hai người đã lầm lỗi, nhưng mà giữa ta và nàn
vẫn trong sạch...

... Hồ Đài Chương nói tới đây, cố đè nén cơ
bi thương sau đó lại nói tiếp:

- Mặc dù Hứa huynh đài và tiểu đệ khôn
phải là bạn thân giao, nhưng tiểu cầu xin huyn
một việc.

- Việc gì thế?

- Huynh hãy tha thứ vợ huynh, thì cũ
như huynh đã tha thứ cho tiểu đệ vậy.

Hứa Nhạc Thanh nói:

- Ta biết Hồ huynh đệ là trong sạch, khôn
cần phải cầu ta như thế, thế nhưng Mã Tú Qu
đã hãm hại ta, làm sao ta có thể tha thứ y đ
chăng?

- Nếu nàng chẳng vì tiểu đệ, thì nàng
bao giờ hại Hứa huynh ư? Nếu huynh không t
thứ nàng, tức là không tha thứ tiểu đệ vậy!

Hứa Nhạc Thanh trầm tư giây lát, nói:

- Chẳng lẽ vợ chồng ta có thể gương vỡ lại
ngay.

- Nhưng mà...

Hồ Đài Chương tiếp lời nói:

- Chẳng lẽ Hứa huynh không bằng lòng ban
ội lần cuối cho nữ nhân bất hạnh này sao?
huynh đành lòng để nàng mãi mãi tiếp tục
u khổ nữa?

Hứa Nhạc Thanh nói giọng buồn bã:

- Nếu nàng thật lòng hồi tâm chuyển ý, thì
n sàng tha thứ nàng.

Hồ Đài Chương cả mừng nói:

- Có thật chăng?

Hứa Nhạc Thanh khẽ gật đầu, nói:

- Ta nói thật đấy.

Hồ Đài Chương cảm kích nói:

http://tieulun.hopto.org

- Nàng là một nữ nhân tử tế, từ rày về sa
nàng sẽ là một người vợ hiền của Hứa huynh
tiểu đệ xin chúc mừng huynh trước vậy.

Hứa Nhạc Thanh cười cay đắng không n
gì hết, nhưng chơn lý đang nói với lão rằng:
Nhạc Thanh, hãy tha thứ vợ ngươi... y chỉ m
niệm sai lầm mà thôi, y đã chịu đựng biết b
nhiêu những chuỗi ngày bất hạnh, ngươi ph
tạo một cơ hội để y tái làm người...

Bấy giờ Hồ Đài Chương đã bước tới trư
mặt Mã Tú Quân, lão quay sang hướng Hứ
Nguyệt Hà nói:

- Này Hứa cô nương, chớ nên hận mẫu th
ngươi, bà ta không có lỗi lầm gì hết...

Lão nói tới đây, bỗng cảm thấy xót xa tro
lòng, không nói tiếp được nữa.

Hứa Nguyệt Hà đưa mắt chăm chăm nh
Hồ Đài Chương một cái, khi nàng chạm p
thần sắc buồn bã của Hồ Đài Chương, khi
nàng từ từ cúi đầu xuống và lui sang một bên.

Hồ Đài Chương đưa mắt ngắm nhìn Mã Tú
đang lấy tay bịt mặt khóc thút thít, lão
gọi rằng:

- Tú Quân...

Lão vẫn nhè nhẹ khẽ gọi danh tự quen
ộc của nàng, Mã Tú Quân thoạt nghe thấy
g khẽ gọi này, run bắn cõi lòng ngay, tiếng
ấy sức hấp dẫn của nam nhi này, làm cho bà
nh thần phấn chấn!

Hai mắt bỗng sáng ngời lên, thế nhưng
g mặt như đóa hoa lê sa mưa, khiến người
g thấy phải động lòng thương xót.

Họ cứ lẳng lặng đưa mắt nhìn nhau...

Bấy giờ, Chung Trấn Văn bước tới chỗ Hứa
guyệt Hà, khẽ gọi một tiếng:

- Hứa cô nương!

- Ồ, có việc gì thế?

Chung Trấn Văn trầm giọng, nói:

http://tieulun.hopto.org

- Nàng hận mẹ nàng chăng?

- Đúng thế.

- Có phải bà là một nữ nhân hạ tiện mà n
nàng vừa nói chăng?

- Phải.

Chung Trấn Văn thở dài một tiếng nói:

- Thế là nàng bất hiếu rồi, mặc dù m
thân nàng có lỗi với nàng, chẳng lẽ nàng
quyền mắng chửi bà như thế sao?

Trong lòng Hứa Nguyệt Hà lấy làm đ
buồn vô cùng, nói:

- Nhưng mà thiếp hận bà ta...

Chung Trấn Văn lại nói tiếp:

- Mặc dù mẹ nàng làm sai một việc, t
nhưng linh hồn của bà vẫn thanh khiết, chẳ
những nàng không an ủi bà, hơn nữa còn mắ

bà như thế, làm sao chẳng khiến cõi lòng từ
u phải tan nát ư?

Chung Trấn Văn nói tới đây, đưa mắt ngắm
n Hứa Nguyệt Hà giây lát, sau đó nói tiếp:

- Nàng nên lựa lời khéo an ủi mẹ nàng,
ng lẽ nàng muốn đánh mất bà ta nữa sao?

Cuối cùng Hứa Nguyệt Hà không còn kìm
được nữa đã nhỏ xuống hai giọt nước mắt,
giọng u oán:

- Chung ca ca, thiếp phải làm thế nào bây
giờ?

Chung Trấn Văn nói:

- Hãy khéo lựa lời an ủi bà ta, chớ làm cho
mẹ nàng thương tâm nữa, mẹ nàng bao giờ cũng
yêu nàng, tại sao nàng không bảo người trở về
với nàng đi?

Hứa Nguyệt Hà khóc thút thít nói:

- Chung ca ca, có phải thiếp đã làm sai một
việc đối với mẹ thiếp rồi chăng?

http://tieulun.hopto.org

- Phải, nàng có lỗi rồi, nàng đã làm chó mẫu thân phải đau lòng.

- Thiếp biết nói những gì với mẹ thiếp đây?

- Hãy đến nói lời sám hối với mẹ nàng.

- Liệu người có tha thứ hành vi lúc nãy của thiếp chăng?

- Phải tha thứ nàng thôi.

Hứa Nguyệt Hà khẽ gật đầu lia lịa, nàng lẳng lặng trầm tư: Ta là một đứa con bất hiếu, ta không nên nặng lời với mẫu thân như thế...

Quả thật cho dù Mã Tú Quân có điều gì lỗi lầm hơn thế nữa, thì bà vẫn là mẫu thân của nàng kia mà!...

Ngay lúc Hứa Nguyệt Hà đang còn suy nghĩ, thì Mã Tú Quân khẽ giơ tay lau khô nước mắt, nói:

- Hồ Đài Chương, chàng hại ta quá thế...

Hồ Đài Chương cười cay đắng nói tiếp:

- Phải, ta đã hại nàng, Tú Quân, nàng phủ nhận, mãi cho đến bây giờ hai chúng còn yêu nhau tha thiết chứ?

Ta hận chàng mà thôi!

Hồ Đài Chương cười thật đau đớn, nói:

Phải, nàng hận ta, vì ta có lỗi với nàng, khiến nàng phải đợi chờ cả năm năm trời thê trong cổ Bảo, thế nhưng nàng vẫn biết ta không đến gặp nàng chứ?...

Mã Tú Quân lạnh lùng nói:

Chúng ta chớ nói chuyện quá khứ nữa.

Hồ Đài Chương lắc đầu nói tiếp:

- Không, ta phải nói, tại sao ta không đến nàng? Chẳng lẽ ta là một con người gỗ ? Hoặc là một con người chẳng có chút tình ư?

http://tieulun.hopto.org

Lão nói tới đây, cười cay đắng một tiếng, nói tiếp:

- Nàng lầm rồi, ta vẫn yêu nàng, hơn n đã tha thiết yêu nàng, không lúc nào mà ta qu những lời tuyên thệ đối với nàng ở năm xưa h thế nhưng ta không thể yêu nàng nữa!

Mọi người trong hiện trường không ai g một tiếng động còn con nào hết, bầu không i lại hiện trường tịch lặng một cách đáng sợ.

Hồ Đài Chương lại nói tiếp:

- Không thể nào phủ nhận được hết, tr kia chúng ta từng yêu nhau tha thiết, hai ta tiếp nhận mối tình đầu ngấn ngủi ấy, vài c năm sau chúng ta vẫn không thay đổi, những thề thanh khiết ấy vẫn nằm trong đầu óc ch ta, thế nhưng chúng ta bất hạnh vô cùng, n dù chúng ta vẫn cứ tiếp tục cho "tình yêu ấy thế nhưng chúng ta không thể kết hợp.

Lão nói tới đây, lấy làm thương tâm sức, cố đè nén cơn bi thương, sau đó nói tiếp:

- Nàng không hiểu nỗi khổ của ta, trong ng thời gian nàng đau khổ thì ta có sung g chút nào đâu, nàng phải biết, trong lãnh "tình yêu" ta cho ra nhiều hơn nàng...

Mã Tú Quân nói giọng lạnh lùng:

- Có thật như thế chăng?

Không sai chút nào, vì ta yêu nàng, mặc chúng ta không thể nào quên lửng quá khứ, ng chơn lý đã nói cho ta biết: Yêu là ban cho, không phải chiếm lấy, yêu là thiệp chứ g phải xấu ác, trong hai đàng, ta quyết phải ng hạnh phúc...

- Chàng cho rằng ta hạnh phúc sao?

- Ta từng suy nghĩ rằng quả thật là như hai chúng ta không nên hãm hại một người g hiền lành đã yêu thương nàng, nàng có giờ nghĩ rằng! Chúng là ân nhân của người u nàng chăng?

- Ân nhân ư?

http://tieulun.hopto.org

- Phải, chàng đã báo cho thù cho ta! Chàng yêu nàng thì cũng như ta yêu nàng vậy, yêu của chúng ta thảy đều xuất phát từ "thiện mỹ" và "ban cho", tại sao nàng không thể yêu ta ư?

- Yêu chàng ư?

- Nhưng "yêu" này là cao thượng và thanh khiết, "yêu" không hẳn chỉ nói riêng tình dục yêu phải là cảm ứng xuất phát từ nội tâm, cũng như ta đã yêu nàng vậy.

Mã Tú Quân nửa hiểu nửa không nói:

- Chàng muốn ta làm thế nào bây giờ?

Hồ Đài Chương trầm giọng nói:

- Sinh nhai phiêu bạt giang hồ không thích hợp với nàng chút nào hết, huống hồ tuổi xuân lần, nay nàng cũng gần đất xa trời rồi, tại sao nàng không nắm bắt hạnh phút sẵn có trong tay ư?

Bấy giờ Mã Tú Quân đã hoàn toàn hiểu lão muốn nói gì rồi, bà ta ngước đầu ngắm nhìn Hồ

hương giây lát, sau đó nói với âm thanh như ruồi muỗi rằng:

. Chàng bảo ta quay trở về Hứa Nhạc nh chăng?

Hồ Đài Chương khẽ gật đầu nói:

. Như thế mới thích hợp với nàng, chồng n con đẹp, chẳng lẽ nàng không bằng lòng lựa đường này sao?

Mã Tú Quân nói giọng lạnh lùng:

. Thế thì ta sẽ biến thành một nữ nhân ra nào ư?

Hồ Đài Chương nói:

- Mọi người chẳng những không khinh thị g, hơn nữa còn tôn trọng nàng vậy.

Mặt mày Mã Tú Quân biến sắc, lạnh lùng

- Ngươi đến đây chỉ để nói bấy nhiêu lời với hăng?

http://tieulun.hopto.org

- Đúng thế, ta nói như thế cũng đã nh
lắm rồi.

- Ngươi chớ khoa mồm múa mép làm gì,
đã biết mục đích của ngươi rồi, thế nhưng ta h
ngươi, hận đến đối muốn đánh ngươi lần nữa.

- Điều này đã chứng minh hai chúng ta v
còn yêu nhau tha thiết, mà yêu này là
thương.

Mã Tú Quân đưa mắt chăm chăm nhìn
Đài Chương giây lát, bỗng nhiên bà ta gầm h
nói:

- Ta vẫn hận ngươi....

Dứt lời, bà ta lượn mình lướt tới, vung ng
chưởng tát tới nhanh như cắt, kêu bốp bốp h
ái, tức thì Hồ Đài Chương bị bà ta đánh cho h
ói bạt tai, sau đó bà ta lượn mình chạy ra ngo
hong Đài Cốc luôn.

Mã Tú Quân xuất một đòn này làm cho n
người tại hiện trường phải ngẩn người ra tại ch

i Chương bất giác thụt lùi ra sau hai bước,
sờ vào chiếc mặt nóng bừng như lửa của
thật thương tâm.

Mã Tú Quân vừa tung mình chạy ra ngoài
Chung Trấn Văn cũng lượn mình lướt
n lại đường đi của Mã Tú Quân, nói:

Lão tiền bối, ngươi định đi đâu thế?

Mã Tú Quân mặt hơi biến sắc, nói:

Ngươi thắc mắc ta đi đâu làm gì, xin các
v tránh đường đi nào.

Chẳng lẽ bà không cần thiết chồng con
ật sao?

Nghe hắn hỏi như thế, Mã Tú Quân đã
người trong giây lát, sau đó cười lạnh lùng

- Ta không có con gì hết!

- Nàng không phải con gái bà chăng?

http://tieulun.hopto.org

Mã Tú Quân đưa mắt nhìn Hứa Nguyệt
đang thoăn thoắt bước tới, cảm khái thở dài
tiếng, nói:

- Ta chỉ là một nữ nhân hạ tiện mà thôi.

Chung Trấn Văn cười nhạt nói:

- Nếu bà tiếp tục yêu nàng, thì nàng
phải tiếp tục kính mến bà.

- Ta không dám mong mỏi điều này
mắng ta là một nữ nhân hạ tiện...

Mã Tú Quân chưa nói hết lời, bỗng n
Hứa Nguyệt Hà lớn tiếng gọi rằng:

- Mẹ...

Tiếng "mẹ" vừa thốt khỏi miệng, thì nà
đã lượn mình lướt tới ngã vào lòng Mã Tú Qu
luôn!

Mã Tú Quân bỗng trông thấy Hứa Nguy
Hà nhào tới ngã vào lòng bà, bất giác giật b
người lên, thế nhưng theo bản năng tự nhiên,

xiết mạnh hai tay, ôm chặt Hứa Nguyệt Hà
lòng!

Chung Trấn Văn từ từ bước ra xa họ, nói
bấm một mình...

- Bi kịch cũng nên kết thúc vậy...

Hứa Nguyệt Hà khóc thút thít khẽ nói:

- Thưa mẹ! Con biết con có lỗi...

Lời nói sám hối đã làm động lòng từ mẫu,
Tú Quân lấy làm đau buồn nói:

- Hà nhi, con chẳng có lỗi gì hết!

- Không, thưa mẹ, con đã mắng mẹ!... Và đã
nh thị mẹ.

Mã Tú Quân cảm động đến đỗi đã nhỏ nước
uống, nói:

- Này con, mẹ không hờn trách con, trước
mẹ có lỗi lầm với con, con có bằng lòng tha
thứ mẹ chăng?

http://tieulun.hopto.org

- Mẹ! Con yêu mẹ.

Mã Tú Quân cười an ủi rằng:

- Mẹ nên cảm ơn con, thế nhưng mẹ khô
biết phải biện bạch thế nào với con đây, vì mẹ
lún sâu vào lưới tình không thể nào tự gỡ
được hết, đến đỗi đã gây nên tội lỗi với con.

Hứa Nguyệt Hà nói:

- Thưa mẹ, chúng ta chớ nhắc việc quá k
nữa, con hiểu mẹ nhiều lắm.

- Thế nhưng mẹ không bao giờ quên đ
hết!

- Mẹ, mẹ sẽ quên thôi, mẹ có bằng lòng
về chăng?

- Trở về ở chung với con và cha con chăn

- Vâng.

- Không, mặc dù mẹ thương yêu con,
nhưng cha của con không tha thứ mẹ đâu...

- Không, Tú Quân, ta yêu nàng, ta rất hoan nghênh nàng trở về.

Mã Tú Quân nghe nói như thế, vội xoay người sang nhìn, thấy Hứa Nhạc Thanh phu quân của bà ta đang đứng ở sau lưng bà!

Hứa Nhạc Thanh nói giọng ôn tồn rằng:

- Tú Quân, nàng già rồi, thân tâm cũng khá mệt mỏi rồi, nàng phải nghỉ ngơi cho khỏe.

Gương mặt vui tươi, lời nói hài hòa chẳng khác nào như mũi kiếm đâm xuyên qua trái tim Mã Tú Quân, chẳng thà chồng bà đánh bà và mắng chửi bà còn hơn nụ cười vui tươi này.

Mã Tú Quân am hiểu hơn ai hết, quả thật Hứa Nhạc Thanh là một người hiền lành và cũng là một người chồng tử tế hết sức!

Hứa Nhạc Thanh cười cay đắng một tiếng, nói:

- Tú Quân, nàng bằng lòng quay trở về chăng?

http://tieulun.hopto.org

Mã Tú Quân ngẩn người ra tại chỗ, cứ
mắt chăm chăm nhìn Hứa Nhạc Thanh nói:

- Nhạc Thanh, tại sao chàng không đ
thiếp ư?

- Đánh nàng ư? Tại sao thế?

- Thiếp đã hại cho chàng quá khổ rồi!

- Không, chúng ta chớ nói chuyện quá
nữa, nàng có bằng lòng trở về chăng?

Cuối cùng Mã Tú Quân cảm thấy lư
tâm cắn rứt, bà lấy làm hổ thẹn với chồng
dù sao đi nữa bà vẫn là một nữ nhân hạ tiện!

Thế rồi, trong bống chốc này bà đã hiể
hết, đời người cũng chỉ thế thôi, cho dù
Nhạc Thanh sẽ yêu thương bà như trước ki
nữa!

Mã Tú Quân suy nghĩ tới đây, hai gi
sám hối với chồng c
xuống, bà đã nói lẩm bẩm một mình rằng:

- Chàng tha thứ thiếp chăng?

- Ta mãi mãi không bao giờ hờn trách nàng.

- Có thật chăng?

Ta không nói dối nàng đâu.

Mã Tú Quân hiểu rằng, cho dù Hứa Nhạc
h sẽ yêu thương bà y như trước kia, thế
g dù sao đi nữa ái tình này vẫn có vết lỡ!

Mã Tú Quân khẽ nghiến rằng nói lẩm bẩm

- Phải, ta già rồi... những chuỗi ngày xinh
đã trôi qua và không bao giờ trở lại nữa... ta
nghỉ ngơi... phải nghỉ ngơi thôi...

Bà nói chưa hết lời, bỗng nhiên bà nhảy vọt
cao nhanh như điện chớp, đầu của bà ta đã
mạnh vào vách đá...

Sự biến xảy ra bất thình lình, không bất cứ
ai ngờ rằng Mã Tú Quân lại khởi lên ý niệm
như thế.

http://tieulun.hopto.org

Hứa Nhạc Thanh thoạt vừa phát giác, l
lên một tiếng hoảng hốt rằng:

- Tú Quân, nàng làm sao vậy?...

Tiếp theo tiếng hét hoảng hốt, lão già
phải bấu tới nhanh như điện chớp...

Thế nhưng muộn rồi, lão chỉ bấu chặt lấ
phục của Mã Tú Quân, kêu xoẹt một cái, kế đ
một tiếng thảm kêu kinh hoàng hết sức!

Thế rồi.... những người có mặt tại h
trường, đồng lúc có một cảm nghĩ như là vũ
từ đây hủy diệt luôn...

Mã Tú Quân vì hổ thẹn với chồng con,
gây nên sự việc không ai dám tưởng tượng đến

Mọi người đưa mắt nhìn tới, thấy gươ
mặt mày của Mã Tú Quân đầy những máu tư
nằm bất động trên đất!

May nhờ Hứa Nhạc Thanh bấu chặt y p
của bà, giảm bớt phần nào sức lực nhào tới, b

- Quân muội, nàng bị thế nào rồi...

Trời ơi! Một nữ nhân mà y đã tha thiết yêu
ương, cuối cùng... đã rời khỏi nhân gian này!

Nghe tiếng gào kêu thất kinh của Hồ Đài
hương, Mã Tú Quân đã giật mình tỉnh hồn lại
ay, bà cố sức mở to hai mắt, ngắm nhìn bóng
ười lờ mờ trước mắt, nói lẩm bẩm rằng:

- Chàng là Đài Chương ư?...

- Phải, chính ta đây, tại sao nàng phải làm
ư thế?

- Thiếp muốn... được nghỉ ngơi mà...

Đôi môi mấp máy hé một nụ cười thê lương,
ến người trông thấy ắt phải thương tâm nhỏ
không sai.

Hồ Đài Chương khóc thật thương tâm rằng:

- Tú Quân... nàng không nên làm như thế!

- Vậy sao?...

http://tieulun.hopto.org

Mã Tú Quân cười thật đau lòng, nói giọ
yếu ớt:

- Đài Chương .... hãy đưa bàn tay... c
thiếp.

Bà ta vừa nói vừa giơ bàn tay run rẩy r
Hồ Đài Chương lập tức giơ bàn tay tới, nắm chặ
bàn tay của bà.

Mã Tú Quân cười rồi, nụ cười thật thả
não... bà ta nói giọng yếu ớt:

- Bảo... Nhạc... Thanh .... đến nào...

Tiếng gọi tử vong khiến người nghe thấ
như ruột đã đứt làm nhiều đoạn.

Hứa Nhạc Thanh nhảy vọt tới một bước
cúi người ở bên cạnh Mã Tú Quân, nói giọng uấ
nghẹn rằng:

- Tú Quân, ta ở đây này.

Mã Tú Quân cười an ủi một cái, sau đó n
với Hồ Đài chương:

· Đài Chương... chàng còn nhớ... lời thề...
ai chúng ta chăng?...

Hồ Đài Chương khẽ gật đầu nói:

Nhớ chứ, "dù cho bể cạn đá mòn, lòng này
không bao giờ thay đổi"...

Kế đó... còn... gì nữa?...

Hồ Đài Chương nghe nàng nói như thế,
nhiên rùng mình lạnh toát mồ hôi, phải,
n nhớ câu tuyên thệ kế tiếp là gì...

Mã Tú Quân nhắm hai mắt lại, mấp máy
ói, cố hết sức nói:

Chàng... hãy... nói đi...

Dù cho bể can đá mòn, lòng này cũng
bao giờ thay đổi, nếu không thể kết hợp,
òng tự tử vì tình!

Hồ Đài Chương nói tới đây, mặt mày lão tái
mồ hôi trên trán toát ra lấm tấm...

http://tieulun.hopto.org

Mã Tú Quân cười thật thê lương, nói:

- Phải... đây.... là lời tuyên thệ... củ chàng... sắc mặt của bà ta từ tái mét lại tr thành đen lần, hơi thở càng lúc càng yếu... h miễn cưỡng nói rằng:

- Nhạc Thanh... chàng có bằng lòng... th thứ thiếp chăng?...

- Tú Quân, nàng chẳng có lỗi...

- Không, thiếp có lỗi với chàng... Nh Thanh, thiếp đã có lỗi ... với chàng,... hãy th thứ... thiếp, mong rằng... kiếp sau... thiếp s được làm vợ chàng, hầu hạ.... chàng... và yê chàng....

Hứa Nhạc Thanh nói giọng bi ai:

- Tú Quân, nàng không thể chết...

- Thiếp không còn sống được nữa... hã nắm chặt tay thiếp, ban sự ấm áp... cho thiếp, đúng thế hãy nắm chặt... một chút nữa...; Nh

...nh... thiếp sẽ cảm kích chàng... ở nơi chín ...i... chàng hãy khéo dạy dỗ... Hà nhi...

Hai mắt nhắm chặt lại, bà ta đã ra đi mãi ...!

Trước khi chết, cuối cùng Mã Tú Quân đã ...được sự ấm cúng trong giây lát, hai bàn tay ...a bà ta nắm chặt lấy tay của hai người mà bà ...ta yêu tha thiết... phu quân và tình nhân...

Hồ Đài Chương kêu gào thật thảm thiết:

- Tú Quân, nàng hãy đợi ta với...

Lão tung mình cụng đầu vào vách núi ...

Tất cả mọi người đang thương tâm nhỏ lệ, ...i chết của Mã Tú Quân, không một ai ngờ ...Hồ Đài Chương cũng lại cụng đầu vào vách ...t tử theo Mã Tú Quân hết!

Khi mọi người vừa phát hiện thì đã muộn ...rồi, kêu bộp một cái, máu não Hồ Đài ...ng phun ra tứ tán, chết ngay lập tức!

http://tieulun.hopto.org

Tại cốc ngoại Phong Đào Cốc, xảy ra một
kịch nhân gian, cuối cùng một cặp tình nhân
tình cùng tự tử tại nơi đây!

Gió núi rít lên từng hồi, cuốn thổi số lá k
bay tung tóe đầy trời, hình như đại địa cũ
đang tưởng niệm tới một cặp tình nhân bất hạ
này.

Chung Trấn Văn không còn kìm lòng đ
nữa đã nhỏ xuống hai giọt lệ thương tâm, r
lẩm bẩm rằng:

- Cuối cùng bi kịch thực sự đã kết thúc!...

Một cặp tình nhân khi còn sống không t
kết hợp, thế nhưng họ đã thực hiện lời thề.... n
không thể kết hợp họ bằng lòng tự tử vì tình.

Trên thế gian này còn sự kiện gì bất hạ
hơn thế nữa chăng?

Vì bi thương cực độ mọi người đã quên h
sự việc vừa xảy ra trước mắt, Chung Trấn Vă

yết Mỹ Nhân, Hứa Nguyệt Hà và Vương
n Nhạc đã ngẩn người ra tại chỗ hết...

Đêm đã tận... gió cũng dừng luôn...

***

Ngày hôm sau, trong núi Phong Đào Cốc
ười, có một ngôi mộ đất, cuối cùng Hứa Nhạc
anh đã hợp táng họ vào một chỗ bằng hai áo
uan gỗ, trên mộ bia không ghi tên họ gì hết, chỉ
vài chữ:

"Nơi đây, mai táng một cặp linh hồn thanh
và bất hạnh, họ từng yêu nhau tha thiết,
nhưng không thể kết hợp, họ đã bằng lòng
nơi chín suối cùng nhau an ủi!"

Từng chiếc lá khô phất phơ rơi trên mộ đất
họ, cuối cùng một cặp tình nhân bất hạnh đã
mãi an nghỉ tại nơi đây.

Cuối cùng họ đã mang theo tình luyến ái
g mơ vào nơi chín suối...

http://tieulun.hopto.org

Nay đúng là mồ xanh lạnh lẽo bất l
tình...

* * *

HỒI THỨ 53

PHONG BA TÌNH TRƯỜNG

Sắc mặt Hứa Nhạc Thanh tái mét, lão
lẩm bẩm một mình rằng:

- Thượng thiên đã đùa nghịch xé lẻ h
chẳng phải họ là một cặp tình nhân thật
tưởng sao?

Phải, họ là một cặp tình nhân khá lý tưở
vậy, thế nhưng tạo hóa đã đùa nghịch xé lẻ h
làm cho họ trước khi sống lưu tình, và sau k
chết thì lưu hận.

Có thật ở trong một thế giới khác họ có t
an ủi lấy nhau chăng?

Một hồi thật lâu, Chung Trấn Văn thở d
một tiếng rất não nùng, nói:

Hứa đường chủ, chúng ta phải lên đường

Hứa Nhạc Thanh đưa mắt nhìn Chung
Văn một cái, nói lẩm bẩm rằng:

Phải đi chăng?

Chung Trấn Văn khẽ gật đầu nói:

Phải, chúng ta phải đi vậy, lão không bạc
, lão đã tha thứ tất cả cho Mã Tú Quân,
hời mang một cặp tình nhân bất hạnh này
g chung một nơi để cho họ được an ủi với
một thế giới thê lương bên kia.

Hứa Nhạc Thanh cười cay đắng một tiếng

Thế nhưng, những gì ta đánh mất không
ó tìm lại được nữa.

Chung Trấn Văn khẽ gật đầu nói:

http://tieulun.hopto.org

- Quả thật có lẽ như thế, ngươi không b
giờ tìm lại được những gì ngươi cần từ nơi Mã T
Quân nữa, thế nhưng ngươi đã tha thứ vợ ngươ

Hứa Nhạc Thanh cười thê lương một c
nói lẩm bẩm rằng:

- Có thật họ sẽ an ủi với nhau nơi chín su
được chăng?... Phải, có lẽ họ sẽ tìm được niềm a
ủi vậy, bằng không thì họ bất hạnh quá thế.

Chung Trấn Văn khẽ gật đầu, nói:

- Họ sẽ tìm gặp an ủi bên kia thế gi
không sai.

Ánh nắng mặt trời kéo dài năm bóng ngườ
này ra, một hồi thật lâu, Chung Trấn Văn mớ
bắt đầu lê bước, đi tới hướng trước.

Thế rồi tất cả mọi người cũng bắt đầu cấ
bước đi theo.

Chỉ một người duy nhất không động đậy g
hết, y vẫn cứ đứng yên tại chỗ không đi đâu hết.

hung Trấn Văn ngoái cổ nhìn ra sau, buột
nói:

Hứa cô nương, chúng ta hãy đi chứ.

Hứa Nguyệt Hà vẫn cứ ngẩn người đứng tại
hình như nàng chẳng nghe thấy Chung
Văn nói gì hết.

Phải, trong số người tưởng niệm Hồ Đài
ng và Mã Tú Quân, nàng là người thương
hất.

Nàng lấy làm đau buồn là nàng đã khinh
ẹ nàng và nàng đã mắng chửi mẹ nàng, khi
ng biết chữ "tình" làm khổ mẹ nàng, thì nàng
hội được mẹ nàng đã đau khổ đến bực nào

Nàng khao khát tình thương mẹ hiền.

Trong ký ức thời niên thiếu, nàng hận thù
àng, vì bà chưa bao giờ ban tình thương mẹ
cho nàng bao giờ hết.

http://tieulun.hopto.org

Ngày hôm nay, nàng hiểu rồi, mẹ
không phải là một nữ nhân hư hỏng như nàn
tưởng trước kia, mà chính chữ "tình" đã hại b

Chung Trấn Văn từ từ bước tới bên
Hứa Nguyệt Hà, nói:

- Này Hứa cô nương, người chết rồi k
thể sống trở lại được, nàng chớ thương tâm
gì nữa!

Đôi mắt vô thần của nàng vẫn cứ c
chăm nhìn trên mộ bia, hình như nàng kh
nghe thấy Chung Trấn Văn nói gì hết.

Chung Trấn Văn lên giọng nói:

- Này Hứa cô nương, chúng ta nên
đường rồi chứ.

Cuối cùng Hứa Nguyệt Hà đã giật m
tỉnh hồn lại, nàng như người mất hồn đưa
nhìn Chung Trấn Văn nói lẩm bẩm rằng:

- Đi đâu ư? Ta không đi đâu hết...

Chung Trấn Văn ngạc nhiên nói:

- Nàng không đi ư? Nàng muốn ở lại đây

- Phải, ta phải ở lại đây, ta có lỗi với mẹ ta...
đã chết rồi, ta không còn cơ hội sám hối với
ứa, từ rày về sau ta đành phải ở lại đây hầu
bà vậy.

Chung Trấn Văn lắc đầu nói:

- Không, nàng không thể làm như thế được.

Hứa Nguyệt Hà cười đau khổ nói:

- Ta phải làm như thế, ta yêu mẹ ta, nếu ta
ng ở lại đây, thì ta vĩnh viễn không còn can
sống tiếp tục, ta sẽ đau khổ đến khi nào
hết mới thôi.

Làm gì mà Chung Trấn Văn chẳng biết tâm
g của Hứa Nguyệt Hà đang đau khổ cực độ,
nhưng hắn để nàng lưu lại đây được chăng?
ng, hắn không thể để nàng ở lại đây đau khổ
m.

http://tieulun.hopto.org

Thế rồi Chung Trấn Văn nói tiếp:

- Này Hứa Cô nương, chỉ cần trong lò nàng mãi mãi hoài niệm thương nhớ bà, thì bà cảm kích nàng ở nơi chín suối không sai, nàn cũng không cần thiết ở lại đây làm gì?

Hứa Nguyệt Hà lắc đầu nói:

- Không, ta chẳng yên tâm đâu, ta đã gá nên một việc mãi mãi không thể dung thứ đ với mẫu thân ta, nếu ta không lưu lại đây hầ cận bà thì lòng ta mãi mãi chẳng yên, Chung c ca, chàng từng hôn thiếp, có phải vậy chăng?

Chung Trấn Văn run bắn người lên, buộ miệng nói:

- Đúng thế.

- Tại sao chàng phải hôn thiếp?

Câu hỏi này khiến Chung Trấn Văn nhất thời không biết phải trả lời sao đây, một hồi thật lâu hắn mới nói:

- Tại vì ta yêu nàng.

- Vậy sao.

- Phải, ta yêu nàng vậy.

- Lời nói tự đáy lòng? hay là chàng an ủi p?

Chung Trấn Văn quýnh lên nói:

- Chẳng lẽ nàng hoài nghi ta chăng?

- Không, thiếp tin tưởng chàng, thiếp cũng in rằng chàng yêu thiếp, có điều chẳng biết " này có bao gồm cả trái tim của chàng ng?

- Nàng cho rằng ta lừa gạt nàng chăng?

- Không, thiếp muốn chàng trả lời câu hỏi này

Chung Trấn Văn khẽ gật đầu nói:

http://tieulun.hopto.org

- Phải, ta yêu nàng, mặc dù đã có vài nữ từng đi qua đời ta... thế nhưng họ chỉ rời khỏi ta rồi...

Chung Trấn Văn nói đến đây, lấy làm động vô cùng, thế rồi hắn cố tiết chế thương sau đó nói tiếp:

- Bây giờ, ta chỉ còn mỗi một mình nàng thôi.

Hứa Nguyệt Hà cười cay đắng nói:

- Thiếp có thể chiếm được một chỗ trong lòng chàng thật sao? Cũng như Hạ Mạn và Lu Ngọc Liên vậy?

- Phải, bây giờ nàng đã thay thế họ, nữ nhân này đã mãi mãi xóa bóng trong tâm ta.

Hứa Nguyệt Hà cười cay đắng nói:

- Không, chàng chưa xóa mất hình bóng họ, và mãi mãi không thể nào xóa đi được cũng y như Hồ Đài Chương vĩnh viễn không

xóa đi hình bóng của mẫu thân ta được hết, ng cho rằng một người muốn quên hẳn một hân dễ dàng như thế được sao?

Phải, có lẽ đây là một việc khó khăn vô

Thế thì chàng có thể quên họ được sao?

Chung Trấn Văn run bần người lên, hắn hãi đưa mắt ngắm nhìn Hứa Nguyệt Hà, ng biết trả lời thế nào hết.

Hứa Nguyệt Hà cười thật thê lương, nói u oán rằng:

- Thiếp biết chàng ắt không thể nào quên hết, vì họ mà chàng cho ra cảm tình cũng y Hồ Đài Chương và mẹ thiếp vậy, không bao ng lại cả, mãi cho đến chết mới thôi.

Chung Trấn Văn cười cay đắng một tiếng

- Thời gian sẽ làm phai nhạt ký ức một đối với một người...

http://tieulun.hopto.org

Hứa Nguyệt Hà ngắt lời hắn, nói:

- Đây là lời nói dối tự mình, mỗi khi n người xông vào mình, mãi mãi không thể xóa được hết, chàng thử nghĩ xem, trong mười năm trời mấu thân thiếp và Hồ Chương có quên nhau được chăng?

Chung Trấn Văn nói:

- Có lẽ nàng nói phải, dục vọng của yêu một oai lực mạnh vô cùng, ấy là khiến một người bỏ đi tất cả, bước vào tuyến tử vong. như Hồ Đài Chương và mẹ của nàng vậy, nhưng ta không muốn tìm lại những gì đã đi...

- Chàng đã đánh mất những gì vậy?

- Tình yêu!

- Lu Ngọc Liên và Hạ Ngọc Mạn ư?

- Đúng thế.

Hứa Nguyệt Hà cười cay đắng nói:

- Chàng không đánh mất gì cả, mặc dù Lu Liên đã thất thân cho Ngô Trí, nhưng vẫn không bao giờ quên chàng, một nữ có bao nhiêu lần tình đầu ư? Chỉ có một mà thôi, có lẽ chàng đã đánh mất nàng, thế ng chàng chưa đánh mất Hạ Ngọc Mạn vậy.

- Nhưng mà, nàng đã bỏ đi rồi.

- Chàng vẫn còn cơ hội tìm gặp lại, nàng đã chàng tha thiết, cũng y như Độc Tỳ Bà đã chàng vậy.

- Độc Tỳ Bà ư?

Hứa Nguyệt Hà gật đầu nói:

- Phải, Hạ Ngọc Mạn và Độc Tỳ Bà, họ yêu g tha thiết, chàng phải đi tìm họ, và khéo họ mới phải.

Chung Trấn Văn cả kinh nói:

- Còn nàng thì sao?

Hứa Nguyệt Hà cười cay đắng nói:

http://tieulun.hopto.org

- Thiếp ư? Giữa hai chúng ta phải kết thú
vậy.

Chung Trấn Văn run bắn người lên, bu
miệng nói:

- Kết thúc ư? Nà ng... nàng không yêu
chăng?

- Không, Hứa Nguyệt Hà cười thật thươn
tâm nói:

- Thiếp đối với chàng cũng y như Lu Ng
Liên đối với chàng, chàng là mối tình đầu tro
đời thiếp, thiếp mãi mãi không bao giờ qu
được hết...

- Thế thì tại sao hai chúng ta phải kết th
ư?...

Sắc mặt Chung Trấn Văn đã tái mét, m
hôi trên trán toát ra lấm tấm...

Hứa Nguyệt Hà hỏi:

Thế thì giữa Độc Tỳ Bà, Hạ Ngọc Mạn và
àng chọn ai ư?

e nàng hỏi như thế, Chung Trấn Văn
họng không biết phải trả lời thế nào

Hứa Nguyệt Hà cười cay đắng nói:

Đây là một vấn đề nan giải phải chăng?
chàng đã yêu cả ba người, cũng có thể
g yêu ai hết.

Chung Trấn Văn buột miệng nói:

Không, ta yêu các ngươi...

- Thế thì trong ba người này chàng đã chọn
Dương nhiên thiếp tin rằng trong ba người
chàng phải có một người nào thích hơn.

- Ta chưa từng suy nghĩ điều này...

- Thiếp đã suy nghĩ cho chàng, Hạ Ngọc
và Độc Tỳ Bà thảy đều có ân cứu mạng đối
chàng, ân trọng như núi, tình sâu như biển,

http://tieulun.hopto.org

chàng không thể nào chẳng yêu họ, chàng có t
nào bỏ một trong hai nữ nhân này chăng? Ph
chàng không thể nào bỏ ai hết, chàng không t
chẳng yêu họ, chỉ có thiếp đối với chàng khô
có ân mà cũng không có yêu...

Chung Trấn Văn nói giọng hớt hãi:

- Không có yêu ư?...

- Phải, không có yêu, đây không có nghĩ
thiếp không yêu chàng, mà là chàng không
thiếp, chàng đã đối xử với thiếp như thế, ch
mỹ sắc của thiếp, phải, không phải thiếp tự
vì thiếp đẹp hơn họ nhiều, cái "đẹp" này làm
chàng say mê, thế nhưng trong lòng chàng h
hơn ai hết, tại sao chàng lại yêu thiếp?

Chung Trấn Văn kinh hãi đưa mắt n
nàng, hắn nhủ thầm: Có phải ta chỉ vì say
sắc đẹp của nàng mà yêu nàng chăng?

Chính hắn cũng chưa giải đáp câu hỏi
được?

Quả thật có lẽ hắn đã say mê mỹ sắc của
Hứa Nguyệt Hà rồi.

Chẳng lẽ bảo rằng, sự yêu nhau giữa con
người và con người cũng có điều kiện chăng?

Chung Trấn Văn bàng hoàng hỏi:

- Chẳng lẽ giữa một người yêu một người
ng cần phải có điều kiện sao?

Hứa Nguyệt Hà khẽ gật đầu nói:

- Đúng thế, một người yêu một người ắt
phải có điều kiện, và điều kiện này chính bản
ân chàng phải rõ, tại sao mà chàng đã yêu
p? Vì yêu sắc đẹp, thế là không phải yêu...
này không phải phát từ nội tâm....

Hứa Nguyệt Hà nói tới đây thì dừng lại,
cười cay đắng một tiếng, sau đó nói tiếp:

- Cho nên, thiếp từng suy nghĩ cho chàng,
g ắt phải đi tìm Hạ Ngọc Mạn và Độc Tỳ
Và hãy quên thiếp.

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn y như một phạm nhân đã bị kết tội, hắn sợ hãi đến đỗi toàn thân run lẩy bẩy, hắn nằm chiêm bao cũng không bao giờ ngờ rằng, ngày hôm nay Hứa Nguyệt Hà đã nói những lời thế này với hắn.

Chung Trấn Văn kinh hãi nói:

- Hứa cô nương, có thật hai chúng ta phải kết thúc chăng?

- Phải, nên kết thúc vậy.

- Nàng không yêu ta?

- Không, thiếp đã nói thiếp yêu chàng, tại vì chàng là ngươi tình đầu trong đời thiếp, thế nhưng thiếp đã ý thức rằng thiếp không thể làm một tội nhân, khiến chàng mất đi họ, bỏ rơi họ, đã là ái tình không có kết quả, thì tại sao không kết thúc cho sớm có hay chăng?

- Thế nhưng làm sao ta quên [illegible] được chăng?

- Có lẽ chàng không thể quên được, nhưng [illegible] chàng là một người kiên cường, chàng sẽ [illegible] hôi, bây giờ chàng hãy đi đi.

- Có thật nàng phải ở lại chăng?

- Phải, thiếp phải ở lại, nếu như về sau [illegible] vẫn không thể quên thiếp thì chàng cứ [illegible] ấn họ đến đây thăm thiếp, là thiếp lấy làm [illegible] nguyện lắm rồi.

Chung Trấn Văn nói giọng uất nghẹn:

- Hứa cô nương, nàng không được đối đãi [illegible] ta như thế, nàng có biết chăng? Một khi ta [illegible] mất nàng, ta sẽ đau khổ đến dường nào [illegible]....

Hắn nói tới đây, không còn nói tiếp được [illegible]

Cuối cùng hai bên khóe mắt nhỏ xuống hai [illegible] lệ nam nhi.

Hứa Nguyệt Hà cười cay đắng nói:

http://tieulun.hopto.org

- Nà... Chung Trấn Văn, ngài thương tâ... làm gì? Khi chúng ta tương phùng ngài có khó... lóc bao giờ đâu, nay phải sắp ly biệt chúng ta h... tất làm cho mọi người thêm đau khổ ư? Chỉ c... kẻ yếu hèn mới nhỏ lệ thôi...

- Tại sao bỗng nhiên nàng đã đối đãi với t... như thế?

- Chẳng bỗng nhiên chút nào hết, ta đã suy... nghĩ điều này từ lâu, có điều ta chưa tiện nói r... mà thôi, bây giờ ta phải hầu cận trước mộ mẫu... thân ta, đồng thời ta sẽ dựng một mái nhà tranh... tại nơi đây! Mãi mãi sống tại đây luôn!

- Nàng quyết định như thế chăng?

- Phải, ta đã quyết định như thế.

- Nàng cũng đành lòng bỏ cả cha già tật... nguyền như vậy sao?

Hứa Nguyệt Hà nghe nói như thế bất giác... ngẩn người ra tại chỗ luôn.

Bấy giờ Hứa Nhạc Thanh từ từ bước sang... ng con gái lão.

Chung Trấn văn trông thấy Hứa Nhạc Thanh đi tới, hắn đã lẳng lặng bước về phía Tuyết Mỹ Nhân đang đứng.

Hắn đưa mắt nhìn Tuyết Mỹ Nhân khẽ gọi... ng:

- Thưa mẹ, chúng ta đi thôi.

Tuyết Mỹ Nhân cười cay đắng nói:

- Thế nào, nàng không chịu đi chăng?

Chung Trấn văn khẽ gật đầu nói:

- Vâng, nàng bảo rằng nàng phải ở lại.

- Tại sao thế?

- Nàng ở lại đây hầu cận bên mộ mẹ nàng.

- Như vậy sao?

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn văn cảm khái thở dài m
tiếng rất não nùng, không nói gì hết.

Tuyết Mỹ Nhân hỏi:

- Con không khuyên can nàng chăng?

- Vâng, con đã khuyên can nàng.

- Thế nàng nói sao?

- Nàng nhất quyết ở lại hầu cận mộ mẹ.

Tuyết Mỹ Nhân cảm khái thở dài một tiế
nói:

- Tội nghiệp thay!

Chung Trấn văn căm phẫn nói:

- Con hận nàng!

Tuyết Mỹ Nhân ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao thế?

- Không tại sao cả.

- Có phải tại nàng chẳng chịu theo con rời đây chăng?

- Đúng thế.

Tuyết Mỹ Nhân cười cay đắng nói:

- Này Chung nhi, con hãy nghe mẹ nói, con ng thể miễn cưỡng nàng được, đồng thời con hông cảm hoàn cảnh bây giờ của nàng.

- Vậy sao?

- Con không thể dùng vàng bạc và miễn ưỡng để đổi lấy tình yêu được hết, con phải hơ dùng lời an ủi nàng là phải hơn.

Chung Trấn Văn nói giọng lạnh lùng:

- Thưa mẹ, chúng ta không nói vấn đề này n chúng ta nên đi ngay bây giờ chứ?

Tuyết Mỹ Nhân cau đôi mày liễu lại, hỏi:

Con đi ngay bây giờ sao?

http://tieulun.hopto.org

- Vâng con phải đi ngay bây giờ thôi.

- Con không sang đó từ biệt với nàn chăng?

- Hứa Nguyệt Hà ư?

- Đúng thế, hãy sang từ biệt với Hứ Nguyệt Hà.

- Không. Chung Trấn Văn nói giọng cươn quyết:

- Con hận nàng.

Tuyết Mỹ Nhân cười cay đắng một tiến lắc đầu nói:

- Không, này Chung nhi, con sai rồi, co nên biết Hứa Nguyệt Hà yêu con tha thiết k mà, đã tự nguyện hy sinh mình không đáng con đến an ủi nàng vài lời sao?

- Sao mẹ lại biết thế?

Tuyết Mỹ Nhân cười rất não nùng nói:

- Mẹ đã nghe hết mọi chuyện rồi.

Chung Trấn văn lắc đầu nói:

- Không, con không muốn trông thấy mặt ng nữa.

Tuyết Mỹ Nhân nói giọng ôn tồn:

- Con hãy nghe mẹ bảo, đi đi, sang đó cho àng sự ấm áp và hy vọng, đồng thời nói cho àng biết, con sẽ trở về đây.

- Mẹ, nàng đã lường gạt con.

- Nàng chẳng lường gạt con chút nào hết, thực sự nàng rất yêu con, có điều những thiếu nữ khác chẳng có cá tánh kiên cường và lý trí như nàng mà thôi, đến đổi nàng đã buông bỏ tương lai tươi đẹp của mình, hãy nghe l72i mẹ , trong lòng nàng đã chịu đau khổ nhiều rồi, phải đến an ủi nàng vậy! Hãy đi đi.

- Như thế có giúp ích gì cho nàng chăng?

http://tieulun.hopto.org

- Có chú, cứ tối thiểu nàng sẽ nhớ mãi có vẫn yêu nàng tha thiết.

Phải, mặc dù Hứa Nguyệt hà có lỗi với hắn thế nhưng hắn phải thông cảm nàng, y như mẫu thân hắn đã nói rằng, hắn phải mang hy vọng và sự ấn áp tới cho nàng.

Thế rồi hắn từ từ....bước tới trước mặt Hứa Nguyệt Hà, Hứa Nhạc Thanh vẫn im lặng đứng ngẩn người ra tại đó....

Chung Trấn Văn đưa mắt nhìn đôi má xanh mét của Hứa Nguyệt Hà, hai mắt khép chặt lại dưới lông mi vừa dài vừa uốn khúc có hai giọt nước mắt đang chảy dài xuống....

Trong lòng Chung Trấn Văn lấy làm đau buồn vô cùng, một hồi lâu hắn mới cất tiếng nói:

- Hứa cô nương, ta phải cáo biệt nha....

Hứa Nguyệt hà khẽ mấp máy đôi môi anh đào một cái, gương mặt nửa cười nửa không khẽ gật đầu vài cái!

Chung Trấn Văn cười thê lương rằng:

- Có lẽ sự kết thúc thầm lặng vô ngôn tự thì hơn, thế nhưng ta không thể chẳng nói ...n cố đè nén cơn bi thương, lại nói tiếp:

- Nàng biết ta yêu nàng, thế mà bỗng nhiên ...g lại nói rằng hai ta phải kết thúc, ta hận ...g thế nhưng hận này do nơi yêu làm điểm ... phát, tin rằng nàng sẽ ý thức được thôi. ... cười cay đắng một tiếng, lại nói tiếp:

- Y như mẹ ta dạy rằng, người ta không thể nào dùng vàng bạc và miễn cưỡng để đổi lấy tình yêu, cho nên ta không dám miễn cưỡng nàng, ta cần phải đi ngay bây giờ.

Hứa Nguyệt Hà khẽ thốt ra ba tiếng:

- Chàng đi đi!

Chung Trấn Văn khẽ gật đầu nói:

- Ta cần phải đi ngay, ta từng muốn lưu lại thế nhưng ta không thể chẳng đi, vì ta còn nhiều

http://tieulun.hopto.org

việc phải giải quyết, nhưng mà xong việc ta
phải quay trở lại.

Hứa Nguyệt Hà mấp máy đôi môi muốn
lại thôi.

Chung Trấn Văn lại nói tiếp

- Sau khi ta tạm thời rời khỏi đây, ta sẽ
gắng tự hỏi xem, ta đã làm những gì với nàn
Đồng thời có lỗi lầm gì với nàng....

- Chàng chẳng có lỗi lầm gì với thiếp hết.

Chung Trấn Văn cười cay đắng nói:

- Có lẽ như thế, nhưng là hai chúng ta k
thúc như vậy quả thật khiến ta quá đỗi kin
ngạc và đau buồn vô cùng, nàng có bằng lòng v
ta mai sau ta được đến đây thăm nàng ư?

***

HỒI THỨ 54

SÁT KHÍ ĐÙNG ĐÙNG.

Hứa Nguyệt Hà cười cay đắng nói:

- Thiếp mãi mãi mong đợi chàng trở về.

- Ta ắt phải trở về đây thăm nàng, nàng có
chờ đợi ta nữa tháng hoặc tối đa là một
g tại đây chăng?

Hứa Nguyệt Hà lắng lặng khẽ gật đầu một

Chung Trấn văn cười thương tâm nói:

- Thế thì ta đi nha, tối đa là một tháng ta
quay trở về tìm nàng.

Dứt lời, cất bước chạy tới trước luôn.

Sau khi Chung Trấn văn vừa đi khỏi, hai
khóe mắt của Hứa Nguyệt Hà đã nhỏ xuống
giọt ngấn lệ.

Họ thương yêu nhau, bây giờ lại miễn
ng chia tay nhau.

http://tieulun.hopto.org

Hứa Nhạc Thanh và Tuyết Mỹ N... Vương Thuận Nhạc cũng chạy theo sau ... Trấn Văn....

Ánh nắng đã kéo dài bóng người của họ ra.

Chung Trấn văn không chịu đựng đ... nữ đã ngoái cổ nhìn ra sau, thấy Hứa Ngu... H... vẫn cứ đứng yên bất động.

Trông nàng cô đơn và bất hạnh làm ...

Chung Trấn Văn nghiến răng phi thâ... chạy đi luôn.

Cũng như hắn từng nói, hắn và Hứa Nguyệt Hà chỉ tạm thời chia tay mà thôi, thế nhưng hắn quay trở về đây lần nữa, có ai dám bảo đảm nơi đây chẳng xảy ra sự biến gì ư?

Đương nhiên không một ai tiên liệu được hết.

Chung Trấn Văn biết rõ hơn ai hết, hắn không thể nào để Hứa Nguyệt Hà mãi mãi ở lại đây chờ đợi được hết, nàng sẽ không thể nào

đựng được những chuỗi ngày cô đơn lạnh như thế.

Đoàn người Chung Trấn Văn, Hứa Nhạc ...nh, Tuyết Mỹ Nhân và Vương Thuận Nhạc ...ời khỏi khu rừng xanh rậm này, đồng thời ... rời khỏi ngôi mộ đất và Hứa Nguyệt Hà ...

Khi họ tới bên ngoài khe núi Phong Đào ..., Chung Trấn Văn nói:

- Bây giờ chúng ta hãy vào Bài Cốt Giáo, ta ...i san bằng Bài Cốt Giáo ra làm bình địa ...ng sai.

Dứt lời, Chung Trấn văn phi thân chạy vào ...ng Phong Đào Cốc ngay.

Thình lình ngay lúc Chung Trấn Văn lượn ...nh phóng chạy vào trong khe núi.

Thì bên trong Phong Đào Cốc bỗng phát ra ...g tiếng hú lanh lảnh thật dài, kế đó họ thấy từ ...ng Phong Đào Cốc có vài chục bóng người ào

http://tieulun.hopto.org

ạt chạy ra, chặn lại đường đi của bọn n
Chung Trấn Văn.

Tức thì bầu không khí ở hiện tư7ờng
nên khẩn trương vô cùng.

Chung Trấn Văn từng bước lại, lạnh lù
hét lớn tiếng, nói:

- Chắc các ngươi là nhân vật Bài Cốt G
chứ gì?

- Đúng thế.

Chung Trấn Văn gầm hét một tiếng:

- Các ngươi là nhân vật Bài Cốt Giáo thế
không thể dung thứ được rồi.

Dứt lời, hắn quơ gậy quét tới nhanh nh
điện chớp.

Thân pháp của Chung Trấn văn thần tố
kinh người hết sức.

Số đệ tử chặn đường tại khẩu cốc cũng đồn
thời gầm hét, cùng lúc phóng chưởng tấn công..

Thế chưởng liên hợp tấn công của vài chục
thủ Bài Cốt Giáo, mạnh như sóng ba đào,
ng Trấn Văn bỗng cảm thấy khí huyệt đảo
biết rằng tình hình không ổn, hắn quýnh
ng nhảy lùi ra sau...

Trong khoảnh khắc nhanh như điện chớp
này...

Tiếng kêu ầm ầm vang lên chẳng ngớt tai,
kình phong xen lẫn đất đá bay lên tung tóe đen
nghịt cả một vòm trời, vài chục đạo chưởng lực
đồng thời đánh trên đất, tức thì đánh sụp cả vài
chục cái hố sâu trên đất.

Chung Trấn văn cả kinh thất sắc, rùng
mình lạnh toát mồ hôi ngay!

Chẳng phải chỉ có mỗi một mình Chung
Trấn văn giật mình kinh hãi mà thôi, ngay cả
Hứa Nhạc Thanh, Tuyết Mỹ Nhân và Vương
Thuận Nhạc đang đứng sau lưng hắn cũng phải
giật bắn người lên.

http://tieulun.hopto.org

Thế đánh vài chục cao thủ liên hợp tấn công này, quả thật mãnh liệt kinh hồn gớm, chớ nói Chung Trấn văn tiếp chẳng nổi làm gì, cho dù cả thiên hạ này cũng không có một ai tiếp nổi được hết.

Một trong số vài chục cao thủ Bài Cốt Giáo lạnh lùng nói:

- Nếu ai muốn mạo muội xông vào bản giáo, cứ việc ra tay xem thử nào.

Chung Trấn Văn cười khẩy nói:

- Chớ nói rằng chỉ có vài chục người nho nhỏ như các ngươi, cho dù có con số hai ngàn ngươi thì Chung Trấn văn ta vẫn phải xông vào thôi.

- Các hạ cứ việc xông vào xem thử nào.

Chung Trấn Văn mặt hơi biến sắc, đang định phi thân lao tới trước, bỗng nghe Hứa Nhạc Thanh gọi rằng:

- Chưởng môn nhân hãy khoan đã....

Chung Trấn Văn lập tức dừng người lại, lui ra sau đứng kế bên Hứa Nhạc Thanh, hỏi:

- Hứa đường chủ có cao kiến chi chăng?

Hứa Nhạc Thanh cau chặt hai mày lại nói:

- Bẩm cáo Chưởng môn nhân, vài chục người này cốn là đệ tử tinh duệ của Bài Cốt Giáo, mỗi cũng có nội lực kinh hồn hết, nếu ngài mạo muội dùng biện pháp cứng xông vào cốc thì không thể được.

Chung Trấn Văn khẽ gật đầu biểu thị sự đồng ý, nói:

- Thế thì ý kiến của Đường chủ phải làm sao đây?

Hứa Nhạc Thanh trầm tư giây lát nói:

- Cần phải dùng mưu trí mới được, nếu có biện pháp nào đả thương vài người trong số đó, làm cho tinh thần chúng đại loạn, thì chúng ta muốn vào Phong Đào Cốc không còn khó khăn nữa.

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn gật đầu nói:

- Đúng thế, Hứa Đường chủ nói phải.... dừng giây lát sau đó nói tiếp:

- Thế nhưng bằng cách nào chúng ta mới thương được họ ư?

Hứa Nhạc Thanh nói:

- Để ta đánh trận trước, trong lúc ta thế vừa xuất thủ, bọn họ ắt phải dùng toàn lực phí chưởng tấn công ra, lúc ấy ngài thừa dịp nhà vào tấn công ngay.

Chung Trấn văn khẽ gật đầu nói:

- Thì cứ y pháp này xuất thủ vậy.

Chung Trấn Văn vừa dứt lời thì Hứa Nhạ Thanh lượn mình lướt tới trước, Chung Trấ Văn bám chặt theo sau lão, hai người cứ thế t từ tiến tới hiện trường.

Bấy giờ Tuyết Mỹ Nhân và Vương Thuận Nhạc cũng theo sau hai người từ từ tiến tới luôn....

Sát khí bốc lên đùng đùng....

Một trận đổ máu sắp phải diễn ra....

Thình lình...

Hứa Nhạc Thanh gầm hét một tiếng, phi thân lao tới trước, đồng thời quét ra một gậy nhanh như điện chớp.

Quả nhiên y như Hứa Nhạc Thanh đã liệu trước, lão thoạt vừa lướt tới tấn công, thì vài cao thủ Bài Cốt Giáo đã đồng thời phóng chưởng tấn công ngay.

Hứa Nhạc Thanh chỉ đánh ra một hư chiêu mà thôi, lão không hề có ý đã thương địch, ngay lúc đối phương vung chưởng tấn công, thì lão đã sử dụng thân pháp thần tốc nhảy lùi ra sau nhanh như điện chớp.

http://tieulun.hopto.org

Chỉ trong khoảnh khắc nhấy mắt này, k
Hứa Nhạch Thanh thoạt vừa nhấy lùi ra sa
bỗng có một bóng người gầm hét lớn tiếng, l
mình vào trong đám cao thủ Bài Cốt Giáo nhan
như điện chớp.

Bóng người này chính là Chung Trấn Văn

Chung Trấn Văn và Hứa Nhạc Thanh m
người tiến tới và một người thụt lui, phải n
rằng trong chỉ đồng trong một thời gian tíc t
mà thôi, dưới tình thế vài chục cao thủ Bài C
Giáo đã xuất chưởng tấn công, bây giờ bỗng th
Chung Trấn Văn lao tới đồng thời quơ gậy qu
ra mãnh liệt thần tốc, làm thế nào họ có th
cùng lúc phát chưởng một lần nữa ư?

Trong lúc Chung Trấn Văn lao vào đá
người nhanh như điện chớp, hắn đã quơ gậy qu
ra ba chiêu, đồng thời giơ tay trái phóng ra bố
chưởng mãnh liệt kinh người hết sức...

Tiếng kêu thảm thiết...

Tiếng rú kinh hồn...

Tiếng gầm hét inh ỏi...

Kế đó người ta trông thấy...

Bóng người bay lượn trên không...

Máu tươi phun ra tứ tán...

Tức thì một cảnh tượng vô cùng khủng bố đã diễn ra trước mắt.

Bấy giờ Tuyết Mỹ Nhân, Vương Thuận Nhạc cũng đã tham gia vào vòng huyết chiến.

Trong Phong Đào Cốc đã diễn ra một trận đại huyết kiếp võ lâm, hầu như một vài chục nhân vật Bài Cốt Giáo đã hoàn toàn bỏ xác tại nơi đây.

Tiếng gầm hét inh ỏi đã dừng lại!

Tiếng kêu thảm thiết cũng tắt hẳn luôn!

Bây giờ không còn nghe thấy tiếng động gì hết. Vài chục xác chết nằm rãi rác trên mặt đất, ngổn ngang chồng chất lên nhau, những ai chết

http://tieulun.hopto.org

thì máu não nhầy nhụa, còn người chưa chết th
thoi thóp thở mà thôi.

Đồng thời có bốn người đứng yên bất độn
trong khe núi Phong Đào Cốc này.

Chung Trấn Văn, Hứa Nhạc Thanh, Tuyế
Mỹ Nhân và Vương Thuận Nhạc đưa mắt nhì
số xác chết và số ít cao thủ bị thương nằm trê
mặt đất đã ngấn người ra tại chỗ luôn.

Chung Trấn Văn bất giác thở dài một tiếng
hình như hắn đã đau lòng thương cho số nhân
vật Bài Cốt Giáo đã chết trong tay hắn.

Thình lình...

Ngay lúc này có một tràng cười hắc hắ
thật quái gở từ sau lưng họ vang tới, tiếng cườ
đinh tai nhứt óc hết sức, khiến người nghe thấ
phải ớn lạnh tóc gáy không sai.

Chung Trấn Văn giật mình ngoái cổ nhìn
ra sau, bất giác giật bắn người lên.

Người vừa xuất hiện và phát ra tràng cười
ing bố này, kkhông ai xa lạ mà chính là Âm
h Chơn Nhân vậy.

Quả thật bọn Chung Trấn Văn không một
ai ngờ rằng, lão ma đầu này lại bỗng nhiên xuất
hiện ở đây được hết.

Âm Minh Chơn Nhân cười lạnh lùng một
tiếng, bỗng nhiên lượn mình lướt tới, đứng ở
trước mặt Tuyết Mỹ Nhân nói:

- Này Tuyết Mỹ Nhân, không ngờ ngươi lại
ở tại đây, quả thật đời người ở đâu mà chẳng
tương phùng ư, bây giờ chúng ta hãy trở về Bạch
Vân Động tìm khoái lạc vậy.

Nghe lão nói thế, Tuyết Mỹ Nhân nổi cơn
thịnh nộ, hét lớn tiếng nói:

- Vô sỉ dâm tặc, hãy xem chưởng nào...

Âm Minh Chơn Nhân vì vừa rồi bị Độc Tỳ
Bà đánh lừa, cứu thoát Tuyết Mỹ Nhân, đồng
thời được sự hộ trợ của Lu Ngọc Liên và Vô Hư

http://tieulun.hopto.org

Linh Tăng, đến đối đã để Tuyết Mỹ Nhân chạy thoát, hôm nay bổng gặp lại y, làm sao chẳng bảo lão ma đầu giận dử ư?

Tuyết Mỹ Nhân thoạt vừa phóng chưởng tấn công, lão đã cười há há như điên như khùng nói:

- Tuyết Mỹ Nhân, người hà tất giận dữ như thế ư?

Tuyết Mỹ Nhân căm phẫn gằm hét nói:

- Cẩu tặc hãy nạp mạng nào...

Tiếp theo tiếng gằm hét, bà ta đã tấn công ra ba chưởng liền.

Ngay lúc Tuyết Mỹ Nhân tấn công ra ba chưởng liền, thì Chung Trấn Văn hét to một tiếng, vung gậy quét ra một chiêu Phong Vân Biến Sắc nhanh như cắt.

Trước khi Chung Trấn Văn chưa kịp phát động thế tấn công, Âm Minh Chơn Nhân đã xuất hủ nhanh hơn hẳn, lão khẽ hất tay một cái, tức

thì có một đạo chưởng lực phủ vào người Tuyết Mỹ Nhân thần tốc kinh hồn hết sức.

Kêu đùng một tiếng, Tuyết Mỹ Nhân bổng thấy khí huyết đảo lộn, há mồm phun máu tua tủa, bà ta đã trúng phải một chưởng của Âm Minh Chơn Nhân té văng ra xa, ngã nằm trên đất.

Chung Trấn Văn giật mình ngẩn người ra tại chổ...

Ngay lúc Âm Minh Chơn Nhân phóng chưởng đánh văng Tuyết Mỹ Nhân, lão tung mình laovào hướng Tuyết Mỹ Nhân nhanh như cắt, đồng thời cung chưởng bổ vào người Tuyết Mỹ Nhân...

Ngay lúc vạn phần nguy cấp này...

Chung Trấn Văn đã thất thanh kêu lên hoảng hốt...

Thình lình

http://tieulun.hopto.org

Một bóng người lao tới nhanh như điệ
chớp, đồng thời xuất thủ tấn vào người Âm Min
Chơn Nhân luôn.

Bóng người nhảy tới thình lình xuất thủ
tấn công này, chính là Hứa nhạc Thanh.

Hứa Nhạch Thanh quơ gậy quét tới nhan
như điện chớp, Âm Minh Chơn Nhân không ng
trong bốn người này lại có một người có võ côn
siêu đẳng như thế.

Lão ma đầu thoạt ngẩn người trong tíc tắ
thì bóng gậy của Hứa Nhạc Thanh đã kích tớ
mãnh liệt thần tốc hết sức.

Tức thì Âm Minh Chơn Nhân cực chẳng đ
phải thu hồi thế tấn công và nhảy lùi ra sa
nhanh như điện chớp, may mà như thế lão mớ
thoát được một gậy của Hứa Nhạc Thanh, thế rồ
Âm Mih Chơn Nhân đưa mắt nhìn tới trước, cườ
lạnh lùng nói:

- Không ngờ một người tàn phế lại có võ
g siêu đẳng như vậy, quả thật không thể
ưởng tượng được.

Hứa Nhạc Thanh cười lạnh lùng nói:

- Không ngờ trong huyền môn đạo gia lại có
g bại loại như ngươi, quả thật cũng không
tưởng tượng được.

Âm Minh Chơn Nhân mặt hơi biến sắc nói:

- Các hạ là cao nhân phương trời nào thế? Xin hãy cho biết danh hiệu được chăng?

Hứa Nhạc Thanh cất tiếng cười như điên như cuồng nói:

- Ngươi không xứng đáng hỏi điều này, thế nhưng ngươi dám động tới một tơ hào Tuyết Mỹ Nhân, thì hãy thử xem ai mất ai còn nào.

AÂm Minh Chơn Nhân cười khẩy nói:

- Chẳng lẽ ngươi và Tuyết Mỹ Nhân cũng

http://tieulun.hopto.org

Hứa Nhạc Thanh căm phẫn gầm hét nói:

- Câm mồm lại, nếu ngươi dám ăn nói hồ đ
nữa, hãy coi chừng ta đắc tội nha.

Âm Minh Chơn Nhân cười khẩy nói tiếp:

- Nếu ngươi và Tuyết Mỹ Nhân không có g
hết, tại sao ngươi phải nhúng tay vào việc này ư

Hứa Nhạc Thanh không còn chịu đựn
được nữa, gầm hét nói:

- Nếu ngươi dám xuất khẩu vô lễ nữa, thì t
phải ra tay nha.

Dứt lời, Hứa Nhạc Thanh khẽ đẩy quả
trượng ra phía trước, chuẩn bị tấn công.

Ngay lúc này, Chung Trấn Văn gầm hé
một tiếng nói:

- Lão dâm tặc kia, hãy xem gậy nào...

Dứt lời, Chung Trấn Văn giận dữ lượn
mình lướt tới, xuất thủ tấn công ra năm gậy
nhanh như điện chớp.

Chung Trấn Văn đã liều mạng quét ra năm
liền, kỳ oai lực mạnh như vũ bão, hắn chỉ
ốn đánh năm gậy này giết phứt Âm Minh
Chơn Nhân mới thôi.

Thế nhưng, võ công của Âm Minh Chơn
Nhân, cả thiên hạ võ lâmm này ngoại trừ một
mình Vô Hư Linh Tăng, ngoài ra không còn ai là
địch thủ của lão nữa, Chung Trấn Văn muốn
hủy Âm Minh Chơn Nhân dưới năm gậy này, chỉ
là một điều vọng tưởng mà thôi.

Chung Trấn Văn thoạt vừa quét ra năm
gậy, thì Âm Minh Chơn Nhân đã gầm hét nói:

- Tiểu tử ngươi hết muốn sống chăng...

Lão phóng ra ba chưởng liền, đón đánh thế
công năm gậy của Chung Trấn Văn, tức thì
Chung Trấn Văn bị đẩy lùi ra sau ngay, sau đó
lão lại lao vào hướng Tuyết Mỹ Nhân...

http://tieulun.hopto.org

Âm Minh Chơn Nhân thoạt vừa nhảy vọt tới, Hứa Nhạc Thanh đã hét to một tiếng nói:

- Ngươi muốn chết ư...

Dứt lời, y chuyển gậy thành chưởng, bổ vào người Âm Minh Chơn Nhân nhanh như cắt.

Nội gia chơn lực của Hứa Nhạc Thanh, được từ Ban Nhược Thần Công tuyệt học tối cao của Phật gia, nên kỳ oai lực mạnh khủng khiếp!

Âm Minh Chơn Nhân thoạt vừa nhảy tới, tức thì bị luồng nội gia chơn lực này đẩy lùi r sau. Thế nhưng lão mà này không hổ thẹn l một cao thủ tuyệt thế, dưới tình hình nguy cấp lão đã nghiến răng, dùng toàn lực phát ra mộ chưởng đón đánh chưởng lực vừa kích tới củ Hứa Nhạc Thanh. Kêu đùng một tiếng như sấm nổ, Hứa Nhạc Thanh run bắn người lên, bất giác ộc ra một bụm máu tươi, thân người loạng choạng thụt lùi ra sau năm, sáu bước liền, sau đó mới đứng tấn lại được.

Âm Minh Chơn Nhân cũng bị sức dội ngược của chưởng lực, đẩy lùi ra sau cả ba, bốn bước liền, mặt mày tái mét... thân người loạng choạng đảo hai vòng...

Chung Trấn Văn thừa cơ hội này hất gậy, cầm hét nói:

- Dám tặc vô sĩ, hãy tiếp ta một chiêu xem nào...

Kêu vù một tiếng, Chung Trấn Văn vung gậy bổ vào sau lưng Âm Minh Chơn Nhân mãnh liệt kinh hồn hết sức.

Chung Trấn Văn cho rằng một gậy này ắt phải có hiệu quả không sai, mặc dù Âm Minh Chơn Nhân chưa bị thương, thế nhưng muốn nhất thời tránh né một gậy mà hắn đã gom hết bình sanh công lực tấn công này, cũng không phải là một chuyện dễ dàng đâu.

Nhưng.. quả thật Âm Minh Chơn Nhân không hổ thẹn là nhất đại ma đầu chút nào hết, cuối cùng lão đã dùng thân pháp cực thần tốc

http://tieulun.hopto.org

tránh né được gậy này, đồng thời xuất thủ tấ
công một chưởng nhanh như cắt.

Ngay lúc Âm Minh Chơn Nhân tái xuất th
phản công lần nữa, bỗng có một tiếng hú lan
lãnh từ nơi xa xa trong Phong Đào Cốc van
tới...

Tiếp theo tiếng hú lanh lảnh ấy, tức thì c
vô số nhân vật Bài Cốt Giáo lại ào ào kéo tới.

Chung Trấn Văn trông thấy tình như th
mặt mày biến sắc, bất giác rùng mình lạnh to
mồ hôi luôn.

Vì bấy giờ chỉ mỗi một mình Âm Mi
Chơn Nhân mà hắn đã đối phó không xuể, n
số cao thủ Bài Cốt Giáo này lại kéo tới đây nữ
thì hôm nay bọn Chung Trấn Văn chớ hòng r
khỏi Phong Đào Cốc nữa?

Huống chi, mẫu thân hắn đã trúng chưở
của Âm Minh Chơn Nhân té nằm bất động trê
đất. Hứa Nhạc Thanh đụng cứng một chưởng v
Âm Minh Chơn Nhân, bị chấn thương thổ huyế
không thể nào xuất thủ lần nữa, bây giờ chỉ còn

ột lại hắn và đại hán râu rậm đó là Vương
huận Nhạc mà thôi.

Chung Trấn Văn còn đang suy nghĩ, thì có
hoảng năm chục cao thủ Bài Cốt Giáo đã chạy
ới trước Chung Trấn Văn.

Chung Trấn Văn giật mình kinh hãi, quên
hắn không xuất thủ tấn công Âm Minh Chơn
Nhân nữa, nếu sau khi Âm Minh Chơn Nhân
phát chưởng phản công, mà hắn có cơ hội đánh
thêm một gậy nữa, thì Âm Minh Chơn Nhân phải
bỏ xác tại chỗ này không sai.

Vì Âm Minh Chơn Nhân bị sức dội ngược
của lực Hứa Nhạc Thanh đẩy lùi ra sau, mặc dù
chưa bị thương, nhưng khí huyết đã đảo lộn,
Chung Trấn Văn tấn công lão một gậy, cực
chẳng đã lão phải miễn cưỡng vận khởi một khẩu
chơn khí phóng ra một chưởng, thế nhưng sau
khi phóng ra một chưởng này, thì đầu óc lão đã
choáng váng, suýt nữa phải té ngã ra đất.

Thế rồi lão ma đầu này thò tay vào túi áo
lấy một viên thuốc ra, lập tức bỏ vào miệng, vận
công trị thương ngay.

http://tieulun.hopto.org

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi này, khoản năm mươi cao thủ Bài Cốt Giáo đã kéo tới, đứ ngay trước mặt Chung Trấn Văn.

Người đứng giữa, chính là Hầu Tấu Gi chủ Bài Cốt Giáo.

Giáo chủ Bài Cốt Giáo đưa mắt lướt nhìn xác chết nằm rải rác trên mặt đất một cái, cư lạnh lùng nói:

- Thủ đoạn các hạ cay độc hết sức!

Trong lúc Hầu Tấu đang nói chuyện, tất c số cao thủ đã từ từ giãn ra và bao vây bọn Chun Trấn Văn, Hứa Nhạc Thanh, Vương Thuậ Nhạc và Tuyết Mỹ Nhân vào vòng trong.

Chung Trấn Văn xem xét tình hình trư mất một cái, giật mình kêu thầm một tiến Nguy thay...

Mặt mày Hứa Nhạch Thanh tái mắt, lão t từ đi tới hướng Chung Trấn Văn, hạ giọng nói:

- Chưởng môn nhân, hỏng rồi.

Chung Trấn Văn nghiến răng nói:

- Đành phải liều mạng thôi...

Hứa Nhạc Thanh trầm giọng nói:

- Bẩm cáo chưởng môn nhân, ta thân thọ trọng thương, ngài còn gói Kim Nguyên Tán nào chăng?

Chung Trấn Văn giật bắn người lên nói:

- Hết rồi, chỉ còn lại nữa bao ta vừa cho mẹ ta uống rồi.

Hứa Nhạc Thanh cảm khái thở dài một tiếng nói:

- Chúng ta không đề phòng tới điều này, bằng không lúc nãy ta đã lục soát trong người Mã Tú Quân lấy lại quyển Đạt Ma Dị Chân Kinh của phái Thiếu Lâm, thì ta cũng sẽ lục soát cả người Hồ Đài Chương và lấy được số Nguyên Kim Tán đó vậy.

Chung Trấn Văn cười cay đắng nói:

http://tieulun.hopto.org

- Có ai nghĩ tới điểm này đâu? Trông tì
hình chúng ta đành chịu thôi.

Hứa Nhạc Thanh nói:

- Tình thế bất lợi, chúng ta không thể m
muội hành động, bây giờ để Vương Thuận N
chống với Âm Minh Chơn Nhân, mặc dù ta
thương, nhưng vẫn miễng cưỡng bảo vệ m
thân ngài được.

Chung Trấn Văn khẽ gật đầu nói:

- Thế thì cứ y kế hoạch này hành sự th
tốt hơn hết chúng ta hãy rời khỏi đây trước đã

Chung Trấn Văn vừa dứt lời, thì Hầu T
Giáo chủ Bài Cốt Giáo lạnh lùng hét lớn tiế
nói:

- Này Chung Trấn Văn, các hạ giết chết
chục cao thủ bản Giáo, các hạ giao phó thế n
đây?

Dứt lời, y vung quải trượng trong tay t
chuẩn bị tấn công.

Chung Trấn Văn trấn tĩnh tinh thần lại,
n không trả lời câu hỏi của Giáo chủ Bài Cốt
iáo, mà hắn bước tới chỗ Vương Thuận Nhạc

- Mặc dù các hạ đã gia nhập phái Địa Ngục
ôn, thế nhưng chư chính thức thọ chức, các hạ
bằng lòng phục lực cho tại hạ chăng?

Vương Thuận Nhạc vội thưa rằng:

- Sao chưởng môn nhân lại nói thế, ta đã
nhập Phái Địa Ngục Môn, đương nhiên phải
sức phục lực cho chưởng môn nhân rồi.

Chung Trấn Văn cảm kích nói:

- Các hạ trung thành với Chung Trấn Văn
hư thế, tại hạ mãi mãi ghi tạc vào lòng, bây giờ
các hạ giúp ta cản lại Âm Minh Chơn Nhân.

Vương Thuận Nhạc nói:

- Dù Chưởng môn nhân không nói, thì ta
ng sẽ xuất thủ thôi.

http://tieulun.hopto.org

Ngay lúc Chung Trấn Văn và Vương Thu
Nhạc đang nói chuyện với nhau, Hứa Nh
Thanh đã lượn mình lướt tới chỗ Tuyết
Nhân nhanh như cắt, đồng thời giơ tay x
bổng Tuyết Mỹ Nhân lên...

Hứa Nhạc Thanh vừa giơ tay bắt tới,
Minh Chơn Nhân bỗng gầm hét một tiếng nói:

- Các hạ hãy dừng tay lại...

Tiếp theo tiếng gầm hét, lão đã lao v
người Hứa Nhạc Thanh nhanh như điện ch
đồng thời phóng ra một chưởng luôn.

Cũng ngay lúc Âm Minh Chơn Nhân v
xuất thủ, Chung Trấn Văn và Vương Thu
Nhạc đã song song vung chưởng tấn công tới.

Bấy giờ năm mươi mấy môn nhân Bài C
Giáo cũng đồng lúc liên thủ tấn công Chu
Trấn Văn và Hứa Nhạc Thanh.

Thế hợp xuất thủ của trên năm mươi
thủ Bài Cốt Giáo này, mạnh như vũ bão, bọn

người Hứa Nhạc Thanh, Chung Trấn Văn và Vương Thuận Nhạc làm sao tiếp nổi ư?

Thình lình...

Có một tiếng gầm hét kinh thiên động địa vang tới nói:

- Hãy dừng tay lại...

Tiếng gầm hét như sấm nổ vang tới bất thình lình, làm điếc cả hai tai mọi người trong hiện trường, bất giác giật bắn người lên, tất cả mọi người đồng thời thu chưởng nhảy lùi ra sau hết.

Họ đảo mắt nhìn tới trước, thấy một lão hòa thượng đang đứng sừng sững trước mắt.

Chung Trấn Văn bỗng thấy lão hòa thượng xuất hiện, trong lòng lấy làm vui mừng không tả, gọi to một tiếng:

- Đại sư phụ...

Người xuất hiện, chính là Vô Hư Linh Tăng.

http://tieulun.hopto.org

Vô Hư Linh Tăng nhìn Chung Trấn V
khẽ gật đầu một cái, sau đó từ bước về hướng
cao thủ Bài Cốt Giáo.

Hầu Tẩu thoạt trông thấy oai nghi của
hòa thượng này, bất giác giật mình nhủ thầ
Chẳng lẽ lão hòa thượng này là...

Hầu Tẩu Giáo chủ Bài Cốt Giáo đang
suy nghĩ..

Bỗng nghe Vô Hư Linh Tăng cất t
niệm một câu Phật hiệu nói:

- Thí chủ có phải là Hầu Tẩu Giáo chủ
Cốt Giáo chăng?

Hầu Tẩu giật mình, khẽ gật đầu nói:

- Đúng thế, chính là bản Giáo chủ đây,
hỏi đại sư phụ có phải là...

Vô Hư Linh Tăng ngắt lời đối phương n

- Bần tăng hơn tám mươi năm nay c
từng xuất hiện giang hồ rồi...

Hầu Tẩu buột miệng nói:

- Thế thì đại sư phụ đúng là Vô Hư Linh Tăng nhất đại kỳ nhân cách đây trăm năm rồi.

Âm Minh Chơn Nhân thoạt trông thấy Vô Hư Linh Tăng xuất hiện, lão bất giác giật bắn người lên, vừa rồi lão đã ném mùi lợi hại của lão hoà thượng này, lão biết rằng hôm nay dữ nhiều lành ít rồi, nếu không thừa dịp này đào tẩu cho mau, ắt phải bỏ xác tại đây không sai.

Âm Minh Chơn Nhân suy nghĩ đến đây, lập tức tung mình kêu vù một cái chạy như gió.

***

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ 55

DIỆT TRỪ MA ĐẦU.

Nghe tiếng gió kêu vù một cái, Hầu
ngoái cổ nhìn ra sau, thấy Âm Minh Chơn N
thừa lúc Vô Hư Linh Tăng đang nói chuyện
Hầu Tẩu, lão đã tung mình bỏ chạy ra ngoài

Vô Hư Linh Tăng là nhân vật thế nào
để lão ma đầu chạy mất dễ dàng được ư,
Minh Chơn Nhân thoạt vừa tung mình lên
thì Vô Hư Linh Tăng gầm hét một tiếng,
mình lướt trên hư không như một con chim

ăng, lao tới chặn lại đường đi của Âm Minh
n Nhân nhanh như cắt.

Âm Minh Chơn Nhân cũng đã biết rằng mình không bỏ chạy ngay bây giờ, e rằng mãi không còn cơ hội đào tẩu nữa.

Lão thoạt trông thấy Vô Hư Linh Tăng lướt tới chặn lối đi của mình, lửa giận trong lòng sôi lên sùng sục, gầm hét nói:

- Này lão đầu trọc, hãy tiếp ta một chưởng xem nào.

Dứt lời, lão đã vung chưởng tấn công vào người Vô Hư Linh Tăng khẽ niệm một câu Phật hiệu, phất hai tay áo một cái, tức thì có hai đạo nội gia chơn lực cuồn cuộn đón đánh đạo chưởng lực của Âm Minh CHơn Nhân ngay.

Thế rồi hai kỳ nhân tuyệt thế võ lâm, cuối cùng đã động thủ với nhau.

Mặc dù Vô Hư Linh Tăng là cao thủ cái thế đương kim võ lâm nhưng muốn nhất thời chế

http://tieulun.hopto.org

phục Âm Minh Chơn Nhân cũng không phải là một chuyện dễ.

Bấy giờ, Hứa Nhạc Thanh bước tới trước mặt Chung Trấn Văn, giao Tuyết Mỹ Nhân lại cho hắn, sau đó nói:

- Nếu chẳng nhờ hòa thượng này xuất hiện, hậu quả hôm nay khó có thể lường được rồi.

Chung Trấn văn khẽ gật đầu nói:

- Đúng thế, nếu chẳng nhờ lão, bon bốn người chúng ta ắt phải bỏ xác tại Phong Đào Cốc không sai.

Hứa Nhạc Thanh nói:

- Thưa chưởng môn nhân, mẫu thân của ngài bị thương khá nặng, toàn thân bà phát lạnh ắt là trúng phải một môn âm công rồi.

Chụng Trấn văn đưa mắt nhìn kỹ, mặt hơi biến sắc, quả nhiên mặt mày Tuyết Mỹ Nhân tái mét, cứ nghiến răng kêu ken két không dừng. Chung Trấn Văn vội giơ tay sờ vào thân bà một

ái, thấy toàn thân bà lạnh buốt vô cùng, hắn bất ác rùng mình lạnh toát mồ hôi, nếu không kịp thời cứu trị TUyết Mỹ Nhân mẫu thân của hắn, bà ta ắt phải nguy hại đến tánh mạng không sai.

Hắn suy nghĩ đến đây, trống ngực cứ đập thình thịch không dừng....

Thình thịch....

Có một tiếng gầm hét rạch xé hư không vang tới, mọi người đưa mắt nhìn vào đấu trường, thấy sau khi Vô Hư Linh Tăng gầm hét một tiếng, lão đã tấn công ra ba chưởng liền, sau đó hét to một tiếng nói:

- Này Âm Minh Chơn Nhân, ngươi hãy nằm xuống xem nào.

Vô Hư Linh Tăng vừa dứt lời, chỗ chưởng lực của lão ập tới, kêu đùng một tiếng, tức thì Âm Minh Chơn Nhân há mồm phun ra một bụm máu tươi, đánh bạch một cái té nằm trên đất.

Số cao thủ Bài Cốt Giáo đang đứng ngoài đấu trường kêu ầm lên, Quả thật thủ pháp của

http://tieulun.hopto.org

Vô Hư Linh Tăng nhanh nhẹn đến đối khôn một ai trông thấy lão đã xuất chưởng như t nào hết.

Gương mặt từ bi của Vô Hư Linh Tă bỗng hiện sát khí, lão nói giọng lạnh lùng:

- Để ngươi lại chỉ tổ gây họa hại cho gian hồ, chi bằng giết phứt ngươi cho rồi...

Nói xong, vung chưởng bổ vào người Â Minh Chơn Nhân.

Thình lình...

Vô Hư Linh Tăng nghiến răng thu h chưởng lực sắp phải bổ vào đầu Âm Minh Ch Nhân lại, nhắm mắt thở dài một tiếng nói:

- Ngã Phật từ bi, xin tha thứ tội lỗi đệ tử!

Lão đưa mắt nhìn Âm Minh CHơn Nh đang té nằm trên đất, nói:

- Này Âm Minh CHơn Nhân, ta vốn muố diệt trừ ngươi luôn, thế nhưng bần tăng đã tuyên thệ không giết người nữa, hôm nay lão thể

hiện lòng từ bi của ngã Phật không giết chết ngươi, bây giờ bần tăng chỉ phế toàn thân võ công của ngươi mà thôi.

Dứt lời, lão giơ hai ngón tay điểm vài đại huyệt trên thân người Âm Minh Chơn Nhân nhanh như cắt.

Sau hi Vô Hư Linh Tăng điểm vài đại huyệt của Âm Minh Chơn Nhân xong, lão lại nói tiếp:

- Này Âm Minh Chơn Nhân, ngươi chớ hờn trách ta cay độc, bây giờ võ công của ngươi đã bị phế hết rồi, nếu ngươi động dụng tới chơn lực, toàn thân ắt đau như dao cắt....

Vô Hư Linh Tăng nói đến đây, lập tức thò tay vào túi áo lấy một viên thuốc ra, nạp vào miệng Âm Minh Chơn Nhân.

Sau khi Âm Minh Chơn Nhân nuốt viên thuốc ấy vào, từ trên đất nhảy vọt lên, thở dài một tiếng nói:

- Âm Minh Chơn Nhân đành đợi kiếp sau tìm hòa thượng ngươi trả món thù này vậy.

http://tieulun.hopto.org

Dứt lời, lão đâm đầu vào vách núi ngay.

kêu bốp một cái, máu não Âm Minh Chơn Nhân phun ra tứ tán, chết ngay lập tức.

Đây cũng là quả báo lão đã tác ác cả đời vậy.

Vô Hư Linh Tăng không ngờ Âm Minh Chơn Nhân lại cụng đầu vào vách núi để tự t lão đưa mắt nhìn xác chết của Âm Minh Chơ Nhân, cảm khái thở dài một tiếng!

Thế rồi lão bước tới trước mặt Hầu Tấ nói:

- Này Hầu Giáo chủ, giữa ngươi và Chun Trấn Văn chưởng môn nhân đời thứ tư của phá Địa Ngục Môn, định liệu kết bằng cách nào vậy

Hầu Tấu nghe lão nói thế, bất giác ngẩ người ra tại chỗ, nói:

- Chung Trấn Văn đã giết chết vài chụ môn nhân bản giáo, nếu hắn bồi thường số nhâ

mạng của đệ tử bản giáo, thì bản nhân sẽ bỏ qua hết.

- Bằng không thì sao?

- Thế thì bắt buộc phải động thủ thôi.

- Tiếp tục đổ máu nữa chăng?

- Đúng thế.

Vô Hư Linh Tăng mặt hơi biến sắc, nói:

- Này Hầu Giáo chủ, đệ tử quý Giáo đã chết hơn vài chục người, có phải do nơi lỗi lầm của ngài chăng?

- Do nơi lỗi lầm của bản nhân ư?

Vô Hư Linh Tăng khẽ gật đầu nói:

- Phải, nếu chẳng phải ngài tranh danh háo thắng đã kết mối đại thù với Chung Trấn Văn thì làm gì có chuyện ngày hôm nay ư? - Đại sư phụ nói thế là sao?

http://tieulun.hopto.org

- Chẳng phải ngài đã cố thuyết phục Mã Tú Quân, đầu vào môn hạ của ngài, đồng thời đã đánh thương Tuyết Mỹ Nhân, bằng không quý Giáo làm gì có chuyện bị giết một số cao thủ đông như thế?

Nghe Vô Hư Linh Tăng nói thế, Hầu Tắt đã cứng họng đứng ngẩn người ra tại chỗ luôn.

Vô Hư Linh Tăng lại nói tiếp:

- Này Hầu Giáo Chủ, số cao thủ này [illegible] chết thảm như thế, thảy đều do ngài gây nên cả, ngài phải chịu trách nhiệm hoàn toàn.

Hầu Tẩu ngạc nhiên nói:

- Thế thì theo ý kiến của đại sư phụ phải giải quyết như thế nào đây?

- Hai bên hòa giải với nhau.

Hầu Tẩu căm phẫn nói:

- Điều này xin không thể vâng lệnh vậy, [illegible]g Trấn Văn đã giết chết vài chục môn nhân [illegible]Giáo, nếu hắn bồi thường nhân mạng...

Vô Hư Linh Tăng mặt hơi biến sắc, nói:

- Thế thì quyết phải động võ tiếp tục thôi?

- Nếu Chung Trấn Văn không giao phó một [illegible]g đạo cho rõ ràng, thì bản Giáo quyết phải [illegible]g binh đao không sai.

- Nếu như bần tăng không cho các ngươi đánh nhau thì sao?

Hầu Tẩu mặt hơi biến sắc, ấp úng nói:

- Vậy thì....

- Chớ nói lôi thôi nữa, để ta xử quyết vụ hiềm khích này, nếu ngài không bằng lòng thì ta sẽ đánh đòn ngài trước.

Hầu Tẩu hớt hãi nói:

http://tieulun.hopto.org

- Chẳng lẽ Chung Trấn Văn giết chết số đệ tử bản giáo cứ thế bỏ qua hết chăng?

- Đây là lỗi do nơi ngài gây nên, vì ngài tranh danh háo thắng, bây giờ ta lập lại lần nữa, ngươi có bằng lòng không thì nói?

Hầu Tấu nhủ thầm: Hòa thượng nà... ảnh trọng đức dày, võ công đã đạt cảnh giới tột đỉnh nếu không vị tình lão, muôn một phải động thì thì đệ tử Giáo phái ta ắt phải bị thương vong nữa.

Hầu Tấu suy nghĩ đến đây, cau đôi mày lại nói:

- Chỉ ngại rằng Chung Trấn Văn....

Vô Hư Linh Tăng tiếp lời nói:

- Ngài hãy yên tâm điều này, ta bảo đảm về sau Chung chưởng môn nhân ắt không gây khó dễ với ngài.

Hầu Tấu khẽ gật đầu nói:

- Nếu đại sư phụ nói như thế, tại hạ đành tuân lệnh vậy.

Hầu Tấu nói tới đây, đưa mắt nhìn số đệ tử đứng ở sau lưng, nói tiếp:

- Các vị hãy lập tức mang số thi hài này vào tổng đường mai táng ngay.

Số đệ tử Bài Cốt Giáo cung kính kêu vang một tiếng, tức thì họ đỡ dậy số thi hài, chạy vào trong Phong Đào Cốc.

Bấy giờ Hầu Tấu chắp tay hướng Vô Hư Linh Tăng xá một xá nói:

- Việc nơi đây đã giải quyết xong, bản giáo chủ xin cáo từ vậy.

Vô Hư Linh Tăng mỉm cười nói:

- Quả nhiên Hầu Giáo chủ khiến người phải kính phục, ngài không cần khách sáo nữa, xin cứ việc tự nhiên.

http://tieulun.hopto.org

Giáo chủ Bài Cốt Giáo thở dài một tiếng, nói:

- Nếu đại sư phụ rãnh rỗi, mời lão đến bản Giáo ở chơi vài ngày thế nào?

- Xin đa tạ Giáo chủ, bần tăng là kẻ phiêu bạt, đi ở bất định, nếu mai sau có dịp lão sẽ đ thăm viếng Giáo chủ không sai, xin ngài hãy nhiên.

Hầu Tấu khẽ gật đầu mĩm cười một tiếng không nói gì nữa, quay ngươi phi thân chạy v trong Phong Đào Cốc luôn.

Cuối cùng trận huyết kiếp khủng bố lẳng lặng trôi qua.

Bấy giờ đại địa lại phục hồi phục bầu khô khí tịch lặng như trước.

Vô Hư Linh Tăng từ từ bước gần cạ Chung Trấn Văn nói:

- Bần tăng xin chào Chung chưởng mô nhân.

Nói xong, lão khẽ gật đầu một cái.

Chung Trấn Văn vội chắp tay trả lễ nói:

- Chào đại sư phụ, vãn bối chẳng dám đảm đương đại lễ như thế.

Mặt mày Vô Hư lonh Tăng bổng tối sầm lại, nói:

- CHưởng môn nhân, thủ đoạn của ngài độc ác hết sức.

Chung Trấn Văn giật bắn người lên, buột miệng nói:

- Tại hạ...độc ác ư?

- Ngài nhẫn tâm giết chết số cao thủ Bài Cốt Giáo này, tại sao thế?

- Vì Bài Cốt Giáo có thù hằn với tại hạ!

- Cho dù có thù hằn với ngài thật, cũng chỉ là mỗi một mình giáo chủ Bài Cốt Giáo mà thôi, số người này chỉ phụng lệnh hành sự, ngài nhẫn

http://tieulun.hopto.org

tâm giết chết họ như thế, không cảm thấy xót
chút nào ư?

Chung Trấn Văn từ từ cúi đầu xuố
không nói gì hết.

Vô Hư Linh Tăng lại nói tiếp:

- Có thật ngài muốn làm đảo lộn c
này, giết đến đồi chó gà cũng chẳng tha c

- Thưa đại sư phụ, văn bối không
thế.

- Nếu không phải như thế, tại sao ngài
đại khai sát giới ư?

- Văn bối bị họ cưỡng bức vậy.

- Mặc dù ngài bị cưỡng bức, nhưng c
chẳng phải vừa vừa thôi chứ, ngài chẳng có c
lòng trắc ẩn nào chăng?

Chung Trấn Văn đứng im lặng không nó
hết.

Ánh mắt của Vô Hư Linh Tăng dừng tại
mặt xanh mét của Tuyết Mỹ Nhân giây
lát, sau đó nói lẩm bẩm rằng:

- Thị phi giang hồ, ân oán tương báo, nếu
như ta đến chậm một bước, bốn người các ngươi
chứ hòng an toàn lui khỏi Phong Đào Cốc?

Chung Trấn Văn cảm kích nói:

- Văn bối cảm tạ đại ân lão tiền bối đã giải
vây cho bốn người chúng tôi.

- Còn cảm tạ làm gì nữa, ta chỉ cần về sau
ngài không giết người nữa là quý lắm rồi.

- Thế nhưng các phái giang hồ với văn bối
có mối thù không đội trời chung nha.

- Phải biết rằng "oan gia nên giải chứ
không nên kết", ngài chớ quan trọng hóa ân oán
giang hồ.

- Xin tha thứ văn bối không thể tuân lệnh
điều này, vì các phái giang hồ là phụ hung thủ
đã giết phụ thân văn bối.

http://tieulun.hopto.org

- Nói như thế, ngài quyết phải báo thù tiếp ư?

- Thưa đại sư phụ, vâng.

Vô hư linh tăng nghiêm sắc mặt lại, nói:

- Ngài nơi như vậy, thì bần tăng cũng không muốn nhúng tay vào việc giang hồ nữa, cứ để Tuyết Nhân Mẫu thân của Ngài sống thêm bốn tiếng đồng hồ nữa thôi!

Chung Trấn Văn nghe Vô Linh Hư tăng nói như thế mặt mày biến sắc, buột miệng nói:

-Mẫu thân văn bối chỉ còn sống được bốn tiếng đồng hồ nữa sao?

Vô Linh Hư Tăng khẽ gật đầu nói:

- Đúng thế!

Chung Trấn Văn cả kinh thất sắc nói giọng hãi:

- Đại sư phụ có thể cứu bà ta chăng?

Vô Linh Hư Tăng nói giọng lạnh lùng:

- nếu như ngài bằng lòng từ eày về sau hóa giải trận võ lâm can qua này, thì lảo sẵn sàng trị liệu thử xem.

Chung Trấn Văn kinh ngạc nói:

- Đại sư phụ bảo văn bối không được báo thù ư?

- Đúng thế.

- Điều này....

- Ngài chỉ cần trả lời một câu bằng lòng hay chăng, bằng không ta xin cáo từ nghe.

- Chung Trấn Văn hấp tấp nói:

- Đại sư phư khoan đã...

- Thế nào? Ngài bằng lòng chăng?

Chung Trấn Văn không còn cách nào hơn, đành gật đầu nói:

http://tieulun.hopto.org

- Thôi được vãn bối bằng lòng điều kiện c
đại sư phụ

Vô Hư Linh Tăng mỉm cười nói:

- Lão tin tưởng rằng chưởng môn nhân
là một người nhất ngôn bất kiến, đương nh
không có vấn đề thất tín rồi, ngài hãy để
thân ngài xuống, để ta khám xem còn cứu đ
chăng?

Chung Trấn Văn lập tức đặt Tuyết
Nhân lên đất, bấy giờ mặt mày Tuyết Mỹ N
tái mét không còn một chút máu nào hết, t
thân lạnh run!

Vô Hư Linh Tăng cau đôi từ mi lại, tứ
giơ tay phải ra đặt lên Thiên Linh Cái của Tu
Mỹ Nhân, còn tay trái thì ấn trên Kỳ
Huyệt của bà...

Bỗng nhiên, lão chuyển tay phải sang
lên Khí Hải Huyệt của bà.

Một hồi thật lâu...

Vô Hư Linh Tăng từ từ mở mắt ra, khẽ thở dài một tiếng không nói gì hết.

Chung Trấn Văn hớt hải nói:

- Thưa đạisư phụ, mẫu thân vãn bối còn hy vọng cứu sống chăng?

Vô Hư Linh Tăng cứ nhắm mắt không nói gì hết..., hình như lão đang trầm tư g9iều gì...., lão sực nghĩ ra một kế, nhủ thầm: Chung Trấn Văn nợ tình cùng mình, phải để hắn đến Thiên Thủy Nham chịu đựng chút ít kích thích mới được, như thế mới giảm bớt được tham vọng của hắn...

Lão suy nghĩ tới đây, bèn nói:

- Không còn cách nào cứu trị được nữa!

- Nói sao?

Chung Trấn Văn nghe lão nói thế, kêu vù một cái như trúng phải một cú búa tạ vào đầu, suýt nữa đã té ngã ra đất, hắn kinh hãi hỏi:

http://tieulun.hopto.org

- Mẫu thân văn bối không còn cách nào cứ chữa nữa sao?

Vô Hư Linh Tăng trầm giọng nói:

- Ta không còn biện pháp gì cứu trị bà hết vì mẫu thân ngài trúng phải âm Minh Thi Công của âm Minh Chơn Nhân, khí lạnh đã c vào tâm mạch....

- Chẳng phải đại sư phụ từng nói rằng m thân văn bối chỉ bị thương một lần nữa sao?

Vô Hư Linh Tăng cười thầm trong bụ Đây là diệu kế của ta, ngươi làm sao hiểu đ ư?

lão suy nghĩ tới đây, mĩm cười nói:

- Xin chưởng môn nhân lượng thứ bần tă tiên liệu không được chính xác, thế nhưng m dù lão đây không có biện pháp cứu chữa, như có một người có thể cứu mẫu thân ngài....

- Ai thế?

Vô Hư Linh Tăng nghiêm giọng nói:

- Lời hứa lúc nãy của ngài còn giá trị chăng?

Chung Trấn Văn cương quyết nói:

- Quân tử nhất ngôn, há có thể thất hứa được ư?

Vô Hư Linh Tăng khẽ gật đầu nói:

- Thế thì ta nói cho ngài biết, giữa giao giới Hồ Nam và Giang Tây có một ngọn Thiên Thủy Sơn trong Thiên Thủy Sơn có một con suối rộng khoảng vài chục trượng, ngài đi ngược dòng con suối này vào tới Thiên Thủy Nham, chính tại nơi đó có một Manh Y (thầy thuốcmù lòa) sống ở đấy, tánh tình người này kỳ quặc hết sức, ngài đến cầu người ấy, có lẽ y sẽ cứu được mẫu thân i.

Chung Trấn Văn hỏi:

- Ngoại trừ y, ngoài ra còn ai có thể cứu được mẫu thân văn bối chăng?

http://tieulun.hopto.org

Vô Hư Linh Tăng lắc đầu nói:

- Khôngcòn ai có thể cứu trị được mẫu thâ
ngài hết, chỉ có mỗi một mình y có một loại linh
dược tên là Chước Tâm Hoàn (chước có nghĩa là
đốt) có thể trị khỏi khí lạnh trong mình mẫu
thân ngài, bây giờ ta tạm thời cho mẹ ngài uống
viên thuốc này, để bà nghỉ ngơi vài ngày khôn
phải bị chết trong vòng ba tiếng đồng hồ, sau
ngài mới đến Thiên Thủy Nham cầu y.

Dứt lời, lão thò tay vào túi áo lấy hai viê
thuốc ra, nạp một viên vào miệng Tuyết M
Nhân, còn một viên kia giao cho Hứa Nh
Thanh, nói:

- Thí chủ bị thương nặng, xin hãy nuốt viê
thuốc này vào.

Hứa Nhạc Thanh nhận lấy viên thuốc
nói vài lời cảm kích với lão.

Vô Hư Linh Tăng mỉm cười nói:

- Thí chủ chớ cảm tạ làm gì, nếu không còn
nữa, bần tăng xin cáo từ vậy. Lão nói tới đây
ng lại giây lát, sau đó lại nói tiếp:

- Chưởng môn nhân, ngài hãy nhớ cho kỹ
nên giết chết Địa Ngục Thần Quân, vì thân
của y là thân thể của Dương Khải Phương
y.

Chung Trấn Văn cung kính kêu vâng một
ng nói:

- Thưa đại sư phụ, văn bối xin nhớ điều
ấy.

Vô Hư Linh Tăng khẽ gật đầu một cái, lượn
mình chạy mất dạng luôn!

Thế rồi Chung Trấn Văn cõng Tuyết Mỹ
Nhân lên lưng, cùng với Hứa Nhạc Thanh và
Vương Thuận Nhạc rời khỏi Phong Đào Cốc.

Ngay lúc Chung Trấn Văn thoạt vừa rời
khỏi Phong Đào Cốc, từ nơi xa xa có hai bóng

http://tieulun.hopto.org

người phi thân chạy vào Phong Đào Cốc nhanh như điện chớp, hai người này là ai thế???...

*

* *

Năm ngày sau....

Tuyết Mỹ Nhân được gnhi ngơi gnày,thương thế của bà khỏe lại nhiều, t nhưng khí lạnh vẫn không làm sao tống ra kh thân thể được hết.

Một hôm mặt trời vừa lặn về hướng Tấy t đoàn người Chung Trấn Văn đã vào tới giao g Hà Nam và Giang Tây, thế nhưng giao giới rộ cả vài trăm dặm đường, muốn tìm ra Thi Thủy Nham chẳng khác nào như đáy biển kim.

Họ tìm cả vài ngày trời, cuối cùng họ đã t gặp một con suối nước rộng lớn ấy, nhưng nước đây chảy không xiết lắm.

Chung Trấn Văn cau mày lại nói:

- Chẳng biết có phải ở đây chăng?

Hứa Nhạc Thanh lên tiếng trả lời rằng:

- Có lẽ chính là nơi đây không còn sai rồi, ng ta hãy đi ngược dòng dọc theo con suối xem sao?

Chung Trấn Văn khẽ gật đầu nói:

- Được, chúng ta cứ đi thôi.

Dứt lời, hắn dẫn đầu đi trước.

Chung Trấn văn thoạt vừa phi thân chạy ước, bỗng nghe Hứa Nhạc Thanh nói giọng ảng rằng:

- Bằng hữu phương trời nào đó, chớ có lén m gì?

Chung Trấn Văn nghe lão quát hỏi như giật bắn người lên, ngoái cổ nhìn ra

Hứa Đường chủ đã phát hiện gì thế?

http://tieulun.hopto.org

Hứa Nhạc Thanh cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Có hai bằng hữu ẩn núp trong rừng.

Chung Trấn văn mặt hơi biến sắc, nói:

- Ở đâu nào?

- Đối phương đã có hành vi lén lút như vậy chúng ta chẳng nên thắc mắc họ làm gì?

Hứa Nhạc Thanh nói chưa hết lời, bỗng nhiên có tiếng cười lạnh lùng vang tới, Chung Trấn văn thoạt trông thấy bóng người thoáng hiện tới, hắn bất giác thụt lùi ra sau bước, phóng mắt nhìn tới trước, tức thì mặt biến sắc...

Bóng người vừa xuất hiện chính là Địa Ngục Thần Quân và Ngô Trí vậy.

Hứa Nhạc Thanh chưa từng trông thấy Ngô Trí và Địa Ngục Thần Quân bao giờ, hắn lão quay sang hướng Chung Trấn Văn...

- Chưởng môn nhân quen với hai vị các hạ ấy chăng?

Địa Ngục Thần Quân cười thản nhiên nói:

- Nếu như chẳng quen biết thì bọn này đến ấy để làm gì?

Chung Trấn văn không ngờ Ngô Trí và Địa Ngục Thần Quân lại xuất hiện tại đây, hắn thoạt nghe Địa Ngục Thần Quân nói thế, giật mình nói giọng lạnh lùng rằng:

- Không ngờ hai ngươi lại xuất hiện tại đây, quả nhiên Chung Trấn Văn này lấy làm ngạc nhiên hết sức, này Địa Ngục Thần Quân, hôm nay phải liều kết mối thù giết cha với ngươi mới được.

Dứt lời, hắn lượn mình lướt tới đứng ngay trước mặt Địa Ngục Thần Quân nhanh như cắt...

Chung Trấn Văn thoạt vừa nhảy vọt tới, Ngô Trí cười lạnh lùng một tiếng, bỗng nhiên lướt tới chặn đường hắn, lạnh lùng hét nói:

http://tieulun.hopto.org

- Này Chung Trấn văn, chúng ta hãy liễu kết món nợ hai ta trước đã.

Chung Trấn văn bỗng bị Ngô Trí chặn đường và quát hỏi như thế, hắn bất giác thụt lùi ra sau một bước, nói:

- Giữa hai ta có nợ nần gì phải kết liễu ư?

Ngô Trí cười lạnh lùng nói:

- Tội gian dâm phu nhân ta, không đội trời chung....

Chung Trấn Văn mặt mày biến sắc, hớt hải hỏi rằng:

- Ngươi...ngươi nói sao?

- Ngươi đã gian dâm phu nhân ta, ngươi tưởng ta không biết chăng?

- Ngươi...ngươi...

Chung Trấn Văn giận run không nói nên lời nào được hết.

Ngô Trí nói giọng lạnh như tiền rằng:

- Ta lại tưởng tại sao ngươi có lòng tốt đã bằng lòng nhường nàng cho ta, té ra là hàng hạ lưu mà ngươi đã dùng qua, ngươi cho rằng ta sẽ bỏ qua ư?

Dứt lời, y cất tiếng cười như điên như khùng!

Chung Trấn Văn tức đến mồm mũi phun ra khói lửa, nói chẳng nên lời nào hết.

Vì Hứa Nhạc Thanh không biết sốt ruột giữa ba người này đã xảy ra việc như thế nào, nên lão cứ đứng yên bất động.

Điều làm cho lão giật mình là lão ma Địa Ngục Thần Quân danh chấn lục lâm này lại chính là một thiếu niên tuấn tú phong nhã như thế.

Bấy giờ, Chung Trấn Văn căm phẫn nói:

http://tieulun.hopto.org

- Này Ngô Trí, ngươi không được sỉ nhục Lu Ngọc Liên, giữa ta và nàng vẫn trong sạch nha.

- Trong sạch ư? Ngô Trí cười hắc hắc nói:

- Ta đã từng nói, đối với ngươi thì lu Ngọc Liên là trong sạch, còn đối với ta.... há, há....ngươi đã dùng qua rồi kia mà...

Chung Trấn Văn nộ hỏa xung thiên nói:

- Ngươi hãy nói thêm một lần nữa xem nào!

Quả thật CHung Trấn Văn không còn chịu đựng được nữa, hắn không thể để Ngô Trí sỉ nhục Lu Ngọc Liên như thế, dứt lời, sát khí hiện trên mặt hắn ngay!

Hôm nay Ngô Trí tìm Chung Trấn Văn là để trả thù, trong lúc bọn Chung Trấn văn thoạt vừa rời khỏi Phong Đào Cốc, y từng vào cốc ngay lúc đó, sau khi nghe Hầu Tẩu nói lại rằng, bọn Chung Trấn Văn đã đi khỏi, thế rồi y và Địa

Ngục Thần Quân thám thính vài ngày liền, sau đó mới tìm được Chung Trấn Văn ở tại đây.

Ngô Trí nghe hắn nói thế, cười lạnh lùng nói:

- Chớ bảo rằng nói một lần mà thôi, cho dù trăm ngàn lần ta cũng phải nói....Lu Ngọc Liên chỉ là hàng hạ lưu mà ngươi đã dùng qua...

Ngô Trí nói chưa hết lời, thì Chung Trấn Văn gầm hét một tiếng:

- Ngươi dám sỉ nhục nàng...

Tiếp theo tiếng gầm hét, Chung Trấn Văn đã vung gậy quét tới nhanh như cắt.

Ngô Trí là đồ đệ của Vô Hư Linh Tăng là đệ nhất kỳ nhân đương kim võ lâm, võ công của y đâu phải là tầm thường.

Chung Trấn văn thoạt vung gậy tấn công, Ngô Trí dùng giọng mũi kêu hừ một cái, lượn mình tránh né một gậy của hắn nhanh như cắt,

http://tieulun.hopto.org

đồng thời xuất thủ phản công một chưởng
liệt kinh người gớm.

Hứa Nhạc Thanh đứng ở một bê
thấy thế bất giác giật bắn người lên,
Ngô Trí vừa phản công một chưởng,
ực nhảy vọt tới, lạnh lùng gầm hét nó

- Chưởng môn nhân là nhất phái chi ch
há có thể khinh suất động thủ với người

Tiếp theo tiếng gầm hét, lão phóng chưở
đón đánh chưởng lực của Ngô Trí nhanh n
điện chớp.

Kêu đùng một tiếng, tức thì Ngô Trí
chưởng lực của Hứa Nhạc Thanh đẩy lùi ra
ba, bốn bước liền, sau đó mới đứng vững lại đư

Bấy giờ, Chung Trấn Văn đã từ từ thụt
sang một bên.

ồng nhiên.....

hấn thoạt vừa ngước đầu nhìn ra tr
phát hiện có hai bóng người đứng ở dưới gốc

cách chỗ hắn độ khoảng vài trượng, Chung Trấn Văn trố mắt nhìn kỹ lần nữa, mặt mày đại biến.

Hai bóng người đứng dưới gốc cây chính là Lu Ngọc Liên và Độc Tỳ bà vậy....

***

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ 53

YÊU VÀ HẬN.

Chung Trấn Văn ngẩn người ra tại c
luôn...

Tại sao Lu Ngọc Liên và Độc Tỳ Bà cũ
đồng thời xuất hiện ở đây như thế....

Chung Trấn Văn thoạt trông thấy
lòng lấy làm thương tâm và não nùng hết sứ
hai thiếu nữ này đã yêu hắn tha thiết, cũng th
hắn cũng yêu họ vô cùng, thế nhưng bất hạ
rằng Lu Ngọc Liên lại thất thân cho Ngô Trí

hắn mãi mãi ân hận không sai, còn Độc Tỳ Bà thì vì ganh tị Lu Ngọc Liên mà rời bỏ hắn...

Tại sao bây giờ họ lại thân cận như thế ư? À, phải rồi, có lẽ Lu Ngọc Liên đã nói lại mọi sự thật trái cho Độc Tỳ Bà nghe, vì thế họ đã thông cảm và gần gũi với nhau....

Bấy giờ Lu Ngọc Liên từ từ tiến về hướng Chung Trấn Văn và dừng tại trước mặt hắn.

Chung Trấn Văn ấp úng nói:

- Lu cô nương, nàng...nàng...vẫn khỏe chứ?

Lu Ngọc Liên không còn giận hắn như trước kia nữa, nàng khẽ gật đầu một cái, nói:

- Cảm ơn chàng, thiếp vẫn khỏe vậy!

- May nhờ nàng và Độc Tỳ Bà đã cứu mẫu thoát hiểm, ta xin cảm tạ hai nàng nhiều

Lu Ngọc Liên kêu ồ một tiếng, nói:

http://tieulun.hopto.org

- Chớ bận tâm điều ấy làm gì. Ủa, mẫu thân chàng bị thế nào nữa vậy?

Chung Trấn Văn cảm khái thở dài một tiếng, sau đó hắn mang mọi việc Âm Minh Chơn Nhân đã thương mẹ hắn và cuối cùng Vô Hư Linh Tăng xuất hiện đã thương Âm Minh Chơn Nhân thuật lại một cách tỉ mỉ cho nàng nghe một phen, nghe kể xong, Lu Ngọc Liên cảm khái thở dài một tiếng, nói:

- Thế bây giờ chàng định tìm đến Thiết Thủy Nham ư?

Chung Trấn Văn khẽ gật đầu, nói:

- Đúng thế.

Lu Ngọc Liên đưa mắt nhìn vào đấu trường, nói:

- Người đang đấu với Ngô Trí là ai thế?

Chung Trấn Văn nói:

- Lão là Đường chủ của bản phái và cũng chính là phụ thân của Hứa Nguyệt Hà vậy!

Lu Ngọc Liên ngạc nhiên nói:

- Phụ thân của Hứa Nguyệt Hà ư?

- Phải, lão là phụ thân của Hứa Nguyệt Hà...

Thế rồi hắn lại mang mọi việc quen biết Hứa Nhạc Thanh trong trường hợp thế nào kể lại một cách tỉ mỉ cho nàng nghe luôn.

Lu Ngọc Liên nghe kể xong lại cảm khái thở dài một tiếng rất não nùng, nói:

- Thế thì Hứa Nguyệt Hà đâu rồi?

Chung Trấn Văn bỗng nghe Lu Ngọc Liên nhắc đến Hứa Nguyệt Hà, bất giác lấy làm đau buồn vô cùng, nói:

- Nàng lại bỏ đi rồi!

- Bỏ đi rồi sao? Đi đâu thế?

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn thở dài một tiếng nặng nề não nùng, vẫn cứng im lặng không nói gì hết.

Lu Ngọc Liên ngạc nhiên hỏi:

- Có phải chàng đã bỏ nàng ư?

- Không, chính y đã bỏ ta vậy.

- Tại sao thế? Nàng lại bỏ chàng được chăng?

- Phải, nàng bảo rằng nàng không thể cướp đoạt tình yêu của người....thế rồi Chung Trấn Văn lại mang tình hình giữa hắn và Hứa Nguyệt Hà thuật lại cho Lu Ngọc Liên nghe một phen nữa!

Nghe kể xong, Lu Ngọc Liên lấy làm thương tâm hết sức, nàng khẽ thở dài một tiếng, nói:

- Chàng sẽ trở lại tìm nàng nữa chăng?

- Đương nhiên.

- Phải, chàng nên quay trở lại tìm nàng, hãy đi chung với Độc Tỳ Bà đến tìm nàng!

Lu Ngọc Liên vừa dứt lời, bỗng nghe một tiếng gầm hét như sấm nổ, rạch xé hư không vang tới, nàng đảo mắt nhìn ra phía trước, thấy sau khi Ngô Trí gầm hét một tiếng, lao người vào Hứa Nhạc Thanh tấn công ra ba chưởng mãnh liệt hết sức!

lu Ngọc Liến mặt hơi biến sắc, lập tức lượn mình nhảy vọt tới, cất tiếng gầm hét nói:

- Hãy dừng tay lại....

Tiếng gầm hét như sấm nổ vừa thốt khỏi miệng Lu Ngọc Liên, quả nhiên Hứa Nhạc Thanh và Ngô Trí đã giật mình song song dừng tay lại hết, khi ánh mắt của Ngô Trí chạm phải má phấn Lu Ngọc Liên, thần sắc bỗng thay đổi liên tục!

Quả thật sự xuất hiện bất thình lình của Lu Ngọc Liên, đã khiến Ngô Trí giật mình

http://tieulun.hopto.org

chăng ư, thế rồi y cố làm ra vẻ bình tĩnh, mỉ
cười nói:

- Không ngờ nàng cũng đến đây.

Mặt mày Lu Ngọc Liên lạnh như tiề , nó

- Ngô Trí, ngươi không ngờ ta đã đến
chứ?

Cặp mắt sáng như điện quang của nà
chăm chăm nhìn thẳng vào mặt Ngô Trí, lạ
lùng hỏi:

- Giữa hai chúng ta, có thể nói vài lời n
chăng?

Ngô Trí cười lạnh lùng một tiếng, nói:

- Nàng hãy đến nói chuyện với Chung Tr
Văn ý trung nhân của nàng đi.

Chung Trấn Văn nói giọng run run:

- Này Ngô thiếu hiệp, xin ngươi hãy t
tưởng giữa ta và Lu cô nương vẫn là trong sạc
ngươi không được sỉ nhục vơ ngươi....

Ngô Trí cất tiếng cười như điên như khùng,
nói:

- Vợ của ta ư?... Tại sao ngài không nói chỉ
là hàng hạ lưu mà ngài đã dùng qua đi!

- Nói sao? Sát khí đã phủ đầy mặt Lu Ngọc
Liên, nàng căm phẫn gầm hét hỏi:

- Ngươi nói sao?

Toàn thân nàng giận run....

Ngô Trí mỉm cười nói:

- Nàng là hàng hạ lưu mà Chung Trấn Văn
đã dùng qua mà thôi.

Mặt mày Lu Ngọc Liên đại biến, nghiến
răng gầm hét một tiếng nói:

- Ta phải giết ngươi...

Dứt lời, Lu Ngọc Liên lượn mình lao tới
nhanh như cắt, kêu vù một tiếng, tấn công một
chưởng mãnh liệt hết sức.

http://tieulun.hopto.org

Lần này lu Ngọc Liên giận dữ vô cùng. nàng hận Ngô Trí si nhục nàng, mặc dù nàng và Chung Trấn Văn từng luyến ái với nhau nhưng dù sao vẫn là trước khi nàng bị Ngô Trí hiếp lâm kia mà.

Nàng sẵn sàng mất đi một người chồng chứ nàng không bằng lòng bị Ngô Trí si nhục như thế.

Bấy giờ trong đầu óc nàng chỉ còn mỗi một chữ "sát" mà thôi.

Lu Ngọc Liên vừa tấn công ra một chưởng Ngô Trí cười lạnh lùng nói:

- Ta đang muốn giết tiện nữ nhân ngươ đây, bây giờ ngươi đến nạp mạng, thì chớ trách ta ra tay không nương tình nha.

Tiếp theo tiếng gầm hét, Ngô Trí vung chưởng phản công Lu Ngọc Liên ngay!

Hai đạo nội gia chơn lực đụng vào nhau kêu ùng một tiếng, tức thì cuốn đất đá bay lên tung e đen nghịt cả một vòm trời.

Tiếng gầm hét ấy như một cú sấm sét bổ o đầu Chung Trấn Văn không bằng.

Hình như hắn cảm thấy toàn thân mềm hũn!

Nước mắt từ từ nhỏ giọt xuống....

Độc Tỳ Bà từ từ bước gần Chung Trấn Văn, hẻ gọi một tiếng rất não nùng:

- Chung chưởng môn nhân....

Chung Trấn Văn ngước đầu lên, ánh mắt ắn chạm phải đôi mắt u oán não nề của Độc Tỳ à, trong lòng hắn rúng động một cái, nhìn nàng ười ngơ ngáo không nói gì hết!

Độc Tỳ Bà cười cay đắng một tiếng nói:

- Chàng đã vì họ mà thương tâm ư?

http://tieulun.hopto.org

- Phải, tạo hóa không nên tước đoạt hạnh phúc của nàng nữa.

Độc Tỳ bà khẽ gật đầu cười thật thương tâm, hình như nàng có vô hạn nỗi niềm u oán không thể biểu đạt ra.

Chung Trấn văn cười cay đắng nói:

- Độc cô nương....

- Ta không phải họ Độc mà là họ Chiêm.

Chung Trấn Văn cười ngượng ngùng một tiếng, nói:

- Này Chiêm cô nương, ta không biết nên nói lời cảm kích thế nào với nàng đây.

- Cảm kích ta điều gì thế?

- Nếu chẳng nhờ nàng thì mấu thân ta làm gì thoát hiểm được.

Độc Tỳ Bà cười thật thê lương, nói:

- Chỉ cần chàng không hận thiếp, thì thiếp lấy làm mãn nguyện rồi.

Chung Trấn Văn thẹn đỏ mặt, nói:

- Trước kia ta bị cá tánh cô đơn kỳ quặc ấy che mất cách nhìn người của ta, bây giờ ta hiểu ta sai lầm rồi, nàng có bằng lòng tha thứ ta chăng?

Độc Tỳ Bà nói:

- Thật ra giữa hai chúng ta cũng chẳng có lỗi lầm gì với nhau hết, chàng biết tại sao thiếp đến đây tìm chàng một lần nữa chăng?

Chung Trấn Văn khẽ lắc đầu lia lịa.

Độc Tỳ Bà cười thật thê lương, nói:

- Thưa Chung chưởng môn nhân, lúc thiếp gặp lại Lu cô nương, thiếp từng phân tách với nàng, tại sao thiếp lại yêu chàng điên cuồng đến thế? Thiếp từng tuyên thệ rằng thiếp phải chiếm đoạt được chàng mới thôi, thế nhưng về

http://tieulun.hopto.org

sau thiếp hiểu giữa mơ ước và ảo tưởng phải có một khoảng cách!

Chung Trấn văn cười cay đắng nói:

- Thế nhưng khoảng cách này đã tiếp cận nhiều rồi.

Độc Tỳ Bà lắc đầu nói:

- Không, thiếp thấy khoảng cách này càng lúc càng nới xa hơn, không thể nào tiếp cận nữa thiếp biết rằng những ảo tưởng trước kia chỉ là một giấc chiêm bao mà thôi!

Nàng nói tới đây, cười một tiếng rất nặng, sau đó lại nói tiếp:

- Thiếp tự hỏi lòng mình, thiếp yêu chàng một cách điên cuồng, đã được những gì rồi chăng? Không được gì hết, từ khi thiếp gặp chàng, điều tối thiểu chàng cũng chưa từng có chút lòng thương xót để yêu thiếp, bây giờ tồi tại trong lòng thiếp vẫn là một cõi lòng chan chứa nỗi niềm trống rỗng!

Tại sao thiếp đã đến đây tìm chàng lần nữa? Thiếp không thể đánh lừa tự thân thiếp, mặc dù thiếp biết đây chỉ là một giấc chiêm bao thế nhưng thiếp vẫn không làm sao quên chàng hết!

Yêu... thiếp đã yêu chàng tha thiết, cho đến lúc sanh mạng thiếp kết liễu mới thôi.

Thiếp thường cố gắng nhớ cho kỹ gương mặt chàng, thế nhưng gương mặt tồn tại trong ấn tượng thiếp vẫn cứ lờ mờ...

Cho nên thiếp phải đến đây ngắm nhìn chàng một lần nữa, để thiếp được mãi mãi nhớ rõ gương mặt chàng vào trong cõi lòng thiếp.

Bây giờ thiếp đã trông thấy rồi, trông thấy chàng trong sanh mạng thiếp... hình bóng này sẽ mãi mãi tồn tại trong đời thiếp không bao giờ phai nhạt nữa....

Lời nói đoạn trường u oán, khiến Chung Trấn Văn nghe thấy phải động lòng thương xót, đôi mắt đã ngập ngừng đầy lệ nóng!

http://tieulun.hopto.org

Độc Tỳ Bà cười thật thê thảm, lại nối tiếp:

- Chung Trấn Văn, thiếp đến đây để tìm hình bóng của sanh mạng thiếp, bây giờ thiếp đã t2im gặp rồi, thiếp xin phép cáo từ vậy!

Chung Trấn văn buột miệng nói:

- Nàng phải đi ngay bây giờ chăng?

Độc Tỳ Bà khẽ gật đầu nói:

- Phải, thiếp phải đi ngay bây giờ, trời đất bao la, biết đâu chúng ta vẫn còn ngày hội ngộ, xin chàng thận trọng nha!

Dứt lời, nàng xoay người chạy tới hướng trước.

Khi nàng vừa xoay người qua, hai giọt nước mắt to bằng hạt đậu đã nhỏ lên má phấn nàng...

Tại sao nàng đã khóc ư? Có phải vì ly biệt mà nàng thương tâm nhỏ lệ chăng?

Không, đây là đôi ngấn lệ thất vọng vậy!

Phải, y như nàng vừa nói lúc nãy, nàng đã điên cuồng yêu Chung Trấn Văn một cách tha thiết, thế nhưng trong những chuỗi ngày sóng tình nổi dậy cuồn cuộn, nàng đã được những gì từ nơi Chung Trấn Văn ư?

Không được một thứ gì hết, nàng chỉ được một nỗi niềm thất vọng mà thôi.

Đúng thế, nàng đã thất vọng!

Bây giờ nàng mới thực sự hiểu rằng, tình yêu không thể miễn cưỡng được, rốt cuộc rồi Chung Trấn Văn vẫn không yêu nàng!

Nàng đã từ cơn biển tình xuân mộng thức tỉnh lại rồi!

Chung Trấn Văn đưa mắt ngắm nhìn bóng lưng từ từ xa dần của Độc Tỳ Bà, một nỗi niềm xúc động trong lòng Chung Trấn Văn bỗng dâng lên, hắn buột miệng khẽ gọi một tiếng:

- Chiêm cô nương....

http://tieulun.hopto.org

Thần tình u oán đoạn trường của Độc Tỳ Bà, khiến người trông thấy phải mủi lòng thương xót không sai, nàng ngoái cổ lại nhìn ra sau hỏi:

- Chung Chưởng môn nhân, ngài còn việc chi nữa chăng?

Chung Trấn Văn xúc động mạnh, đã nhảy vọt sang hướng Độc Tỳ Bà nhanh như cắt!

Độc Tỳ Bà ngẩn người ra tại chỗ ngay!

Ngay lúc Độc Tỳ Bà thoạt vừa sững sốt, hai cánh tay có lực của Chung Trấn văn đã ôm chặt Độc Tỳ Bà vào trong lòng!

Nàng đã từ từ khép hai mắt lại....

Lần đầu tiên Chung Trấn Văn hôn nàng....hôn lên nước mắt của nàng...hôn lên mái tóc xinh đẹp nàng....cuối cùng hôn lên môi nàng....

Trong bổng chốc thần tình kinh ngạc đã hiện lên gương mặt nàng....

Hình như nàng lấy làm ngạc nhiên Chung Trấn Văn đã ôm hôn nàng, phải, điều này đã làm cho nàng quá đỗi kinh ngạc vậy!

Nàng từng khao khát giây phút ngắn ngủi này, nhưng nàng luôn luôn thất vọng!

Thế mà bây giờ giây phút này đã đến bất ngờ với nàng!

Chung Trấn Văn điên cuồng gào rằng:

- Chiêm cô nương, nàng chớ rời khỏi ta....ta cần nàng....

Độc Tỳ Bà nhè nhẹ đẩy Chung Trấn Văn ra từ từ mở đôi mắt lim dim to ra, nói: - Chàng bảo rằng chàng cần thiếp ư?

- Phải....

Sắc mặt Độc Tỳ bà bổng tối sầm lại, nói:

- Thiếp chỉ muốn tát chàng hai bạt tai mà thôi.

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn giật mình hỏi:

- Tại sao thế?

- Chàng vốn không cần thiết thiếp bao giờ hết, hôm nay chàng đối đãi thiếp như thế, chẳng qua chàng muốn từ nơi thiếp tìm lại một cái để đền bù vào sự trống rỗng mà chàng vừa đá mất vài thiếu nữ mà thôi!

Chung Trấn Văn nghe nàng nói như th hắn đã từ từ cúi đầu xuống, không nói gì hết!

Độc Tỳ Bà cảm khái thở dài một tiếng, n

- Thế nhưng, hôm nay thiếp nụ hôn cũng lấy làm mãn nguyện lắm rồi, bất kể nụ h này có yếu tố yêu trong đó hay chăng?

Chung Trấn Văn lòng đau như cắt, nói:

- Nàng không bằng lòng tiếp nhận sự hối của ta đối với nàng sao?

- Muộn quá rồi!

- Không muộn vậy...

- Thiếp chẳng muốn nhặt lại những món đồ đã đánh mất, chàng cũng không thể ngoại lệ.

- Chẳng lẽ hai ta lại kết thúc như thế ư?

Độc Tỳ Bà cười cay đắng một tiếng, nói:

- Kết thúc như thế cũng được lắm chứ?

- Không, không, ta không muốn đánh mất nàng nữa!

Độc Tỳ Bà đưa mắt nhìn thần tình đau khổ của Chung Trấn Văn, động lòng hỏi:

- Chàng sẽ yêu thiếp chăng?

- Ta yêu nàng!

- Lời nói từ đáy lòng chứ?

- Đúng thế!

Độc Tỳ Bà thở dài một tiếng rất não nùng nói:

http://tieulun.hopto.org

- Thế thì chàng hãy đến Địa Ngục Môn t
thiếp, thiếp sẽ đến đó chờ đợi c! hàng, Địa N
Ma Cơ tỷ tỷ chàng cũng ở đó vậy.

Chung Trấn Văn nói:

- Có thật nàng sẽ đợi ta ở đấy chăng?

- Chàng không tin thiếp?

Chung Trấn Văn khẽ gật đầu, nói:

- Ta ắt phải trở về tìm nàng, nàng phải
đợi ta nha.

- Thiếp chờ đợi chàng vậy.

Dứt lời, Độc Tỳ Bà thoắn thoắt bước
luôn.

Chung Trấn Văn quay người nhìn vào h
trường thấy Ngô Trí và Lu Ngọc Liên đấu
nhau rất là ác liệt.

Hắn bước về hướng Hứa Nhạc Thanh
nhìn gương mặt tái mét của bà mẹ đ

được cõng trên lưng của Vương Thuận Nhạc, tức thì lửa giận lại sôi lên sùng sục, hắn đảo mắt nhìn vào mắt Địa Ngục Thần Quân, hét to một tiếng nói:

- Này Địa Ngục Thần Quân, ngươi hãy tiếp ta một chưởng xem nào.

Tiếp theo tiếng hét, Chung Trấn Văn lượn mình lao tới nhanh như cắt, đồng thời xuất thủ đánh ra một chưởng luôn.

Tay trái Chung Trấn Văn vừa phóng ra một chưởng thì quải trượng trong tay phải cũng công ra một chiêu Phong Vân Biến Sắc mãnh liệt hết sức.

Địa Ngục Thần Quân giật bắn người lên, lão chẳng dám mạo hiểm đụng cứng với hắn, lập tức lượn mình nhảy lùi ra sau....

Chung Trấn Văn gầm hét một tiếng:

- Này Địa Ngục Thần Quân, ngươi hãy tiếp chiêu Âm Dương Nam Phân của ta xem nào.

http://tieulun.hopto.org

Bóng gậy như khoản núi bổ vào đầu l
nhanh như cắt.

Ngô Trí thoạt trông thấy tình thế của Đ
Ngục Thần Quân nguy cấp hết sức, y vốn mu
nhảy tới giải nguy cho lão, thế nhưng y bị L
Ngọc Liên tấn công liên tục, không thể phá
thân được hết.

Ngô Trí đã giật mình kinh hãi, y không th
nào tưởng tượng được Lu Ngọc Liên lại có m
thân võ công cao siêu đến thế.

Võ Hư Linh Tăng là nhất đại kỳ nhâ
đương kim võ lâm, lão đã tiên liệu điều này t
lâu, nếu Lu Ngọc Liên không đánh thắng đượ
Ngô Trí thì hai vợ chồng họ sẽ không thể hò
hợp trăm năm.

Ngô Trí càng đấu càng kinh tâm táng đở
mà thế tấn công của Lu Ngọc Liên càng lúc càn
mãnh liệt hơn, chỉ trong giây lát, Ngô trí đã b
vây đánh trong bóng chưởng của nàng.

Thình lình....

Một tiếng gầm hét như sấm nổ rạch xé hư
không vang lên, chỉ thấy Chung Trấn Văn gầm
hét một tiếng, vung gậy tấn công ra ba chiêu
mãnh liệt hết sức!

Mặc dù võ công của Địa Ngục Thần Quân
thuộc hạng cao thủ siêu đẳng ở chốn giang hồ
này, thế nhưng so với võ học trong Địa Ngục
Môn của Chung Trấn Văn thì lão còn thua xa
lắm.

Chung Trấn Văn thoạt cửa quét ra ba gậy,
Địa Ngục Thần Quân kêu ự một tiếng, tức thì
lão bị Chung Trấn Văn đánh trúng một gậy, té
văng ra hơn một trượng, đánh bạch một cái, té
nằm trên đất....

Chung Trấn Văn đánh cho Địa Ngục Thần
Quân một gậy đến đỗi đã té nằmtrên đất, hắn
lượn mình lướt tới lần nữa, hét to một tiếng nói:

- Này Địa Ngục Thần Quân, ngươi hãy tiếp
ta một gậy nữa xem nào....

http://tieulun.hopto.org

Tiếp theo tiếng hét, Hắn vung gậy bổ ra một chiêu Độc Phách Hoa Nhạc nhanh như điện chớp.

Thình lình....

Có một tiếng gầm hét từ trên không vang tới nói:

- Chưởng môn nhân hãy dừng tay lại đã.

Tiếng gầm hét như sấm nổ, làm điếc cả hai tay mọi người, Chung Trấn Văn run bắn người lên, bất giácthu hồi quải trượng nhảy lùi ra sau ngay!

Một lão hòa thượng có gương mặt hồng hào đứng sừng sững trước mắt.

Mặt mày Chung Trấn Văn hơi biến sắc, vội vàng bước tới trước, cúi người hành lễ thưa rằng:

- Vãn bối tham kiến đại sư phụ kim an!

Người vừa xuất hiện chính là Vô Hư Linh Tăng một trong thiên hạ tam đại kỳ nhân, đồng thời cũng là sư phụ của Ngô trí.

Vô Hư Linh Tăng khẽ tuyên đọc một câu Phật hiệu, nói:

- Chẳng lẽ Chưởng môn nhân đã quên mất lời căn dặn hôm trước của bần tăng ư?

Chung Trấn Văn nghe lão nói thế, mặt mày từng đỏ từ từ cúi xuống không nói gì hết!

Vô Hư Linh Tăng đưa mắt nhìn Ngô Trí và Lu Ngọc Liên đang động thủ tại hiện trường một cái, cau đôi từ mi lại, khẽ thở dài một tiếng, sau đó quay sang hướng Chung Trấn Văn nói:

- Chưởng môn nhân, ta đã nói với ngài rằng, thân thể bây giờ của Địa Ngục Thần Quân là thân thể của Dương Khải Phương, nếu như ta đến chậm mất một bước, ngài đánh một gậy này, chẳng những giết chết Địa,Ngục Thần Quân mà ngay cả Dương Khải Phương cũng vĩnh viễn không còn hy vọng sống trở lại nữa.

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn văn cáo lỗi nói:

- Xin lão hãy lượng thứ vãn bối quá đỗi cẩn phẩn đến nỗi đã quên mất lời căn dặn của đại sư phụ!

Vô Hư Linh Tăng cảm khái thở dài một tiếng nói:

- Ngài đã chế phục được Địa Ng[illegible] T[illegible] Quân, huyết kiếp giang hồ xem như được ch[illegible] dứt.....

Chung Trấn Văn tiếp lời nói:

- Thế nhưng còn đồ đệ của đại sư phụ....

- Xin ngài hãy yên tâm, ta đã đến đương nhiên chẳng để bi kịch xảy ra đâu.

Dứt lời, lão từ từ bước vào hiện trường!

Bấy giờ, Ngô Trí bị Lu Ngọc Liên tấn c[illegible] đến đỗi không còn cơ hội trả đòn, Ngô Trí ng[illegible] đầu lên nhìn, bỗng nhiên phát giác Vô Hư Li[illegible] T8ang cũng xuất hiện, tức thì mặt mày đại biến!

Thế rồi y buột miệng thưa rằng:

- Thưa sư phụ....

Gương mặt Vô Hư Linh Tăng lạnh như tiền, hai mắt bắn ra luồng sáng lửa giận, Ngô trí trông thấy thế, toàn thân cứ run lẩy bẩy không dừng!

***

http://tieulun.hopto.org

HỒI THỨ 57

ĐOẠN TRƯỜNG NÓI DỨT LỜI LY BIỆT.

Trong lúc đó Ngô Trí giật mình kinh hãi, Lu Ngọc Liên gầm hét một tiếng, tấn công ra ba chưởng liền!

Ngô Trí giật mình nhảy lùi ra sau, thế nhưng muộn quá rồi, kêu đùng một tiếng, y đã trúng phải một chưởng của Lu Ngọc Liên

Ngô Trí trúng một chưởng của Lu Ngọc Liên đã loạng choạng thụt lùi ra sau ba, bốn bước liền, kêu oa một tiếng, há mồm phun máu tua tủa!

Vô Hư Linh Tăng lạnh lùng gầm hét nói:

- Đánh khá đấy.

Bỗng nghe Vô Hư Linh Tăng hô khá như thế, Chung Trấn Văn và Lu Ngọc Liên cùng lúc run bắn người lên, Lu Ngọc Liên vội nhảy lùi ra sau, kinh hãi đưa mắt ngắm nhìn Vô Hư Linh Tăng!

Vô Hư Linh Tăng khẽ gật đầu nói:

- Hãy đánh y nữa xem nào!

Lu Ngọc Liên giật bắn người lên, buột miệng nói:

- Đánh y nữa ư?

- Đúng thế, hãy đánh vỡ miệng của y!

- Đánh vỡ miệng của y?

- Đánh vỡ cái mồm thất đức của y.

http://tieulun.hopto.org

Lần này Lu Ngọc Liên đã nghe nói rõ ràng lắm rồi, nàng cứ kinh hãi đưa mắt nhìn Vô Hư Linh Tăng, chẳng động đậy gì hết.

Vô Hư Linh Tăng lại nói tiếp:

- Nhanh lên nào, hãy đánh vỡ mồm miệng của y cho ta xem...

- Điều này...

- Chớ điều này điều nọ nữa, nhanh lên xem nào!

Lu Ngọc Liên trông thấy Vô Hư Linh Tăng nói năng trịnh trọng hết sức, nàng mạnh dạn lên, tiếp tục lao vào hướng Ngô Trí lần nữa!

Ngô Trí trông thấy nàng nhảy vọt tới, hoảng hốt kêu ầm lên:

- Sư phụ...

Vô Hư Linh Tăng chẳng thèm đếm xỉa gì tới Ngô Trí hết, gương mặt lão vẫn lạnh lùng hết sức!

Bây giờ Ngô Trí là người thân mang trọng thương, y không thể nào xuất thủ giao đấu được nữa.

Lu Ngọc Liên cứ tuân lệnh Vô Hư Linh Tăng, nhảy vọt tới, vung ngọc chưởng đánh vào má bên trái của Ngô Trí nhanh như cắt!

Kêu bốp một cái, tức thì máu mồm lại chảy dài xuống, loạng choạng thụt lùi ra sau ba bốn bước liền.

Lu Ngọc Liên giận dữ gầm hét nói:

- Sư phụ ngươi bảo ta phải đánh vỡ mồm miệng của ngươi, ta đành phải đánh...

Chữ "đánh" vừa thốt khỏi miệng, kêu bốp bốp nhiều tiếng liền, Lu Ngọc Liên đã đánh cho Ngô Trí hơn mười cái bộp tai liên tiếp không dừng!

Ngô Trí bị Lu Ngọc Liên tát cho mười mấy cái bộp tai đến đỗi hai mắt nảy đom đóm lửa, máu mồm phun ra tua tủa, hai má sưng lên đỏ

http://tieulun.hopto.org

lòm! Chung Trấn Văn trông thấy cảnh tượng này lấy làm bất nhẫn, hấn lượn mình lướt tới, giơ tay bấu chặt cổ tay Lu Ngọc Liên, khẽ nói rằng:

- Lu cô nương, bao nhiêu đó đủ rồi.

Mặt mày Lu Ngọc Liên lạnh như tiền, bấy giờ Vô Hư Linh Tăng nói:

- Chưởng môn nhân, ngài quan tâm y làm gì? Cứ bảo nàng đánh tiếp nữa đi!

Chung Trấn Văn thương tâm nói:

- Thưa đại sư phụ, như thế đủ lắm rồi!

Vô Hư Linh Tăng hỏi rằng:

- Lu cô nương, ngươi cảm thấy đánh bao nhiêu đó đủ chưa?

Thần tình trên mặt Lu Ngọc Liên cũng lắng dịu phần nào, nói:

- Thưa đại sư phụ, bao nhiêu đó đủ rồi ạ!

Vô Hư Linh Tăng mỉm cười, nói:

- Lu Ngọc Liên nghe Vô Hư Linh Tăng nói thế, bất giác lấy làm áy náy vô cùng, Vô Hư Linh Tăng lại nói tiếp: - Y đã mắng chửi ngươi là một nữ nhân hạ tiện, đánh y mười mấy bộp tai cũng chẳng quá đáng chút nào hết.

Lão nói xong, từ từ bước tới chỗ Ngô Trí đang đứng...

Ngô Trí kinh hãi đưa mắt ngắm nhìn Vô Hư Linh Tăng, mặt mày tái mét, y cứ co ro thụt lùi ra sau mãi! Gương mặt Vô Hư Linh Tăng lạnh như tiền, lão lạnh lùng hét lớn tiếng hỏi:

- Ngươi còn nhận ra ta chăng?

Ngô Trí nói giọng khàn khàn rằng:

- Sư phụ...

- Ngươi có xem sư phụ này ra gì nữa đâu?

Ngô Trí vốn là một thiếu niên rất thanh khiết, nay nghe sư phụ y quát hỏi một câu như thế, tức thì nước mắt đã chảy dài xuống, nói giọng uất nghẹn:

http://tieulun.hopto.org

- Thưa sư phụ, con đã làm sai việc gì chăng?

- Ngươi cho rằng ngươi chẳng làm gì sai trái ư?

- Con không biết...

- Ngươi không biết ư? Vô Hư Linh T lạnh lùng nói:

- Chẳng những ngươi đã quên hết những giáo huấn ta đã căn dặn trước kia, đồng thờ tác ác gây họa nữa!

- Con đã tác ác gây họa ư?

- Tại sao ngươi lại nghe lời Địa Ngục T Quân ư?

Tâm địa Ngô Trí quá đỗi thanh khiết, nên dễ đi vào con đường sai lầm, nay y t thấy thần tình căm phẫn của sư phụ, y đã quả thật mình gây nên việc sai trái rồi!

Trong lòng y lấy làm thương tâm hết sức, nói:

- Thưa sư phụ, ngươi chớ buồn con nữa, đồ nhi đã biết lỗi rồi.

Vô Hư Linh Tăng lạnh lùng nói:

- Ngươi cứ nói Lu cô nương là một nữ nhân như thế nào trước đã?

Ngô Trí cúi đầu xuống, không nói gì hết!

Vô Hư Linh Tăng hỏi tiếp:

- Ngươi hãy nói xem nào!

- Sư phụ, đồ nhi biết lỗi rồi!

- Nếu ta không đến đây, liệu ngươi có biết ngươi sai trái chăng?

Chung Trấn Văn thấy Ngô Trí gặp khó khăn, hắn vội giải vây nói:

http://tieulun.hopto.org

- Thưa đại sư phụ, y đã biết lỗi, thì lão hãy tha thứ y đi!

Vô Hư Linh Tăng ra vẻ không biết làm gì hơn, quay sang hướng Lu Ngọc Liên hỏi:

- Này Lu cô nương, ngươi có bằng lòng tha thứ y chăng?

Lu Ngọc Liên nghe hỏi như thế, mặt mày ửng đỏ, từ từ cúi đầu xuống luôn!

Vô Hư Linh Tăng quay sang nhìn Ngô Trí nói:

- Nếu như ngươi biết lỗi, hãy mau qua xin lỗi với Lu cô nương đi!

Ngô Trí lấy làm e lệ hết sức, dưới bao nhiêu cặp mắt ngó như thế bảo y là một đại nam nhân đến xin tội với một nữ nhân, quả thật y lấy làm khó chịu vô cùng!

Vô Hư Linh Tăng cằm phẫn nói:

- Đi nhanh lên, chẳng lẽ ngươi lại không nghe lời ta dạy chăng?

Ngô Trí ngượng ngùng thưa rằng:

- Thưa sư phụ...

Chung Trấn Văn trông thấy thế, lấy làm bất nhẫn nói:

- Đại sư phụ, người tha thứ cho y lần này đi.

Hình như Vô Hư Linh Tăng không biết làm gì hơn, đành nói:

- Nếu chẳng nhờ Chưởng môn nhân xin cho ngươi, ta ắt không dung thứ ngươi đâu...

Lão nói tới đây, nghiêm sắc mặt lại, nói:

- Ngươi có yêu Lu cô nương chăng thì nói?

Mặt mày Ngô Trí ửng đỏ, ấp úng nói:

- Yêu...

http://tieulun.hopto.org

- Chẳng phải lúc nãy ngươi nói rằng nàng là hàng hạ lưu mà Chung chưởng môn nhân đã dùng qua rồi sao?

Ngô Trí nóng bừng hai má, hớt hải nói:

- Đồ nhi...

Vô Hư Linh Tăng lại nói tiếp:

- Ngươi có xứng đáng là đồ đệ ta đâu, những lời nói như thế mà ngươi thốt ra miệng được, nếu như ta là Lu cô nương, ắt phải đánh vỡ mồm miệng của ngươi không sai!

Lão nói tới đây, dừng lại giây lát, sau đó nói tiếp:

- Quả nhiên Lu cô nương và Chung Chưởng môn nhân từng luyến ái với nhau, thế nhưng giữa hai người vẫn trong sạch, nếu như Lu cô nương quả là một nữ nhân như ngươi đã nói, thì ta bảo ngươi cưới nàng làm gì nữa... Lu cô nương làm một nữ nhân trong sạch, giữa nàng và

Chung Trấn Văn chẳng có quan hệ gì bất tầm thường hết, ngươi phải nắm vững vấn đề này.

Ngô Trí áy náy nói:

- Đồ nhi bị Địa Ngục Thần Quân đánh lừa thôi.

- Nếu ngươi biết lỗi, thì ta cũng chẳng trách cứ ngươi, ta tin rằng Lu cô nương cũng thông cảm ngươi, ngươi nên lấy làm hài lòng về điều này.

Vô Hư Linh Tăng tới gần chỗ Lu Ngọc Liên, hạ giọng nói:

- Lu cô nương hãy tha thứ y nha, y là một thiếu niên hiền lành, đồng thời y rất yêu thương ngươi, ngươi có bằng lòng dung thứ y chăng?

Lu Ngọc Liên khẽ gật đầu nói:

- Tiểu nữ sẽ thông cảm y vậy.

Vô Hư Linh Tăng cười rất hài lòng, quay sang nói với Chung Trấn Văn rằng:

http://tieulun.hopto.org

- Này, Chưởng môn nhân, việc ở đây xem như đã xong, các ngươi cũng nên lên đường đến Thiên Thủy Nham cầu y ngay, thế nhưng chỉ một mình ngài đi được rồi, mấy vị này không cần đi theo làm gì nữa.

Chung Trấn Văn ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao thế?

Vô Hư Linh Tăng cười bí mật nói:

- Ngài cứ việc đi rồi sẽ biết sau, hai vị này cứ trở về Địa Ngục Môn trước đi.

Thế rồi Chung Trấn Văn y lời căn dặn của Vô Hư Linh Tăng, từ trên lưng Vương Thuận Nhạc đỡ lấy Tuyết Mỹ Nhân qua.

Hứa Nhạc Thanh và Vương Thuận Nhạc lập tức cáo biệt với Chung Trấn Văn, trở về Địa Ngục Môn ngay!

Tại sao Vô Hư Linh Tăng lại bảo Chung Trấn Văn phải đi một mình lên Thiên Thủy Nham, trong này ắt phải có bí ẩn gì đây.

Sau khi Hứa Nhạc Thanh và Vương Thuận Nhạc phi thân chạy mất dạng, Vô Hư Linh Tăng nói với Chung Trấn Văn rằng:

- Này Chưởng môn nhân, Lu Thiên Trì Giáo Chủ Nam Hải Giáo từng vào Trung nguyên tìm ngài...

Chung Trấn Văn nghe nói thế, giật bắn người lên, nói:

- Tìm văn bối ư?

- Đúng thế.

- Hiện bây giờ lão ở đâu?

- Ta đã thuyết phục lão quay trở về Nam Hải rồi.

Chung Trấn Văn thở phào một cái rất nhẹ nhõm, nói:

- Đa tạ đại sư phụ đã giúp văn bối hóa giải kiếp nạn này, trước kia lão đấu chiêu đánh thua

http://tieulun.hopto.org

cuộc vãn bối, chắc lần này lão vào Trung nguyên định tìm vãn bối liễu kết món nợ này đây.

Vô Hư Linh Tăng khẽ gật đầu nói:

- Đúng thế, lão đã vị tình ta, quay trở về Nam Hải rồi, sau này t ất bảo Lu cô nương trở về thăm lão, ngài cũng chớ bận tâm điều này làm gì nữa.

- Đa tạ đại sư phụ!

- Miễn đa tạ vậy, ngài chớ gây sóng gió chốn giang hồ này nữa, thì ta lấy làm mãn nguyện rồi...

Lão nói tới đây, đưa mắt nhìn thân thể Dương Khải Phương nằm trên đất một cái, nói:

- Ta phải mang Dương Khải Phương về cứu trị mới được, vài ngày sau ta bảo y đến Địa Ngục Môn tìm ngài không sai!

- Thế cũng được!

- Vậy thì bần tăng xin cáo từ nha!

Lão nói tới đây, đưa mắt nhìn Ngô Trí nói:

- Ngươi hãy trở về ngay với ta.

Ngô Trí nói:

- Thưa sư phụ, đồ đệ về với sư phụ ngay bây giờ chăng?

Dứt lời, lão đỡ lấy thân người Dương Khải Phương, lên phi thân chạy mất dang!

Ngô Trí e lệ đưa mắt nhìn Lu Ngọc Liên, nói:

- Lu cô nương, chúng ta lên đường thôi.

Dứt lời, phi thân chạy theo phía sau Vô Hư Linh Tăng.

Lu Ngọc Liên khẽ lướt tới, khi nàng thoạt vừa ngước đầu lên nhìn, nàng đã run bắn người lên, nàng trông thấy Chung Trấn Văn đang ôm ngấn người ra tại đó.

http://tieulun.hopto.org

Lu Ngọc Liên cười thật thảm não, nói giọng u oán rằng:

- Chưởng môn nhân, thiếp xin từ biệt vậy...

Chung Trấn Văn giật mình tỉnh hồn lại, cười thật thương tâm nói:

- Này hãy đi đi, từ rày về sau, chúng ta sẽ khó có ngày hội ngộ rồi.

Lu Ngọc Liên cười cay đắng một tiếng, nói:

- Này Chung ca ca, trước khi thiếp từ biệt chàng, chàng không trách cứ thiếp gọi chàng như thế một lần cuối chứ?... Nàng cười thật thê lương, nói tiếp:

- Chúng ta đã yêu nhau tha thiết, thế nhưng không thể kết hợp, nhưng cả đời này thiếp không thể nào quên chàng được hết!

Lời nói thương tâm thảm não, khiến người nghe thấy như ruột đã đứt làm nhiều đoạn. Chung Trấn Văn cảm thấy hai mắt ngập lệ...

Hắn cố đè nén cơn bi thương, nói:

- Nàng phải cố gắng quên ta!

- Phải, thiếp sẽ cố gắng quên chàng, thế nhưng thiếp biết rằng đây là một việc vô cùng khó khăn đối với thiếp, chàng nên biết, thiếp không yêu y, thế nhưng không thể chẳng đi theo y.

Chung Trấn Văn nghe nàng nói thế, lòng đau như cắt, nói giọng thảm não:

- Y sẽ mang tới hạnh phúc cho nàng không sai.

- Vậy chăng?

- Y là một thiếu niên hiền lành tử tế, nàng ắt phải đồng ý điều này chứ?

- Có lẽ đúng như thế, nhưng giữa hai chúng ta y như một giấc chiêm bao đáng ghê sợ?

- Phải!... Đây là một giấc chiêm bao...

http://tieulun.hopto.org

- Có lẽ chúng ta sẽ mãi mãi hoài niệm với nhau.

- Có lẽ như thế.

Lu Ngọc Liên lại nối tiếp rằng:

- Hãy nhớ đi tìm Hạ Ngọc Mạn, Độc Tỳ Bà và Hứa Nguyệt Hà, họ luôn luôn vẫn yêu thương chàng tha thiết.

- Ta ắt phải đi tìm họ không sai.

Lu Ngọc Liên cười cay đắng nói:

- Thế thì chúng ta hãy chia tay nha, vài chục năm sau rồi chúng ta cũng phải già thôi, hai ta cứ để mối tình luyến ái bất bình thường này tô điểm cho tuổi già của hai ta ở mai sau vậy!

Chung Trấn Văn cảm khái thở dài nói:

- Phải, nàng nói phải, vài chục năm sau rồi hai chúng ta đều già cả, ở thời đó chúng ta lại

được hồi tưởng giấc mộng thời thanh niên này, cũng sẽ là một an ủi vậy!

Họ đã nhìn nhau cười rồi, thế nhưng nụ cười trông thật thảm não!

Họ cứ đưa mắt chăm chăm nhìn nhau, cười thật đau thương...

Hình như họ muốn ghi sâu hình bóng của đối phương vào sanh mạng về sau của họ, để mãi mãi không bao giờ quên hình ảnh của đối phương...

Trước giờ phút ly biệt, cho dù họ có thiên ngôn vạn ngữ, cũng không thể nào mở miệng được hết!

Lu Ngọc Liên cảm khái thở dài một tiếng, nói:

- Chưởng môn nhân, mơ ước và ảo tưởng bao giờ cũng có một khoảng cách rất ra hết, ngoại trừ vài chục năm sau, hồng nhan suy thoái, chúng ta được hoài niệm đoạn tình này, ngoài ra chúng ta biết làm gì hơn?

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn không còn chịu đựng được nữa, cuối cùng đã nhỏ xuống hai giọt nước mắt, khẽ gật đầu nói:

- Phải...

Lu Ngọc Liên cười cay đắng một tiếng, nói:

- Chưởng môn nhân, thiếp không phải là một con người chẳng có nước mắt, thế nhưng thiếp đã khóc hết nước mắt từ lâu rồi, trước giờ phút ly biệt này chàng hà tất làm cho thiếp phải thương tâm làm gì nữa?

Chung Trấn Văn theo bản năng tự nhiên giơ tay lau khô nước mắt, miễn cưỡng cười một tiếng để làm cho nàng vui.

Lu Ngọc Liên lại nói tiếp:

- Cả đời này thiếp sẽ nhớ mãi mối tình đầu này, dù cho bể cạn đá mòn, thiếp vẫn tưởng niệm mối tình này mãi, mong rằng chàng cũng hoài niệm thiếp vậy.

Chung Trấn Văn khẽ gật đầu nói:

- Ta sẽ mãi mãi hoài niệm nàng, cũng như nàng đã tưởng niệm ta vậy.

Lời nói động lòng đứt ruột, nói lên hết tình ly biệt, cuối cùng một cặp tình nhân yêu nhau tha thiết này đã lặng lặng từ biệt...

Mãi mãi từ biệt!

Họ im lặng chia tay, ngoại trừ cơn gió núi rít từng hồi thổi những chiếc lá khô phất phơ rơi xuống, bóng người của nàng vừa lẳng lặng vừa thê lương lần lần biến mất, ngoài ra không còn một tiếng động nào khác.

Chung Trấn Văn đưa mắt nhìn bóng lưng từ từ biến mất của nàng, hắn định cất tiếng gọi nàng, thế nhưng hắn không còn chút can đảm nào hết, hắn cứ đưa mắt tiễn bóng lưng nàng, đến khi nàng mất dạng luôn...

Chung Trấn Văn cảm khái thở dài một tiếng, nói lẩm bẩm rằng:

http://tieulun.hopto.org

- Trường hận lê thê lâu dài như trời đất, làm thế nào ta có thể quên hẳn nàng đã ban cho ta tất cả ư?

Phải, Chung Trấn Văn mãi mãi không bao giờ quên được những gì mà Lu Ngọc Liên đã cho hắn.

Hắn khẽ lay động thân mình một cái, dưa mắt nhìn nước suối chảy róc rách không dừng, nước mắt của hắn nhỏ liên tục lên ngực áo hắn!

Hắn cứ lẩm bẩm nói thầm một mình:

- Những gì mất đi cũng đã mất đi, ta tìm cầu lại làm gì nữa?

Chung Trấn Văn lảng lặng đi ngược dòng dọc theo con suối nước một cách vô mục đích...

Hắn cứ từ từ đi tới trước... đi xuyên qua một khu rừng xanh, thì hắn đã trông thấy Thiên Thủy Nham ở trước mắt.

Chung Trấn Văn phóng mắt nhìn tới trước, thấy nước suối chảy qua hai khe núi, hắn đứng ại trầm tư giây lát, thình lình...

Chung Trấn Văn trông thấy dưới chân núi Thiên Thủy Nham, có một chiếc thuyền nhỏ đứng sát bên bờ suối.

Chung Trấn Văn cau mày nhủ thầm: Chắc Manh Y ở trong Thiên Thủy Nham này không ại rồi...

Hắn đang suy nghĩ, bỗng cảm khái thở dài một tiếng, nói lẩm bẩm rằng:

- Sau khi trị lành thương thế của mẫu thân a, ta sẽ không hỏi han tới thị phi giang hồ nữa, ó đó đi tìm Hạ Ngọc Mạn cầu nàng tha lỗi cho h, sau cùng trở về Địa Ngục Môn tìm Độc Tỳ và đến thăm Hứa Nguyệt Hà, tư không thể nàng ở lại đó chờ đợi lâu được hết!

Hắn nói tới đây, khùng khùng cười khì một ống...

http://tieulun.hopto.org

Thế rồi, hắn nhẹ tay đặt Tuyết Mỹ Nhân lên chiếc thuyền nhỏ, kế đó hắn nhảy lên chiếc thuyền luôn, hắn cầm mái chèo lên khẽ bơi một cái, tức thì chiếc thuyền lướt nhanh trên mặt nước ngược dòng!

Chiếc thuyền lướt chạy trên suối nhanh hết sức, chỉ trong bổng chốc đã qua khỏi khe núi phía trước, Chung Trấn Văn ngước đầu nhìn tới, hắn trông thấy ở hướng bên phải là một bãi đất mặt phẳng và một cốc địa rộng lớn.

Chung Trấn Văn động lòng, nhủ thầm: Chẳng lẽ Manh Y sống ở trong này chăng?

Hắn suy nghĩ tới đây, lập tức cho chiếc thuyền cập bến, sau đó cõng bà mẹ lên, chạy vào sơn cốc ngay!

Chung Trấn Văn thoạt vừa phi thân chạy vào sơn cốc, thình lình..

Có một âm thanh lạnh lùng vang tới quát hỏi:

- Bằng hữu phương trời nào thế? Dám xâm nhập vào Thiên Thủy Cốc ta ư?

Chung Trấn Văn nghe tiếng quát hỏi, giật mình đưa mắt quét nhìn ra phía trước, ngoại trừ từng cơn gió rít vù vù trong cơn sốc, ngoài ra hắn không trộng thấy một bóng người nào hết.

Chung Trấn Văn giật mình kinh hãi, bất giác thụt lùi ra sau một bước, bỗng nhiên ánh mắt của hắn chạm phải vài chữ to lớn trên vách núi: "Nếu ai dám xông vào Thiên Thủy Cốc, ắt phải bỏ xác tại cốc khẩu không sai".

Chung Trấn Văn rùng mình lạnh toát mồ hôi, hắn giật mình nhủ thầm: Hôm nay mình vì cầu y mà đến đây, quyết không thể mạo muội xông pha vào cốc được, thế nhưng nếu không xông pha vào ngay thì tánh mạng của mẫu thân ta lại có phần nguy hiểm...

Hắn suy nghĩ đến đây, bất giác rùng mình lạnh toát mồ hôi.

http://tieulun.hopto.org

Thế rồi hắn tính cấp sanh trí, cất tiếng nói giọng sang sảng:

- Thưa Manh Y lão tiền bối, vãn bối Chung Trấn Văn xin được khấu kiến người!

Tiếng nói như sấm nổi, vang dội cả vùng sơn cốc, thế nhưng sau khi âm thanh của Chung Trấn Văn dứt hẳn, trong cốc địa lại trở nên tĩnh lặng như tờ!

Chung Trấn Văn lấy làm sốt ruột, cất tiếng kêu gọi tiếp lần nữa: - Lão tiền bối có nghe thấy tiếng gọi cầu kiến của vãn bối chăng?

Chung Trấn Văn vừa dứt tiếng nói, bỗng nhiên có một âm thanh lạnh lùng vang tới quát hỏi:

- Ngươi là người cầu kiến ư? Và tên là Chung Trấn Văn?

Chung Trấn Văn giật bắn người lên, buột miệng nói:

- Đúng thế.

- Có việc gì chăng?

- Tại hạ muốn gặp Manh Y lão tiền bối.

- Tìm lão để làm gì thế?

- Tìm lão để xin một viên Chước Tâm Hoàn.

Âm thanh lạnh lùng ấy lại nối tiếp:

- Xin lỗi ngài, Manh Y vừa đi vắng!

- Nói sao? Chung Trấn Văn nghe nói thế, kêu ùn một cái, đầu óc hắn như trúng phải một cái búa tạ, hớt hải nói:

- Chẳng lẽ Manh Y lão tiền bối không có tại Thiên Thủy Cốc chăng?

- Đúng thế, các hạ cứ đi khỏi đây được rồi.

- Bao giờ lão mới trở về cốc ư?

- Có lẽ một năm sau lão mới trở về cốc!

- Nói sao? Một năm sau lão mới trở về cốc

http://tieulun.hopto.org

- Đúng thế.

Mặt mày Chung Trấn Văn bỗng tối sầm lại, thân người loạng choạng đảo hai vòng, suýt nữa đã té ngã ra đất.

Trời ơi, chỉ có mỗi một mình Manh Y mới cứu trị được thương thế của mẫu thân hắn, thế mà người này đi vắng đến một năm sau mới quay trở về, như vậy hắn chỉ chờ đợi trông thấy bà mẹ chết mất mà thôi?

Chung Trấn Văn nói lẩm bẩm rằng:

- Trời ơi! Ta không thể để mất nhìn thấy mẹ ta chết kia mà...

Phải, hắn không thể nào để mẹ hắn chết như thế được, thế nhưng hắn biết làm sao bây giờ?

Thế nhưng, hắn vẫn chưa tuyệt vọng, người đang nói chuyện này ở trong Thiên Thủy Cốc, biết đâu y sẽ cứu được mẹ hắn cũng nên!

Hắn suy nghĩ đến đây, cất tiếng hỏi rằng:

- Xin hỏi các hạ là người có quan hệ thế nào với Manh Y ư?

- Ta là đồ đệ của người!

- Ngươi là đồ đệ của lão, thế ta có thể cầu ngươi chăng?

- Cầu ta cho ngài một viên Chước Tâm Hoàn ư?

- Đúng thế.

- Cầu viên Chước Tâm Hoàn để làm gì vậy?

- Để trị khí âm độc trong thân thể mẫu thân ta.

- Ta không làm thế được.

Chung Trấn Văn cầu khẩn nói:

- Ta van xin các hạ, bằng không mẹ ta phải chết ngay bây giờ.

Âm thanh lạnh như tiền ấy lại vang tới nói:

http://tieulun.hopto.org

- Không ngờ ngươi làm một người con có hiếu, thế nhưng ta có thể tác thành ngươi, nhưng chỉ có hai hạng người mới vào Thiên Thủy Cốc được.

- Hai hạng người thế nào?

- Trung thần và hiếu tử, nếu ngươi là một người con có hiếu thì ta sẵn sàng giúp đỡ ngươi.

- Làm thế nào mới được xem là một người con có hiếu ư?

- Điều thứ nhất, ngươi phải dùng khăn bịt mặt lại, sau đó từ bên ngoài Thiên Thủy Nham, bò vào Thiên Thủy Cốc.

- Bảo ta bò vào Thiên Thủy Cốc ư?

- Đúng thế, sau đó ngươi phải tuyên thệ!

- Tuyên thệ gì thế?

Âm thanh ấy lại nói tiếp:

- Nếu như mẫu thân ngươi phục hồi sức khỏe, thì ngươi phải chết tại Thiên Thủy Cốc.

Chung Trấn Văn giật bắn người lên, nói:

- Bảo ta chết tại Thiên Thủy Cốc chăng?

- Nếu như ngươi thực hiện được hai điều này, ta sẽ giúp ngươi toại nguyện, cứu sống mẫu thân ngươi.

Chung Trấn Văn nghĩ thầm trong bụng: Thế là điều kiện của ngươi quá khắt khe rồi, bảo ta lấy khăn bịt mặt cúi rạp người bò vào Thiên Thủy Cốc thì ta sẵn sàng làm được, bảo ta chết thì không thể nào thực hành được hết.

Công việc phục hưng Phái Địa Ngục Môn đang cần hắn, làm sao hắn có thể đành lòng chết như thế được ư?

Thế nhưng, nếu như hắn không bằng lòng hai điều kiện này, thì mẫu thân hắn phải chết mất không sai.

http://tieulun.hopto.org

Hắn ngẩn người ra tại chỗ một hồi lâu chẳng nói nên lời nào hết!

Âm thanh lạnh như băng tuyết ấy lại vang tới nói:

- Thế nào? Ngươi có bằng lòng chăng?

- Không, ta không bằng lòng.

- Thế thì ngươi không thể vào Thiên Thủy Cốc để trị khỏi bệnh thương của mẫu thân ngươi, đồng thời ngươi cũng không phải là một người con gái có hiếu.

- Chỉ có làm như thế mới gọi là người con có hiếu ư?

- Đúng thế! Vì mẫu thân mà ngươi chẳng tiếc gì thân mạng này hết!

Chung Trấn Văn nghiến răng nói:

- Thôi được, ta bằng lòng điều kiện của ngươi, thế nhưng ta có một điều yêu cầu.

- Điều yêu cầu thế nào?

- Cho phép ta được ra Thiên Thủy Cốc để đi tìm vài người.

- Tìm ai thế?

- Bạn gái của ta.

- Người nào vậy?

- Ngươi không biết họ đâu, ta cần phải quay trở về nói lại cho họ biết, đồng thời giải quyết một số việc riêng nữa.

- Ngươi cứ nói thử xem nào, biết đâu ta quen với họ ư?

Chung Trấn Văn cảm khái thở dài một tiếng, không làm gì hơn đành nói rằng:

- Hạ Ngọc Mạn, Độc Tỳ Bà và Hứa Nguyệt Hà, ta đã nói cho ngươi biết rồi đấy, ngươi bằng lòng điều yêu cầu ta chăng?

http://tieulun.hopto.org

Âm thanh ấy trầm tư giây lát, sau đó nói:

- Thôi được, trông thấy ngươi cũng có hiếu lắm, ta bằng lòng điều yêu cầu của ngươi.

Bấy giờ Chung Trấn Văn đã nản lòng chán đời vô cùng, cái chết không còn đe dọa được hắn nữa!

Thế rồi hắn xé rách một mảnh y phục, bịt hai mắt lại, cúi rạp người trên đất bắt đầu bò và Thiên Thủy Cốc...

Đáng thương hại thay, đường đường một nam tử hán, không ngờ hôm nay lại bò lê như một con chó để vào Thiên Thủy Cốc.

Quả thật làm mất khí khái oai phong của nhất phái chi chủ rồi còn gì nữa!

Thế nhưng việc đã xảy ra như vậy, ngoại trừ hắn phải bò vào Thiên Thủy Cốc, ngoài ra hắn biết làm sao bây giờ?...

Cứ bò mãi...hai ống quần đã rách rưới lòi đầu gối cọ vào đá núi đến đỗi chảy ra máu....thế nhưng hắn vẫn nghiến răng mím môi cứ tiếp tục bò tới trước...máu, máu cứ nhỏ từng giọt dài... trên đá núi...

Bấy giờ, có một bóng người hiện tới như một hồn ma bóng qủy đứng bên cạnh người hắn, CHung Trấn Văn phát giác ngay, buột miệng hỏi:

- Xin hỏi các hạ đã tới nơi chưa?

- Còn sớm chán.

Chung Trấn Văn nghe nói thế, lại nghiến răng tiếp tục bò tới nữa....

Chẳng lẽ bóng người này cố tình hành hạ hắn ư? Phải, quả thật người này đã cố tình hành hạ hắn vậy, bằng không cũng chẳng bảo hắn bò lê bò la như một con chó để vào Thiên Thủy Cốc rồi.

Người này là ai thế?

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn bò hơn cả vài tiếng đồng hồ, thân mình hắn đã chậm lại...vì thịt máu nơi đầu gối hắn đã chảy dài ra, đau thấu vào tận xương tủy....

Nước mắt của hắn nhỏ ra làm ướt sũng mảnh vải áo đang bịt trên hai mắt hắn.

Quả thật đây là một hình phạt tàn bạo h sức, người này đã có mối thâm thù đại oán th nào với Chung Trấn Văn, mà đến đổi đối phương đã báo phục Chung Trấn Văn như thế ư?

Bóng người đó vẫn lẳng lặng đứng yên t chỗ cốc khẩu, cứ đưa mắt ngắm nhìn bóng lư xa dần của Chung Trấn Văn....

Thình lình...

Có một bóng người phất phơ hạ bên cạnh bóng người đứng yên bất động ấy, hạ giọng nói khẽ rằng:

- Hạ Ngọc Mạn, như thế cũng đủ lắm rồi!

Té ra người đang hành hạ Chung Trấn Văn chính là Hạ Ngọc Mạn đã bị Chung Trấn Văn hiểu lầm ở hôm trước, đến đổi phải căm phẫn bỏ đi mất!

Âm thanh lạnh lùng của Hạ Ngọc Mạn nói:

- Trước kia hắn sỉ nhục con, bây giờ con đãi hắn như thế là quá tốt rồi.

Bóng người xuất hiện sau lại nói tiếp:

- Con xử hắn như thế cũng đủ rồi, chớ có tàn bạo quá thế!

Hạ Ngọc Mạn cười lạnh lùng nói:

- Sư phụ có bằng lòng cho hắn một viên Chước Tâm Hoàn chăng?

Bóng người đến sau nói:

- Lão đầu trọc ấy đến đây giao phó như thế làm thế nào ta có thể từ chối không cho hắn được ư? Thế nhưng giữa hai ngươi không còn....

http://tieulun.hopto.org

Nói tới đây, đối phương bỗng dừng lại, cảm khái thở dài một tiếng!

***

HỒI THỨ 58

HỒNG NHAN KHÔNG, DI TÌNH HẬN.

Nếu trước kia Chung Trấn văn ăn nói có đức một chút, hôm nay hắn cũng không đến đỗi phải chuốc lấy cơn đau đớn về thể xác như thế, từ điểm này có thể chứng minh Hạ Ngọc Mạn đã hận hắn đến mức độ nào rồi.

Chung Trấn Văn chẳng biết mình đã bò lê trên đất được bao xa rồi, bấy giờ thần bí của hắn bắt đầu hôn trầm dần...

http://tieulun.hopto.org

Cuối cùng, hắn đau đớn quá đỗi đã ngất xỉ luôn!

Trong mơ màng, hắn sực cảm thấy có ai đ xách hắn lên...tiếp tục chạy tới trước....

Khi hắn thức tỉnh lại, tức thì hắn cảm thấ hai đầu gối đau nhức vô cùng, cổ họng khô khan khát nước hết sức, hắn cố gắng mở hai mắt ra tức thì trông thấy mình đang nằm trên mộ chiếc giường gỗ, trông cách trưng bày, hình nh nơi đây là một ni viện vậy!

Hắn ngạc nhiên nhủ thầm: Đây là Thiê Thủy Cốc chăng?

Chung Trấn Văn đang còn suy nghĩ, thình lình...

Có một tràng những tiếng chân bước vang tới, Chung Trấn Văn ngoái cổ nhìn tới trước, thấy một lão ni cô có gương mặt từ tường đứng ngay trước giường nằm của hắn, hỏi:

- Chưởng môn nhân cảm thấy khỏe chút nào chăng?

Chung Trấn Văn giật mình buột miệng hỏi:

- Lão tiền bối chính là Manh Y tiền bối chăng?

Lão ni cô hiền từ ấy gật đầu nói:

- Đứng thế, chắc ngài thắc mắc tại sao ta chẳng mù lòa chứ gì?

Chung Trấn văn gật đầu nói:

- Đứng thế!

- Trước kia ta bị người ta ám hại, đánh mù cả hai mắt, nên người giang hồ gọi ta là Manh Y, về sau Vô Hư Linh Tăng trị lành hai mắt của ta, nên bây giờ ta mới trông thấy ánh sáng được như thế.

- Chẳng phải lão tiền bối đã đi vắng rồi sao?

http://tieulun.hopto.org

Manh Y mĩm cười nói:

- Ta mới vừa về tới đây.

- Mẫu thân của văn bối đâu rồi?

- Thương thế của bà đã được trị khỏi rồi, hiện bây giờ bà đang trò chuyện với đồ đệ ta.

Chung Trấn Văn láy làm xúc động nói:

- Văn bối thành kính cảm tạ lão tiền bối đ cứu sống mẫu thân văn bối!

Dứt lời, hắn bước xuống giường, cúi ngư hành đại lễ!

Manh Y mĩm cười nói:

- Chưởng môn nhân chớ đa lễ làm gì, lão n không dám thọ nhận đại lễ như thế, có điều là lão ni muốn hỏi ngài một việc, chẳng biết ngài có quen biết một nữ hài nhi tên là Hạ Ngọc Mạn chăng?

Chung Trấn Văn giật bắn người lên, nói:

- Hạ Ngọc Mạn ư?

- Đúng thế.

Chung Trấn Văn mặt hơi biến sắc nói:

- Lão tiền bối có biết hiện giờ nàng ở đâu chăng? Văn bối đang muốn tìm nàng.

- Tìm nàng ư?

- Phải.

- Tại sao thế?

- Vì văn bối yêu nàng! Trước kia văn bối hiểu lầm nàng, nàng nổi giận bỏ đi luôn, văn bối muốn tìm nàng giải thích cho nàng biết, nếu lão tiền bối biết nàng ở đâu, xin hãy nói cho văn bối biết tung tích của nàng.

Manh Y mĩm cười nói:

- Có thật ngài muốn gặp nàng chăng?

- Nàng ở tại đây sao?

http://tieulun.hopto.org

- Đúng thế, nàng ở tại nơi đây.

Chung Trấn Văn lấy làm xúc động, nói giọng run run:

- Đâu, nàng ở đâu?...

Chung Trấn Văn nói chưa hết lời, bỗng có một âm thanh tiếp lời nói:

- Chưởng môn nhân muốn gặp ta chăng?

Nghe tiếng nói của đối phương, suýt nữa trái tim của Chung Trấn Văn đã nhảy vọt ra ngoài, hắn giật mình quay người sang, thì Hạ Ngọc Mạn mà hắn đang tưởng niệm ngày đêm đang đứng ở trước mặt hắn!

Chung Trấn Văn điên cuồng mừng quýnh lên, hắn bất giác tung mình nhảy vọt tới hướng Hạ Ngọc Mạn...

Thình lình...

Toàn thân hắn mềm nhũn không còn một chút sức lực nào nhảy tới nữa, ánh mắt hắn đã chạm phải một việc đáng sợ hãi!

Ba ngàn tơ tóc phiền não của Hạ Ngọc Mạn đã được cạo sạch, trong mình nàng mặc một chiếc áo cà sa màu đen, rõ ràng nàng đã xuất gia rồi!

Mặt mày Chung Trấn Văn tái mét, kêu ùn một cái, đầu óc hắn như trúng phải một cái búa tạ sự biến xảy ra trước mắt này đã làm cho hắn ngẩn người ra tại chỗ ngay!

Hạ Ngọc Mạn cười thật não nề nói:

- Chưởng môn nhân, ngài không thấy ta lạ lắm chăng?

- Nàng...nàng...

Lão ni cô đứng bên cạnh, cười cay đắng một tiếng nói:

- Nàng đã xuống ba ngàn tơ tóc, quy y ngã Phật rồi!

http://tieulun.hopto.org

Mặt mày Chung Trấn văn bỗng tối sầm lại, thân người như mất chỗ nương tựa, loạng choạng đảo hai vòng té ngồi trên đất.

Hình như trong bỗng chốc này hắn cảm thấy rằng hắn đã bị hủy diệt không bằng...một giấc mộng xinh đẹp lại phá vỡ lần nữa!

Chung Trấn Văn nói lẩm bẩm rằng:

- Hạ cô nương...đây là sự thật chăng?

Trời ơi! Hy vọng cuối cùng của hắn lại trở thành bọt nước, Hạ Ngọc Mạn đã xuất gia làm ni cô mất!

Khi hắn tỉnh lại lần nữa, thì Tuyết Mỹ Nhân mẫu thân của hắn đã đứng bên cạnh hắn, nói:

- Này Văn nhi, con chớ thương tâm làm gì nữa, chỉ trách con trước kia đã làm tổn thương lòng nàng quá mức, bằng không nàng cũng chưa đến đỗi xuống tóc xuất gia đâu!

Những giọt nước mắt sám hối [illegible] khóe mắt hắn nhỏ ròng ròng xuống...

- Mẹ...con biết chuộc tội bằng cách nào với nàng bây giờ?

- Duyên phận khả ngộ bất khả cầu, mẹ trộm nghĩ hai con ắt không có duyên phận vậy!

Manh Y lão ni cô đứng kế bên, cảm khái thở dài một tiếng, nói:

- Chưởng môn nhân, ngài cũng nên rời khỏi đây rồi vậy!

- Không, văn bối muốn gặp nàng một lần... một lần cuối...

- Có cần thiết như thế chăng? Chỉ tổ làm cho hai người đau khổ mà thôi.

- Văn bối phải sám hối lần cuối với nàng!

- Không cần thiết nữa, y không gặp ngài nữa đâu!

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn run bần người lên nói:

- Nàng không gặp văn bối nữa?

- Phải, y không gặp ngài nữa đâu!

- Chẳng lẽ hai ta không thể gặp lại lần cuối cùng nữa chăng?

- Đúng thế, duyên phận của hai ngươi đến đây đã hết, y nhờ ta giao một lá thư cho ngài.

Dứt lời, lão thò tay vào túi áo lấy một lá thư ra, giao lại cho Chung Trấn Văn.

Bàn tay Chung Trấn Văn run lẩy bẩy không dừng, đã miễn cưỡng nhận lấy lá thư của Hạ Ngọc Mạn gửi cho hắn, suýt nữa hắn không còn can đảm nhận lấy lá thư này nữa!

Tuyết Mỹ Nhân nói:

- Văn nhi, con hãy đi đi, mẹ cũng ở lại đây luôn.

- Mẹ ở lại đây ư? Tại sao thế?

Tuyết Mỹ Nhân cười cay đắng một tiếng nói:

- Tâm ý mẹ đã chán nản không còn nghĩ tưởng gì hết, chỉ muốn lưu lại đây xuống tóc làm ni mà thôi!

- Mẹ, mẹ đừng nghĩ như thế, mẹ hãy về sống chung với con nha.

Tuyết Mỹ Nhân cười cay đắng một tiếng nói:

- Mộng hồng trần đã tỉnh, danh lợi vốn là hư giả, lòng mẹ đã quyết, lúc con rảnh rỗi cứ việc đến đây thăm mẹ, bây giờ con hãy đi đi.

Chung Trấn Văn van xin rằng:

- Con van xin mẹ hãy đi với con?

- Con chớ van xin làm gì nữa, con mẹ ngoan nào, hãy nghe lời mẹ đi đi!

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn văn biết rằng không thể nào lung lay được tâm ý của mẹ hắn hết, hắn đành phải lẳng lặng lui khỏi ngôi ni viện này!

Gió núi rít từng hồi, phất qua mặt hắn, Chung Trấn Văn đã đứng yên bất động tại cổng ni viện một hồi thật lâu!

Hắn muốn lưu lại đây giây lát, để được gặp Hạ Ngọc Mạn!

Thế nhưng hắn đã thất vọng, trong ni viện ngoại trừ có những tiếng gỏ mõ vang ra từng hồi, ngoài ra không còn những tiếng động nào khác..

Trong đầu óc hắn đã hiện ra cảnh tượng Hạ Ngọc Mạn...đang quỳ dưới bàn thờ Phật, bàn tay phải đang gỏ mõ không dừng, miệng mấp máy tụng kinh....

Tiếng gỏ mõ vang dội khắp sơn cốc...hình như cứ khẽ nhịp sâu vào tâm linh của Chung Trấn văn luôn...

Hắn cất bước từ từ...rời khỏi ni am...hắn đã đi ngay con đường mòn rãi sỏi mà hắn từng bước vào trong Thiên Thủy Cốc, sau đó ra tới bờ suối...

Hắn đưa mắt nhìn nước suối cứ ào ào chảy tới, nói lẩm bẩm một mình:

- Tất cả tại nơi đây không có gì thay đổi hết...thế nhưng ta đã đánh mất một món đồ quý báu nhất trong đời ta tại nơi đây....kiếp này ta không bao giờ quên được hết, trong ni cô am tại đây có một nữ nhân mà ta từng yêu nàng tha thiết...

Hắn nói tới đây cười thảm não một tiếng, đưa mắt nhìn lá thư cầm trong tay một hồi lâu, cuối cùng hắn lấy hết can đảm, xé bao thư ra luôn.

Trống ngực Chung Trấn văn đập thình thịch không dừng, ánh mắt của hắn đã chạm phải một mái tóc thề kẹp trong lá thư!

http://tieulun.hopto.org

Hắn đã bóc lá thư ra một cách hồi hộp, bàn tay cầm lá thư run lẩy bẩy không dừng, trên lá thư đã viết:

"Chung ca ca:

Khi chúng ta âm thầm chia tay, thiếp vẫn khẽ gọi danh tự quen thuộc của chàng, chắc chàng không trách cứ thiếp chứ?

Hãy từ biệt nha! Thiếp chẳng biết chàng có can đảm đọc lá thư mà thiếp gửi cho chàng hay chăng? Trong phong thư có cả phần lễ vật cuối cùng mà thiếp gửi tặng chàng... đó là một mái tóc thề của thiếp!

Nếu chàng đã có can đảm đọc lá thư này, mong rằng chàng sẽ quý trọng phần lễ vật cuối cùng của thiếp đã tặng cho chàng, ngoài ra chàng không còn được một thứ gì khác của thiếp hết!

Chung ca ca chàng chớ thương tâm nữa, nhân sanh kết hợp y như gió thoảng mây bay, thiếp từng tự hỏi rằng, thiếp đã làm được gì với

chàng? Và chàng đã buồn thiếp điên [illegible] cuối cùng thiếp đã có kết luận là chà[illegible] bao giờ tha thứ thiếp: Vì thiếp đã qu[illegible] Phật, giã từ trần thế từ đây.

Thế nhưng, Chung ca ca bất đắc dĩ thiếp phải làm như thế, chàng ắt hiểu rằng cả một đời này thiếp chỉ yêu mỗi mình chàng, khi thiếp không còn hy vọng được chàng, thiếp đành cô độc và thê lương sống hết những chuỗi ngày buồn bã còn lại nữa đời này thôi...."

Chung Trấn văn đọc đến đây, nước mắt nhỏ xuống làm ướt cả lá thư, thế nhưng hắn không thể chẳng đọc tiếp:

" Chung ca ca, chàng chớ hận thiếp, khi thiếp viết lá thư này, lòng thiếp rối loạn khôn tả, hình bóng của chàng mãi xoay vòng trong đầu óc thiếp?

Thế nhưng thiếp đã biết rằng, hình bóng tình đầu trong đời thiếp này sẽ mãi mãi rời khỏi thiếp, rời khỏi thật xa thật xa...

http://tieulun.hopto.org

Thiếp không muốn chàng đến gặp thiếp nữa, vì như thế chỉ tổ làm cho chúng ta đau khổ mà thôi, thế nhưng ở đây thiếp vẫn khẽ gọi tên chàng. Phải, tên của chàng mãi mãi ăn sâu vào đầu óc thiếp ở những chuỗi ngày buồn bã về sau ngoại trừ thiếp chỉ thầm lặng niệm danh tự của chàng, ngoài ra thiếp không còn được gì hết?...

Thiếp yêu chàng...yêu chàng một cách tha thiết, thế nhưng cố sự này đã trở nên xa vời, nay đã tới giờ giản hát, người cũng phải chia tay luôn.

Chung ca ca, chàng chớ thương tâm làm gì nữa, rốt cuộc rồi quá khứ cũng đã trôi qua, không bao giờ tìm lại được nữa, những gì chàng đã đánh mất từ nơi thiếp, chàng vẫn có thể tìm lại từ những thiếu nữ khác kia mà.

Lu Ngọc Liên, Hứa Nguyệt Hà, Độc Tỳ Bà thảy đều yêu chàng tha thiết, họ sẽ mang nhiều hạnh phúc tới cho chàng không sai.

Thiếp chỉ là một thiếu nữ bất hạnh, trong những ngày xuân của đời người không mang lại

vọng nào cho thiếp hết, nếu chàng không quên lãng thiếp thì chàng sẽ hoài niệm có một thiếu nữ si tình ở một ni cô am trong Thiên Thủy Cốc đang cầu khấn hạnh phúc suốt đời cho chàng!

Mái tóc thề ấy đại diện cả sinh mạng thiếp dâng hiến cho chàng, mong rằng chàng hãy quý trọng mái tóc ấy khi chàng nhìn thấy mái tóc ấy cũng như chàng đã trông thấy thiếp ở bên cạnh chàng vậy...

Từ giã nha! Thiếp xin nói một lần nữa, từ giã nha! Này Chung ca ca, mong kiếp sau thiếp sẽ được làm một người vợ hiền của chàng và mãi mãi hầu cận chàng.

Khi chàng đọc xong lá thư này xin chàng hãy nhè nhẹ hôn thiếp...hôn lên mái tóc của thiếp trong cảm ứng linh thiêng, thiếp sẽ thọ nhận ấm cúng cuối cùng mà chàng đã ban cho thiếp...

Hạ Ngọc Mạn khóc viết"

http://tieulun.hopto.org

Một cơn gió núi thổi mạnh tới, lá thư trong tay hắn phất phơ rơi xuống dòng nước suối tức thì là thư chan chứa những tình và hận ấy đã trôi theo dòng nước suối sang một thế giới thê lương khác...

Chung Trấn Văn đã điên cuồng hôn hít lên mái tóc thề là lễ vật cuối cùng mà Hạ Ngọc Mạn đã tặng cho chàng, hôn mãi hôn mãi không dừng...

Bình minh ló dạng.

Chung Trấn Văn mang cõi lòng tan nát rời khỏi Thiên Thủy Cốc...và cũng rời khỏi cả Hạ Ngọc Mạn là một nữ nhân mà hắn yêu tha thiết nhất trong đời người.

Hắn cảm thấy rằng hắn phải lập tức đến tìm Hứa Nguyệt Hà mới được.

Mặc dù những gì mất đi thì không nói gì nữa, những gì chưa mất hắn phải cố gắng giữ lấy!

Gió núi vẫn từng hồi tại Phong Đào Cốc ngoại!

Một bóng người cô đơn từ từ chạy lên một ngọn núi ở Phong Đào Cốc ngoại.

Thình lình...

Có một bóng người như hồn ma bóng quỷ hiện tới đứng ở trước mặt Chung Trấn văn nói:

- Hầu Tấu xin chào ngài chưởng môn nhân.

Chung Trấn văn phóng mắt nhìn tới trước thấy người vừa xuất hiện chính là Hầu Tấu giáo chủ Bài Cốt Giáo, thế rồi hắn chắp tay trả lễ nói:

- Té ra Hầu Tấu giáo chủ, lão làm gì ở đây thế?

- Chỉ một mình chưởng môn nhân đến đây chăng?

Trong lòng Chung Trấn văn khởi lên một điềm bất tường, buột miệng nói:

http://tieulun.hopto.org

- Đúng thế, chỉ có mình tại hạ đến đây mà thôi, chẳng lẽ tại đây xảy ra việc gì chăng?

Hầu Tấu khẽ gật đầu nói:

- Phải, một nữ nhân vừa mới chết!

- Nói sao? Chung Trấn văn mặt hơi biến sắc, hai mắt tròn xoe, cấp bách hỏi tới:

- Nữ nhân nào vừa chết vậy?

- Hứa Nguyệt Hà đã chết rồi!

Kêu ùn một cái, Chung Trấn Văn như trúng phải một cú búa tạ vào đầu, tức thì mặt mày tối sầm, thân người loạng choạng đảo hai vòng, hắn đã phát điên kêu gào lên:

- Chết rồi ư?...Hứa Nguyệt Hà đã chết rồi sao?...

Hầu Tấu gật đầu lại nói tiếp:

- Phải, nàng ngồi trước mộ Hồ Đài Chương và mã Tú Quân, không ăn uống và cũng chẳng ngủ nghỉ đến đổi đã chết cóng.

Chung Trấn Văn gào lên một tiếng thật thảm thiết, rạch xé màn trời không tịch lặng này, hắn đã điên cuồng phóng chạy về hướng mồ mã của Hồ Đài Chương và Mã Tú Quân.

Bấy giờ, có năm, sáu vị cao thủ Bàng Môn Giáo đang đứng ở trước mộ Hồ Đài Chương và Mã Tú Quân họ đang chuẩn bị chôn cất Hứa Nguyệt Hà....

Chung Trấn văn kêu gào thật thê thảm:

- Không, các ngươi không được mai táng nàng...không được mai táng nàng...

Hắn dang tay khẽ đẩy đám người ra xa, nhảy vọt vào thi hài Hứa Nguyệt Hà....phải, Hứa Nguyệt Hà đã chết rồi, toàn thân nàng đã lạnh cóng, nàng đã chờ đợi một cách thật đau khổ, thế nhưng khi Chung Trấn Văn trở về đây thì nàng đã ôm hận rời khỏi thế giới này.

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn văn đã hôn lên đôi má tái mét của Hứa Nguyệt Hà như điên như cuồng, kêu gào thật thảm não:

- Nguyệt Hà... tại dao nàng đã khờ dại đến thế...

Hình bóng Hứa Nguyệt Hà lại hiện ra lờ mờ trước mắt hắn, hình như nàng đang cười cay đắng nói:

- Thiếp không thể không làm như thế...thiếp có lỗi với mẫu thân thiếp đồng thời có lỗi với chàng nữa....chớ hờn trách thiếp...mặc dù ở một thế giới thê lương bên kia....song thiếp vẫn yêu chàng tha thiết....và mãi mãi hoài niệm chàng.....

Nước mắt đã nhỏ từng giọt lên ương mặt tái mét của Hứa Nguyệt Hà, nàng có biết chăng? Chung Trấn văn mà nàng đã yêu tha thiết đang về bên cạnh nàng? Nàng có cảm thấy rằng nước mắt nóng hổi của Chung Trấn Văn đang nhỏ giọt vào trái tim nàng chăng?

Không, nàng không còn hưởng thụ được những thứ này nữa, nàng ở lại đây sám hối với mẫu thân nàng...Cuối cùng nàng không đủ sức chống lại cơn gió rét đã phải chết cóng!

Đúng ra phải nói là chết đói mới hợp lẽ hơn, nàng chẳng phải là một thân thể sắt thép làm thế nào chẳng ăn uống chẳng ngủ nghỉ được ư?

Một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt thế, cuối cùng đã chết tại Phong Đào Cốc.

Hầu Tẩu giáo chủ Bài Cốt Giáo trông thấy hắn khóc lóc đến đỗi không còn muốn sống nữa, lão đã khẽ vỗ lên vai hắn nói:

- Này chưởng môn nhân, người chết rồi không thể sống lại được nữa, ngài thương tâm cho hắn cũng không có ích gì hết.

Chung Trấn Văn từ từ ngước đầu lên, hỏi:

- Trước khi chết nàng có nói lại những gì với giáo chủ chăng?

http://tieulun.hopto.org

Hầu Tẩu khẽ lắc đầu nói:

- Nàng chẳng nói gì với ai hết, cả ngày nàng cứ nói lẩm bẩm một mình, không ai nghe được hết, thế nhưng, nàng nói với ta rằng, ngài sẽ trở về đây...

- Phải, ta đã trở lại, thế nhưng ta mãi mãi không bao giờ nhìn thấy nụ cười của nàng nữa.

Hầu Tẩu nói:

- Nàng nói rằng, ngài sẽ dẫn Lu Ngọc Liên hoặc là Hạ Ngọc Mạn và Độc Tỳ Bà đến đây thăm nàng.

- Ta đã làm cho nàng thất vọng, vì họ thảy đều bỏ ta mà đi hết...

- Quả thật nàng chết oan hết sức, sanh mạng mùa xuân y như gió thoảng mây bay, nàng chết như thế khiến mọi người phải thương tâm vô cùng. Lão nói tới đây dừng lại giây lát, sau đó nói tiếp:

- Hãy mai táng nàng đi!

- Không, không...

- Chẳng lẽ Chưởng môn nhân muốn phơi thây nàng ngoài hoang dã để dầm mưa dãi nắng chăng?

- Ta không đành lòng trông thấy nàng phải bị mai táng!

- Ngài chẳng có lỗi lầm gì với nàng hết, có lẽ chết là giải thoát cho nàng.

- Thế nhưng ta không thể nào quên được, một thiếu nữ yêu ta đã chết tại đây?

Cuối cùng Chung Trấn Văn đã cầm lòng mai táng Hứa Nguyệt Hà, chàng đã mang thi hài nàng chôn ở cạnh mộ Mã Tú Quân mẫu thân của nàng.

Cuối cùng nàng đã được toại nguyện, hầu cận bên mồ xanh mẫu thân nàng để được sớm hôi mãi.

Chung Trấn Văn cắm vài đóa hoa rừng ở trước mộ nàng, và lẩm bẩm niệm thầm: "Hứa cô

http://tieulun.hopto.org

nương! Khi ta quay trở về đây thì cuối cùng nàng đã bỏ ta mà đi, đi khỏi thế giới thê lương này...

Bây giờ ta đang đứng trước mộ nàng, để hoài niệm nàng từng cho ta tất cả... song ta đã làm cho nàng thất vọng, Lu Ngọc Liên chẳng đi cùng với ta đến đây, cả Hạ Ngọc Mạn cũng rời bỏ ta luôn...

Cả đời người ta chỉ yêu ba thiếu nữ, nàng, Hạ Ngọc Mạn và Lu Ngọc Liên, thế nhưng cuối cùng ta đã hoàn toàn đánh mất các ngươi hết!

Nếu trước kia ta biết nàng sẽ mất như thế, thì ta không bao giờ rời khỏi nàng rồi... thế nhưng việc sai lầm cũng đã rồi, những chuỗi ngày về sau ta mãi mãi không bao giờ trông thấy nụ cười của ngươi nữa!

Hứa cô nương! Nàng hãy yên nghỉ nhá! Mặc dù chúng ta sống ở hai thế giới khác nhau, thế nhưng ta mãi mãi hoài niệm nàng cho đến khi nào sinh mạng ta chấm dứt.

Bây giờ, ta không thể chần [illegible] Địa Ngục Môn, vì nơi đó còn một [illegible] Tỳ Bà đang chờ đợi ta... ắt phải có một [illegible] đó, ta sẽ trở lại đây không sai, trở lại đây [illegible] cho nàng vài đóa hoa rừng mà nàng ưa [illegible]

Thế rồi, Chung Trấn Văn đã tự [illegible] đấy... hắn rời khỏi Hứa Nguyệt Hà trở về [illegible] Ngục Môn.

Bây giờ hắn chỉ còn một hy vọng cuối cùng, hắn mong rằng Độc Tỳ Bà sẽ có mặt tại Địa Ngục Môn.

Hứa Nhạc Thanh và Vương Thuận Nhạc đã đón hắn tại Địa Ngục Môn ngoại, hắn không có chút can đảm nào nói cho Hứa Nhạc Thanh biết về sự việc Hứa Nguyệt Hà đã chết rét tại Phong Đào Cốc hết.

Thế nhưng qua thần tình trầm lặng của hắn, Hứa Nhạc Thanh đã lấy làm hồ nghi, hỏi:

- Thưa Chưởng môn nhân, việc gì đã xảy ra thế.

http://tieulun.hopto.org

Chung Trấn Văn khẽ lắc đầu một cái, nói:

- Không có việc gì xảy ra hết, Độc Tỳ Bà có về đây chăng?

- Độc Tỳ Bà đã bỏ đi rồi!

không phải Hứa Nhạc Thanh thốt ra câu nói này, mà do khẩu âm của một người khác, Chung Trấn Văn phóng mắt nhìn tới trước, hắn đã trông thấy Dương Khải Phương đang đứng ngớ ngẩn nhìn hắn.

Sau khi Chung Trấn Văn chịu đựng vài lần đả kích, đối với hy vọng cuối cùng bị đổ vỡ này, hắn không giật mình chút nào hết, hắn chỉ cười cay đắng một tiếng nói:

- Bỏ đi rồi ư?... Độc Tỳ Bà cũng bỏ đi rồi sao?

- Đúng thế, đi theo tỷ tỷ ngài vậy...

Dương Khải Phương cười thật thê lương, có rất nhiều sự việc y chẳng hiểu gì hết, thế nhưng

Vô Hư Linh Tăng đã mang toàn bộ diễn biến kể lại cho y nghe.

Y cũng yêu Địa Ngục Ma Cơ tha thiết, thế nhưng Địa Ngục Ma Cơ vì lỗi lầm đã giết chết Trương Cốc Thần trước kia, mãi mãi lấy làm ân hận trong lòng, nên cực chẳng đã nàng đã thương tâm rời khỏi Dương Khải Phương, đến một nơi chốn xa xăm sinh sống, để được sám hối suốt đời với Trương Cốc Thần.

Chung Trấn Văn cười như điên như cuồng, nói lẩm bẩm một mình:

- Hãy đi đi... bốn thiếu nữ, một người đã chết rét, một người lấy chồng, một người xuất gia làm ni cô, còn một người cuối cùng cũng bỏ ta mà đi luôn, ta còn lại những gì nữa... không... không, ta đã mất tất cả rồi... không bao giờ tìm lại được nữa...

Tiếng cười như điên như khùng đã vang dội cả Địa Ngục Môn, y như tiếng hú của loài vượn nằm sâu trong rừng hoang núi thẳm, thế nhưng lắng tai nghe kỹ lại, trời ơi! Đó đây phải là tiếng

http://tieulun.hopto.org

cười mà là tiếng gào khóc thương tâm đoạn trường hết sức...

Dương Khải Phương tiến lên một bước, hoảng hốt kêu gọi rằng:

- Chưởng môn nhân, ngài làm sao thế?

Chung Trấn Văn dứt tiếng cười lại, nói:

- Chẳng phải ta vẫn bình thường chăng?

Dương Khải Phương thò tay vào túi áo lấy một lá thư ra, giao lại cho Chung Trấn Văn, nói:

- Thưa Chưởng môn nhân, lúc Độc Tỳ Bà ra đi, nàng nhờ ta giao lá thư này cho ngài.

- Thư từ ư?

- Phải, một lá thư vậy.

- Trong thư nói gì thế?

- Chưởng môn nhân hãy bóc thư ra xem thì biết ngay.

Chung Trấn Văn lắc đầu nói:

- Không, cứ để nàng đi đi, ta không yêu nàng, ta không thể nào tự lừa dối mình.

Hắn nói xong, giơ tay cầm lá thư xé nát bét, rãi trên đất, một cơn gió núi lướt tới, tức thì những mảnh vụn lá thư chan chứa tình và hận của Độc Tỳ Bà bị cơn gió ấy cuốn mất dạng luôn... từ đó võ lâm được yên tịnh!

Thế nhưng một tên què có cuộc đời long đong và bất hạnh, mãi mãi sinh sống trong Địa Ngục Môn cho đến ngày tận cùng.

Thế rồi một võ lâm hận sự lâm ly bi đát động lòng người, đến đây đã hết.

HẾT.

http://tieulun.hopto.org